
3 1761 07995159 6

THEOCRITI, BIONIS
ET MOSCHI
CARMINA

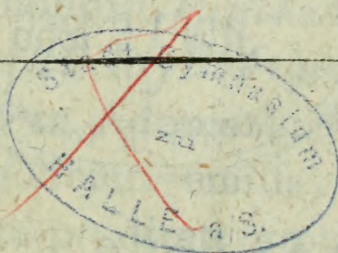
GRAECE

CUM

COMMENTARIIS INTEGRIS

L. C. VALCKENARII,

R. F. P. BRUNCKII, I. TOUPII.

VOL. I.

BEROLINI

E LIBRARIA SCHOLAE REALIS.

MDCCCX.

LIBRARY
JUN 16 1966
UNIVERSITY OF TORONTO

Etſi editio haec Bucolicorum Graecorum novae dotis nihil oſtentat, non tamen meum editoris nomen profiteri dubito; quippe qui rem a multis expetitam litterarumque in patria ſtudiis utiliſſimam tanta mihi videar cura religioneque executus, quantam pauci hucusque adhibuere huiusmodi operum curatores. Nimirum ſi, quod primo deſtinaverat librarius, cuius rogatu hanc operam ſuſcepimus, nonniſi *Valckenariana* illa *decem Theocriti Idylliorum* editio, cum commentario in Adoniazuſas *Lugd. Bat.* 1773. in publicum emiſſa, noſtris nunc curis repetita prodiret: gratiam aliquam initurus mihi viderer a iuvenibus certe noſtris, qui quidem ſevera lege in hoc ſtudiorum genere proficere volunt; nam et rarior eſt liber et idoneus imprimis ad viam eam, quae una ad veram in his litteris laudem perducit, commonſtrandam. Nunc ita rem inſtituimus,

ut modico ſatis pretio in unum iuncta proſtent, quaecunque in has poeſeos Graecae reliquias immortalis ille vir protulit, omnium, quotquot et ſunt et fuere, in Graecis litteris haud dubie princeps. *Theocriti* enim, *Bionis*, et *Moſchi* carminibus Graecis, uti ea edidit *Lugd. Bat.* 1779. *Valckenarius*, ex eadem editione integram ſubiunxi annotationem, niſi quod ad decem Idyllia illa, quum plane eadem ac ne verbo quidem mutata bis apponere lectori pigeret, praemiſſis e priore editione copiis ex poſteriore ea tantum vel adieci vel uncis incluſa ſuo inſerui loco, quae nova aut utcunque a prioribus diverſa acceſſiſſent, hanc ubique legem obſervans religioſe, ut utriusque editionis discrepantiam quamque, quae quidem alicuius eſſet momenti, indicarem nec quidquam omnino requirendum relinquerem praeter verſionem illam Latinis numeris adſtrictam Wetſtenii aliorumque, qua popularium ſuorum in gratiam utrumque librum inſtruxit Valckenarius, equidem huius operis emptores facile carituros exiſtimavi. Valckenarianis ea quae ad haec carmina

in *Analectorum vett. poet. Graecorum* volumine tertio annotavit *Brunckius*, ideo potiſſimum interieci, quod Brunckii et textum, qualem Analectorum primum exhibet volumen, et animadverſiones hasce diligenter in altera editione ſua reſpexit Valckenarius. Et inſunt ſane in his multa ſi minus ex reconditis deprompta litteris, excogitata tamen ingenioſe et ad interiorem carminum intelligentiam fructuoſiſſima. Ita duumvirorum curis ornatum textum reliqua Valckenarii altero ſequuntur volumine, *Commentarius in Adoniazuſas*, et iuvenile illud, ſed iuvenis Valckenarii, opus, *ad M. Röverum Epiſtola*, *Fulvii Urſini Virgilio illuſtrato* praefixa, cuius maior pars ad Theocriteorum emendationem pertinet; tum eidem Urſini libro inſertus in *Moſchi Epitaphium Bionis Commentariolus.* Opus denique claudunt quae Valckenario niſi par, proximus tamen ingenii et eruditionis laude criticus in Theocritum elaboravit, *I. Toupius*, adiuncta illa pleraque *Wartonianae Theocriti editioni Oxonii* 1770 publicatae; nam una *Appendicula Notarum*

atque Emendationum in Theocritum biennio poſt *Londini* ſeorſim prodiit. Quae, ut reliqua viri ſagaciſſimi eruditiſſimique, eximiis inventis et inſigni altiſſimae doctrinae apparatu referta, miror admodum neminem adhuc in tanta opus quaerentium multitudine inventum qui illinc accurate erroribusque operarum, quibus ſcatent, purgata ſingulari repeteret libello, quum ſplendidae pretioſaeque Wartoni editionis ea ſit apud noſtrates raritas, ut eorum etiam qui in his litteris habitant, pauci admodum illius habeant copiam, nedum ſtudioſi adoleſcentes, mature huiusmodi potius germanae eruditionis exemplis quam perpetuis iſtis popularium commentariis ad meliorem elegantium litterarum cognitionem inſtituendi. Haec igitur ut praecipuam continent dotem editionis Wartonianae, quae, ſi a Toupianis hisce, Scholiisque, quae auctiora ibi leguntur, et critico e libris MSS. apparatu disceſſeris, nihil fere habet quo magnopere commendetur: ita non dubito quin eadem noſtrae quoque operae apud elegantiarum harum amatores gratiae ſint ali-

quantum conciliatura; neque hi factum reprehendent, quod, quamvis Scholiis ab hac editione exclusis, *Toupii* tamen *in ea Animadversiones* recepimus. Scholia omnino itemque reliquorum Criticorum, Scaligeri, Casauboni, Heinsii atque ex parte saltem Reiskii nostri commentarios tertio quodam adiungere volumine tum librarii vetuere rationes, tum ipse, quod temporis proprio operi iucundius longe et ad laudem meam fructuosius impendere possem, id non sustinui diutius in molestissimo hoc taediique plenissimo aliena repetendi negotio conterere. In quo nisi me eius cui plus omnino quam amicorum cuiquam debeo, Buttmanni mei vigor diligentiaque adiuvisset, non intra anni fere spatium ingratum hunc ego laborem ita exanclassem, ut multo nunc emendatius repetita haec asseverare possim, quam ab ipsis edita sint auctoribus suis. Scripsi Berolini d. VII. April. 1810.

L. F. Heindorfius.

DEDICATIO
THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI
CARMINUM
EDITORUM LUGD. BAT. MDCCLXXIX.

ILLUSTRISSIMO

PRINCIPI

DE

YOUSSOUPOFF

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Non inexſpectatum accipis, Humaniſſime Princeps, cum Bionis èt Moſchi reliquiis, Theocritum, qualem deſideraſti, nullis oneratum adnotationibus, ante publicato meliorem tamen; quo quidem, ex itinere per nobiliſſimas Europae regiones, ad varii generis homines ſpectandos utiliter ſuſcepto, in patriam reduci nullum gratius donum a me poterat offerri.

Accepto novo libello laetus, opinor, redibis in iſtius temporis memoriam, quod ego Tecum Leidae Theocritea legens, Homeri, Sophoclis, Euripidis, ſimiliumque carmina, iucundiſſimum me fateor exegiſſe, cuiusque tempo-

ris ſaepe ſcribis magna Te cum delectatione recordari. Atque ego, Nobiliſſime Princeps, hunc libellum parandum cenſui, quo quidquid a me commiſſum eſſet culpae expiarem: nam probe memini, cum nobiſcum eſſes, et paulo ante ferias aeſtivas Tuum mihi deſiderium indicares exemplaria Graeca mecum iſthac mox aeſtate verſandi, qua liber ab omnibus aliis eſſes curis, quam multa dixerim in iſto primo congreſſu, cur proximis ſaltem menſibus excuſatus abirem: rure mihi Muſisque vivere, atque otio per aliquot ſaltem dierum hebdomadas frui quotannis cupientem qua es comitate facilis mox excuſaſti; utque mihi morem gereres, multo diutius hic haeſiſti, quam facturus ante videbaris. Huius vero inſtituti primique adeo colloquii me poſtea puduit, cum mihi innotuiſſes tanquam Princeps communis et civilis, et velut ſpecimen humanitatis ac modeſtiae. Has ego literas per annos ſeptem et triginta profeſſus in duabus harum regionum Academiis iuvenilia variorum ingenia, quorundam etiam expertus nobiliſſima, Tui tamen ſimile pertinax ſtudium in nullo deprehenderam; neque etiam credideram, inter Tui ordinis homines reperiri, qui his adeo caperetur veterum literarum elegantiis. Quum huc veniſſes, et praepoſtero more graviora primum ac ſeveriora tractaſſes, ubi Romanae maieſtatis Graiarumque Venerum amor pectus percuſſerat, nullis aequalium iocis, quos Muſcovica nive iudicabas frigidiores, neque aliorum conſiliis a propoſito Te paſſus es abſtrahi: ſed qua es modeſtia rem ſucceſſuram primum diffidebas; tentaſti tamen; et, blandiente profectu, literis, quarum cognoſcendarum flagranti commovebaris cupiditate, atque huic uni curae tanto ſtudio tamque ſevera lege totus invigilaſti, ut egregios brevi tempore feceris progreſſus,

multis pudorem incufferis, operaeque iam tuleris pretium; qui Parifiis, per Italiam, atque alibi terrarum, dum verus laudator Graecae luftrares antiquitatis monumenta, Codicesque fcriptos perita manu verfares in Bibliothecis, harum cuftodibus, qui quidem iudices effent idonei, Graece et Latine eruditus hac aetate Princeps fueris admirationi. Academici Parifini, ad praecedentis feculi eruditorum popularium gloriam properantis, et multos exemplo moventis, Villoifoni literis, laudum Tuarum plenis, vehementer me delectatum, qui homines resque nofti humanas, non valde miraberis. Sed me, qui laudibus iftis mirifice faveo, Tuumque in has literas incredibile ftudium facio fane permagni, me tamen longe magis commoverunt recta in Te indoles; mores ab omni arrogantia alieni; nudae, quam exferis animi candore, veritatis amor; quodque perpaucis ineft

incoctum generofo pectus honefto.

Tuque adeo mihi vifus es Theocriti

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Hoc etiam magnum ego duxi, quod per plures menfes vix diem intermififti, quin horas aliquot mecum familiariter exegeris, meaque unius colloquia aequalium circulis antepofueris. Non itaque mirum videbitur, fi dixero, cum hinc in Angliam primum proficifcereris, mihi quoque difceffiffe Te defideratiffimum.

Collegeram iam ante, quae Theocriteis expoliendis, Bionis et Mofchi carminibus praeterea illuftrandis poffent infervire. Sed, quod has literas tractantibus evenire folet, alio traductus, atque in hiftoria Graeciae Xenophontea illuftranda occupatior, hos Poëtas fpectan-

tia tanquam leviora, inter chartas perituras reiecta, nunquam fortaſſe contexuiſſem. His tum retractatis parare coepi libellum, qui Illuſtri nomini inſcriptus quanti Te facerem declararet, quique, ob Theocriti meritum duraturus etiam in veniens aevum, Ruſſi Principis nomen atque in has literas ſtudium ad poſteritatem propagaret. Quaeque adeo nunc accipis expolita Theocriti ceterorumque carmina, ad Rhenum in Batavis mecum lecta, domi releges, Princeps, ſat ſcio, iucundiſſime; qui has ſcriptis veterum impreſſas elegantias longe anteponis Gallicis, cum ſuis plerisque Scriptoribus pereuntibus, aut Lingua certe mutata perituris, chartis, quarum plerarumque exiguus Tibi valor videbatur interiores ſcrutari literas volenti, quarumque iam ante Te ceperat ſatietas, quam ad nos venires. Terris nunc Tuis Penatibusque redditus, ad artes etiam liberales tractandas aptiſſimis Popularibus novum praebebis exemplum, Praeſtantiſſime Princeps, quo iuvenes e Ruſſia primarii, Tua relegentes veſtigia, concitabuntur ad idem ſtadium, ſive apud nos, ſeu alibi terrarum, animoſe decurrendum: atque hoc Tui quoque cauſa efficere conaberis antiquitatis amatôr, ut maior ſit delectatio, ſi habueris, cui admirationem ſentienti poſſis ſignificare. Praeterea, ſi quid mea vota valebunt, potente ſuaſu perficies, ut, praeter Geometras, Mechanicos, Phyſicos, etiam ex quibusvis Europae regionibus evocentur Petropolin ſermonès utriusque Linguae docti *viri; qui ſcholas aperiant, in quibus ſcriptores antiqui de meliori luto factis iuvenibus explanentur; aut hi ſaltem ab enarratoribus iſtis, ſi quis ita vocare velit, concitentur ad honeſtum antiquitatis amorem; ut huius etiam generis excolantur ingenia; atque hae artes liberales et Muſicae in imperio latiſſime patente*

magis quam ante ſoveantur. Serae quidem ex Graecia, ubi erant educatae cultaeque, tandem tamen Muſae Romam quoque venerunt:

Punico bello ſecundo Muſa pinnato gradu
Intulit ſe bellicoſam in Romuli gentem feram.

Romanis accidiſſe fateor, quod ex elegantiarum Graecarum cultu Cato Maior praeviderat eventurum, quodque pro morum ille ſeveritate indignabatur; ſed in hac qua verſamur ſcena ea de re ſecundum veterum Perſarum legem fateberis eſſe iudicandum: bona et mala, illinc orta civitatibus, librae lancibus hinc atque inde ſi imponas, longe gravior lanx commodorum propendere noſtro utriusque iudicio videbitur. Ex renatis in Italia Latinis Graecisque literis id unum ſi tantum ortum eſſet boni, ut homines per tot ſecula caligine preſſi tum demum coeperint ad iſtam rationis lucem oculos erigere, nos quidem illud ambo permagnum exiſtimaremus. Hoc vero amabili telo quae veſtratem plebem occupavit domari poterit ſuperſtitio; artibus ingenuis ſi quid his ineſt feritatis emollietur; et gerendae reipublicae vera ratio Sapientibus inter vos magis magisque pateſiet. Tu vero, quando rebus eris tractandis, Princeps, admotus, mares animos habenti Imperatrici Auguſtiſſimae ſententiam facile adprobabis Theocriti, cuius partem Academiae Batavae foribus inſcriptam laudabas,

Μουσάων γε μάλιστα τίειν ἱερους ὑποφήτας·
Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.

Veteres autem Ruſſicae gentis Heroas ex obſcuris Annalibus laudaturo verſus occines Horatii,

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi; ſed omnes illacrymabiles
Urgentur ignotique longa
Nocte, carent quia vate ſacro.

Quidquid etiam horum evenerit, Tu certe, Princeps, quotiescunque illud abs Te commode ſieri poterit et ſine oſtentatione, quam odiſti, Tu

Faſtidioſam deſere copiam,

veteresque amicos, quorum cum inter nos verſareris notitiam, hic atque alibi ingentem Tibi numerum comparaſti, longeque maiorem brevi videris paraturus, eo ſtudio frequenter reviſe, ut illinc reipublicae colligas gerendae profutura, atque omnibus Tu quoque ſis documento, quanti ſit hiſtoricos veteres, oratores, et poëtas ſua Lingua audiviſſe loquentes, et illinc uſui futura ſibi ſepoſuiſſe. Tuis tandem ex Sorore Nepotibus, ad Batavos venturis, veram viam praemonſtrabis qua poſſint ad ingenii culturam pervenire:

dent primos verſibus annos,
Maeoniumque bibant felici pectore fontem.

Tibi det Deus propria *ut habeas* quaecunque exoptes bona. *Ita vale, Princeps optime, meque Tuum, quod facis, ama. Scribebam Lugduni in Batavis pridie Kal. Maj.* CIƆIƆCCLXXIX.

L. C. VALCKENARII

PRAEFATIO

AD

THEOCRITI DECEM EIDYLLIA

EDITA LUGD. BAT. MDCCLXXIII.

Dorica Theocriti quaedam carmina quum Auditorum meorum nonnulli ſibi cuperent explanari, neque exemplaria Editionis, quae huic eſſet uſui ſatis accommodata, facile comparari poſſent, de Theocriteis elegantiora ceterisque minus vitiata decem ſelegi, quae typis Batavis deſcriberentur; Eidyllia nempe, prout in Editionibus vulgatis leguntur,

I, II, III, IV, VI, VII, IX, XI, XVIII, et XX.

De his decem octo carmina Latinis numeris elegantiſſimis a ſe reddita nuper hic ediderat Poëta Clariſſimus, C. A. Wetſtenius, cuius Latina Graecis a me ſunt adiecta. Ad Eidyllium VII. acceſſerunt D. Heinſii Latina; ad XVIII, H. Grotii; quorum nomina ſuis locis adſcripta leguntur. Carmina vero Theocriti, vel prout a D. Heinſio publicata proſtant, repraeſentari poterant; vel vulgatis paulo dari emendatiora, quibusdam etiam adnotatis inſtructa: et haec quidem ratio alteri fuit a me praelata. Decem iſtis Theocriti Eidylliis Bionis et Moſchi carmina, eadem ratione tractata, carminumque reliquias ſubiicere conſtitueram: ſed cum iam Eidyllium XVIII. praelum exerceret, Ioannes

noſter Luzacius me potiſſimum permovit, ut carmen, Theocriteorum ipſius etiam iudicio omnium elegantiſſimum, XV, ſive Adoniazuſas, ceteris adiicerem: et, ne haec Graeca Latinis numeris carerent, Latinam addidi Paraphraſin Helii Eobani Heſſi. In Adoniazuſas cum ſcribere coepiſſem a contextu ſeparatas adnotationes, hae, quibusdam aliis interiectis, adeo excreverunt, ut hic certe libellus, privatarum lectionum uſui deſtinatus, ne ſua eſſet mole oneroſus, facile carere poſſe videretur Bionis et Moſchi carminibus. In Theocriteis Editio potiſſimum fuit expreſſa Cantabrigienſis Radulphi Wintertoni. In Editione nupera Oxonienſi, quam curavit Thomas Wartonus, praeter cetera, lectiones publicatae ſunt a vulgatis diverſae, initio huius ſeculi a Iacobo Sanctamando pleraeque ex Italicis Anglicisque Codicibus enotatae. Quidquid ferme in iſtis eſſet lectionibus bonae frugis, quod quidem ad haec carmina ſpectaret, huc a me fuit relatum; atque hinc et alia et formae quaedam ſincerae ſuum poſtliminio locum recuperarunt.

Non diffitebitur humaniſſimus Wartonus, praeter lectiones Codicum, praecipuum ſuae Editioni ornamentum conciliaſſe Ioannis Toupii in Theocritum et Scholiaſtas obſervata; quibus alia Eiusdem eximii Critici poſtea etiam acceſſerunt. Praeter ea quae Wartonus vulgavit, Editionem Clariſſ. Reiskii Lipſienſem, aliasque ſatis notas, tres inprimis adhibui vetuſtas Editiones, Mediolanenſem, Aldi Venetam, et Florentinam Iuntae: hanc, paucis viſam, ditiſſima mihi ſubminiſtravit Nobiliſſimi Matthiae Röveri Delfenſis Bibliotheca; illas, talibus libris locuples, publica Leidenſis. Omnium Editionum prima procul dubio Mediolanenſis eſt anni MCCCCXCIII, biennio minimum antiquior Aldina. Haec iſta eſt Editio, de qua multa ſcri-

pſit Sanctamandus, a Wartono poſt Praefationem vulgata. Oſtendit Sanctamandus, iſtam ἔκδοσιν carminum Theocriti XVIII, cuius ſe nactum exemplar laetabatur, antiquiorem eſſe Aldina; ubi prodiiſſet, et quo anno, definire non potuit. Quod vero ſuſpicabatur Wartonus, eamdem eſſe quae indicaretur in Catalogo Lugdunenſis Bibliothecae (p. 251.) et in Maittairii Annalibus Typographicis, veriſſimum eſt. Continet illud exemplar Leidenſis Bibliothecae Orationes Iſocratis, XVIII Eidyllia Theocriti, et Heſiodi Opera et Dies; omnia eodem prorſus literarum charactere, atque eodem chartae genere expreſſa. Iſocratis Orationibus iſta leguntur ſubiecta: Ἐτελειώθη σὺν θεῷ τὸ παρὸν βιβλίον Ἰσοκράτους ἐν Μεδιολάνῳ, διορθωθὲν μὲν ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Χαλκονδύλου, τυπωθὲν δὲ κ. τ. λ. — ἔτει ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ τρίτῳ, μηνὸς Ἰανουαρίου εἰκοστῇ τετάρτῃ. His contigua in eodem ſequuntur exemplari Theocriti octo et decem Eidyllia; tum Heſiodi Opera et Dies. Illud quidem cadere vix poteſt in dubitationem, quin haec XVIII Theocriti carminum Editio prima ſit Mediolanenſis anni MCCCCXCIII, cui corrigendae is ipſe probabiliter, qui curavit Iſocratea, praefuit Demetrius Chalcondylas. Egregias inprimis lectiones, tales etiam, quae nusquam alibi reperiantur, praebuit Editio Florentina. Exiguus iſte libellus XXX. continet Eidyllia velut Theocriti, (inter quae nonnulla Bionis ſunt et Moſchi:) epigrammata quaedam, Fiſtulam, Alas, et Securim. In fronte libellus exhibere dicitur „Theocriti caſtigatiſſima opera omnia, Florentiae „impreſſa in aedibus Philippi Iuntae; quae finem nacta di„cuntur die X. Ian. MDXV, Leonis X, Pontificis Max. an„no III.” His duabus Editionibus multo notior Aldi Veneta, anni MCCCCXCV, utiliter etiam a me fuit adhibi-

ta.

ta. Praeterea Codicum, olim Palatinorum, lectiones, excerptas a Salmaſio, ſuas etiam quasdam coniecturas in margine Editionis Heinſianae poſuerat Iſ. Voſſius: hoc exemplar ex Bibl. Leidenſi utendum ſumſi: alio uſus ſum ex Bibliotheca viri Ampliſſimi Franciſci Hemſterhuſii, in quo Pater Tiberius, vir Summus, ſuas coniecturas atque alia quaedam adnotaverat. Pariſini Codicis lectiones, emendationes quasdam, et ex ineditis Grammaticis permulta mecum communicavit amicus Clariſſimus D. Ruhnkenius. In notis ad decem Eidyllia, meminerit velim Lector Eruditus, multa reperiri, in gratiam iuvenum ſcripta, qui harum rerum ſenſu quodam erant imbuendi; quorum in claſſem referri poterunt Virgilii loca, ſaepius ab aliis cum Theocriteis collata. Maiori cum cura ſcriptae Adnotationes in Adoniazuſas nonnulla certe praebebunt hoc in genere literarum exercitatis exigenda. Ex his autem Theocriti carminibus nonnihil expolitis facile aeſtimari poterit, quantum in reliquis, quae pleraque peius vitiata ſunt, ſuperſit peragendum. Forſan aliquando omnia Theocriti carmina cum Codicum lectionibus, quae quidem dignae ſint memoratu, et cum virorum Doctorum coniecturis, verbo tantum indicatis, exiguo libello publicabuntur. Scribebam Lugduni Batavorum pridie Kal. Decemb. CIƆIƆCCLXXIII.

L. C. VALCKENARII

PRAEFATIO

AD

THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI CARMINA

EDITA LUGD. BAT. MDCCLXXIX.

Haec quidem Editio carminum Theocriti, Bionis, et Moſchi, quamvis facile carere poſſet praefatione, perpaucis tamen videtur ſignificandum, quid in illa fuerit praeſtitum. Poſt tot Editiones Theocriti, his proximis annis repetitas, amicis quibusdam meis tandem talis videbatur requiri, qualem ante hoc ſexennium ſcribebam forſan aliquando prodituram; in qua Codicum lectiones atque Editionum veterum memoratu dignae, virorumque Doctorum exhiberentur coniecturae. Haec itaque fuit ex Cantabrigienſi Wintertoni expreſſa. Quidquid a Codicibus oblatum ſine controverſia videretur Theocriteum, in contextum fuit a me receptum: aliae etiam Codicum ſive probabiles ſeu ſpecioſae lectiones ex iſtis ſunt enotatae, quas, a Wartono vulgatas, collegerat Iacobus Sanctamandus. Nonnullae ex Palatinis olim Codicibus a Salmaſio excerptae in libro proſtant Voſſiano Biblioth. Leid. Pariſini Codicis optimi lectiones adnotaverat Clariſſ. Noſter Ruhnkenius, cui debentur etiam argumenta vetera carminum Theocriti, idcirco huic libello praefixa, ne prorſus illa ne-

glecta interirent, quae nonnulla ſaltem continent cognitu non indigna. Ex primis etiam Edd. Mediolanenſi, Aldina, Iuntina, praeter lectiones in contextum receptas adnotantur etiam aliae. Virorum Doctorum coniecturae, quae quidem ex libris Editis innotuerunt, pleraeque omnes memorantur; multae etiam Hemſterhuſii, Pierſoni, Eldikii, atque aliorum ineditae. Breves autem Adnotationes iam ante erant paratae, quam prodirent Ampliſſ. Brunckii Analecta veterum Poëtarum Graecorum, qui in Theocriteis etiam plura primus novavit, quam fecerant priores omnes ſimul. Huius etiam lectiones, ſola coniectura nixae, Dialectum pleraeque Doricam ſpectantes, fuerunt indicatae; multae in verſus Theocriti receptae. Idem dictum ſit de reliquiis carminum Bionis et Moſchi, quae Theocriteis ſubiectae partem etiam efficiunt Analectorum Brunckii. In his eadem ratione tractatis Editio fuit expreſſa Bonav. Vulcanii. Lectiones Codicum Paris. debentur exquiſitae humanitati Clariſſ. Villoiſoni. In Bionis et Moſchi fragmentis lectiones quasdam ex Arſenii violeto, Mosquenſis Bibl. ſcripto Cod. mecum communicavit vir Humaniſſimus Chriſt. Fridericus Matthaei. In Edit. Ald. tertium Moſchi carmen bis legitur ex diverſis codd. expreſſum: hinc lectiones prodierunt egregiae. Quas in haec carmina dudum paraveram, uberiores adnotationes omittendas iudicavi. Si mei res ſolius fuiſſet arbitrii, omiſiſſem etiam in hac Edit. Latinas converſiones. Quum vero librarii Latina quaedam Graecis cuperent ſubiecta, acceſſerunt quae de Graecis Theocriti Latino carmine ſatis eleganter olim reddiderat Helius Eobanus Heſſus. Epigrammata Theocriti ſubiecta Latîne converterunt Dan. Heinſius, et Hugo Grotius. Inter Theocritea ex antiquis Editionibus dederat etiam Heſſus Bionis Epitaphium Ado-

nidis, et quatuor Moſchi carmina, quae illinc diſtracta ſeparatim collocavi. Pleraque Bionis, et Moſchi Epitaphium Bionis carmine trochaico expreſſerat Poëta Graece et Latine perdoctus, Erneſtus Gulielmus Higtius, Friſius, qui, Scholae Alcmarienſis Rector, vir media aetate nobis omnibus flebilis occidit: iſta carmina, ex autographis Higtii mecum communicatis nunc demum publicata, hanc Editionem Noſtratibus, qui Higtium ſuo merito magni fecerunt, etiam ſola ſatis commendarent. Scribebam Lugduni Batav. CIƆIƆCCLXXIX.

ARGU-

ARGUMENTA VETERA
CARMINUM
THEOCRITI.
Quibus praemittuntur nonnulla
DE GENERE THEOCRITI
ET
DE BUCOLICIS CARMINIBUS.

Prout illa leguntur partim in Cod. Regio Paris. partim in Ed. Rom. Zach. Calliergi.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὥς αὐτός φησι,

Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι,

καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες, εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικὰ, καὶ Μικτά. τὴν μέν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον· ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον εν αἰγειῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν καὶ μικτόν. τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ πρώτȣ εἰδυλλίȣ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπολὸν διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [*forte leg.* τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τουτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θυρσιν ὑπογραφέ-

τω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ͂ δευτέρȣ εἰδυλλίȣ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ͂ τρίτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατός φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τετάρτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καί εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ. [Sic MS. Ed. R. ἑκατοστὴν. f. ſcrib. ρκδ΄.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ πέμπτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἕκτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δέ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὖρις (sic MS. Leg. Δοῦρις) φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἑβδόμȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ, κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μουνατός φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ὀγδόȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν. [abſunt a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἐννάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται. νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατίναι ἢ Θερισταί· Ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ

ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἑνδεκάτου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχὴ,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δωδεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γεγράπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον, ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· οἱ δέ φασιν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τρίτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτόν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλλουσί† τινος υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφυ-

ρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. [absunt et haec a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τετάρτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur arg. in Ed. Rom. abest a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ πέμπτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (forte leg. θεωμένων) τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ανδρῶν, καὶ ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἕκτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἑβδόμȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ΩιΔΗ.

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ,
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ,

vſ. 1. Ἁδύ τι] Verſum 1 et 2, de verſibus agens Bucolicis, ſic expreſſit *Terentianus Maurus: Dulce tibi pinus ſubmurmurat: en tibi, paſtor, Proxima fonticulis; et tu quoque dulcia pangis.* — Qui paene nihil praeterea excerpſit ex Theocriteis, primum verſum *Suidas* dedit quater repetitum, in Ἁδύ. Ἁ πίτυς· Τήνα. et in v. Ψιθυρίζει· deſcriptum a ſe ex Scholiis in *Ariſtoph.* Nub. v. 1003. Hinc petitum videtur, quod legitur apud *Etymolog.* p. 819, 1. Ἡδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων ἠκοῦετο. *Longus* Paſt. I, p. 18. τοὺς ἀνέμους dixit συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας. conf. *Clemens Alex.* Strom. I, p. 756, 13. *Demetrio*, qui dicitur *Phalereus*, diſplicuit dictum, ὅτι ταῖς αὔραις ὑποσύριζε πίτυς· περὶ Ἑρμ. §. 192. — Verſum ſecundum *D. Heinſius*, primum fruſtra *Reiskius* ſollicitabat. — In vſ. 2. non eſt ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖς, ſc. οὖσα· ut putabat *H. Steph.*, ſed ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. *Jucundum quid lenis ſuſurrus* eſſe *pinus* videbatur, *quae ad fontes cantabat.*

vſ. 3. Συρίσδες] Hic in duobus Codd. Τυρίσδες. vſ. 14 Τυρίσδεν, non alibi, repertum, recepit *Brunckius* qui nuper etiam Theocritea vulgavit in Analectis veterum Poët. Valck. 2.

Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟ-

vs. 5. Ἐς τὲ] Quum *Apollonius Dyscolus* Doricum τὲ, pro σὲ positum, hoc ipso exemplo confirmet, hic quidem illud arbitror retinendum: qui ante censuerat ex more *Theocriti* τὺ scribendum, *Toupius* in Praefat. ad Curas Poster. rem aliis relinquit diiudicandam. Valck. 1. — ἐς τὺ, usitatius *Theocrito*, praetulit *Brunck*. Valck. 2.

vs. 6. Χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς] *D. Heinsio*, quem ne intellexerunt quidem, mos geri debuerat. Scribendum, χιμάρῳ (vel χιμάρω) δὲ καλὸν κρέας· non tantum ut versus sit instar vicinorum bucolicus (vid. Epistola *Ursini* libello praefixa p. XV.), sed ut suo hic quoque more scripsisse videatur *Theocritus*: Eid. V, 140. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. IX, 25. ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς Σιτάθην. Valck. 1. — Probatum κρέας a D. *Heinsio* et *Brunckio* (cui placuit et ἔστε, pro ἔστε) recepi, pro κρῆς. — χιμάρῳ scribatur, an χιμάρω, nihil interest. Valck. 2.

Ibid. Ἔστε κ' ἀμέλξῃς.] *D. Heinsius*, lego, inquit, „ἔστε κ' „ἀμέλξεν, vel ἀμέλξην, sicut infra ἔστε κατείπεν· quod apud poë„tam hunc tam multis rationibus confirmat Eustathius, ut dubi„tare sit nefas." *Heinsio* ne obloqui quidem ausi sunt, qui *Eustathii* non legerant commentarios. Quid vero *confirmat Eust.*? non utique ἀμέλξεν legendum; quod prorsus esset barbarum; sed spiritu aspero, contractum ex ἕως, ἕστε scribendum: *Eustath.* in *Homer* Il. Α. p. 122, 25. Τὸ Ἕστε, ἀντὶ τοῦ ἕως, μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἕστε κ' ἀπείπεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. hae nugae sunt Grammaticorum. Illic forte fortuna vitiose scriptum ἕστε κ' ἀπείπεν, pro ἀπείπῃς, *Heinsium* fefellit: ἕστε κατείπεν nusquam legitur, neque Graecum est. Ut ἕστ' ἂν apud *Herodotum* semper modis jungitur subjunctivis, sic ἕστε κε apud Poëtas, apud quos voculae ἂν respondet κε, κεν. *Theocr.* Eid. V, 22. τοὶ διαείσομαι, ἕστε κ' ἀπείπῃς· *tamdiu tecum cantando certabo, dum victum te dederis*. VI, 32. κλαξῶ θύρας, ἕστε κ' ὀμόσσῃ. — Apud quosvis Poëtas sic illud ἕστ' ἂν positum invenietur, hic illic et apud alios: *Xenophon*. Ἑλλ. III, p. 283, 10. ἀπεκρίνατο φυλάττειν αὐτὰ, ἕστ' ἂν αὐτὸς ἐλθὼν — λάβῃ τὰ δῶρα. Nostro quoque versu lectum in Codice scripto ἕστ' ἂν ἀμέλξῃ, liquet e Scholiis.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν᾽ ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ᾽ ἀρέσκῃ

vſ. 7. Ἢ τὸ καταχὲς Τῆν᾽ ἀπὸ τᾶς πέτρας] Impeditam ſtructuram ſenſit auctor hujus Scholii: εἰ μὲν μετὰ τὸ (leg. τοῦ) ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δυνάμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτως· ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. ſic optime vocem καταχὲς interpretantem Scholiaſten ſequutus fuerat, dudum ante alios, et *Boſſium*, *Henr. Stephanus.* Struxiſſe verba Poëtae hoc modo videntur: ἢ ὕδωρ τῆνο, τὸ (id eſt ὃ) καταχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας ὑψόθεν καταλείβεται. Mihi ſcripſiſſe potius Poëta videtur: — ἢ τὸ καταχὲς Τῆνο, τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν, ὕδωρ. in hanc ſententiam: ἅδιον. — ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηχὲς ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν κατὰ τῆς πέτρας λείβεται. *Tuum mihi carmen, o paſtor, dulcius aquae rivo ſaliente, ex alto monte cum ſonitu per ſaxa defluentis.* Doricum illud τὸ, pro ὃ poſitum, legitur et in Theocriteis: Eid. V, 11. VII, 29. XI, 16, 47. XII, 57. etc. Eid. I, 126, σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν. — Ὕδωρ, ὅπερ τᾶς πέτρας καταλείβεται, poneretur, qua ſtructura uſus eſt *Xenophon* K. Π. VI, p. 100, 24. Additum hic ὑψόθεν iſtam interpretationem commendat. Dici tamen apte potuit ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλειβόμενον ὕδωρ· ut in *Heſiodi* Θεογ. v. 786, ὕδωρ ψυχρὸν, ὅ, τ᾽ ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο. *Theocr.* Eid. VII, 137, ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.

vſ. 10. Αἰ δέ κ᾽ ἀρέσκῃ] Quod in Florentino Codice ſcriptum, αἴκα δ᾽ ἀρέσκῃ· ne cui propter vicina genuinum videatur, ſciendum eſt, voculam κα ſive ſeorſim ponatur, ſeu voculae αἰ ſubiungatur, ſemper a *Theocrito* produci. Non in his tantum atque in *Epicharmeis*, ſed in quorumvis Dorienſium dictis ſubjunctivo jungitur illud αἴκα. Agathoclis dat dictum *Plutarchus* T. II. p. 176. E. p. 458. F. αἴκα ταύταν ἕλω· vel ἐξέλω· epiſtolam Laconicam una voce αἴκα conſtantem p. 511. A. qua reſpondebant ad hanc *Philippi*: εἰ ἐμβάλλω εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀναστάτους ὑμᾶς ποιήσω· dixerat apud Eumdem Lacon p. 234. F. αἴκα μὴ τἀλαθῆ λέγωντι, οἰμωξοῦνται. ſaepius Pythagoreorum reliquiis eadem eſt adhibenda medela.

Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

vſ. 11. Τὺ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.] Pro vulgato ἀξεῖς, ἀξῆς legitur in aliquot Codd. Duorum auctoritate Vaticani et veterrimi Florentini [itemque Reg. Pariſ. Valck. 2.], *Reiskio* quoque probatum, ἀξῆ *Theocrito* reſtitui. Firmant illud vicina, τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῆ· — αἶγα τὺ λαψῆ· et in Eid. V, 31, ἄδιον ᾀσῆ. Ἀξοῦμαι, ἀξῆ, ἀξεῖται Dorice ſcribebant. Ut victores τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα vel ἆκρα, (non φέρειν, ſed) φέρεσθαι, ſic et, ſenſu nonnihil diverſo, *praemium ſuo ſibi jure vindicantes*, dicebantur ἄγεσθαι δῶρον. *Theocr.* I, 9, Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰΐδα δῶρον ἄγωνται. *Eurip.* Alceſti v. 1030, — τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν Ἵππους ἄγεσθαι. — Sed ad hunc verſum ὕστερος adſcriptum fuit a *T. H.* Praeterea ſuſpicor, vocula hic Theocritea a vicina abſorpta, minus commodum δὲ male interiectum. Corrigo, — τύγα τὰν οἶν ὕστερος ἀξῆ· neque enim ὕστερον ἀξῆ hic licet ex v. 3. interpretari τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῆ. Cum ſuum ſibi Muſae praemium vindicaverint, ab illis *ſecundus ovem abduces*. *Ammonii* vera eſt obſervatio: Πρῶτος μὲν ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκολουθεῖ ὁ Ὕστατος· τῷ δὲ προτέρῳ ὁ Ὕστερος. — Hic aptum τύγα *Toupius* infra reſtituit Eid. I, 148, — τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ᾄδεις.

vſ. 11. Scr. cum Cl. Valckenaer τύγα τὰν οἶν ὕστερος ἀξῆ. Particula δὲ hic locum non habet; cum τε et γε ſaepiſſime permutatur. Brunckius.

vſ. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο] Hinc forte ſumtus, idem verſus ſimiliter ſcriptus eſt in Eid. V, 101. — In vetuſtis quidem Codd. legitur illud Ὡς, ſecundum Grammaticos pro εἰς poſitum: mihi, quod ſaepius iam fuit monitum, non videtur in talibus fuiſſe uſitatum. In duobus Florent. Codd. et Vaticano legitur Ἐς τὸ κ. atque id videri poterit inveniſſe ſuo iam aevo *Bion*, cuius iſta ſunt in Eid. XII. fragm. Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες Τῆνο ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων. — Cum *Daniele* tamen *Heinſio* ſuſpicor Ὧ ſcripſiſſe ſuo more Poëtam, pro οὗ vel ὅπου. vid. *Heinſ.* Lect. c. X. p. 329. — Lego itaque: Ὧ τὸ κάταντες

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ȣ̓ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,

τȣ̃το γεώλοφον, αἴτε μυρῖκαι, Συρίσδεν. Quod nonnemini venit in mentem, prorſus abſonum, ᾇ ταὶ μυρῖκαι, editorem certe Poëtae dedecebat. Valck. 1. — Quod et in Codd. legitur, Ἐς τὸ κάτ. recepit *Brunckius*, qui in fine verſus 15. ἄμμι praetulit vulgato ἄμμιν. Valck. 2.

vſ 16. Δεδοίκαμες] In his etiam carminibus permulta ſunt vitia Codicibus qui ſuperſunt antiquiora. Δεδοίκομες, formam Syracuſanam, hic recte *D. Heinſius* reſtituit, ſaepius apud *Theocritum* obviam. De hac verborum forma *Heraclidae* leguntur apud *Euſtathium* monita in Od. Θ. p. 508, 38. et in Il. E p. 458, 13. Qui attigit Theocritea *Heinſius* Lectionibus Theocr. p 296. errat p. 366. dum in Eid. XV, 33. ſcribi potuiſſe putat δεδόκει. Theocritea ſunt Πεφύκω, Eid. XV, 1. Πεποίθω, Eid. V, 28. Πεπόνθω X, 1. Δεδοίκω I, 16. XV, 58. (*Callim.* epigr. XLIX, 9) et Ἐκλελάθω, I, 63. quae forma Mathematicum Graece doctum *Jo. Wallisium* feſellit ad *Archimedis* Arenarium v. 186. Ut illud ab Ἐκλέλαθα, ab ἐκβεβλάστακα formatum, ἐκβεβλαστάκοντι, ex Codicibus ſcriptis reſtituendum in Epiſtola *Lyſidis* Pythagorei, ubi vulgarunt Editores ἐξεβλάστησαν. Valck. 1. — Δεδοίκομες fortaſſe praeſtat; a *D. Heinſio* probatum, a *Brunckio* receptum. Valck 2.

vſ. 17. Ἐντί γε πικρὸς] Scribendum potius: — ἐντὶ δὲ πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Aptum hac in ſede δὲ praebuit ex MS. Cod. *Trincavellus*, quem in ſuo *Stobaeo* ſequuntur *Gesnerus* p. 172. 19. et *Grotius* p. 105. vulgato deterius quod illic legitur, ποτὶ ῥῖνα κάθηται. *Herodis* vel potius *Herondae* choliambos, quos praeter ceteros nobis ſervavit *Stobaeus* p. 459. 44. Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπιῤῥῖνας Ἔχ' εὐθὺς ἄν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ, *Perſii* quoque ex Sat. V, 31. *Diſce, ſed ira cadat naſo*, etc. contulit cum his *Theocriti B. Martinus* V. L. I, c. XI. Hinc *Philoſtrato* Icon. II, p. 828. Pan pingitur tanquam qui πρότερον μὲν ἀνειμένος τε καὶ πρᾶος τὴν ῥῖνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λεαίνων τῷ ὕπνῳ· τήμερον δὲ ὑπερχολᾷ· paulo inferius Pani, p. 829, φαιδρὸν τὸ εἶδος καὶ τῆς ῥινὸς ȣ̓δὲν χολῶδες. Ad Hebraeum אַף saepius haec imago inſerviit *A. Schultenſio*; quod dabat Alexandrinus

Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος

Codex, Editores non intellectum in marginem reiecerunt 1 Maccab. II, 24. Ματταθίας — ἐζήλωσε, — καὶ ἀνήνεγκε θυμὸν κατὰ τὴν ῥῖνα. ubi substituit *Grabius* τὸ κρίμα, ut saepius optimis vitiosa. — Hos versus sic *Grotius* in *Stobaeo* suo Latinos fecit: *De medio cantare die reverentia Fauni Nos, pastor, prohibet, namque illo tempore fessum Venatu corpus somno levat. est Deus acer, Et circum nares illi sedet aspera bilis.*

vs. 17. Scr. κεκμακὼς, ut recte exhibet unus Laurentianorum. Tum e Stob. in Floril. Gr. p. 105. ἔντι δὲ πικρός. Posterius iam a Cl. Valckenaer observatum. BRUNCKIUS.

vs. 19. Τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες] Praeter istam, duplex in Scholiis lectio memoratur ex antiquis Codd. ἄλγε' ἄειδε· et ἄλγε' ἄειδες. triplex illa reperta quoque fuit in Codicibus qui supersunt: ἄλγε' ἄειδε primus dedit Editor *Demetrius Chalcondylas* Mediolani anno MCCCCXCIII biennio post id ipsum Venetiis *Aldus* exhibuit. Ἄλγεα εἶδες editum iam Florentiae in aedibus *Philippi Juntae* MDXV. — Hoc genuinum esse ipsa monstrat verborum structura, significans, (non *nosti*) *vidisti: tu enim, Thyrsi, Daphnin amore vidisti contabescentem:* ad hanc rationem accedebat altera: popularis Daphnidis et aemulus Thyrsis τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκετο Μώσας. Tandem εἶδες et ἵκεο congruunt in una sede.

vs. 21. Πριήπω] Πριάπῳ est in Ed. *Brunckii*. VALCK. 2.

vs. 22. Τᾶν Κρανιάδων] Sic scribi debet ex optimis Codd. Κρανιάδων dant etiam Edd. primae Mediol. Ald. Florent. Τᾶν κρανᾶν Dorico quidem more dici potuit; sed a κρηνὶς et κρηνιὰς Dorice flecti quoque debuerunt κρανίδων et κρανιάδων. quorum prius qui hic cum viro docto poneret, certam ille legem violaret: ut suus syllabae modulus constaret, Κρανιάδων posuit Poëta Ἐς νύμφας ᾤχετ' ἐφυδριάδας est *Alexandri* Aetoli apud *Parthen* π. Ἐ. II. c. XIV, v. 22. A fontis custodibus raptus *Cui non dictus Hylas puer?* de Hyla scripserat *Zenobius* probabiliter Cent. VI, Prov. 21. ἡρπάγη ὑπὸ τῶν Κρηνίδων διὰ κάλλος, non, quod vulgatur, πα-

Τῆνός ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,

ρὰ τῶν Νηρηΐδων. Bacchi nutrices (*Apollod.* p. 139.) *Nyſiades nymphae* ſunt in *Ovidii* Faſt. III, 769. Apud Sybaritas vel Thurios Νυμφῶν ἄντρα τῶν Λυσιάδων memorantur apud *Athen.* XII, p. 519. C. quo cum loco ſi conferatur *Aelianus* de N. A. X, c. 38. emaculari poterunt Scholia in *Theocr.* Eid. VII, 78. In Epigrammatis Ὑδριάδες memorantur et Μεθυδριάδες. *Phrynichus* MS. penes Clariſſ. *D. Ruhnkenium:* Ἀντριάδες, νύμφαι, ὡς ἐν τοῖς νάμασι διατρίβεται Ναΐδες, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν, Ὀρεστιάδες (l. Ὀρεστιάδες) καὶ Ἁμαδρυάδες, καὶ αἱ περὶ τὰς νομὰς τῶν τετραπόδων Ἐπιμηλίδες, ὅτι Μῆλα ἅπαντα τὰ τετράποδα καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι.

vſ. 23. ποιμενικὸς] Praeferendum cum Br. alteri πωμενικός. VALCK. 2. — Codices plures ποιμενικός. In paucis πωμενικός. Hoc contra analogiam mihi videtur eſſe. Nam πωμὰν pro ποιμὰν, πώμνιον pro ποίμνιον non dicebant, quod ſciam, Dores. BRUNCKIUS.

vſ. 24. Ὡς ποκα] Ὡς ὄκα legitur in una Edit. Flor. alterum ſincerum eſt: αἰ δέ κ' ἀείσῃς, — Ὡς ποκα — ᾆσας. ut Eid. VII, 78, Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο.

vſ. 26. Ποταμέλξεται] *Praeterea mulgebitur in duas mulctras.* Alibi forte nusquam obvium, compoſitum Προσαμέλξεται Scholiaſtes recte interpretatur ἀμελχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, ſed et apud quosvis Scriptores futura media quorumdam verborum pro paſſivis adhibentur: *Herodotus*, *Thucydides*, *Xenophon* affatim dabunt exemplorum; *Xenophon* prae ceteris, cui ex Cod. MS. συλλήψεται pro συλληφθήσεται reſtitui poterit in K. A. VII, p. 234, 30. vid. *Jo. Pierſon.* ad *Moeridis Attic.* p. 367. et *Ti. Hemſterhuſius* in *Thom. Mag.* p. 852, 3. qui τέρψομ' ἰδὼν hinc explicuit in *Theocriti* Eid. XXVIII, 6. — Ceterum, quod et ab aliis monitum, Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας interprete *Virgilio*, *Bis venit ad mulctram, binos alit ubere foetus*, Ecl. III, 30.

vſ. 27. Καὶ βαθὺ κισσύβιον] Ruſticum (τὸ γεωργικὸν κισσύβιον dixit *Philo* Judaeus p. 1116. B.) vel paſtorale poculum, ex hede-

Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν

rae ligno confectum, *Homerum* ſequuti Κισσύβιον dixerunt: loca veterum collegit *Athen.* XI, p. 476. F. 477. A — E. Horum nonnulla dedit *Macrobius* Saturn. V, c. XXI. iisdem dum utitur *Euſtath.* in *Hom.* Od. I, p. 358, 359. Timothei locum adiecit ex Cyclope δέπας κίσσινον memorantis; ſed et hunc invenit apud *Athen.* p. 465. C. Polyphemi Κισσύβιον *Euripides* Σκύφος κισσοῦ interpretatur in Cycl. v. 389. In huius Alceſt. v. 755. Hercules, Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν, Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ. Vulgo poculum illud erat μόνωτον· Theocriteum vero fuiſſe dicitur duabus anſis inſtructum, Ἀμφῶες· hanc vocem vitiatam in Etymologico M. legi monitum fuit in Epiſt. ad *Matth. Röverum* p. XXV. — Suum νεοτευχὲς explanat per ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον, *ſcalptoris adhuc manum redolens*, ſive *coelum:* non enim *tornum* hic, ſed *coelum* locum habuiſſe *Salmaſius* evicit in *Solin.* p. 1044. B.

vſ. 29. Τῷ περὶ μὲν χείλη] Quod in Juntae legitur Ed. Flor. Τῷ ποτὶ μὲν χ. inventum etiam in Codd. Vaticano et Barocc. vitioſum eſt. Commode compararunt *Virgilii pocula Fagina* ex Ecl. III, 38. *Lenta quibus torno facili ſuperaddita vitis Diffuſos hedera veſtit pallente corymbos. Nonni*, exprimentis Theocritea, locum *Caſaubonus* jam dederat, p. 243. a.

vſ. 30. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος] Sic ſcribatur, an κεκονιμένος, nihil intereſt: κεκονιμένος enotatum ex duobus Florent. Codd. ex Vaticano et Laud. In his ſaepe variant Codices: hinc dederat *Thomas M.* καὶ Κεκονισμένος καὶ κεκονιμένος· non, quod vulgatur Κεκονιαμένος. vid. *P. Weſſeling.* Obſ. II. c. 23. *Arnaldi* Lect. Gr. p. 147. *T. Hemſt.* in *Lucian.* p. 158. Ubi leguntur iſta *Theocriti* apud *Etymologum* in Ἑλίχρυσος, pro genuino, κεκολλημένος eſt in MS. Leid. Poëtarum veterum loca, in quibus ἑλιχρύσου ſit mentio, dedit *Athen.* XV, p. 681. A. — Hunc locum tractans *Salmaſius* in *Solinum* p. 1229. A. Κονίειν vel Κονίζειν, et κονιᾷν vel καινιᾷν, diverſa confudit. Vera eſt obſervatio *Euſtathii* in *Hom.* Il Γ. p. 289. 38. (et in Il. Ρ. p. 1153. 13) Ὅμηρος μὲν Κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὴν τίτανον ἐξ ἧς καὶ ἐλαιοκονία σύγκειται. καὶ ῥῆμα γίνεται — κονιῶ κονιάτω· ἐξ οὗ καὶ τοῖχος κεκονιαμένος. Κονίζειν eſt *pulverem adſpergere;* Κονιᾷν

Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

calce illinere: de templo Neptuni, cujus parietes erant interiores calce dealbati, κεκονίαται τὰ ἐντὸς, inquit *Paufanias* X, p. 892, 1. Τοῖχοι κεκονισμένοι *parietes* effent *pulvere confperfi*. Sed amplificatam verbi vim quomodocunque *adfpergendi* voces adiectae determinant: hoc in loco Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος eft *hedera auri pigmento* velut *adfperfo exornata*.

vf. 32. Τὶ θεῶν δαίδαλμα] Positum pro θεῖόν τι δαίδαλμα· *Virgilio caelatum divini opus Alcimedontis:* formam fcribendi Theocriteam *D. Heinfius* illuftravit p. 297. a. Cum primis Edd. Mediolanenfi, Aldina, Florentina, concinit hic plerorumque Codd. lectio, γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα. *R. fine dubio*, inquit, τις *praeftat, quod et revocavi.* Quod Codex dat Florent. quodque in Scholiis memoratur, τὶ, a me quoque tanquam altero multo fuavius probatur: Schol. γράφεται καὶ τὶ, τὸ δὲ τὶ πρὸς τὸ δαίδαλμα. *Cafaubonus* p. 239. b. *In Scholiis, inquit, manufcriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis* (τὶ) *quae hodie obtinet.* Ifta certe fcribi nuper non debuerant: „Legi poffit et τὸ pro τι. „Sed eodem redit." decepit virum Doctum *Heinfius* p. 297. a. quem litera in Scholiis vitiata fefellerat. Valck. 1. — Pro Ἔντοσθεν legendum Ἔκτοσθεν probabiliter fufpicabatur *Joh. Chrift. van Bergen*, Franequeranus. Valck. 2.

vf. 34. Ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος] Haec et vicina cenfuit excufanda *D'Orvillius* in Mifcell. Obf. I, p. 21. modeftus cenfor *Cafaubonus* ad proxima, Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται, et feqq. „quae, inquit, tam felix fculptoris pictorisve manus, quae penicillo vel coelo iftum oculorum animique motum exprimere „valeat?" Libro fuo fequentia adfcripferat *T. Hemfterhufius:* „Haec pro minus caftigatis et modum excedentibus reprehenduntur; has enim vivas actiones caelatura non capit: ut juftae ac„cufationi aliquatenus fubfcribere non abnuero, fic tamen ex„empla principum poëtarum, quibus nimis evagata Theocriti „libertas excufetur, minime defunt. Ejus generis haud pauca „ftudiofe collegit Jo. Frid. Gronovius in Diatribe Stat. p. 22. etc. „Servius ad Virgil. Aen. I, 487. VIII, 634." Valck. 1. — Scribendum videtur ἐθειράσδοντες· quod recepit *Brunckius.* Valck. 2.

Νεικείοισ' ἐπέεσσι· τὰ δ' ἐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.

vſ. 36. Ἄλλοκα μὲν — Ἄλλοκα δ' αὖ] *Heinſio*, Ἀλλ' ὄκα μὲν ſcribenti, adſentiri non debebat novus Editor *Theocriti*: frequenter recurrunt apud *Homerum* Ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δ' αὖ, vel ἄλλοτε δ' αὖτε, in Il. Φ. 464, 466. Σ. 472, 159. E. 595. ſuum ſic Noſter adhibet Ἄλλοκα μὲν — ἄλλοκα δὲ, in Eid. IV, 17, 19, 43. Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

vſ. 36. Ἀλλ' ὄκα] Sic ſcribendum cum *Heinſio*, pro Ἄλλοκα, *Brunckius* oſtendit. Valck. 2. — ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον — ἄλλοκα δ' αὖ — ſic ſcribendum Dialectices evincit ratio, cujus auctoritas tanta eſſe debet, ut nec fidejuſſore Heinſio indigeat, qui jam ſic emendaverat. Hoc ſenſit latinus interpres metricus, qui verbum non verbo reddidit, ſed poëtae ſenſus ubique expreſſit. *AST lepido riſu, nunc hunc, nunc adſpicit illum.* Verum eſt apud Homerum et poëtas ceteros ſaepius legi ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δέ. Sed ibi *adverſativum* ἀλλὰ non requiritur. Quid vero? Nonne apud Homerum aliosque ſaepe recurrunt ὁτὲ μὲν — ἄλλοτε δέ? Il. Λ. 64. Ὡς Ἕκτωρ ΟΤΕ ΜΕΝ τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ΑΛΛΟΤΕ Δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων. Conf. Σ. 599. Υ. 48. Apollon. Argon. IV. 945. Oppian. Halieut. V 401. 2. Qui igitur lectionem hanc, quam tuentur ratio, codicum auctoritas et ſimilia poëtarum exempla, convellere volet, alio utatur argumento neceſſe eſt. Brunckius.

vſ. 38. Κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι] Hoc quamvis recurrat in Eid. VII, 48. utrobique μοχθίσδοντι ſcripſiſſe ſuo more Poëta videtur. [Ita edidit Brunck.] — Scholiaſtae interpretatio, οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, monſtrat vel ſola primam verbi ſcripturam κοιλοιδιᾷν· ſonum auribus ingratum uſus in κυλοιδιᾷν facile mutavit. Cum dediſſet κυλοιδιᾷν *Ariſtophanes* in Lyſ. v. 473. in Scholiis autem haec advocarentur *Theocriti*, qui nihil ex ipſis excerpſit *Theocriti* carminibus, *Suidas* in Lexico ſuo diverſis locis dederat Κοιλοιδιᾷν, et Κυλοιδιόον. egregia notavit Clar. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. Platon. p. 122. (169.)

Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν

vſ. 43. Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι] Sic cum *D. Heinſio* et *Reiskio* reſtituere non dubitavi, pro Αἱ δέ οἱ, cum ὧδε non tantum invenirem in Edd. Mediol. prima, Aldina, Florentina; ſed et ex optimis enotatum Codd. Vaticanis, Florentinis, Britannicis. Mirum eſt, editorem *Theocriti* de lectionibus Codicum, quas ad manum habere debuerat, ne cogitaſſe quidem, ea ſcribentem, quae rectius omiſiſſet. — Illud ὧδε, pro vulgari οὕτως, apud quosvis Poëtas invenitur, in *Sophocleis* quinquaginta vicibus repetitum. — Non aliter Scholiaſta legit, qui quidem iſta dederat: Οὕτως εἰσὶν ὠγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτȣ̃ πάντοθεν αἱ ἶνες. Comparari commode poteſt, quod eſt in *Phrynichi* Appar. Sophiſt. MS. Φλεβοτονεῖσθαι, τὸ τείνειν (l. τείνεσθαι) τὰς φλέβας λέγοντά τι ἢ πράττοντα. — Senis, cui ſic venae, omni vi rete in mare proiiciendum attrahenti, tumebant, robur in iuvene quoque laudaretur, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

vſ. 49. Φοιτῇ] Sic, pro Φοιτᾷ, recte iam ſcriptum in Ed. Flor. Dorica ſunt et in Theocriteis, Φοιτῇς· τολμῇς· ἰσορῇ· etc. — In hoc v. ἐπὶ πήραν Πάντα δόλον τεύχοισα· exhibent Codices optimi, Edd. etiam Mediol. Ald. Flor. pro πήρᾳ. In nullo Codicum inventa lectio, δόλον κεύθοισα, memoratur in Scholiis. Dubium quidem non eſt, quin callida vulpes occulte dolum ſtruens dici poſſit a Poëta δόλον κεύθοισα· ſed quod additur, ἐπὶ πήραν, requirit omnino vulgatum Πάντα δόλον τεύχοισα.

vſ. 50. Οὐ πρὶν ἀνήσειν Φατὶ] *Negat*, vultu nempe, *ſe dimiſſuram*. Ἀνήσειν, quod in Ed. eſt Florent. in Codicibus etiam nonnullis, alteri lectioni ἀνασεῖν, per Edd. plerasque vulgatae, praetuli. Sicilienſis Noſter ſcribebat τηρησεῖν· ποιησεῖς· πατησεῖς etc. — Cum his aptiſſimum *Alciphronis* locum ex L. III. Ep. XXI. ſ. contulit *Toupius*.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

vſ. 51. Πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] Ex diverſis Codicum lectionibus καθίξῃ videbatur genuina. Καθίζειν in talibus loquendi formis notat *reddere*, *efficere*, τιθέναι· ut docuit *Caſaub.* In ἀκράτιστον Codices non variant: niſi quod in Florentino κράτιστον ſcribatur; in *Fulvii Urſini* Codice dicatur repertum ἀνάριστον. Hoc, ſignificans *ientaculo privatum*, placuit *Iſ. Voſſio*, et *Jo. Toupio*, in Epiſtola ad *Theocriti* Syracuſias, (XV,) v. 147. corrigenti, — πρὶν ἢ ἀνάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. eleganter iſtam conjecturam videri poſſet confirmaſſe, niſi ſyllabae modulus voci ſic certe ſcriptae reluctaretur: verſus eſt ibi *Theocriti*: Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας. Hoc in verſu corrigens *Eobanum Heſſum* *P. Leopardus* Emend XIX, c. VII, primam docuit in ἄριστον, *ientaculum* vel *prandium* ſignificante, etiam apud *Homerum* produci: *Ariſtoph.* in Avib. 1601. καὶ διαλλαττώμεθα Ἐπὶ τοῖσδε, τὰς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ. ita locus iſte ſcribendus eſt: ſyllaba ſic producta legitur et ἄριστον in eiusdem Eccleſ. v. 348. et in variis Comicorum locis apud *Suidam* in Ἀνάριστος. — Mihi hac in parte non diſplicet inventum *Wartoni*, legentis — πρὶν ἢ 'νάριστον — ſed ultima ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ tentari ſincera non debuerant: commode expreſſit *Anna Fabri* *mettre à ſec*, in *Callim.* h. Cereris v. 114. — Haec Latina jam dedit, praeter alia huc ſpectantia, *D Heinſius*, ad *Silium Ital* II. 471. — *nec linquere certum eſt, Ni prius in ſicco puerum deponat inanem.*

vſ. 51. Revocanda librorum omnium lectio ΑΚΡΑΤΙΣΤΟΝ, quae genuina eſt, proba et nullis conjecturis ſollicitanda. Significat hic τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ, et derivatur a κρατέω, ut recte interpretatur H. Stephanus Theſauri Tom. II. col. 136. B. Viro doctiſſimo et ſagaciſſimo (*Toupio*) fraudi fuere prava ſcholiaſtae expoſitio et Barneſiana Homeri editio, ubi proſodiae leges ſaepe violatae. ἀκράτιστον hic non eſt ſenſu τοῦ ἄγευστον, ſed eo quem dixi. Tum ἄριστον primam ſemper et ubique producit. Mirum eſt hanc emendationem prolatam fuiſſe ad Syracuſiarum verſus antepenultimi haec verba: ἀνάριστος Διοκλείδας, ubi ſecunda primae vocis ſyllaba longa eſt. Qui inſtar omnium eſt, videndus Clarkius ad Hom. Il. ω'. 124. ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον. Barneſius male et contra metrum ediderat ἐντύνοντο ἄριστον. BRUNCKIUS.

vſ. 52. Ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν] *Longi*, haec imi-

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

tantis, verba adſcripſerant libris ſuis *Iſ. Voſſius* et *T. H.*; dedit illa *L. Bos* Obſ. Crit. p. 41. occaſione loci *Herodotei* ex L. IV. c. 190. ubi Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur eſſe σύμπηκτα, ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους. et puer Theocriti ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. — Hic viro Doctiſſimo Σχοῖνον placebat, quia ἀνθέρικες junceo filo jungebantur. Valck. 1 — σχοίνῳ] Recte: σχοῖνον viro D. placuit. — Πήρας poſitum, pro πήρης. [ita Ed. 1.] Valck. 2.

vſ. 53. Οὔτε τι πήρης] Non aliter legit Schol. ut mirer de alia ſcriptione *Caſaubonum* cogitaſſe. Optime haec Grammaticus antiquus interpretatur: μέλει αὐτῷ — οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε — τῆς ἀμπέλου κατὰ τοσοῦτον, — καθ' ὅσον — χαίρει — ἐπὶ τῷ πλέγματι. Adeo totus erat in plectenda decipula puerulus, ut non tantum vitem, cui cuſtos erat adpoſitus, ſed ſuum ipſius ientaculum negligeret.

vſ. 55. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας] *Virgilii* verſus Ecl. III, 45, ſaepe fuit cum Theocriteo comparatus: *Et molli circum eſt anſas amplexus acantho: Mollis* et *flexilis acanthus* ὑγρὸς ἄκανθος dicitur a *Theocrito*, ut huius generis alia quaevis a Graecis etiam ὑγρὰ dicuntur. — In vſ. 56, ut ſcripti codices plerique, veteres dant Editiones Αἰπολικόν τι θάημα· in quibus Doricum θάημα mutari non debebat a *Dan. Heinſio* in vulgarem formam θέαμα. — In Scholiis memoratum, Αἰολικόν τι θάημα, iure probarunt viri Docti: multa notavit *Jo. Alberti* ad *Heſych.* in Αἰολικὸν θέαμα· ubi recte Grammaticus, ἡ Καλυδὼν, inquit, Αἰολὶς ἐκαλεῖτο· mox autem Paſtor Theocriti navicularium memorat Calydonium, a quo ſuum ille poculum, Αἰολικὸν θάημα, emerit aliquando, tantum artis admirandae *prodigium, ut Thyrſidis illud mentem ſtupefaceret:* — τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. Τὺ (id eſt σὲ,) θυμὸν dixit *Homeri*, *Heſiodi*, ceterorumque Poëtarum more, *Aeſchyli* Perſ. v. 161. Eumen. v. 88 Supplic. 284. *Eurip.* Hec. v. 738. Troad. v. 407. Rheſo v 79 *Ariſtoph.* Av. v. 497. Theſm. v. 491. *Alcaei* apud *Athen* III p. 85. F. etc. etc. hujus generis ex Latinis quaedam dedit *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IX, 770.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται

vſ. 57. Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ] In duobus Flor. Codd. et in Vat. repertum, Doricum Τῷ Pro Τᾶ hic fuit repoſitum. Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ — αἶγα ἔδωκα Ὦνον· ut *Homer.* in Il. Ψ, 746. Υἷος (id eſt υἷος, ſive υἱοῦ,) δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε Πατρόκλῳ Ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος. ſic ſaepe *Homerus* pretium vocat pro re emta ſolutum: *Heſych.* Ὦνος, — τιμὴ ἡ καταβαλλομένη ἀντί τινός. hic expreſſa praepoſitio poſt emendi vendendi ſimilisve virtutis verba ſaepius omittitur, ut in *Epicharmi* trochaico: Τῶν πόνων πωλεῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί. tantillae rei ignoratio fecit, ut venuſtus interpolaretur locus *Xenophontis* K. Π. III. p. 41. 14. Cyrus illic ad Tigranen: ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης; — τί δὲ, ὥστε τοὺς παῖδας; Καὶ τούτων, ἔφη, ὁπόσα ἂν δυναίμην. — ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; — ἐγὼ μὲν, ἔφη, — κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι αὐτήν. — In his vero *Theocriti* vix egemus ſupplementi. VALCK 1. — ἐγὼν hoc in verſu, ut plerumque ſemper, edidit *Brunckius*. VALCK 2.

vſ. 58. Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·] Nusquam Τυρόεις *caſeum* ſignificat: ut mirer a *Toupio* laudari Scholiaſtae interpretationem, qua Τυρόεντα reddit τυρὸν, *caſeum;* inprimis cum, a *Dan. Heinſio* p. 299. a. iam prolata, *Sophronis* verba corrigat, memorantis ἄρτον τυρῶντα. *Heſychius* recte: Τυρόεντα, πλακοῦντα. Τυροῦντα, ſuo more *Sophron* ſcripſit τυρῶντα. Voce ἄρτον ſuppreſſa, Τυρόεντα *placentam appellabant, cui erat admixtus caſeus,* ut recte monuit *Caſaubonus* p. 240. b. *Placentam ex caſeo et lacte mixtis confectam*, Τυρόεντα dixit γάλακτος, more Graecis ſolemni. — Nomina in όεις et in οῦς contracta omnia ſunt adiectiva: ut *placenta ex caſeo facta* Τυροῦς· Πυραμοῦς dicebatur, auctore *Heſychio*, εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων. Ibidem, Σησαμοῦς, πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης. ex perdito Poëta Σησαμοῦντ' ἄρτον ſervavit *Heſychius*. Placenta ex vino Οἰνοῦσσα, ex melle confecta dicebatur Μελιτοῦττα.

vſ. 59. Οὐδ' ἔτι πω] Alteri, Οὐδέ τι πω, praetuli cum *H. Stephano* aliisque. *Necdum illis labra admovi, ſed condita ſervo Virg.* Ecl. III, 43. — In ſequenti vſ. 60, τῷ καὶ τὺ praeferunt aliquot Codices MSS. mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν· *quo tibi dono lubentiſſimus gratiſicer.* In hunc ſenſum verbo ἀρέσασθαι aliquoties utitur *Homerus*.

"Αχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

vſ. 59. Οὐδ' ἔτι πα] Praeſtat alteri, Οὐδέ τι πω. πα praebent Codd etiam vſ. 63. [praeter alios Mediceus *bonae notae*, et Vaticanus teſte Brunckio] Valck. 2.

vſ. 61. Τὸν ἐφίμερον ὕμνον] Nemo quidem dubitabit, quin *amabile carmen* ὕμνος dici poſſit ἐφίμερος. *Theocritus* tamen ſcripſiſſe videtur τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον· ut erudite coniecit *D. Heinſius*, qui coniecturam elegantiſſimam egregie communivit p. 300. Carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram primum cantatum ſic erit intelligendum. Totius Eidyllii argumento prorſus congruit iſta lectio. Valck. 1. — Pro ἀείσῃς eſt in Reg. Pariſ. ἀείσαις. Valck. 2.

vſ. 61. Melius in Caeſareo codice αἴκα μοι. Brunckius.

vſ. 62. Κοὔ τοι τὶ φθονέω.] Hoc in optimis legitur Codicibus: quod in Scholiis memoratur, Κοὔτι τυ κερτομέω, exhibet Ed. Florent. Mediolanenſis dat, κοὔτοι τοι κερτομέω. κοὔτοι et κοὔτι κερτομέω repertum fuit in Codicibus Vaticanis. mihi nec a librariis, neque a ſciolis, ſed ab ipſo Poëta profectum videtur cum *Caſaubono*, Κοὔτι τὺ κερτομέω· *nec ſane haec dico tui irridendi cauſa.* [Hoc recepit *Brunckius*. Valck. 2.] Viro docto placuit: Κοὔτοι τὶ φθονέοις· *tu ne mihi invideas hoc carmen, quod a te peto recitari.*

vſ. 65. Θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.] Pro vitioſis ἀδέα, vel ἅδε ἁ, ſic in decem Codicibus ſcriptum inveniri monuit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 4. probaverat id ipſum *D. Heinſius*, qui in his iure miratur antiqui moris ſimplicitatem: *Thyrſis Aetnaeus hic eſt, et haec eſt Thyrſidis cantilena.* Initio carminis Theognidei leguntur iſta: — Θεόγνιδος ἐστὶν ἔπη Τοῦ Μεγαρέως· quae vitiata leguntur in *Stobaei* Floril. p. 499, 25. Hoc fuit initium τοῦ ἱεροῦ λόγου, Pythagorae attributi, teſte *Iamblicho* de Vita Pythag. p. 123. "Οδε περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῶ Μνασάρχω. *Hecataeus* Mileſius ſic hiſtoriam ſuam ordiebatur: Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθεῖται. pri-

Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
Ἠ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, ȣ̓δ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

mus Comoediae primae verſus fuiſſe dicitur: Ἀκȣ́ετε δὴ λεὼς, Σȣσαρίων ταδὶ λέγει. — [Pro Θύρσιδος, Θύρσιος Ed. *Br.* Valck. 2.]

vſ. 66. Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ'] Hoc in Edd. a me inventum Mediol. Ald. Flor. cum *Reiskio* recepi pro vulgato ἦσθ'. *eratis*, non *eras*, ſententia poſcebat. — Saepius cum Graecis collati legendi ſunt *Virgilii* ex Ecl. X. verſus 9-12. — In vſ. 68. ſola dat Ed. Florent ποταμῷ γε μέγαν ῥόον. — [Hoc recepit *Brunck.* Valck. 2.]

vſ. 66. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθ' — ſic ſcribatur, an ἦθ', nihil intereſt. Nam ἦσθ' non eſt pro aeolico ἦσθα, *eras*, ſed pro ἦσθε, *eratis*. Verbi εἰμὶ duplex eſt imperfectum, cujus alterum formae activae ἦν, ἦτε, alterum formae mediae ἤμην, ἦσθε. Brunckius.

vſ. 72. Ἀνέκλαυσε] Ob rationem non magni momenti excogitatum a Grammaticis, ἂν ἔκλαυσε, legitur etiam in uno alterove Codice; cum in aliis ſimplex ἔκλαυσε reperiatur. Conf. *Virgil.* Ecl. V, 27.

vſ. 73. Φίλαι] Πάλιν ex aliquot Codd. in hunc v. recepit *Brunckius.* Valck. 2.

vſ. 75. Δαμάλαι καὶ πόρτιες] Δαμάλεις, ut ſcribitur in Codd. Vaticano et Barocc. non eſt Theocriteum; neque ab aliis obſervatur ab *Ammonio* et *Thoma* adnotatum inter voces δαμάλη et δάμαλις diſcrimen. ex *Ariſtophane* περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν haec etiam excerpta leguntur apud *Euſtath.* ad *Hom.* Od. I, p. 350, 7. Βοῶν — Ταῦροι μὲν οἱ τέλειοι καὶ ἐνόρχαι· αἱ δὲ θήλειαι Βόες μόνον. τὰ δὲ νέα Δαμάλαι, καὶ Δαμάλιες, καὶ Μόσχοι, καὶ Πόριες καὶ Πόρτιες, καὶ Πόρτακες. [Pro πολλαὶ δ' αὖ δ. *Brunckius* dedit πολλαὶ δὲ δ. Valck. 2.]

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον,
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πάσας ἀνὰ κρανας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

vſ. 77. Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος] Pro Ionica οὔρεος, Doricam formam, quam Wintertonus iam receperat, hic dabant duo Codices Florentini et Vatic. In Scholiis primus veniſſe dicitur Mercurius ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος. ἢ ὡς ἐραστής. Ubi *Diodorus* Sicilienſem Daphnin Mercurii fuiſſe filium tradit, L. IV, c. 84, p. 327. *Nil mirum ergo*, ſcribit *Weſſelingius*, *ſi Mercurius Daphnin amoris ignibus miſere contabeſcentem primus conſolatum adeat in Theocriti Eid.* 1, 77, *quippe pater*. Sed patri minus convenit illud: τίνος, ὦ'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι. Primo loco ponitur, ut inter paſtorales Deos primus dignitate. Valck. 1. — οὔρεος, nec miror, Pierſono fuit ſuſpectum, cui οὐρανῶ hic in mentem venit. Valck. 2.

vſ. 78. Ἔρασσαι] genuinum non debuerat in ἐρᾶσαι mutari. Valck. 2. Ita *Brunck*.

vſ. 80. Ἦνθον τοὶ βῶται] *Virgil.* Ecl. X, 19, *Venit et upilio, tardi venere bubulci.* v. 21, *Omnes, unde amor iſte, rogant, tibi?* Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. v. 21, — *venit Apollo; Galle, quid inſanis, inquit,* ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; v. 22, — *tua cura, Lycoris Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.* — ἁ δέ τε κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. In poſtremis ſeceſſit a duce ſuo *Virgilius*, qui in Gallum ſuum de Daphnide dicta tranſtulit. In Theocriteis Πρίηπος ſervandum cenſui, quia in ſua ſic Dialecto cum Ionibus ſcripſiſſe videbatur *Theocritus*.

vſ. 82. Τί τὺ] In Ed. *Br.* mutatum fuit in τί νυ· quodque ſequitur ἁ δέ τε in ἁ δέ τυ. ἁ δέ γε vulgaverat *Reiskius*. Valck. 2.

vſ. 83. Πᾶσας ἀνὰ κράνας] In duobus certe Codd. lectum recte *Brunckius* reſtituit pro Πᾶσαν ἀνὰ κράναν. Valck. 2.

("Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἇ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

Βώ-

vs. 85. Ζατοῖσ'· ἇ δύσερώς τις ἄγαν] Florentini Codices, Vaticani, et Britannici dant Ζατεῦσα· Ζατοῖσα· Ζατεῦσ' ἇ· et Ζατοῖσ' ἇ reperiuntur et istae lectiones in Edd. vetustis. Ζητοῦσα, *quaerens*, quia ne Dorice quidem ζατεῦσα, sed ζατοῖσα (ζατεῖ legitur in Eid. XXI, 149.) scriberetur, ut in Theocriteis scribuntur λιποῖσα, μολεῖσα, λαβοῖσα etc. hic quoque vulgatum fuit Ζατοῖσ'· ἇ — *Danieli Heinsio*, qui in hac parte carminis eleganter et docte explananda suae artis specimen dedit, *quaerendi* hic notio minus convenire videbatur: *quomodo*, inquit, *ea quam offenderat Daphnis diceretur* ζητεῖν τὸν Δάφνιν, *cum potius eum fugere debebat*. Doricum itaque verbum hic placuit *Heinsio*, legenti, Ζατῶσ'· ἇ δυσερως — *dicens*. Verbum Ζατῶσαι, *suspicari*, *dicere*, dum aliunde nobis quam ex *Hesychio* innotuerit; probarem potius *Hemsterhusii* coniecturam legentis, Ζαλοῖσ'· ἇ — ut amatorem habere suspectum diceretur puella aemulatione capta. Sed, postquam fidem datam fregerat Daphnis, in locis solitariis vagantem quaerere potuit Echenaïs, ut indignabunda Daphnidi inconstantiam et vulgivagam Venerem hac oratione exprobraret. De Daphnide et huic amata Echenaïde nympha ex *Timaeo* narrata a *Parthenio* π. 'E. Π. c. XXIX, atque illinc etiam probabiliter a *Diodoro Siculo* L. IV, c 84, attigit *D. Heinsius* initio cap. IV. Lect. Theocr. Pactum cum Echenaïde Daphnis inierat, futurum, ut, si alio transferret amorem suum, oculis privaretur. Vino madidus tentanti Regiae cuidam puellae Daphnis morem gessit. Facti mox poenitentia ductus evitavit, nec mirum, Echenaïdis suae conspectum, a qua per montes et sylvas quaesitus tandemque inventus ea debuit audire, quae spretus amor indignanti puellae suggessit. Commode itaque me iudice scribi potuit a Theocrito: ἁ δέ τε κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται, Ζατοῖσ'· ἇ — id est, ἡ δὲ κόρη — φορεῖται — σὲ ζητοῦσα· *per sylvas vagatur te quaerens*, atque adeo dicens, ἇ δύσερώς τις.

vs 85. Ζαλοῖσ'. ἇ δύσερως — Decori nullam rationem habent, et, ut verum fatear, in hoc Idyllio nihil intelligunt, qui verba haec Nymphae tribuunt. Sunt ipsius Priapi, cujus personae maxime conveniunt, quae sequuntur, αἰπόλος ὄκκ' ἐσορῇ. Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuisse, is neque Δρυάδα, nec

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,

Ναιάδα, ſed Πορνειάδα, Nympham e lupanari, ſibi fingit. Vera lectio eſt Ζαλοῖσ'. Non quaerebat Nympha Daphnin, in quem erat infenſo animo, ſed ut ejus adſpectum vitaret, longe a locis, in quibus degebat paſtor, per montes et ſilvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic ſolitas ſuas habitat ſedes, Aetnam, ut ex cantici initio manifeſtum eſt. Ibi ad eum facile Nympha acceſſiſſet, ſi eum revera quaeſiviſſet, ut ei amoris inconſtantiam pulchra hac oratione, quam ei affingit Heinſius, exprobraret, nec illi per avia montium et ſilvarum discurrendum fuiſſet. BRUNCKIUS.

vſ. 85 Ζαλοῖσ'· ἆ] *Hemſterhuſii* lectionem cum *Brunckio* nunc ceteris praefero. *Waſſenbergius*, qui etiam vidit orationem hic Priapi continuari, eleganter emendabat: Σιγᾷς; ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσι. VALCK. 2.

Ibid. Ἆ δύσερώς τις ἄγαν] Quae ſequuntur puellae verba pleraque ſic egregie *D. Heinſius* expreſſit oratione ſoluta p. 304. b. „Certe, Daphni, in amoribus levis nimiumque deſultorius es. „Hactenus quidem Bubulcus ab omnibus dicebaris: nunc vero „Caprariorum mores et inconſtantem libidinem plane induiſti. „Illis enim, quotiescunque ſuas capras iniri vident, dolent con- „tinuo et liquore turpi ſuffunduntur oculi, quod non ipſi hirci „ſint. Tibi vero, quotiescunque puellam e trivio ridere vides, „oculi liqueſcunt, quod non cum ea choreas ducas." Horum ſingula ante iam explanaverat p. 303. — Illud ἆ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, adhibetur et a *Theocrito* in epigr. VI, Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, et in Tragoedia et Comoedia frequenter recurrit. Latinis etiam Grammaticis quibusdam pro *ah!* nonnunquam ſcribendum videtur *A*. — Quia μᾶχος legitur in Eid. II, 95, hic ſcribere non dubitavi ἀμάχανος, pro ἀμήχανος. Amator inconſtans et infidelis hic ab irata Echenaïde dicitur Δύσερως, cuius autem inconſtantia nullo modo mutari poteſt Ἀμάχανος. Ad Δύσερως conf. *T. H.* in *Lucian.* p. 138, 42.

vſ. 86. Βώτας μὰν ἐλέγευ] Sic iſta leguntur in Edd. optimis ſcripta: vetuſtiſſimae dant cum plerisque Codd. Βῦτας μὲν ἐλέγευ· quod revocare non debebat *R.* cum μὲν verſum vitiet, et μὰν ſit Theocriteum. Ubi paulo ſuperius v. 80. memorantur βῶται, infra 113. legitur βώταν· hic ſcribi non debebat Βῦτας. ſenſum commode *Heinſius* expreſſit p. 304.

vſ. 86. Praeter editiones veteres, quas recenſuit Reiskius, ex quibus μὲν revocavit, hoc habent etiam codices apud Warton

Ὡ πόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τώσδ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,

aliquot et tres Caeſarei. Dorica particula μὰν eſt pro communi μὴν, non pro μὲν, quod hic eſſe debere ſequens arguit δέ. Nec credam ſic verſum peſſundari. μὲν enim in caeſura poſitum, adjuvante pronunciatione, producitur, ut δὲ et τε apud Homerum ſaepe. μὰν, licet doricum, nemo repoſuerit infra v. 96. λάθρια μὰν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα Contra enim graecae linguae uſum eſſet; nec magis hic locum tenere poteſt. Brunckius.

vſ. 90. Οἷα γελεῦντι] Triplex erat in Codd. duplex in vetuſtis Edd. lectio, γελᾶντι· γελῶντι· γελεῦντι· hanc, repertam in Codd. Vatic. et Barocc. ceteris praetuli, ſaepius in optimis *Theocriti* Codd ſervatam. Ne ſperno quidem, quod in ſequenti vſ. 91. duo tresve Codd. exhibent μετὰ τῇσι χορεύεις. Ex oppoſito Βατεῦνται non obſcurum eſt, quo voluerit ſenſu Χορεύειν hic intellectum.

vſ. 92. Τὼς δ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ β.] Hoc recte reſtitutum fuit pro ποτιλέξατο. Praebent illud Edd. Mediol. Ald. Flor. et Codicum optimi. Recte *Schol.* interpretatur: πρὸς τέτες δὲ ἐδὲν ἐφθέγξατο, vel ἀπεκρίνατο, ὁ Δάφνις. conf. infra v. 100. — Proxima, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας· ſignificant: *ſed ſuum tolerabat amorem acerbum, atque* in illo fortiter ferendo *vitam ad finem usque tranſigebat.* Valck. 1. — τώσδ'] Scriptum hic fuit pro τὼς δ'. Valck. 2.

vſ. 95. Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα] Nihil hic iuvant aut Codices aut Edd. aut lectio Scholiaſtae ἁ δῖα. Ingenioſa, paulo tamen audacior, proſtat in Obſerv. *Koppierſii* coniectura p. 74, qua legit:

Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·

Ἦνθέ γε μὰν ποτί μιν χ' ἁ δῖα Κύπρις γελάοισα. Commode cum viro Eruditiſſimo *D. R.* ſcribi poterit: — ἅδιστα — γελάοισα.

vſ. 95. Ἀδεῖα καὶ ἁ] Nihil iuvat ἁ δῖα· et vera hic lectio latet. Ἦνθε μὲν ἁ Δηώ τε καὶ ἁ K. *Pierſono* placuit. Waſſenbergio, Ἦνθέ γε μὰν δριμεῖα καλοῖς Κύπρις γελάοισα. *Brunckio*, Ἁδύ γε μὰν ἦνθεν καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. Prae ceterorum coniecturis mihi quidem placet, quod in mentem venit Friſio iuveni *Gratama:* Ἦνθέ γε μὰν λάθρη καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. VALCK. 2.

vſ. 95. ἁδεῖα, ſi modo genuinum eſt, recte cepit Reiskius, ſcilicet pro ἡδέα. Plurale neutrum adverbialiter poſitum. Sed hoc modo ſubobſcurior eſt phraſis. Mihi ſemper corruptus viſus eſt hic verſus. γε hic nec vim exerit, nec gratiam habet; abeſt a codicibus aliquot, qui ἦνθεν exhibent. Verſum ſic refingo: Ἁδύ γε μὰν ἦνθεν καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. BRUNCKIUS.

vſ. 96. Λάθρη] Sic ſcripſit *Theocritus* pro forma vulgari Λάθρα; ut ſolent Ionice ſcribentes: Λάθρη Καμβύσεω et ſimilia leguntur apud *Herodotum*. In uno Codicum Florent. hic lectum Λάθρια poni etiam a Poëta potuit. — Hoc in verſu levevitium Ed. Aldinae virum Doctum impulit, ut vocem non Graecam in ipſum contextum inferret, βάρην. Attica quidem ſunt αὔξη· ἄνθη· βλάστη· ſed βάρη prorſus eſt inauditum. Illi quia vix Graecum videbatur βαρὺν θυμὸν ἀνέχειν, nuperus Editor legi poſſe putabat ἄρα pro ἀνά. Ἀνέχειν ſignificat *in altum attollere*, et *elatum oſtentare*, ac *prae ſe ferre. Subridens Venus vultu iram animi praeferente* dicitur eleganter Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα.

vſ. 96. Λάθρια] In uno Codice ſcriptum, vulgatis Λάθρη et Λάθρα cum *Br.* antepoſui, qui in vſ. ſq. dedit λυγιξῆν. VALCK. 2.

vſ. 97. Addixerat ſe Daphnis Nymphae Echenaïdi, cui juraverat ſe nunquam in alterius foeminae amplexus iturum. Irritum juramentum fecit regiae cujusdam puellae fraus, quae, quum paſtorem deperiret, vino eum obrutum libidini ſuae morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in furorem acta amorem odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae fidem non ſponte violaverat, ab ejus amore non deſtitit, cujus vi tandem contabuit et periit. Haec eſt cantici ſumma, quod canit Thyrſis. Hinc intelligenda Veneris amarulenta irriſio: *Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* Hinc intelligenda etiam Daphnidis verba v. 103

Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,

δεδύκει Δάφνις, κἢν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι. *Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem uret.* Scilicet *videbit Cupido me etiamnum apud inferos Echenaïdem amare, quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me fraudem machinatus est, cujusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum a Nympha non alienavit: non est ergo quod triumphum agat.* Hinc intelligitur etiam quid significent verba ἤδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' Ἅλιος ἄμμι. *Odiosa Venus, tui ENIM pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere sivisse.* Hic est totius hujus loci unicus, verus et manifestus sensus, quem sic παραφράζειν necesse fuit, ut magis eluceret. Tam variis modis tentatum et expositum fuisse ab eruditis profecto mirum est. In v. 103. e Vat. cod. et quatuor Caesareis scribendum κἢν Ἀΐδα. Dores κἢν pro καὶ ἐν, ut et κἠς pro καὶ εἰς dicebant. Vide doctissimum Koen de Dialectis p. 88. BRUNCKIUS.

vs. 98. Ἆρ' οὐκ αὐτὸς] Suspicor hic scribendum Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς, quod, ex quatuor enotatum Codd. Vaticano, Florent. Barocc. Harlei. in interrogationibus a *Theocrito* potius adhibetur, quam ἄρα, σύνδεσμος etiam ἀποφηματικός. ἦ ῥα sic invenientur in Eid. II, 6. 20. 158. III, 7. 8. 15. IV, 1. 53. 58. etc. — Verba λυγίξειν et ἐλυγίχθης perperam in his Theocriteis scribuntur apud Schol. *Aristophanis* ad Vesp. v. 1478.

vs. 98. ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς, quod suadet Cl. Valckenaer, habent Caesarei Codices tres. At ἆρ' aeque bonum est. Vid. Idyll. VII. 149. et 151. BRUNCKIUS.

vs. 100. Ποταμείβετο] In hac forma, pro ποταμείψατο reposita, conspirabant sex optimi Codices cum prima Ed. Mediolan. Ald. Florentina. [ποταμείψατο tamen praetulit *Br.* VALCK. 2.] — In vs. sequente 101. gratiam viro Docto facimus coniecturae. — Illic ἐπαχθὴς est in duobus Codd. Vatic. et Florent. et sane dici potuit Venus θνατοῖσιν ἐπαχθής· sed ubi paulo ante dicta fuit βαρεῖα, hic dici debuit θνατοῖσιν ἀπεχθὴς, ut infra Daphnin dixit, v. 141, ὁ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. Saepius ista duo permutantur a librariis: vid. *Jo. Piersoni* Verisim. p. 67. 68.

Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.

vſ. 102. Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν] Ex Edit. *D. Heinſii* haec expreſſa ſunt, niſi quod voces πάνθ' ἅλιον interiecta diſtinctione a ſe invicem ſeiunxerim. Primum ſic iſta Mediolani vulgavit *Demetrius Chalcondylas:* Ἤδη γὰρ φράσδει, πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκῃ Δάφνις. κ' εἰν α. — Similiter *Aldus*, niſi quod habeat δεδύκει. in *Juntae* Florent. legitur Ed. ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκην Δάφνις. κεἰν αἴδα κ. ἔ. ἄλγος ἔρωτι Eaedem lectiones leguntur in Codd. MSS. in ſex minimum ἅλιος· in diverſis δεδύκῃ· δεδύκην· δεδύκει et δεδύκειν. In duobus Florent. in Edit. quoque Flor. legitur ἔρωτι· quod probandum cenſebat *H. Stephanus.* — Ἅλιον ἄμμι δεδύκειν ſcribendum primus monuit *Caſaubonus* p. 244. — *D. Heinſius*, dubitans p. 305. utrum φράσδει ſcribendum ſit, an φράσδῃ, *quod ad Venerem referretur* „Alias, in„quit, mens eſſet: Ἤδη φράσδει πάντα, ἅλιον ἡμῖν δεδύκειν· *Iam* „*omnia indicant*, *nos periiſſe*, *de nobis actum eſſe.* — In ſequen„ti verſu — Daphnis — nihil aliud ſignificat, quam ſe futurum „triſte exemplum reliquis amatoribus". — *Scholiaſtae* ſequutus interpretationem, *Io. Toupius* Animadv. in Scholia Theocritea T. I. p. 209. ita locum ſcribendum cenſet: Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. atque iſtis Daphnin tangere *Veneris cum Marte commercium, cujus ſol index fuerat:* in ſua Editione non aliter *Wintertonus* iſta vulgaverat, his Latinis adiectis: *Iam enim indicat omnia Sol nobis. Occidit Daphnis. Reiskius* hoc modo verba diſpoſuit: (Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ'·) ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κ' εἰν. — ſic illa interpretatus: *Sol nobis occidit* (hoc eſt, — *ſatum mihi ſupremum imminet*). *Id enim loquuntur omnia.* Commoda ſaltem profert *Euſtathii* loca, ſolem occidentem in his de vitae termino accipientis. In hanc ferme ſententiam, aptam loci huius paraphraſin nuper dedit Doctiſſ. iuvenis *P. H. Koppiers* in Obſerv. Philol. p. 75. corrigendum arbitratus Δάφνιδι. Vir ſummus *T. H.* in margine libri ſui in v. 103. pro ἔσσεται correxit εἴσεται, *ſciet*, *ſentiet*, atque illud ad ſenſum referri monuit, adnotato *Apollon. Rhodii* L. II, verſu 153. — Variae lectiones et diverſa interpretamenta loci difficultatem demonſtrant, ex quo fortaſſe verſus unus et alter iam olim intercidit: illud enim γὰρ, in v. 102, nihil habet quo referatur; et, ſi vel iſta, ἅλιον ἄμμι δεδύκειν, cum *Euſtathio* et pleriſque ſunt interpretibus accipienda, cum his minus apte cohaeret verſus ſe-

Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,

quens; neque adeo liquet quid ſibi velint iſta: Δάφνις κἠν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. — Intermedia ſi ſic a reliquis ſepararentur, Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής, (Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·) Δάφνις κἠν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος· hic forte ſenſus verbis poſſet contribui: *Odioſa Venus, Venus inimica mortalibus, (omnia enim iam indicant, ſolem nobis occidere) Daphnis etiam apud inferos amoris infortunati triſte erit documentum.* Cum medio horum verſuum comparari poterit, qui legitur in hoc carmine 130. Ἠ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη. [Edidit *Brunckius:* ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' Ἅλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις. Valck. 2.]

vſ. 103. Δάφνις — κ. ἔσσεται ἄ. ἔρωτος] In nonnullis libris Δάφνις ad priora refertur: ἔρωτι, ut dedit *Brunckius*, legitur etiam in Codd. εἴσεται placuit nonnemini: elegans coniectura Waſſenbergio venit in mentem, qua legit: ἤδη γὰρ (nempe ἔξεστι) φράσδειν πάνθ'. ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κἠν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται αἶσχος Ἔρωτος. Valck. 2.

vſ. 105. Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος,] More ſuo *Theocritus*, pro Οὖ, ſcripſerat hic etiam Ὧ, *ubi.* — *Ubi dicitur Paſtor Venerem.* Cui ſaltem iſta non erant *Virgilii* et *Horatii* ignota, *Novimus et qui te. Inachiam ter nocte potes*, mirum eſt hic venuſtum euphemiſmum obliteratum voluiſſe, et repoſitum, quod ne Graecum quidem eſſet. Venuſtatem dicti monſtravit *Toupius:* vid. ſimillimum *Gregorii Nazianz.* in Diatribe in *Eurip.* perd. Trag. p. 204. *Alciphron.* L. III Ep. XXVII, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθέων καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. *Syneſius* Calv. Encom. p. 85. D. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὔ. τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ τριμέτρου συνάρμοσον. οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. ſupplevit verſum *Suidas*, in v. Κομῆται. et in v. Ψηνίζω· Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται. Iſtiusmodi ἀποσιωπήσεων in *Luciani* ſcriptis permulta dantur exempla

vſ. 105. Scr. cum Cl. Valckenaer ὧ λέγεται et 112. ὅπως στατῇ. In vſ. 110. ſcribendum πτῶκας ob ea quae dixi ad IV, 17. Brunckius.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Αὖτις ὅπως στασῆ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,

vſ. 106. Τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος] Neutro genere κύπειρον hic dant duo Codices, Vatic. et Flor [minus recte Valck. 2.] ut *Homerus* in Il. Φ, 351. et in Od. Δ, 603. Infra tamen *Theocr.* Eid. XIII, 35. βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. et in Eid. V, 45. τουτεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος. ubi in duobus Florentinis et Vatic. ſcriptum κύπειρον. Sed qui illic ſequitur verſus in Eid. V, 46. Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι· illinc ad noſtrum forte fuit non a Poëtae ipſius manu hic adiectus. Valck. 1. — Si huius verſus (106) loco legeretur aptior, ſequentem nemo deſideraret, qui eſt in Eid. V, 46. Valck. 2.

vſ. 109. Ὡραῖος χ' Ὤδωνις] *Virgilii* verſus 18. ex Ecl. X, *Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis*, *Toupio* non obverſabatur, cum corrigere hic tentaret in Epiſt. ad *Theocriti* Syracuſias T. II, p. 339, Ὤρειος χ' Ὤδωνις· in hunc ſenſum, *Tu — de bubulco triumphos agis. Sed Anchiſes bubulcus; ſed Adonis paſtor; et uterque montes colebant.* conf. *Theocr.* Eid. XX, 35. Nulla etiam auctoritate Ὤρειος communiri potuit. *Reiskii* tentamina hic etiam aliena ſunt. Fateor tamen in hoc verſu aliquid Theocriteum deſiderari. Valck. 1. — Ὤρειος a *Brunckio* receptum. Corrigendum putabat *Eldikius:* Ὡραῖος χ' Ὤδωνις ἐπ' ἄγκεσι μᾶλα νομεύει. Valck. 2.

vſ 110. Θηρία τἄλλα] Θηρία πάντα, quam lectionem *Schol.* memorat, praebent tres Codices Anglicani, Vaticanus etiam et alter Romanus Cardin. Ottoboni, a me repertam in Edd. Mediolan. Veneta, et Florentina. [Recepit eam *Br.* θηρία πάντα διώκεν legitur infra. hic θηρί' ἄγρανλα διώκει legebat *Eldikius.* Valck. 2.] — Secundum Grammaticos Dorico more hic πτώκας ſcribendum monuit *Caſaubon.* p. 244. b.

vſ. 112. Αὖτις ὅπως στασῆ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα] Hic iterum vocem non Graecam excogitavit vir Doctiſſ. quam ſincerae αὖτις

Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

ſupponeret. Graecis ſignificatur: *Fac ut iterum conſiſtas cum Diomede congreſſa;* ſive, *iterum congredere cum Diomede.* Infelicem cum Diomede congreſſum Sicilienſis Daphnis acerbe Veneri exprobrat, narratum *Homero* in Il. E. 336. et ſeqq. ubi Dea minime bellatrix, a Tydide vulnerata, tandem e praelio in coelum ſuum coacta fuit ſecedere. — Pro στάσῃ, ſcripſi Dorico more στασῇ [Quod dant Codd. Vatic. et Reg. Pariſ. Valck. 2.] — Vera quidem obſervatio *Schol.* qua Dorienſes modos ſubiunctivos non aliter efferre dicuntur ac vulgo Graeci ſolent; ſed στασῇ, *conſiſtes*, hoc in loco eſt futurum indicat. med. qualia futura tempora cum ὅπως in iſtiusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Graecis iungi ſolent. *Aeſchylus* Prom. v. 68, ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In *Euripidis* Cyclope vſ. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ· *praeſta te virum.* *Xenophon.* K. 'A. I. p. 154, 32. ὅπως — ἔσεσθε ἄνδρες. *Polyochus Athenaei* VII, 313. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἷς· *ne ſinas hoc tibi perſuaderi: Caſaubon.* p. 546, 30. *Eubulus* ibid. XV, p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. nemo frequentius hac uſus eſt forma ſcribendi, quam *Ariſtophanes;* in cuius illa reperietur Pluto v 326. Nub. v. 1466. Ran. v. 8. 381 (ſi ſcribatur: Χ' ὤπως ἀρεῖς). 640. 936. Equit. 222. 757. Acharn. v. 253. 954. Veſp. v. 288. Pace v. 76. 1017. 1330. Av. v. 131. 1334. Eccleſ. v. 149. 949. Theſm. v. 274. 1216. horum locorum poſtremus ſic commode me iudice corrigi poterit, ſi legatur: — σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, Ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κἀτενές. *tu fac ut, quam primum vinculis ſueris ſolutus, ſtrenue ſugias et contento gradu:* vulgatur καὶ τενεῖς. *Heſychius* Ἀτενὲς, ἰθύ, — συνεχές. — In his formis loquendi, quales attigerunt *Berglerus* ad *Alciphron.* L. I. Ep. 39. p. 194. et *Kuſterus* in *Ariſtoph.* Plut. v. 326., verba, plerumque per ellipſin ſuppreſſa, nonnunquam addita leguntur, βλέπε· ὅρα· μέμνησο· φρόντιζε· πρόσεχε· ex. gr. apud *Diogen. Laërt.* II, §. 102. *Thucyd.* p. 203, 80. *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 300. Nub. v. 1105. Equit. v. 685. Eccleſ. v. 294.

vſ. 113. Ἀλλὰ μάχευ μοι] Acerbiſſimo ioco Venus, quia bubulcum Daphnin ſuperaverat, laeta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, acceſſura propius, et dictura, *quin tu nunc mecum pugna.* Pro μάχευ μοι, ſincera ſcriptione, Iuntae Florentina dat Ed. μαχεῦμαι. Monuit *D. Heinſius* p. 305. b. hoc in verſu et paulo poſt v. 116, ut eſſent bucolici, ſyllabam in

Ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ἐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, ἐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,

Δάφνιν a Poëta correptam. A Graecis ſic Poëtis corripiuntur ſyllabae in τέχνη· λάχνη· ἀκμή· τέκνον· πότμος· σταθμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἐρετμός· a Latinis etiam in *Procne*, *Daphne*, *Tecmeſſa*, ſimilibusque. Valck. 1. — Nuper vulgatum [a Brunckio] ἐγὼν Δάφνις meas quidem aures offendit. Valck. 2.

vſ. 118. Τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ] Nomen *Thymbridis* ſuſpectum fuit *Euſtathio* qui ad *Dionyſii* Perieget. v. 350, Σημείωσαι, inquit, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἐν τινὶ ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ, καὶ Σικελικός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. niſi tamen iſta ſcripſerit, quod in Scholiis invenerat nomen etiam ſcriptum Δύμβριδος et Τύμβριδος — Flumen hic Siciliae deſignari nomine Θύμβριδος veteres ſuſpicantur Grammatici; montem ſic dictum, *Caſaubonus* et *Toupius*. Sed nec *Caſaubonus*, neque *Cluverius* montem Siciliae Thymbrida usquam legerunt commemoratum. Quodcunque tamen nomen monti fuerit, ego etiam montem hic intelligendum arbitror; quia quae per montem deorſum feruntur, φέρεσθαι vel πίπτειν κατ' ὄρους Graece dici ſolent: undae de ſummo ſe monte deorſum praecipitantes dicerentur egregie ποταμοὶ, οἱ χεῖτε καλὸν ὕδωρ κατ' ὄρευς. Hac forma loquendi *Theocritus* uſus dixit in Eid. V, 15, κατὰ τήνας Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν. Qui ſibi per caput et pectus unguenta defundi deſiderabat, *Alcaeus* forte ſcripſerat: Καδδὲ χεῦσον μῦρον ἀδὺ κατ-τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς, καὶ καττῶ πολιῶ στάθεος ἄμμι. eumdem certe locum reſpexiſſe videntur *Plutarch.* T. II. p. 647. E. et *Athen.* L. XV. p. 687. E. ubi in Epitome MS. καδδεχεύσατο legi ex Amico intellexi: *Xenophon* K. A. I, p. 152, 21. Ἵεντο — κατὰ πρανοῦς γηλόφου, *per collem praecipitem deorſum ferebantur.* ἵππους κατὰ τοῦ πρανοῦς ἐλάσαι dixit IV, p. 202, 27. Βαίνων κατὰ τῶν ὀρέων, διαπηδῶν κατὰ τῶν βουνῶν in Cantico *Salomonis* C. II, 8. ſcripſit Graece perdoctus interpres *Symmachus.*

vſ. 120. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος] *Virgilii* (Ecl. V, 43.) Da-

Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα

phnis tumulum ſibi fieri volebat, et tumulo carmen ſuperaddi: *Daphnis ego in ſylvis, hinc usque ad ſidera notus, Formoſi pecoris cuſtos, formoſior ipſe.*

vſ. 123. Λυκαίω] Formam Doricam, pro Λυκαίȣ, hic conſervaverant duo Flor. Codices et Vaticanus. [In vſ. 124. recte poſitum nuper [a Br.] Αἴτε. VALCK. 2.]

vſ. 125. Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον] Omne quidem promontorium dici potuit ῥίον· ſed eximie Ῥίον dictum hic ſignificari vidit monuitque *Caſaub.* in fine cap. II. Lect. Theocr. *hic accipiendum,* inquit, *de Rhio promontorio in ea ora Peloponneſi, ubi Helice fuit, omnibus Geographis celebrato.* — De hoc *Rhio* vid. *Dukerus,* qui Scholia in hunc locum corrigit, in *Thucyd.* L. II, p. 154, 9. et *Luc. Holſtenius* in *Stephanum Byzant.* in Ῥίον. De *Helice* docte *Ez. Spanhemius* egit in *Callim.* h. Deli v. 101. — Quamvis nihil eſſet hoc in loco obſcuri, novam tamen lectionem ingenioſe, neque illam indignam *Theocrito, L. Bos* excogitavit in Obſerv. Crit. p. 89, hanc nempe: — Ἑλίκα δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο· *linque autem ſepulcrum et ſublime illud monumentum Helicae Lycaonis filii.* Lycaonides *Helicas* memoratur et *Stephano Byz.* a quo urbs dicitur Helice nuncupata; ſecundus nominis iſtiusmodi caſus eſt Ἑλίκα. Dorice ſcribuntur apud *Thucyd.* L. IV, c. 119, nomina Ἐχετιμίδα· Περικλείδα· Ἐρυξιλαΐδα· alibi Ἀρχύτα· Παυσανία etc. in *Theocr.* Eid. XIII, 7, Τῶ χαρίεντος Ὕλα — Sepulcrum iſtius Helicae Lycaonidae ἠρίον Ἑλίκα diceretur Λυκαονίδαο· ſic ἠρίον Ἀρκαδίωνος in epigramm. memoratur apud *Athen.* X, p. 436. D. ἠρίον Ἡδωνῆς Φυλλίδος in *Antipatri* epigr. quod *L. Holſtenius* primus vulgavit ad *Steph. Byz.* v. Ἀμφίπολις. quin ipſe *Theocritus,* etiam alibi vocem ἠρίον adhibens, laudat Φρυγὸς ἠρίον Ἴλȣ, in Eid. XVI, 75. Quia iam eximie Ἠρία vocabant, ut monuit *Harpocration,* τȣ̀ς τάφȣς, τȣ̀ς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῇ· cum hic primum Lycaonides Helicas eſſet ſepultus, ſepulcro poſtea temporis in honorem conditoris Helices incolae ſu-

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.

peraddiderunt inſigne monumentum αἰπὺ σᾶμα hic dictum; ut ob eam rationem hic iungi commode potuerint ἠρίον, αἰπύ τε σᾶμα. Haec faciunt, ut ego quidem ſuſpicer *Theocritum* ſcripſiſſe, prout coniecit *Boſſius*. VALCK. 1. — Retinendum videtur Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον: ingenioſa tamen coniectura *L. Bos* etc VALCK. 2.

vſ. 126. Ἀγαστόν.] In una legitur Ed. Flor. ἀγητόν. Admiratione digna vocabant etiam Ἀγαστά. ſcripſerat *Plato* de Legg. L. VIII. p. 829. D. ὅσοι δὲ ἀγαστοί τε αὐτοὶ καὶ τίμιοι ἐν τῇ πόλει, — τὰ τῶν τοιούτων ᾀδέσθω ποιήματα. ſic ἀγαστοὶ καὶ τίμιοι iunguntur L. VII. de LL. p. 808. C. vulgatur apud *Platonem* ἀγαθοί· alibi quoque vox eamdem ſubiit corruptelam. [ἀγατὸν Ed. Br.] — Verſum ſequentem intercalarem *Virgilius* expreſſit: *Deſine Maenalios mecum, mea tibia, verſus*, in Ecl. VIII. 61.

vſ. 126. Caeſarei tres ἀγατὸν, quartus ἀγειτὸν, quod eodem ducit. BRUNCKIUS.

vſ. 128. Τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο] *Reiskius* legendum contendit φέρειν πακτοῖο. [quod recepit in ſuam Ed. *Brunck*. VALCK. 2.] Neutrum huic ſedi congruit, aut Theocriteum eſt: nec ut praemium certaminis Pani, ſed ut Deo ſuo moriens fiſtulam donabat Daphnis: μελίπνουν ad ſoni quidem iucunditatem referri poteſt; ſed ſic fiſtulam ſuam etiam dicere potuit, ut de *Bionis* ſui fiſtula, Pani donanda, *Moſchus* in illius Epitaphio v. 54; Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα. — vſ. 129. Ἐκ καρῶ recte vulgavit *Wintertonus*; in reliquis Edd. et Codd. ſcriptum κηρῶ· in uno tamen Florent. Doricum καρῶ cuſtoditum fuit, ut legitur Eid. II, 28. et in Eid. VIII, 19, 21. dixit Σύριγγα καλάν, Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν. [Ad Cod. Florent. accedit Cod. Reg. Pariſ. VALCK. 2.] — Noſtro loco καλὰν etiam tentabat *R.*

vſ. 130. Ἐς ᾅδαν] Suavior auribus accidet, et ſuo modulo verſus reſtituetur bucolicus, ſi legatur, ut eſt in Edit. Florent. — ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη. ex uno Cod. Flor. ἄϊδαν enotatum. Homerica ſunt, κατελθεῖν Ἄϊδος εἴσω· et δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Sopho-

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα

cleum, εἰς Ἄιδα μολεῖν. Valck. 1. — Ex Ed. Flor. recepi Ἐς Ἄϊδος pro ἐς ᾄδαν [probante *Brunckio*]. Valck. 2.

vſ. 132. Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι] Saepius cum his collati *Virgilii* verſus hic etiam haec tractaturis iuvenibus ſunt monſtrandi ex Ecl. VIII, 52. *Nunc et oves ultro fugiat lupus: aurea durae Mala ferant quercus: narciſſo floreat alnus: Pinguia corticibus ſudent electra myricae: Certent et cycnis ululae; ſit Tityrus Orpheus.* quia huc quoque reſpexit in Ecl V., illinc ponam vſſ. 38, 39. *Pro molli viola, pro purpureo narciſſo, Carduus, et ſpinis ſurgit paliurus acutis.*

vſ. 134. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο] *Omnia nunc cant naturae legibus praepoſtera.* pro γένοιτο, quod dabat Ed. Wintertoni, γένοιντο nempe, id ipſum erat in Edd. antiquiſſimis et in Codd. — In vſ. 135, pro τὼς duo MSS. Flor. dant τὰς κύνας. quod forte hic, ut alibi, poſuerat Poëta. [Τὰς κύνας ex Codd. reſtitui pro τὼς κ., probante etiam *Brunckio*. Valck. 2.] — Perperam iſta cepit Schol. τὼς, vel τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι. quibus ſignificatur: *diſtrahat et laceret canes cervus;* quod etiam animadvertit Cl. *Toupius* in Append. Not. in *Theocr.* — In vſ. 136. Κὰξ exhibent aliquot Codd. et Edd. Mediol. Ald. Flor. mihi alterum Κὴξ mori ſcribendi Theocriteo potius convenire videtur: talia quaedam *Koenius* collegit ad *Gregor.* de Dialect. p. 88.

vſ. 134. πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο. Sic Idyll. VII. 62. ὥρια πάντα γένοιτο. Brunckius.

vſ. 138. Ἀπεπαύσατο] *Schol.* dum ſcribit, εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν Ἀναπαύσασθαι ἔφη, alteram ſe lectionem ſequutum monſtrat Ἀνεπαύσατο, quam praebent Edd. Mediol. Ald. Flor. unus etiam ex Codd. Flor. ſupra ſcriptam. Hoc quidem, etiam vulgo de morte uſitatius, attigit *Jo. Alberti* in Obſ. Philol. in N. F. p.

Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις

492. Quod plerique hic dant Codices MSS ἀπεπαύσατο ſervandum arbitror. — In proximis, τὸν δ' Ἀφροδίτα Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· miror quid *Caſaubono* venerit in mentem, ut illud referri poſſe crederet ad morem veterem, cuius ſit in *Euripidis* Hippol. mentio v. 786. τὸν ἤδη κείμενον Ἤθελ' ἀνορθῶσαι, iacentem volebat Venus erigere, atque adeo iam mortuum ad vitam revocare, quod vulgo dicitur ἀναστῆσαι. In iſtis, τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει Ἐκ Μοιρᾶν, Ed. dat Florent. λελοίπη· quod et in Cod. eſt Flor. In iſtis temporibus Attica ſcribendi ratio etiam aliis placuit. VALCK. 1. — Λελοίπη ſcribi poterit ex Ed. et Cod. Flor. πάντ' ἐλελοίπη dedit *Brunckius*. VALCK. 2.

vſ. 140. Ἔκλυσε δίνα Τὸν Μ.] Sententiam ſatis illuſtrant ſimilia Latinorum Poëtarum loca; ex. gr. *Ovidii* Amor. III, 9, 27. *Hunc quoque ſumma dies nigro ſubmerſit Averno. Propertii* III, 16, 9. *His preſſus Stygias vultum demerſit in undas.* Nihilque adeo erat cauſae, cur vir Doctiſſ. hic corrigere tentaret, ὦ κλύσε δίνα· *cuius* illum Stygii torrentis *vortex obruit.*

vſ. 143. Δίδου τὰν αἶγα] Δίδοι fruſtra praetulit *D. Heinſius*. [Id hic et alibi reſtituit *Br*. VALCK. 2.] — Ibid. ὥς μιν ἀμέλξας recte praeferunt plerique Codices; in uno Vatic. eſt ὥς κεν ἀμέλξας· quod praebent Edd. Mediolan. Ald. Florentina. [idque recepit *Brunck*. Idem vſ. 145. Ἐγὼν δ' ὔμ. VALCK. 2.]

vſ. 147. Πλῆρές τοι σχαδόνων] Pro Πλῆρες δὲ σχαδόνων recepi; repertum in tribus Codd. Florentinis, duobus Anglicis. πλῆρές τε σχ. eſt in Ed. Florentina. Incommodum δέ· τοὶ, *tibi*, videbatur

Ἀδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ἄδεις.

hic eleganter repetitum. Id ipſum in hoc verſu ſervatum in Ed. *Galeni*, hos duos verſus auctore non nominato citantis de pulſuum differentia L. III. Operum p. III, p. 37. quem locum in ora libri adnotaverat *T. H.*

Ibid. Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαν] Τράγοις eſt in Ed. prima Mediol. et in quatuor Codd. Sincerum eſt τρώγοις. In nomine Αἰγίλω Codices ſibi conſtant et Edd. quibuscum concinit *Galenus*. Perſuaſit ſibi *D. Heinſius*, precatum Thyrſidi caprarium, ut caricam ex alno legeret vel populo: huic opinioni ſuae novam lectionem adcommodat a ſe excogitatam ἀπ' αἰγέρω· ſic ſcribi poſſe ratus pro αἰγείρω· memorat et lectionem ex *Etymologico M.* p. 28, 52. ἀπ' Αἰγίρω. ubi Αἴγιρον nomen eſſe traditur urbis. — Dubium nullum eſt, quin ſincera ſit lectio vulgata: caprarius optat Thyrſidi, praeter cetera, ſuaviſſimas caricas Atticas ex pago Aegilo, quae valde nobilitatae hinc Αἰγιλίδες dicebantur, quod ex diſerto *Philemonis* Atticiſtae teſtimonio ap. *Athen.* XIV. p. 652. E. *Meurſius* in libello de Pagis Att. in Αἴγιλος, et *Palmerius* docuerunt, hic in Exercit. p. 791. Ubi autem de caricis agere incipit *Athenaeus* p. 652. B. σφόδρα, inquit, τῶν ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀττικαὶ, atque in eam rem primum adfert teſtimonium ex *Dinonis Perſicis*, cuius nomen in Scholiis ad *Theocritum* hic reſtituendum *Meurſius* dudum ante *Toupium* iam monuerat, qui in loco *Dinonis*, pro ὁ ἐξ ἀρχῆς, corrigendum eſſe ὁ Ξέρξης, facile concedet: eſt elegans iſta emendatio Clariſſimi Noſtri *D. Ruhnkenii.* Pago nomen fuit proprie quidem Αἰγιλία ortum a nomine cuiusdam Αἰγίλȣ, quamvis et ipſe pagus hic in Scholiis et alibi dicatur Αἴγιλος. Aegilidas autem caricas eleganter ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα ſuo more dicere potuit *Theocritus*: morem iſtum ubi *Heinſius* attigit Lect. Theocr. p. 328. a. b. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα non praetermiſit: ut *Paſtor ab Amphryſo*; Melampus Noſtro dicitur Eid. III, 43, ὁ μάντις ἀπ' Ὄθρυος. *Lesbium vinum* τὴν ἀπὸ Λέσβȣ σταγόνα dixit *Antiphanes Athenaei* XI, p. 471. C. Dantur huius generis permulta.

vſ. 148. Τέττιγος ἐπεὶ τύ γα] Sic *Toupius* ex more Dorienſium emendavit [vulgo ἐ. τύ γε], quod cum inveniſſem in Edit. prima Mediolan. et in Florent. reſtituere *Theocrito* non dubitavi; repertum et in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni: pro τύγα φέρτερον ſcriptum in Vatic. Cod. τύγ' ἀφέλτερον.

Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῆ.

vſ. 149. Ἠνίδε] Hic et in Eid. III, 10. Ἠνὶ δὲ, in Eid. II, 38, Ἠνίδε vulgari ſolet. Prior certe ſcriptio vitioſa [minus accurata Valck. 2] eſt: ſed, cum parum referat, ἠν' ἴδε vel ἰδὲ, an ſcribatur ἠνίδε, hoc tamen praetuli, bis poſitum in Callimacheis h. in Del. v 132. et in Epigr. I, 8. Ἠνιδὲ legitur in *Ariſtoph.* Ran. v. 1437. et alibi. conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 374. et *G. Koen.* in *Gregor.* de Dial. p 132.

vſ. 149. 150. ὡς καλὸν ὄσδει· Ὡρᾶν πεπλύσθαι] Haec attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Ω, p. 1481, 22. occaſione dicti *Alexidis* Comici, quod legitur in *Athenaei* Epitome L. II, p. 60. A. παρετέθη Ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπάς To δὲ, Ὄζουσα Ὡρῶν, inquit *Euſtath.* παραπεποιῆσθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου. ὃς πλυθῆναί τι ἔφη πρὸς κράναις Ὡρᾶν· ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν Ὡρῶν (ἃς κάλλος ἐστὶ νοεῖν), σεμνύνων ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθέν. attigerunt hunc locum *H. Stephanus* et *Reiskius.* Sed ex *Alexidis* illud potius comoedia dici deberet a *Theocrito* deſumptum, quam e Theocriteis ab *Alexide.*

vſ. 152. Μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ] Ex Vaticano Cod. enotatum ἐπαναστῇ· quod forte locum poſſet invenire, ſi ſcriberetur: μὴ ὁ τράγος ὔμμ' ἐπαναστῇ. illud verbum in hunc ſenſum adhibuit *Theopompus* apud *Athen.* VI, p. 260. E ἀλλήλοις ἐτόλμων ἐπανίστασθαι, πώγωνας ἔχοντι. Valck. 1. — Scribendum videtur, ὔμμ' ἐπαναστῇ, quorum hoc dat Cod. MS. Valck. 2.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β΄.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὦ τάλας οὐδέποθ᾽ ἥκει,

Οὐδ᾽

vſ. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα] In hoc quidem Eid. accurate τῇ Δωρίδι ſcripto, in quo bis legitur ἐμὶν, hic id ipſum poſuiſſe Poëta videtur [Genuinum τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα, niſi quis ἐμὶν etiam praeferat. Valck. 2.] : — ἐμὸν βαρυνεῦντα ſcripti Codd. optimi praeferunt, et Edd. primae Mediol. Ald. Flor. nec tamen hoc revocare debuerat R. Alterum, poſt *Boſſium* in Obſ. Crit. p. 91, optime tuitus eſt *Toupius;* φίλον ſive cum *Heinſio*, p. 307, accipiatur, ſeu potius cum *Toupio:* nam hic quoque locum invenit illud *Euripidis*: Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως φίλος. — Futurum tempus, quale eſſet βαρυνεῦντα, prorſus hinc alienum eſt. Ὡς, *Homeri* more, recte iungitur futuro καταθύσομαι. Κορίνθιον illud σχῆμα vocant Grammatici. — *Hanc*, inquit Simaetha, *pilam molli cinge vitta; ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere ſacris magicis experiar:* Ὡς τὸν, ἐμὶν βαρὺν εὖντα, φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. *Virgil.* Ecl. VIII, 65. 66. — *molli cinge haec altaria vitta: Coniugis ut magicis ſanos avertere ſacris Experiar ſenſus.* Diverſam a vulgata, καταθύσομαι, lectionem, καταδήσομαι, ex Scholiis docte *Toupius* eruit in Append. Notar. in *Theocr. Defixiones magicas* καταδέσμους et καταδέσεις iam dixit *Plato* de Rep. L. II. p. 364. C. et XI. de LL. p. 933. A. D.

vſ. 3. τὸν ἐμόν. ſic etiam quatuor Caeſarei codices. At praeſtat vulgata ἐμοὶ in ἐμὶν mutata, quod etiam Cl. Valckenario placet. Hic et v. 10. codices omnes καταθύσομαι. Brunckius.

vſ. 4. Οὐδέποθ᾽ ἥκει] Quod R. in contextum intulit, οὐδὲ ποθήκει, mihi quoque fateor olim in mentem veniſſe. Poſtea vi-

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ' ἔχων ὅ,τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.

di, verbum illud compositum hoc sensu minus usitatum, et hic vulgatam servandam, ne forma quidem ἐδέποθ' in ἐδέποκ' immutata: recte scribitur infra Eid. XIII, 10. Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς et in hoc ipso Eid. II, 157, Νῦν δέ γε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. sed hic ista forma, verbo ἥκει sequente, aures offendisset.

vs. 5. Ἢ ζοοὶ εἰμὲς] Vitiosam dant formam ἐσμὲς Codd. Vatic. et Flor. Doricam εἰμὲς praebet Eid. XV, v. 73. 89. 91.

vs. 6. Scr. ἄραξεν, dorice pro ἤραξεν. Nulla est ratio cur ρ geminetur. Brunckius.

vs. 6. Ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ Ὤιχετ' ἔχων] Elegans est, et, ut puto, necessaria *D. Heinsii* correctio, p. 308 legentis Ὤιχετ' ἄγων· quod propemodum idem est ac ἦγε. ut sensus sit ὁ Ἔρως ἄλλᾳ οἱ ἤγαγε ταχινὰς φρένας· *Amor eius animum mutabilem alio abduxit*, vel *inclinavit*: ᾤχετο φεύγων ex hoc ipso Eid. v. 152, et ex Eid. IV, 5, ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων· apte conferuntur: eam in rem ex *Sophocle* et *Platone* exemplorum affatim proferri posset: de hoc usu quorundam participiorum egregia dedit *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 349. 350. [Probat Heinsianum *Brunckius*.].

vs. 9. Μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.] Modulus etiam versus monstrabat, pro μέμψομ' οἷα, plene scribendum, μέμψομαι οἷά με ποιεῖ. ut legitur in tribus Edd. primis Mediol. Ald. Flor. in duobus saltem Codd. Vaticano, et Cardin. Ottoboni: genuinam formam hic dederunt *Wintertonus* et *Reiskius*.

vs. 13. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα] Iuvenilem nonneminis coniecturam operose refutandam sumsit *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p 376 - 378. Si quid tamen aptius alicunde prodiret, id hic libenter amplecterer, ubi semper illud μέλαν αἷμα mihi fuit suspectum. Si finis versus legi non potuit in exemplari ve-

D

Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα· μήτε τι Κίρκας
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν

tuſtiſſimo, adiectis *καὶ μέλαν αἷμα*, verſus a ſciolo potuit expleri. *ἠρία κεκμηώτων*, ut Theocriteum, hinc excitat Auctor *Etymologici M.* p. 437, 17. antiquus iſta ſi daret *Theocriti* Codex, Poëtam ſic potius ſcripſiſſe crederem, quam vulgata.

vſ. 14. Ὀπάδει] Recte dedit *Wintertonus*, pro ὀπήδει. et praebent formam Doricam Codices Florentinus, et Vaticanus: ὀπαδοὶ conſervatum fuit in ultimo v. huius Eid. [ὀπάδη Ed. *Br.*] Valck. 1. In vſ. ſeq. 15, Κίρκας poſui cum *Br.* pro Κίρκης. Valck. 2.

vſ. 18. Ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται] Hic quoque Dorico more πρᾶτον ſcribi poterit. περικάεται, ut in Codice ſcripto *Caſaubonus*, videtur et inveniſſe Scholiaſta. — In proximis, ἄλλ', *alia*, ſcribendum minus recte putabat *D. Heinſ.* p. 308. b. vulgatum tuetur *Caſaubonus:* ἀλλὰ, *quin*, in talibus vim habet adhortandi. — Vicina, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, pertractata ſunt in Notis ad iſta *Herodoti* III, c. 155, κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; vid. ad Eid. XI, 72.

vſ. 18. Πρᾶτον] Scriptum fuit pro πρῶτον. Sequentem vſ. cum R. interpungit *Br.* [ſic: Θέστυλι· δειλαία, πᾶ —] Valck. 2.

vſ. 21. Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα,] *Sparge farinam, et inter ſpargendum dic iſta*, ſententia quidem eſt commoda, et ſic ſaepius eleganter adhibetur ἅμα. Quia tamen *ſal* his in ſacris adhibebatur, et molae partem conficiebat, mihi hic quoque placet lectio a *Dan. Heinſio* excogitata p. 308. b. Πάσσ' ἅλα, καὶ λέγε ταῦτα· *Sparge ſal.* *Palmerium* refutabit vel unicum illud *Homeri*, οὐδ' ἅλα δοίης, ex Od. Ρ, 455. aut ex Il. Ι, 214, Πάσσε δ' ἁλὸς

Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἅφθη, κ'ὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

θείοιο. Ubi ſacrum tale Magicum enarratur apud *Lucianum* T. III, p. 288, 70, κρηπῖδας κρεμάσασα ἐκ παττάλυ ὑποθυμιᾶ τῷ θείῳ, πάττυσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα. VALCK. 1. — Elegans eſt coniectura *D. Heinſ.* vulgatam praefero. Heinſianum adprobat *Brunck.* qui hoc in vſ. dedit Δελφιος, in vſ. 23. ἐγὼν δ' ἐπὶ Δέλφιϊ· infra etiam Δέλφιος. VALCK. 2.

vſ. 24. Ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα,] Syllabae primae modulus in λακέει vulgatarum Editionum lectionem iſtam ſatis refutabat: rediit ex Codd. MSS. (in quibus λακεῖ et λακῇ repertum) et primis Edd. emendata ſcriptura λακεῖ μέγα. Pro ληκεῖν Dorice ſcriptum λακεῖν primam aeque ſyllabam habet productam. *lauri ſolia in ignem coniecta valde crepant. vivo crepitantes ſulphure lauros* dixit *Nemeſianus* Ecl. IV, 64. *Tibullus* II Ecl. V, 81, *ſuccenſa ſacris crepitet bene laurea flammis.* Ut proverbium exhibent Appendix Vatic. Cent. II, Prov. 76. *Diogenian* Cent VI, 52, et *Suidas:* Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης. Quod ſequitur καππυρίσασα necdum mihi perſuadeo reddi a Grammatico potuiſſe πυρακτωθεῖσα· ſi verbum fuiſſet καππυρίζω, ut is ſenſus affingi poſſet, ſcribi debuerat καππυρισθεῖσα vel καππυριχθεῖσα, more Dorico. Olim alicui venit in mentem ſcriptum a *Theocrito*, καππυρὸς εὖσα pro κατὰ πυρός· accentu tantum retracto, praefero κάππυρος εὖσα, atque illud Dorice ſcriptum puto pro adiectivo uſitato κατάπυρος. *Reiskius* hic legi voluiſſe videtur καπυρίσασα· tradit enim, Καπυρίζειν eſſe καπυρὸν πνεῖν, *ingens, ſonorum ſpirare, multum aurae cum ſibilo et crepitu efflare.* Ne dicam, haec nulla prorſus auctoritate niti; ſententia, ſi vel verbum daretur iſta ſignificans, huic loco prorſus non conveniret, ubi *ignis* mentio requiritur. Praeterea prima in καπυρὸς conſtanter corripitur a *Theocrito* Eid. II, 85. VI, 16. VII, 37. VALCK. 1. — Pro καππυρίσασα, forte legendum κάππυρος εὖσα. καππυρὸς εὖσα, quod olim conieceram, edidit *Br.* et pro λακέει vel λακεῖ, λακῇ. VALCK. 2.

vſ. 25. Κἠξαπίνας] Vulgatum pro κἠξαπίνης. VALCK. 2.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

vſ. 28. Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν] *Virgil.* Ecl. VIII, 80. *Limus ut hic durescit, et haec ut cera liquescit, Uno eodemque igni: sic nostro Daphnis amore* Qui ſequitur vſ 83, *Daphnis me malus urit; ego hanc in Daphnide laurum.* eſt Theocriteus 23. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν Αἴθω. Verſus illic eſt intercalaris: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin.* Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. [Ἐγὼν σὺν Ed. *Br.*]

vſ. 30. 31. Ἐξ Ἀφροδίτας Ὣς κεῖνος δινοῖτο] Quae huc arbitror pertinere, Grammaticus Graecus, et *D. Heinſius* p. 314, cum ῥόμβος ὁ χάλκεος cenſuerant coniungenda. — Pro κεῖνος hic more ſuo probabiliter ſcripſerat Poëta τῆνος.

vſ. 31. Recte Cl. Valck. ὣς τῆνος δινοῖτο. Idem in praeced. verſu diſtinguit poſt Χάλκεος, et verba ἐξ Ἀφροδίτας cum ſequentibus connectit, ὣς τῆνος δινοῖτο ἐξ Ἀ. π. ἁ. θ. faciliori, ut videtur, et clariori ſenſu. Sed non eam fuiſſe poëtae ſententiam credo, veteribusque criticis et Heinſio adhaereo. Utramque interpunctionem habent Laurentiani codices, ſed ea quam ſequitur Vir Cl. a recentiori manu videtur eſſe. BRUNCK.

vſ 34. Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα] Quod licuit, Codicum ſcriptorum et veterum Edd. ſcripturam cum *Reiskio* revocavi, pro Ῥαδαμάνθα. ῥ' ἀδάμαντα primae praebent Edd. Mediol. Ald. Florent. Codices etiam Florentini plerique et Vaticanus: in alio Vatic. et in Harlei. erat ῥαδάμαντα in Cod. Cardin. Ottoboni ῥ' ἀδάμανθα. in uno Flor. repertum, Κινήσαις ἀδάμαντα. Sed cum Rhadamanthyn, Ῥαδάμανθυν, dicere Poëta ne Ῥαδάμανθα quidem potuerit, miror iſtum inferorum iudicem hic a nonnullis intellectum. *Heinſius*, acerbe notatus, quid probandum cenſuerit non indicat, ut diverſam memorans lectionem Scholiaſtae Ῥαδάμαντα. *Henr. Stephanus*, more ſuo, prolixe demonſtrat placere ſibi ῥ' ἀδαμαντα, *adamantem;* proferens ex ultima *Propertii* Elegia verſum ſatis obſcu-

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

rum: *Non exorato ſtant adamante viae.* id ipſum placuit *Caſaubono*, et nuperrime *Toupio*: hic, litera, quae errorem peperit, omiſſa, ſcribendum ſtatuit, Κινήσαις ἀδάματα· *adamantem* lapidem intelligens, cuius apud inferos meminerit *Propertius.* — Inferorum iudicem Rhadamanthyn huc invexiſſe primus creditur Scholiaſtes, quem *non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere* ſcribit *H. Stephanus.* Quid itaque Scholiaſtes tradit? Τινὲς, inquit, ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον. βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα — (litera tantum ſeiuncta ſcribamus: Βέλτιον δὲ τὸν ῥ' ἀδάμαντα) ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. In his loci non intellecti vera latet, ni fallor, interpretatio. Qui noverat a ſe invicem diverſiſſimos, Iovem inferum, et iudicem Rhadamanthyn, non hunc, ſed *inexorabilem*, ſive *illacrymabilem Horatio* dictum, *Plutona* hic intelligendum cenſuit. Ἀδάμας Schol. eſt ipſe Pluto, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. Quem nemo poterat exorare, cuiusque ianua ad nullius preces pandebatur, (vid. Diatribe in *Euripidis* perd. Trag. reliquias p. 187. C.) Hecate tamen ſive Diana movere poſſe videbatur Simaethae: Τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ Κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. id eſt καὶ εἴτις ἄλλος ἀσφαλὴς ſive σκληρός. ut ſaepe neutro genere adiectivorum homines deſignantur. Commodum ad ἀδάμαντα adſcripſit *Hemſterhuſius* vocem ἀκάμας. *Indomitus*, ἀδάμαστος, dici potuit et ἀδάμας, ἀδάμαντος, ut ἀνδροδάμας ἀνδροδάμαντος, ἀκάμας, ἀκάμαντος. Vocem Ἀδάμας ſaepius pro ἀδάμαστος poſitam monſtrant diverſae interpretationes apud *Heſychium*: Ἀδάμας, ἀγνώμων, ἀπειθὴς, ἀθαμβὴς, ἰσχυρός. Idem *Heſych.* Ἀκάμας, ἀκοπίαστος, ὁ μὴ κάμνων *Solem* in curſu *nunquam defatigatum* Ἠέλιον *Homerus* dixit ἀκάμαντα in Il. Σ, 239. 484. et in Il. Π, 176. Σπερχειὸν ἀκάμαντα. ἀντὶ τοῦ ἀέναον, inquit *Euſtathius* p. 1068, 12. καὶ ὡς εἴτις εἴποι ἀκάματον· καθὰ καὶ Διονύσιος ἀκαμάτου ῥόον φησὶν Ὠκεανοῖο, Perieg. v. 27. — Non itaque *adamantem*, qui nullus fuit apud inferos eximie ſic dictus, ſed τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα ipſum dixiſſe videtur Plutonem, nullis viribus domandum nulliusque precibus niſi unius forte Dianae movendum, flectendumque. [Rectius illud ῥ' omitteretur. Valck. 2.]

Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.

vſ. 38. Σιγᾷ μὲν πόντος] Poëtarum, qui ſacrum ſilentium, velut εὐφημίαν, ventis tribuunt et mari, cum Dii praeſentes adſunt, vel ſummi vates decantant carmina, loca quaedam apta hic deſignaverat *T. H. Ariſtoph.* Thesmoph. v. 43. *Eurip.* Bacch. vſ. 1082. *Callimachi* h. in Apoll. v. 19. *Simonidis* apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 60, 9. conf. *Antonin. Liberal.* c. IX. p. 70. et *Dan. Heinſius* ad *Horat.* Carm. I. Od. XV, 3. [Σιγῇ, et σιγεῦντι offert Ed. *Brunck.* Valck. 2.]

vſ. 41. Ἦμεν] Ἦμες, hic in Harlei. Cod. repertum, altera forma frequentius occurrit in Theocriteis. Pro ἦμεν ſaepius in Codd. legi εἶμεν et εἶμες monuit *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 27, 28. Valck. 1. — Ἦμες hic etiam ex Cod. ſcribi poterit, ut dedit *Br.* qui pro εἴτε bis in vſ. 44. poſuit αἴτε. Valck. 2.

vſ. 43. Ἐς τρὶς ἀποσπένδω] *Virgil.* Ecl. VIII. 73. *Terna tibi haec primum triplici diverſa colore Licia circumdo; terque haec altaria circum Effigiem duco: numero Deus impare gaudet.* De triplici libamine in ſacris vid. *N. Heinſius* ad *Ovid.* Faſt. II, 638. Conf. *Io. Meurſii* Denarius Pythag. c. V.

vſ. 46. Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω] Cum in Cod. Vatic. legatur εὐπλοκάμων, in Lipſienſi εὐπλοκάμω, hanc formam Doricam poſui pro vulgata ἐϋπλοκάμου. Recte *Toupius* tuetur τὸ λασθῆμεν. In Pythagoreorum reliquiis Doricis iſtae verborum formae frequenter recurrunt: τελεσθῆμεν reſtituendum *Archytae* in *Stobaei* Florileg. p. 13, 7. et in Eclog. Phyſ. p. 105, 40. *Areſae* Lucano: οὐκ ἂν ἐδύνατο ἁ κατὰ ψυχὰν τῶν μερέων κοινωνία συναρμοσθῆμεν· pro συνομασθῆναι μέν. — Apud *Heſychium* quod vulgatur, Βαρυνθὲν, βαρυνθεῖν, Αἰολικῶς. mutandum videtur in Βαρυνθῆμεν, βαρυνθῆναι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ᾽ Ἀρκάσι· τῷδ᾽ ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν᾽ ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

vſ. 48. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ᾽ Ἀρκάσι] Cum de *planta* Ἱππομανὲς rariſſime legatur, mira hic viri Docti comminiſcuntur: Scholiaſten ſequutus *Caſaubonus* φυτὸν per φῦμα interpretatur p. 247. *D. Heinſius* p. 310. per χρῆμα· interdum quidem, ſed nunquam in iſtiusmodi locis φυτὸν et χρῆμα inter ſe permutantur. Infelici conamine *Salmaſ* in *Solin.* p. 940. corrigere tentabat χυτὸν, et, in v. ſeq. ἐν ὤρᾳ, pro ἀν᾽ ὤρεα. *Salmaſii* ſibi coniecturam refutandam ſumſit *Palmerius* Exercit. p. 794. — *Herbam* quamdam, vel *virgulti genus* apud *Theocritum* deſignari recte monuit *Servius* in *Virg.* Georg. III, 282. Aen. IV, 516. Plantae genus dictum Ἱππομανὲς, quae maxime Tegeae reperiatur et Clitoriae, atque adeo in Arcadia, memorat *Theophraſtus* Hiſt. Plant. IX, C. XV, quem locum commode laudat *Palmerius* Recte tamen *Salmaſius*, „Μαίνεσθαι, inquit, ἐπί τινι non dicitur qui ali- „cuius rei guſtu vel hauſtu ad inſaniam adigitur, ſed qui rei eius, „cuius cupiens eſt, quocunque modo potiundae ardore inſanit." Hunc uſum verbi attigerunt *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Cerer. v. 30. *T. H.* in *Lucian.* T. I, p. 288. et *I. Toupius* Em. in *Suid.* P. II, p. 39. [φυτόν ἐντι Ed. *Br.*]

vſ. 51. Μαινομένῳ ἴκελον] Ἴκελος ex Lipſ. Cod. recepit *Reiskius*, ad quam lectionem adcommodavit vicina, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι· ut eſſent optantis; quomodo cepit et Scholiaſtes, εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. Lectum etiam in Anglico Codice Ἴκελος placuit Editori nupero. mihi priora, Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, quia tum ſenſu viderentur deſtituta, videntur omnino cum ſequentibus coniungenda, ſervata lectione recepta: Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι Μαινομένῳ ἴκελον· *Sic et Delphin videam in has aedes venientem inſanienti ſimilem.* περᾶσαι potius ſcribendum, ut vulgatur Eid. XV, 44. et in hoc ipſo Eid. II, 90. ex Codd. prodiit ἐπέρασα.

vſ. 51. ἴκελος habent etiam tres Caeſarei. Quam ſecutus ſum lectionem (πέρασαι μ. ἴκελος) eam veram eſſe arbitror, tum quia ſic conciſa oratio vividior eſt, tum ob geminatum καὶ, quorum alterum inutile erit, ſi ſcribas περᾶσαι — ἴκελον. Brunckius.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.

vſ. 54. Ὢ γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.] Vulgo haec accipiuntur ut a Scholiaſte, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ. *Abreſchius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 416. iungenda cenſuit κατατίλλοισα ἐμβάλλω — Sed cur tandem πῦρ hic eximie diceretur ἄγριον? Probabiliter ſcribendum cum *T. Hemſterhuſio*, κατ' ἀγρίω· *adverſus hunc agreſtem et ferocem amatorem.* Ἄγριος eleganter dicitur, monente *T. H.*, *qui amori non reſpondet, ſed aſper amantem contemnit et faſtu magno repellit:* ea vi vox adhibetur et a *Theocrito* Eid. XXIII, 11. et 19 Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας. — Ad vſ. 53. Τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας — Virgiliana recte compararunt viri Docti ex Ecl. VIII, 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit*, etc. conf. nuper notata in *Eurip.* Hippol. v. 513.

vſ. 54. Mihi etiam ſemper moleſtum fuit illud ἀγρίῳ, quod epitheton igni, ſaltem in hoc loco, minime convenit. Scribebat Hemſterhuyſius, monente Cl. Valckenaer, κατ' ἀγρίω, *adverſus hunc agreſtem et ferocem amatorem.* Sed, ni mea me fallit opinio, habere aliquid incommodi videtur haec correctio: eo enim ſenſu articulus vix ac ne vix quidem abeſſe poteſt. Caſtigatus poëta ſcripſiſſet κατὰ τῶ ἀγρίω. Cur Simaetha non ſibi ipſi epitheton tribueret? *Has iam efferata ego exuvias in ignem conjicio:* ὣ 'γὼν νῦν τίλλοισα κατ' ἄγριος ἐν πυρὶ βάλλω. Brunckius. — Edidit hic *Br.* ὢ 'γὼν νῦν. Valck. 2.

vſ. 55. Ἔρως ἀνιαρὲ] Hanc formam, ex Aldina, pro ἀνιηρὲ, iam revocatam a *Reiskio*, dabant Edd. Mediolan. Florent. et Codex Harleianus. — Eadem tres Edd. vetuſtae dederunt in vſ 58. ποτὸν κακὸν, prout exhibuit *Wintertonus;* ubi Edd. vulgo praebent κακὸν ποτόν. Hunc vſ. Σαῦράν τοι τρίψασα, reſpexit *Phrynichus* in Appar. Sophiſt. MS. Σαῦρος, inquit, ἀῤῥενικῶς λέγουσιν. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦρον. imo σαῦραν.

Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα

vſ. 61. Ἐκ θυμῶ δέδεμαι] Quia Scholiaſtes interpretatur, ἐκδέδεμαι τῇ ψυχῇ· ſcribitur et θυμῷ· quod exprimi voluit et *R.* — mihi ἐκ θυμῶ iungenda videntur, et ſignificare, *tota mente: ex quo limine etiam nunc tota mente affixa pendeo.* ſupplendum ἐκ relinquitur in ἇς ἔτι καὶ νῦν — δέδεμαι. — Addita praepoſitio in *Ariſtoph.* Equit. v. 1360, omittitur in eiusdem Pluto v. 312. — Ἐκ θυμοῦ· ἀπὸ καρδίας· ἐκ ψυχῆς ſic adhibentur: Orpheus Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε, ſecundum *Phanoclem Stobaei* Floril. p. 399, 38. σοὶ ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ἦν, legitur apud *Xenoph.* K. A. VII, p. 248, 6. ἵλεως ἀληθῶς καὶ ἀπὸ καρδίας apud *M. Antonin.* II, 2. ὅλας φιλέειν — ἀπὸ καρδίας, *Theocrit.* Carm. XXIX, 4. — Proxima, ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ· contulit *Berglerus* p. 113. ad iſta *Alciphronis,* σὺ δὲ οὐδεμίαν ὤραν ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου. — Ex vſ. 62. et VII, 127. attigit *Euſtathius* ad *Hom.* Od. A. p. 22, 9. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. et ad Od. Δ. p. 149, 16. Hic in Codd. et vetuſtis Edd. ἐπιφθύζοισα ſcribitur; ἐπιφθύσδοισα poſitum ab *Henr. Stephano.*

vſ. 64. Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα] In δή, θήν ſimilibusque nunquam η Dorice mutabatur, ſed pro μούνη hic more ſuo ſcripſerat μώνα. [Μώνα Ed. *Br.*] — vſ. 65. recte ſcriptum arbitror Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι· quo flexu futurum Doricum legitur Eid. VII., 95. et in Epigr. V. 3. et reperiuntur in *Theocriteis* κεισεῦμαι, et βασεῦμαι· quorum hoc in *Bionis* fragm. XII. male in βᾶς εὖ καὶ olim fuit diſtractum. — Hoc vſ. 65. Codices praeferunt, ἄρξομαι· ἄρξωμαι· et ἄρξομ' ἐγώ· quarum lectionum mediam ἄρξωμαι exhibent et Edd. Mediol. Ald. Florentina.

vſ. 67. Τᾷ δή ποκα] *Iſ. Caſaubonus* p. 247. b. probabiliter corrigit: Τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα Θηρία πομπεύεσκε. [τόκα

Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,

Brunckio quoque vera viſa fuit lectio, quocum unius ſaltem Cod. auctoritate poſui Ἄλσος ἐς Ἀ. pro vulgato ἐπ' Ἀ. VALCK. 2] Pro τότε, *tunc*, τόκα ſcribit, more Dorico, *Theocr.* τόκα huic ſedi convenit, non alterum, quod tamen retinere Codices videntur collati. Hoc ipſo vſ. Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος in uno Codicum eſt Florent. — In verſu intercalari Φράζεο et Latinum interpretem et plures decepit; non tamen *Palmerium:* Φράζε et Φράσον notat *dic;* Φράζευ, vel Φράζεο, Φράσαι, *vide*, *conſidera*, *animadverte:* mirum ni Φράσδεο dederit Noſter. [Id hic et in ſeqq. recepit in ſuam Ed. *Br.* VALCK. 2.]

vſ 70 Καί μ' ἁ Θευχαρίλα] Quod legitur in Scholiis, ἡ τροφὸς τῦ Θεοχαρίλȣ· fecit ut hic de *Theocharilao* quodam nonnulli cogitaverint: cum vero is flexus nominis viro minus convenire iudicaretur; aliam iam olim formam nominis hic excogitarunt: Θευμαρίδα certe legitur in Codd. Harleiano, Romano Cardin. Ottoboni, duobus Vaticanis, uno Florentinorum; in Edd. etiam Mediol. et Florentina. *Schottus* Obſerv. Human. II, C. XLVI, *Haec nutrix*, inquit, *Threſſa in veteri Codice, quo uſus ſum Toleti*, Θευμερίδα *nuncupatur.* Mulier ſic Graece dici non potuit; ſed viro congruum nomen Doricum dat Θευμερίδας· hoc bene ominato nomine dici potuit ὁ θείας μοίρας λαχὼν, ſive ὁ θείᾳ μοίρᾳ γεννηθεὶς, ut loquitur *Plato* de LL. IX p. 875. C. hinc longe diverſum nomen Θυμαρίδας apud *Iamblichum* Pythagorei fuit Tarentini. — Altera vero quorumdam Codicum lectio, ab Aldo prolata, et per Edd. propagata, Θευχαρίλα, mihi cum *D. Heinſio* genuina videtur, et Doricum nomen exhibere *Theocharilae*, nutricis puellae, quae in pompa caniſtrum portaret per lucum Dianae, Anaxus nempe Eubuli filiae. Haec Theocharila Simaetham vicinam ſuam ſollicitaverat ad pompam ſpectandam, in qua primas partes ageret alumna vetulae; ſed haec, cum carmen ſuum Simaetha decantaret, iam ad plures abierat, hinc, *beatula*, μακαρῖτις dicta *Theocrito.* — ut ιλα et ιλλα nominum fuit foemininorum Dorica pronuntiatio; prima pars nominis more Dorico ſcribitur: *Cleonicus* eſt Κλεύνικος *Theocrito* Eid. XIV, 23., qui meminit Θευγενίδος Carm. XXVIII. 13. reperiuntur Θεύπομπος· Θεύδοτος· et horum ſimilia.

Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμῶ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,

vſ. 70. Θευμαρίδα. Sic codices apud Warton fere omnes, in gignendi caſu. ἁ Θρᾷσσα τροφὸς Θευμαρίδα. Probabilius eſt ſcripſiſſe poëtam τῶ 'υμαρίδα. Εὐμαρίδης graecum eſt nomen. Popularis cujusdam ἀφελείας eſt, mulierem hanc non ſuo, ſed alumni nomine, indigetari. Sic quotidie vernaculo ſermone loquentes audio. Brunckius.

vſ. 72. Ἐγὼ δὲ] Ed. *Br.* ἐγὼν δὲ — quod ne a Codd. quidem oblatum reciperem, niſi vocalis ſequatur. Valck. 2.

vſ. 74. Τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας] Optimae ſic dant Edd. (non τὰν Κλεαρ.) etiam tres primae; Codices Vaticani, Cardinalis Ottoboni, Harleianus; τῆς eſt in uno Florentinorum. — In vſ. 76. Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος· quod veteres dant Edd. Mediol. Ald. Flor. οὗ τὰ Λ. eſt ex interpretamento. — μέγαν κατ' ἀμαξιτὸν male legitur in Codice Vatic. ſincerum eſt μέσον· Eid. VII, 10. Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες. *Virgil.* Ecl. IX, 59. *Hinc adeo media eſt nobis via.*

vſ. 76. Μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν] Pro Μέσον κατ' ἀ. optime emendavit *Brunckius*, Codicum etiam nixus auctoritate. Valck. 2. — Sincerum eſt μέσαν, non μέσον. μέγαν, quod legitur in Vat. cod., depravatum eſt ex μέσαν. Laurentianus habet μέσην. Sic, etiamſi non acceſſiſſet codicum auctoritas, ſcribendum erat: ἀμαξιτὸς eſt generis foeminini. Brunckius.

vſ. 77. Quum in hoc Idyllio Dorismus accurate ſit obſervatus, probabile eſt ſcriptum olim fuiſſe εἶδον Δέλφιν ἁμᾶ τε καὶ — Brunckius.

vſ. 78. Τοῖς δ' ἦν] Adſentior *Toupio* Dorice ex uſu *Theocriti* ſcribenti, Τοῖς δ' ἦς· in hoc ipſo carmine bis illud ἦς reperitur v. 92. et v. 124. et alibi ſaepius in Theocriteis; in fragmentis Pythagoreorum frequenter reſtituendum: nonnulla dedit *G.*

Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπεῦσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς

Koenius ad *Gregor.* de Dialect. p. 118, 119. ex Heraclideis egregia *Eustathius* in Hom. Od. Υ. p. 735. 20. [ἧς recepit *Br.*] — Στήθεα non est in Theocriteis mutandum. Eleganter autem venefica Lunae narrat suorum palaestritarum Στήθεα (δὲ) στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. Dudum etiam ante *Toupium* contuleram illud *Bionis* Eid I. 93. ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. Optimi sic Codices recte praeferunt; nec debuerat deterior lectio revocari ἢ τὸ σελάνας· quam tamen exhibent quatuor minimum [quinque Valck. 2.] Codd. Edd. Mediol. et Ald. Florentina iam dederat, ἢ σὺ σελάνα.

vs. 80. Λιπεῦσι] Λιπόντων, revocatum a *Reiskio*, praeter Aldinam, Editiones dant Mediol. et Florent. Codices Vaticanus, Cardinalis Ottoboni, Harleianus, et Florentinus: alterum est in aliis Codicibus, atque a Scholiaste fuit repertum: neque mihi tamen λιπόντων displicet. Λιπόντι in Cod. est Paris. Reg. cum interpretamento adscripto λιπεῦσι. [λιπόντων recepit et *Brunck.*]

vs. 82. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη] *Homeri* versus est in Il. Ξ, 294. Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Ubi Theocriteum confert cum *Virgilii* ex Ecl. VIII. 41. *Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error, Fulvius Ursinus* p. 72. exhibet in versu *Theocriti* ἰάνθη· lectionem haud sane absurdam; vulgatae tamen, a Codicibus firmatae, longe postponendam: ἰαίνειν, *calefaciendo emollire*, de amore quidem adhibetur, sed hoc in loco longe aptius est ἰάφθη, pro ἰβλάφθη positum. — *Homerum* et *Theocritum* imitatus *Ovidius* saepius usus est ista scribendi forma, qua scripsit in Her. Ep. XII. 33. *Ut vidi, ut perii.*

vs 83. Κοὐδ' ἔτι πομπᾶς Τ. ἑ.] In Codd. [„etiam" Valck. 2.] ista scribuntur, κοὐδέ τι et κοὔτέ τι. — In vs. 85. — ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· *sed me morbus quidam arrodens tabefecit;* nihil variant Codices collati. Scholiastes diversam a vulgata lectionem invenit: — ἐξάλλαξεν, ἵν' ᾖ ἐξήλλαξε· *prorsus immutavit.* sic enim in Scholiis scribendum vere monuit *D. Heinsius* p. 313. Quamvis autem ἐξάλλαξεν minime hinc alienum sit, videtur tamen Poëta Homericum adhibuisse ἐξαλάπαξεν.

Τήνας ἐφρασάμαν, ἐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω·
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ἐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς ἐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ἔτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,

vſ. 89. Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς] Hoc cum ſaepe ſcriptum legeretur in his carminibus, pro κεφαλῆς hic ponere non dubitavi. — In vſ. 90. pro ἐπέρησα, ἐπέρασα ſcriptum ex Codd. Vaticano et Florentino. — Horum intermedia, — αὐτὰ δὲ λοιπὰ Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα significant: *ſola vero relicta erant oſſa et pellis:* ſic Eid. IV. 15 τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται Τὤστια· conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 250 *Caſaubon.* Lect. *Theocr.* p. 248. *Apollonius Rhod.* II. 201. ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μῦνον ἔεργον. *Schol.* οἱ ῥινοὶ δὲ μόνοι ξυνεῖχον τὰ ὀστᾶ. *pellis ſuper oſſibus una, Lucret.* VI. 1268. *haeret adſtricta nudatis oſſibus cutis. Quinctilian.* Declam. V. p. 112. Tabe confecto Eryſichthoni ἶνές τε καὶ ὀστέα μῦνον ἔλειφθεν, in *Callim.* h. Cereris v. 93. conf. *Callim.* Epigr. XXXII. et *Ez. Spanhem. Philo* Iudaeus p. 933. E. ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορά. Praeivit et in his *Theocrito Sophron*, cuius iſta ſervavit *Etymologus* p. 737, 3 Τί μὰν ξύσιλος; τί γάρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός. Ultimum explicat Grammaticus, δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων.

vſ. 94. Χ' ἔτω τᾷ δώλᾳ] Ut in primis leguntur iſta Edd. Χ' ἔτω τᾷ δώλᾳ· exhibent et plerique Codices; in nonnullis tamen inveniantur Χ' ὥτω τᾷ δώλᾳ. Quia δῶλε legitur in Eid. V, 5. hoc quidem admiſi, ſed, quia in ἔτω prima ſyllaba non mutatur, alteri formam uſitatam praetuli.

vſ. 94. Scribendum Χ' ὠτῶ, quod Caſaubon. monuit p. 248. a. Χ' ὠτῶ et Χ' ὥτω reperta in Laurentianis. Brunckius.

Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)

vs. 95. Scribendum εὗρέ. Est imperativus. Brunckius.

vs. 95. Εἶδ' ἄγε] Omissa litera, Εἶ' ἄγε, *eia*, *age*, praetulit *Vi intertonus*; atque ita legitur in Codice Flor. Plerique tamen Codd. ut et Edd primae literam retinent, voculis εἶα et ἄγε sic in *Homeri* saepe versibus interiectam: εἶδ' ἄγε apud *Eustathium* in Il. Α. p. 80, 43. veteres, pro εἶα δὴ ἄγε, positum arbitrantur: εἶα δὴ plene scriptum legitur in *Aeschyli* Agam. v. 1659. et in *Euripidis* versu e Syleo apud *Eustath.* ibid. v. 52. — In vicinis, — χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος· ultimam vocem infeliciter sollicitabat *Palmerius*: *Homeri* loca, quae respexit Noster, dedit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* — In vs. 101. pro ὑφάγεο, minus recte ἀφάγεο legebatur in Codd. Vaticano et Florentino. Cur praestet alterum, docebunt *Ammonius* in Ὑπάγειν. et *H. Stephanus* in Append. de Dial. Att. c. XII. p. 185.

vs. 100. Μάθοις] Μάθῃς vere, ut puto. correxit *Brunckius*, qui id ipsum postea invenit in Cod. Reg. Paris. Valck. 2. — μάθοις a Theocrito non est, sed a librariis, qui terminationes εις, οις et ῃς perpetuo confundunt. Scribendum μάθῃς. ἐπεὶ ἂν cum subjunctivo semper construitur. Brunckius.

vs. 103. Ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα] Ed. *Br.* ἐγὼν δέ νιν ὡς ἐνόασα. Valck. 2.

vs. 105. Φράζεό μευ] Versus intercalaris hic mihi non videtur a Poeta positus; et abest a Cod. Regio Paris. Valck. 2.

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὡ'στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,

vſ. 107. *Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν*] In Edit. Iuntae Florentina ſcriptum *κοχύδεσκεν* inveniſſe hoc in loco videbatur *H. Stephano*, videtur et mihi *Euſtathius;* qui ad *Homeri* Il. P. p. 1126, 51. *ἀπὸ τῦ Κοχυδεῖν*, inquit, *καὶ τὸ Κοχύδεσκεν εὕρηται.* paulo ante ex *Athenaei* (VI, p. 269. D.) Pherecrateis ipſi memorantur *ποταμοὶ — κοχυδῦντες ἐπιβλύξ.* his motus *Reiskius Theocrito* reſtituit *κοχύδεσκεν*, prout ſcripſit hunc locum tractans *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 380. [Idem praetulit *Br.*] Nihil arbitror intereſſe, hoc an illud probetur. Scripſerat forſan *Heſychius:* *Κοχύεσκεν ἔῤῥει ἰσχυρῶς, καὶ μετὰ ψόφυ καὶ λάβρως.* Fictum verbum videtur ad indicandum aquae per rupes delabentis ſtrepitum. — Ad Oden Sapphus, cuius hic partem expreſſit *Theocritus*, hunc locum contulit *Tollius* ad *Longinum π. Ὑ.* p. 79.

vſ. 109. *Κνυζῶνται φωνεῦντα*] *Κνυζεῦντα φωνεῦντι* Ed. *Br.* Servandum omnino erat quod vulgatur. Valck. 2.

vſ. 110. *Δαγῦδι*] Vox rariſſima atque incertae originis bis fuit apud Heſychium inventa; nam, ubi vulgatur *Δατὺς*, viri Docti hinc ſcribendum monuerunt *Δαγὺς, κυράλλιον, νύμφη λευκόκηρος*, et in V. *Κάχαρις* iunguntur *Δαγὺς, καὶ Πλαγγὼν, καὶ Χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον.* ſic dicebantur puellarum ludicra, imagunculae ex cera, gypſo, vel aere factae. vid. eruditiſſime notata a *D. Ruhnkenio* ad *Timaei* Lex. *Platon.* p. 120. (p. 165.) conf. *Io. Toupius* Emend. in *Suid.* P. III. p. 114.

vſ. 112. *Καί μ' ἐσιδὼν ὡ'στοργος*] Corrigendum putabat *Koppierſius* in Obſerv. Philol. p 77, *Κῦ μ' ἐσιδὼν* — *Cumque me ne adſpexiſſet quidem, oculis in terram defixis, conſedit:* [idque recepit in ſuam Ed. *Br.*] vulgata lectio defenſores inveniet. — Scripſiſſe certe more ſuo videtur: *ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας Ἕσδετ'*

Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πράν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γάρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καί

ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑσδόμενος φάτο μῦθον· sic verbum illud scribitur Eid. I, 21. VI, 4.

vs. 114. Ἐγώ θην] Ἐγών θην in contextum recipi (a Br.) non debuit. VALCK. 2.

vs. 116. Ἢ με παρῆμεν] Παρῆμες est in uno Codicum Florent. vulgato non deterius: [recepit hoc Br.] ἤ με π. scriptum in Aldina Ed. et Flor. iure probavit *Reiskius:* haec enim est verborum structura: Σιμαίθα, πρὶν ἢ ἐμὲ παρεῖναι καλέσασα, τόσον ἐμὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ — τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων ἔφθασα. *Quum me vocasti ante, quam sponte mea venirem, tantum me praevertisti, quantum nuper ego cursu Philinum praeverti.* — In versum 118. κἠγὼν, pro κἠγὼ, recepi ex Codice Flor.

vs. 122. Πάντοσε] Hic editum a *Wintertono*, ex Harlei. Codice fuit enotatum: in aliis Codd. est, ut in Edd. Mediol. Ald. Flor. πάντοθε. hoc an illud recipiatur, parum refert; sed hic vitiosum erat quod in vulgatis est Edd. πάντοτε significans *semper:* priora duo reperiuntur et in Theocriteis; nusquam in his πάντοτε. [πορφυρέαισι περιζώστραισι dat Ed. *Br.* VALCK. 2.]

vs. 122. Recte Cl. Valckenaer πάντοσε. Adverbium temporis πάντοτε hic locum non habet; depravatum est ex πάντοθε. Sincerum est πάντοσε. BRUNCKIUS.

Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,

vſ. 124. Καί μ' εἰ μὲν] Κἤμ' αἰ μὲν Ed. *Br.*, quae ſincera videntur. Valck. 2.

vſ. 126. Εὗδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα] Literam δ' ex Vaticano Codice, pro τ', et formam rariſſimam τεῦς ex una Edit. Florentina recepit *Theocritus*, quae illud ipſum τεῦς exhibet ubi noſtris in Edd. τεῦ vulgatur Eid. V, 39 XI, 52. 55. quorum locorum primo illud τεῦς confirmat *Apollonius Dyſc.* in libello de pronominibus partim edito, p. 424. C. Καί ποκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθών· Θεόκριτος. Τεῦς his in locis ex *Apollonio* reponendum nuper monuit etiam Clar. *Toupius* Append. Notar. in *Theocr.* praeterea hoc in verſu ſcribendum αἴκε. [Quod dedit Br.] Eleganter quidem adhibetur a Graecis Εὕδειν· ſed quo hic ſenſu ponitur, ſi tamen illud Εὗδον ſcriptum fuit a Theocrito, vix alibi reperietur. — In proximis ἀλλᾷ, quod praebet Ed. Florent. et παντῶς, quod eſt in Ed. *Wintertoni* [et *Brunckii*], Dorico ſic more videri poterunt ſcripta conferenti notata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 96. — In iſtis, πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας· nodum in ſcirpo quaeſivit *Palmerius:* commode his uſus eſt *Bentleius* ad *Horatii* Carm. III. Od. XXVI, 7.

vſ. 130. Ὀφείλειν] Hic poſtulat Dorismus, ὀφείλεν· [Nihil impedit, quominus hic ſcribatur ὀφείλεν, cum *Brunckio.* Valck. 2.] — vſ. 133. dubito ſcripſeritne ἀμίφλεκτον· ut ἐν ἁμιθέοις, Eid. XVIII, 18. et XXIV, 130. Pro Λιπαραίου tamen minus dubitanter ſcripſerim Λιπαραίω. attigit hunc locum *Euſtath.* in *Hom.* Od. K. p. 377, 32. inſulam memorans Λιπάραν, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ Λιπαραῖον, διὰ τὰ ἐκεῖ ἀναφυσώμενα πυρά.

Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας

vs. 133. Doricum ἀμίφλεκτον praeferendum. Et 142. scribendum χὤς κα τὶν μὴ — τὶν dorice pro τοὶ, quin scripserit poëta, dubium non est. Sic etiam 145. ἀλλ' ἦνθ' ἐμὶν ἅ γε φιλίστας. Et iterum 155. ἦ γὰρ ἐμὶν καὶ τρὶς —. Brunckius.

vs. 136. Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις] Heinsianâ multo mihi melior Scholiastae videtur interpretatio: Καὶ παρθένον ἐκ τοῦ δωματίου — φυγεῖν ἐποίησε — κακῶς μαινομένην, καὶ γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, — ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. *Amor malo furore agitatas puellas incitare solet innuptas, ut thalamum deserant; et viro nuptas, ut lectum coniugalem adhuc calentem derelinquant.* Quum ἐφόβησε hic usitato more ponatur, pro φυγεῖν ἐποίησε, mirum est in hoc verbo haesisse virum Doctum.

vs. 138. Ἐγὼ δέ [Ἐγὼν δέ Ed. *Br.*] οἱ ἁ ταχυπειθὴς χειρὸς ἐφαψαμένη] Doricum praestat ἐφαψαμένα· — pro ἔκλιν' ut numerosius *Toupio* placet, μαλακῶν ἀνέκλιν' ἐπὶ λέκτρων. [Id in suam Ed. recepit *Br.* Valck. 2.] — Sequentia, Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο· *Eustathium* protulisse in Il. Z. p. 478, 32, ab aliis iam fuit monitum.

vs. 139. Ἐφαψαμένα] Positum fuit pro ἐφαψαμένη. Valck. 2.

vs. 145. Ἅτε Φιλίστας] Dubium quidem nullum est quin nomen fuerit muliebre Φιλίστη vel Φιλίστα· sed hic unius suae tibicinae Melixûs mentionem fecisse mihi iam olim videbatur

Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὥς ἄρα Δέλφις ἔραται·
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,

Simaetha, et hanc *cariſſimam*, φιλίσταν, dixiſſe: ſcribebam idcirco: ἦνθέ μοι ἄγε φιλίστας Μάτηρ τᾶςγε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξοῦς. *venit ad me mater cariſſimae meae tibicinae, meae, inquam, Melixus.* [has meas coniecturas recepit etiam *Br.* VALCK. 2.] Rarius φίλιστος in Epiſt. ad *M. Röverum* ſatis fuit adfirmatum p. 52.

vſ. 147. Ἀνίκα πέρ τε] Ἀνίκα νέρθε legebat *Eldikius.* — ὠρανὸν hoc vſ. dedit *Br.* VALCK. 2.

vſ. 151 152 Αἰὲν ἔρατος Ἀκράτω ἐπεχεῖτο] Corrigit *Toupius,* Ἄκρατον ἐπεχεῖτο· ratus τον ob caeſuram hic etiam produci: formam ille loquendi Theocriteam et morem antiquum egregie illuſtravit: nonnulla dedit et *Musgravius* in hunc l. *Theocriti* p. 410. T. II. — In vſ. 151, pro ἀτρεκὲς, *Wintertonus* edidit ἀτρεχές· quam formam eſſe Doricam *Orionis* auctoritate monſtravit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* VALCK. 1. — *Brunckius* edidit: οὔνεκ' ἔρατος Ἄκρατον ἐπεχεῖτο· ex quibus οὔνεκ' ex Cod. eſt Vatic. Ἄκρατον ex coniectura Toupii. VALCK. 2.

vſ. 151. Formam doricam ἀτρεχὲς reſtituit doctiſſimus Toup in curis poſterioribus. Hinc emendandus Heſychius in ἀτρέχως, ἀτρίβως. Scripſerat ἀτρεχῶς, ἀκριβῶς. BRUNCKIUS

vſ. 155. Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη] Nihil nunc aliud in his deſidero, niſi Dorico more ſcriptum ἄλλοκ' ἐφοίτη· [ut editum a *Br.* qui dedit ἐντὶ vſ. 154. VALCK. 2.] et verſum 157 recte ſcriptum arbitror: Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. nihil enim video cauſae cur praeferendum ſit οὐδὲ

Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν ὐδέποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' ὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κήμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ. 160
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

ποτεῖδον· quod *Reiskio* placebat [et quod, inventum in Codd. recepit *Br.* Pro Νῦν δέ τε, Νῦν δ' ἔτι placebat *Pierſono.* VALCK. 2.]

vſ. 158. Ἦ ῥ' ὐκ] Omnino corrigendum arbitror cum *D. Heinſio:* Ἦ ῥ' ὖν ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται. *Quinimo nunc alias habet delicias meique eſt oblitus.* — In verſum ſeq. Νῦν μὲν etc. iſta ſcribuntur in Edit. nupera: „Heinſius, in lo-„cum, legit ἐπιθύσομαι. Quod prius viderat Meurſius." Quid viderat *Heinſio* laudatus *Meurſius?* in Spicilegio in *Theocr.* p. 17. lego, inquit, μίν. id ipſum, pro μὲν, recte repoſitum voluit *Heinſius;* cuius calamo forte fortuna verbum effluxit ἐπιθύσομαι. Quod vulgatur καταθύσομαι mutatum noluit. Pro μὲν, (cuius loco μὰν in una eſt Ed. Florent.) μὶν ſcripſerat procul dubio *Theocritus:* Νῦν μιν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· ut ſupra hoc in carmine v. 3, τὸν ἐμοὶ (vel ἐμὶν) βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.

vſ. 158. Ἦ ῥ' οὐκ] Ἦ ῥ' οὖν melior lectio *D. Heinſio* videbatur; vulgatam tuetur *Brunckius.* VALCK. 2. — Minime neceſſaria eſt Heinſii correctio reponentis οὖν pro οὐκ, quod tuentur omnes codices. Immo aliquid vividius eſt in vulgata lectione: ἆρ' οὐκ — *nonne manifeſtum eſt eum alias delicias habere?* ἆρ' οὐκ ſic interrogative confirmantis eſt; ἆρ' οὖν dubitantis. In ſeq. v. idem Heinſius pro μὲν ſcribere iubebat μιν, quod aeque inutile eſt. De quo ſermo ſit, ſatis intelligitur, et bene pronomine carere poſſumus. Huic μὲν in priori membro poſito, reſpondet in altero δὲ, αἱ δ' ἔτι κήμὲ λυπῇ, ubi ſcriptum mallem ἣν δ' ἔτι, quod ſuadet λυπῇ in ſubjunctivo. BRUNCKIUS.

vſ. 159 Νῦν μὲν] Νῦν μιν placuit *I. Meurſio* et *D. Heinſio:* hic quoque μὲν ſervandum oſtendit *Br.* et ſcribendum ἢν δ' ἔτι κήμὲ λυπῇ — ſeq. vſ. vulgavit ἀράξῃ. vſ. 161. φύλασσεν· vſ. 164. ἐγὼν δ' οἰσῶ. ex quibus, me iudice, recipi poterit φυλάσσεν. VALCK. 2.

vſ. 161. Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα] *Virgil.* Eclog. VIII, 95.

Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ᾽ Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι᾽· ἐγὼ δ᾽ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ᾽ ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Has herbas, atque haec Ponto mihi lecta venena Ipse dedit Moeris. — Ex vs. 164, ista, ἐγὼ δ᾽ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν. attigit *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 113. si sensus est qui vulgo tribui solet, pro ὥσπερ scribendum videtur, ᾧπερ ὑπέσταν, *cui me subieci:* ὅνπερ ὑπέσταν legi in Cod. Paris. monuit me Clariss. *D. R.* si sanum est ὥσπερ· ὥσπερ ὑπέσταν significabit, *meum ego feram dolorem, ut promisi:* dixi nempe me ipsum philtris incantaturam: si nihil illa ad flectendum Delphin valebunt, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ΄.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ᾽, ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,

vſ. 1. Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀ.] Miram in his et in proximis ἀφέλειαν laudat *Hermogenes* II, p. 388. — In Ed. Iuntina huic Eidyllio praefiguntur iſta: Κῶμος, Δωρίδι. Ἀμαρυλλὶς, ἢ Αἰπόλος, ἢ Κωμαστής. — [Ταὶ δ᾽ ἐμὶν Ed. *Br.*]

vſ. 3. Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλ.] Inter alias interpretationes deteriores vera legitur etiam in Scholiis, qua τὸ καλὸν redditur καλῶς. Eſt in hoc ipſo carmine v. 18. Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα. Ubi *Callimachus* dixit in Epigr. LVI. Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον Theocritea protulit *R. Bentleius*, quae *Steph Bergler.* adhibuit ad *Alciphronis* I Epiſt XXXVI. p. 161. πεινήσω τὸ καλόν. illud ipſum *Alciphroni* Ep. XXXIX, p. 186. reſtituit Clariſſ. *Hemſterhuſius*, τὸ καλὸν ἀποκοιμίσασα τὸν ἄνδρα. ubi vulgatur, τὸν καλόν. Propius ad haec accedit in Amoribus *Luciani*, T. II. p. 426, 35. ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. ad hanc normam νεανίαι τὸ ἀκμαιότατον ἀνθοῦντες ſunt in *Aeliani* de N. A. XV, c. X.

Ibid. Βόσκε τὰς αἶγας] Iſta quidem reddidit *Virgilius* Ecl. IX, 23. *Tityre, — paſce capellas. Gellius* N. A. IX, c. IX. *animadvertimus*, ait, *reliquiſſe Virgilium, quod Graecum quidem mire quam ſuave eſt, verti autem neque debuit neque potuit:* paulo poſt, *caute*, ait, *omiſſum, quod eſt in Graeco verſu dulciſſimum. — Quo enim pacto diceret*, τὸ καλὸν πεφιλαμένε; — *Hoc igitur reliquit, et cetera vertit non infeſtiviter;* tum ponit Virgiliana: *Tityre, dum redeo (brevis eſt via) paſce capellas, Et potum paſtas age, Tityre;* (Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε,) *et inter agendum Oc-*

Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.

Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλὶ, τί μ᾽ οὐκ ἔτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,

curſare capro (cornu ferit ille) caveto: καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.

vſ. 4. Τὸν ἐνόρχαν, τὸν Λ. κνάκωνα] In aliis hic Codicibus olim ſcriptum τὸν ἐνόρχαν monſtrat interpretamentum in Scholiis, ἡμιτομίαν. quod a *Thyſio* iam fuit monitum ad *Gellii* l. c. Huc ſpectaſſe *Porphyrium* in fragmento, quod ediderunt *Th. Galeus* in Diſſert. de Scriptor. Mythol. p. 16. et *Bentlei.* in Epiſt. ad *Millium* p. 49. nuper etiam monuit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 5. Μή τυ κορύψῃ] A *Sanctamando* non videtur in Codicibus Italicis inventum κορύξῃ· quod, magis Doricum, in aliis legi monuit Cl. *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 457. praebet illud etiam Codex *Gellii* Franequeranus. In Eid. V, 147. ex Ald. Ed. ſcribi poterit κορύττιλος.

vſ. 5. Pro κορύψῃ, quod in nonnullis eſt Codd. κορύξῃ, ut a *Brunckio*, hic quoque receptum; ſed alibi a *Brunckio* fuit probatum, κυρίξῃ· quod factum nollem. VALCK. 2.

vſ. 7. Μισεῖς] In Codice ſcriptum μισῇς eſt et in Ed. *Br.* qui vſ. ſeq. dedit εἶμεν. VALCK. 2.

vſ. 9. Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς] *Mori me denique coges,* *Virgil.* Ecl. II, 7. Ad Προγένειος optime *H. Stephanus* Theſ. Gr. L. I. p. 845 A. *crediderim,* inquit, *alteram expoſitionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco convenire.* — In vſ. 10. Ἠνίδε ſcriptum, ut ſupra Eid. I, 149. Ad iſtā, Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· — καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ· compararunt Virgiliana ex Ecl. III, 7, *puero, ſylveſtri ex arbore lecta, Aurea mala decem miſi; cras altera mittam.*

vſ. 10. Τηνῶθε] Ex uno Cod. τηνῶ δὲ *Brunckius* edidit. VALCK. 2. — Τηνῶ δὲ καθεῖλον. Sic recte Vat. cod. τηνῶ per ſe

Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

motum e loco ſignificat: infra vſ. 25. Particula autem δὲ, pene hic neceſſaria, orationem eleganter connectit. Brunckius.

vſ. 12. Θᾶσαι μ. θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος] In Ed. prima Mediol. et in Florent. Iuntae legitur θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος· ſi a ſcriptis Codd. illud ἐμὶν confirmaretur, mihi quidem non diſpliceret.

vſ. 13. Ἁ βομβεῦσα μέλισσα] Vitioſa Ed. Ald. lectio, Ἀμβομβεῦσα, probari non debuerat: *bombilans apis*, quae forte praetervolabat, quia digito monſtrabatur a comaſte, dicitur ἁ βομβεῦσα μέλισσα. hoc qui recte monuit, *Heinſium* nollem proxima, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν· ſollicitaſſe; in quibus ſcribi mallet, κατ' ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν· ut hoc etiam eſſet ἀσύνδετον. Minus tolerabile quod Editori *W*. venit in mentem.

vſ. 15. Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα] *Nunc ſcio quid ſit amor. Virg.* Ecl. VIII, 43. — In proximis, pro ἐθήλαζε recepi ex Cod. Barocc. et *Thomae M.* Leidenſi Cod. in v. Μαστὸς, ἐθήλασδε· cui vicinum ἔτρεφε congruit. *Reiskius* edidit: ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ. ex *Stobaei* Floril. p. 401, 30. qui ἔτραφε quoque praebuit, pro ἔτρεφε· formam quidem Doricam, nec tamen Theocriteam, ἐθήλαξε dat Ed. Flor. Iuntae. Huc ſpectans *Euſtathius* in *Hom.* Il. Π. p. 1070, 12. ἐκ τοῦ χόλῳ, inquit, τραφῆναι τὸν δύσκολον καὶ ἀκρόχολον, εἴληπται παρὰ τῷ Βουκολιάζοντι τὸ, μαζῶν λεαίνης θηλάσαι γάλα.

vſ. 16. Scr. ἔτραφε, ut recte in Stobaeo legitur, Floril. Grotiani p. 269. et etiam in editione Trincaveli. Tempus, quod vocant *imperfectum*, hic locum non habet. Cur autem ἐθήλαξε Theocritea forma non eſſet, quum Theocriti ſint καθίξας, κλαξῶ, πιάξας, γελάξας etc. profecto non intelligo. Brunckius. — Ἐθήλαξε et ἔτραφε, quae nituntur Ed. Flor. et *Stobaei* Edd. probata a *Brunckio*, recepi pro vulgatis ἐθήλαζε et ἔτρεφε Valck. 2.

vſ. 17. Ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει] Editor *W*. *novam* ſe dicit e Codd. *lectionem apportare, quae non omnino* ſit *contemnenda:*

Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,

ἐς ὀστέον (ὀστέα poſuit per errorem) ἄχρις ἱκάνει. hoc in paucis repertum: genuinum ἰάπτει plerique praebent et antiquiſſimi Codices.

vſ. 17. ἱκάνει habent cod. Mediceus *bonae notae*, et Vaticanus. Etiamnum melior mihi videtur haec lectio, quae multis poëtarum locis parallelis adſtrui poſſet; ſed adverſaria non habeo. Poſt κατασμύχων quod multo plus ſignificat, quam ἰάπτει, hoc, meo iudicio, frigida eſſet ταυτολογία. Brunckius. — Quamvis in duobus ſit Codd. ἱκάνει, hoc tamen a *Br.* nollem receptum. Valck. 2.

vſ. 18. Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα] *Theocriti* formam ſcribendi, pro vulgata ποθορῶσα, reſtitui ex Cod. Flor. eamdem formam hic memorat ut magis Doricam *H. Stephanus.* — De vſſ. 19. 20. non diſplicent ſuſpiciones, quae proſtant in Epiſt. ad Nobiliſſ. *Röverum* p. XXVI, et XXVII. mea quidem ſententia hic a Comaſte dici non potuit: πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. requiritur vel, *Deſpectus tibi ſum;* vel huius quid ſimile. Verſus 20, qui huc translatus ex Eid. videtur XXVII, quibus hac in ſede placet, ex Harlei. Cod. pro Ἔστι in illum recipere poterunt Ἔντι.

vſ. 19. Πρόσπτυξαι] Aptius hic haereret προσφθύσδεις, ſi cetera, ὥς τυ φιλάσω. cum v. ſeq. hinc etiam abeſſent, ad hiatum Codicis implendum hic fortaſſe poſita. Valck. 2.

vſ. 21. Τὸν στεφ. τῖλαί με κατ' αὐτίκα λ.] Illud κατ' αὐτίκα, enotatum ex Codd. Flor. et Vatic. vel ſine Codicum auctoritate vulgari debuiſſet pro voce non Graeca καταυτίκα: ſic literas disiungendas iam monuerat *D. Heinſius* p. 317. In re non dubia *Heinſio* non debebat Editor *W.* obniti; nulla enim eſt in his auctoritas *Aemilii Porti.* Qui κατ' αὐτίκα hic ſcribendum ex Flor. Cod. vidit, *Reiskius* recte praepoſitionem κατὰ verbo monuit τῖλαι iungendam. *Heinſius* cenſuerat hoc velle Poëtam: τὸν στέφανον αὐτίκα ποιήσεις με τῖλαι κατὰ λεπτά. minus bene. Κατατίλλειν fuit in uſu. Non aliter intellexit Schol. cuius iſta ſunt: κατατῖλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. In talibus eleganter omitti praepoſitionem εἰς, oſtenderunt *Caſaubonus*, *Kuſterus*,

Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἢκα μὴ ᾿ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,

Abreschius in Auctario Diluc. *Thucyd.* p. 366. et *L. C. V.* in *Herodot* p. 558, 60. ubi quae de Theocriteis ultima scribuntur rectius fuissent omissa.

vs. 23. Ἐμπλέξας] Vulgato non deterius Ἀμπλέξας, quod Codices offerunt Parisinus, Florentinus et Vaticanus: Theocritea quoque sunt, ἀμπαύεται· ἀμπεδίον· ἀμπέλαγος. — Versum 24, ut vulgatur, recte distinxerunt *H. Steph.* et *D. Heins.* Vocem Δύσσοος, non alibi repertam, nisi hoc vs. 20. et Eid. IV, 45, in Indicem Thesauri Gr. L. retulit *H. Stephanus*, a quo hic redditur ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ κακοδαίμων. Ex altero loco τὰ δύσσοα θρέμματα enotavit *Eustath.* in *Hom.* Il. A. p. 47, 19. Ista autem, Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; *Virgil.* expressit in Ecl. II, 58. *Heu, heu, quid volui misero mihi?*

vs. 25. Ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι] Ἐς praebuit unus Codicum Florent [Ἐς ex Codd. MSS. prodiit. Valck. 2.] Pro τῆνα πιζη.γ.326.A. legitur in tribus Flor. τηνῶ. Τηνῶθε, scribebant pro ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου. paulo ante legitur v. 10. τηνῶθε καθεῖλον. Quia hic legebatur interpretamentum, ἀπὸ τούτου, ἐκεῖθεν ἁλοῦμαι· *Casaubono* venit in mentem legendum, εἰς κύματα τῆθεν ἁλεῦμαι. Sed nec in Theocriteis neque alibi reperitur illud τῆθεν. [Neque τῆνα in τηνῶ cum *Br.* mutandum. Valck. 2.] — In vs. 26. σκοπιάσδεται more Theocriteo scribendum. [ut edidit *Br.*, qui scripsit v. 27. Κ' αἴκα. Valck. 2.]

vs. 29. Ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα] *Scholiastes* in aliis se Codicibus invenisse testatur, ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· quod, editum ab *Aldo*, recepit in suam Edit. *Reiskius:* inventum in Cod. Parisino, ex Codicibus, a *Sanctamando* adhibitis, praebuit illud Romanus Cardin. Ottoboni. mihi melior vulgata videtur lectio, a plerisque Codd. confirmata. Quae de hac amantium con-

Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως

ſuetudine veteres tradidere Grammatici *Io. Meurſius* enarravit in lib. de Ludis Graecorum in v. Πλατυγίζειν. — In vſ. ſeq. pro ἁπαλῷ, ſola praebet Ed. Flor. Iuntae, ὁμαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη in duobus Codd. Flor. et Vat. ſcribitur, ἁπαλῶ ποτὶ πάχεος.

vſ. 29. Ποτιμαξάμενον πλατάγησεν] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Pariſino repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum *R.* et *Br.* recepi. VALCK. 2.

vſ. 31. Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ] Cum in hoc nomine Codices ſcripti conſentiant, neque illud analogiae repugnet, nihil erat cauſae, cur mutatum vellent *Caſaubonus* et *Heinſius*: hic certe legendum ſtatuit ἁ γραία· *Wartono* venit in mentem ſcribendum ἀγροιῶτις ἀλαθέα κοσκινόμαντις· quod *Iſ.* etiam *Voſſius* in margine libri ſui poſuerat. — Proxima, Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, illam deſignant, *quae nuper meſſores ſequuta ſpicas legebat*: prout optime voces accepit Scholiaſtes: ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, — ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς *D. Heinſius* p. 318. contendit ſcribendum καταιβάτις· ut *veneſica* intelligatur et *incantatrix*. Niſi vulgata ſenſum daret commodum, hoc forte probari poſſet: ſed prorſus alienae ſunt aliorum coniecturae. [παραὶ βάτον incidit in mentem *Wartono*. VALCK. 2]

vſ. 33. Quem iam aliquot in locis pronomen primitivum ſecundae perſonae τεοῦς adhibuiſſe ſcimus Theocritum, nonne veriſimile eſt hic ſcripſiſſe τὺ δ' ἐμοῦς λόγον οὐδένα? praeterea verbi ἔγκειμαι ſignificatio huic loco non convenit. Omnino ſcribendum ἄγκειμαι. BRUNCKIUS. — Ἄγκειμαι corrigit eleganter *Brunckius*; quocum tamen hoc in vſ. non legerem, τὺ δ' ἐμοῦς λόγον οὐδένα ποιῇ. VALCK. 2.

vſ. 35. Ἁ μελανόχρως] Ἁ μελανόφρυς (*cui nigra ſunt ſupercilia*) hic viro Docto [*Ti. Hemſterhuſio.* VALCK. 2.] legendum videbatur: κυανόφρυν puellam dixit hoc ipſo carmine vſ. 18. et IV, 59. [Ed. *Br.* ἐριθακὶς, et vſ. ſeq. αἰτῇ. VALCK. 2.]

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

vſ. 37. Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δ.] *Euſtath.* in Il. H. p 547, 26. οἰωνίζετό τι ἀγαθὸν — καὶ ὁ παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τὸ, Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. — *Dominam* eleganter *ipſam* dicit: ἆρά γ' ἰδησῶ Αὐτάν. poſt *Caſaubonum* ad *Theophr.* Char. Eth. p. 25. attigit hunc uſum *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 335. — Iſta, vſ. 38, ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς· ſpectabat *Virgil.* Ecl. VIII, 16. *Incumbens tereti Damon ſic coepit olivae.*

vſ. 39. Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι] In Edd. plerisque et ſcriptis Codicibus legitur ποτίδῃ· ποτίδοι in Vatic. et Barocc. ex Romana Ed. Calliergi receptum ab *H. Steph.* Digna memoratu *Wartoni* eſt coniectura legentis, Αἴκ' ἐμ' ἴσως ποτίδῃ. quae lectio placuit et *Iſ. Voſſio.* — Pro ἀδαμαντίνα, ἀδαμάντινος eſt in Cod. Harleiano.

vſ. 42. Ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔ.] Ut conveniret cum vicinis, ἴδεν et ἐμάνη· ſcribendum ſuſpicabatur Clariſſ. *T. H.* ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα· quod equidem probandum cenſeo. De forma ne quis dubitet, adhibuit illam et *Theocritus* Eid. XXIII, 60. Ἅλατο καὶ τὤγαλμα· et legitur in Carm. XIX, 4. Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο.

vſ. 46. Ἐν ὤρεσι] In hac voce quum varient Codices et Edd. alteri οὔρεσι formam magis Doricam praetuli. Ex verſu praecedente nomen Ἀλφεσιβοίας ut κύριον adnotatum ab *Etymologo.* [vſ. 47. οὑτῶς eſt in Ed. *Br.* vſ. 48. νιν. VALCK. 2.]

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ȣ̓ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' ȣ̓ μέλει. ȣ̓κ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τȣ̃το κατὰ βροχθοῖο γένοιτο.

vſ. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν] In Scholiis ad *Apollon. Rhod.* IV, 57. ubi de Endymione multa narrantur, haec quoque proſtant *Theocriti;* in quibus ἐμὶν poſitum pro ἐμὶν δοκεῖ, quod habet Noſter XI, 2. XIV, 7. ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται legitur VI, 37. *Sophocles* Antig. v. 1175. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε. ſcil. ἐδόκει. — Pro ἰαύων, genuina lectione, ἰαίνων eſt in Ed. Flor. Iuntae.

vſ. 51. Ὃς τόσσων ἐκύρησεν] Pro τόσσων in uno Codicum Florent. legitur τοσσῆν' ἐκ. Forma quidem vocis eſt Theocritea: Eid. I, 54. Οὐδὲ φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ et dici certe poſſet aeque, τόσα ἔτυχεν, ac τόσων. Sed κυρεῖν, pro *adipiſci* poſitum, ſemper, opinor, iungitur genitivo; etiam apud *Theocritum* XVII, 6. σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.

vſ. 53. Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν] Qui haec attigit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 956. *L. Kuſterus* apta proferre potuiſſet haec ex Comici Nub. v. 126. Ἀλλ' ȣ̓δ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Noſtro loco ſignificat κεισεῦμαι *contemptus iacebo.* — In proximis, καὶ τοὶ, *Reiskius,* forte, inquit, καὶ id eſt καὶ αἱ vel εἰ. Sententia quidem placet, *tametſi lupi me hic devoraverint:* ad illam efficiendam ſcribendum puto, κ' εἰ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται. ultimum illud, pro ἔδοντι, praebent Codices *Theocriti* Harlei. Pariſin. Reg. et *Gregorius* de Dial. p. 120. a *Koenio* iure probatum. *Phrynichus* in Βρώσομαι, p. 154. οἱ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτȣ̃ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. In *Ariſtoph.* Nub. v. 121, ἔδει, *comedes,* male in ἔδει mutatum voluit vir eruditus; qui recte monuit, ultimum huius carminis Theocritei verſum adhibitum ab *Etymologo* p. 215, 52.

vſ 53. Ἔδονται] A Codd. oblatum, pro ἔδοντι, [ſic Ed. 1.] recepi cum *Brunckio.* VALCK. 2.

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

vſ. 1. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων] Eclogam III. ſic orditur *Virgil.* *Dic mihi, Damoeta, cuium pecus? an Meliboei? D. Non; verum Aegonis; nuper mihi tradidit Aegon.* Ultima *Reiskii* commendant coniecturam legentis, βόσκεν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν· neque tamen αὐτὸς pro αὐτὰς in contextum immitti debuerat. In Ed. Iuntae Flor. hoc Eid. inſcribitur: τῶν εἰς Κορύδωνα. ἢ Φιλαλήθης, ἢ Βάττος. Νομεῖς. VALCK. 1. — Αὐτὸς praeſtat vulgato; βόσκεν δ' ἐμὶν αὐτὰς ἔ Ed. *Br.* VALCK. 2.

vſ. 3. Ἀμέλγες] Quod in prima legitur Ed. Mediol. ἀμέλγεις, (*mulgere ſoles*) in Codd. etiam Vaticano et Flor., mihi hic genuinum videtur. Cum hoc vſ. 3. recte contulerunt eiusdem Eclogae *Virg.* verſum 5. *Hic alienus oves cuſtos bis mulget in hora.* — In vſ. 5. vulgatur vel αὐτὸς vel ὠυτός· mihi prius hic placuit.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πεῖσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

vſ. 7. Ὀπώπη] A *Caſaubono* probatum, pro ὀπώπει, et a *Reiskio* receptum, praebent, praeter *Gregorium* de Dial. Ed. *Theocriti* prima Mediol. et Aldina, Codices Florentinus et Vatic. *Scholiaſtae* nugas recte reiecit *Palmerius*. Theocritea, Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; *Bergler*. contulit ad iſta *Alciphronis* p. 160, αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἰδοῦσα τοῦ χρόνου τούτου μύρον ſic iſta ſcribuntur in Cod. *D'Orvillii*. huius loci ſimilem *Plutarchi* protulit Clariſſ. *Toupius*.

vſ. 8. Βίην καὶ κάρτος] Invenit in Cod. *Scholiaſta* βίην καὶ κάλλος. ὃ καὶ κάλλιον, inquit. ἵνα μὴ διςσολογήσῃ. Sed Herculi κάλλος non convenit; et differre iſta duo βίαν καὶ κράτος liquet vel ex *Aeſchyli* Prom. V. ubi prodeunt in ſcenam Κράτος καὶ Βία.

vſ. 16. Πρώκας] Hic more Dorico ſcribendum, non πρῷκας, *Caſaubonus* monuit ad Eid. I. p. 244. b. — In vſ. ſequenti, pro νομεύω, Codex dat Vatic. νομεύων.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὄκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὼ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ

vſ. 17. Ἀλλ' ὄκα μὲν] *Brunckium* ſequutus Ἄλλοκα in duas voces ſeparavi. VALCK. 2. — Hic particulam adverſativam abeſſe non patitur dialectice. Ideo caeterarum editionum ἄλλοκα in duas voces diviſi, de quo dixi ad Id. I, 36. In praeced. vſ. quum ultima in πρῶκας poſitione longa ſit et ſic προπετισπωμένως in omnibus codicibus apud Wartonum ſcriptum ſit, hic locum non eſſe cenſui canoni, quem ex Euſtathio protulit Caſaubonus. BRUNCKIUS.

vſ. 20. Αἴθε λάχοιεν] Pro εἴθε Doricum αἴθε dabat Cod. Harlei. — Incommodum verſu ſequente primum τοὶ viro Doctiſſimo videbatur in τὸν mutandum, ut iungi poſſet cum τοιόνδε. [Scribendum potius Τὸν τῶ. VALCK. 2] — Scribi etiam malim, ut alibi apud Noſtrum, ὄκκα θύωντι· atque adeo: — αἴθε λάχοιεν Τὸν τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύωντι Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. *utinam tam macrum taurum Lampriae conſequantur tribules, cum ſacra faciunt Iunoni.* Hunc locum egregie *Caſaubonus* illuſtravit Animadv. in *Athen.* L. V. p. 330. nonnulla dedit et *D. Heinſius* Lect. *Theocr.* p. 321. Ut hic λεπτὸν ταῦρον Battus ridet *Theocriti*, ludit Tenios *Euphron* Comicus apud *Athen.* IX. p. 379. F. 380. A. Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι, Πολιοὶ γέροντες, πλεῖν πολὺν πεπλευκότες, Λεπτόν γ' ἔριφον καὶ μικρόν.

vſ. 23. Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον] Pro ἐς τὸ Μάλιμνον, ſic primus emendavit *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* p. 253. ſequutus *Scholiaſten*, et *Euſtathium* in *Hom.* Od. K. p. 385, 10. qui στόμα, inquit, λέγεται καὶ ἐπὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ στομάλιμνον. *lacum prope mare, qui ipſum mare ſuo oſtio ingredia-*

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', ὢ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κἠν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.

tur, *Casaubonus* explicat ad *Strabonem*, p. 280, qui bis terve vocem στομαλίμνης adhibuit. Illi *D. Heinsius* et *If. Vossius* suffragantur. Si Μάλιμνον nomen esset aliunde notum, quod huic sedi congrueret, recte *Reiskius* ἐς τὸ Μάλιμνον videretur in suam sedem revocasse: sic Editiones exhibent antiquae, et Codices plerique; in nonnullis tamen inventum fuit ἐς στομάλιμνον.

vs 24 Τὸν Νήαιθον] Ναύαιθον Codex dat Vaticanus; atque ita flumen illud, ab incensis illic navibus denominatum, vocatur in *Lycophronis* Alex. v. 921. Ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων' ἐρεύγεται.

vs. 28. Εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω] Ista, Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται· ut Theocritea laudantur ab *Etymologo* et *Suida* in V. Εὐρώς. — Pro ἐπάξω scribendum more Syracusano ἐπάξα censuit *Casaubonus*, et huius iudicium hic sequutus *Reiskius* ἐπάξα vulgavit [itemque *Brunckius*]: hoc quidem praebent Editiones primae Mediol. Aldina, Iuntina, et Romana; Codices etiam aliquot scripti. Sed ἐπάξα *) solius nititur fide *Scholiastae*; qui sic pro ἐπήξω scripsisse narrat Syracusanos. pro ω in nonnullis adhibuerunt α Dorienses; in istis vero, ἐπάξα· ἐνοήσα· ἐγράψα exemplum desidero, quo confirmetur quod hic tradidit *Schol.* Cum vero in Codicibus MSS. legatur vel ἐπάξα vel ἔπαξας· dum alterum illud certiori teste confirmetur, hic genuinum censebo ἔπαξας, pro ἔπηξας positum. Saepe πᾶξαι, nusquam πάξασθαι adhibuit *Theocritus*, et σύριγγα πᾶξαι legitur in Fistula; quae tamen Grammatico potius tribuenda videtur, quam Poëtae. [In vs. 30. ἐμμὶ dat. Ed. *Br.* VALCK. 2.]

*) i. e. formae ἐπάξα auctoritas.

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

BATTOΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

vſ. 32. Καλὰ πόλις ἅτε Ζάκυνθος,] ἁ Ζάκυνθος vitioſe hic in plerisque legebatur Edd. cum prima in *Zacynthus* corripiatur: ἅτε Ζάκυνθος iam erat in Ed. Florent. *Iuntae*; atque id ipſum *Commelinus* et *Wintertonus* exhibuerunt; repertum in duobus Codicibus a *Sanctamando*, Vaticano ſcil. et Florentino, et a *Toupio* iure probatum. — Sequentes duo verſus citantur a *Ioanne Tzetze* ad *Lycophronis* Λακινίου μυχοὺς Alex. v. 856. Valck. 1. Eiectis intermediis, nonnemini, teſte *Wartono*, ſcripſiſſe Poëta videbatur: Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις· ᾇπερ ὁ πύκτας. Valck. 2.

vſ. 35. Ἆγε πιάξας Τᾶς ὁπλᾶς] ſic certe ſcribendum, non Τὰς ὁπλάς. iungi autem debent ἆγε — τᾶς ὁπλᾶς· pro ἐξ ὁπλᾶς· *Callimach.* in fragm. Bentlei. XI, εὖν δέ μιν οἷα γονῆα Χειρὸς ἐπ' ὀθνείην ἄχρις ἄγουσι θύρην. *Aeſchylus* ſeptem c. Theb. v. 335. ἄγεσθαι ἱππηδὸν πλοκάμων. Suppl. v. 440. ἀγομέναν ἱππηδὸν ἀμπύκων. *Ariſtophanes* in Lyſiſtr. v. 1121. Ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε, ubi nihil eſt cum *Flor. Chriſtiano* mutandum.

vſ. 37 Ἐξεγέλαξεν] Poſitum pro ἐξεγέλασσεν, ut edidit etiam *Br.* Valck. 2.

vſ. 40. Ὅς μ' ἐλελόγχει] Ut verſu 7 ſcriptum fuit ὀπώπη, hic, pro ἐλελόγχει, ἐλελόγχη praebet Cod. Vaticanus: in uno Florentinorum eſt, ὅς με λελόγχη. mihi vero Poëta potius ſcripſiſſe videtur, ὅς με λέλογχε [ὅς μ' ἐλελόγχη Ed. *Br.* Valck. 2.] *Euſtathius* in iſtis ad Il. K. p. 704, 18. οἶδε τὴν λέξιν (Λέλογχα) καὶ Θεόκριτος· huc ſpectabat, et Eid. VII, 103. Πὰν Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας· ab *Herodoto* VII, c. 53. Dii memorantur, τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι. ἀνδρῶν meminit *Apollon.* Tyanenſ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

Epist. LXXIII, οἱ τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν Cum hic scribi potuisset a *Theocrito* usitato more, δαίμονος, ὅν γε λέλογχα· inversa ponere maluit constructione, ὅς με λέλογχε ut *Matron* apud *Athen.* XV. p. 698 A Ἔστι δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Hinc τὸν σκληρὸν δαίμονα *Toupius* attigit Emend. in *Suid* III. p. 217.

vs 43. Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν] Cogitabat ista scribens dictum *Theognidis* v. 25 Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων· quod, praeter ceteros, *Sophocles* expressit in versibus ex Polyxena apud *Stobaeum* Floril. p 344, 4. sic restituendis: Ἐπεί γ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμῇ τυραννίδι, Οὔτ' ἐξ ἐπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος Βροτοῖς ἂν ἔλθοι. Ex nostro *Theocriti* versum spurium confictum esse in *Hesiodi* Oper. et Diebus 550 monuit Clariss. *Ruhnkenius* in Epist. Crit. I. p. 52. (p. 85.)

vs. 46. Ἁ Κυμαίθα] Ἁ Κιναίθα legitur in Vaticano et in duobus Codd. Florentinis: Κυναίθα in Eid. V, 102. primam habet correptam. VALCK. 1. — Κισσαίθα placuit *Piersono*. Κιναίθα Ed. *Br.* VALCK. 2.

vs. 49. Αἴθ' ἦς] Pro Εἴθ' ἦν, ex more scribendi Theocriteo restituere non dubitavi cum *Toupio*, qui suum illud ἦς adfirmavit ad Eid. X, 32. ἦ hic legitur in Edd. prima Mediol. Ald. et Rom. genuinum est ἦς.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

vſ. 50. Ποττῶ Διὸς] Pro ποτὶ τῶ Διὸς, recepi ex Codicibus Vaticano et Florentino. Illud ποττῶ Διὸς bis legitur in Theocriteis, Eid. V, 74. XV, 70. ut ποττὸν ἔρωτα, Eid. XI, 1. ποττὰν ζωὰν, in Epigr. XVII, 9. Ποττὸν, ποττὰν, καττον, καττὰν ſaepe recurrunt in *Timaei* Locri libello, atque in aliis Dorienſium reliquiis: ad ποττὼς Ἀργείως apud *Thucyd.* V, 77. nonnulla notavit *Dukerus* p. 363, 29. καττὸν Ἀνάνιον *Epicharmo* recte *Caſaubonus* reſtituit apud *Athen.* VII. p. 282. B. et ποττῆτοις, p. 306. C. ut legitur p. 286. F.

vſ. 51. Τὸ σφυρὸν] In uno Cod. repertum, τὸν σφυρὸν edidit hic *Brunckius:* quod in reliquis legitur Codd. ſincerum eſt. VALCK. 2.

vſ. 52. Ἀτρακτυλλίδες] In voce vulgata λ duplicandum erat cum *Brunckio.* VALCK. 2.

vſ. 53. Ἐς ταύταν] Sic dabant Edd. Mediol. Ald. Florent. Codex Flor. et Rom. Cardin. Ottoboni, pro Εἰς ταύταν ἐτύπαν· formam vulgarem χασμώμενος hic praebet Ed. prima Mediol. — ἦ ῥά γε, *Theocrito* frequens, mutandum non eſt. — In ſeq. vſ. mihi quoque placuit, ut *Reiskio*, ἔχω τέ (pro γέ) νιν· ex Edd. Mediol. Ald. et Iuntina. In vſ. 55. ſuum ἐντὶ probabiliter poſuerat *Theocritus.* [quod exhibet Ed. *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 53. In Vat. cod. λευτῆς, unde feci λεύσσης, quod e dialecto eſt pro λεύσσεις, familiari admodum Dorienſibus mutatione diphthongi ει in η, quod ſemel monuiſſe ſufficiat. Id optimo hujus rei arbitro, doctiſſimo Valckenaer, non ubique probari video, cujus judicium meo anteponi non aegre patiar. BRUNCKIUS.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν

vſ. 56. Ἀνάλιπος] Ἀναίλιπος hic legiſſe videntur Grammatici: hoc certe praebet *Heſychius:* ἀνήλιπος in vetuſtis eſt Edd. Mediol. Ald. Iunt. in Codicibus etiam Harleiano, Florentino et Rom. Card. Ottoboni. [Melius (quam ἀναίλιπος) Cl. Valckenaer ἀνάλιπος. Brunckius.] — [Pro ἕρπεις Br. ἕρπῃς.] — Sequentia, Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι· citantur a *Suida* in Ἀσπάλαθος, ut *Theocriti;* quibus *Nicandri* nomen male praefigitur in *Etymolog. M.* in eadem voce p. 156, 30. ubi quod additur, κομέονται, abeſt a Codice Leidenſi.

vſ. 58. Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων] Sic ex Codicibus legendum, pro ἄγε μοι Κορ. monuit *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 414. atque id ipſum in tribus Codd. Vaticanis inventum probat *Wartonus.*

vſ. 59. Τᾶς ποκ' ἐκνίσθη] Ποκ' e coniectura dederat *T. H.* pro vulgari forma ποτ', in Miſcell. Obſerv. VI. p. 302. praeterea ſcribendum ratus ἐκνίσθης· ποκ' inventum in omnium optimo Codice ſcribit *D'Orvillius;* probat etiam *Toupius,* altera coniectura reiecta; quae ſenſum tamen praebet vulgato longe elegantiorem.

vſ. 59. Non elegantior modo lectio eſt, quam ſine ulla dubitatione pro genuina ſuaſerat Clar. Hemſterhuys, ᾇς πόκ' ἐκνίσθης, ſed prae ea vulgata fere inſulſa eſt. Mordacibus dictis per totum Idyllium paſtorem alterum laceſſit Battus. Si ἐκνίσθη ſerves, nihil habet quaeſtio, quo Corydon pungatur. Brunckius.

vſ. 60. Πρώαν γε μὲν] Pro πρὰν ſcribendum πρώαν ſenſit *D. Heinſius:* idem in Ed. Flor. inventum probarunt *Reiskius* et *Toup.* Cum in duobus Codicibus legatur Flor., reſtituere non dubitavi. Praeterea hic legendum arbitror: — πρώαν γά μιν αὐτὸς ἐπενθὼν Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει. ſive potius ἐνήργει. nam ἐνάργη non debuerat ex antiquis Edd. repeti. Ut dicebam legiſſe videtur, qui ſic iſta fuit interpretatus: πρὸ

Καὶ ποτὶ τᾶ μάνδρα κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ὀλίγυ γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν — καὶ πρὸς τὴν μάνδραν — κατελάμβανον, ὁπηνίκα ἐνήργει. qui ad mentem *Toupii* forte rectius fcripfiffet, αὐτὸν κατελάμβανον, ὁπηνίκα πρὸς τὴν μάνδραν ἐνήργει apta *Theocriti* iam dederat *Bergler.* ad iftum locum *Alciphronis* (p. 413.) quem profert *Toupius:* Archilocheum, πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν, tractaverat *Pierfonus* ad *Moer.* p. 6. Ubi *Homeri* Phoenix de fe iuvene dixit ἔρεξα in Il. I, 453. verba protulit *Alciphronis Euftathius* p. 667, 22. Ταυτὸν, inquit, νοεῖ τὸ Ῥέζειν καὶ τὸ Ἐνεργεῖν, καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος παραπετάσματι τὸ τῦ πράγματος δυσπρόσοπτον συγκαλύπτεται. eadem attigit in Od. H. p 271, 32. huius Theocritei verfus non recordatus: ad Od. K. p. 407, 27. narrat litigantes aliquando Iovem et Iunonem arbitrum elegiffe Tirefiam fuper hac quaeftione: εἰ ἄρα μᾶλλον τὸ ἄῤῥεν ἢ τὸ θῆλυ ἐνεργῦντα (imo, ἐνεργῦν) γέγηθεν. *Plautus* Afin. V, 11, 23. *Ille opere foris faciundo laffus noctu advenit.*

vf. 61. Ποτὶ τᾶ μάνδρα] In uno faltem Cod. lectum vulgatis, ποτὶ τὰν μάνδραν, cum *Brunckio* praetuli; qui cum *R.* ἐνάργη exhibuit, pro ἐνάργει. mihi genuinum hic quoque videtur ἐνήργει. VALCK. 2.

vf. 61. Initio hujus verfus poteftatem particulae καὶ non affequor, et, fi caetera fana funt, quemnam hic praeftet ufum me fugit. Scribendum fufpicor: — πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπῆνθον, καὶ ποτὶ τᾶ μάνδρα κατελάμβανον ἆμος —. BRUNCKIUS.

vf. 62. Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα] Hos duo verfus profert Auctor *Etymol. M* in v. Κόρσοιφος, p 531, 23. — Pro ἐρίσδει, quod exhibet Cod. Harlei. ἐρίσδοι mihi quidem hac in fede non difplicet. Κακοκνάμυς *Dan. Heinfius* λεπτόποδας interpretatur in *Ovidii* Artis Am. II, 660. VALCK. 1. — Mihi etiam magis placet ἐρίσδοι. BRUNCKIUS.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιόν έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γάρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδεν.

vſ. 1. Τὸν Συβαρίταν] Invitis Codd. ſcribendum puto cum *Caſaubono* τὸν Συβαρίτα· nempe δοῦλον. τῶ Συβαρίτα Ed. *Br*.

vſ. 3. Ἀμνίδες] In duobus Codd. ſcribitur ἀμνάδες· quod forte genuinum eſt.

vſ. 6. Ἐκτάσω] Servandum videtur: ἐκτάσα, quod probabat *Caſaubonus*, recepit *Brunckius*.

vſ. 6. Ut praeced. Id. v. 28. ἐπάξα pro ἐπάξω, ſic hic ἐκτάσα pro ἐκτάσω. Vide Heſychii Interpretes in θάξαι. BRUNCKIUS.

vſ. 8. Τάν μοι] Vitioſe legitur in duobus Codd. Τάν μιν ἔδωκε. et in vſ. 9. ἀγκλέψας. — ἂν κλέψας Edd. *R*. et *Br*.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ὐτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας,
(Αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
'Αλλ' ὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν ὐδὲν
Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

vſ. 12. Τόκ' ἐτάκευ] Receptum fuit ex Codd. pro τότ' ἐτάκευ.

vſ. 14. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Π.] Etiam nunc legendum puto, Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. quod olim conieceram, in ſuam Ed. recepit *Brunckius*, qui vere emendat in hoc v. οὐ τύ γα Λάκων. ſed talia Codicibus ante firmari debent, quam recipi poſſint in contextum.

vſ. 16. 'Αλοίμαν] Rectum eſt; pravum ὀλοίμαν, legitur in Schol. et Cod. MS. in aliis eſt Codd. ἀλεῦμαι.

vſ. 17. Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς] Literis tantum ſeiunctis olim emendabam, Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας. atque ita edidit *Br.*

vſ. 19. Λαθὼν ἔκλεψε] In uno ſaltem Cod. legitur, λαθὼν ἔκλεψα Κομάτας. Initio vſ. leg. Οὐ τεῦς cum *Toupio*. Λαθὼν cum *Reiskio* omnino non eſt mutandum.

vſ. 20. Πιστεύσαιμι] Πιστεύσοιμι, quod eſt in Ed. *Br.* in duobus legitur Codd.

vſ. 21. 'Αλλ' οὖν] Scribendum 'Αλλ' ὦν monuit et *Br.*

vſ. 22. 'Αλλά γέ τοι] Praeſtat alteri, 'Αλλ' ἄγε τοι δ. quod eſt in Cod. MS. Nec ſane mutandum illud, ἔστε, vel ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
Ὤριφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

vſ. 23. Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν] Ὗς ποκ' Ἀ. legitur in aliquot Codd. Corrigendum itaque puto, Ὗς ποκ' Ἀθαναίᾳ ἔριν ἤρισεν. In ſeq. v. bene ſcribitur ἀλλ' ἄγε — et ἔρειδε.

vſ. 23. Male codices quidam ὗς ποκ' Ἀθαναίαν. — ποτ', plene ποτὶ, hic eſt πρός. Ut autem recte dicitur μάχεσθαι πρός τινα, ſic ἐρίζειν πρός τινα. Infra 136. οὐ θεμιτὸν ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν ἔριν ἤρισεν. Si ποκ' admittatur, tum ſcribendum Ἀθαναίᾳ. ὗς ποτε τῇ Ἀθηνᾷ ἔριν ἤρισεν. Et hanc quidem ſcripturam mihi magis placere fateor. Brunckius.

vſ. 25. Ὦ κίναδ', εὖ] Hoc multis genuinum videtur: legitur et in Codd. ὦ κίναδε, et ὦ κιναδεῦ· etiam τάδ' ἔσσεται. *Reiskio* placebat κίναδε, vel κινάδα. κίναδε recepit et *Br.* — Quod mecum communicavit, a ſe excogitatum, *Eldikius*, ὦ κυνιδεῦ, genuinum arbitror.

vſ. 27. Δήλετ'] A *G. Cantero* et *Iſ. Caſaubono* poſitum pro βούλετ', in Codd. inventum, dubio vacat. — Ἀμέλγεν etiam ſcribendum cum *Br.*

vſ. 28. Νικασεῖν] Νικαξεῖν edidit *Brunckius*, formam inuſitatam.

vſ. 28. Ὡς τὺ, πεποίθει] Sic *D. Heinſ.* recte ſcripſit, ediditque *Wintertonus*, pro ὡς τὺ πεποίθεις· in Codd. legitur et πεποίθης et πεποίθη· quorum hoc recepit *Br.*

vſ. 29. Βομβέων] Ex Codd. receptum fuit, pro βομβῶν.

vſ. 30. Τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔ.] Sic erant iſta diſtinguenda ad mentem *Heinſii;* in talibus nihili eſt auctoritas Codicum, in

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ᾽· ἐ γάρτοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ἀσῇ
Τᾷδ᾽ ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ᾽ ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ᾽ ἐ τι σπεύδω· μέγα δ᾽ ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ᾽ ἐόντα
Παῖδ᾽ ἔτ᾽ ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ᾽ ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ᾽ ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκέσας

quibus eaedem ſunt literae: *Reiskius* hic dedit, τοὶ δ᾽ ὁ τράγος· hunc ſequutus eadem edidit *Br.*

vſ. 32. Τᾷδ᾽ ὑπὸ τὰν] Leguntur in Codd. Τᾷδ᾽ ὑπὸ, Τάνδ᾽ ὑπὸ, Τεῖνδ᾽ ὑπὸ, quorum hoc et in Schol. memoratur: Τάνδ᾽ ὑπὸ τὰν ſcripſit *R.* Genuinum videtur Τεῖδ᾽ ὑπὸ τὰν κότινον· ut eſt in Ed. Flor. Τεῖνδ᾽ ὑπὸ τ. κ. Ed. *Br.*

vſ. 32. Καὶ τἄλσεα] Una addita lineola corrigo; καττάλσεα ταῦτα καθίξας.

vſ. 33. Τηνεὶ] Τουτεὶ edidit *Br.* et legitur in duobus Codd. τουτί.

vſ. 33. Ὧδε πεφύκη] Haec et ſequentia ſana ſunt, neque tentari debuerant. πεφύκη, pro πεφύκει, prodiit ex Cod. MS.

vſ. 34. Αἶδε] Ἄδε eſt in Reg. Paris.

vſ. 37. Ἴδ᾽ ἁ χάρις] Vitioſa lectio proſtat in quibusdam Codd. ἅδ᾽ αὖ χάρις.

vſ. 38. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς] Pro καὶ quod *Heinſius* reponit, ναὶ, vellem, vel δὴ in ſimili loco *Theocr.* legeretur. ναὶ recepit in ſuam Ed. *Br.*

vſ. 39. Ἐγὼν παρὰ τεῦς] Pro vulgatis, ἐγὼ παρὰ τεῦ, ex *Apollonio* recepi, a *Toupio* iam indicatum, et *Koenio:* τεῦς erat et in Ed. Flor.

vſ. 39. Scribendum παρὰ τεῦς τι μαθών. Doriſmum hunc, quem, ut infinitos alios, librarii medii aevi in communem grae-

Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ἴβὲ ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τοῦτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων

cismum mutarunt, servavit Apollonii Dyscoli Grammatica inedita in excerptis Vossii p. 424. Hinc viri docti, etiam absque codicum auctoritate, aliquot in locis reponunt, ut supra vs. 19. οὐ τεῦς τὰν σύριγγα. XI, 52. καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς. 55. καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα. II, 126. τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα. Brunckius.

vs. 40. Μέμναμ', ὦ φθ.] Sic recte scribitur; Μέμναμαι, quod est in quibusdam Codd. vitiosum est; et ne Graecum quidem μέμνα μ'.

vs. 41. Ἁνίκ' ἐπύγιζον] Ex Cod. MS. Ἁνίκα πύγιζον τὺ, *Is. Voss.* enotavit. Scribendum videtur Ἁνίκ' ἐπύγισδόν τυ. — Pro αἱ δὲ — αἵδε male legitur in nonnullis Codd. et in prima Ed. Mediol. bis ὧδε.

vs. 42 Ut superiori Idyllio recte editum in vs. 53. χασμεύμενος, ubi praeter Wartonianos aliquot, quatuor ego novi codices, qui χασμώμενος habent, ita hic δωρικώτερον scribendum κατεβληχεῦντο. Brunckius.

vs. 44. Ὕστατα βωκολιαξῇ] Restitui pro vulgatis, ὕστερα βωκολιαξεῖς. In pluribus Codd. ὕστατα (quod *Casaubono* iam placuit, et *Piersono*) repertum fuit; ex uno certe *Is. Voss.* enotaverat καὶ ὕστατα βωκολιάξῃ: mutatus tantum fuit accentus.

vs. 45 Τοῦτῳ δρύες] In Codd voces leguntur τούτω· τουτῶ· τούτου· et τουτί· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος· legitur in Eid. 1, 106; ubi v. est 107, qui hic sequitur 46. Τουτεὶ, nuper admissum, mihi quoque videtur Theocriteum.

vs. 47. Ἐπὶ δενδρων] Pro ἐπὶ δένδρω, *Reiskius* emendavit, probante *Toupio:* In Codd. legitur δένδρῳ· δένδρει· δένδροις.

Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ ἐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,

vſ. 50. Τᾷδε] Τεῖνδε hic etiam edidit *Br.* ubi nil ex Codd. enotatur.

vſ. 53. Κρητῆρα] In uno Cod. lectum κρατῆρα dedit *Br.*

vſ. 55. Αἰ δέ κε] Servandum eſt: Αἰ δέ κα ſcriptum in Codd. quibusdam et Edd. antiquis, etiam Flor.

vſ. 57. Τετράκις] In primis Edd. multisque Codd. quod legitur, πολλάκις, genuinae vocis videtur interpretamentum.

vſ. 61. Τὰν σαυτῶ] Ex duobus Codd. Flor. et Pariſ. receptum pro forma vulgari σαυτοῦ.

vſ. 62. Αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ] Scribi etiam poterit, Αἴθ' ἔνθοι ποχ' ὁ βωκόλος, ut evitetur concurſus earumdem literarum: ſic edidiſſe video *Brunckium*, qui verſu dedit ſeq. ἐγὼν τήνω.

Αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιασ τάς ἐντι. τὺ δ', ὦ 'γαθὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ·
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

vſ. 66. Βωστρέομες] Omnino ſcribendum Βωστρέωμες et pronunciandum, Βωστρῶμες.

vſ. 67. Τᾷδ' ἐνθών] Sic ſaltem non Τῇδ' ἐ. ponendum erat cum *Wintertono:* cum vero et hic in duobus Codd. Τεῖνδ' inveniatur, ut v. 32, forte legendum, Τεῖδ' ἐνθών. Τεῖνδ' edidit *Br.*

vſ. 68. Βωκολιασ τάς ἐντι] Hoc praebuit Codex MS. pro forma vulgari; ſed vel absque Codd. inſtar ſimilium ſcribendum Βωκολιάκτας ἐντί, prout edidit *Br.*

vſ. 68. Τὺ δ' ὦ 'γαθὲ] Pro τὺ δ' ὦ φίλε, editum fuit ex Codd. etiam Pariſino.

vſ. 69. Ὀνάσῃς] Ubi κρίνῃς recte praeceſſit, miror ὀνασεῖς placuiſſe *Brunckio.*

vſ. 70. Μόρσων φίλε] Pro ναὶ Μόρσων, prodiit ex Codd.

vſ. 71. Χαρίξῃ] Quia non a χαριξοῦμαι, ſed flectitur a χαρίξωμαι, ſcribendum erat χαρίξῃ, cum *Wintertono*, non χαριξῇ.

vſ. 72. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ poſitum Codicis auctoritate. Hic vſ. et ſeq. in Codice MS. Laconi tribuuntur; vſ. 74. et 75. dantur Comatae; atque ea ratione nomina invertuntur in ſeqq.

vſ. 73. Ὁρῇς] Cum *Heinſio* ſcribi quoque poterit ὅρῃς.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιὰν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γάρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

vſ. 76. Ἐγὼ] Ἐγὼν a *Brunckio* poſitum, hic, ubi liquida ſequitur, genuinum puto.

vſ 77. Τὺ δ' ἄγαν] Mihi quidem non displicent: τύ γε μὰν, quae nonnulli dant Codd. recepit *Brunckius*.

vſ. 78. Ἐς πόλιν] Diſplicuit *Pierſono*, cui ἐς πόνον venit in mentem. improb. Ruhnk. ap. Gaisf. p. 215.

vſ. 79. Ὦ Παιὰν] Παιὼν praefert *D. Heinſius*; fruſtra. — Ut hi verſus videantur Comatae, in Cod. Flor. legitur, ἦ στωμύλος ὦ Λάκων ἦ. ſcribi ſaltem ab horum auctore debuerat ἦ στωμύλος ἐσσί γε Λάκων.

vſ. 81. Ἐγὼ δ' αὐταῖς] Ἐγὼν δ' αὐταῖς Ed. *Br.* et v. 83. Κριὸν ἐγὼν βόσκω. hoc ubique e coniectura poſitum a *Br.* in ſeqq. rarius memorabitur: idem dictum ſit de ἐντὶ, pro ἐστί.

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ȣ̓ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος ȣ̓δ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ ȣ̓δ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

vſ. 86. Hic et Idyll. VIII. 87. ſcribendum πλαροῖ. Brunck.

vſ. 86. Εἴκατι πληροῖ] Mutari non debet: in uno Cod. ſcribitur εἴκοτι.

vſ. 89. Παρελεῦντα] Praetuli vulgatae παρελῶντα, alterique Codicum formae, παρελᾶντα. Παρελῶσα ne a Schol. quidem legi potuit.

vſ. 90. Ὁ Κρατίδας] Non aliter legiſſe mihi videtur *Schol.* in VII, 21. reſpiciens h. v. et v. 99. ſcripſiſſe tamen Poëta, ὁ Κρατίδα, nempe υἱὸς, *Eumedes.* ὁ Κρατίδα, erutum a *Caſaub.* placuit et *Iſ. Voſſio.*

vſ. 90. Λεῖος ὑπαντῶν] Venuſtum quidem, λεῖος ὑπάναν, nunc tamen Auctori videtur repudiandum: λῆος, ut eſt in Cod. Vat. dat Ed. *Br.*

vſ. 91. Σείετ' ἔθειρα] Minus emendate ſcribitur in paucis Codd. σεύετ' ἔθ.

vſ. 92. Ἀνεμώνα] Ἀνεμῶναι legitur in Cod. MS.

vſ. 93. Πεφύκη] Poſitum pro πεφύκει cum *Br.*

vſ. 94. Ὀρομαλίδες] Quod, pro ὀριμαλίδες, placuit *Koenio, Toupio, Brunckio*, firmatum a Codd. rediit in ſuum locum.

vſ. 95. Λεπρὸν] Pro Λεπτὸν, probatum a *Salmaſio, Toupio,*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

aliisque, cum in Codice MS. legeretur, a me quoque fuit receptum ex Ed. Rom.

vſ. 99. Τὰν πελλὰν] Sic, pro πέλλαν, ſcribendum erat cum *Salmaſio*.

vſ. 101. Ὡς τὸ κάταντες] Eſt in I, 13. Hic vellem alius verſus *Theocriti* legeretur, ubi Ἐς τὸ vulgavit *Br.* ſed ſcribendum putat, Ὡ τὸ κ. — αἴτε μ.

vſ. 102. Κυναίθα] Verum nomen videtur: κιναίθα, quod eſt in Codd. a Schol. lectum, hic vitioſum eſt.

vſ. 103. Τουτεὶ] Scribitur et Τουτὶ in Codicibus. — Βοσκασεῖσθε Ed. *Br.*

vſ. 104. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ, bis fuit in hunc v. ex Codicibus receptum; dedit *Br.* praeterea, Ἐντὶ δ' ἐμὶν, et κρατήρ.

vſ. 105. Πραξιτέλευς] Pro Πραξιτέλους, recte iam revocavit *Winterton.* ut eſt in Edd. antiquis; quibus accedunt tres minimum Codices.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐντὶ κύων Φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

vſ. 106. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ uno ſaltem Codice nititur.

vſ. 108. Ὑπερπηδῆτε] Ex Codd. reſtitui, pro ὑπερπαδῆτε. in Reg. Pariſ. eſt ὑπερπηδᾶτε. vitioſe legitur in alio Cod. ὑπερπαδᾶτε, Dorice etiam πηδῆσαι ſcribebatur, non παδῆσαι, nedum παδᾶσαι.

vſ. 109. Μή μευ λωβάσησθε] Hoc mihi genuinum videtur; *Koenio*, quod praebet *Gregorius*, λωβασεῖσθε.

vſ. 109. Ἐντὶ γὰρ ἆβαι] *Vites pubeſcentes* ſic recte dictae videntur *Toupio:* iam olim ſcribendum putabam παρ' ἅβα. *Reiskio* placuit, ἐντὶ γὰρ ἁμαί. Praeter vulgatam, triplex memoratur in Schol. lectio, αὖαι· ἄζαι· αὐταί. Ex Codd. enotantur, ἆσσαι· ἀβαί· αὖαι.

vſ. 111. Καλαμευτὰς] Καλαμάτας ex MSS. enotavit *Salmaſ.* hoc genuinum arbitror, ſive καλαματάς· ut καλαμητρὶς et καλαμήτρια, ſic καλαμητὴς dicebatur. — In hoc v. Οὕτως κ' ὔμμες Ed. *Br.* qui infra corrigit οὑτῶς.

vſ. 111. Hic et Idyll. VIII. 89. ſcr. οὑτῶς. Vide Gregorium de Dialectis §. CXXII. ex eodem vſ. 119. ſcribendum κάλως, ut et Idyll. XI. 5. quod jam monuerat Caſaubonus p. 259. a. Brunckius.

vſ. 113. Ῥαγίζοντι] Scribendum, ῥαγίσδοντι· quod recepit *Br.* ut et φοιτεῦσαι, pro φοιτῶσαι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τᾶδέ τυ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.

vſ. 114. Τὼς κανθ. οἳ] In uno Cod. legitur, τὰς κανθ. αἳ τὰ Φ.

vſ. 115. Ποτέονται] A tribus Codd. oblatum recepi, pro φορέονται ὑπηνέμιοι non eſt mutandum: ὑπανέμιοι ποτέονται dat Ed. *Br.*

vſ. 116. Ἦ οὐ] Male, deleto Ἦ, *Salmaſ.* legebat Οὐ μέμνασ' — ὅκ' ἐγὼν ſcribi poterit cum *Br.*

vſ. 117. Εὖ ποτεκιγκλίσδευ] Pro Εὖ ποκα κιγκλίζευ, legitur in variis Codd Εὖ ποτεκιγκλίζευ· atque ita etiam in Edd primis: hoc, probatum a *Caſaubono* et *Toupio*, receperunt *Reiskius* et *Brunckius*: ex duobus enotatum Codd. ποτε κιγκλίσδω hinc ſuum recepit *Theocr.*

vſ. 118. Ὅκα μάν ποκα τῆδε] Pro τῆδε memoratum in Schol. τεῖνδε legitur et in Codd quod admiſit in ſuam Ed. *Brunck.* Τεῖδε forſan genuinum eſt In primis legitur Edd ὅκκα μὴν τῆδε τὺ δάσας atque iſta lectio, μὴν in μὰν mutato, placuit *Salmaſio*; recepta fuit a *Reiskio.*

vſ. 121. Τίλλοις] Ut in Schol. τίλλειν in Codice legitur Vatic.

vſ. 122. Καὶ τὺ δὲ λεύσσεις] Minus ſincera videntur iſta: *Heinſii* tamen lectio καὶ τὺ δὲ λύσσῃ non placet.

vſ. 122. Scr. κἠγὼν μὲν — et infra vſ. 146. πάσας ἐγὼν λουσῶ. BRUNCKIUS.

Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

vſ. 123. Ὄρυσσέ νυν] Ὄρυσσέ νιν ex antiquis Edd. dedit *Reiskius*: legitur et in prima. vulgatum νυν, pro οὖν poſitum, hic requiri videtur.

vſ. 125. Τὰ δέ τοι σία] Sic ut edidit *Wintertonus* ſcribitur in Codd. vel τὰ δὲ τ' οἰσία κ. ἑ. Aliena *Reiskio* placent, τὰ δ' ἰτώσια, vel τὰ δὲ τηύσια.

vſ. 126. Καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον] Una voce πότορθρον dederunt *Reiskius* et *Brunckius*, ut ſcribendum cenſebat *Salmaſius*.

vſ. 127. Τᾷ κάλπιδι] Ex Schol. et Cod. MS. cum aliis recepi, pro τὰν κάλπιδα, *Ioſ. Scaligero* iam probatum.

vſ. 128. Κύτισον] Κύτιλον male dant Edd. primae, quidam etiam Codd.

vſ. 129. Κέχυνται] Pro κέονται, tanquam multo venuſtius, ex Codicibus reſtitui.

vſ. 131. Καὶ ὡς ῥοδόκισσος] Ex Ald. Ed., mutato tantum accentu, ῥοδόκισσος poſitum, pro ῥόδα κισσός, ut *Reiskius* et *Brunckius* edidere. Fortaſſe ſcribendum cum *Toupio*, πολλὸς δὲ καὶ ὁ ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΛΑΚΩΝ.

'Αλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ, θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μορσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λακωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
'Ανυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.

vs. 134. Εὐμήδευς] Vitiosae sunt lectiones Εὐμήδας, et Εὐμάδευς· quarum illam ex Cod. MS. *Salmasius*, hanc adnotavit *Sanctamandus*.

vs. 139. 40. Καὶ τὺ δὲ θύσας Τ. νύμφαις] Ταῖς Μοίσαις praebent aliquot Codices; vellem dedissent: καὶ τύγα θύσας Ταῖς νύμφαις. — In Codd. Flor. et Paris. ut alibi, legitur ἀμνάδα, pro ἀμνίδα, in vs. 39.

vs. 142. Κἠγὼν] Pro κἠγὼ, prodiit ex Codd.

vs. 144. Τὰν ἀμνὸν] Quidam Codd. et primae Edd. dant τὸν ἀμνὸν, quod dederunt *R.* et *Brunck.* τὸν ἀμνὸν hic etiam probat *Toupius.* τόν γ' ἀμνὸν Ed. *Wintert.*

vs. 144. Οὐρανὸν] A *Toupio* probatum, a *Reiskio* et *Br.* receptum, ὠρανὸν ex Ed. Flor. admisissem, nisi forma usitata semper in Theocriteis legeretur.

vs. 145. Κερουχίδες] Triplicem hic olim fuisse lectionem, κερουχίδες, κερουλίδες, et κερουλκίδες, colligi potest e Scholiis: illinc nunc eruta, κερουλίδες, mihi ceteris videtur anteponenda.

Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

vſ. 147. Κορύττιλος] Ex Ed. Ald pro κορυπτίλος, *Reiskius* iam recepit Κυρίττιλος eſt in Ed. *Br.* qui ſic legendum decernit, vel κορύπτιλος — in Eiusdem eſt Ed. αἴ τιν' ὀχευσεῖς.

vſ. 147. Κυρίττιλος, aut κορύπτιλος perinde eſt. Hoc a κορύπτω: illud a κυρίσσω. Heſychius: κυρίσσει, κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς. κυρίττειν, πλήσσειν. κυρίττολος (male pro κυρίττιλος) κορύπτης, πλήκτης: ubi vide Interpretes. Verbum hoc κυρίσσω futurum dorice format κυριξῶ et Theocrito Idyll. III, 5. reſtituendum μή τυ κυρίξῃ. Quod ibi dedi κορύξῃ, nihili eſt; κορύσσω enim, unde formandum eſſet, plane diverſum quid ſignificat, et a κορύπτω futurum eſt κορυψῶ Haec ſcriptura κορυξῃ corrupta eſt e κυρίξῃ. Hinc in hoc loco pro minime bona habeo lectionem editionis Aldinae κορύττιλος, quam corruptam cenſeo e κορύπτιλος, mutato π in τ, quo nihil frequentius in veteribus libris. Profecto huic ſcripturae non favet analogia. Quum enim duo ſint tantum thematis formae κορύπτω et κυρίττω, ex his quae deducuntur ſola verbalia pro legitimis haberi debent. Brunckius.

vſ. 149. Ταῖς νύμφαις τὰν ἀμνὸν] Pro τὸν Codices Flor. dederunt τάν. Νύμφαις, non νύμφαισι, Edd. optimae: hic in veteribus erat et Rom. Cod. Ταῖς Μοίσαις quod etiam praebet Cod. Reg. Pariſ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ϛʹ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·

vſ. 5. Πρᾶτος] Pro πρῶτος bis ex Codicibus in hunc fuit locum receptum, quod iam exhibuit Ed. Wintertoni. — Huius Carminis initium obverſabatur *Virgilio* in Ecl. VII, 2. *Compulerantque greges Corydon et Thyrſis in unum.*

vſ. 7. Δυσέρωτα] Cum nihil in his ſit impediti, mirum eſt, cur *R.* formam non Graecam, δυσερώτατον, hic legi voluerit. Caprarium, τὸν αἰπόλον, vocabat Galatea ἄνδρα δυσέρωτα, *virum qui ſpretus tamen miſere amaret.* VALCK. 1. Pro καλεῦσα, *Pierſono* placuit γελεῦσα. VALCK. 2.

vſ. 7. δύσερως apud Theocritum alibi, ut bene Heinſius exponit, eum notat, qui in amorem nimium effuſus eſt, nec modum ſui tenet. At qualis hic a duobus paſtoribus inducitur Cyclops, non eo ſenſu δύσερως a Galatea appellari debuit. Amori enim ſuo modum pulchre ſtatuit; in priori cantico increpatur ob ſpretam Nympham: in altero narrat ipſe, ſe ſimulatis aliis amoribus eam cruciaſſe, ita ut zelotypia correpta ultro ad antrum ſuum acceſſerit, proſpectura quid amator ageret. Non itaque credo ἄνδρα δυσέρωτα hic ſignificare *Virum, qui ſpretus tamen miſere amaret,*

Καὶ τύ νιν ᾖ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἀδέα συρίσδων. πάλιν ἆδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἃ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,

ſed ut Scholiaſtes exponit, τὸν μὴ εἰδότα ἐρᾷν, eum qui aegre ad amorem excitatur. Brunckius.

vſ. 8. Ποθόρησθα] Sic pro ποθορῆσθα ſcribendum *D. Heinſius* oſtendit: atque ita ſcribitur in Edd Mediol Ald. et in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni; in quo legitur et κάθησθα pro κάθησαι, ſed nuſquam repertum fuit κάθημι.

vſ. 10. Ἅ τοι] Ed. *Br.* ἃ τὶν τᾶν. Valck. 2.

vſ. 11. Τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει] Etiam nunc venuſta videtur emendatio Cl. *Hemſterhuſii*, legentis τᾷ νιν καλὰ κύματα σαίνει· partim indicata in notis ad *Eurip.* Hippol. p 256 Dum canis allatraret Galateam, fluctus marini in litore currentem alludebant: *Toupius*, cui σαίνει minus placet, ſcribendum tamen etiam ſtatuit, τᾷ νιν καλὰ κύματα φαίνει· ut canis latrans in mare proſpectare dicatur, *qua parte Galateam fluctus oſtendunt.* [Mihi σαίνει perplacet, quod admiſit in ſuam Ed. *Brunckius* Valck. 2.] In quorum manus libellus noſter incidet, hic non illibenter legent obſervata quaedam ſummi viri *T. Hemſterhuſii*, his olim verbis ad Clar. *P. J D'Orvillium* ſcripta: „vulgaris ſcriptura, ἁ „δὲ βαΰσδει — τὰ δέ νιν καλὰ κ. φαίνει· habet neſcio quid λαγαρὸν „et diſſolutum, quod — multum abhorret ab illa rotunda et caſti„gatiſſima *Theocriti* compoſitione. Quid autem eſt et quam pa„rum concinnum, *mites illam fluctus oſtendunt molliter adſtrepen„tes in litore currentem?* — Suppone vero, τᾷ νιν καλὰ κ. σαίνει, „primum totius ſententiae circumſcriptio ſic cohaeret, ut nihil „aptius: deinde Εἰς ἅλα δ' non otioſum amplius et ambitu ſuo „ſinitum, ſed ſponte gignit pulcherrimam illam Galateae per al„ludentes pedibus undas in litore decurrentis figuram: tum σαί„νειν, quod canum eſt proprium, quam eleganter huic cani iam „dominum imitanti, et odium in Galateam latratu profeſſae, „demtum fluctibus attribuitur, qui leni ſtrepitu formoſiſſimam „nympham adulantur — Parum hinc diſtat προσπαίζειν, quod „et canum eſt, quum adſultando blandiuntur et fluctus litora al„ludentis, vid. *Thom. Mag.* in Προσγελῶ idque ipſum recte *Voſ„ſius* adhibuit, quo defenderet in Epithal. Thet. et P. *Omnia* ....

Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας

„*Ipsius ante pedes fluctus salis alludebant:* vid. *Ovid.* Met. IV, „342. et *N. Heins.* eleganter etiam *Minuc. Felix: quum in ipso „aequoris limine plantas tingueremus, quod vicissim nunc adpul- „sum nostris pedibus adluderet fluctus,* etc. *Latratum undae* dedit „*Accius* apud *Nonium* p. 524, 31. Quin ipsum illud σαίνειν hac „ipsa potestate adhibuit *Basilius Seleuc.* Or. I. διὰ τοῦτο (ἡ θά- „λασσα) γαληνὰ πορφύρουσα περισαίνει τὴν γείτονα καθάπερ ἀγκάλαις „ἁπαλαῖς προσπλεκομένη τὴν ἤπειρον."

vs. 12. Ἄσυχα καχλάζοντα] Imo vero in Florent. Edit. Iuntae repertum a me fuit id ipsum καχλάζοντος, quod ut multo suavius repositum cupiebat *Toupius*, Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. idem iam olim placuit *Hemsterhusio*, qui „mutandi, „inquit, non alia fuit ratio, nisi quod reconditiorem figuram li- „brarii minus intelligentes καχλάζοντα potius ad κύματα perti- „nere arbitrarentur, quam καχλάζοντος ad αἰγιαλοῖο. Αἰγιαλὸς κα- „χλάζων adiunctum quidem habet illud verbum, quod ad fluctus „ab illisione sonantes proprie pertineat, sed more poëtico." Poëtarum eam in rem loca permulta protulit. — Alienissima hic Editori nupero venerunt in mentem.

vs. 12. Καχλάζοντος] Ex Ed. Florent. recepi, a *Toupio* probatum, et *Hemsterh.* Καχλάσδοντος Ed. *Br.* Valck. 2.

vs. 13. Φράζεο] Qui saepius repetitum in Eid. II. scriptum reliquerat φράζεο, *R.* hic vulgavit φράσδεο. in φράζεο conspirant Codices scripti cum Edd. nisi quod in uno legitur Florent. φράδεο, ex φράσδεο forte ortum. Valck. 1. — Φράσδεο hic etiam cum aliis praetulerim. Valck. 2.

vs. 15. Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται] *Illa vero sponte sua delicias faciendo tecum contendit.* Αὐτόθε scripsi pro αὐτόθι, ex Codicibus Flor. et Rom. atque ex Ed. prima Mediol. [Sic et *Brunckius.*] αὐτόθε in veteri Codice a se repertum probavit etiam *Salmasius*, monente *Is. Vossio* in libri sui margine: *hinc* a *Theocrito* dicitur τουτόθε Eid. V, 10. et τουτῶθεν ibid. v. 48. *Scholiastes* nostro versu lectum αὐτόθε, interpretatur οἴκοθεν. Qua vi hic ponatur διαθρύπτεται, tradit Clariss. *T. H.* in Miscell. Observ. V. T. III, p. 53. de hoc genere verborum, quibus praepositio vim indit

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ȣ̓ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', ȣ̓ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

certandi, nonnulla proſtant etiam ad *Herodot.* L. V. p. 379, 18. et in *Toupii* Em. in *Suid.* III, p. 285. In *Theocr.* Eid. V, 22. διαείσομαι recte Schol. reddiderat, ᾄδων ἐρίσω. — Proxima *Theocriti Graevius* attigit in *Heſiodi* Ἔ. κ. Ἡ. v. 582.

vſ. 16. Φρύττει] In Ed. *Br.* legitur φρύγῃ. VALCK. 2.

vſ. 20. Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν] Pro καὶ τάδ' ἄειδεν, καλὸν ἀείδεν praebuerunt Codices aliquot MSS. et Edd. primae Mediol. et Aldina; quod omnino verum eſſe cenſebat *Salmaſius.* accentus tantum in ἄειδεν fuit mutatus: pro ἀείδειν Dorice ſcribebatur ἀείδεν. Inter Fragm. a *Bentleio* collecta CXCVI. verſus eſt *Callimachi*: Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν. *Theocr.* hymno in Caſtores v. 25. Κάστορος ἠ̓ πρώτȣ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδεν. Noſter hic Homerica adhibuit ex Od. A. 155. Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. *Theocr.* Eid. X, 22. Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. De praeludiis in cantando eximie adhibebatur Ἀναβάλλεσθαι. *Ariſtoph.* in Pace v. 1267, Ἀλλ' ὅ, τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον, Αὐτȣ̃ παρ' ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλȣ̃ 'νθαδί. *Lucianus* T. III. p. 637, 20. μηδ' ἂν τὰς Μȣ́σας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. quae leguntur eadem apud *Philoſtr.* de V. S. I. p. 540. *Thomas M.* Ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλȣς κάλλιον, ἢ ᾖσα.

vſ. 22. Ὧι ποθόρημι] In MSS. Codd. legitur ποθόρημι· ποθόρημαι· ποθορῆμαν et ποθορῶμαι. Ex ultima harum formarum, ſi litera tantum transponatur, enaſcetur ποθορῷμι· *videam*; quam, veram, ut puto, lectionem *D. Heinſius* iam excogitaverat [atque ita Ed. *Brunckii.* VALCK. 2.]: εἴθε, *utinam*, alibi etiam a *Theocrito* ſupplendum relinquitur.

vſ. 24. Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον] *Sibi domum ferat.* Ex

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν ἐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, ὄκ' ἦρων

MSS. Codd. recepi, pro vulgatis, Ἔχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον. [Sic et Ed. *Br.* in qua vſ. ſeq. legitur ἐγὼν κνίσδων. VALCK. 2.] In Palatinis ſic Codicibus legi *Salmaſius* adnotaverat; in Florentinis *Sanctamandus.* — Ὁ Μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων eſt Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, *Homeri* Od I, 509. *Telemus Eurymides. quem nulla ſefellerat ales.* In *Ovidii* Ibide v. 271. *Paſtor* memoratur *Aetnaeus, cui caſus ante futuros Telemus Eurymides vaticinatus erat.* Inter vates, *Polyïdi* facta mentione, Telemum recenſet *Clemens Alex.* 1 Strom p. 399, 36 Τήλεμον, ὃς — Πολυφήμῳ θεσπίζει τὰ κατὰ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. ut haud dubitanter apud *Lucianum* T. III. p. 241, reponendum ſit: τὸν Τήλεμον, ἢ τὸν Πολυΐδον ubi male vulgatur Τήλεφον. Telephum vatem ignorabat *Solanus.*

vſ. 26. Γυναῖκ' ἔχεν] Γυνᾶν in uno forte fortuna Cod. ſcriptum fecit, ut legendum ſuſpicaretur *Brunckius:* Ἀλλά τιν' ἄλλαν φαμὶ γάναν ἔχεν. VALCK 2. — ἀλλ' ἄλλαν, durum eſt hoc et teretibus auribus ingratum eſſe debet. Conſideratione digna eſt lectio, quam exhibet codex vetuſtior Benedictinorum Florentiae in collatione Wart γυνᾶν, quo facile ad credendum inducor, ſcripſiſſe Theocritum γάναν quod Siculis proprium fuiſſe dicit Gregorius §. CLIII ex his obſervatis forte ſcribendum eſt: Ἀλλά τιν' ἄλλαν φαμὶ γάναν ἔχεν. BRUNCKIUS.

vſ. 29. Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν] *Toupius* Anim in Scholia T. I. p. 214 reiectis aliorum interpretamentis, legendum ſtatuit: Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα quod ſecundum ipſum ſignificaret, *canis ſublatrat* Haec mecum communicavit amicus Clariſſ. *D. Ruhnkenius.* „*Theocritus* ſcripſiſſe videtur Σίζα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ „τὰν κύνα, hoc ſenſu: *ſibilo canem incitavi, ut eam allatraret,* „tanquam inimicam, quam ante adulabatur ut amicam. Rarius „eſt σίζω vel σίττω, unde σίττα, ψίττα, ψιττάζειν Frequentius „compoſitum ἐπισίττειν, multis modis corruptum apud *Heſych.* „Vid *Pierſon.* ad *Moer.* p 157. *Heſychius:* Ἐπιστήγματα, ἐπι„κελεύματα· Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. ἐπισκαλάματα. Lege: Ἐπισί-

Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην ὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.

,,γματα, — ἐπαλαλάγματα. *Apuleius* Met. VIII. p. 164. *canes ,,iubilationibus ſolitis et cuiuscemodi vocibus notis inhortantur.* ,,ubi vide *Pricaeum*. *Lexicon* Rhetor. MS. Ἐπίσιστον. τὸ συρίζον- ,,τας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπίχειν τὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, ,,Ἐπίσιστον καλῦσιν. quae deſcripſit *Etymol. M.* p. 363, 54. omiſſo ,,tamen mendoſo verbo ἐπισπίχειν, quod in ἐπισπέρχειν mutan- ,,dum videtur." retractavit ap. Gaisf. p. 215.

vſ. 29. Laurea donandus elegantiſſimus Ruhnkenius, cuius ingenio genuinam huius verſus lectionem debemus. Juxta Cl. Toupium, quem hic ſequutus fueram, τὰν κύνα ὑλακτεῖν αὐτὰν, idem eſt quod ἁ κύων ὑλακτεῖ αὐτάν. Hoc ſaltem aliquot exemplis confirmandum erat. BRUNCKIUS.

vſ. 31. Ἐσορεῦσα] Ex variis formis, quas praebent Codices, pro ἐσορῶσα, ex Codice Flor. recepi ἐσορεῦσα, quia ſic ſcribere ſolet iſta *Theocritus: D. Heinſio* p. 333. a. omnino hic ſcribendum videbatur ἐσορεῖσα· Dorica enim eſſe ὁρεὶς, ἐσορεὶς, ποθορεὶς. Sed nihil horum reperitur in Theocriteis. [Ed. *Br.* ἐσορεῦσα.]

vſ. 32. Κλαξῶ] Pro κλάσω reſtituendum *Caſaubonus* iam monuit: κλαξῶ editum fuit a Iunta Florentiae et a Wintertono: repertum a Scholiaſta, tres illud Florentini Codices exhibent, et Vaticanus: ſubſcriptum ad originem indicandam ἰῶτα ſaepius in talibus negligitur. A κλεῖσαι, κλῄσαι, Dorice κλαΐξαι et κλάξαι, κλὰξ *clavis*, apud *Theocr.* Eid. XV, 33. ubi legitur v. 43. τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· ut XVIII, 5. κατεκλάξατο. Apud *Plutarch.* T. II. p. 1098. c. in loco Comici ſcriptum ἐξέκλαξε mutandum videtur in ἐξέκλῃσε σύγκοιτον φίλην. VALCK. 1. — ἐγὼν κλαξῶ Ed. *Br.* et ἔστε κ' ὀμόσσῃ. VALCK. 2.

vſ. 33. Τᾶσδ' ἐπὶ νάσω] Cum ſedes Cyclopis Sicilia eximie dicatur a Theocrito ἁ νᾶσος, non abſurde *Dan. Heinſius* ſcribendum putabat Τᾶδ', ἐπὶ νάσω· ut τᾷδε poſitum cenſeatur pro ἐνταῦθα, *hic*. Sic in Eid. V, 32. legitur, Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον. et Eid. VIII, 55. ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι. In vulgata tamen lectione Codices cum Editis conſpirant.

vſ 34. Οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν] *Nec ſum adeo informis: nuper*

Ἠ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κωρα
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδοντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὼ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὤρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν ὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

me in litore vidi, Quum placidum ventis ſtaret mare. Virgil. Ecl. II, 25. Ἠ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα. quae Clar. *T. H.* admovit *Lucianeis* T. I. p. 290. — In iſtis, pro ἐσέβλεπον, quod legitur in Ed. Iuntae Florent. ἐσέδρακον, ſi repertum eſſet in ſcriptis Codd., potuiſſet in contextum recipi. [Genuinas illa voces ſaepe ſola ſubminiſtrat. Valck. 2.] — vſ. 37. pro Τῶν, vir Doctus legi malebat τὰν, ut referri poſſet ad αὐγάν. quod mihi quoque non diſplicet.

vſ. 41. Ἃ πρᾶν ἀμώντεσσι] Idem verſus eſt in Eid. X, 16. illinc forte huc ab alia manu illatus; ubi tamen etiam in Codd. exhibetur. Duo de Florentinis pro ἀμώντεσσι hic dant ἀμαντεσσι· et pro Ἱπποκόωντι, Ἱπποκίωνι in Codicibus eſt Vaticano et Bodleianis, in Ed. etiam Flor. Iuntae: utramque lectionem memorat Schol. ad Eid. X, 16, quem ſequutus *D. Heinſius* p. 335. per Hippocoonta fluvium intelligit.

vſ. 41. Ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι] Pro ἀμώντεσσι receptum fuit ex Codd. — Idem hic v. infra X, 16. ſuo loco legitur, qui hic *Pierſono* quoque ſpurius videbatur. — Pro Ἱπποκόωντι Ἱπποκίωνι recepit *Brunckius*. Valck. 2.

vſ. 46. Νίκη] Νίκα in uno eſt Codicum Florent. in Edd. etiam Aldi, Iuntae, et Wintertoni. Forma Dorica Νίκη, pro ἐνίκη, a Νίκημι, non erat obliteranda; Theocritea ſunt ὄρημι· ποθόρημι· νίκημι· Eid. VII, 40. ἔτε — Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω.

ΘΑΛΥΣΙΑ,

ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἅλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,

vſ. 1. Ἐγών τε καὶ Εὔκριτος] Pro ἐγὼ formam dat Doricam Ed. Flor. Iuntae, quam hic reponendam monuit *Toupius* ad Eid. X, 32. — Hic, et infra v. 131, ubi eadem repetuntur, ἐγών τε καὶ Εὔκριτος, infelici coniectura, quippe quae verſum iugulat, ſuſpicabatur vir Doctiſſ. [*Reiskius*] legi poſſe καὶ Θεύκριτος. Recte tamen vidit, ſcenam huius Eidyllii in inſula Co eſſe figendam. Grammaticis antiquis obloquutus *Heinſius*, dum ſcenam ſtatuit in Sicilia, omnia male permiſcuit. Urbs inſulae metropolis, Κῶς, deſignatur eximie vſ. 2. voce πόλιος. Huius inſulae fluvium, vix alibi memoratum, Ἅλεντα vocat *Theocritus*: vid. notata ad *Moſchi* Eid. III, 99.

vſ. 2. Σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν] Melior Florentini Codicis et Vaticani lectio videtur, σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. — Hinc ablatum καὶ, ex Ed. Juntina et Codicibus reſtituendum puto in verſum ſequentem: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος· ſic ſcriptum in Palatinis Codicibus *Salmaſius*, in aliis invenit *Sanctamandus* χ' ὠ Φρασίδαμος placuit *Toupio*. Pro Λυκώπεος, in aliis exemplaribus fuiſſe Λυκώπεως, vſ. 4, monuit Scholiaſta.

vſ. 2. Σὺν δὲ τρίτος] Pro Σὺν καὶ τρίτος, ex Codd. repoſui; — ſequente v. pro ὁ Φρασίδαμος, καὶ Φρασ. ex Codd. et Flor. Ed. Valck. 2.

Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρινναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

vſ. 4, 5. Εἴτι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν] Male vocem veterem, quam recte *Toupius* tractavit, Χαῶν, mutatam volebat *D. Heinſius*. Pro ἔτ' ἄνωθεν corrigendum ἐπάνωθεν viderunt *Reiskius* et *Toupius*: hic commodum eam in rem advocavit verſum ex Epigramm. *Theocriti* XX, Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν. Εἴ τι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνωθε. *Si quid eſt egregium inter nobiles antiquos. Apollon. Rhod.* III, 347. Παναχαιΐδος εἴτι φέριστον Ἡρώων. *Horatius* Serm. I, Ecl. VI, 1. *Non, quia, Maecenas, Lydorum quicquid Etruſcos Incoluit fines, nemo generoſior eſt te.* Proxime accedit forma loquendi, qua *praeſtantiſſimum quemque* dixerunt ὅ, τι περ ὄφελος. Egregia dederunt *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. et *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 171. ad *Herodotum* notatis P. 650, 12. addi poſſunt permulta. Valck. 1. — Τῶν ἐπάνωθεν] Unam lineolam addidi vulgatis ἔτ' ἄνωθεν. Valck. 2.

vſ. 4. Hic et v. 12. et 39. Doriſmum unus e Caeſareis codicibus ſervavit ἐσλόν. Hinc ſcribendum v. 93. ἐσλά, et 100. ἐσλός. Infra Idyll. XVI. 14. ἐσλοῖς repoſitum eſt e cod. Mediceo *bonae notae*: nec dubium eſt quin ibidem 30. olim ſcriptum fuerit ἐσλὸς ἀκούσῃς. Brunckius.

vſ. 5. Καὶ αὐτῶ] Elegans eſt coniectura *Reiskii* legentis, κ' ἀγαυῶ Χάλκωνος, *nobilis Chalconis:* infra meminit Poëta Carm. XXV, 55. Φυλῆος ἀγαυοῦ. Valck. 1. — Vulgata tamen αὐτῶ hic vi ſua non caret. Valck. 2.

vſ. 6. Βούρινναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν] *Heinſius: Et pede Burinam Chalco qui ruperat undam.* Verum fontis nomen, Βούρινναν, cum tres Codices Florentini, duo Romani praeberent, illud, pro Βούρειαν, ponere cum *Reiskio* non dubitavi: in aliis Codd. ſcribitur Βούριναν et Βούρενναν. Βούρρινναν, inventum in Cod. Pariſino, in Codicibus, quos viderit, legi teſtatur *Salmaſius* in notis *Iſ. Voſſii* manu ſcriptis. In Scholiis iam memoratam lectionem *Heinſius* probaverat, et, praeter alios, Βούριναν legit *Toupius:* ſic nomen ſcribitur ab *Andromacho* in Theriacis apud *Galenum* T. II. p. 429. quem *Antimachum* vocat *Toupius*, ſequutus *Weſſelingium* ad *Diodor.* Sic. T. II. p. 299. Recte autem monuit *Musgravius*, in his ἐκ ποδὸς idem eſſe ac ποδί. Iſta itaque, ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν, Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ſignificant, *genu fortiter*

Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν

in rupem innixus pedis ictu fontem excitabat, vel *excitavit:* pro ἄνυε legitur et ἄνυτε in Codd.

vſ. 6. Codices duo Caeſarei Βούρρίναν, quam ſcripturam agnoſcit etiam Scholiaſtes. In hac voce nec ρ nec ν geminandum; nam, ſi verum eſt quod ait ſcholiaſtes, fonti hoc nomen datum, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον, ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοὸς, quum in ῥινὸς, ῥινὶ ῥῖνα, ῥῖνες, prior producatur, geminata littera ſubſequente non indigemus. Brunckius.

vſ. 8. Ἐὔσκιον ἄλσος ἔφαινον] Ὕφαινον, *texebant*, legendum ſuſpicabatur *D. Heinſius* p. 337. a placuit illud *Reiskio:* mihi vulgatam recte tueri videtur *Caſaubonus* L. T. cap IX cui ſuffragatur Clar *Erneſti* in *Callim.* h. Apoll. v. 57. [ὕφαινον in ſuam Ed. recepit *Br.* Valck. 2.]

vſ. 10. Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες] *Virgil.* Ecl. IX, 59. *Hinc adeo media eſt nobis via; namque ſepulcrum Incipit adparere Bianoris.* — οὐδὲ τὸ σᾶμα Ἁμῖν τὸ Βρασίδα κατεφαίνετο in quibus, pro Βρασίλα, verum nomen Βρασίδα ex Codice fuit a me Vaticano reſtitutum, indicatum in notis ad *Eurip.* Hippol. p. 165. D. Eamdem lectionem a ſe repertam in Codicibus idcirco reiicit Scholiaſta, quia fortiſſimus dux Lacedaemoniorum Braſidas non in inſula Co, ſed Amphipoli fuit ſepultus: ſed, ſive Lacon ille, ſeu Cous intelligendus ſit, nomen ipſi fuiſſe videtur *Braſidas.*

vſ. 11. Frequens permutatio litterarum Δ et Λ. Mihi ex hiſtoria non cognitus ille Βρασίλας, ſeu Βρασίδας; utro modo ſcribatur nomen, parum aut nihil intereſt; novam afferam lectionem, quam habet unus e Caeſareis, Βασίλα. Brunckius.

vſ. 12. Κυδωνικὸν] Κυδώνιον edidit *Brunckius*, quod, in uno Cod. repertum, *alvinius* etiam probavit. Valck. 2.

vſ. 13. Ὤνομα μὲν Λυκίδαν] In Vaticano et in aliis quibusdam Codd ſcribitur Λυκίδας, [item in Ed. *Br.*] minus recte. Cum de Lycida paulo poſt dicatur v. 20. σεσαρὼς Ὄμματι μει-

Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ἔοικαν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,

Ἁνίκα

διόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς· huc ſpectaſſe cenſendus eſt *Moſchus* in Bionis Epitaphio v. 96, ἐν δὲ Κύδωσιν Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι, Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει — In vſ. 12. et infra v. 39. Ἐσλὸν exhibet Ed. prima Mediol. Iſta quidem forma, frequens in Odis *Pindari*, apud *Theocritum* non invenitur.

vſ. 16. Νέας ταμίσοιο ποτόσδον] In duobus Codd. Florent. et Flor. Ed. legitur ποτόσδων· ſic Lycidas ipſe diceretur *recens coagulum redolens*; melius eſt ποτόσδον· ut ſic dicatur δέρμα, humeris Lycidae circumiectum.

vſ. 18. Ζωστῆρι πλακερῷ] A Scholiaſta repertum in aliis exemplaribus πλοκερῷ exhibuit *Calliergus*: haec an illa forma probetur nihil intereſt: *cingulum plexum* aeque πλακερὸν ζωστῆρα dici poſſe ac πλοκερὸν, cum utrumque fluxerit a πλέκειν, vidit monuitque *Toupius*. Valck. 1. — Scripſerit πλακερῷ, an πλοκερῷ, definiri vix poterit. Valck. 2.

vſ. 21. Πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον] *Quo te, Moeri, pedes?* — Τὸ μεσαμέριον eſt in Codice Vatic. atque id praebet Ed. Romana Calliergi: τὸ μεσαμβρινὸν certe, pro *tempore meridiano*, dixit *Theocritus* Eid. I, 15. X, 48. cuique hic genuinum videtur τὸ μεσαμέριον, *Iſ. Voſſius* μεσονύκτιον ſic a *Pindaro* poſitum adnotaverat, et ab *Heliodoro*, ἠρεμεῖν τὸ μεσημβρινὸν συνέβαινεν. Valde tamen placet *Toupii* leniſſima correctio in Epiſtola Critica iam poſita p. 26, et in Addendis in *Theocr.* confirmata, qua legit vir Clariſſ. πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις; Idem *Toupius* ibid. p. 163. in verſu, probabiliter *Euphorionis*, apud *Plutarch.* T. II. p. 557. D. optime mecum reſtituit: Ἠοῖαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν. *Matutinus vidi* dicitur a *Sophocle* ἐν Ποιμέσιν· Ἑωθινὸς — Εἶδον στρατὸν

Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο

στείχοντα παραλίαν ἄκραν· apud *Athen.* XIII. p. 587. A. et *Harpocrat.* in v. Νάννιον. *Callim.* h. Jovis v. 87. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ.

vſ. 22. Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι κ.] Ἐν αἱμασιαῖσι legitur in Codice Vatic. et Flor. Recte vineam puerulus in Eid. I, 47. ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμενος, ſed hic ſcribi malim, σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει· *ſub ſpinetis dormit;* atque ita legiſſe *Virgilium* ſuſpicor, cuius eſt in Ecl. II. verſus 9. hinc factus: *Nunc virides etiam occultant ſpineta lacertos.* Ex Copa haec adſcripſerat *Salmaſ.* — *et in gelida ſede lacerta ſedet.* In verſu ſequente κορυδαλλίδες rectius ſcribi, quam κορυδαλίδες, monſtrat in Eid. X, v. 50. Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. Fabulae, quam hic attigit Schol. ſatis ridiculae Comicus auctor eſt in Avib. v. 472, et ſeqq. quem locum adhibet *Aelianus* de N. A. XVI, c. V. Dicuntur autem ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες, αἱ λόφον ἔχουσαι· dantur enim harum avium duo genera; quamvis dixerit *Simonides* πάσαισι κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι· teſte *Plutarcho* T. I. p. 253. E. T. II. p. 91. E. p. 809. B.

vſ. 22. ἐν αἱμασιαῖσι. Sic bini codices, recte. Scilicet αἱμασιὰ, ſeu αἱμασιὰ eſt maceria, e ſiccis lapidibus et temere collectis in quorum vacuis intervallis latitant lacertae. In ipſo muro cubant, non ſub murum. Brunckius.

vſ. 25. Ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο] Vir Eruditus [T. Hemſt. Valck. 2.] ad haec adſcripſerat: an ποσὶν ἐσσυμένοιο; placuit idem *Reiskio*. Hoc ſi legeretur ut altero mutatum nollem, cauſae nihil tamen video, cur vulgata nobis lectio eſſe debeat ſuſpecta. Quod eſt in Edd. Aldi et Iuntae, ποσὶν ἰσσομένοιο fluxit ex veteri lectione ποσὶ νισσομένοιο· quam iam dedit Ed. prima Mediol. [Eamque dant Cod. Reg. Pariſ. et nupera *Brunckii*. Valck. 2.] Utroque autem modo verbum ſcribi, νείσσεσθαι, et νίσσεσθαι, *Bentlejus* monuit in *Horatii* 1. Carm. Od. XXV, 7. — Elegantiam ruſticam in his *Theocriti*, ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει· monſtrarunt erudite *Iſ. Caſaubonus* L. T. c. IX. *D. Heinſ.* L. T. c. XII. *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 290. et *Jac. Duportus* Praelect. in *Theophr.* p. 292. — *Euſtathii* in *Homerum*

Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει·
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίζεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)

loca, huc ſpectantis, quae *Caſaubonus* iam attigit, proſtant ad Il. I. p. 643, 45 et ad Il. Φ p. 1323, 28. Cum his autem *Theocriti* commode poſſunt iſta comparari apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 224, ἐπὶ ἀγροίκου βαδίζοντος ἔφη τις, ὅτι πρόσωθεν ἤκουστο αὐτοῦ τῶν ποδῶν ὁ κτύπος προσιόντος, ὡς οὐδὲ βαδίζοντος, ἀλλ' οἷόν γε λακτίζοντος τὴν γῆν. Apud *Xenophontem* περὶ Ἱππικῆς p. 545, 5. καὶ τῷ ψόφῳ φησὶ Σίμων δήλους εἶναι τοὺς εὔποδας, καλῶς λέγων, ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Dicitur et ἀρβύλη ψοφεῖν in *Euripidis* Bacchabus v. 638. — Ψοφεῖ γὰρ ἀρβύλη δόμων ἔσω. Multo venuſtius in Theocriteis Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Huc propius accedit quod narrat *Philoſtratus* in Epiſt. XXI, nihil inveniſſe Momum quod in Venere vituperaret; ἓν δὲ μόνον δυσχεραίνειν ἔφη, ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, καὶ λίαν εἴη λάλον, καὶ τῷ ψόφῳ ὀχληρόν quae, auctore non nominato, *Iſ. Voſſius* attigit l. c.

vſ. 28 Ἔμμεν συρίκταν] In Palatinis Codd. Συρίκταν ἔμεναι *Salmaſius* invenit; praeſtat, quod in aliis repertum praebent Editiones.

vſ. 31. Ἑταῖροι] Iure diſplicent *Pierſono*; ἄριστοι vel ἀγαυοὶ placuiſſent. VALCK. 2.

vſ. 35. Ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς,] Non abſurdum quidem erat tentamen legentis: ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδά *communis enim nobis via. communis etiam amor cantandi:* neque tamen diffiteor vulgatam ſenſum etiam admittere minime ineptum: *via nobis communis, ut ipſe dies. Reiskii* interpretationem quae proxima praeceſſerunt ſatis refutant: ipſo meridie Lycidam *Eucritus* et comites habuerant obvium.

Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

vſ. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ] Miram hic et minime certe gratam auribus lectionem vir Doctus excogitavit, Καὶ γὰρ ἔχω 'κ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα. Vulgatam *Toupius* egregie tuetur. Haec et proxima ſuo more *Virgilius* transſumſit in Eclogam IX, 32 — 36. *ſunt et mihi carmina: me quoque dicunt Vatem paſtores; ſed non ego credulus illis: Nam neque adhuc Varo videor, neque dicere Cinna Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.*

vſ. 42. Ἁδὺ γελάξας] Quod in plerisque hic Codicibus legitur, et infra v. 128. γελάξας, alteri formae γελάσσας erat anteponendum — In verſum ſequentem, pro δωρήσομαι, *Heinſio* probatum δωρύττομαι recepi, auctoritate Codicum Vaticani et Florentini: Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι. *At tu, ſume pedum, Virgil.* Ecl. V, 88.

vſ. 46. Ὠρομέδοντος] In hoc nomine ſcribendo cum Edd. conſpirant Codices plerique: in uno legitur Vaticano Εὐρυμέδοντος· in uno alterove Florentinorum Ὠρεμέδοντι. Ultimum hoc probandum cenſebat *Reiskius*. cum Scholiaſtis *Caſaubono* recte nomen fuiſſe montis videtur in inſula Co. [Ὠρομέδοντι recepit *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 48. Ἀντία κοκκύζοντες] Quamvis formas vulgares praebeant Codices, ſcripſiſſe tamen et hic *Theocritus* videtur: Ἀντία κοκκύσδοντες ἐτώσια μοχθίσδοντι. [quae ſuam in Ed. admiſit *Br.* VALCK. 2.]

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τῶθ' ὅ,τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλαναν,
Χ' ὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·

vſ. 50. Εἴ τοι ἀρέσκει] In uno Florent. Codice legitur εἴ τιχ' ἀρέσκοι. in Vaticano, εἴ τιχ' ἀρέσκει. Scribi potuit a Poëtâ, εἰ τὶν ἀρέσκει, *ſi tibi placet:* Doricum illud τὶν frequenter in Theocriteis recurrit. VALCK. 1. — Scripſerat forte Poëta, αἰ τὶν ἀρέσκει, vel ἀρέσκοι, ut legit *Br.* VALCK. 2.

vſ. 50. Melius mihi videtur ἀρέσκοι, quod eſt in Florentinorum uno, et εἰ in doricum αἰ mutandum. αἰ τὶν ἀρέσκοι. BRUNCKIUS.

vſ. 51. Τῶθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει] Quod hic legiſſe videtur *Euſtathius*, πρὰν ὥρῃ· *Heinſio* valde probatum p. 341 — 343. mihi quoque placet ut Theocriteum, ſi ſcribatur πρὰν ὥρᾳ· *nuper vere novo* carmen in iter Ageanactis maritimum condiderat. *Virgilii* verſus eſt in Ecl. IX, 21. *Vel quae ſublegi tacitus tibi carmina nuper.* VALCK. 1. — πρὰν ὥρῃ mihi quoque velut genuinum placet. VALCK. 2. ad Voniaz. p. 366. A.

vſ 54. Κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκ πόδας ἴσχει] Ut in vſ. 53. recte legitur, διώκῃ, hic contra praeſtat ἴσχει, quod, pro ἴσχῃ, Codices offerunt tres Florentini, Codex Romanus, Edd. Mediol. et Aldina. Pro ὅτ', ὄκ' edidit *Wintertonus*: quod, certe Doricum, ſi dediſſent Codices, recepiſſem. [Forte ſcripſerat ὄκ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει. ὄκ' edidit et *Brunck* qui dedit in ſeq. v. Αἴκα τὸν Λ. VALCK. 2.] — Proxima, τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας· *Bentleius* attigit ad *Callim.* Epigr. XLV. Ὤπτηται μεγαλωστί. — Iſta vero vſ. 57. Χ' Ἀλκυόνες στορεσεῦντι τα κύματα, reſpiciebat *Virgilius* Ecl IX, 57. *Et nunc omne tibi ſtratum ſilet aequor:* egregia notavit *Io. Fr. Gronov.* Obſerv. III. c. 22. p. 636.

Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ, τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.

vſ. 59. *Ταί τε μάλιστα*] Scribendum potius, — *ταί γε μάλιστα Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις γέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.* Formam Doricam *ὀρνίχων* Codices hic adſirmant Florentini. [Ed. *Br.* *ταὶ τὰ μάλιστα* — et *ὅσαισί περ.* Mox v. 63. *κἠγὼν τῆνο.* Valck. 2.]

vſ. 63. Codices omnes *ἀνήτινον.* Aeoles in hac voce aſpiratam non adhibebant, quorum dialecto valde aſſinis dorica. Et hinc XV, 119. ſcribendum videtur *μαλακῶ Βρίθοισαι ἀνήτῳ* —. Brunckius.

vſ. 64. *Στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων*] Hac in ſede *φυλάσσων* nonnullis diſplicuit, quod pro *φέρων* poſitum probabiliter ſuſpicatur *Reiskius:* certe quod in Eid. II, 120. legitur: *Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,* dictum fuit a *Phileta*, cuius verſus ex Schol. MSS. *Caſaubonus* reſtituit: *Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα Δῶρα Διωνύσῳ δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.* Fruſtra viro Doctiſſimo hic *πυκάσδων* videbatur reſtituendum; neque enim Graece dicitur *στέφανον περὶ κεφαλῇ πυκάζειν·* quamvis optime quis dicatur *στεφάνοις πυκασθείς·* ad *Herodoti* VII, c. 197. *στέμμασι πᾶς πυκασθεὶς*, huius generis adſcripta ſunt nonnulla. Valck. 1. — In vſ. 65. *κρατῆρος* Ed *Br.* Eadem in vſ. 66. *Φρυξῇ* pro *Φρυξεῖ* et vſ. 67. *ἔστ' ἐπὶ π.* Valck. 2.

vſ. 70. *Αὐταῖσιν κυλίκεσσι*] Una forte litera mutata praeſtiterit legiſſe: *Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων·* ut dicatur *ἐνερείδων χεῖλος αὐταῖς κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα* [Hoc recepit *Br.* Valck. 2.] Recte ſcribitur in pleriſque Codd. *ἐρείδων·* in

Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ

nonnullis vitiose ἐρείσδων et ἐρίσδων. Infelici tentamine sollicitavit ista *Sam. Petitus* Observ. I. c. XI. p. 117. legendum ratus — ἐς τρίχα χεῖλος ἐρείδων, vel ἐρείσω· quod, eius iudicio, significaret εἰς τὴν μύστακα· *ad barbam usque.* Ab ista coniectura *Petitum* vel retrahere debuerant *Cadi cum faece siccati*, in *Horatii* I. Carm. Od. XXXV, 27. Theocritea commodum *Lambinus* admovit his *Horatii* III Carm. Od. XV, 16 *non citharae decent, — Nec poti vetulam faece tenus cadi.* In *Aristoph.* Pluto legitur v. 1085. ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίες πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. — Ad sequentia *Theocriti*, Αὐλησεῦντι δέ μοι [δ' ἐμὶν Ed. *Br.*] δύο ποιμένες· etc. ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ. recte compararunt ista *Virgilii* ex Ecl. V, 72. *Cantabunt mihi Damoetas, et Lyctius Aegon.* et cum versu *Theocr.* 65. Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ· Virgilianum 71. *Vina novum fundam calathis Ariusia nectar.*

vs. 73. Ὥς ποκα τᾶς ξενέας] Nomen esse proprium sed corruptum Ξενέας statuit *Reiskius.* mihi vera videtur *Dan. Heinsii* interpretatio p. 344. ut puellam Daphnidi amatam et notissimam, quam nominare nolebat, more satis usitato ξένην dixerit, sive ξενέαν. In nonnullis hic exemplaribus olim scriptum τᾶς ξανθᾶς liquet ex Scholiis. [vs. 75. *Brunckius* dedit παρ' ὄχθαισι ποταμοῖο. Valck. 2.]

vs. 73. Male excusum est Ξενέας. Non est enim nomen proprium. Recte usum vocis ξένος declaravit D. Heinsius. Sed vereor, ut hoc dignitati Nymphae conveniat. Mallem profecto legere, ὥς ποκα τᾶς Νύμφας. Brunckius.

vs. 77. Καύκασον ἐσχατόεντα] Paulo rariorem formam ἐσχατόωντα hic praebent Codices Florentinus et Vaticanus, ab *Homero* etiam adhibitam in Il. K. 206 hic tamen vulgatam praefero. [vs. 79. Ed. *Br.* κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν. Valck. 2.]

Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θήν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,

vſ. 83. Πεπόνθης] Poſitum pro πεπόνθεις τέρπν' ἐπεπόνθης Ed. *Br.* VALCK. 2.

vſ. 84. Καὶ τὺ κατεκλάσθης] Ad normam Doriſmi a κατακλᾶξαι formari debuit κατεκλάχθης· ut a λυγίξαι formavit *Theocritus* ἐλυγίχθη in Eid. XXIII, 54. Ut Theocriteum, ποκιχθέντα nobis adnotavit *Euſtath.* in Il. Ω. p. 1481, 15. συναρμόχθη legitur in verbis *Philolai* in *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 49, 24. ἁρμόχθη, apud *Diogen. Laërt.* VIII, 85.

vſ. 84. Κατεκλάσθης] Inſtar ſimilium ſcribi hic olim potuit κατεκλάχθης. VALCK. 2. Optime Cl. Valckenaer κατεκλάχθης, eadem forma qua Idyll. I, 98. ἐλυγίχθης. BRUNCKIUS.

vſ. 85. Ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας] Repoſitum fuit pro ἐξετέλεσσας, ut exquiſitum magis. Praeter Scholiaſten, ἐξεπόνασας tres exhibent Codices Anglicani, Vaticanus, et tres Florentini; niſi quod in nonnullis legitur ἐξεπόνησας, in uno ἐξεπόνασσας. [Dubito, utrum ἐξεπόνασας dederit, an ἐξεπόνησας. Illud edidit et *Br.* VALCK. 2] Pro ἐκτελεῖν *Euripides* etiam aliquoties ἐκπονεῖν adhibuit: nonnulla notata ſunt in Tragici Phoeniſſ. v. 1642. τἀντεταλμέν' ὃ δίκαιον ἐκπονεῖν; — Per ἔτος ὥριον hic deſignaſſe videtur *aeſtatem*.

vſ. 86. Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ] Ἐπ' ἐμοὶ legitur in tribus Anglicanis Codd. et Romano; atque a *Salmaſio* repertum in Codice fuit Palatino. Ex duobus Anglicis in hunc verſum ἦμεν recepi pro ἦμες quia ſubiectum vocibus ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες, altero ſuavius aures accidit. [εἶμεν praetulit *Br.* VALCK. 2.] Sed ἐπ' ἐμεῦ, *mea aetate*, omnino retinendum eſt: ἐπί γε ἐμοῦ ſic legitur apud *Thucydiden* p. 567, 51. ἐφ' ἡμῶν apud *Xenophontem* p. 158, 31. ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος in *Ariſtoph.* Acharn. v. 210. hic uſus praepoſitionis pervulgatus eſt. [vſ. 89. Ed. *Br.* κατεκέκλισο. VALCK. 2.]

Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἔφαμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά πȣ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτȣ̃ς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν

vſ. 87. Scribendum ὥς τὶν ἐγὼν, ut infra v. 121. ſcripſi. Brunckius.

vſ. 92. Βωκολέοντα] Formam Doricam, pro βȣκολέοντα, receperat [— recte — Valck. 2] Wintertonus.

vſ. 94. Ὧι τυ γεραίρεν Ἀρξεῦμ'] Hic mira eſt ſcripturae varietas: quod in aliis invenit exemplaribus Scholiaſtes, ὅ,ττιγ' ἀείδεν Ἀρξεῦμ'· id ipſum praebent Editiones primae Mediol. et Aldina, Codices tres Anglici, Romanus, et ex Florentinis unus: in reliquis Florentinis et Vaticano Cod. reperitur alterum, ᾧ τυ γεραίρεν Ἀρξεῦμ'· quod mihi genuinum videtur, recte redditum in Scholiis, ᾧ τινι σὲ τιμήσω. Non a Poëtis tantum Γεραίρειν, ſed adhibetur et a *Xenophonte*, *Platone*, *Philone Iudaeo*, *Plutarcho*, *Luciano*, aliisque.

vſ. 94. ὅ ττι γ' ἀείδεν. Sic etiam duo Caeſarei Codices. Brunckius.

vſ. 97. Ἔρανται] Mutari certe a *Br.* non debuerat in ἐρῶντι. Valck. 2.

vſ. 100. Μέγ' ἄριστος] Pro Ἄριστις hic ſcribendum ἄριστος vidit *Io. Pierſonus* ad *Moer.* Attic. p. 195. Μέγ' ἄριστος, a Scholiaſta repertum, cum legeretur in primis Edd. Mediolan. Aldina, et Iuntina, in Codice Rom. Cardin. Ottoboni, in Codicibus etiam Palatinis a *Salmaſio* adhibitis, in hanc ſedem revocare non dubitavi.

Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ

vs. 103. Ὁμόλας] In sex minimum Codicibus scribitur Ὁμόλω vel Ὁμόλου· et mons iste Thessaliae aliquoties Ὅμολος dicitur in Scholiis. *Stephanus* Byz. Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας· Παυσανίας ἐνάτῳ. Λέγεται καὶ Ὅμολος. Ut *Pausanias* IX. p. 728. montem Ὁμόλην vocat, Ὁμόλαν dixerat *Euripides* in Herc. Fur. v. 371. Litera vero mutata scribendum, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅςγε λέλογχας. [*Brunckius* edidit Ὁμόλω γ' ἐρατὸν πέδον. Valck. 2.]

vs. 105. Εἴτ' ἔστ' ἆρα Φιλῖνος] Quod in viginti Codicibus scriptum legi monuerat *D'Orvillius* in Critica Vanno p. 227. ἆρα Φ. pro ἄρ' ὁ Φ. recte *Reiskius* recepit in suam Editionem; id ipsum primae iam exhibent Mediol. et Aldina. In hunc etiam versum scripta nuperus Editor rectius omisisset. [*Br.* Ed. αἴτ' ἐντ' ὦρα Φιλῖνος ὁ μ. αἴτε τ. ἄ. Valck. 2.] — In vs. seq. pro μή τύ τι παῖδες· in quinque Codicibus legitur, μή τί τυ παῖδες· vulgata praestat. Valck. 1. — Μή τί τυ. Ex Codd. recepi pro μή τύ τι παῖδες. Valck. 2.

vs. 107. Ὤμους] More suo dederat Poëta, ὤμως. [Recte Cl. Valckenaer ὤμως. Brunckius. — vs. 108. ὄκα, pro ὅτε, edidit *Br.* Valck. 2.]

vs. 109. Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις] Recte Schol. εἰ δ' ἄλλως τὰ κατὰ Φιλῖνον τελέσειας. opponuntur enim haec istis v. 106. Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις· *ista quidem si feceris*, etc. *sin vero minus; si vero alio inclinaveris;* qua significandi potestate frequentatur Νεύειν. Male *Salmasio* hic legendum videbatur ἀνύσαις. Valck. 1. — *Br.* edidit Αἰ δ' ἄλλως νεύσαις, postremum in Cod. fuit inventum. Valck. 2.

vs. 111. Εἴης δ' Ἠδωνῶν] In margine libri sui haec scripserat

Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω.
Ἐν δὲ θέρει πυματοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Clariſſ. *Ti. Hemſterhuſius:* „*Berkelius* ad *Stephan.* in Ἠδωνοὶ pu„tat *Theocritum* magis egregii poëtae, quam accuratiſſimi Geo„graphi partes egiſſe, qui Edonos ad Hebrum fluvium colloca„rit. Haec non inepte ſunt notata: verum *Theocrito* ſuccurri „poteſt emendando: Εἴης Ζωναίαν, vel Ζωναίοις μὲν etc Vix quin „a *Theocrito* ſic fuerit profectum dubites, ſi contuleris *Nican„drum* Ther. v. 461. qui ipſe locus *Berkelium* non fugerat in Ζώνη. „*Servius* ad Aen. XII 365. ex *Statio* verſum profert, *Triſtius „Edonas hyemes Hebrumque nivalem.* qui memoriae vitio con„fictus videtur ex Theb. V, 78. ubi plura *Barthius* de Edonis. „Oſtendit is verſus non defuiſſe qui iunxerint Edonos et He„brum."

vſ. 112. Ἕβρον πὰρ ποταμὸν,] Sic iſta monuit interpungenda *Toupius;* atque idem eſſe τετραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτω, ac τετραμμένον πρὸς ἄρκτον. Non aliter cepit *Nicod. Friſchlinus* in *Callim.* h. III, v 114. qui ſic Latina fecit: *Montibus Edonum, mediae ſub frigora brumae, iuxta Hebrum iaceas, gelidam converſus ad arctum* Pro τετραμμένος, ſuam *Reiskius* coniecturam, πεπραμένος, *venditus*, hunc in verſum intulit. Interpretamentum verae lectionis, κεκλιμένος, legitur in duobus Codd. Anglicis, in Florentino, et Vaticano [idque proſtat in Ed. *Brunck.* Valck. 2]: ὤρεσι, pro ὤρεσι, iam dederat *Wintertonus.* — Hunc *Theocriti* locum ſpectabat iſta canens *Virgil.* in Ecl. X, 65. *Nec ſi frigoribus mediis Hebrumque bibamus, Sithoniasque nives hiemis ſubeamus aquoſae, Nec ſi, cum moriens alta liber aret in ulmo, Aethiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.*

vſ. 115. Ὕμμες δ' Ὑετίδος] Mira hic vir Doctus comminiſcitur, quibus reiectis recte *Toupius* vidit ſenſum eſſe: *vos Cupidines, qui, relicta Hyetidis et Byblidis unda, colitis excelſam ſedem Diones*; et per ἕδος αἰπὺ Διώνας Cyprum eſſe intelligendam. Horum elegantiam, qui paulo aliter haec cepit, admiratur *D. Heinſius* p. 345.

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ᾽· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἶ, αἶ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ᾽ ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ᾽ ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ᾽ ἀτυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

vſ. 119. Τὸν ξεῖνον — οὐκ ἐλεεῖ μευ] Editiones vulgares turpis hic error occuparat: pro με legendum μεῦ *Caſaubonus* et *Heinſius* iam monuerant: μεῦ repertum in Codicibus ſcriptis atque in Edd. antiquis recte revocavit *Reiskius;* neque enim de ſe loquitur Poëta, ſed de amico ſuo: Schol. τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ.

vſ. 121. Τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ] Hoc recepi pro vulgato ἀποῤῥεῖ, ſubminiſtratum ab Ed. prima Mediol. tribus Codd. Bodleianis, Florentino, Palatino, Romano Card Ottoboni: Ὑποῤῥεῖν ſaepe notat *ſenſim et paulatim defluere*, quod a *Demoſthene* dicitur ὑποῤῥεῖν κατὰ μικρὸν, p. 287, 85. hanc vim ſaepe verbis indit praepoſitio ὑπό. [*Br.* dedit, τὸ τὶν καλ. ἄνθ. ὑποῤῥεῖ. Valck. 2]

vſ. 122. Μηκέτι τοι φρουρέωμες] Sic ſcriptum fuit, pro φρουρῶμες, ex duobus Codicibus Florentinis et Barocc. Iſta talia, inter pronunciandum contrahenda, ſaepe *Theocrito* poterunt ex Codd. reſtitui. — Sequentium, — ὁ δ᾽ ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη· ſententiam optime *Toupius* expreſſit: *ad amati fores alius per totam noctem excubet, et frigora matutina patiatur.*

vſ. 125. Εἷς δ᾽ ἐπὶ τᾶσδε] Pro ὑπὸ, recepi ἐπὶ ex Codicibus: *Wartonus, corrigo,* inquit, *partim ex fide Codicum manuſcriptorum:* Εἷς δ᾽ ἐπὶ ταῖσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστραις. ex his quod Codicibus nititur duobus Florentinis, ἐπὶ, lectum a Scholiaſta, probandum cenſeo. *Unus Molon, amicorum optime, in hac ſe palaeſtra exerceat.* [Sequentia, τᾶσδε — παλαίστρας mutanda non ſunt. Valck. 2.]

Τόσσ' ἔφαμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν

vſ. 128. Τόσσ' ἔφαμαν] In duobus Codd. et in Ed. *Br.* legitur Ὡς ἔφαμαν. in hac etiam ſola, ὁ δ' ἐμὶν τ. λ. VALCK. 2.

vſ. 129. Ἧμες] Ob quam rationem ſupra v. 86. praeſtare videbatur ἧμεν, hic contra ceteris lectionibus ἧμες erat praeferenda: ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἧμες. Sic ſcripti Codices exhibent plerique.

vſ. 129. Gratior auribus ſonus erit hujus verſus, ſi cum Cl. Valckenaer ſcripſeris ὤπασέν ἧμες. εἶμεν, quod dedi, agnoſcunt etiam codices. Vid. d'Orville crit. Vanni p. 28 BRUNCKIUS.

vſ. 134 Οἰναρέοισι] Ex Cod. MS. οἰναρέαισι dedit *Brunckius;* qui in v. 137. recte vulgavit κελάρυσδε, omiſſa littera illic inutili VALCK. 2. — Caeſareus unus οἰναρέαισιν. Alter νεοτμάτῃσι. Aeque bene dicitur οἰναρέη et οἰνάρεον, ut οἰνάρη et οἴναρον. In Babriae verſibus, quos refert Suidas in οἴναρα, editio princeps habet ἅλω πλατεῖαν οἰνάραις ὑπεστρώκει. BRUNCKIUS.

vſ. 139. Λαλαγεῦντες ἔχον πόνον] Elegans forma loquendi non debuerat prava correctione ſollicitari: ſi vel codices optimi darent πόθον, eſſet illud tamen omnino reiiciendum: hymnus in Caſtores (ſive Eid XXII.) in uno tantum Vaticano Cod. fuit inventus a Sanctamando: unus iſte codex illic, in v 187 πόθον exhibet, ubi recte etiam vulgatur: Ἔγχεσι μὲν κράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον. Eadem ratione ſcripſit *Herodot* II. p 110 26. ὅτε ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὔλακας ἔχουσι πόνους, οὔτε σκάλλοντες. *Pau-*

Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης·
Ὄχ⸱ αι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

ſan. L. IV. p. 318, πόνον εἶχον πολὺν κατ' Ἀνάξανδρον — τεταγμένοι etc. vocem ibi πολὺν ab alia manu ſuſpicor interiectam. — Ut hic Τέττιγες, dicuntur et λαλαγεῦντες a *Gregorio Nazianz.* in Carm. T II p. 86 οἱ δ' ἐπὶ δενδρῶν Στηθομελεῖς, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος ſic vulgata, ἀπὸ δένδρων Στηθομελεῖς, corrigi debent: ipſe *Gregor.* Or. XXXIV. p. 553. D. τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα; in eiusdem carmine XXVIII. inter illa quae *Muratorius* edidit, reſtitui poterunt λαλαγεῦντες Ὄρνιθες, ex *Theocr.* Eid. V, 47. — Sumſit ex Theocriteis carminibus permulta *Gregorius Nazianzenus.*

vſ. 143. Πάντ' ὦσδεν θ.] Πάντ' ὦσδε θέρεος, — ὦσδε δ' ὀπώρας, Ed. *Br.* VALCK. 2.

vſ. 144. Παρὰ πλευρῇσι] Non deterius eſt, περὶ πλευροῖσι· quod in duobus eſt Codicibus Florentinis: περὶ πλευροῖσι δὲ μᾶλα Δαψιλέως ἄμμιν (vel potius ἀμῖν) ἐκυλίνδετο. Utraque vocis forma legitur et in his carminibus [περὶ πλευραῖσι *Br.* edidit. VALCK. 2.]

vſ. 147. Ἀπελύετο] Poſitum, pro ἀπολύετο, ex duobus Codd. Florentinis: et ſaepius ex Codd. augmenta quae dicuntur *Theocrito* poterunt reſtitui Pro πίθων hoc in verſu Codex Rom Cardin Ottoboni et Reg Pariſ. dant πίθω. vulgata praeſtat. [πίθω recepit *Br.* qui vſ 150. κρατῆρ' edidit. VALCK. 2.] Verſu praecedente, 146, utuntur *Etymologus* in Βράβηλα, *Suidas* in Βράβυλα, et *Athen.* II. p 50. A

vſ. 147. πίθω habet etiam unus ex Caeſareis. Unum convivis deprompſiſſe cadum ſufficere debuit. Si plures relinini fuiſſent, ideo fuiſſet factum quia diverſa fuiſſent vina. At eane omnia quadrima? BRUNCKIUS.

Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

vſ. 151. Τὸν ποτ' Ἀνάπῳ] Nihil eſt cauſae cur hic ſcribi malit *Heinſius* Ἀνάπω· more ſibi conſueto Dorica utitur praepoſitione Poëta.

vſ. 152. Ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε] In re minime dubia recepi *D. Heinſii* emendationem, pro λᾶας legentis νᾶας illam ſatis firmant Homerica de Cyclope in Od. I. 481. ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο. Naves autem Noſter νᾶας dixit etiam in Eid. XXII, 17. ἐκ βυθȣ̃ ἕλκετε νᾶας. Qui non meminerat, illud ipſum *Heinſio* iam in mentem veniſſe, νᾶας hic legendum monuit *Musgravius* in addendis in *Theocr. Wartoni* T. II. p. 410. *Heinſii* νᾶας nuper etiam adprobavit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* [itemque *Brunckius.*]

vſ. 154. Διεκρανώσατε] *Etymologus* p. 273, 38. Διεκρανώσατε σημαίνει τὸ ἀνεῴξατε· παρὰ τὸ κάρα· διεκαρανώσατε· — δοκεῖ γὰρ τῶν πίθων ἡ ἀλοιφὴ κάρα εἶναι. ȣ̓́τως Ἀμάραντος, ὑπομνηματίζων τὸ εἰδύλλιον Θεοκρίτȣ, ȣ̃ ἡ ἐπιγραφὴ Λυκίδας ἢ Θαλύσια.

vſ. 156. Γελάσσαι] Cum Γελάξας aliquoties legatur in Theocriteis, hic etiam probabiliter ſcripſerat γελάξαι. VALCK. 1. — Ἐγὼν πάξαιμι Ed. *Brunck.* quocum recepi γελαξαι pro γελάσσαι. VALCK. 2.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὼ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

vſ. 1. Βωκολέοντι] Poſitum pro βουκολέοντι.

vſ. 2 Ὡς φαντὶ] Διόφαντε legere tentabat *Pierſonus;* verius quod vulgatur.

vſ. 3. Ἤτην] Scribi potuit et ἤστην· quod eſt in Codd. Rom. et Pariſ. et in Ed. Mediol. prima.

vſ. 3. Ἀνάβω] Aliam lectionem ex Schol. eruit et probavit *T. H.* ἐνάβω.

vſ. 7. Νικασεῖν] Νικασῆν ſcribitur in Ed. prima et Cod. MS. νικαξεῖν nollem nuper [in Ed. *Br.*] prodiiſſet; ut — vſ. 10. νικαξεῖς.

vſ. 9. Συρικτὰ] Συριγκτὰ *D'Orvillius* invenit in optimo Cod.

vſ. 10. Εἴτι πάθῃς] Quod dedi πάθῃς, hic σολοικίζει. Recte ceterae editiones πάθοις. Sed praeterea ει in Doricum αι mutan-

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,

Λευκὸν

dum. Scr. οὐδ' αἴ τι πάθοις. Sic Idyll. V. extr. αἰ μή τυ φλάσαιμι. Brunckius.

vſ. 11. Καταθεῖναι] Καταθῆναι hic et v. 12. ſcribitur in Ed. prima Mediol. Initio vſ. dedi cum *Brunckio*, χρῄσδεις ὦν, pro χρῄσδεις δ' ὦν, vel χρ. γ' ὦν, ut edidit *Winterton*.

vſ. 13. Ἀλλὰ τί] Recte ſcriptum, et ὅ κεν — εἴη. In paucis Codd. legitur, Καὶ τίνα θ. in uno, et in Edd. primis ὃ μὲν — εἴη. An in aliis olim inventum fuit, Καὶ τί γα θ.;

vſ. 14. Θές γ'] Γ' illud, et verſu ſequente, non abſurde expunxit *Reiskius*, omiſſum ab *Aldo*. — *Pierſono* placuit, τὺ δὲ θὲς λιπομάτορα ἀμνόν. Sequente vſ. pro ποκα γ' ἀμνὸν, dedi cum aliis ποκα ἀμνόν.

vſ. 18. Codices nonnulli ἐπόησα. Ex quibusdam carminibus Dorice ſcriptis, ut Anytes II. probabile eſt non Attice ſolum, ſed et Doricae dialecto adſcribendum uſum verbi ποῶ. In Idyll. X. 38. reponenda eſt editionum lectio ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν. Brunckius.

vſ. 18. Ἐποίησα] Recte ſcriptum: ἐπόησα nonnulli dant

Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς ꙋ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

Codd. et tres Edd. primae. — Hoc in v. ἐγὼ non debuerat tentari a *Wartono;* nedum in contextum recipi ἔχω.

vſ. 20. Ταύταν] Recepi pro ταύτην ex duobus ſaltem Codd.

vſ. 21. Κἠγὼ] Κἠγὼν hic melius eſſet, quod et recepit *Br.*

vſ. 23. Ἀλγῶ] More *Theocriti* hic etiam ſcribi potuit, ἀλγέω, ut edidit *Br.*

vſ. 24. Κάλαμός γε] Repoſitum pro κάλαμός με, ex Cod. Reg. Pariſ. Edd. Mediol. Ald. Rom. κάλαμός γ' ἑ male vulgavit *Reiskius.*

vſ. 25. Ἁμέων] Pro ἁμῶν recepi cum *Br.* quia legitur in Cod. MS. et in Ed. Flor.

vſ. 27. Ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων] Ταῖς ἐρίφοισι κύων ὁ φ. ὑ. numeroſius videtur *Toupio;* mihi quoque. Pro φάλαρος *Pierſono* placebat φίλαργος. — Huc usque verſus ſunt omnes Theocritei; ſequentibus inſunt illo minus digni.

vſ. 28. Χ' οἱ] Hic et v. ſeq. in primis eſt Edd. et in illa *Wintertoni;* Χῳ ſcribitur in aliis.

Ibid. Ἐπακούσας] Dederat iam *Winterton.* pro ἐπακοῦσαι. — vſ. 29. κρίνειν Ed. *Br.* vſ. 31. ἀμοιβαίαν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

vſ. 34. Πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰ] Hoc, pro συρικτὰς, a *Caſaubono* probatum, recte *Reisk.* recepit: praebent illud Codd. et duae Edd. primae. — Hoc uno loco lectum Πῇ mutatum fuit in Πᾷ a *Wintertono.*

vſ. 35 Ἀμνίδας] Ἀμνάδας hic praebent Codd. Italici duo, Pariſ. Reg. et duae Edd. primae. Forma rarior hic et alibi potuiſſet reponi.

vſ. 37 Γλυκερὸν φυτὸν] Melius mihi videtur, quam γλυκερὰ φυτά. hoc in duobus eſt Codd. et in Ed. *Br.*

vſ 38. Μουσίσδοι] Ed. *Br* μουσίσδει

vſ 39. Βωκόλιον] Pro βουκόλιον ex Codice fuit ſcriptum. — Ποιμαίνετε, pro πιαίνετε minus recte legitur in Codd. duobus.

vſ. 40. Τῇδ' ἀγάγοι] Hoc certe vitioſe ſcribitur, corrigendum e Scholiis ἀγάγῃ, cum *Toupio*. Praeterea dari poterit ex Ed. Flor. Τεῖδ' ἀγ. Τεῖνδ' ex uno Cod. enotatur. Τᾷδ' edidit *Wintertonus*; τεῖνδ' ἀγάγῃ, *Brunckius.*

Ibid. Χαίρων] Genuinum, in χιμαρῶν mutatum volebat *Reiskius*; quod certe ut elegans non debebat commendari.

vſ. 41. Νομοὶ] Νομὴ et νομαὶ ſunt in nonnullis Codd. minus recte.

vſ. 42. Πλήθουσιν] Πλήσουσιν, deterius vulgato, legitur in duobus Codd. πηδῶσιν in Ed. Flor. πλήθοντι, Ed. *Br.*

῎Ενθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

῎Ενθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
῎Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

vſ. 43. Ἐπινίσσεται] In duobus Codd. ſcribitur, ἐπινείσσεται. hoc dedit *Br.* Iſta vero, ῎Ενθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· quis credat Theocritea? ῎Ενθ' ἁ καλὰ ποσσὶ 'πινίσσεται vulgato melius videbatur *Pierſono*.

Ibid. Αἱ δ' ἂν ἀφέρποι] Poſitum ex Codd. pro ἀφέρπῃ, ut et v. 47.

vſ. 46 Σμάνεα πληρεῦσιν] Utrumque ſervandum eſt: in uno Cod. Σμήνεα legitur; in aliis πλαρεῦντι vel πλαρῶντι. quorum illud recepit *Brunckius*.

Ibid. Καὶ δρύες ὑψίτεραι] Καὶ δρύας ὑψιτέρας legendum putat *Reiskius:* ὑψιτέραις in Ed. ſcribitur Florent. — Sed neque hic verſus videtur *Theocriti*, nec ſane v. 48.

vſ. 49. Ὦ τράγε] Hos etiam quatuor verſus non Menalcae, ſed Daphnidis perſonae tribuendos; verſum autem 53. et ſeptem ſequentes, Menalcae, ſuſpicatur *Reiskius;* quem ſequutus eſt *Brunckius.*

Ibid. Ὦ βάθος ὑ.] Pro ὦ ſcriptum ad mentem *Caſaub. Heinſii* et aliorum: id ipſum ex Codd. enotatum Schol. legit. Sed ſequens ὦ cum *Heinſio* non mutarem.

vſ. 51. Λέγε Μίλων'] Pro Μίλῳ, ex duobus fuit Codd. receptum, quod probant *Reiskius*, et *Toupius*, recepitque *Brunckius.* Sed et haec, Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων', Ὡς — ſatis ſunt abſurda, neque adeo *Theocriti:* ἴθ' ὦ 'πόλε, corrigebant *Grotius* et *Heinſius;* ἴθ' ὦ καλὲ, *Sam. Petitus.*

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ὅτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδευ τᾶν ἐρίφων, φεῖδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.

vſ. 53. Μή μοι γᾶν] Omnino mutatum nolim. Repoſitum voluiſſet *Reiskius*, Μή μοι τᾶν Π. eſſet illud, ipſo iudice, τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείοις κτήματα.

Ibid. Χρύσεια τάλαντα] Κροίσοιο τάλαντα, ut probabiliter corrigit *Pierſonus*, admiſit *Brunckius*. Suam hic coniecturam, χρυσεῖ' Ἀταλάντας in contextum inferre auſus eſt *Reiskius*.

vſ. 56. Τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα] Σικελικὰν ex uno alterove Codd. enotatur. Scribi potuit: Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, Σικελικάν τ' ἐς ἅλα· vel, ut *Heinſio* placuit, τὰν Σικελάν τ' ἐς ἅλα. quod habet Ed. *Br*.

vſ. 57. Ὕδασι δ' αὐχμὸς] Οὔδασι legitur in duobus Codd. in Edd. primis, et apud *Stobaeum*: meam iuvenis coniecturam, οὔθασι *R*. in contextum intulit: nollem factum. *Br*. recte dedit φοβερὸν, κακὸν ὕδασιν αὐχμός.

vſ. 61. Ταῦτα μὲν ὧν] Neque hic verſus neque ſequentes aliquot mihi videntur Theocritei; forte ſunt *Moſchi*.

vſ. 63. Τᾶν ἐρίφων] Ex duobus Codd. ſcriptum pro τῶν ἐρίφων. Apud *Stobaeum* legitur: Φείδευ τῶν ἀρνῶν, φείδευ, λύκε, τῶν ἐρίφων μευ.

vſ. 64. Μηδ' ἀδίκει μ'] Μηδ' ἀδικῇς μ', apud *Stobaeum* legitur, ex quo poſitum ὁμαρτέω, pro ὁμαρτῶ.

Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·

vſ. 68. Οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα] In Cod. legitur, οὔτι κάμηθ'· in alio, οὔτι κάμησθ'. — ὄκκ' ἂν in MS. repertum placet *Reiskio*. — Verſu 69 Πλήθετε eſt in Reg. Pariſ. ut in Ed. Mediol.

vſ. 71. Δεύτερος αὖ] Fruſtra tentat *Reiskius*. Quae ſequuntur, Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω, quis credat eſſe *Theocriti?* In his Κἠμ' ἐκ ſcribi poterit cum *Wintertono*.

vſ. 73. Παρελεῦντα] Ex Cod. poſitum, pro παρελῶντα· Παρελῶντα, quod alibi legitur, hic in aliis eſt Codd. — Pro ἦμες ſcribitur et in Codd. ἦμεν· εἶμεν· εἶμες. εἶμεν Ed. *Br.*

vſ. 74. Οὐδὲ λόγον ἐ. ἄ. τὸν πικρὸν] Τὸν μικρὸν corrigit *D. Heinſius;* quod adprobat *Toupius;* recepit *Brunckius*. In aliquot Codd. legitur, Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ. Sed et haec et illa dedecent *Theocritum*.

vſ 76. Ἁδεῖ' ἁ] Mutari non debet. Ἁδεῖα edidit ex Ald. *Winterton*.

vſ 77. Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος] Verſus eſt in IX, 7. ubi v. 19. παρ' ὕδωρ ῥέον· ut hic v. 78.

Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε

vſ. 78. Αἰθριοκοιτῆν] Poſitum ex Flor. Edit. pro αἰθριοκοιτεῖν. in Cod. MS. legitur αἰθριοκοιτᾶν. —

vſ. 80. Ἁ μόσχος] Ὁ μόσχος, ex Aldi Ed. iam revocatum a *Reiskio*, ut genuinum tuetur *Brunckius.*

vſ. 80. Hic et in Idyll. IX. 7. codices multi et Aldina editio ὁ μόσχος, quae vera lectio eſt, a male ſedulis immutata metro proſpicientibus. Sed metrum in tuto eſt, ſiquidem bonus eſt iſte verſus Homericus ex Il. π', 358. Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, ubi videndus Clarkius. Praeter codices Wartonianos, qui hanc lectionem habent, ſic etiam ſcriptum eſt in codice Bibl. Caeſareae, cujus collationem habeo accuratiſſimam. Brunckius.

vſ 82. Ἁδύ τι] Qui ſequuntur verſus XII, et primi hoc in carmine XXVII, mihi videntur Theocritei.

vſ. 83. Λείχεν] Ex Cod. ſcriptum, pro λείχειν.

vſ. 84. Λάσδεο τᾶς σύριγγος] Ex duobus Codd. prodiit pro τὰς σύριγγας· atque ita iam correxerat *Scaliger:* vulgatam non abſurde tuetur *Reiskius;* alterum dedit et *Br.*

vſ 85. Αἰ δέ τι] Ex uno Cod. adnotatum, Αἰ δέ κε λῇς.

v. 87. Πληροῖ] Πλαροῖ ſcribitur in uno certe Codice; male.

vſ. 88. Ὡς μὲν ὁ παῖς] In his tentandis mirum quid evenerit *Scaligero;* cui *Heinſius* ne obloqui quidem auſus eſt.

vſ. 88. Ἀνάλατο] Unius nititur auctoritate Codicis, pro ἀνήλατο repoſitum etiam a *Brunckio.*

Νικήσας· ὅτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὤτερος· ὅτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

vſ. 89. Ἐπὶ ματέρα] Ἐπὶ ματέρι proſtat in uno Codice MS.

vſ. 91. Ὤτερος· οὕτω] In hoc verſu, necdum emendate ſcripto, γαμεθεῖσ' in formam uſitatam γαμηθεῖσ' ex Cod. et primis Edd. fuit mutatum: pro οὕτω, ſcribitur ὡς in Edd. primis.

vſ. 92. Δάφνις] In quibusdam legitur Codd. πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο. atque ita edidit *Br.*

vſ. 93. Ἄκρηβος] In ἄκραβος mutandum eſt, quod habet Ed. *Br.*

Αὐτῷ (id est αὐτόθεν) ὀρῆς Φύσικα.

haec ex apographo Cl. *Ruhnkenii* cum vicinis *Koenius* edidit ad *Gregor.* de Dial. p. 161. et 162.

Vſ. 14. Ναὶ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφῦς.] Tres ſaltem
p.306. A. Codices dant Ναὶ τὰν πότνιαν· ad duo enim Florentinos, ex Ed. *Wartoni* notos, Codex accedit Paris. adhibitus a Clar. *D. Ruhnkenio:* πότνα et πότνια quamvis uſitato more ponantur in Theocriteis, hic ſcribi potuit πότνιαν· nam, ut apud alios Poëtas plura ſimilia, prima correpta leguntur et apud. *Theocr.* Δάφνις· τέχνη· πότμος etc. — *Pater* a pueris *dimidiata verba tentantibus*, ut loquitur *Minucius Felix*, dicitur απ, πα· παπα· videantur a me ad *Herodotum* notata P. 307, 57. quaeque pauca vere ſcripſit *Anna Fabri* ad *Callim.* h. Dian. v. 6, laudata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 148. — Quae ad Ἀπφῦς Theocritéum ſcripta ſunt permulta examinare non lubet: cur *Scaligero*, Anim. *in Euſeb.* p. 119. Ἀπφῦς etiam ſcriptum videatur Ἀφῦς non exputo. — Suſpicor huius ſimile quid lectum in *Sophroneis:* hinc ortum, quod eſt in *Etymologico M.*
B. p. 651, 7. Πάππα. — ὅτω λέγεται παρὰ Συρακεσίοις ὁ πατὴρ, πᾶς· καὶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὰ π, πάππα. utrum illic etiam Πᾶ ſcribendum, an Παπ; *Mater* certe Sicilienſibus etiam Μᾶ videtur fuiſſe dicta.

Vſ. 15. Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὴν Πάντα) νίτρον —] Ex duobus Codd. Flor. vocula μὲν in μὰν mutata, et δὲ fuit ex Vaticanis interiectum cum *Toupio*, qui in Append. Notar. in *Theocr.* iſta longe aliter interpretatur, quam ceperat *Reiskius*. *Toupius*, iſta fere cepit, ut Gallus Interpres *M. de Longepierre*,

L'autre jour; car chez moy l'autre jour tout ſe nomme.

Reiskius, verſu ſequente ingenioſe mutato, quintum de-
C. cimum ſic corrigere tentabat:

Ἀπφῦς μὲν τῆνος (πρώαν θὴν πάντα λέγωμες)
Νίτρον —

Ex utriusque ratione verſus numeroſus evadit. Neutrum

vero probaſſet *Dan. Heinſius*; ex cuius libello, rarius occurrente, nonnulla hic ponam. Quum *Horatii* opera cum Animadverſ. ſuis auctioribus ederet ſecunda vice *Dan. Heinſius*, *Librum* huic editioni praefixit *de Satyra Horatiana*: tertia vice edito, cIↄIↄcxxix, typis Elzevirianis *Heinſii Horatio* non animadverſiones tantum acceſſere meliores, ſed et de Satyra Horatiana perdoctum opuſculum altero tanto auctius, atque in duo libros diviſum: in hac Edit. libelli circa finem libri II, p. 282. iſta leguntur:

„Theocritus, cum Sophronis Mimos, decimo et „quinto Idyllio, crebriuſcule inſertis quam ſolet perſo- p.307.
„nis, imitatur; dedita opera ſimiles orationi immiſcuit A.
„verſiculos. Quid enim iſte ſi non talis?

„Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν, λέγομεν πρώαν θήν.

„In autore praeſertim, quo numerorum aeque ſtudioſus „nemo forte unquam extitit; ita quidem, ut Bucolicis „continuis totas ſaepe ῥήσεις abſolvat.

Vſ. 16. Νίτρον καὶ φῦκος] In Theocritea elegantem hanc obſervationem amicus mecum communicavit *D. Ruhnkenius*.

„Praxinoë nitrum et fucum ſibi emi volebat, quo for„mam interpolaret, in publicum proditura. Ad *malam* „*rem muliebrem* (ut Terentius vocat Heaut. II, 3, 48. ubi B.
„videndus Bentlejus) non minus *nitrum* pertinet, quam „fucus. Ovid. Medicam. Fac. vſ. 73.

„*Nec ceruſſa tibi, nec nitri ſpuma rubentis*
„*Deſit.*

„ubi Theocritum laudat N. Heinſius. At maritus, homo „antiquus et frugi, pro nitro et fuco ſalem attulit, tacite „monens uxorem, neceſſaria ad victum emenda eſſe, non „nugas muliebres. Senſum loci vidit Toupius in Append. „ſed minus diſerte explicuit." — Puellas Chriſtianas *nitro* abſtinere iubebat *S. Athanaſius*; cuius hanc in rem verba dabunt *Caſauboni* Animadverſ. in *Athen.* XV, c. 1. virginesque, quibuscum viri etiam ſancti rem habebant, *oculos circumducto nigrore fucare*, nolebat *Cyprianus*: vid. C.
Ez. Spanhemius in *Callim.* h. in Del. v. 198.

Αἶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς Φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι

vs. 12. Τῶ δὲ θέρευς] Sic recte Wintertonus edidit pro Τοῦ δὲ θέρους. Ut in Codicibus scriptis, θέρευς in Edd. est vetustis.

vs. 13. Ὅσσον ἐρῶντι] Scholiastas sic legisse monstrant ipsorum adnotata: in editis legitur, λείπει τὸ παῖδες· in Scholiis quae *Salmasius* invenit in Cod. MS ὅσσον ἐρῶσι παῖδες λόγων ἀκούειν. Pro ἐρῶντι praebet Ed. Iuntae Florentina, ἐρῶντα. Vere mihi *Toupius* numerum hic dualem restituisse videtur ἐρῶντε. ut *puer* scilicet *et puella* intelligantur se invicem *amantes*, qui quidem parentum monita nihil curant. Literis tantum distractis ἐρῶν τι edidit Wintertonus, atque ita scribendum putabat *van Eldik* in Specim. Crit. p. 18. ἐρᾶν τι vereor ut a Graecis veteribus dicatur. Valck. 1. — Ὅσσον ἐρῶντε] Sic cum Toupio scripsi pro ἐρῶντι. Pro καὶ ματρὸς ex Cod. Flor. prodiit ἢ ματρός. Valck. 2.

vs. 15. Ἐνοικέω] Quia inter legendum contrahenda sic scribere solet etiam *Theocritus*, pro vulgato ἐνοικῶ, ex duobus Codd. Florentinis ἐνοικέω recepi. Duo Codices, pro κἠγώ, quod dant κἠγὼν suo loco reliqui: κἠγὼν, sequente voce καλὸν, durius videtur. [κηγὼν habet Ed *Br.*] — In versu 18. duo dant Florentini κώεα κεῖται, pro κεῖνται. hoc an illud probetur nihil refert: mihi tamen scripsisse videtur κεῖνται. [κεῖται Ed. *Br.*]

vs. 19. ζέει hic scribendum fuisse facile concedet, qui naturam Bucolici versus perspectam habet: quae de eo Daniel Heinsius Lect. Theocr. C. 1. et in doctissima ad Röverum Epistola Cl. Valckenaer disseruere subsequentes Theocriti editores non moverunt. *Vox clamantis in deserto.* Brunckius. — Ζέει] Commode sic emendavit *Brunckius* vulgatum ζεῖ. Valck. 2.

Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,

vſ. 20. Ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν Χείματος] His et ſequentibus ut ſincere ſcriptis utitur *T. H.* ad *Thomam Mag.* p. 636. Pro οὐδ' ὅσον, *Heinſius* ſcribendum putabat οὐ τόσον p. 349. b. *Caſaubonus* p. 263. a. voces οὐδ' ὅσον interpretatus οὐδ' ὀλίγον, in ſequenti verſu ſcribit, ᾗ νωδὸς, adferens Scholion ex Codice Genevenſi: οὐκ ἔχω δὲ οὐδὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο. Illud ᾗ *Caſauboni*, repertum in Ed. Aldi, *Reiskius* probavit. Pro ἢ vel ᾗ νωδὸς, litera repetita, *Toupius* ſcribit, ἣν νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος· *equidem non tantam curam habeo hyemis, quantam habet edentulus nucum pulte adpoſita.* Ex his mihi quidem optima *Heinſii* videtur coniectura, ſi modo ᾗ in ſequentem verſum recipiatur, pro ὡς uſitato more poſitum: — ἔχω δέ τοι οὐ τόσον ὤραν Χείματος, ᾗ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. Valck. 1. — Mihi placent οὐδ' ὅσον et ᾗ. Valck. 2.

vſ. 21. ἣν νωδός. Lectionem hanc ſeu potius emendationem Cl. Toupio debeo, ſed ut verum fatear, hujus me jam poenitet. Neſcio an ſic bene exprimatur haec ſententia, οὐδ' ἔχω τόσην ὤραν χείματος, ὅσην νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. Vera profecto lectio eſt, quam habet Aldina editio ᾗ, *quemadmodum*, et οὐδ' ὅσον valet οὐδ' ὀλίγον, ut recte a Caſaubono expoſitum eſt. Brunckius.

vſ. 23. Melius Vindob. Cod. ἔτραφεν. Brunckius. — Hoc, pro ἔτρεφεν, iure placuit *Brunckio.* Valck. 2.

vſ. 26. Σιτήθην] In hoc verbo variant Codices, in quibus legitur σιτάθην· σιταςθην· σιτεύθην· et σιτήθην· ultimam formam, quam praebent Codex Rom. et Editiones primae Mediol. Ald. Florent. genuinam arbitratus, recepi: recte ſcripta leguntur in Theocriteis τήρησον· μυθήσατο· ποιησεῖς· πατησεῖς· etc. [σιτάθην Ed. *Br.*]

Ibid. Πετραισιν ἐν Ἰκαρίαισι] Quam lectionem in Codice Vaticano invenit, ἐνὶ Καρίαισι, probandam cenſuit *Sanctamandus:* in duobus autem Vaticanis Codicibus adſcriptum ad hunc verſum

Πέντε ταμὼν πέντ' ἐστιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν,
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς·
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις

Scholion, ἐν τῇ Καρίᾳ νήσῳ· lectionem iſtam adſirmat. Caria tamen inſula dici non debuerat. [Speciosam lectionem ἐνὶ Καρίαισι admiſit in ſuam Ed. *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 29. Παρὼν] Literis tantum tranſpoſitis olim corrigebat *Toupius* πρώαν· *nuper;* ſed vulgatam vocem ex more *Theocriti* recte tuetur in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 29 ΠΡΩΑΝ, quod ex Toupio hic dedi, ipſe damnat in poſterioribus curis; at ego mordicus teneo, nec dimittam unquam. Si quid in τήνοισι ΠΑΡΩΝ ἄεισα νομεῦσι venuſtatis aut elegantiae eſt, id ſupra captum meum eſt. BRUNCKIUS. — παρὼν in πρώαν eſſe mutandum, contendit non immerito *Brunckius;* qui in hunc quoque v. recepit ἐγὼν τήνοισι. VALCK. 2.

vſ. 32 Ἴρηκες] In uno Florentinorum Codicum legitur Ἴρηξ δ' ἴρηξιν· melior lectio eſt vulgata. VALCK. 1. — Ἴρηκες praeſtat alteri Ἴρηξ, vel Ἴραξ, quae leguntur etiam in Codd. VALCK. 2.

vſ. 33. Πλεῖος] πλῆος eſt in Ed. *Br.* VALCK. 2.

vſ. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας] *D. Heinſio* vox ἐξαπίνας in ἐργατίναις videbatur commutanda p. 349. b [probante *Pierſono*. VALCK. 2] Servata voce Theocritea ἐξαπίνας, quam optime tuetur *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* pro ἔαρ libenter cum *Eldikio* legerem ἔδαρ — οὔτε γὰρ ὕπνος Οὔτ' ἔδαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. Hinc ſumta tum videri poterit gloſſa *Heſychii:* Ἔδαρ, βρῶμα. Forma vocis uſitatior, Homerica quippe, Εἶδαρ adhibita a *Matrone* apud *Athen.* IV. p. 134. F. adhibetur et in *Theocriti* Eid. XV, 115. *Callim.* h. Cerer. 91. Dian. 89. ut hoc in loco ἵνα — εἶδαρ ἔδοιεν, legitur in perditi carminis *Callimachei* fragmento, εἶδαρ ἔδων, in Scholiis ad *Theocr.* Eid. IV, 16. ubi priora *Callimachi* verba, (quae *Caſaubonum* in Lect. *Theocr.* p. 249. et alios deceperunt) ſunt ex h. in Apoll. v. 40. poſteriora carminis perditi

Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τωσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

fragmentum, partim emendatum a *Casaubono*. Valck. 1. — Mihi scripsisse videtur: οὔτ' ἔδαρ ἐργατίναις γλυκερώτερον. Valck. 2.

vs. 35. Οὓς γὰρ ὁρῶσαι Γαθεῦσιν] Sic scripta, quod fatendum est, commodam praebent sententiam. In Scholiis memoratae lectiones ὁρῆτε et ὁρεῦντι reperiuntur et in Codicibus: ὁρῆτε certe legitur in Ed. Flor Iuntae. Quum vero in tribus Codd. Florentinis et in Vaticano legatur ὁρεῦντι· in Paris. ὁρῶντι· verum equidem arbitror, quod legitur in Adnot. in *Eurip.* Hippol. v. 1339, et scripsisse Theocritum: — οὓς γὰρ ὁρεῦντι Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα· *quos enim Musae placido lumine viderint, illis ne Circes quidem venena nocuerint.* Huius similes quaedam sententiae frustra hic excitarentur. Hoc adhibens *Theocriti B. Martinus* V L. IV, c. XIX. illud scribit corrupte et ex anonymo auctore citasse *Eustathium:* designat ibi vel locum ab *Heinsio* prolatum L. T. p. 364 vel ista *Eustathii*, quae leguntur in Odyss. K. p. 395, 1. Ὅτι εἰς ἀλληγορίαν τινὰ ἡ Κίρκη ἀλληγορεῖται, δηλοῖ φανερῶς καὶ ὁ γράψας, ὅτι οὓς οὐ προσορῶσιν αἱ Μοῦσαι, τούτους ποτῷ δηλήσατο Κίρκη invertit ille sententiam *Theocriti* — In his autem Τώσδ', id est Τούσδε, sive τούτους, omnino scribendum; non Τὼς cum *H intertono;* vel, ut vulgo scribitur Τὼς δ'. ista ratione peccatur et alibi in Theocriteis.

vs. 35. 36. Οὓς γὰρ ὁρεῦντι Γαθεῦσαι] Pro vulgatis, οὓς γὰρ ὁρῶσαι Γαθεῦσιν, ponere cum *Br.* non dubitavi, quum ὁρεῦντι legatur in optimis Codd. Valck. 2.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν, ᾧ 'ζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·
Οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος ἐκ ἀποτρώγεις;

vſ. 1. Τί νῦν ᾧ 'ζυρὲ πεπόνθης] In Codd. et primis Edd. οἰζ. vel ὀϊζυρὲ ſcribitur; in uno ſaltem πεπόνθης· quod, pro πεπόνθεις, cum *Br.* recepi.

vſ. 2. Οὔτε τὸν] Ex Edd. antiquis illud recte iam revocavit *Wintertonus*, pro Οὐθ' ἐὸν, quod erat correctoris: οὔτε τὸν optimi dant Codd. et probat *Toupius.* Qui οὐθ' ἐὸν reliquit, δύνῃ poſuit *Br.*

vſ. 3. Ἀλλ' ὑπολείπῃ] Non deterior eſt optimorum Codd. lectio, ἀπολείπῃ, quam recepit *Br.*

vſ. 4. Τᾶς τὸν πόδα κάκτος] Τᾶς optime poſitum pro ἇς· quod in primis eſt Edd. firmant Codices. *Salmaſ.* in Cod. invenit Palat. τὰν τὸν πόδ' ἄκακτος ἔτυψε. genuinum eſt κάκτος.

vſ. 5. Δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος] Egregiam hanc lectionem recepit *Theocr.* ex Vaticano Cod. pro vulgatis, Δείλαν τε (γε Cod. Pariſ. et Ed. Mediol.) καὶ ἐν μέσῳ ἄματος. *Reiskio* placuit etiam ἐκ μέσω ἄματος. utrumque dedit *Br.* ſed nollem ἐσσὶ dediſſet pro ἐσσῇ.

vſ. 6. Ὃς νῦν ἀρχόμενος] Vere mihi *Heinſius* emendaſſe videtur, ἀρχομένω, nempe ἄματος· vocem αὔλακος mutatam voluit in ὤλακος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. — τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

vſ. 10. Οὐδαμά νυν] Sic, pro Οὐδαμὰ νῦν, ſcripſerat *H. Steph.* atque ita ſcribendum recte monuit *D. Heinſius.*

vſ. 11. Μηδέ γε ξυμβαίη] Pro Μηδὲ ξυμβ. ſcriptum fuit ex Codd. ut elegantius.

Ibid. Χαλεπὸν χορίω] Hoc, a *Caſaubono* repoſitum, pro χορίων, multi Codices confirmarunt.

vſ. 13. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον] Πηλὸν (*vinum*) corrigunt *Jer. Hoelzlinus* et *Jo. Uptonus*: *vinum* Sicilienſibus δηλόν dictum *Toupius* in *Suid.* ſuſpicatur. *Brunckius* edidit πηλόν ἐγὼν δ' ἔχω.

Ibid. Ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος] Servari poterit: οὐδ' ἅλις ὄξευς corrigebant *Scaliger* et *Hoelzlinus*: ὄξους, ex uno Vatic. Cod. adnotatum, probat *Toupius*.

vſ. 14. Πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω] Ex Codd. cum *Wartono* ſcribi poterit, πρὸ θυρᾶν μοι. Pro σπόρω, legendum σποδῶ ſuſpicantur *Reiskius* et *Toupius*: hoc etiam recepit *Br.*

vſ. 15. Τις δέ τυ τᾶν παίδων] Sic iſta recte ſcribuntur in Codd. et plerisque Edd. In primis editum, Τις δέ τοι τᾶν π. a *H.*

„*Diss. upon Phal.* p. 444.) indeed will be the same still, „but the composition will be more elegant." Sed πόκοι dici potuerunt Ἑπταδραχμοι, vel Ἑπτὰ δραχμῶν, non κυνάδες, ut puto, quomodocunque tandem accipiantur. *Wesselingium*, qui genium sermonis minus perspexerat quam *Hemsterhusius*, aut *Bentlejus*, non adeo mirabar, ista scribentem in *Herodoti* L. VI, c. 89. „διδοῦσι δὲ πεν-„ταδράχμους sani coloris est, sicuti ἐλυσαν σφεας διμνέως „binis in singula capita minis L. V, 77. *Theocritus* Id. XV, „19. Ἑπταδράχμως κυνάδας, quemadmodum ex *Aldina* „principe eximie reparavit *R. Bentlejus*." Sed si in singu-
B. la capita duarum illic minarum pretium voce διμνέως designatur, quod verum est, quomodo tandem *Wesselingius* intellexit Ἑπταδράχμως κυνάδας; — Nunc *Toupium* audiamus, quid super hoc loco scripserit ad *Wartonum* p. 330,

„Ἑπταδράχμως — probant viri eruditissimi. Sed aliud „est Ἑπταδράχμως, aliud Ἑπτὰ δραχμῶν. Quod Bent-„lejum nostrum ad Phalarin fugisse miror. Πέντε πό-„κους Ἑπτὰ δραχμῶν λαβεῖν, est *Quinque vellera septem* „*drachmis emere.* Πέντε πόκους Ἑπταδράχμως λαβεῖν, „est *Quinque vellera, singula septenis drachmis, emere.* „Herodotus VI, 89. — διδοῦσι δὲ, πενταδράχμους ἀποδό-„μενοι, *sed dedere, vendentes singulas quinis drachmis.*"

dare per legem non licebat naves: fraudem legi, Athe-
C. niensibus gratam, adhibuere Corinthii, naves vendentes parvo, vel potius nullo, quinque drachmarum, pretio. Hoc fere sensu quin accipi debeat Herodotéum, νεας πενταδράχμους ἀποδόσθαι, dubium nullum est. sed Πεντάδραχμον in aliis loquendi formis significaret τὸ πέντε δραχμῶν ἄξιον, *quod quinque drachmis aestimaretur*: teste *Polluce* IX, 60. τὸ δραχμῆς ἄξιον, Δραχμιαῖον *Aristophanes*; §. 59. τὰ στατῆρος ἄξια, Στατηριαῖα dixit *Theopompus* Comicus: τὸ τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον, dixerunt Τετράδραχμον secundum *Ammonium*: *bona duobus* vel *tribus talentis* aestimata, οἶκον διτάλαντον et τριτάλαντον *Isaeus* Orat. II. p. 38, 34. p. 39, 40. p. 40, 28. p. 41, 1. p. 42, 40. scripserat p. 46, 8. κεκτημένος τὸν τριτάλαντον οἶκον, id est τριῶν ταλάντων ἄξιον. ut ipse etiam loqui solet

in

in talibus *Iſaeus*: p. 72, v. 38. Κίρων — ἐκέκτητο — ἀγρὸν μὲν Φλυῆσι (ab iſto pago ſuum adverſarium ſemel orator dixit Φλυέα p. 68, 44. non Φιλέα, quod vulgatur; atque illud etiam dederat *Harpocr.*) καὶ ταλάντα ῥαδίως ἄξιον. v. 42. ἔπιπλα — ἄξια τρισκαίδεκα μνῶν. vid. *Dinarchus* apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 181, 1. Οἶκοι ταλαντιαῖοι καὶ διτάλαντοι memorantur a Demoſthene l. c. Aphobum p. 508, 92. huc Pollux ſpectabat in his IX, 54. καὶ Διτάλαντον δ' ἂν εἴποις κατὰ Δημοσθένην, καὶ Τριτάλαντον οἶκον, vel οὐσίαν. δεκατάλαντον expreſſit *Terentius* hoc verſu in Phorm. II, III, 46. p.514. A.

At ſi talentûm rem reliquiſſet decem.

Quae *ſexdecim talenta*, dotem, attuliſſet, ἑκκαιδεκατάλαντον in Plocio dixit *Menander* in *Gellii* N. A. II. c. XXIII, ex emendatione *A. Heringa* Obſerv. p. 252. Χιλιοταλάντους dixit *Alexis* Athen. VI. p. 237. C. quam vocem *Plutarcho* reſtituit *Bryanus* T. I. p. 100. B. *Minâ aeſtimatum* Μναιαῖον· *duabus*, Δίμνουν dixerunt, etc. ad Ἑξάμνουν καὶ Δεκάμνουν, καινῶς παρασχηματισθὲν ἐκ τῆς Μνᾶς, multa notat *Euſtath.* in Od. T. p. 715, 18. qui ex *Ariſtotele* Μναιαῖον (quod habet et *Athen.* III. p. 89. A.) adnotavit in Od. Φ. p. 754, 13. Εἰκοσίμνους ἔρανος ex *Lyſiae* Orat. perdita *Pollux* ſervavit IX, 57. Ex his, opinor, planiſſime liquet Ἑπταδράχμως, hoc an illo ſenſu capiatur, ab his *Theocriti* prorſus alienum eſſe; ubi uſitata praepoſitionis ἀντὶ ellipſi, iungenda videntur B.

Ἑπτὰ δραχμῶν, vel δραχμᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

ut recte cepit Scholiaſta, ſic interpretatus iſta: ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασεν ε ποκάρια.

Hoc certe ſententia poſtulat: *ſeptem drachmis quinque heri vellera emit.* Sed his ſcribendis vacantis animum advertit conſtans Codicum et Editionum antiquarum duplex lectio, Ἑπτὰ δραχμῶν· et Ἑπταδράχμως· tandem veram mihi videor ſcripturam detexiſſe in his latentem, quae illinc una litera ablata renaſcetur: ſcripſiſſe *Theocritum* arbitror: C.

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον ὀυκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾷον
Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴπη, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

vſ. 35. Σχῆμα] Servandum putant *Scaliger*, *Caſaubon*. *Berglerus*. Σχοῖμι δ' ἐγὼ legitur in duobus certe Codd. ut lectum fuit a Schol. et *Urſino*. Cui στέμμα venerat in mentem. *Toupius* tamen nil mutandum decernit.

vſ. 36. Τεῦς] Pro τεῦ, ex Ed. recepi Florent. probatum etiam a *Br.*

vſ. 37. Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα] In aliquot Codd. et in Ed. Florent. legitur, τρύχνος. hoc edidit *Br.*

Ibid Τὸν μὰν τρόπον] Ex Codd. et Florent. Ed. poſitum, pro τὸν δ' αὖ τρόπον. Pro εἰπεῖν forte ſcripſerat εἰπῆν, ut Ed. *Br.* qui praeterea dedit, τὸν δὲ τρόπον.

vſ. 38. Ποιῶν ἐλελήθη] Ex Codd. et primis Edd. poſui, pro ποῶν ἐλελήθει.

vſ 40. Ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας] Omnino ſcribendum videtur cum *T. H.* ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.

vſ. 43. Ὀττιμάλιστα] Iunctim, pro ὅττι μάλιστα, dedit *Wintertonus*.

vſ. 45. Εἴπη] Ex uno Cod. enotatum, vulgato Εἴποι recte praetulit *Br.*

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ.
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· ὀ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, βωκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

vſ. 48. Σῖτον ἀλοιῶντας] Quod *Scaligero* iam placuit, in Codicibus repertum, repoſitum fuit, pro ἀλοιῶντες. Ex uno Cod. Vatic. haec lectio verſus prodiit: Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγει τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνος. *Reiskius* ἀλοιῶντες ſervandum iudicat. — vſ. 49. ταμόσδε ſcripſi cum *Br.* pro τημόσδε.

vſ. 50. Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας] Interiectum illud δ' abeſt ab Edd. primis: ſic edidit hunc vſ. *Br.* ἄρχεσθ' ἀμῶντας ἅμ' ἐγειρομένῳ κορυδάλλῳ.

vſ. 51. Ἐλιννῦσαι] Hic etiam ἐλινῦσαι ſcribitur in optimis Codd. et recepit illud *Br.*

vſ. 53. Τὸν φακὸν] Pro τὼς φακὸς, repoſui auctoritate Codicum, Edit. Flor. *Stobaei*, et Schol. *Ariſtoph.*

vſ. 57. Βουκαῖε] Doricum βωκαῖε ſervavit Cod. Pariſ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ιά.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) ὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κῦφον δέ τι τῦτο καὶ ἁδὺ

vſ. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα] Initium huius Eidyllii, quod *Stobaeus* exhibet in Floril. p. 393, 7. *Bentleius*, Scholiaſten hic ſequutus, admovit his ex Epigr. XLIX *Callimachi:* Αἱ Μῶσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε. Idem *Bentleius* in Epiſt. ad *Io. Millium* p. 21. ex argumento huius Eid. MS. (quod in antiqua Ed. vulgatum iam proſtabat) hos duo *Niciae* Medici, quem hic adloquitur *Theocritus*, verſus protulit: Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἐρῶντες (Ἔρωτες rectius legitur in Cod. Pariſ. quem adhibuit Clariſſ. *D. Ruhnkenius*) Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τὲς πρὶν ἀμέσες. Theocritea reſpiciebat iſta ſcribens *Longus* II. p. 37. Ἔρωτος οὐδὲν φάρμακον, ὐ πινόμενον, ὐκ ἐσθιόμενον, ὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλέμενον· ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. *Theocritus* Eid. XIV, 52. χ' ὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐντί γ' ἀμαχανέοντος ἔρωτος, Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς, Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.

vſ. 2. Ἐμὶν δοκεῖ] Viro Doctiſſ. hic ſcribendum videbatur ἐμὶν δοκέν· et vulgo certe uſitatius eſt, ἐμοὶ δοκεῖν· ſed alterum eſt *Theocriti:* Eid. XIV, 7. Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω· neque alibi etiam pro δοκεῖν a Noſtro ſcriberetur δοκέν. leguntur quidem et in Theocriteis, βόσκεν· ἀείδεν· γινώσκεν· ſed pro formis in εῖν· εὑρῆν· εἰπῆν· κοσμῆν· etc. — Male etiam nonnemini φάρμακον ſuſpectum fuit ἐπίπαστον. ubi τρία εἴδη φαρμάκων, παστὸν, πλαστὸν, καὶ πιστὸν, enumerantur in Schol. ad *Ariſtoph.* Plut. v. 717, nonnulla notavit *T. H. Lucianus* in Timone p. 160. τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῦ χρυσίυ· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον.

Γίνετ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποις· εὑρῆν δ᾽ ȣ̓ ῥᾴδιόν ἐντι.
Γινώσκεν δ᾽ οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γȣ̃ν ῥάϊστα διᾶγ᾽ ὁ Κύκλωψ ὁ παρ᾽ ἁμῖν,
Ὡ᾽ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ᾽ ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ᾽ ȣ̓́τι ῥόδοις, ȣ̓ μάλοις, ȣ̓δὲ κικίννοις,

vſ. 4. Εὑρῆν δ᾽ οὐ ῥᾴδιόν ἐντι] Formam ἐντὶ, pro ἐστί, oblatam a duobus Codd. Florentinis et Vaticano, recepi. Aliter ac vulgantur, ſic haec diſtinguenda indicabat *Reiskius:* κȣ̃φον δέ τι τȣ̃το καὶ ἁδὺ Γίνετ᾽· ἐπ᾽ ἀνθρώποις εὑρῆν δ᾽ οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. [Haec dedit *Br.* et formam Doricam ἐντὶ, quam ex Codd. recepi. Valck. 2.] Viro Doctiſſimo [*Tib. Hemſterhuſio* Valck. 2.] ἐπ᾽ in ἐν mutandum atque adeo legendum videbatur: κȣ̃φον δέ τι τȣ̃το καὶ ἁδὺ Γίνετ᾽ ἐν ἀνθρώποις. mihi vulgata lectio non displicet.

vſ. 7. Ὁ Κύκλωψ ὁ παρ᾽ ἁμῖν] Ultimum illud pro ἡμῖν ex Codicibus fuit editum. Quod ad initium huius Eid. traditur in Scholiis de Philoxeno, ſirmat *Plutarchus* in Sympoſ. T. II. p. 622. C. καὶ τὸν Κύκλωπα μȣ́σαις εὐφώνοις ἰᾶσθαι φησὶ τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. et in Amatorio p. 762. F. De Philoxeni Cyclope, praeter ceteros indicatos a *Fabricio* B. G. I. p. 687. nonnulla dedit *D. Heinſius* L. Theocr. c. XVII.

vſ. 10. Ἤρατο δ᾽ οὔτι ῥόδοις] Si hoc in verſu pro κικίνοις, (vel κικίννοις, ut eſt in Codd.) legeretur σελίνοις, nemo non fateretur illud aptiſſime vicinis congruere, atque eſſe elegantiſſimum: σελίνοις legendum contendit *Heinſius* p. 354. ſuamque coniecturam egregie lectori commendat, etiam loco *Cratini* e Scholiis prolato, quo iunguntur Καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. Vulgatam κικίνοις, ſive, quod praefert, κικίννοις ex more amantium defendit *Palmerius* in Exercit. p. 802. *Hemſterhuſius* in Lucian I. p. 288. cum adhibuiſſet hunc verſum, Ἤρατο δ᾽ οὔτι ῥόδοις, ȣ̓ μάλοις, ȣ̓δὲ κικίννοις; „tueri, inquit, lectionem illam ut poſſis, „blanditur tamen *D. Heinſii* σελίνοις· quae et praecedentibus „aptius conveniunt, et perſonae Cyclopis." Ubi vero commodam *Theocriti* etiam vox (legitur in Eid. XIV, 4.) κικίννοις admittit interpretationem, quam Codices confirmant, plerisque non videbitur loco movenda. In ſitu vocabulorum variant hic Codices: in tribus Florentinis ſcribitur: Ἤρατο δ᾽ ȣ̓ μάλοις ȣ̓δὲ

Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,

(vel οὐδὲ) ῥόδοις, οὐδὲ κικίννοις· in uno Vatic. οὐ μάλοις, οὐδ' αὖ ῥόδοις, οὐδε κικίννοις· in altero Vaticano: οὐδ' αὖ ῥόδῳ. ex quibus ſi alterutrum, non niſi poſtremum ſaltem quodammodo probari debebat a *Wartono:* mihi cauſae prorſus nihil adparet, cur in his a vulgato vocabulorum ordine recederemus.

vſ. 14. Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος] Αὐτεῖ fruſtra reponendum hic putabat *D. Heinſius:* Αὐτῶ recte tuentur *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 161. et *Toupius*, qui Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος interpretatur *in ſolo litore*, ex *Virgil.* Georg. IV, 465. Hunc verſum et vicinos *Stobaeus* praebet in Florileg. p. 393, 11.

vſ. 14. αὐτῶ doricum eſt pro αὐτοῦ, et eſt adverbium loci, αὐτόθι, *ibi.* Clar. Toup, qui vertit *in ſolo littore*, pro genitivo pronominis habet. At eo ſenſu αὐτᾶς dixiſſet poëta, quum ἠϊὼν ſit generis foeminini. Brunckius.

vſ. 16. Ἅ οἱ ἥπατι] Vulgabatur, τό οἱ ἥπατι· alteram lectionam Poëta recepit ex Codd. Florent. et Vaticano, probatam etiam nuper a *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr. Venus telum illi in hepate fixerat.* Eſt et Κύπριος magis Doricum quam Κύπριδος· quod in nonnullis legitur Codd. Δέλφιδος tamen et Δάφνιδος Codd. praebent et Edd. *Theocriti*; Δέλφιος, Πάριος, ut Dorica, in his probabat *Caſaubon.* L. T. p. 246. b. In ſeq. verſu primitus probabiliter ſcriptum fuit καθεσδόμενος. [ut edidit *Br.* Valck. 2.]

vſ. 18. Ἄειδε τοιαῦτα] In duobus legitur Codd. τοιαῦτ' ἤειδεν. Valck. 2.

vſ. 20. Λευκοτέρα πακτᾶς] Ex his ſimilibusve ſua *Philoſtra-*

Μέσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

tus effinxit in pictura Cyclopis p. 840. f. ἔστι δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ᾆσμα, ὡς λευκή τε εἴη (ἡ Γαλάτεια) καὶ γαῦρος, καὶ ἡδίων ὄμφακος. Cum Theocriteis, post *H. Stephanum*, *Ovidii* versus contulit *B. Martinus* V. L. II, c. 18 ex Metam. XIII, 789 *Candidior nivei folio, Galatea, ligustri; splendidior vitro; tenero lascivior haedo.* Versum 796. *Mollior et cygni plumis, et lacte coacto*, ex his *Theocriti*, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν [ποτιδῆν Ed. *Br.*] paulisper immutatum, monuit *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 290. In versu quoque 795. *Lucidior glacie, matura dulcior uva*, mutavit Theocritea, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς ad quae propius illud accedit, *splendidior vitro.* vocem φιαρὸς *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 150. et hunc quoque locum in Add. in *Theocr.* T. II. p. 409. Conf. *A. Heringa* Observ. p. 275. *Hemsterhusius* in Aïte, sive Eid. XII, sic versum 4. emendabat: ὅσσον ὄϊς φιαρῆς λασιωτέρη ἀρνός. ubi σφετέρης, quod vulgatur, sensum commodum non admittit.

vs. 22. Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως] Qua vi αὖθ' οὕτως hic ponatur non liquet: *illinc* a *Theocrito* dicitur etiam τητῶθε vel τητῶθεν in Eid. IV, 48. Suspicabatur vir ingeniosus *E. H. van Eldik* hic scribendum: Φοιτῆς μὰν τητῶθ', ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με· *inde venis*, nempe ex mari, δεικτικῶς. certe Polyphemus v. 18. ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα. et v. 63. canit: Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο — οἴκαδ' ἀπενθεῖν. Doctissimo *Ioanni Luzacio* elegans in mentem venit coniectura legenti, Φοιτῆς δ' ὧδ' αὔτως· *huc vero frustra venis*, (ut votum explere non possim) *cum ego dormio; cum vero expergefio, statim aufugis.* [et vs. seq. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ' ὅκκα. Vocibus aliquot transpositis sic hos duo versus legendos putat *Wassenbergius*: Φοιτῆς δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, Οἴχῃ δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. VALCK. 2]

vs. 22. αὖθ' οὕτως verba sunt corrupta. αὖθ' esse debet pro αὖτε: de αὖθι enim non cogitandum: nec multos approbatores inveniet Cl. Reiskii interpretatio [pro αὐτὸ οὕτως accipientis, quod alii enunciare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio; prorsus ita, ut affirmo.*] Hic adverbium requiritur significans motum ad locum. Ad veteris scripturae vestigia nihil propius accedit, quam ἐνταυθοῖ, *huc*. Φοιτῆς δ' ἐνταυθοῖ. BRUNCKIUS.

rare, ut in pompis aliisve diebus festis solennibusve omnia rite atque ordine fierent, dicuntur

p. 320. A. Οἱ πρείγιστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας,

in formula Foederis inter Latios et Olontios, apud *Chishull.* p 134 — *Senatus Princeps*, variis dictus adpellationibus, quemque Graecarum Inscriptionum, quas Nobiliss. *Caylus* publicavit *dans son Recueil d'Antiquités*, T. II, prima, Cyzicena, vocat

ΑΓΕΜΟΝΑ ΒΟΥΛΑΣ

vocatus videtur ab Hierapytniis Cretensibus

ΒΟΥΛΑΣ ΠΡΕΙΓΙΣΤΟΣ.

sic probabiliter insculptum fuit lapidi, ex quo in Venerabilis *Montfauconii* Diario Ital. p. 74. vulgatum fuit

ΒΟΥΛΗΣ ΠΡΗΓΙΣΤΟΣ.

praeter cetera vitiosa; ex gr.

ΕΠΡΑΧΘΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥΓΝΗ.

B. pro Ἱεραπύτνῃ *Hierapytnae:* illinc fecit laboriosissimus Editor, *Datum fuit decretum in sacra pugna.* Talium errorum affatim reperire licet in Graecis Inscriptionibus; qui sic sunt indicandi, ut ne Graece minus docti deterreantur ab istiusmodi monumentis egregiis utiliter, quomodocunque tandem id fiat, si lapidum modo ductus exhibeantur, publicandis. Uno nunc loco, quamvis in his nihil vetet emansores esse, defungar ex Formula Foed. inter Hierapytnios et Priansienses: istius marmoris, quod Oxonii servatur, legere licet v. 29.

> Πρειγήϊα δὲ, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορήϊω, παρεχόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριάνσιες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἱ δὲ μὴ παρίσχαιεν, ἀποτεισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων τᾷ
> C. Πρειγείᾳ στατῆρας δέκα.

In his ultimis ἁ Πρειγεία notat ipsam *legationem*, sive *legatos*; ut legati saepe *Livio* dicuntur *legationes.* Initio Πρειγήϊα sunt τὰ πρεσβεῖα, Ionice dicta πρεσβήϊα. legatis

ad iter faciendum publicitus data πρεσβεῖα, dicebantur et ἐφόδια, et πορεῖα· nonnunquam tamen diſtinguuntur ut *legativum*, et *viaticum*: nunc ſatis erit de his agentes indicaſſe *Iſ. Caſaubon.* et *Iac. Duportum* in *Theophraſti* Char. p. 101. p. 583. 584. In marmore vero Cretico,

Πρειγήϊα, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορήιω·

ſunt legativa, quibus opus habuerint ἕνεκα πορείας, vel ἐφοδίας, *pro viatico.*

Vſ. 21. Τὰν περονατρίδα λάζευ] Λάσδευ hic *Theocritus* probabiliter ſcripſerat, ut in Eid. VIII, 84. ſcripſit, p. 321. A.

Λάσδεο τὰς σύριγγας.

Qui perpauca talia, habet tamen *Heſychius*, Λασδοίατο, λαμβάνοιντο· ſed ubi ſeries literarum formam requirere Laconicam videtur. Iſta vero forma in ευ ſaepe viros Doctos in *Heſychio* decepit, turpesque peperit errores. — Τὰν περονατρίδα, quam paulo poſt vocat τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα v. 34. attigi ad *Herodot.* p. 416. ubi mulieres Atticae ante geſtaſſe narrantur ἐσθῆτα Δωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην· cum vero fibulis eſſent abuſae in cive, qui ſolus ex praelio redierat, confodiendo, iuſſae publicitus dicuntur μεταβαλεῖν ἐς τὸν λίνεον κιθῶνα, ἵνα δὴ περόνῃσι μὴ χρέωνται. — Ἀμπεχόναι περονάτιδες *Antipatro* Anthol. III, c. XII, ep. 52. una voce vocabantur ἐμπερονατρίδες. de hac veſte iam dixerunt *Caſaubon.* Lect *Theocrit.* p. 272. et *Io. Meurſius* Spicilegio ad *Theocritum* p. 74. B.

Vſ. 22. Βᾶμες etc.] In plerisque Codd. inventum altero Βῶμες, quod in Palatino legit *Salmaſ.* in Florentino Cod. *Sanctamandus*, mutatum nolui; quantumvis ſit de rariſſimis; et in his Poematis φρυρέωμες, θάνωμες, et ſimilia recte ſcripta legantur. — In aliis quibusdam α locum invenit pro ω. — In vſ. 23. [Βᾶμες] Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· multo melius mihi videtur quam, quod in duobus minimum Codicibus fuit lectum, Θασόμεθα. — Quam vſ. 24. adhibet Poëta, formam, Βασίλισσα, adverſus Atticiſtas alii etiam adfirmarunt; ſed nemo dedit, qualia *Hem-*

Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.

vſ. 40. Ἔνδεκα νέβρως] In pictura Cyclopis *Philoſtratus* p. 840. f. ἐστὶ δ' αὐτῷ, inquit, ποιμενικὸν ᾆσμα, — ὡς νεβρὼς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύει, καὶ ἄρκτως. Ubi a *Luciano* dicitur in ulnis geſtaſſe Polyphemus ἀθυρμάτιον, ἄρκτω σκύλακα, T. I. p. 291. haec *Theocriti* dedit et *Ovidiana T. H.*

vſ. 41. Πάσας ἀμνοφόρως] *Durum* indicabat *Caſaubonus cervam* dici νεβρὸν, et *cervae embryonem* ἀμνόν. commode autem iungerentur νεβροὶ, *capreoli*, et σκύμνοι τέσσαρες ἄρκτων, vel ἄρκτω, *quatuor urſae catuli:* ἄρκτω videri poterit *Ovidius* legiſſe, cuius Cyclops Metam. XIII, 834 *Inveni,* inquit, *geminos, — Inter ſe ſimiles, — Villoſae catulos in ſummis montibus urſae.* Quia vero laudantur a *Virgilio* Ecl. II, 41. *Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus albo*; ſuſpicatur *Caſaubonus* externum cultum a *Theocrito* capreolorum fuiſſe commendatum; atque adeo hic genuinam eſſe lectionem, quam a ſe in aliquot exemplaribus inventam commemorat Scholiaſta, μαννοφόρως, *torquibus ornatos.* Eamdem lectionem probant *D. Heinſius*, et *S. Bochartus* Hieroz. P. I. L. III. c 28. p. 698. [recepit *Brunckius*. VALCK. 2.] μαννοφόρως praebent Editiones Iuntae Florentina, et Romana Zach. Calliergi; Codices etiam, quos Sanctamandus adhibuit, Vaticani. Si *macula in pelle lunam imitans* μήνη diceretur, quod ſcribit *Reiskius*, elegans eius coniectura videretur, qua ſcribit μανοφόρως· ſed ipſa *luna* dicitur μήνη in fronte equi Homerici, in Il. Ψ. 455. Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνης. VALCK. 1. — Quod Reiskio placuit, nulla nititur auctoritate: corrigit *Eldikius:* μαλλοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτω. VALCK. 2.

vſ. 43. Ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν] Sic, pro ὀρεχθεῖν, ſcriptum in Codicibus Vaticano et Rom. Cardin. Ottoboni. Verbum ὀρεχθεῖν, non omiſſo hoc loco, *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 178. Theocritea: Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον· Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν· *Bentleius* ad *Lu-*

Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

can. II, 673. expressa monuit a *Virgil.* in Ecl. IX, 39. 43. *Huc ades, o Galatea; quis est nam ludus in undis? Huc ades: insani feriant sine litora fluctus.* ubi viro Magno placebant *incani — fluctus.* — Quae sequuntur *Theocriti,* Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς· Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι· imitatur *Virgilius* in his Ecl. I, 80. *Hic tamen hanc mecum poteras requiescere noctem Fronde super viridi; sunt nobis mitia poma, Castaneae molles, et pressi copia lactis.*

vs. 49. Τίς κεν τῶνδε] Sic recte videntur ista scribi: leguntur et in Codd. τίς κὰν τῶνδε· κὰν τᾶδε· ἂν τῶνδε. *Brunckius* edidit, τίς κα τῶνδε. VALCK. 2. — Pro κύμαθ' ἕλοιτο, cum in Cod. Vat. legeretur κύμεθ' ἕλοιτο· Sanctamandus non incommode legi posse putabat, κῦμ' ἐθέλοιτο. Sed ἑλέσθαι, in talibus cum ubique occurrat, omnino mutandum non est; mihi genuinum videtur quod vulgatur, et signis parenthesios a vicinis separandum: Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα — προΐητι· (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;) Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι.

vs. 50. Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐ. δ. λ. ἦμεν.] Verba ponam *Hemsterhusii* ad *Lucian.* T. I. p. 291. *Illum ego versiculum ab ea sede, quam in Edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium et trigesimum, ubi melius sententiae serviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat.* [Ob proxime sequentem, in alium, quam vulgo fit, sensum accipiendum, hic servandum censet *Io. Luzacius.* VALCK. 2.] In hunc versum, pro ἐγὼ et ἦμες, ex Codicibus recepi ἐγὼν et ἦμεν. Praeter Codices ἐγὼν dant et Edd. Mediolan. Ald. Iuntina.

vs. 52. Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς] Hoc in versu pro τεῦ, et v. 55. τεῦς praebuit Ed. Florentina; quod et receptum fuit in Eid. II,

Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον ὀυδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.

126. Cur, pro *καὶ τὰν*, cum *D. Heinſio* ſcriberetur, *καττὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν·* cauſae nihil erat; ſed eiusdem *Heinſii* optima eſt correctio legentis in vſ. 53. Ναὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, *iuro per unum oculum, quo nihil mihi carius.* Ναὶ, cum in omnibus repertum ſit Codd. Florentinis, in hunc verſum immittere, pro Καὶ, minime dubitavi. Similiter iurat Cyclops in Eid VI, 22. *ὀυ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθορῷμι Ἐς τέλος.* et Tireſias Eid. XXIV, 73. *Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων.*

vſ. 53. Codices Florentini, qui *ναὶ* praeſerunt, non ſunt profecto ii, quos contulit Sanctamandus, qui in collatione V. diſerte notavit: *καὶ, non ναὶ, omnes.* Quum illud *καὶ* bonum ſenſum faciat, Heinſii conjectura ſuperſedere poſſumus. Brunckius. *Ναὶ* eleganter *Heinſius* emendabat: alterum cum legatur in Codd., hic etiam ſervandum videtur. Valck. 2.

vſ. 54. *Ἔτεκέν μ' ἁ μ.*] Ed. *Br.* *ἔτεκέ μ' ἁ μ.* Valck. 2.

vſ. 55. *Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν*] *Ἐπὶ τὶν* eſt in Edd. Mediol. Ald. Florent. [et in Cod. Pariſ. Valck. 2.] praeſtat alterum. — In vſ. ſeq. *Αἴκα μὴ στόμα λῆς* erat Codicis Toletani lectio, *Schotto* memorata, forte genuina.

vſ. 56. Schotti lectionem *αἴ κα μὴ στόμα λῆς*, pro genuina non habuerim. Articulus hic officio ſuo bene fungitur, et vix abeſſe poteſt; *τὰν χέρα* in praecedenti v. *τὸ στόμα* hic commendat. Brunckius. — Lectio Codicis a *Schotto* enotata non diſplicet. Valck. 2.

vſ. 57. *Ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχ.*] Hoc ordine praebet iſta Codex Vaticanus: *Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, πλαταγώνι' ἔχοισαν ἐρυθρά.* quem vocum ordinem cum *Wartono* praeferrem vulgato. [Admiſit eum *Brunckius;* qui vſ. 59. edidit *τὶν* pro *τοὶ*, et *ἐδυνάσθην.* Valck. 2.] Ceterum iſta: *ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ, Ἢ μάκων' ἁπαλὰν*, ſpectabat *Virgil.* in his Eclogae II, 45. *Huc ades, o formoſe puer:* (*Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε,* Cyclops v. 42.) *tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphae calathis: tibi candida Naïs, Pallentes violas et ſumma papavera carpens, Narciſſum, et florem iungit bene olentis anethi.*

Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλατεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,

vſ. 60. Νῦν μὰν, ὦ κόριον] Ὦ κόρινα in Aldi Ed. aliisque lectum cur tandem revocatum voluiſſet *R.* non exputo. Legitur in Ed. prima Mediol. et in Romano Cod. Cardin. Ottoboni [in duobus Codd. VALCK. 2.] Νῦν μὰν ὦ Γαλάτεια, νῦν τόγε νεῖν γε μαθεῦμαι. Pro νῦν αὐτόθι legitur in Iuntina Ed. νῦν αὐτόγα· in Codice Vaticano, νῦν αὖ τό γε νεῖν με μαθεῦμαι. *Reiskio* venit in mentem forte legendum, νῦν αὖ ποτὶ νεῖν γε μαθεῦμαι· et ποτὶ cum μαθεῦμαι iungendum. mihi videtur in vulgatis acquieſcendum.

vſ. 60. Ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε] Genuina videntur. Pro αὐτόθι corrigere tentabat *Eldikius*, αὖ ποκα. VALCK. 2.

vſ. 62. Ὥς κεν ἴδω] Hoc in optimis Codd. inventum et genuinum eſt: *Moſchus* Eid. III, 125. ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις. [Qui nuper dederat ὡς εἰδῶ (Brunckius) vulgatam poſtea probavit. VALCK. 2. — ὥς κεν ἴδω dant duo Benedictinorum codices. Alii Florentini et Romani ὡς εἰδῶ. Prius merito praefert Cl. Valckenaer, cujus etiam vſ. 64. ἀπενθῆν probandum eſt. BRUNCKIUS.] Pro κατοικεῖν hoc in vſ. ex Ed. Iunt. κατοικῆν fuit ſcriptum; forte dederat et ἀπενθῆν in vſ. 64. in quem ἐγὼν ex eadem Ed. Flor. ex Mediol. et Cod. Romano fuit receptum. Verſum autem 62. obverſatum *Virgilio* in Ecl. IX. 38. *Huc ades, o Galatea: quis eſt nam ludus in undis?* eo minus dubites, quod Theocritea ſequantur: Ἐξένθοις Γαλάτεια. — Quae paulo poſt leguntur vſ. 65. Ποιμαίνειν (leg. — νεν) δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγεν, (ſic ſcribendum) Καὶ τυρὸν πᾶξαι· expreſſit in Ecl. II, 28. *O tantum libeat mecum tibi ſordida rura, Atque humiles habitare caſas, — Haedorumque gregem viridi compellere hibiſco.*

vſ. 65. Ποιμαίνειν] Ποιμαίνεν dederat, opinor, *Theocr.* et ἀμέλγεν. VALCK. 2.

Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ᾽ ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ᾽, ἆμαρ ἐπ᾽ ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας

vſ. 69. Ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα] Ex tribus Codd. Florentinis oblatum ὁρεῦσα recepi pro ὁρῶσα — Sincera, λεπτὸν ἐόντα, male ſollicitavit *R.* non ille quidem λεπταλέοντα, quod Graecum non eſt, ſed legendum ſuſpicabatur λεπτυνέοντα. Λεπτύνειν, *tenuare*, iſtorum verborum more mediam producit: λεπτυνεῖν non fuit in uſu. — In vſ. 71. ex Ed. Flor. Σφύσδην alteri formae, quod miror, praetulit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* [recepitque *Brunckius.* in Cod. Flor. eſt φύσδην· σφύζην in Pariſ. Rom. et in Ed. Mediol. Valck. 2.] — In eodem vſ. ἀνιασθῇ eſt in Edd. Ald. et Iunt. in aliis ἀνιαθῇ, ut in prima Mediol.

vſ. 72. Πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Haec in margine libri ſui ſcripſerat Clariſſ. *T. H.* „Leg. πᾷ τοι φρένες ἐκπεπόταντι; vulgatum enim cum caſtigata loquendi ratione vix in gratiam redigas. Eadem tamen loquendi formula Eid. II. 19. *Heſychius,* Ἐκπεπότημαι, ἐκπεπλήγμαι. Parum abeſt locutio Homerica Od. Σ. v. 326. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. *Quint. Calaber* VII, 261. ποῖ δὴ νῦν σοι ἐῢς νόος ἐκπεπότηται. *Sophocles* Oed. T. 154. Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα. quod Schol. exponit ἐκπέπληγμαι. *Eurip.* Elec. v. 177. vid. *Athen.* VIII. p. 337. F. *Sappho* apud *Stobaeum* p. 52, 58." Ob locum *Euripidis* cenſui vulgata hic ſervanda: *Herodoti* forma loquendi III, c. 155. (ubi vid. not.) mihi ante paene perſuaſerat legendum: πᾷ τᾶς φρενὸς ἐκπεπότασαι; quae forte ſcriptio nonnullis placebit prae vulgata. Saepe cum hoc verſu comparatus *Virgilii* verſus ex Ecl. II, 69 *Ah Corydon, Corydon! quae te dementia cepit?* Quin ad ſequentia Cyclopis: Αἴκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν. — Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον᾽ ἄλλαν· reſpondent iſta Corydonis in Eclogae ſine: *Quin tu aliquid ſaltem, potius quorum indiget uſus, Viminibus mollique paras detexere iunco; Invenies alium, ſi te hic faſtidit, Alexin.*

Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νȣ̃ν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μεσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

vſ. 74. Ταῖς ἄρνεσσι] Pro τοῖς ἀρν. cum in optimis legeretur Codd. Florent. et Vatic. in Ed. etiam Iuntina, alteri videbatur anteponendum: in Eid. XVIII, 41. memorantur γαλαθηναὶ Ἄρνες, γειναμένας οἷος μαστὸν ποθέοισαι. conf. Eid. XII, 4. — Proximis, τάχα κεν, paene praeferrem trium Florentinorum lectionem, τάχα καὶ πολὺ μᾶλλον ἔχοις νȣ̃ν. ſed ἔχοις nollem cum ἔχες mutatum, quod dant Edd. Mediol. Aldina, et Codex Romanus.

vſ. 74. ταῖς ἄρνεσσι ex omnibus fere codicibus recte reponit Cl. Valckenaer, qui jure etiam ἔχοις praefert. Pro νοῦν, νῶν dorice ſcribendum Sic itaque totus verſus legatur: ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν. Κεν in καὶ mutatum nolim. Brunckius. — Nollem hic νῶν probatum pro νοῦν· quod non eſt Theocriteum. Valck. 2.

vſ. 76. Excudi debuit εὑρησεῖς. Brunckius.

vſ. 77. Κέλονται] Firmatur a Codicibus; in uno legitur male θέλοντι. Valck. 2.

vſ. 78. Κιχλίσδοντι] Pro Κιχλίζοντι Codices ſubminiſtrarunt Sanctamando Florentini, alii etiam *D'Orvillio*, qui *in multis* illud inveniri *membranis* ſcribit in Miſcell. Obſ. III. p. 373. — Pro, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω· in aliquot legitur Codd. ἐπεί κ' αὐτὸς ὑπακȣσῶ. [In uno Cod. legitur ἐπεὶ κ' αὐτὸς, in alio ὑπακουσῶ. ἐπεὶ receptum fuit a *Br.* Valck. 2.] Ultimi verſus ſenſus ſatis eſt obſcurus; nec multum iuvat e Scholiis ad ἢ adſcriptum ab *Iſ. Voſſio* εἰ. — Eleganter *Theocriti* Polyphemus ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μεσίσδων· *cantillando fallebat amorem ſuum:* hoc uſu Ποιμαίνειν alibi non facile reperietur; ſed Βȣκόλοι ſunt ποιμένες· et Βȣκολεῖν τὴν λύπην legitur apud *Suidam* in V. Αἰώρα. Βȣκόλημα τῆς λύπης in loco Scriptoris incerti in Schol. ad *Ariſtoph.* Pacem v. 152. Qua ratione ſoleant οἱ ἐρασταὶ — ἐξαπατᾷν τὴν νόσον, *amorem fallere*, tradit *Lucianus* in Nigrino I. p. 45. Ψυχαγωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως eleganter iunxit *Dion Chryſ.* Or. XXXII. p. 362. A.

ΑΙΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιβ΄.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κῶρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ᾽ εὔφρηνας σὺ φανείς. σκιερὴν δ᾽ ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ᾽ ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.

Δοιώ

ΑΙΤΗΣ] In Ed. Flor. adſcriptum legitur, Ἰακὸν, τῇ κοινῇ Ἰάδι. Formae vocum Ionicae recte fuerunt in hoc carmen ab *Heinſio* revocatae; Doricae ex Codd. et primis Edd. non memorabuntur: dubitaſſe Grammaticos, nota monſtrat in Cod. Reg. Pariſ. Ἰάδι, ἢ Δωρίδι.

vſ. 2. Ἤλυθες;] Sic diſtinguendum cum *Caſaubono* ex Edd. primis.

vſ. 4. Σφετέρης] Φιαρῆς corrigit in exemplari ſuo *Tib. Hemſterhuſius:* vulgatum tuetur *Brunckius.*

vſ 4. σφετέρης Sic libri omnes. *Sui agni*, quem peperit et lactat, commodo, ut mihi videtur, ſenſu, ita ut hic locus emendatione viri doctiſſimi reponentis φιαρῆς non indigeat. Sequenti vſ. naſutulus quis mallet forte τριτόκοιο γυναικός. BRUNCKIUS.

vſ. 6. Ἐλαφροτέρη] Sic ſcribitur in plerisque Codd. in Rom. ut in primis Edd, ἐλαφρότερος. mihi prius placet.

Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ'μυκλαΐζων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
Ἀλλήλως δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι Οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,

vs. 12. Τώδε] Non esse mutandum monuit *Toupius*.

vs. 13. Ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος] Ex primis Edd. sic scriptum fuit pro εἴσπνιλος. *Meursio* verius videtur εἰσπνήλης. Scribi commode potuit: Φῶθ'· ὁ μὲν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὡ'μυκλαΐζων. ultimum recepi pro Dorico χ' ὡ'μυκλαΐσδων.

vs. 14. Τὸν δ' ἕτερον] Ex antiquo Cod. videtur *Salmas.* sic scriptum hunc v. enotasse: Τῶν δ' ἕτερος πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐτας. *T. H.* in libro suo emendaverat: Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, Ἀΐτας.

vs. 15. Ἴσῳ ζυγῷ] In Ed. *Br.* prostat ἰσοζύγῳ.

Ibid. Ἦ ῥα τότ' ἦσαν] Corrigit *Toupius*, ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. ut esset pro πάλαι ποτ' ἦσαν. In aliquot Codd. πάλιν scribitur pro πάλαι; cuius loco μάλα γ' *Eldikius* putabat legendum: mihi placet, quam nuper mecum communicavit *Wassenbergius*, coniectura: ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες.

vs. 23. Αἰνέων] Editum fuit ex Codd. pro αἰνῶν. — In h. v. pro ὡς, ὅσσ' est in Cod. MS.

vs. 24. Ῥινὸς — ἀραιῆς.] *Heinsius* hic scribendum putat ἀραίας· id est, καταράτου. et, si quid id est, ἀραιᾶς hic legitur in Codd. ἀναφύσω scriptum pro ἀναφυσῶ.

vs. 25. Ἢν γὰρ καί τι] Καὶ τὺ δάκῃς, legitur in duobus minimum Codd. male.

Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα·
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

vſ. 26. Ἀπῆλθον] Ex Codd. poſui pro ἀπῆνθον· cuius loco quod in primis eſt Edd. ἀπῆνθες *Reiskius* revocavit: hoc in ἀπῆλθες mutavit *Brunckius*.

vſ. 28. Ὄλβιοι οἰκοίητε] Legitur et in Codd. οἰκείητε, et οἰκείοιτε. quod vero vulgatur genuinum eſt.

Ibid. et vſ. 29. Περίαλλα Ξεῖνον ἐτιμήσ.] Veram hic ex Codd. lectionem Poëta recepit, pro vulgata, περὶ ἄλλων Ξείνων τιμήσασθε. atque ita legendum viderunt *Salmaſ.* et partim *D. Heinſ.* ediditque ita *Br.*

vſ. 33. Ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν] Ex duobus ita Codd. ſcripſi, quorum in altero legitur ἐς, in altero ἀπῆλθον. in Edd. vulgatur ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.

vſ. 35. Ἐπιβωστρεῖ] Ἐπιβωτᾷ, quod in duobus eſt Codd. et in Ed. Florent. quodque hic forte legerat *Euſtath.* [ad Il. β. p. 218, 11.] genuinum videri poterit et aliis, ut viſum fuit *Brunckio*.

vſ. 37. Μὴ φαῦλον] Μὴ φαῦλοι emendavit *Reiskius*, haud abſurde.

ΥΛΑΣ.

Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τȣ̃το θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον ȣ̓κ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' ȣ̓δέποκ' ἦς, ȣ̓δ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ' ὄκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς,
Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,

vſ. 1. Ὡς ἐδοκεῦμες] Sincerum a *Wartono* tentari non debuerat.

vſ. 3. Ἧμες] Ut in hac voce ubique variant, hic etiam ἦμεν et εἶμες in Codd. proſtant: ἦμεν edidit *Br.*

vſ. 4. Ἐσορῶμες] Suo more hic ἐσορεῦμες ſcripſiſſe videtur *Theocr.*

vſ. 8. Καί μιν] Legitur et inCodd. Καί νιν· quod recepit *Br.*

vſ. 11. Οὔθ' ὄκα ἁ] Repoſui ex Codd. pro vulgatis: Οὐδ' ὄκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς. in quibus, quod *Heinſ.* e coniectura dabat, ἐκ Διὸς, in Codice repertum, mihi quoque placet.

vſ. 12. Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτ.] Hoc etiam ex Codd. recepit Poëta, pro Οὐδ' ὁπότ' ὀρτ.

Σειταμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ

vſ. 13. Πετεύρῳ] Recte ſcriptam vocem in πεταύρῳ mutatam volebat *Heinſius*. abſurda lectio *D'Orvillio* tribui non debebat ab Editore *Oxon.*

vſ. 14. Ὡς αὐτῷ] Qui ſupra non ſuo loco haerent, verſus 8. et 9., huic praefixi in ſua ſede viderentur poſiti: Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα, Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο, Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη.

vſ. 15. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων] Sincerum eſſe nondum perſuadet *Toupius*: εὖ ἥκων placuit *D. Heinſio*; εὖ εἴκων *Iſ. Voſſio*. ἐξέλκων *Schotto* praebuit Codex MS. εὖ εἴκων receperat in ſuam Ed. *Br.* poſtea dubitaſſe videtur.

vſ. 15. Vulgatam lectionem αὐτῷ (i. e. σὺν αὐτῷ) εὖ ἕλκων, qui prius damnaverat, pro genuina agnoſcit, et exemplis confirmatam illuſtrat Cl. Toup. in curis poſter. BRUNCKIUS.

vſ. 16. Ἀλλ' ὅκα τὸ] Sic edere auſus ſum cum *Br.* pro ἀλλ' ὅτε τὸ — ſed Ἰήσων in Ἰάσων non mutarem.

vſ. 19. Ἵκετο χὠ] In Cod. Palat. *Salmaſ.* ſic verſum ſcriptum invenit: Ἵκετο καὶ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀφνειὸν Ἰωλκόν. ἐς ibi poſito, modulus recte ſe haberet: ταλαεργὸς ἀνὴρ in alio etiam Cod. legitur: vulgata tamen lectio verſus eſt, me indice, vera.

vſ. 21 Εὔεδρον ἐς Ἀργώ] Codex MS. εὔανδρον offert: εὔεδρος eſt εὔζυγος. εὔεδρον recte legit et in ſuis Codd. *Euſtathius*.

vſ. 24. Μέγα λαῖτμα] Iure tuetur *Toupius*; vox prorſus in-

Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κῷχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)

audita μεγάλαιχμος hunc in verſum intrudi non debuerat a *Reiskio*.

vſ. 26. Τετραμμένω] Pro τετραμμένου ſcripſi cum *Br.*

vſ. 29. Νότῳ τ. ἆ. ἀέντι] Miror in nullo Codice lectum, νότω τρίτον ἆμαρ ἀέντος. vulgata lectio vera eſt, et ex more *Theocriti.*

vſ. 30. Εἴσω δ' ὅρμον] Scribi quoque potuerat Εἴσω δ' ὅρμω ἔθεντο Π. Sed ſcripſit Poëta prout vulgatur.

vſ. 31. Αὔλακας εὐρύνοντι] Apte dari etiam potuiſſet, ut *Heinſius* legendum putabat, εὐθύνοντι. Sed nihil eſt cur alterum repudiemus: ὦλκας hic etiam edidit *Br.*

Ibid. Βόες τρίβοντες ἄροτρον] Ἀρότρῳ corrigendum ſuſpicabatur *Hemſterhuſius:* ἄροτρα legitur in Ed. Florent.

vſ. 32. Κατὰ ζυγὰ] *Audacter* ait *Wartonus* ſe corrigere κατάζυγα δαῖτα: vocem non Graecam nemo probabit.

vſ. 34. Ἔκειτο, μέγα] Haec ab *H. Steph.* probata ſcriptio mihi quoque vera videtur: quod in primis legitur Edd. et Codd. aliquot, Λειμὼν — μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ· revocatum fuit a *Reiskio.*

vſ. 35. Βαθύν τ' ἐτάμοντο] T', a *Stephano* poſitum, pro δ', cum aliis recepi. Pro βαθὺν, in uno Cod. ſcriptum βαθύ· pro Ἔνθεν, in uno Ἔνθα δὲ, ſive Ἐνθάδε.

vſ. 38. Οἳ μίαν ἄμφω] Paene neceſſariam arbitror emenda-

Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

tionem *Hemsterhusii*, in libro suo corrigentis: Οἱ μίαν ἀμφὶ ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν, sive τράπεσδαν. quod ultimum dedit *Br.* qui, alibi mutatum, recte reliquit vs. 39. ἐνόησεν.

vs. 40. Ἡμένῳ ἐν χώρῳ] Legitur etiam in Codd. ut in Edd. primis, Εἱμένῳ ἐν χόρτῳ. in Ed. Flor. Εἱμένῳ ἐν χώρῳ· quorum prius revocavit *Reiskius*. Νηνέμῳ ἐν χώρῳ corrigebat *Musgravius*: mihi vulgata lectio sincera videtur.

Ibid. Θρύα πολλὰ πεφύκη] Positum pro, θρία πολλὰ πεφύκει. θρύα praebuerunt Ed. Flor. et Cod. MS. probarunt *Toup.* et *Brunck.* qui dedit, θρύα πόλλ' ἐπεφύκει. — θρία *Reiskius* ediderat.

vs. 40. χόρτῳ et θρύα habent duo Caesarei codices: in aliis non extat hoc Idyll. Licet in plerisque codicibus scriptum sit χόρτῳ, quae est etiam veterum editionum lectio, a Reiskio, quem sequutus sum, recepta, vulgatum in recentioribus editionibus χώρῳ praeferendum censeo, quod quanto praestet, Homeri et aliorum poëtarum exemplis demonstrat Cl. Warton. In seq. Idyll. v. 14. ubi sensus χόρτῳ admittit, et reponebat Heinsius, codices omnes χώρῳ habent: et haec est utrobique sincera lectio. Brunckius.

vs 41. Χλοερόν τ' ἀ.] Χλωρὸν in nonnullis est Codd. alterum hic praestat.

vs. 42. Εἰλιτενὴς] Sincerum est: *T. H.* suspicabatur, εἰλιγενὴς lectum ab Etymologo.

vs 43. Ἀρτίζοντο] Scriberem et hic ἀρτίσδοντο.

vs 44. Ἀγροιώταις] Recte scribitur: in Codice et in Ed. Mediol. legitur ἀγροιῶται.

vs. 45. Εὐνίκα] Verum est nomen: absurdum Εὐκνίκα, quod hic edidit *Reiskius*.

vs 46. Ποτῷ] Sive ποτῶ, suspectum est; neque tamen placet *Piersoni* ῥόῳ. — κῶρος cum *Br.* posui, pro κοῦρος.

Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας

vſ. 48. Ἀμφεδόνησεν] Unius auctoritate Codicis recepi, pro ἀμφεκάλυψεν· cuius loco legebatur in alio Cod. ἐξεφόβησε.

vſ. 50. Ὅκα πυρσὸς — ἀστὴρ] Ut rarius, ex Codd. et ex Ed. Flor. pro πυῤῥὸς, πυρσὸς a me fuit receptum; pro ὅτε, ὅκα· ἀπ' οὐρανῶ iam edidit *Wintertonus*, pro οὐρανοῦ· ὠρανῶ dedit *Brunck.*

vſ. 51. Ἐν πόντῳ] Ex Codd. repoſitum fuit, pro Ἐς πόντον.

Ibid. Ἑταῖρος] In duobus minimum Codd. ſcribitur ἑταίροις. Scribi potuit olim: ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις· ut edidit *Br.*

vſ. 52. Πλευστικὸς οὖρος] Πλευστικὸν οὖρος in uno legitur Cod. et in Ed. Mediol. in uno etiam Cod. πνευστικὸς οὖρος. — hoc in v. ποιεῖσθ' in ποεῖσθ', ut et alibi, mutavit *Br.* qui v. ſeq. recte dedit κῶρον.

vſ. 54. Παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν] Vitioſum παρεψυχῶντ' ex Ald. Ed. aliisque *Reiskius* recepit: παρέψηχον probaſſe videtur *Erneſtius.* mihi vulgata lectio non diſplicet.

vſ. 56. Εὐκαμπέα τόξα] Τόξον hic probare non debebant *Iſ. Voſſius* et *Wartonus.*

vſ. 59. Ὑπάκουσεν] Ed. *Br.* ὑπάκοισεν· et v. 61. ἐσακοίσας.

vſ. 61. Ὡς δ' ὁπόκ'] In uno Cod. ſervatum, recipi debuit pro ὁπότ'. ſine Codicis auctoritate receperat *Wintertonus.*

Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἅρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἄγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται·
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

vs. 62. Ὠμοφάγος λῖς] Ὠμοφαγήσας ex Codice fuit enotatum: vulgata recte se habent.

vs. 63. Ἑτοιμοτάταν] Sic iam dedit *Winterton.* pro forma vulgari.

vs. 64. Ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις] Servandum nunc arbitror; olim suspicatus legendum, ἐν ἀτρύτοισι Κιανοῖς.

vs. 68. Ναῦς μένεν] Sic legitur in Codd. vitiosum μὲν ex Edd. primis non debuerat a *Reiskio* revocari. Excogitatum a *Wartono,* Ναῦς ἔμεν' edidit *Br.*

Ibid. et vs. 69. Τῶν παρεόντων Ἱστία] Haec distinxi ad mentem *Toupii* in Append. qui ante fuerat suspicatus, mendosum esse v. 68; in v. autem 69. scribendum, Οὖρον δ' ἠίθεοι μ. ἐξεκάθαιρον. *Reiskius* legebat, Ἰκρία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἔστ' ἐκάθαιρον. *Eldikius,* Ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἔστε καθεῖλον.

vs. 71. Χαλεπὰ γ. ἔ. θεὸς] Hoc ex duobus Codd. Italicis, Parisino, et primis Edd. revocavi, pro χαλεπός.

vs. 75. Πεσδᾷ] Cum *Br.* recipere non dubitavi, quia fuit in Cod. veteri repertum; in aliis legitur πεζᾷ, pro πεζός.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτὸν,
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες ȣ̓χ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς ἔτος ἄν, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.

vſ. 1. Χαίρην] Χαίρεν potius ſcribendum arbitror.

Ibid. Τὺ αὐτὸν] Repoſuit e coniectura *Reiskius*, pro τοὶ αὐτῷ. Codices hic dant τὺ αὐτὰ, τὺ αὐτὸ, et τὺ αὐτός. Alia proſtat *Reiskii* coniectura, qua legit, ἄλλα τοιαῦτα Αἰσχίνα. haec etiam fautores inveniet.

vſ. 4. Πολὺς οὗτος ἂν] Pro ἄρ', ex Codd. etiam a *D'Orvillio* adhibitis, hic ἂν fuit repoſitum: vox, a *R.* hic excogitata, ἀναυγαλέοι, Graeca non eſt. vulgato αὐαλέοι praelatum nuper fuit αὐσταλέοι. — κίκιννοι ex Cod. ſic ſcriptum prodiit, cuius loco erat κικῖνοι.

Τοῖτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανείς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς

vſ. 5. Πυθαγορίκτας] Ex Ald. Ed. veram formam revocavit *Reiskius*, quam, pro Πυθαγοριστὰς, praeter Edd. primas, Codices etiam dant optimi, et in his Pariſinus.

vſ. 6. Ἦμεν] Etiam repertum in Codd. hic melius videbatur vulgato ἦμες.

vſ. 10. Ἄσυχος, ὀξὺς] In nonnullis eſt Codd. ἀσυχα ὀξύς. quod recepit *Br.* emendavit *Heinſius*, ἔξοχα ὀξύς. corrigere tentabat *Eldikius:* ἁλίκος ὄξος Πᾶν τελέθων κατὰ καιρόν. *ſi res ita ferat, totus quantus acetum es.* alieniſſima *R.* comminiſcitur.

vſ. 11. Ὅμως δ' εἰπὸν] Recte ſe habet: εἶπεν eſt in Edd. Ald. Flor. hinc εἰπὲν fecit *R.* quod et edidit, pro εἰπεῖν, ut putabat, poſitum.

vſ. 12. Ὁ Θεσσαλὸς] Abeſt articulus a primis Edd. Med. Ald. Flor.

vſ. 14. Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν] In nonnullis legitur Codd. Ἐν χώρα. Ἐν χόρτῳ corrigit *D. Heinſius:* vulgatum recte tuentur *Palmerius*, *Reiskius*, *Toupius* et *Musgravius.*

vſ. 15. Θηλάζοντα] Scripſiſſe ſuo more Poëta videtur Θηλάσδοντά τε χοῖρον. et ſic edidit *Br.*

Ibid. Βίβλινον] Scripſi, pro Βύβλινον, cum *L. Holſtenio* et *Brunckio.*

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἧς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὧτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπῆν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρέοντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἧφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,

vſ. 16. Τετόρων ἐτέων σχεδὸν,] Iſta ſic iungenda videbantur cum *Pierſono.*

vſ. 17. Βολβός τις κοχλίας] Κοχλίας τ' ab *Heinſio* emendatur: κολχίας ut in Codd. et in primis eſt Edd. lectum videtur a Schol. Ab his abeſt vocula hic minus apta τις. qua omiſſa *R.* edidit vitioſe, Βολβὸς κοχλίας ἐξηρέθη. Mihi placet lectio ab *Heraldo* ad *Martial.* propoſita, Βολβὸς καὶ κοχλίας ἐξηρέθη. Ab his diverſa *Brunckius* edidit: βόλβοι τε κοχλίαι τ' ἐξήρεθεν.

Ibid. Ἧς πότος ἁδὺς] Recte ſcribitur. In Codd. Rom. Pariſ. et duabus primis Edd. male, οὗ πότος ἁδύς.

vſ. 19. Εἰπῆν] Pro εἰπεῖν recte poſuit *Br.*

vſ. 21. Τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;] Sic ex Codd. edidi, pro τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν. Codicum lectionem adprobat *Wartonus:* quamvis in uno Cod. repertum, νῶν cum *Br.* recipere recuſarem.

vſ. 22. Ἔπαιξέ τις,] Iſta ſic ſaltem videntur a ſeqq. ſeparanda; pertinent enim ultima ad iſta λύκον εἶδες. Priora verba ſunt Aeſchinis ad Thyonichum. *Pierſonus*, una litera mutata, legebat: λύκον εἶδες, ἔπαιξα, τις ὡς σοφὸς εἶπεν.

vſ. 23. Χ' ἧφθα] Sic edidit *Winterton*, ſequutus *Stephanum:* ſi ſenſus requireret ἐφλέχθη, cum *Aurato* ſaltem ſcribi deberet Χ' ἥφθη, vel χἄφθη cum *Brunckio.* Vitioſiſſimum Κῆρα, quod eſt in Ald. Ed. recepit *R.* ſcribens Κῆρα εὐμαρέως. In Codd. et in Edd. Med. Florent. leguntur iſta: κῆφατ' εὐμ. Χήφατευ εὐμαρ. κῆφατ' ἔτ' εὐμ. et κῆφα εὐμ. In his lectionibus vera latet. Scribendum puto: Κήφατο, (εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις) Ἐντὶ Λύκος, etc. ut haec tandem dixerit Cyniſca.

Εὐμάκης, ἀπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τέτω τὸν ...ύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἄσυχον ὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιός τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, ὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα

vſ. 25. Εὐμάκης, ἀπαλὸς] His χ' interiectum auctoritate Codicum et Flor. eieci, quod et tollendum *Toupius* iudicabat: — hoc in v. ἦμεν etiam praetuli vulgato ἦμες.

vſ. 27. Ποχ' ἄσυχον οὕτως] Pro ποθ' ἥσυχα, prodiit ex Codd. a *Wartono* probatum, a *Brunckio* receptum; qui praeterea ſcripſit, ut alibi paſſim, οὑτῶς. a vicinis ſeparatum, αὕτως ſcribendum videbatur *Heinſio*.

vſ. 29. Ὦν] Pro οὖν recte dedit *Brunck*.

vſ. 30. Ἀπ' ἀρχᾶς] Ex Codice poſitum pro ἀρχῆς.

vſ. 31. Θεσσαλικόν τι μέλισμα] Tuetur *Palmerius* adverſus *Heinſium*, cui σόφισμα legendum videbatur. μέλιγμα ſcribendum recte cenſuit *Brunckius*.

vſ. 32. Παρὰ ματρὶ] Prodiit ex duobus Codd. pro περὶ μ. a *Br.* etiam receptum.

Ibid. Κόλπω ἐπιθυμήσασα] Genuinum eſt: κόλπων in nonnullis Codicibus legitur; et in Ed. Flor. vitioſe ἐπιθυμήνασα· cuius loco ſcribebat *Iſ. Voſſius* ἐπιθρηνήσασα.

vſ. 34. Ἴσης τὺ] Omnino mutandum non eſt cum *Iſ. Voſſio* in ἴσησθα, inuſitatum.

vſ. 35. 36. Ἀνειρύσασα δὲ πέπλως Ἔξω ἀπῴχετο] Haec, mirum in modum a *H.* depravata, optime tractarunt *Io. Meurſ.* et *Toup.*

vſ. 37. Ἄλλος τοι] In uno Cod. legitur, Ἄλλος τὶς γλυκίων. *Br.* Ed. τὶν γλυκίων.

Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μαστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα.
Ἰθὺ οἱ ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταί δ', ὀκτὼ ταί δ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, ἀδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Οἱ δὲ Λύκος νῦν παντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·

vs. 38. Μαλα ῥέοντι] Hoc etiam male tentavit *R.* Μᾶλα merito *Toupius* tuetur, μάχλα placuit *S. Musgravio.*

vs. 39. Χελιδὼν] In uno alterove Cod. male legitur ὑπωροφίοισιν ἀηδών.

vs. 40. Πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν] Sic ista distinguenda *Toupius* ostendit; ut edidit *Wintertonus.* Ἀγείρεν pro ἀγείρειν prodiit ex Cod. MS. ἀγείρῃν Ed. *Br.*

vs. 41 Ὠκυτέρα] Non deterius est Ὠκύτερον, ex uno saltem Cod. enotatum.

vs. 42. Ἀμφιθύρω] Edidit *Winterton.* pro forma vulgari.

vs. 43. Ἔβα καὶ ταῦρος] In quibusdam Codd. legitur ἔβα κεν ταῦρος. scribendum putabat *Reiskius* κα. quod quo sensu cepit est inusitatum.

vs. 44 Δέκ' ἄλλαι] Καὶ ἄλλαι cur legi voluerit *Is. Vossius* mihi minus liquet. Ad haec declaranda Codices nil iuvant. Pro δύο μᾶνες, legitur in uno, δέκα μᾶνες. μᾶνας legendum putabat *Reiskius.*

vs. 45. Ἐνδέκατος] Ἐνδεκάτα, quamvis vera lectio videatur, recipi tamen e coniectura non debebat, nisi monito Lectore.

vs. 46 Οὐδὲ Θρακιστὶ] Scholiasten legisse, οὐδὲ Καριστὶ κέκαρμαι atque istam lectionem egregiam esse *Toupius* iudicabat. Vocem fingens non Graecam ἀλγάων, pro ἀλλήλων, repositam volebat *R.* hac servata, *W.* pro οὐδὲ, vel οὐδ' εἰ, ut est in Codd. quibusdam, legebat, vel κ' οὐ δὴ Θρ quod habet Ed. *Br.*

vs. 47 Οἱ δὲ Λύκος] Pro Ἁ δὲ Λύκω, cum in Flor. Ed. Οἷδε Λύκος legeretur, egregiam lectionem *Toupius* hinc restituit, Οἱ δε Λυκος νῦν πάντα· quam cum *Br.* recipere non dubitavi.

Ἄμμες δ᾽ οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ᾽ ἀριθματοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κ᾽ εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
Νῦν δέ ποθ᾽, ὡς μῦς (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσ-
σας.
Χὤ,τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ᾽, ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,

vſ. 48. Οὔτ᾽ ἀριθματοὶ] Ex Codd. forma Dorica rediit, pro vulg.

vſ. 49. Ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ] Dediſſe mihi Poëta videtur, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρῃ. quod miror, nuper prodiit ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

vſ. 50. Κεὶ μὲν ἀποστέρξαιμι,] *Heinſius* ſcribendum contendit Κεἴ μιν ἀποστ. ut et Scholiaſten legiſſe putabat *Salmaſius*. *Toupius* pro Κεὶ μὲν, ſcribi mavult Καὶ μὲν ἀπο. Neutrum neceſſarium arbitror; vitioſum, Κεὶ μὲν ἀποστέρξαι με, *R.* ex Ald. Ed. revocavit.

vſ. 51 Νῦν δέ ποθ᾽, ὡς] Suas iterum coniecturas *R.* in hunc verſum invexit, quem ſic edidit: Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας eadem nobis edidit, quod factum nollem, *Br.* Modeſtius ποθ᾽, ὡς, in ποχ᾽, ὡς, cum *Wintertono* mutari, et γεύμεθα relinqui potuerat intactum. forte dederat, Θυώνιχ᾽, ἐγεύμεθα π.

vſ. 52. Τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχ.] Scripſerat ſuo more probabiliter, τὸ φάρμακόν ἐντί γ᾽ ἀμαχανέοντος ἔρωτος. quae dedit nuper *Br.* absque γ᾽ interiecto.

vſ. 53. Τᾶς Ἐπιχάλκω] Ex Codd. poſitum pro Ἐπιχάλκου.

vſ. 54. Ἐπανῆλθ᾽, ἐμὸς ἁλικιώτας] Hoc ex Codd. recepi pro ἡλικιώτας· quod ex uno etiam Cod. adnotatum erat a *Sanctamando*, ex Pariſino a *Ruhnkenio*, ἐπανῆνθ᾽, ex alio ἐπανῆλθέ μοι, ſuo loco relinquo.

vſ. 55. Πλευσοῦμαι κἠγὼν] Hoc ex Codd. poſitum pro κἠγώ· forte etiam ſcribi more *Theocriti* poterit Πλευσεῦμαι. πλεσεῦμαι ex Cod. fuit adnotatum: meas aures Πλευσοῦμαι, a *Brunckio* quoque receptum, gratius accidit; πλευσεῦμαι probavit *Pierſon.*

Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νῶν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα τοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων·

vſ. 56. Ὁ στρατιώτας] In *Stobaeo* ſuo *Grotius* edidit ὡς στρατιώτας· atque hoc *Reiskius* etiam videtur excogitaſſe. *Koehleri* proſtat elegans coniectura legentis, ἐν στρατιώταις.

vſ. 56 Elegans eſt Koehleri conjectura ſcribentis, ὁμαλὸς δέ τις ἐν στρατιώταις, quam tamen invitis ſcriptis libris recipere nolui. Brunckius.

vſ. 57. Χωρῆν] Ex Codice fuit poſitum pro χωρεῖν. qui hoc recepit, recte *Br.* hic νοῦν intactum reliquit, alibi et hoc ipſo carmine in νῶν mutatum.

vſ 58. Ἀποδαμεῖν] Ex Codd. receptum pro ἀποδημεῖν. forſan dederat et ἀποδαμῆν.

vſ. 59. Ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος] In Codd. quibusdam et in Ed. Iuntina, diverſis iſta tribuuntur; Aeſchini, Ἐλευθέρῳ οἷος; Thyonicho, Ἄριστος.

vſ. 60. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος] Ὥς τις ἄρ. corrigebat *Salmaſ.* οἷος ἄριστος legitur in *Stobaei* Florileg ubi hic verſus cum ſeqq. proſtat. Duas dat ſuſpiciones ſuas *R.* quarum prima ſatis probabilis; periiſſe nobis partem verſus Theocritei, atque ad hiatum implendum haec ex v. praeced. repetita. Alia coniicit *W.*

vſ. 61. Φιλόμωσος] Cur, quaeſo, mutatum fuit in φιλόμουσος;

vſ. 63. Αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων] Legendum ſuſpicor, αἰτευμένῳ (*petenti*) οὐκ ἀνανεύων· Οἷα χρὴ βασιλῆ'· in quibus Οἷον legi-

Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
῀Αι τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἆς γόνυ χλωρόν.

tur apud *Stobaeum*. Proſtat et ſuſpicio *Wartoni*, quem ſequutus *Br*. edidit, Βασιλέα. αἰτῆν. qui ſeq. v. dedit, αἴ τοι — ἀρέσκει.

vſ. 66 Λῶπος ἄκρον] Omnino ſcribendum erat, non Λῶπον· hoc in plerisque Edd. illud legitur in Florent. Rom. et nupera Argentor.

Ibid. Ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ β.] Pro ἐπ' ἀμφοτέρων, ſic edidi ex Codd. etiam Pariſino, et primis Edd. in his vitioſe βεβακὼν ſcribitur pro βεβακώς.

vſ. 67. Μένειν] Ex Codd. etiam μένην adnotatur: ſcribendum μένεν θρασὺν ἀ.

vſ. 68. ῀Αι τάχος] Vitioſum eſt ῀Ω Ed. Ald. ἆ genuinum; ut alibi legitur. — Κροτάφων rectius, quam κροτάφω, in Codd. etiam repertum.

vſ. 69. Ἕρπει] Ἕρποι ſcribi poſſet ex Codd. Scholiis, et *Euſtathio*.

vſ. 70. Ποιῆν τι δεῖ ἆς] Pro Ποιεῖν τι δεῖ οἷς, ſua *Theocritus* recepit ex duobus ſaltem Codd. ἆς, pro ἕως poſitum, iure hic *Toupius* adprobavit; recepitque *Brunckius*.

ΣΥΡΑ-

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοῖ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

vſ. 1. Γοργοῖ] Scriptum ex Codd. pro Γοργώ. — Χρόνῳ ſcribatur, an χρόνω [cum *Salmaſio* Valck. 2.], parum refert. [Illud tamen praetuli Valck. 2.] — His *Praxinoae* nomen praefixi; deletis nominis *Eunoës* indicibus literis.

vſ. 2. Θαῦμ' ὅτι κ. ν. ἦνθες] Cum *Wartono* hic ἦνθον legendum, et haec *Gorgoni* tribuenda, ſequentia iterum Praxinoae: ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ, cenſeo. — Hoc v. αὐτᾷ poſitum, pro αὐτῇ, cum *Wintertono* et *Toupio*. Valck. 1. — His dudum ſcriptis iſta ſic vulgavit, renovata carminis Ed. *Brunckius*. — Qui in his, velut Praxinoae verbis, ἦνθε legebat, *T. H.* ex Etymologi loco ſuſpicabatur ſequentia ſic ſcribenda: φέρ' ὦ ὀρίφον, Εὐνόα, αὐτᾷ Valck. 2.

vſ. 3. Γ. Ἔχει κ.] *Gorgoni* haec attribui cum *Caſaub.* et

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

Reiskio; non *Eunoae*, cuius hic in Edd. nomen legebatur. Καθίσδεν hoc vſ. ſcribendum puto. VALCK. 1. — Pro καθίζεν, ſuo more probabiliter ſcripſerat Poëta καθίσδεν. quod nuper exhibuit *Brunckius*. VALCK. 2.

vſ. 4. Ἀδαμάτω] Diverſimode vox ſcribitur in Codd. vide Adnotationes. *Scaligeri* ἀλεμάτω fortaſſe verum eſt. VALCK. 1. — Edd. praeferunt ἀδεμάτου vel ἀδεμάτω. Praeter iſtas, hae quoque lectiones proſtant in Codd. ἀδαμάτου· ἀδαμάντου· ἀδεμάντου, ἀδειμάντου. — Quod *Scaligero* placuit, et *Henr. Stephano*, ἀλεμάτου, vel ἀλεμάτω, mihi quidem non diſplicet; ſed ἀδαμάτω, quod probant *Caſaub.* et *Toup.* Codicibus nititur. VALCK. 2.

vſ. 5. Πολλῶ μὲν ὄχλω] Pro vulgatis in 8, dederat *Wintertonus.*

vſ. 7. Ἄτρυτος] Ἄτρητος nonnemini placebat. Pro ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀπ. corrigendum puto, ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

vſ. 7. Graece dicitur ἑκὰς, ἑκαστέρω, ἑκαστάτω. Incognitum et barbarum eſt ἑκαστοτέρω. Scr. cum Cl. Valckenaer: τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς. Scholiaſtae expoſitio, πόῤῥω μοι οἰκεῖς, arguit pronomen olim in tertio caſu lectum fuiſſe. BRUNCKIUS.

vſ. 7. Ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς] Μεῦ ἀποικεῖς corrigentem *Scaligerum* alii ſequuti ſunt; ſed, ἑκαστοτέρω cum Graecum non ſit, vere mihi videor iam olim emendaſſe: τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς. quod adprobavit, et recepit in Ed. huius carminis ſecundam *Brunckius.* — Hoc in vſ. male tentatum, ἄτρυτος, omnino ſervandum eſt. VALCK. 2.

vſ. 8. Γᾶς] Nititur Codd. — Πάραρος pingatur, an πάῤῥος, nihil intereſt.

vſ. 10. Αἰὲν ἐμεῖο] In Codd. etiam legitur αἰεὶ (vel αἰὲν) ὅμοιος· et ὁμοίως. Scribendum videtur ἐμείως.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, Φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ὃ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,

vſ. 10. Αἰὲν ὅμοιος] Αἰὲν ἐμεῖο hic in vulgatis erat Edd. in vett. ἐμοῖο. in una Florent. αἰὲν ὁμοῖος. hoc etiam legitur in Codd. et ὁμοίως. In hac poſtrema lectione ſuſpicatus ſum rariſſimum ἐμείως latere; quod nuper etiam admiſit *Brunckius*. VALCK. 2.

vſ. 11. Δίνωνα τοιαῦτα] Pro τοιαῦτα, Διῶνα, dederunt optimi Codices. Δείνωνα, verum nomen, *Toupius* memorat. VALCK. 1. — Hoc admiſi cum *Brunckio*. VALCK. 2.

vſ. 14. Πότνιαν] Ποτνίαν eſt in tribus Codd. et genuinum videtur. VALCK. 1. Hoc cum *Br*. recepi. VALCK. 2.

vſ. 15. Μὰν] Eſt ex Codd. duobus pro μέν. ex illis δὲ hic etiam fuit interiectum. [cum Toupio VALCK. 2.] *Reiskii* coniectura lectu digna in Adnot. ſubiectis [p. 306.] collocabitur. VALCK. 1. — Quae plurimorum codicum eſt lectio, λέγομες τὰ πρώαν θὴν πάντα, recepi Paulo impeditior conſtructio ſic ordinanda: λέγομες θὴν ΠΡΩΑΝ τὰ πάντα. Quod in uno Vaticanorum eſt, λεγομες δὲ πρωαν merito praetulit Cl. Toup in curis poſterioribus, qui libellus, ut ſagaciſſimi viri caetera omnia, exquiſitiſſimae doctrinae plenus, poſt excuſum hoc volumen [Analector. vett. Poët Gr. primum] editus eſt et longo poſt temporis intervallo ad me pervenit. BRUNCKIUS. — Reiskii coniectura corrigentis Ἀπφῦς μὲν τῆνος (πρώαν θὴν πάντα λέγωμες) Νίτρον· mihi hic perplacet. *Brunckius* hunc verſum [in ſec. Ed] ita edidit: ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν πᾶν) Νίτρον. VALCK. 2.

vſ. 16. Νίτρον] Hinc verſum orſus, *Reiskius* verbum ἔβα, aptiſſimum, adiiciebat: hoc admiſſo, et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραζῶν mutato, apte ad haec reſpondebit in v. ſeq. Κῆν-

Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

θε-φέρων, quod illic pro Ἦνθε φέρων in Codd. legitur primisque Edd. Legamus itaque: Νίτρον ἴβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράξων, Κἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν. haec nuper ut Theocritea vulgare aufus eft *Brunckius*. VALCK. 2.

vf. 17. Τρισκαιδεκάπαχυς] Formam Doricam pro vulgari, τρισκαιδεκάπηχυς cum *Br* recepi. VALCK. 2.

vf. 18. Ταὐτά γ'] Erat fcribendum cum *Reiskio*, et *Toupio*, pro ταῦτά γ'. et ἀργυρίω cum *Wintertono*. VALCK. 1. — ἀργυρίω e dialecto fcribendum et in feq. v. δραχμᾶν. BRUNCKIUS.

vf. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Ἑ. δραχμᾶν fcribendum, non Ἑπταδράχμως. *Bentleio* hic quoque perfpicacior fuit *Toupius*. — Πηρᾶν ex Codd. prodiit, pro πηρῶν.

vf. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Si voces feparatim effent fcribendae, δραχμᾶν requireretur. In Codd. et in Edd. primis legere licet, ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμως; poftremum, a *Bentleio* probatum, et *Wesselingio*, recepit in fuam Ed. *Reiskius*: ἑπτὰ δραχμᾶν legebat *Toupius*. ego fcribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod fit ab ἑπτάδραχμον. VALCK. 2.

Ibid. Γραιᾶν — πηρᾶν] *Scaliger* legendum conieccrat κινάδων γραιᾶν ἀποτ πυῤῥῶν. Pro πηρᾶν, πυγᾶν corrigebat *Toupius*; quod recepit *Br*. VALCK. 2.

vf. 20. Ῥύπος] Ῥύπον hic legit *Euft*. ut eft et in Cod. MS.

vf. 20. Scr. ἅπαν ῥύπον, ut ex Euftathio jam monuerat Henr. Stephanus Thefauri T. III. 727. II. Collatorum codicum unus hoc habet Benedictinorum recentior: caeteri omnes minus bene ῥύπος. In praec. v. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, quae codicum eft lectio, tuetur Cl. Valckenaer, fequendo Reiskii expofitionem, cui patrocinatur gloffa in Regiorum codicum uno voci πηρᾶν fuperfcripta, τυφλῶν οἰῶν. — πυγᾶν in codicum, qui mihi innotuerunt, nullo comparet; fed eft Calliergi lectio, quae, undecunque eam habuerit, ad feftivum illud πυγᾶν, cujus me recepti non poenitet, Toupium manu duxit. BRUNCKIUS.

vf. 20. Πέντε πόκως] Non variant Codd. ἀντὶ πόκων edidit *Br*. quocum vulgato ῥύπος praetuli ῥύπον. VALCK. 2.

Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

vſ. 21. Λαζεῦ] Λάσδευ potius ſcribendum. [quod admiſit *Br.* Valck. 2.]

vſ. 22. Βᾶμες] Servandum puto: Βῶμες legitur in duobus ſaltem Codd. Valck. 2.

vſ. 23. Θασόμεναι] Ex duobus Codd. enotatum, Θασόμεθα, hac in ſede poni potuit: mihi vulgatum placet.

vſ 24. Ἐν ὀλβίω] Melius altero, ἐν ὀλβίῳ, et ἐνολβίῳ *Toupii.* Valck. 1. — Qui hoc (ἐνολβίῳ) poſuerat in contextu, poſtea *Br.* alterum mecum probavit. Valck. 2. — Vera procul dubio eſt lectio ἐν ὀλβίῳ, i. e. ἐν ὀλβίου οἴκῳ, familiari admodum ellipſi, cujus apud Theocritum ipſum multa exempla. In cod. Caeſareo ſcriptum ἐν ὀλβίω. Brunckius.

vſ. 25. Ὧν εἶδες] Vid. Adnot. [p. 322.] — In ſeq. vſ. Ἕρπειν melius erat quam ἕρπην. [Praetulit illud et *Br.* in Ed. renovata. Valck. 2.]

vſ. 25. Hoc verſu facile carere poſſemus, et qui eum una litura deleret, ei non obloquerer. Sic autem partim e codicibus, partim e certioribus conjecturis ſcribendus eſt: ὅσσ' ἂν ἴδοις εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. In vulgatorum librorum lectione nec linguae, nec ſenſui, nec rhythmo conſultum fuit. ὧν ἴδες, quod dedi, ſoloecum eſt: tum ſenſui repugnat. Spectaculi enim, de quo ſermo eſt, nihil adhuc viderant hae mulieres: proinde nec una alteri dicere potuit: *quae vidiſti, ſic alii qui non viderit narraveris.* Sed dicere debuit: *quae videris,* ὅσσ' ἂν ἴδοις. In Regio codice ſcriptum ὧν εἶδες ὧν εἶπες καὶ ἰδοῖσα. Voci εἶπες ſuperſcriptum εἴποις vel εἴπαις. — καὶ et κεν in codicibus ſaepiſſime permutata. Brunckius.

vſ. 25. Ὧν εἶδες....] Sic in Edd ſcripto verſui, quo, indice *Brunckio*, facile careremus, nullus ineſt ſenſus. *Toupius* et *Eldikius* emendabant Ὧν ἴδες ὧν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ᾽ εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν·
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἇδ᾽ ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ᾽ αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ᾽ ἱστῶ;

Toupii lectiones receperat *Brunckius*; poſtea verſum ſuſpicatus eſt ſcribendum: Ὅσσ᾽ ἂν ἴδοις εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. quomodo ſcriptum verſum praebet Ed. carminis renovata. *Waſſenbergio* corrigi poſſe hac ratione verſus videbatur, ſi ſcriberetur: Ὧν ἴδες, ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσά τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ. Valck. 2.

vſ. 27. Αἰνόθρυπτε] Correctorem exſpectat, vel interpretem. Valck. 1. — Αἰνόδρυπτε legitur in Ed. Flor. et in duobus certe Codd. probavitque *A. Schottus*. οἰνόδρυπτε in uno Cod. eſt Vatic. in οἰνόθρυπτε forte mutandum: Reiskii coniecturae non ſunt memoratu dignae. Valck. 2.

vſ. 28. Χρήσδοντι καθεύδεν] Pro χρῄζοντι καθεύδειν, Codices etiam dederunt.

vſ. 31. Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε] Hoc δύστ. mutata ſic diſtinctione iungendum cum ſeqq. vidit *Io. Luzac.*

vſ. 31. Ἄρδεις] Non ἀρδεῖς erat ſcribendum. [cuius loco ἀρσεῖς alicui placuerat. Valck. 2.]

vſ. 32. Ὁποῖα] Ex Ed. prima Mediolan. prodiit, pro ὁκοῖα. Valck. 1. — Mirabar cur ſincerum ἐδόκει *Heinſio* in δεδόκει videretur mutandum. — Pro τοιαῦτα in uno Cod. legitur ταύτηγε. Valck. 2.

vſ. 34. Μάλα τοι] Μάλα τὶν Ed. *Br.* renovata; et v. ſq. Τῆνο πρέπει. λέγ᾽ ἐμὶν, pro vulg. τοῦτο πρέπει· λέγε μοι. Valck. 2.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,

vſ. 36. Μνᾶν] Legendum, non μνᾶς. vid. Adnotat. VALCK. 1. — Legendum μνᾶν, non μνᾶς, monuerunt *Scaliger*, *Bentlei. D'Orvillius*: μνᾶν quidem probavit R. ſed interpretando corrupit; et vicina male diſtinxit. VALCK. 2.

vſ. 37. Ποτέθηκα] Poſitum, pro vitioſo προτέθηκα.

vſ. 38. Εἶπας] Non placet; neque ἔμπας. Aptum foret καλόν ἐντι.

vſ. 38. εἶπες aut εἶπας merito Cl. Valckenario damnatur, qui probabiliter admodum reponit, ναὶ, καλόν ἐντι. BRUNCKIUS.

vſ. 38. Πᾶ ποκ' ἔλειπες Τὠμπέχονον;] Sic emendata debet *Theocritus Eldikio*. in Edd. hic vulgata: Ναί· καλὸν εἶπας. abſurdam praebent ſententiam. Eorum loco Codex dabat Flor. τοῦτο κᾶ εἶπες· Ed. Flor. τοῦ τόκα εἶπες· Codex Vatic. τοῦτο καλ' εἶπας. ex his, a me memoratis, genuinum illud eruit et mecum communicavit *Eldikius* Zutphanienſis, quod Poëtae reſtituere non dubitavi. Idem alibi eadem felicitate *Theocrito* reſtituit τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας. — In hoc et ſeq. v. primum τὶν pro τοι more ſuo dedit *Br.* qui tum vulgavit Ed. repetita: — ναὶ, καλόν. εἶα Τὠμπέχονον φέρ' ἐμίν. VALCK. 2.

vſ. 41. Ὅσσα θέλεις] Praeſtat, ὅσσ' ἐθέλεις ex Cod. Vat. VALCK. 1. — Ὅσσ' ἐθέλεις] In Cod. oblatum praeſtabat vulgato Ὅσσα θέλεις. VALCK. 2.

vſ. 42. Παῖσδε] Verbum hic omnino requiri, *lude*, vidit *Io. Luzacius*: μικκὸν παῖσδα praebens *Gregorius* me deceperat, et

Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ᾧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,

Iſ. Voſſium. Valck. 1. — Si non ſatis firmo tibicine nititur Doricum παῖσδε, vulgatum reponi παῖδε non aegre patiar. Sed quod afferunt viri doctiſſimi τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα, vereor ut ſincerum ſit. παίζω verbum eſt neutrum: αὐτὸν ſubaudiri non poteſt: συν αὐτῷ vix reticeri potuit. De παῖζε ne cogitavit quidem Gallicus interpres *Longepierre*, qui vertit: *Prens mon fils, Phrygienne, et le divertis bien.* Sed ſyllabarum numeri et τοῦ ὁμοιοτελεύτου neceſſitate adſtrictus, demit, mutat, addit, ut ſui compleantur verſus, quo ſe redactos ſentiunt quicunque gallico carmine poëtam graecum aut latinum reddere aggrediuntur, rem difficillimam, ſi modo eam accurate exſequi linguae vernaculae indoles et verſificationis ratio ſinunt. Minus reprehendendus idem Longopetraeus, ubi v. 39. θολίαν vertit *mon paraſol.* Umbella, quae Gallice *paraſol* dicitur, capiti non imponitur, ut θολία, ſed manu geritur. At quo tempore vivebat Longopetraeus, nondum excogitaverant ornatrices noſtrae, quae ſollerti et foecundo ingenio caeteros omnes artifices ſuperant, muliebre illud capitis geſtamen, quod τὴν θολίαν refert, nunc gallice dictum *une caleche.* Brunckius. — παῖσδε] Verbum hic requiri videbatur, facile vel a Phrygia ſupplendum per σὺν αὐτῷ. Valck. 2.

vſ. 45. Ἀνήριθμοι] Probandum, non ἀνάριθμοι. Valck. 1. — Ἀνάριθμοι] Dedit *Winterton.* pro ἀνήριθμοι. Valck. 2.

vſ. 48. Παρέρπων] Praeſtat fortaſſe παρειπών.

vſ. 48. παρέρπων Αἰγυπτιστὶ, *decipiens Aegyptiorum more,* παραλογιζόμενος ex Homerico ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδ' ἐμὲ πείσεις. Heſych παρελεύσεαι, παραδραμεῖς, καὶ παραλογίσῃ Idem eſt παρέρπειν et παρέρχεσθαι. Hoc a viro doctiſſimo ſollicitari non debuerat. Brunckius. — Recte tuetur *Brunckius:* de alia hic lectione cogitari non debuerat. — Servandum etiam v. 49. ἔπαισδον. Valck. 2.

Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἅδιστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, ὀ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

vſ. 50. Ὁμαλοὶ κακὰ τ.] Sic iungenda videbantur, ut et in vſ. 49. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄ. — Ad v. ἐρειοὶ variae proſtant coniecturae: vera lectio latet. VALCK. 1. — πάντες ἐρειοὶ] Pro voce vitioſa *Scaligero* venerunt in mentem ἐρεμβοί. *Caſaubono*, ἄρειοι· *Toupio*, ἀεργοί· *Wartono*, ἀραῖοι· mihi olim ἔλειοι. *Musgravio*, ἀγρεῖοι· Verſum ſic corrigendum ſuſpicatur *Eldikius*: Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια παῖσδεν ἄριστοι. VALCK. 2.

vſ. 51. Πτολεμισταὶ] Dorica forma, πολεμίκται, ſi vel in uno Cod. legeretur, a me quoque fuiſſet recepta. VALCK. 2.

vſ. 53. 54. Κυνοθαρσὴς Εὐνόα,] Haec ſic iungenda, primus monuit *Reiskius*.

vſ 55. Ὠνάθην] Ὠνάμην corrigit *T. H.* quod verum puto, vel potius, Ὠνήμαν. [hoc in Ed. 2. poſuit *Br.* VALCK. 2.] — In hoc vſ. ἐνδοῖ ſcribendum cum *Caſaubono*. VALCK. 1. — Scripſi ἐνδοῖ cum *Caſaub.* et *Br.* — hic etiam nuper dedit ἐμίν. VALCK. 2.

vſ. 59. Ὅσος ὄχλος ἄμμιν] Sic ex primis Edd. (quibus et Codices concinunt,) recte *R.* edidit, pro ὄχλος πολὺς ἄμμιν.

vſ. 60. Ἐξ αὐλᾶς] Rectum eſt; ἐξαυδᾶς vitioſum; neque ἐξαύδα conveniret.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Κάλλιστα παίδων, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὦ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο

vſ. 60. Vulgata lectione non mihi deterior videtur haec, quam exhibet etiam unus e Regiis codicibus. ΓΡ. ἐγὼν, τέκνα. ΓΟ. εἶτα παρενθεῖν. Iſtud εἶτα interrogativum eſt. Gallice diceremus: *eh bien? peut-on penetrer?* Brunckius. — Hic quoque poni potuerat παρενθῆν. Valck. 2.

vſ. 61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Sunt ex Codd. pro ἐς Τροίην π. ἦλθον. [vſ. 62. παιδῶν nollem nuper bis vulgatum. Valck. 2.]

vſ. 64 Ἀγάγεθ' Ἥραν] Pro ἠγάγεθ' Ἥρην, Codices dederunt. [Hunc verſum cum *Brunckio* tribui Praxinoae. Valck. 2.]

vſ. 67. Μὴ τὺ] Μή τι π. *Br.* Ed. ſecunda. Valck. 2.

vſ. 68. Ἀπρὶξ ἔχευ] Sic connectenda iam monuït, ante *L. Boſſium. H. Stephanus.* [Suo more hic probabiliter etiam dedit ἁμέων. Valck. 2.]

vſ. 70. Εἴ τι] Αἰ τὺ, vel Αἴθε, forſan praeſtaret.

vſ. 70. Scribendum erat αἶ, i. e. αἴθε. Vide Heſychium in hac voce. Brunckius. — Αἰ τὺ praeſtant; ut *Br.* Ed. 2. Valck. 2.

Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

'Αθρόος ὄχλος·
'Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

vſ. 71. Φυλάσσεο] In φυλάσσευ mutari non debuerat a *Wintertono*.

vſ. 72. Φυλάξομαι] Servandum puto: ſi placet aliud, ex Codd. ſaltem ſcribendum, φυλαξῦμ'· Π. 'Αθρόος ὄχλος.

vſ. 72. Φυλάξομαι] Ex Ed Ald. vitioſa repetiit *Reiskius* φυλαξοῦμαι. Π. ἀθρόος ὄχλος. eadem ſunt et in Codd. ne placebit quidem attendenti, φυλαξοῦμ'. Π. 'Αθρόος ὄ. VALCK. 2.

vſ. 73. Ὥσπερ ὕες] Eſt ex Codd. et primis Edd. pro ὥστε ὕες.

vſ. 74. Κεὶς] Κὴς eſſet ex more Poëtae.

vſ. 75. Χρηστῶ] Dedit *Winterton.* pro χρηστῦ.

vſ. 76. Φλίβεται] Pro Θλίβεται reſtitutum ex Vat. Cod. et *Euſt.* Φλίψεται praeferebat [fruſtra. VALCK. 2.] *Caſaubonus.* — Vulgato hic praeſtaret βιάσδευ. [Formam, ni fallor, genuinam, βιάσδευ, recipere tamen non ſum auſus. VALCK. 2.]

vſ. 79. Λεπτὰ καὶ ὡς] Mutari non debebat a *Reiskio*, qui miram excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χαρίεντα. Sed proxima ingenioſe corrigebat: θεῶν περ νάματα (περνεύματα eſt

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

in uno Cod.) φησεῖς. — Legendum puto, — θεάων νήματα φασεῖς. his ſcriptis, Amico cuidam meo [*Ruhnkenio*. Valck. 2.] venerunt in mentem θεῶν γε πονάματα. [*Waſſenbergio*, θεῶ γε π. ipſius Deae Palladis. meam lectionem exhibet Ed. renovata *Br*. Valck. 2.]

vſ. 80. Ἀθαναία] Politum pro Ἀθηναία.

vſ. 82. Ἑστάκαντι] Ex Codd. poſui pro ἑστήκαντι. Sicilienſem formam daret ἑστάκοντι.

Ibid. Ἐνδινεῦντι] Aliis forte placebit ἐνδινεῦνται. mihi vulgatum ſatisfacit.

vſ. 83. Ὤνθρωπος] Ἄνθρωπος hic vitioſum eſt.

vſ. 84. Θαητὸς] Eſt Doricum, non θηητός.

vſ. 86. Τριφίλατος] Recte ſcribitur; male in antiquis Edd. τριφίλητος. φιλεῖται hoc in vſ. ſollicitari non debebat.

vſ. 87. 88. Ἀν. κωτίλλοισαι Τρυγόνες] Sic iſta in plerisque Edd. male diſtracta iungi debent cum *T.H.* et *Reiskio*.

vſ. 88. Ἐκκναισεῦντι] Mutandum mihi videtur in ἐκκναίοντι, vel potius in ἐκκνυσδοῦντι. verbum fuit Κνυζῶσαι. [In ἐκκνυσδοῦντι mihi quidem mutandum videtur: forte quis praeferat ἐκκναίοντι. Valck. 2.]

Ibid. Πλατειάσδοισαι] Hanc ſcriptionem, a variis [a Criticis primariis Valck. 2.] probatam, Codices [optimi Codd. et primae Edd. Valck. 2.] confirmarunt. [ut mirum ſit, cur πλατυνάσδοισαι vel πλατυιάσδοισαι placuerit *Toupio*. Valck. 2.]

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,

vſ. 89. Μᾶ] Tentari non debuerat a *Toupio* et *Wartono*. — [Septem verſus ſeqq. Praxinoae tribuuntur in Ed. *Brunckii*. VALCK. 2.]

vſ. 90. Πασάμενος] Pro Πασσάμενος, iam dudum aliunde reſtitutum, Codices adprobant.

Ibid. Συρ. ἐπιτάσσεις;] Scriberem potius, Συρηκοσίαις· alterum non mutem futuro ἐπιταξεῖς; vel infinit. Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσειν; VALCK. 1. — ἐπιτάσσεις in ἐπιταξεῖς mutandum non eſt; ſed ſcribendum potius Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσεν; quod et *Br.* exhibuit Ed. 2. VALCK. 2.

vſ. 91. Ὡς εἰδῇς] Malim, Ὡς δ' εἰδῇς.

vſ. 92. Πελοποννασιστὶ] Eſt et ex Codd. pro Πελοποννησιστί. vitioſum omnino Πελοποννανσιστί. [Forma Dorica fuit, ut puto, πελοποννασικτί. VALCK. 2.]

vſ. 94. Ἁμῶν] Ἁμέων hic quoque dederat, ut alibi. VALCK. 2.

vſ. 95. Μή μοι κενεὰν] Nihil paene dant Adnotat. [p. 387.] niſi diverſorum interpretamina. Verum hic etiam latet.

vſ. 95. *Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς*] Haec *Aurato*, *Scaligero*, *Caſaubono*, aliisque ſincera videbantur; *Toupio* ſic leviter corrigenda: Πλαν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι κονίαν ἀπομάξῃς· *unum tantum metuo, ne pulverem in me abſtergas* iſta recepit in priorem Ed. *Brunckius*; cui placuit in ſecunda: μή μοι κενεὰν ἀπομάξεις· *Petro Fonteinio* vox κενεαν in κυνέαν, *umbellam*, videtur mutanda. — vſ. ſeq. ἀείδεν Ed. *Brunck.* VALCK. 2.

Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.

vſ. 98. Σπέρχιν] In πέρυσιν immutandum male ſuſpicabatur *Reiskius*. Multa dabunt, ut in re obſcura, Adnotationes. — ἀρίστευσε ſcribi poterit ex Cod. MS.

vſ. 98. Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε] Hoc Codex dedit MS. pro ἠρίστευσε cur τὸν Ἰαλέμου legi voluerit *Muretus*, non liquet. VALCK. 2.

vſ. 100. Γολγώς τε] Pro Γολγόν τε, unus Cod. dabat, Γολγώ τε, hinc veram formam reſtitui. Γολγώς τε καὶ Ἰ.

vſ 100. Recte Cl. Valckenaer edidit Γολγώς et vſ. ſeq. αἰπεινὸν praefert. BRUNCKIUS.

vſ. 101. Αἰπεινὰν] Sic etiam Codd. Hic tamen Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα dare forſan debueram cum *Wintertono*.

vſ. 101. Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα] Cum *Wintertono* et *Br.* nunc edidi, pro vulgato Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα. VALCK. 2.

Ibid. Χρυσῷ παίσδοισ'] Eſt ex Codd. pro χρυσῷ παίζουσ' Ἀ. mirum cur aliis placuerit χρυσωπίζευσ' Ἀφροδίτα. alieniſſima hic dedit *R.* VALCK. 1. — Nihil hic mutandum oſtendunt *Heinſ.* et *Toup.* ut mirum ſit, cur tot fuerit coniecturis vulgata lectio tentata. Χρυσωπίζουσ' Ἀ. *Scaligero* placuit; χρυσῷ (pro ἀντὶ χρυσοῦ poſitum) παίσδουσ' Ἀ. *Caſaubono*; χρυσῷ πείθουσ' Ἀ. *Hemſterhuſio*. VALCK. 2.

vſ. 102. Ἀενάω] Recte publicaverat *Winterton.* pro ἀενάς. — [hoc v. οἷον τὶν edidit nuper *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 103. Μαλακαίποδες] Μαλακαὶ πόδας placebant *Sanctamando*; nec forſan male: μαλακαὶ πόδες, et μάλα καὶ πόδες, ab eodem ex Codd. adnotantur. [Pro Μηνὶ, hoc in vſ. μανὶ eſt in Ed. *Brunck.* VALCK. 2.]

vſ. 105. Βροτοῖς αἰεὶ] Pro βροτοῖσιν αἰεὶ, ex Codd. revocavi. — Pro φοροῖσαι, ſcripſi φέροισαι cum *T. H.*

Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξατα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,

vſ. 106. 107. Ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Vulgabatur, ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. In duobus Codd. ſcribitur, ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπων· ultima litera vocis Ἀνθρώπων omiſſa, vera rediit Poëtae ſcriptio, ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω. — Βερενίκαν, pro Βερον. *Iunta* et *Winterton.* iam dederant; et paulo poſt Βερενικεία.

vſ. 106. Quum codices omnes habeant ἀνθρώπων, id miror mutatum in ἀνθρώπω coniunctum cum θνατᾶς, quod per ſe ſufficit, ἐποίησας ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς ἀνθρώπω. Verum eſt quod dedi, ἀνθρώπων ὡς μῦθος. Sic Euripides initio Iphig. A. — ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει), Λακεδαίμον' — ubi e Clemente Alex. minime Ἀργείων pro ἀνθρώπων reponendum eſt. Non enim verba in parentheſi eo ſenſu intelligenda ſunt, quo interpretatus eſt doctiſſimus Markland. Referuntur ad ὁ τὰς θεὰς κρίνας, non vero ad ἐλθὼν Λακεδαίμονα. *Veniens enim e Phrygia ille, qui, ut hominum ſermo eſt, dearum fuit iudex.* Huius litis diſceptationem nemo Argivorum viderat. — vſ. 109. Χαρισδομένα ſcribendum erat. BRUNCKIUS.

vſ 106. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς] Ex duobus ſaltem Codd. enotatum ἀπὸ θνατᾶς recepi; atque ad illud accommodabam quod ſequitur Ἀνθρώπων mutatum in Ἀνθρώπω· optimo ſenſu; cui nunc praetuli, quod *Brunckius* probavit: Ἀνθρώπων ὡς μῦθος. VALCK. 2.

vſ. 109. Πολύναε] Genuinum eſt: πολύαινε, quod in duobus eſt Codd. ſcioli correctoris. — Χαρισδομένα hoc in vſ. primitus ſcriptum puto.

vſ. 113. Ἁπαλοὶ κᾶποι] Diſplicere ne hic quidem debuerant Editori *Theocriti, Wartono.*

vſ. 115. Πλαθάνῳ] Pro πλαθάνῃ, ex Codd. reſtitui, aliunde

Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ὦ

firmatum. — Sincerum in h. v. Εἴδατα tentari a *Wartono* non debebat.

Ibid. Πονέονται] In πονέοντι mutant *Koenius* et *Toupius* [quos sequutus, πονέοντι recepit *Br*. VALCK. 2.]; in Codd. legitur πονέονται· in uno ποιεῦνται. hoc, et in primis Edd. lectum, *Reiskius* adprobat; non male fortasse.

vs. 117. Ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ] Recte se habent; vitiosa dedit *Reiskius*, τά τ' ἐνύγρῳ ἐλαίῳ

vs. 118. Ἑρπετὰ τᾷδε π.] Non intellecta sibi, mutata sic voluit *Reiskius*, Ἑρπεστὰ δὲ πάρεστι. Male omnino. Ferri etiam vix possunt *Wartoni* suspiciones. [Ne πάρεστι quidem in πάρεντι mutari debuerat. VALCK. 2.]

vs. 119. Βρίθοισαι] Pro βρίθουσαι cum *Br*. recepi. VALCK. 2.

vs. 120. Ὑπερποτόωνται] Ex primis Edd. et Codd. restitui, pro ὑπερπωτῶνται

vs. 121. Ἀηδονιδῆες] Voci vulgatae, ἀηδονιῆες, hic literulam interserui [Idem Ed. renovata exhibet *Brunckii*; qui initio versus οἷον, in fine posuit δενδρέων. VALCK. 2.]

vs. 121. Certissima est et extra omnem dubitationem Cl. Valckenarii emendatio ἀηδονιδῆες. Eruditae notae, qua hanc scripturam astruit, pauxillum hoc eodem pertinens addere liceat, quod tradit Eustathius ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, p. 1625. l. 46. πορδάλεων δὲ σκύμνοι, καὶ πορδαλιδεῖς, unde in Oppiani Κυνηγ. γ'. 467. versum misere corruptum, et in quo sensus nullus, emendaveram: Ἀμφιέσας ῥινοῖς αἰγλήεσι πορδαλιδήων. BRUNCKIUS.

vs. 122. Ὄζον ἀπ' ὄζω] Ὄσδον ἀπ' ὄσδω recte scribit [verisimiliter coniecit, VALCK. 2.] *Toupius*; [exhibet id Ed. *Br*. VALCK. 2.]

Ὦ ἔβενος, ὢ χρυσὸς, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.

vſ. 123. Ὦ ἔβενος] Hic hiatus in Ω repetito mihi placeret, Ὦ ἐβένω, ὢ χρυσῶ.

vſ. 124. Αἰετὼ — φέροντες] *Eldikii* vera videtur coniectura legentis, (ὢ) — Αἰετῶ — φέροντος. [Has lectiones *Eldikii* measque *Brunckius* admiſit in Ed. ſuam renovatam. Valck. 2.]

vſ. 125. Πορφ. δὲ τάπητες ἄνω,] Haec et ſeqq. ſic mihi videntur reſtituenda: Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τ. Σ. κ.) Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥ ῥοδόπαχυς Ἄ [Sic emendata *Brunckius* probavit, exhibuitque in Ed. repetita. Valck. 2.]

vſ. 125. Locum hunc valde impeditum feliciter expedit Cl. Valckenaer. Accuſativus eſt doricus pluralis numeri μαλακωτέρος. Sic ſcriptus hic locus conſtructione naturali et eleganti facillimum praebet ſenſum. Brunckius.

vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης] Vel —ετῆς, praeſtat aliis certe formis Codicum: in quorum nullo legitur, quod quis forte praeferat, Ὀκτακαίδεκ' ἐτῶν. P. *Fonteinio* verſus ſpurius videbatur Valck. 2.

vſ. 130. Περὶ] Male in πέρι mutatum *R.* voluit. — Πυῤῥὰ forte fluxit ex margine. λάχνα ſenſum daret facillimum.

vſ. 130. Contrarium ejus, quod dicere debuit, hic, librariorum, ut credere par eſt, culpa, dicit Theocritus. πυῤῥὸς eſt, cui jam increvit barba genis. Supra VI, 3. πυῤῥὸς opponitur τῷ ἡμιγενείῳ. Decimo octavo aut nono aetatis anno adoleſcentes in Aſia fere barbatuli ſunt: ſed hoc peculiare habuit Adonis, ut juvenilem genarum florem nondum amiſerit, et ideo illius ſuavium Venerem non pungebat: ſed abſurdum eſt, quod ſequitur, ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά. Senſu exigente ſcribendum reor, ἐπεὶ οὐ οἱ χείλεα πυῤῥά. Brunckius.

vſ. 130 Ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] Senſus etiam ineſſet optimus ſic ſcriptis, ἔτι οἱ περὶ χείλη ἴουλος. Sed nihil nunc arbitrer

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομέναις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεἰς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια

mutandum; non certe περὶ in πέρι mutandum cum R. neque cum B. legendum, ἐπεὶ οὔ οἱ χείλεα πυῤῥά. VALCK. 2.

vſ. 131. Αὐτᾶς] Pro forma vulgari iam dudum ediderat *Winterton.*

vſ. 136. Scr. κὴς Ἀχέροντα. Recte infra v. 147. κὴς οἶκον. Reponendum etiam eſt XVIII. 15. κὴς ἔτος ἐξ ἔτεος — vſ. ſeq. ſcribendum ἁμιθέων. BRUNCKIUS. — Hic quoque legi poterit, ut alibi, κὴς et vſ. 147. quod admiſit *Br.* VALCK. 2.

vſ. 137. Ἁμιθέων] Cum *Wintertono* recepi pro Ἡμιθ. [Pro μονώτατος male legitur in Cod. Vat. νεώτατος. VALCK. 2.]

vſ. 139. Γεραίτατος] Debetur Codicibus; vulg. γεραίτερος.

vſ. 140. Οὐ Πύῤῥος] Pro ἢ Π. ex Codicibus *Reiskius* iam receperat. — ἐπανελθὼν non debebat tentari. [ἐπανενθὼν, ut auribus ingratum, reiicerem. VALCK 2]

vſ. 141. Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες] Mutanda ſic, πρότεροι Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος, *Reiskius* ſuſpicabatur; male.

vſ. 143. Ἵλαθι] Sincerum eſt; vitioſum Ἵλα [in Edd. Ald. et Rom. repertum et probatum *Reiskio.* VALCK. 2.]

vſ. 145. Ἁ θήλεια Ὀλβία ὅσσα ἴ.] Sic iſta videntur et vicina diſtinguenda.

Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὤνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

vſ. 146. Γλυκυφωνεῖ] Ex Codd. recepi, pro γλυκύφωνος. [in Ed. novata recte probatum a *Brunckio*. VALCK. 2.]

vſ. 148. Ὄξος ἅπαν] Ex duobus Codd. reſtitui, pro ὄξος ἄγαν· ὀξὺς ἄγαν legendum putaverant *Iſ. Voſſius*, *Reiskius*, et *Toupius*. [ὄξος ἅπαν merito probavit etiam *Brunckius*. VALCK. 2.] — In eod. vſ. pro μηδέποτ' ἔνθης, edidi μηδὲ ποτένθης· probatum a *Caſaubono*, *Hemſterhuſio*, *Reiskio*, *Toupio*, *Wartono*. — Pro ἀγαπητὲ vſ. ultimo genuinam formam *Winterton.* iam ediderat.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ.

Εἰδύλλιον ιϛ'.

Αἰεὶ τȣ̃το Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτȣς, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαί ἐντι, θεȣ̀ς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτȣ̀ς βροτοὶ ἀείδωντι.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίȣσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, ȣ̓δ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ

vſ. 1. Αἰεὶ τοῦτο] In Codd. quibusdam et Edd. primis eſt, Εἴτοι τοῦτο Δ. κ. μ. αἰὲν ἀοιδαῖς· quod revocavit *Reiskius;* mihi placent vulgatae lectiones; κώραις ſuo tamen more ſcripſiſſe videtur Poëta.

vſ. 2. Ἀθανάτους] Ἀθανάτως edidit *Wintertonus;* θεὼς, v. 3. βροτὼς, v. 4. ex his primum etiam dedit *Br.*

vſ. 4. Οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωντι] Hoc proximum accedit lectionem Codicum, ἀείδοντι. vera forte eſt a *Scaligero* excogitata, ἀείδωμες. ἀείδοντι, Edd. *Br.* et *R.*

vſ. 5. Τίς γὰρ] *Wartonus* legendum coniecit, Τίς δ' ἄρα. recepit hoc *Br.* deditque ναίοντι, pro ναίουσιν.

vſ. 6. Ἁμετέρας] Ex Codice prodiit pro Ἡμετέρας. dederat et *Winterton.*

vſ. 7. Ἀδωρήτως] Codex dedit Flor. pro ἀδωρήτους, quod retinuit *Winterton.*

vſ. 9. Ἀλιθίαν ὁδὸν] Recte tuetur *Toup.* ἀλητείην ἦνθον ex Ald. Ed. revocari non debebat a *Reiskio.*

vſ. 10. Χηλῶ] Eſt ex Ed. *Wintertoni,* pro vulgato χηλοῦ.

Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ᾽ αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόςδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ᾽· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄνδρες ἐπ᾽ ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ᾽ ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ᾽, ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ᾽ εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδάς·
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκοῦσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς

vſ. 12. Ἔνθ᾽ αὔη σφίσιν ἕδρα] Hoc genuinum eſt: in Codice Flor. legitur, Ἔνθ᾽ αἰεὶ σφίσιν ἕδραι. Ex Cod. Vat. ἵκωνται in hunc verſum recepi, pro ἵκωντι: idem edidit *Br.*

vſ. 13. Τίς εὖ] Male tentat *Wartonus.*

vſ. 14. Ἐπ᾽ ἔργμασιν] Non dubitanter ex Codd. recepi, pro ἐπ᾽ ἔργοις. — ἔργμασιν — ἐσθλοῖς Ed. *Br.*

vſ. 15. Νενίκανται] Ab uno quamvis Codice oblatum poni debuit, pro vulgato νενίκηνται.

vſ. 16. Κόλπω] Ex Codice poſitum Flor. et Flor. Ed. pro κόλπου. dedit etiam *Winterton.*

Ibid. et 17. Πόθεν αὔξεται, ἀ. Ἄργυρος] Sic in Codd. legitur et in primis Edd. atque ita ediderunt *Reiskius*, et *Brunckius:* vulgo ſic iſta leguntur: πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ Ἄργυρον.

vſ. 18. Κνήμα] Genuinum illud firmant Codices: κνήμας ex Ald. Ed. male fuit revocatum, quod eſt et in Ed. Mediol. et in Cod. Pariſ. Κνάμα editum a *Wintertono.*

vſ. 19. Τιμῶσιν ἀοιδούς] Ἀοιδὼς Ed. *Wint.* τιμῶντι ἀοιδούς. Ed. *Br.*

vſ. 20. Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκοῦσαι;] Enormis et immodulatus in primis erat Edd. ut in Cod Pariſ. verſus: Τίς δέ κεν αὖθις ἀκοῦσαι ἄλλων· πάντεσσιν Ὅμηρος· non aliam tamen ſe lectionem deſiderare ſcribebat *Reiskius.* ἄλλω editum a *Wintertono.*

vſ. 21. Ὃς ἐξ ἐμεῦ] Ed. *Br.* ὁ δ᾽ ἐξ ἐμεῦ.

Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέεσσιν ὄνατις;
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.

vſ. 23. Οὐχ ἅδε] Οὐχ ὧδε ſcribitur in aliquot Codd. et primis Edd. πλούτω dedit *Winterton.* πλούτου retinuit *Br.* ſed ὧδε recepit.

vſ. 25. Εὖ ἔρξαι] Non deterius, εὖ ῥέξαι, in Cod. MS. fuit inventum: πολλὼς eſt in Ed. *Wintert.*

vſ. 26. Ῥέζειν] In ῥέσδειν mutavit *Br.*

vſ. 27. Τραπέζᾳ] Receptum fuit ex uno Cod. pro τραπέζῃ. ſine Codice a *Wintert.* τραπέσδᾳ Ed. *Br.*

vſ. 28. Ἐπὰν ἐθέλῃτι] Hoc, a *Reiskio* reſtitutum, legitur in Codd. Rom. et Pariſ. et in Edd. primis: ſcribi etiam potuit, ut eſt in Ed. Flor. ἐπὰν ἐθέλωντι. quod habet Ed. *Br.* vitioſum eſt ἐθέλοντι· coniecturae *W.* ſunt infeliciſſimae.

vſ. 29 Ἱερούς] Ἱερὼς edidit *Winterton.* qui ἱεροὺς reliquit, edidit *Br.* Μωσάων.

vſ. 30. Ὄφρα καὶ εἰν] Ex Ed. Flor. probatum a *Toupio,* recepi, pro vulgato, Ὄφρα κε κ' εἰν. vel Codicis lectione, Ὄφρα κε κὴν.

vſ. 31. Ψυχρῶ] Dedit iam *Winterton.* pro forma vulgari.

vſ. 33. Ἀχὴν,] Ex Ed. Flor. vocem rariſſimam, cum *Reiskio* et *Brunckio*, recepi, inprimis cum Codex Vatic. daret εὐχὴν pro vulgato Δειλὴν, cuius loco Δειλὰν ſcripſit *Winterton.* Ἀχὴν, opinor, viſum probaſſet *Toupius.*

vſ 33 ἀχὴν, optime a Reiskio repoſitum, in codicibus depravatum eſt in εὐχήν. At in Vaticano Gloſſa, μὴ ἔχων τι, veram lectionem monſtrat. Eſt autem ἀχὴν contractum ex ἀεχὴν, unde

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς

prima longa. Vide Etymol. M. in ἀχῆνες, et in ἔχης. BRUNCKIUS.

vſ. 36. Σκοπάδαισιν] Quod in primis eſt Edd. a *Reiskio* probatum, Σκοπάδεσσιν, in Cod. quoque repertum MS. mihi natum videtur, inſtar ſimilium, ex vitioſa pronunciatione.

vſ. 36. Unicus, qui hoc Idyllium habet, Caeſareus codex lectionem Σκοπάδεσσι exhibet, quam docte a Reiskio adſtructam ſinceram eſſe credo. BRUNCKIUS.

Ibid. Σακὸν] Σακοὺς et σηκοὺς duo ſaltem dant Codd. ſcripſiſſe Poëta videtur σακῶς, ut edidit *Br.*

vſ. 37. Κεραῇσιν] Obtulerunt duo Codd. Flor. genuinum, pro κεραοῖσιν. dedit *Br.* et ἐμυκάσαντο.

vſ. 39. Ποιμένες] In Ποιμνικαῖς mutandum fruſtra cenſebat *Iſ. Voſſius.* — Quod, pro Κρεώνδαις, eſt in Edd. Mediol. et Ald. Κλεώναις dat etiam Cod. Pariſin.

Ibid. Μᾶλα] Codex dedit Flor. pro μῆλα. In vſ. ſeq. pro ἐπεὶ, ἐπὴν in Vat. Cod. legitur; ἐπεὶ genuinum eſt.

vſ. 41. Στυγνοῦ Ἀχέροντος] Στυγνεῖο Χάροντος erat coniectura *Lambini:* cum *Toupio* ſcribendum arbitror, στυγνοῖο γέροντος, quod recepit *Br.* Στυγνῷ Ἀχέρ. dederat *Winterton.* et vſ. 43. μακρώς.

vſ. 44. Δεινὸς ἀοιδὸς] Κεῖνος ἀοιδὸς ex duobus Codd. paene recepiſſem: — αἰόλα φανέων hoc in vſ. tentari non debuerat.

vſ. 45. Ὀνομαστοὺς] Hic etiam Dorica eſt forma in Ed. *Wintertoni.*

Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπȣς, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βȣσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας·
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.

vſ. 46. Τιμᾶς] Ex duobus enotatum Codd. pro τιμὰς reſtitui cum *Br.*

vſ. 48. Ποτὲ] Πόκα Ed. *Br.*

vſ. 52. Ἀνθρώπους] Ἀνθρώπως, Ed. *Wintertoni*, ex qua ἐνθὼν recepi.

vſ. 54. Ὁ συφορβὸς] Ex Cod. Vatic. cum *Br.* recepi, pro ἂν ὑφορβός. v. 55. pro βουσὶ, βωσὶ dedit *Winterton.*

vſ. 56. Λαέρτας] Pro forma vulg. eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 59. Ἀμαλδύνοντι] Ex Codice fuit Flor. receptum, pro ἀμαλδύνουσι. atque ita quoque fuit correctum in Pariſino, editumque ſine Codd. a *Wintertono*. idem dedit *Br.*

vſ. 60. Κύματα μετρεῖν] Tentari non debebat a *Wartono.*

vſ. 62. Ἰοειδέϊ] Omnino ſervandum puto: διαειδέϊ eſt in Codice Vat. et in Ed. *Br.*

vſ. 63. Φιλοκερδείᾳ] Dedit Codex Vatic. pro φιλοκερδείῃ. — In hoc vſ. βεβλαμμένον non ſane mutem *Reiskiano* βεβλημένον·

Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς
Κωράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βωλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ὠρανὸς, ὐδ' ἐνιαυτώς·
Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται ὦτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ,

neque παρελθεῖν cum παρειπεῖν *Wartoni:* illud tamen forte vitiosum est: παρελκειν adscripserat *Hemsterhusius:* παρενθεῖν dederunt *Winterton.* et *Br.*

vs. 64. Ὅστις τοῖος] Rectius videtur, quam ὃς τοιοῦτος, quod ex duobus tribusve adfertur Codd. et receptum fuit a *Br.*

vs. 66. Ἐγὼν τιμὰν] Pro ἐγὼ τιμὴν, duo Codd. obtulerunt Flor. ediditque *Br.*

vs. 68. Δίζημαι δ' ᾧ κεν] Ex Flor. Codice cum *Br.* recepi pro Δίζημαι δέ τινι. — hoc forsan in loco repertum olim fuit, quod *Hesychius* praebet, Δίσδημαι.

vs. 69. 70. Τελέθοντι ἀοιδοῖς Κουράων ἀ. Δ.] Ex Codice Flor. partim ex Ed. Flor. veras lectiones recepit *Theocritus*, pro vulgatis, τελέθουσιν ἀοιδῶν, Μουσάων ἀ. *Toupio* quoque vox Κουράων ut genuina placuit; et ἀοιδῶν videbatur scribendum: genuinas lectiones dedit etiam *Br.*

vs. 70. Μέγα βουλεύοντος] Ut in Codd. Rom. et Paris. in duabus primis Edd. inventum fuit μεγάλου βασιλῆος. vulgatum βουλεύοντος infeliciter tentabat *Ez. Spanhemius.*

vs. 71. Ἐνιαυτοὺς] Ἐνιαυτὼς Ed. *Wintertoni.* qui ἐνιαυτοὺς, et huius similia multa reliquit, *Br.* tamen edidit ὠρανός.

vs. 72. Κινησεῦντι] Doricum ex Cod. Flor. cum *Br.* recepi pro vulgari κινήσουσιν.

vs. 73. Ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ] Pro vulgatis, ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ, ex uno Flor. ἐμεῦ, ex alio Flor. et Vatic. et primis Edd. ἀοιδῇ recepi, in suam formam mutatum: ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾷ, *Winterton.* idem exhibet Ed. *Br.*

Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλȣ.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγαντι·
Ἤδη βαστάζȣσι Συρακόσιοι μέσα δȣ̃ρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάȣσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρα θ' ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρȣ̀ς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματȣ̀ς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγρȣ̀ς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἵ τ' ἀνάριθμοι

vſ. 75. Ἴλου] Ἴλω, Ed. *Wintertoni.*

vſ. 76. Ἀελίῳ] Pro ἠελίῳ, eſt ex Cod. Flor. etiam in Ed. *Br.*

vſ. 77. Ἐῤῥίγαντι] Pro ἐῤῥίγασιν, auctoritate duorum Codd. munitum, iure probavit *Toupius:* ſua ſolius auctoritate iam receperat *Winterton.*

vſ. 78. Βαστάζουσι] Scripſiſſe videtur, quod *Winterton.* et *Br.* dederunt, βαστάζοντι, minime autem, βαστάσδοντι.

vſ. 81. Σκεπάουσιν] Σκεπάοντι ἔθειραι, Ed. *Br.*

vſ. 83. Κώρα] Poſitum pro Κούρη, et πολυκλάρων, pro πολυκλήρων, ex Codice Flor. Formas vulgatas reliquit *Winterton.* Doricas dedit *Br.*

vſ. 85. Κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.] Haec fruſtra tentata coniecturis vere monuit *Toupius:* Ἐχθρῶς dedit *Wintert.*

vſ. 87. Ἀριθματοὺς] Ἀριθματῶς Ed. *Wint.*

vſ. 88. Ἄστεα δὲ] Quod dedit *Winterton.* a Cod. Flor. firmatum, recepi, pro Ἄστεά τε. et, pro ναίοιντο, ναίοιτο. — ſeq. v. ἐλωβάσαντο Ed. *Br.* ubi in Cod. MS. eſt κατάκρως.

vſ. 90. Αἵ τ' ἀνάριθμοι] Hoc quoque male fuit ſollicitatum.

Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
Ἀμπεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίες πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντε Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼν, πολλὲς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλες

vſ. 91. Μήλων — βοτάναις] Ed. *Br.* μάλων — βοτάνα.

vſ. 92. Ἀγελαδὸν] Codex praebuit Flor. pro ἀγεληδόν.

vſ. 93. Σκνιπαῖον] Pro σκιπναῖον in tribus legitur Codd. eſt enim et in Reg. Pariſ. — σκιμβαῖον placuit *Brunckio*.

vſ. 93. σκνιπαῖον. Benedictinorum codex apud Warton. σκνιφαῖον. Sed π ſupraſcriptum τῷ φ. Cod. Caeſareus etiam σκνιπαῖον, ut et Aldina editio. Et ſic revera ſcribi debet, ſi deducatur hoc adjectivum a σκνὶψ, quae eſt ſpecies quaedam culicis lignum arrodentis. Editiones recentiores σκιπναῖον. Neutra vox apud lexicographos occurrit, et quantum memini, non aliunde quam ex hoc loco innotuit et Scholiaſtae expoſitione, quae ſic ſe habet: σκιπναῖον δὲ, ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνὶψ γὰρ ἐστι ζῶον βραδυκίνητον. Suſpecta mihi eſt. Forte ſcripſerat poëta σκιμβαῖον. Hoc derivatur a σκιμβάζειν, χωλεύειν, et hic bene *tardum* ſignificaret. Viator, qui tardo incedit pede, quum videt boves ad ſtabulum revertentes, intelligit jam ſerum eſſe diei, et ſibi feſtinandum eſſe, ne antequam in diverſorium pervenerit, a nocte occupetur. BRUNCKIUS.

vſ. 95. Ἔνδοθι δένδρων] Ὕψοθι δένδρων legitur in Cod. Flor. recepitque *Br.*

vſ. 97. Βοᾶς] Rationem non exputo, cur βοὰ ſcribendum cenſuerit *Salmaſius*.

vſ. 99. Ὅπη] Ex uno enotatum Codice Flor. ὅθι mihi hic genuinum videtur: ὅπα dedit *Winterton*.

vſ 100. Ἐμβασίλευεν] Auctius una litera, ἐμβασίλευσεν eſt in Codice Flor. — In ſeq. v. ἐγὼν recepi cum *Br*.

Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

vſ. 102. Τοῖς πᾶσι μέλοι] Ex Ed. Rom. τοῖς πᾶσιν ἵκοι, vitioſam lectionem, quam dant et Cod. Pariſ. et Ed. prima, revocavit *Reiskius*, quem ſequitur *Br.* Σικελὰν recepi cum *Wintertono* pro Σικελήν· qui formas tamen vulgares recte reliquit v. 101, πολλοὺς — καὶ ἄλλους.

vſ. 103 Αἰχμητὰν] Scripſiſſe Poëta videtur, non αἰχματὰν, ut eſt in Cod. MS.

vſ. 104. Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ] Ex Codd. et primis Edd. hoc recipere non dubitavi pro vulgato, Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί. quod ſequitur, αἱ, intactum reliqui.

vſ. 105. Ἀπεχθόμενόν ποκα] Ex Codice Flor. receptum, pro, ἀπεχθόμενόν ποτε, iam dederat *Winterton*.

vſ. 106. Ἔγωγε μένοιμι] Revocavi ex primis Edd. pro ἐγὼ μίμνοιμι. ἔγωγα μένοιμι Ed. *Br.*

vſ. 107. Ἱκοίμαν] In duobus eſt Codd. ἰοίμαν, quod nollem nuper receptum.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθὼν,
Παπταίνει, παρεόντος ἅδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.

vs. 1. Ἐς Δία] Est ex Codd. pro εἰς Δία.

vs. 2. Αἰνῶμεν] Mutari non debebat in αἰνῶμεν. ᾄδωμες dedit *Winterton.*

vs. 3. Ἀνδρῶν δ' αὖ] Ἀνδρῶν δὲ Ed. *Br.* qui saepius ista sic mutavit.

vs. 4. Προφερέστατος] In duobus Codd. lectum προφερέστερος transiit in Ed. *Br.*

vs. 5. Ἀμιθέων] More suo sic dederat, ut edidit *Winterton.* pro ἡμιθέων.

vs. 6. E Grammaticorum Canone de Dorica dialecto, quem vide apud Gregorium p. 144. scribendum erat σόφων BRUNCKIUS.

vs. 7. Ἐγὼ] Ἐγὼν Πτολεμαῖον — Ed. *Br.* quocum εἰπῆν recepi.

vs. 9. Ὑλατομος] Pro ὑλητόμος praebuerunt Ed. Flor. et Flor. Codex. ἐνθὼν, pro ἐλθὼν, est ex Ed. *Wint.*

vs. 10. Ἔργω] Iam dedit *Wint.* pro forma vulgari.

Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βωλὰν, ἂν ὀυκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ὀυρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.

vſ. 12. Ἐτίμασαν] Prodiit pro ἐτίμησαν, vulgatum etiam a *Brunck.*

vſ. 13. Οἷος μὲν ἔην] Quam et Codices praebent, lectio non debuerat ex Ald. Ed. mutari.

vſ. 14. Ὁ Λαγίδας] Articulum delendum cenſebat *Salmaſ.* qui abeſt ab Ed. Flor.

vſ. 17. Ἀθανάτοις] Ἀθανάτοισι, velut numeroſius, *Toupio* placet, recepitque *Br.*

vſ. 19. Αἰολομίτραις] Pro αἰολομήτας, in plerisque erat Codd. αἰολομίτρας· ut edidit *Winterton.* αἰολομίτραις legendum viderunt *H. Stephanus*, *Caſaub.* *Iſ. Voſſ.* et *Reiskius.*

vſ. 22. Σὺν ἄλλοισιν] Ed. *Br.* σὺν ἄλλοισι θαλίας ἔ. οὐρανίδαισι. ultimum iam dedit *Winterton.*

vſ. 24. Μελέων ἐξείλετο γῆρας]. Horum ultimum etiam nunc in κῆρας mutandum cenſeo: pro μελέων, μεδέων nonnullis placuit.

vſ. 25. Θεοὶ νέποδες] Θεῶν νέποδες placuit *Scaligero*, et *Iſ. Voſſio*: mihi cum *D. Heinſio* et *Bentleio* legendum videtur, ἑοὶ νέποδες· quod et *Br.* recepit.

Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ ἔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ

vſ. 31. Ὄζοις] Ὄσδοις Ed. *Br.*

vſ. 32. Λευκοσφύρω] Recte edidit *Wintert.* pro forma vulgari.

vſ. 33 Ἄγοντι γενειήταν] Codices MSS. hanc lectionem adſirmant: vitioſa, γεννήταν, ex *Ald.* Ed. revocari a *Reiskio* non debebat: ἄγοντι hic eſt ex Ed. *Wint.* ſic dedit et *Brunck.*

vſ. 36. Τᾶς] Pro τὸς, Codex praebuit Flor. quod eſt in Vatic. τῷ recepit *Br.* cuius eſt κώρα, pro κούρα.

vſ 37. Ἐσεμάξατο] In duobus inventum Codd. receptum fuit pro ἐπεμάξατο. Quod eſt in Scholiis, ἀπεμάξατο placuit *Hemſterhuſio.*

vſ 38. Γυναῖκα] Codex Flor. dat γυναικῶν· in aliis Codd. et in Edd. primis legitur γυναικᾶν quod nollem nuper receptum. ſcripſiſſe videtur γυναικῶν. — In vſ. ſeq. ἑὴν recte mutatum fuit in ἑάν.

vſ. 40. Ὧδέ κε παισὶ] *Reiskius* quod legi poſſe putabat ὧδε καὶ παισὶ, nemini adprobabit Qui ediderat ὧδε τι παισὶ, *Brunckius* poſica haec et ſeqq ſic corrigi poſſe credidit: ὧδε καὶ οἶσι Θαρσήτας παίδεσσιν ἐπιτρέπει. nimiam eſſe mutationem nunc, opinor, fatebitur.

vſ. 40. Editiones: ὧδέ κε παισὶ —. Supervacua eſt et nullius vis hic particula κε. Caeſar. Cod ὧδε καὶ, reclamante metro, ſed ad ſenſum bene. Forte ſcripſerat poëta: ὧδε καὶ οἶσι Θαρσήτας

Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
Ῥήϊδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.

Πᾶ-

παίδεσσιν ἐπιτρέπει — quod vulgatae lectioni, meo judicio, praeſtat. BRUNCKIUS.

vſ. 41. Ἐπιτρέπει] Ex Cod. Vatic. et Flor. Ed. ſcribi poſſet ἐπιτρέποι.

vſ. 42. Ὁππότε κεν] Ed. *Br.* Ὁππότε κε. — pro βαίνει hoc in v. βαίνῃ erat in Ed. Flor. quod, a *Br.* probatum, recepi. — φιλεοίσας, pro φιλεούσης, iam edidit *Wintertonus.*

vſ. 42. Alii βαῖνεν, alii βαίνει. Scribendum eſt βαίνῃ· ὁπόταν βαίνῃ. Alias ſoloeca eſſet phraſis. BRUNCKIUS.

vſ. 43. Ἀστόργω] Ex Ed. *Wint.* pro ἀστόργου admiſi. Hunc verſum et ſequentem pro ſpuriis habuit *Erneſtius:* tentavit minus feliciter *Wartonus.* vox ultima αἰὲν in εὐνᾷ mutanda videbatur *Eldikio.*

vſ. 43. Nullus dubito quin olim ſcriptum fuerit ἀστόργω δὲ — v. 51. ἤπιος ἅδε βροτοῖς, μαλακῶς — doriſmum a librariis obliteratum ubique reſtituendum cenſeo. Sic 56. et 57. αἰχματὰ et αἰχματᾶ ſcripſerim. 62. ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα — et ſic de ſimilibus, in quae, quum ea facile quisque emendare poſſit, in poſterum, ne taedioſus ſim, non amplius animadvertam. BRUNCKIUS.

vſ. 45. Ἀριστεύοισα θεάων] Hanc etiam elegantiam eripere *Theocrito* tentavit *Wartonus.*

vſ. 46. Ἕνεκεν] In ἕνεκα mutatum a *Br.* qui vſ. 48. recte dedit κατενθῆν pro κατενθεῖν.

vſ. 50. Ἑᾶς δ' ἀπεδ. τιμᾶς] Mutari certe non debet. v. 51. μαλακῶς Ed. praebuit *Wint.* ἅδε poſitum pro ἥδε.

Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κοῦφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, καδδ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·

vſ. 52. Ποθέοντι] Omnino etiam ſervandum eſt.

vſ. 57. Ἀρίζαλος] Eſt ex Codice Flor. pro ἀρίζηλος, quod non offendit *Wintertonum.* qui alterum nuper recepit, *Br.* ſcribendum putat v. 56. et 57. αἰχματὰ, et αἰχματᾷ.

vſ. 58. Ἀτίταλλε] Ἀτίτηλε ſcribendum cenſet *Brunckius.*

vſ. 58. Ut conſtet temporum ratio, ſcribendum eſt ἀτίτηλε, quod ſaepe ex antiquis codicibus pro ἀτίταλλε reponendum animadverti. Brunckius.

vſ. 59. Πράταν] Hic dedit Codex Flor. pro πρώταν. ſine Codice dederat *Wint.* ὅκα πράταν Ed. *Br.*

vſ. 60. Εἰλείθυιαν] Εἰλήθυιαν Ed. *Br.*

vſ. 62. Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα] Hoc iam dedit *Wint.* pro Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα.

vſ. 64. Ἀγαπατὸς] *Wint.* iam edidit pro ἀγαπητός.

vſ. 64. De ſignificatione verbi ὀλολύζειν, quam non recte tradunt lexica, praeter auctores a Cl. Weſſeling laudatos ad Diodor. Sic. T. II. p. 90. adeundus Mericus Caſaubonus in Diſſertatione I. de Homeri editione Hackiana p. 38. ὀλολυγὴ, vox eſt foeminis propria, et fere ad ſacra pertinens; *Sacer Jubilus*, quem primum in Minervae Tritonidis ſacris adhibitum fuiſſe auctor eſt Herodotus p. 364. Brunckius.

Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν,
"Ολβιε κῶρε γένοιο, τίσις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός πȣ τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκȣσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ȣ̓́τις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,

vſ. 67. Δῆλον] Mutari non debet; quamvis in Cod. Flor. legatur Δᾶλον, quod recepit *Br.* qui hoc etiam v. praetulit ἐτίμασε.

vſ. 68. Τρίοπος] Alia lectione cur mutetur nihil eſt cauſae. τιμᾷ hoc in v. edidit *Wint.*

vſ. 70. Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν] Pro vulgato Ἶσον, quod *Toupio* placuit, cum repertum ſit in Cod. Reg. Pariſ. recepi. *Reiskii* coniecturae ſyllabae modulus obnititur.

vſ. 72. Ὑπαὶ] Fruſtra cum *R.* in ὑπὲκ mutaretur. — vſ. ſeq. Ζανὸς — σᾶμα dat Ed. *Br.*

vſ. 73. 74. Μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες] Ex Codd. et *Ald.* Ed. ſic cum *Caſaubono*, *Reiskio*, et *Br.* corrigendum videbatur. pro μέληται Αἰδοίου βασιλῆος. — Pro φιλάσει, cum *Br.* dedi φιλάσῃ.

vſ. 75. Ὀπαδεῖ] Suo ſic more ſcripſiſſe videbatur, pro ὀπηδεῖ.

vſ. 76. Πολλᾶς μὲν κρατεει γαίας] Ed. Flor. μὲν ſubminiſtravit pro vulgato δὲ γαιας, pro γαίης, Codex Flor. Hoc dedit et *Br.* non illud.

vſ. 78. Ἀλδήσκουσιν] Ἀλδήσκοντι Ed. *Br.*

vſ. 79. Χθαμαλὸς Αἴγυπτος] Retinendum videtur: χθαμαλῆς Αἰγύπτου placuit *Reiskio.* χθαμαλὰ Αἴγυπτος Ed. *Br.* in qua legitur φύη pro φυει.

Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισι τε Καρσὶ,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.

vſ. 80. Ὅτε] Ὅκα Ed. *Br.*

vſ. 84. Ἐνδεκάδες τρεῖς] In Flor. Cod. legitur, ἐννεάδες τρεῖς· apud *Tzetzen,* ἐννέα καὶ τρεῖς· Poëta dediſſe videtur quod vulgatur.

vſ. 87. Συρίας, Λιβύας τε] Codex dedit Flor. pro vulgatis Συρίης, Λιβύης τε·

vſ. 88. Παμφύλοισι] *Io. Schradero* debet *Theocritus*, pro Παμφυλίοισι.

vſ. 89. Σαμαίνει] Ex Codice MS. reſtitutum, pro Σημαίνει, etiam a *Br.*

Ibid. Φιλοπτολέμοισί τε Καρσὶ] Ex Codd. ſic legendum monuit *D'Orvillius*, pro vulgatis, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι. dudum ita correxerat *Ioſ. Barneſius.*

vſ. 90. Νάσοις. Hoc omnino retinendum eſt.

vſ. 94. Σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι] Horum prius, male tentatum, tuetur *Toupius.* Pro ἀσφαραγεῦντι in duobus Codd. Flor. legitur ἀμφαγέροντι; in Cod. Vat. ἀμφαγέρονται· et, pro οἱ, in v. 93 μιν eſt in iisdem Flor. — hinc μιν — ἀμφαγέρονται recepit *Brunckius:* vulgata mihi non videntur tribui poſſe librariis, vel correctoribus.

Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρῴϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη

vs. 95. Καταβεβρίθει] Ex duobus Codd. enotata fuit non spernenda lectio, κε καταβρίθοι.

vs. 96. Τόσσον] Frustra mutaretur: Τόσσος *Reiskio* placuit.

vs. 103. Ξανθόκομος] Quod *Reiskio* placebat, ξανθοκόμας a *Br.* fuit receptum.

vs. 104. Ἐπιπαγχυ] Scribendum censui cum *H. Stephano*, aliisque, pro ἔπι πάγχυ. seq. vs. *Br.* Ed. κτεατίσδεται.

vs. 109. Αἰὲν ἀπαρχ.] Pro Αἰεὶ ἀπαρχ. ex Cod. Flor. cum *Reiskio* recepi, et *Br.*

vs. 116. Ἀντ' εὐεργεσίας] Positum pro Ἀντ' εὐεργεσίης· ex Cod. Florent.

Ὀλβίῳ, ᾗ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μῶνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
Ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων

vſ. 120. Ἀέρι πᾷ κέκρυπται] Cum *Reiskio* et *Toupio* mihi quoque Poëta ſcripſiſſe videtur, Ἀέρι πάντα κέκρυπται. *Br.* Ed. ἀέρι πα.

vſ. 121. 122. Μοῦνος ὅδε προτέρων] In vſ. 122. Στειβομένα praeferunt Edd. Ald. Flor. et Codd. quidam ſcripti. — A *Reiskio* et *Wartono* diverſis iſta modis tentata ſic nuper ſcribenda cenſuit *Brunckius:* Μῶνος ὅδε πρότερα τοκέων, ἔτι θερμὰ κονίᾳ Στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.

vſ. 122. Plerique codices cum Aldina editione στειβομένα. Licet ι non ſubſcriptum ſit, ex accentus poſitione intelligitur tertium eſſe caſum, conſtruendum cum praecedenti κονίᾳ. Non mihi placet προτέρων τοκέων, et credo ſcripſiſſe poëtam πρότερα τοκέων, quod a male ſedulo, qui metro cavebat, mutatum fuerit. Ordo eſt: μόνος ὅδε ἐκμάσσεται τὰ πρότερα ἴχνη τῶν ποδῶν τῶν τοκέων ἔτι θερμὰ ὄντα καθύπερθε ἐν τῇ στειβομένῃ κονίῃ. Sic locus ſcribendus et diſtinguendus: Μῶνος ὅδε πρότερα τοκέων, ἔτι θερμὰ κονίᾳ Στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. BRUNCKIUS.

vſ. 123. Ματρὶ — ναώς] Recte *Br.* Ed. pro Μητρὶ — νηώς. vſ. 124. αὐτὼς v. 125. ἀρωγὼς iam dedit *Wint.* ἵδρυσε pro Ἵδρυσεν *Br.*

vſ. 126. Ὅδε μηρία καίει] Receptum a *Br.* pro ἐπὶ μ. κ. duobus nititur Codd.

vſ. 128. Ἀρείων] Literam, a ſequente eliſam, ad ἀρείω adieci, cum *Iſ. Voſſio, Reiskio, Brunckio.*

Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ'ναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλ-
λων
Μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξοις.

vſ. 130. Ἐκ θυμῶ] Relictum ex Ed. *Wint.* pro Ἐκ θυμοῦ.

vſ. 132. Οὓς τέκετο] Aldina lectio, Οὓς τέκε, in Codicibus etiam reperta, hic tolerari nequit. ἔτεκε, a *Wartono* probatum, *Br.* recepit. Ὀλύμπω eſt in Ed. *Wint.*

vſ. 133. Ἐν δὲ λέχος] Sic recte ſcripſit *Reiskius*, pro Ἓν δὲ λ. — Hoc in vſ. forte dederat Poëta, Ζανὶ καὶ Ἥρᾳ.

vſ. 134. Φοιβήσασα] Φοιβάσασα ſcribendum videbatur *Io. Aug. Erneſtio.*

vſ. 136. Ἁμιθέων] Ut alibi, hic etiam probabiliter ſcripſerat, ut dedit *Wint.* pro ἡμιθέων.

vſ. 137. Ἕξοις] Pro αἰτεῦ, a *Br.* recte receptum, praebuerunt Codd. Flor. Rom. et Pariſ. Edd. Ald. Flor. — ἀρετὰν iam edidit *Wint.*

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πολιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,

vſ. 1. Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτα] Cauſam exputare nequeo, cur ſincera ſollicitaverit Editor *W*. Graece quidem dicitur ἦν χρόνος ἡνίκα vel ὅτε· dicique adeo potuit Ἦν, ὅτ' ἄρ' ἐν Σπάρτᾳ. ſed optima ſunt quae hic vulgantur.

vſ. 2. Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον] In Codice Reg. Pariſ. quem adhibuit *T. H* legitur θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον ἔχοισαι· idem praebent Editiones primae Mediol. et Ald. et probabiliter fuit in Cod. ex quo lectio vitioſa fluxit in Romanum Cardin. Ottob. θάλλονθ' ἀμίνθω κόσμον. Cum vero in Codice legatur Vatic. θάλλοντα κόσμον ὑακίνθινον· ſuſpicor genuinam eſſe lectionem vulgatam; alteram ex Scholio natam marginali. [Quam recepit *Br* VALCK. 2]

vſ. 3. Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω] Miror viris Doctiſſimis, *Iſ.* etiam *Voſſio* hic a vulgata diverſam lectionem in mentem veniſſe, νεορρέπτω, vel νεοπάκτω *novus thalamus*, ut dicitur νεοπαγὴς, dubium non eſt quin dici etiam potuerit νεόπηκτος νεόρραπτος vero Graecis, opinor, fuit ignotum: *pictus nuper thalamus* commode hic dicitur νεόγραπτος.

vſ. 4. Μέγα χρῆμα Λακαινᾶν] Permulta quidem dantur ſimilia, qualia proſtant ad *Eurip.* Phoen. nonnulla p. 71. vix quicquam tamen reperietur, quod ad hanc elegantiam accedat. Συὸς μέγιστον χρῆμ' in Meleagro dixit *Sophocles* apud *Lucian.* T. III. p. 437. hinc συὸς χρῆμα θεόπεμπτον eſt apud *Suidam* in v. Βρεῦνιον. in *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1030. μέγα χρῆμα τῆς ἐμπίδος. Πρᾶγμα μέγα φρέατος, et ſimilia, dedit *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 111. Propius accedit *Plauti, ſatis ſcitum ſilum mulieris,* in Mercat. IV, IV. 15.

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,

vſ. 5. *Τυνδάρεω κατεκλάξατο*] In verſum ſeq. pro *Μναστήσας* facile revocari potuit *Μναστεύσας* ex Codd. Pariſino, Toletano, et ex Edd. Florent. ac Romana: ſed ſcripſeritne *Theocritus* in hoc 5. verſu *κατεκλάξατο*, vel aliud quid, decernere non auſim. In Codice Genev. *κατελάχετο, ἀντὶ τοῦ ἐκληρώθη*, *Caſaubonus* invenit: hinc fluxit vitioſum illud in Vaticano Codice et Florentino, *κατεκλάγετο*. *κατεκλίνατο* in nonnullis legi Codd. *D'Orvillius* teſtatur in *Charit.* p. 125., in multis *κατελέξατο*. ad *Κατεκλίνατο* pertinet Scholion a Clar. *Salvinio* enotatum ex Cod. Florent. *ἐπὶ τὴν κλίνην ἰδίαν ἐν ἐξουσίᾳ ἔλαβεν.* — *Ἀνίκα Τυνδαρίδα* (*Τυνδαρίαν* dat Ed. Iuntina) *κατελέξατο* proſtat in Codd. Florentinis, Romano, Pariſino; in Edd. Mediol. et Aldina. Harum mihi lectionum nulla ſatisfacit. Scholion Vaticani Codicis *συνεκοιμᾶτο ἐκείνῃ* conveniret verbo *παρελέξατο*. Plerisque, ob verſum 77. Eid. XV. ſincerum videbitur vulgatum *κατεκλάξατο*. *Heſychium*, vel antiquiorem Grammaticum, dediſſe ſuſpicor: *Κατεκλάξατο, κατέκλεισε, κατακεκλεισμένην εἶχε.* Scholion ex Cod. Flor. ad Eid. XV, 77. dedit *Salvinius*: *παροιμία — εἴρηται ἀπό τινος νυμφίου, λαβόντος τινὰ νύμφην, καὶ εἰσελθόντος εἰς τὸν θάλαμον, καὶ κλείσαντος αὐτόν.* [*ἀγκάξατο* venit in mentem *Eldikio*. VALCK. 2.]

vſ. 8. *Ποσσὶ περιπλίκτοις*] Ex Codice Pariſino [quem adhibuit T. H. VALCK. 2.] pro *Π. περιπλέκτοις*, iure probatum a *Koppieſio* in Obſerv. Philolog. p. 61, in hunc verſum recepi: vocem vulgatam hic fruſtra tuetur *Heinſius*: correctoris erat *Χερσὶ περιπλέκτοις*· quod in Cod. Genev. *Caſaubonus* invenit.

vſ. 11. Reponendum *ὅτ' εἰς εὐνὰν* [in textu poſitum a *Br.* ὄκ' ἰ. ε] — eſt enim pro *ὅτι*, non pro *ὅτε*, quod monuit Sanctamandus. BRUNCKIUS.

vſ. 12. *Εὕδειν μὲν χρήζοντα*] Formas Doricas, *Εὕδεν μὲν χρή-*

Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,

σδοντα, restituendas recte monuit *Toupius*, etiam in Epistola ad Wartonum T. II. p 332. — In proximis adprobat *Toupius Heinsii* coniecturam verbum εὕδειν repetentis, ut legatur ex more *Theocriti:* Εὕδειν μὲν χρήσδοντα καθ' ὥραν εὕδειν ἐχρῆν τυ. vulgatae lectioni defensor venit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* I. p. 230. ea vi hic positum observans αὐτὸν, quae interpretes fefellerit: illa tamen *Wintertonum* non fugit, qui hic Latina dedit: *te solum oportuerat dormire.* vocem hac significatione positam mihi quidem hic sequentia postulare videntur, — καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ etc. In Ed. Mediol. et Ald. hic scribitur, καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ. quod revocari non debuerat. In margine Codicis Flor. legebantur ista: αὐτόν σε ἐχρῆν καθεύδειν, χρήζοντα ὕπνȣ.

vs. 12. Recentiores editiones εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, παῖδα δ' ἐᾶν — Heinsii coniecturam, quam Cl. Toup probavit, in textum admisi, quod forte factum non oportuit, quia lectio recepta, quando nihil absurdi habet, non facile mutanda. αὐτὸν autem hic est pro μόνον, quod et Sanctamandum fefellit, cujus caeteroquin docta est in hunc locum nota. Sed etiam, absque hac voce ea significatione posita, eadem manet oppositio. *Si cubitum ire volebas*, TE QUIDEM *oportebat tempestive dormire*, AT PUELLAM etc. Ita ut non videam, vocem αὐτὸν salva sententia abesse non posse. Id saltem verissimum est, multo elegantiorem esse alteram lectionem. Suspicari etiam quis possit lacunam olim fuisse in hoc versu, quam librarius expleverit addendo vocem αὐτόν. Nam veteres libri omnes et editiones priscae habent καθ' ὥραν χρῆν, vel ἐχρῆν, αὐτόν τυ. Sic positum αὐτὸν additilium videtur. BRUNCKIUS. — Mihi olim servandum videbatur αὐτόν· nunc movet me paene *Brunckius*, ut verius videatur εὕδειν repetitum. VALCK. 2.

vs. 14. Καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ] Recte ex Ald. et Flor. Edd. ἔνας pro ἔναν restituit *Reiskius;* in Ed. Mediol. legitur ἔνανας· indicio, utramque scriptionem in vetustis fuisse Codd. ut certe legitur utraque in Cod. Reg. Paris. Ἔνας apud *Hesych.* redditur εἰς τρίτην. Quae de hac vocula et finitimis dici possent huius non sunt loci: ad *Hesychianum*, Ἔναρ, εἰς τρίτην, Λάκωνες. nonnulla notavit Clariss. *Io. Alberti.* [ἔναρ edidit *Br.* et παίσδην. VALCK. 2.]

Κὴς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γ' ὦμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μῶνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.

vſ. 15. Κὴς] Poſitum pro Κεὶς, et ἅδε pro ἥδε. Valck. 2.

vſ. 17. Ὡς ἀνύσαιο] Vim verbi huius medii, minus intellectam a *Dan. Heinſio*, optime *Toupius* animadvertit, haec interpretatus, *ut has nuptias conſequerere:* vid. *Rich. Daweſii* Miſcell. Crit. p. 206. Scripſerat probabiliter *Xenophon* K. A. VII. p. 246, 38. οἳ δ' ἂν φανεροὶ ὦσιν ἀλήθειαν ἀσκοῦντες, τούτων οἱ λόγοι, ἤν τι δέωνται, οὐδὲν μεῖον δύνωνται ἀνύτασθαι, (ed. δύνωνται ἂν ἔσεσθαι) ἢ ἄλλων ἡ βία. *poſſint conſequi:* vicina firmant emendatam lectionem. — In iis, quae hic praecedunt, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν· *Spartam venienti dextram aliquis tibi ſternuit adprobationem:* ἀγαθὸς eſt ἐναίσιμος *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1478. ad Ἐναισίμῳ δὲ συντύχοιμι, adſcribuntur in Scholiis, quae ad proxima pertinent, μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω. conf. *Toupii* Emend. in *Suid.* I. p. 133.

vſ. 18. Μοῦνος] Hic et alibi prodiit in Ed. *Brunckii* μῶνος. Valck. 2.

vſ. 19. Ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο] Quod in margine Codicis legitur Pariſ. et in Ed. Iuntina, ἵκετο, genuini verbi ᾤχετο fuit interpretamentum. Formam loquendi *Berglerus* illuſtravit in *Alciphron.* I. Epiſt. 38. p. 176. cuius obſervatis adduntur nonnulla in Miſcell. Obſerv. V. p. 59. — Verſus ſequens, 20. ut in Cod. Reg. Pariſ. legitur in Ed. prima *Theocriti* Mediol. et in Aldina, Οἵα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλη. quod *R.* in ſuam Ed. revocavit, ἄλλη in ἄλλα mutato. [Iucundior meis quidem auribus v. accidit ſic ſcriptus οἵα Ἀχαιϊάδων etc. *Reiskium* hic ſequutus eſt *Brunckius.* Valck. 2] — In vſ. 20. pro τίκτεν, τίκτοι legebat *Iſ. Voſſius;* in v. 21. ματέρι dedit Wintertonus, pro ματέρι.

vſ. 21. Scr. αἰ μάτερι τίκτοι ὅμοιον. Optativum requirere caſtigatam ſcribendi rationem jamdudum animadverti, et ſic etiam Iſ. Voſſio placuiſſe docet me Cl. Valckenarii nota. Brunckius.

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὠυτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Τίκτοι non immerito placet et *Brunckio*, qui vſ. 22. ſcripſit, αἷς. Valck. 2.

vſ. 23. Παρ' Εὐρώταο λοετροῖς] Quam praebet Codex Pariſ ſi lectio ῥεέθροις in aliis reperiretur Codd. forſan alteri videri poſſet anteponenda. Hic memoratus puellarum Lacaenarum δρόμος propria quadam adpellatione deſignabatur a Lacedaemoniis. *Heſychius:* Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. Sed quid iſta ſibi vox velit, latet: quod hic in Cod. Flor. legitur adſcriptum, μόναι αἱ κόραι ἔτρεχον· fidem non inveniet. [Pro ἀνδριστὶ dederat forſan ἀνδρικτί. Valck. 2.]

vſ. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα] In id conſpirant *Dan. Heinſius, Toupius,* et *Reiskius,* ut verſum ſequentem huic verſui cenſeant praefigendum; in emendandi modo diſſentiunt a ſe invicem. *Reiskius,* pro καλὸν, in v. 26. τεὸν ſubſtituit: in ſuis ſibi coniecturis ipſe *Heinſius* non ſatisfecit. Proxime verum mihi *Toupius* acceſſiſſe videtur, verſus tranſpoſitos ſic corrigens, ut legatur: Πότνια νὺχθ' ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον· Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν· ſecundum iſtam correctionem verborum ſtructura ſit oportet: ἅτε ἀὼς πότνια, (λ. ε. χ. ἀ.) ἀντέλλοισα διέφαινε καλὸν πρόσωπον νυκτὶ, etc. Ut λευκὸν ἔαρ, ſic dubium etiam non eſt quin ἠὼς dicatur πότνια· ſed νυκτὶ mihi videtur in his a verbo διέφαινε nimis remotum. Pro ἡμῖν autem ſcribendum eſt ἄμμιν. Valck. 1. — Hac ratione vulgata corrigebat *Eldikius:* Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν ἅτ' ἔφαινε πρόσωπον Πότνια νὺχθ', ἅτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος· Ὧδε κ. τ. λ. Sic vero *Io. Bern Koehlerus:* Πότνια Νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλόν τοι ἔφαινε πρόσωπον. haec ut ſine controverſia ſincera probavit *Brunckius.* Valck. 2.

vſ. 26. Elegantiſſimam et procul dubio veriſſimam conclamati hujus loci emendationem, qui doctiſſimorum virorum conamina eluſerat, debeo Io. Bern. Koehler, qui Lubecae an. 1767. libellum edidit notarum et emendationum in Theocritum. vſ. 27. ſcribendum τὶν dorice pro τοί. Ex τὶν ἔφαινε facillime depravari

Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
Πιείρα μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,

potuit lectio in διέφαινε. Locum autem ipse sic vertit: *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum, sic et aurea Helena elucebat inter nos.* Brunckius.

vs. 29. Πιείρα μεγάλα τ' ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,] Haec fere est primarum Editionum lectio, Mediol. et Aldinae, quam ad istam rationem nuper expolivit *Toupius*, voce μεγάλη mutata in μεγάλα τ'. In plerisque Edd. post Romanam Zach. Calliergi vulgatum fuit: Πιείρα, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρα. Sed κόσμος legitur in Codicibus Vaticanis, Florentino, quem *Salvinius* adhibuit, et Romano Cardin. Ottoboni. Πίειραν μεγάλαν τ' ἄρουραν optime iungi *Toupius Homeri* loco demonstravit. Facillima nunc verborum est structura: ἅτε κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα πιείρα μεγάλα τε, ἢ κάπῳ, — Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. de quo postremo versu nunc, opinor, aliter iudicabit Amicus Clarissimus, quam fecit olim. In Eid. VIII. versus est 79. Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. *Aelianus* V. H. II, c. XIII, Socratem dixit ἄνδρα, — καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. *Musgravius*, cui lectio altera Codicum et Editionum veterum nondum innotuerat, corrigendum suspicabatur: ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ· per ὄγμον *segetem* intelligens: *Hesychii* et aliorum interpretatio nititur *Homeri* loco in Il. Λ. 68. 69. ubi Ὄγμον, vel Ὄγμον πυρῶν ἢ κριθῶν legimus: *seges* simpliciter, ut puto, ὄγμος dici non potuit.

vs. 29. Ordo est: ἅτε μεγάλα κυπάρισσος ἀνέδραμε, κόσμος πιείρα ἀρούρα, ἢ κάπῳ, ἢ — quis non malit μεγάλα jungi ἐπιθετικῶς substantivo κυπάρισσος, quam cum ἀρούρα construi, addendo copulam τε, quae ab omnibus libris, tam scriptis, quam typis expressis, abest? (saltem scribendum fuerat μεγάλα θ' ἅτ'.) Vera est quam dedi hujus versus lectio, qui sic in Aldi editione legitur: Πιείρα, μεγάλη, ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα. Longe diversa est ratio loci Homerici in scuti descriptione, ubi ad extollendum Vulcani artificium multa ad unicum ἄρουραν congesta epitheta: Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ —. At hic ἄρουρα unico epitheto πίειρα insigniri

Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα

debuit, quo redditur ratio cur arbor adeo creverit. *Magna Cupreſſus in pingui arvo.* BRUNCKIUS.

vſ. 29. Πιείρα μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος] Sic vidit *Brunckius* legendum. VALCK. 2.

vſ. 33. Ἄτριον] Doricam formam oblatam ex Cod. Vatic. pro vulgata ἤτριον recepi. *Heſychius*, Ἄτριον, ὕφος λεπτόν· καὶ Εὐάτριοι, εὐυφεῖς. εὐάτριον eſt in epigramm. *Leonidae:* vid. *Pierſonus* ad Excerpta ex *Herodiano* p. 464. εὐήτριον ὕφασμα et ſimilia frequenter occurrunt.

vſ. 34. Ἐκ κελεόντων] Sic ex Cod. Genev. corrigendum, pro ἐκ καλεόντων, *Caſaubonus* iam monuerat: id ipſum in Codice Sambuci repertum iure probavit *R.* Ad hos, duo Codices accedunt Vaticani: κελέοντας dictos *pedes textorii mali, e quo ſtamina deducuntur*, docuit *Abr. Berkelius* ad *Antonin. Liberal.* p. 249.

vſ. 36. Hic verſus abeſt a Cod. Pariſino. VALCK. 2.

vſ. 37. Ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί] Ultimum illud mutandum in ἧνται, pro εἵνται. *ſedent*, fruſtra ſuſpicabatur *R.* *Ariſtoph.* Ran. v. 1077 οὐ γὰρ ἐπῆν τ.ς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. — [vſ. ſeq. 38. κόρα ſcriptum fuit cum *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 39. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον] Nihil hic Codices variant aut Edd. Δρόμον tuetur *Toupius*, *gymnaſium* vel *ſtadium* intelligens; ſed non ad curſum ſe ἦρι, *proximo mane*, ſed ad flores legendos abituras canunt Spartanae puellae. Quod *Reiskio*, *Iſ.* quoque *Voſſio* venit in mentem legendum δρυμόν huic vero lectioni verſus modulus reluctatur: Δρόσον placuit *Koppierſio* in Obſerv.

Ἐρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πράτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πράτᾳ δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις

Philol. p. 62. ut *prata rore madentia*, per ἓν διὰ δυοῖν, dixerit Poëta δρόσον καὶ λειμώνια φύλλα. *Eldikius* legendum putabat ἐς ῥόδον. neutrum *Theocrito* censeri poterit indignum: mihi tamen δρόσον prae altero placeret. [Mihi placet ἐς δρόσον. Valck. 2.]

vs. 41. Πολλὰ τεῦς] In Codicibus legitur Vaticanis, Πολλὰ τεῦς (vel τεὰ) Ἑλένα· τεὰ scriptum et in Cod. Paris. et in Edd. Mediol. et Ald. τεῦς in Iuntina: hoc, ut supra fuit ex Codd. positum in Eid. XI, 25. hic etiam erat restituendum pro vulgatis, Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα In sequenti versu, pro γειναμένης, γειναμένας erat in Edit. Wintertoni. [Μαστὸν in Μασδὸν mutavit *Br.* Valck. 2.] — vs. 42. pro Πρᾶταί τοι et vs. 45. pro Πρᾶται δ' recte edidit *Reiskius*, Romanam sequutus Editionem Z. Calliergi, Πράτᾳ τοι, et Πράτᾳ δ', ut scribendum etiam censuit *Wartonus*.

vs. 44 Σκιερὰν κ. ἐς πλατάνιστον] *Io. Meursius* nihil adeo habebat causae cur hic scribi mallet, σκιερὸν καταθήσομεν ἐς πλατανιστᾶν· et vs. 46. ὑπὸ σκιερὸν πλατανιστᾶν· in Miscell. Lacon. IV. c. XV, p. 311. In *Pausaniae* quidem Laconicis, p. 242. locus memoratur recte dictus Πλατανιστᾶς· infra, p. 269. bis memorat Πλατανιστοῦντα· ἐς ταύτην τὴν ἄκραν, τὸν Πλατανιστοῦντα. utrumque aeque esse analogicum ostendit *Sylburgius*. Illic loca designantur a platanis dicta Πλατανιστᾶς· Πλατανιστοῦς· et Πλατανιστῶν, nam et haec forma reperitur. More Poëtarum *Theocritus* τὴν πλάτανον dixit hic πλατάνιστον σκιεράν· ut Eid. XXII, 76. συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. Eid. XXV, 20. Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι.

vs. 46. Λασδόμεναι] Sic edidit Wintertonus. In aliis est Edd. Λαζόμεναι· in Iuntina, Λαζύμεναι. [Hoc praetulit *Br.* Valck. 2.] In Eid. XV, 21. λαζεῦ vulgatur; (leg. λάσδευ.) in Eid. VIII, 84. Λάσδεο.

Ἀννεί̣μη) Δωριστὶ, Σέβϐ μ᾽· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κϐροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ᾽ ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,

vſ. 48. Ἀννείμῃ] Pro Ἀγνοίη, repertum in Ed. Florentina, egregie *Toupius* adfirmavit auctoritate inprimis Schol. *Pindari* ad Iſthmion. II. in fine: Ἀννείμῃ legitur et in Codice Vaticano, cum interpretamento adiecto ἀναγνώσῃ. Ταῦτ᾽ εἰδῇ ſcriptum in Cod. Reg Pariſ. et in Florentino, quem contulit *Salvinius*, ut vulgatum in Edd Mediol et Aldi: ſed ex eiusdem Cod. Flor. margine quod ad εἰμὶ *Salvinius* adnotavit, ανειμη, leviter correctum dabit Ἀννείμῃ. Rariorem iſtam vim verborum Νέμειν et Ἀνανέμειν iam attigerant *Abreſchius* in Miſcell. Obſ VI. p. 406. et *T. H.* ad *Heſych.* in Ἀπόνειμον. Scholiorum vero in *Pindarum* emendatorum laus uni *Toupio* eſt tribuenda: ultima illic, ut puto, ſcribi quoque poterunt: καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ Ἄννειμε, ἀντὶ τϐ ἀνάγνωθι· καὶ Ἀννείμῃ Δωριστὶ, ὁ Βϐκόλος. — Ceterum in hoc vſ. pro σέβϐ, Σέβευ edidit Wintertonus: *Wartono* εἰμὶ in ἐμμὶ mutandum quoque videbatur. [σέβευ, et ἐμμὶ, *Br.* Valck. 2.]

vſ 50. Κουροτρόφος] Ed. *Br.* κωροτρόφος. quocum vſ. 51. Εὐτεκνίαν poſui pro Εὐτεκνίην. Valck. 2.

vſ. 51. Εὐτεκνίην] Non hic *Homerum*, ſed alios ſequutus, *Theocritus* plures Menelao dediſſe videtur ex Helena liberos: Homerea quidem Helene [Hermionen] unicam ſibi filiam memorat in Il. Γ, 175. Hic in margine Theocritei Codicis Medicei hoc Scholion invenit *Salvinius:* Μενελάϐ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης, Νικόστρατος καὶ Ἴαλμος. οἱ δὲ Θρόνιον, καὶ θυγατέρας Μελίτην καὶ Ἑρμιόνην. in καὶ Ἴαλμος latere videtur καὶ Αἰθιόλας. Nicoſtratum certe et Αἰθιόλαν ex Helena Menelao natos teſtatus eſt antiquiſſimus Poëta Lacedaemonius *Cynaethon*, quod ex *Porphyrio* tradit *Schol.* in *Homeri* Il. Γ, 175. ubi duo etiam alii commemorantur: praeter ceteros, Αἰθιόλαν etiam nominant *Euſtath.* in Il. Γ. p. 303. 29. et *Tzetzes* ad *Lycophronis* Alex. v. 851.

Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

vſ. 55. Μὴ 'πιλάθησθε] A *Reiskio* et *Wartono* probatum, recepit illud *Theocritus* ex Codicibus Vaticanis, pro vulgatis, μή τι λάθησθε· quod *Heinſio* viſum fuerat in μή τι πάθησθε mutandum, ſed πάθητε ſaltem ſcribi debuerat. Praeterea ad mentem *Reiskii* vulgatum hic fuit ἔγρεσθαι, pro ἔγρεσθε, diſtinctione ſublata. — In vſ. 56. πρᾶτος ἀοιδὸς quis fuerit *D. Heinſius* docuit L. T. c. XXII, in fine. [vſ. 57. δειρὰν cum *Br.* dedi pro δειρήν. Valck. 2.] — Ultimo verſu ſincera, Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, tentari non debent: ἦ μὰν, vitioſam lectionem, praeter Aldinam, editio praebet Mediol. Cod. Flor. et Cod. Reg. Paris. *Hymen*, o *Hymenaee*, in *Catulli* carmine LX. ſaepe recurrunt; vid. *Toupii* Emend. in *Suid.* III. p. 242. et 244.

ΚΗΡΙΟ-

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ] Ut Theocriteos, hos octo verſus *Stobaeus* exhibet, qui tamen *Bionis* eſſe videntur.

vſ. 1. Ποτ' Ἔρωτα] Πόκ' Ἔρ. Ed. *Br.*

vſ. 5. Δεῖξεν τὰν] Ed. *Br.* Δεῖξεν ἑὰν ὀδύναν. *vulnus* per ὀδύναν ſignificatur.

vſ. 7. Τὺ δ' οὐκ ἴσον] Hoc, pro ἴσος, praebuit Ed. Ald. In Ed. Flor. pro τὺ legitur τί. quod ſi placet, ſcribi poterit, τί δ'; οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις; Ed. *Br.* τί δ'; οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσᾳ; ſic legendum coniiciebat *Wartonus.*

vſ. 8. Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης] Minus iſta ſincera videntur: ſcribi forte potuit: Ὃς τυτθὸς μὲν ἐών· Ed. *Br.* Χὡς τυτθὸς μὲν ἐών.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.

vſ. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε] Minus feliciter hunc verſum ambo tentarunt Editores nuperi: nomen Εὐνίκα recte *Toupius* adfirmavit in Append. Notar. in *Theocr.* [Neque ſane probari (a *Br.*) debebat *Wartoni* ἁδυφιλᾶσαι. Valck. 2.] — *Dan. Heinſii* iudicium (L. T. p. 294. a.) ſequutus, hoc carmen rectius equidem ad *Moſchum* velut auctorem retuliſſem: ſed argumentum, quo hoc poëmatium *Theocrito Toupius* abiudicat, in Append. Notar. in Eid. VII, 19. imbecillum admodum eſt: uſus etiam illo iam fuerat *D. Heinſ.* Lect. *Theocr.* p. 340. a.

vſ. 4. Ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν] Non illa didicerat Ἀγροίκως (*ruſticos*) φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν, vel φλίβειν. ſi hoc carmen eſſet *Theocriti*, ſic forſan [vel φλίβεν Valck. 2.] hic ſcripſiſſet; ut in Eid. XV, 76. dediſſe Φλίβεται, non, quod vulgatur, Θλίβεται, ex *Euſtathio* iam monuerat *Caſaubonus:* Φλίβεται illic in Vaticano fuit Codice detectum. [Φιλέην nuper receptum (a *Br.*) et ἀστικὰ χ. θλίβην. Valck. 2.]

vſ. 5. Μή τύ γά μευ κύσσῃς] Prout *Toupius* hunc verſum emendavit, ponere non dubitavi, κύσσῃς pro κύσῃς· et pro τύ γε, τύ γα. Hoc carmen in uno tantum Codice Vaticano fuit a Sanctamando repertum. — Sequentia, Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς· *Berglerus* p. 179. recte contulit cum his *Alciphronis*, οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπεν.

Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κολπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·

vſ. 7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις] Mihi quidem valde placet coniectura quam mecum ſuam communicavit *E. H. Eldikius*, legens, Ὡς τρυφερὸν γελάεις. ubi mox iſta ſequuntur, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις et paene proxima praeceſſerunt, ὁπποῖα λαλεῖς· haec media poni vix poterant, Ὡς τρυφερὸν λαλέεις. Hic nodum in ſcirpo quaerit *Palmerius*. [Pro ὁπποῖα λαλεῖς v. 6. in ſua Ed. *Br.* poſuit ὁπποῖα φιλεῖς. VALCK. 2.]

vſ. 9. Χείλεά τοι] Ed. *Br.* Χείλεα τὶν — et χέρες δὲ τὶν ἐντί. VALCK. 2.

vſ. 10. Καὶ κακὸν ἐξόσδεις] Vel tanquam ruſticus, ut ille in *Ariſtoph.* Nub. v. 50, Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων. vel etiam τοῦ στόματος ὄζων κακὸν, ut loquitur *Pherecrates* apud *Athen.* IV. p. 159 F Contra de poculo *Theocr.* Eid I, 149. θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει· ubi imitatur *Euripidem* in Cyclope v. 153.

vſ. 11. Τοιάδε μυθίσδοισα] Sic pro μυθίζοισα Wintertonus edidit; neque aliter ſcripſiſſe videtur Poëta

vſ 12. 13. Συννεχὲς εἶδεν Χείλεσι μυχθίσδοισα] Removi hinc diſtinctionis notam, ut ad mentem *Hemſterhuſii* commode iungi poſſent συννεχὲς Χείλεσι μυχθ. Hic Editiones praeferunt μυθίζοισα, niſi quod Wintertonus dedit μυθίσδοισα. Recepi hunc in locum μυχθίσδοισα· ſic autem, vel certe μυχθίζοισα legendum cenſuerunt *Hemſterhuſius* in *Lucian.* T. I. p. 353. ſ. *Toupius*, et *Reiskius*. Hic praeterea edidit λοξοβλεποῖσα· et λοξοβλέποισα, repertum in Codice Vaticano, vulgaverat Aldus: mihi nec λοξοβλέπειν neque λοξοβλεπτεῖν uſus Graecorum admiſiſſe videtur: ſervandum omnino quod vulgatur λοξὰ βλέποισα [Fine verſus 12. ſcripſit *Br.* εἶδε, initio, κἤμ', ut et v. 2. VALCK. 2]

vſ. 13. Revocanda lectio λοξὰ βλέποισα. Vere doctiſſimus Valckenaer monet λοξοβλεπω et λοξοβλεπτεω Graecis incognita eſſe verba. BRUNCKIUS.

Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·

vſ. 15. *Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν*] Litera mutata hic quoque legi malim cum *T. H.* *καί τι σεσαρὸς* Καὶ *σοβαρόν γ' ἐγέλαξεν.* *Theocriti* Lycidas in Eid. VII, 19. dicitur laudabiliter *σεσαρὼς* Ὄμ*ματι μειδιόωντι.* — Quod ibi legitur in Scholiis, *οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει*, corrigendum omnino videtur cum *Wartono*, *οὐκ εὖ κέχρηται τ. λ.* Ubi proſtat in Eid. V, 116. *σεσαρὼς*, in aliis olim exemplaribus, teſte Scholiaſte, ſcriptum fuit *σιγηρῶς*. Certe *σεσηρέναι*, *ringi*, plerumque ſemper eſt vel invidi, vel contemptoris, vel animum certe malignum ficto riſu celantis. Recte in *Ariſtoph.* Pace v. 619. *Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας* Schol. ad Σεσηρότας· *ἀπὸ τῶν κυνῶν*, inquit, *ἡ μεταφορά. ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις.* egregie *Dion. Chryſ.* p. 16. C. *ἀντὶ μὲν τοῦ προσφιλοῦς μειδιάματος ταπεινὸν ἐσεσήρει καὶ ὕπουλον·* ſic enim cum *Caſaub.* legendum. nonnulla dedit *Gataker.* in *M. Antonin.* p. 20. — In vſ. ſeq. 16. *ἔρσᾳ* tentari a *R.* non debuerat; multo minus *λιποῖσα* vſ. 17.

vſ. 18. *Μωμήσαθ'*] In *μωμάσαθ'* immutatum eſt in Ed. *Br.* et v. 19., *εἴπατέ μοι*, in *εἴπατ' ἐμὶν*, ubi forte ſine Codd. ſcribi potuiſſet *τὸ κράγυον.* Valck. 2.

vſ. 22. *Ὡς κισσὸς*] In ora libri correxerat Clar. *T. H.* *Ὡς κισσῶ ποτὶ πρέμνον.* vid. *Toup.* Epiſt. Crit. p. 165. Dorico more ſcripſerat probabiliter Poëta, *ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπάναν.* *Πυκάσδεν* ſcripſit *Theocr.* Eid. II, 153. *πυκάσδη*, III, 14. Valck. 1. *κισσὸς* non videtur mutandum: Sed ſcribi poterit in hoc verſu, *ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπάναν.* ut Ed. *Br.* Valck. 2.

vſ. 23. *Περὶ κροτάφοισι κέχυντο*] Ed. *Br.* *περὶ κροτάφοις ἐκέχυντο.* Valck. 2.

Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ

vſ. 25. *Ὄμματά μοι γλαυκᾶς*] Aldus ediderat, *Ὄμματά μοι χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.* verſus defectum implerunt interiectis voculis, *Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπ.* Veram lectionem ſubminiſtrarunt Codex Vaticanus, et Editio Iuntina, *γλαυκᾶς.* Verſus autem 24. et 25. ſic ante diſtinguebantur: *Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις· Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.* haec nunc edita ſunt, ut illa diſtinguenda cenſuit Sanctamandus. Praeterea literam mutatam vellem, ut, pro *ἐπ' ὀφρύσι*, legeretur: *ὑπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις Ὄμματά μοι.*

vſ. 26. *Πακτᾶς γλυκερώτερον*] Adeone vocem reperire non potuiſſet Poëta, ut eamdem dederit, quam aptam adhibuit in vſ. ſequente, *γλυκερώτερον*; illic enim *Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.* Quamobrem vero *στόμα* dixiſſet *πακτᾶς γλυκερώτερον*; Galatea, ni fallor, ipſi Cyclopis innotuerat Theocritei (ex Eid. XI, 20.) *λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν.* *Cogere lac, τυρὸν τρέφειν*, et *τυρὸν πᾶξαι* dicitur in Theocriteis Eid. XXV, 106. X, 66. *Lac coactum, πηκτὸν γάλα*, paſtoribus erat Sicilienſibus *πακτά*, voce forſan *τάμισος* ſuppreſſa. — Suſpicor Codicibus antiquioris librarii oculum hic aberraſſe ad vicina: poſuiſſe autem hic *γλυκερώτερον*, cum ponere debuiſſet *πακτᾶς ἀπαλώτερον·* ſic certe legendum arbitror. *Ovidii* Polyphemo Galatea dicitur fuiſſe *Mollior et cygni plumis, et lacte coacto,* Met. XIII, 795. Bnk. II, 3, 77.

vſ. 26. Ingenioſe doctiſſimus Valckenaer conjicit ſcriptum a poëta fuiſſe *τὸ στόμα καὶ πακτᾶς ἀπαλώτερον*, quod adeo eſt veriſimile, ut pro vero haberi debeat. Quis enim ſanus ejusdem epitheti in duobus continuis verſibus repetitionem poëtae tribuerit? Librarii, quum haec deſcriberet, a priori verſu ad alterum aberravit oculus, unde multae in veteribus libris corruptelae. Exemplo eſſe poſſit locus in Apollonii Argon. I, 593. ubi duo continui itidem verſus participio *εἰσορόωντες* clauduntur. Alterum librarii oſcitantiae debetur, et ſic a poëta ſcriptum fuiſſe arbitror:

Ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκνεύσαντες.
ἠῶθεν δ' Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες —

Brunckius.

Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,

vſ. 27. Ἢ μελικήρω] Nonnullos ſcribere, ἢ μέλι κήρω, monuit *H. Stephanus:* hoc genuinum videtur Clar. *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr.* Aliis placet ἢ μελίκηρον. mihi ſervandum videtur ἢ μελικήρω. Poſt comparativa ſic interdum ἢ πλεονάζειν, *Stephanus* iam obſervaverat in Append. Theſ. p. 28. *Thucyd.* VII, p. 497. 91. ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. atque ita *Theocritus* ſcripſit Eid. XV, 37. πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν Ἢ δύο. *minis plus duabus argenti puri:* de hoc more ſcribendi dedit nonnulla *G. Koenius* in *Gregor.* de Dialect. p. 37. — [vſ. 28. Ed *Br.* ἀδὺ δ' ἐμὶν τὸ μέλιγμα. VALCK. 2.] — vſ. 29. ſollicitari non debet.

vſ. 30. Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα] Ed. *Br.* καὶ πᾶσαί με καλὸν κατὰ τὤρεα. VALCK. 2.

vſ. 31. Ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν] Iſta ſic, recte, ni fallor, emendata, iam dederat in ſua Edit. *Wintertonus;* cum in reliquis adhuc legeretur: Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν· quam lectionem tueri voluit *H. Stephanus;* minus feliciter tentat *Wartonus.* Ut *Winterton.* correxere *T. H.* et *Toupius,* niſi quod ambo ſcribi maluerint, Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐ μ' ἐφίλασεν. [quae *Br.* recepit. VALCK. 2.] Hic etiam, ut alibi ſaepenumero, iudicium miror Editoris *W.* qui ſcribi potuiſſe crediderit: τὰ δ' ἄστυ κατ' οὐ μ' ἐφίλασεν, atque adeo *puellam ex urbe* dici τὰν ἄστυ κατ'.

vſ. 33. Ὡς καλὸς] Χ' ὠ καλὸς legitur in Ed. Aldi, et Codice Vatic. *Reiskius* [et *Brunckius* VALCK. 2.] vulgavit, κ' οὐ ποτακούει. Χὠ καλὸς Διον. ſcribi [forte VALCK. 2.] poſſet: κοὔποτ' ἀκούει; Χ' ὡς καλὸς Διόνυσος. ut illud pro καὶ ὡς, vel ὡς καὶ poſitum cenſeretur [Pro ἐπ' ἄγκεσι *Br.* Ed. ἐν ἄγκεσι· quocum βώτᾳ recepi v. 34. pro βούτᾳ. VALCK. 2.]

Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; ἐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.

vſ. 35. Αὐτὸν Ἄδωνιν] Elegantius videri poterit, quod *Waſſenbergio* venit in mentem, legendum, ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ, Καὶ Φρυγίης (Φρυγίοις legitur in Cod. Vaticano. ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσι καὶ τὸν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. [Hoc recepit *Br.* et Φρυγίοις pro Φρυγίης, in Φρυγίας mutando. Pro ἐν δρυμοῖσι φίλασε ead. Ed. *Br.* ἐν δρυμοῖς ἐφίλασε. Valck. 2] Una litera mutata ſcribendum putabat *Iſ. Voſſius*, ἐ τὸν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν; In vſ. 37. praeſtiterit poſuiſſe, ὅνγε Σελάνα Βωκολέοντα φίλασεν. [Hoc pro vulg. ὅν τε recepi cum *Br.* Idem τίς ἦς dedit pro τίς ἦν.]

vſ. 38. Βωκολέοντα φ.] Poſui pro Βουκολέοντα φ. Ed. *Br.* βωκολέοντ' ἐφίλασεν· — et Ὠλύμπω, pro uſitata, etiam Dorienſibus, forma, Οὐλύμπω. Valck. 2.

vſ. 39. Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε] In una legitur Ed. Flor. Iuntae: Λάτμιον αἶπος ἀνῆλθε. in ceteris Λ. ἂν νάπος ἦλθε. Recte literas *T. H.* vidit iungendas, ut ἀννάπος eſſet pro ἀνὰ νάπος. Huius generis ſunt Ἀννείμη *Theocriti* Eid. XVIII, 48. ἀμπεδίον, Eid. XVI, 38. ἀμπέλαγος, Eid. XXII, 20. etc. In Ald. eſt Edit. Λάθριον ἀνάπος ἦλθε.

Ibid. Καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε] Diverſiſſimis modis tentata feliciter emendaſſe *D. Heinſius* videtur, καὶ εἰς ἅμα παιδὶ κάθευδε. quod enim ab aliis diceretur ἅμα παιδὶ καθεύδειν, *ſimul cum puero dormire*, a *Theocrito* dicitur, per pleonasmum voculae εἰς· εἰς ἅμα παιδὶ κ. ſic ἐς τρὶς et εἰς ἅλις, ab illo ponuntur Eid. II, 13. et XXV, 17. Dicebatur et συνάμα· legitur in Eid. inter Theocritea XXV, 126. ſed ſaepius apud recentiores; Schol. in *Eurip.* Hecub. v. 505, *Euſtath.* in *Hom.* Il. Α. p. 814. 5. in Il. Η. p. 555. 46. ubi dicitur Ino καταπεσοῦσα συνάμα τῷ παιδὶ — εἰς θάλασσαν. — Legitur hic in Ed. Aldi, εἰς ἐμά. in Cod. Vat. κεἰς ἐμᾶ. in Ed. Iunt. καὶ εἰ στόμα· unde *Brodaeus* effecit εἰς στόμα· εἰς ὁμὰ placuit *Iſ. Voſſio* et *Reiskio* [idque edidit *Br.* Valck. 2.]; *Scaligero*, εἰς

Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἄλεα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ἐν. quod ex Codice Toletano *A. Schottus* enotavit: ab his omnibus diverſa *Wartonus* excogitavit.

vſ. 39. Valckenario monente ſcr. ἀννάπος. Supra vſ. 22. recte edidit ὑπάναν. BRUNCKIUS.

vſ. 41. Αὐτὸς ἐπλάγχθης] Lectio Vaticani Codicis, (in quo uno hoc fuit Eid. inventum a *Sanctamando*) ὄρνις ἐπλάγχθης, quam *nonnihili faciendam* iudicabat *Wartonus*, mihi talis videtur, ut indoctis illa librariis imputari vix poſſit. Suſpicor itaque ſcriptum a Poëta *annon tu etiam Iupiter* διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης; *ob puerum paſtorem ales vagatus es?* Cum humanam Deus adſumſiſſet formam, qui paulo ante viſus fuerat ales, apud *Lucian.* T. I. p. 208. ad ipſum ὁ Βοηνόμος· — ἄνθρωπε, ait, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με: *Ovidio* teſte Met. X, 157. *nullâ tamen alite verti Dignatur, niſi quae poſſit ſua fulmina ferre.* Sed ſecundum pleroſque veri nominis aquilam miniſtrum hac in re Iupiter fidelem fuit expertus. In Adoniazuſis quaedam erunt dicenda, ut videatur illic Poëta mentionem feciſſe v. 124. Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντος.

vſ. 41. Ὄρνις ἐπλάγχθης] Lectio Vaticani Codicis nunc pro vulgata αὐτὸς ἐ. fuit in contextum admiſſa. VALCK. 2.

vſ. 42 Εὐνίκα δὲ μόνα] Hoc mihi multo melius videtur, quam μόνον, quod, in Cod. lectum Vaticano, probat *Wartonus*, ex Ed. Ald. in ſuam tranſſumſit *Reiskius*. — [vſ. 43. *Eldikio* legendum videtur καλυκώπιδος ἅ τε Σελάνας. — Pro ἅτε, ἅδε legitur in Vatic. Cod. ἠδὲ in Ed. *Br.* VALCK. 2.] — In ultimo verſu quod ſcribitur μώνη, prorſus Dorienſibus inuſitatum, mutandum eſt in μῶνα. μῶνος, et μώνη, vel μῶνα, ſunt in Theocriteis; alterum nuſquam. — Sed ultimi duo verſus quid ſibi velint non ſatis liquet: vid. *Caſaub.* in fine cap. XIX L. T. cui *Palmerius* adſtipulatur. Dat nonneminis coniecturam ſatis audacem *Wartonus*.

vſ. 44. 45. In duobus ultimis his verſibus alluſio eſt ad Ve-

neris et Adonidis amores, et μήτε κατ' ἄστυ intelligendum de Adoniorum festo. *Non itaque, Venus, dulcem tuum Amasium osculere amplius, nec in urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est bubulci amor.* Hac ironia fastidiosam urbanam puellam dimittit. Nisi hic est horum versuum, qui sinceri et incorrupti videntur, verus sensus, quid iis significare voluerit poëta, Oedipus dixerit: is mihi non videtur esse Casaubonus. Sic Bion in Epit. Adon. 36. ἁ δὲ Κυθήρα πάντας ἀνὰ κναμὼς, καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει. — In ultimo versu μώνη seu μῶνα, tanquam Doriensibus inusitatum, damnat vir dialectorum graecarum peritissimus. Hoc tamen unde habeat vellem indicasset. Doricum est κῶρος pro communi κόρος seu κοῦρος: κώρα pro κόρη *puella*, et etiam pro κόρη *oculus*. Sic μόνος, μοῦνος, μῶνος. ὄνομα, οὔνομα, ὤνομα. ὄρος, οὖρος, ὦρος, et talia infinita. Certissima est haec analogia. BRUNCKIUS. Μούνα scribendum, non μώνα. VALCK. 2.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

Εἰδύλλιον κά.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· ἐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσησι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,

vſ. 2. Εὕδειν] Scribi quoque poterit cum *Brunck.* εὕδεν.

vſ. 4. Ἐπιψαύσησι,] Defendi non debebat Aldinum ἐπιβάσησι· ſed recte *Reiskius* diſtinxit poſt ἐπιψαύσησι.

vſ. 5. Θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι] Ex Ald. Ed. et Rom. ἐπιστάμεναι revocavit in ſuam *Reisk.* Praeter illud, θορυβεῦντι *Br.* admiſit. — Pro μελεδῶναι nonnemini hic potius placebant μελεδῶνες. — mihi vulgata genuina videntur.

vſ. 10. Λῆδα] Sincerum eſſe *Toupius* oſtendit: nonnullis λῖνα· aliis placuere, τὰ φυκιόεντ' ἀγρηνά· *Brunckio*, λάδη.

vſ. 10. Heſych. λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Etymol. M. λήδιον. Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Peculiarem hic ſignificationem monſtravit Cl. Toup; ſed de vocis forma non omnis ſublata mihi ſuſpicio eſt. Sincerum eſt λῆδος; ſed nullibi occurrit λῆδον. Quod ſaepe factum fuiſſe conſtat, hic quoque contigiſſe credo, transpoſitas fuiſſe vocales, et ſcripſiſſe Theocritum λάδη, dorice pro λήδη, λήδεα. BRUNCKIUS.

Ὁρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ 15
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

vſ. 11. Ὁρμειαὶ, κύρτοι τε,] Sic, vocula adiecta, verſum implendum monuit *Toupius:* quod vulgo aberat, τε legitur in Ed. Flor.

vſ. 12. Κῶας] Vitioſum κῶα non debuerat ex Ed. Ald. revocari a *R.* κῶπαι placent *Brunckio;* a quo litera δ' in τ' hic recte fuit mutata.

vſ. 12. Pro κῶα, qua voce pelles notantur, quae in piſcatoria ſuppellectile non cenſentur, probabiliter vir doctus κῶπαι reponit. Brunckius.

vſ 13. Εἵματα, πῖλοι] Ex Ald. εἵματ' ἀπύσοι *Reiskius* effingebat, εἵματα βύσαι.

vſ. 15 Οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα] Vulgatam iſtam lectionem, quae debetur *Aurato*, tandem probavit *Toupius.* Legitur in Ed. Ald. ut in Cod. Vat. οὐ χύθραν εἶχ' οὐκίνα· in Ed. Rom. οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἵνα. *Scaliger* emendare tentabat: Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ χόα. *Brunck.* legendum coniecit: οὐδεὶς δ' οὐ χύτρον εἶχ' οὐ πόδα. ut ſic dictum ſit pro χυτρόποδα.

vſ. 15. Ald. edidit οὐδεὶς δ' οὐ χύθραν εἶχ' οὐκ ἵνα. Sic etiam in Vat. cod. ſcriptum, ſeu οὐ κίνα. Quod hodie in editionibus legitur οὐ κύνα, e neſcio cujus emendatione eſt, ſed ea peſſima. Quid enim, ſummo jure quaerebat Cl. Toup, piſcatori cum cane? in toto Oppiani poëmate ne minima quidem operae, quam canes piſcatoribus praeſtare poſſent, mentio. Canes ollas libenter lingere, ſciunt etiam qui non Ariſtophanem legerunt; ſed an inde conficitur pauperes piſcatores inutile et famelicum animal alere debuiſſe? bona eſt etiam Scaligeri emendatio: οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ χόα. *ni pot ni marmite.* Forte ſcripſerat poëta: οὐδεὶς δ' οὐ χύτριν εἶχ' οὐ πόδα, facete pro οὐ χυτρόποδα. Brunckius.

vſ 16. Πάντ' ἐδόκει τήνας] Τήνοις eſt in Cod. Vatic. atque ita legendum plerique conſentiunt: Πάντ' ἐδόκει τήνοις. — Proxima, certe vitiata, ſic corrigebat *Iſ. Voſſius:* ἄγρα πενίας γὰρ ἑταῖρος·

Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὼς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Αὐτομάτως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

mihi necdum displicet: ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν. *Br.* Ed. ἄγρα πενίας φὶν ἑταίρα.

vs. 17. Παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν] Hoc dedit *Winterton.* pro αὐτήν· παντᾶ, *H. Stephanus*, pro πάντη, quod est in Flor. Aldinum πενία est in Cod. Vatic. πενίᾳ receptum a *Brunckio.* Duae prostant *Reiskii* coniecturae, legentis, πολία δὲ π. (πολιὰ tum saltem cum *Is. Voss.* scribi debuisset:) vel, Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων πέλεν· ἁ δὲ παρ' αὐτὰν — postremum habet quo se commendet.

vs. 20. Τοὺς δ' ἁλιεῖς] Ed. *Br.* τὼς δ' ἁλιεῖς.

vs. 22. Ψεύδονται] A *Reiskio* revocatum ex Aldina Ed. Ψεύδοντο recepit etiam *Br.*

vs. 23. Ζεὺς] Omissum in Ald. Ed. repertum fuit in Codd. — Pro ὅτε, ὅκα Ed. *Br.* —

vs. 25. Μὴ λαθόμαν] Recepi cum *Br.* pro Μὴ λαθόμην.

vs. 26. Αὐτομάτως] Sic per Edd. vulgata, Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς Αὐτομάτως παρέβα. — voce transposita, commode restituit *D. Heinsius*, quem cum *Brunckio* sequutus sum. — Nomen Ἀσπαλίων non absurde placebat *Reiskio*: *Toupio* corrigi posse videbatur: Ἀσφαλίων, τί μέμφῃ; —

vs. 28. Ποιεῖ τιν] Genuinum videtur; vitiosum ποιεῦντι, quod est in Edd. Ald. Flor. et Cod. Vatic.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ᾽ ἔμαθες κρίνειν ποκ᾽ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν·
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ᾽ ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ᾽ ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς

vſ. 31. Μερίζεν] Μερίζον eſt in Cod. Vatic. Μερίζεν edidit *Br.*

vſ. 32. Οὐ γὰρ νικαξῇ] Tuetur *Reiskius:* corrigendum putaverant *Scaliger.* et *Heinſius*, Ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ.

vſ. 34. Σχολή ἐστι] Ed. *Br.* σχολὰ ἐντὶ, quocum ποιῆν recepi pro ποιεῖν.

vſ. 35. Ἐν φύλλοις] Εὐφλοίσβοις ποτὶ κύμασι *Reiskio* venit in mentem: κύμασι dedit *Br.*

vſ. 36. Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ] Quod eſt in Ed. Ald. Ἄλονος ἐν ῥ. praebet etiam Codex Vatic. Ingenioſe hinc *Reiskius* effecit Αἰόνος ἐν ψάμμῳ, *in arena litoris;* quod velut genuinum *Br.* recepit.

Ibid. Τὸ δὲ λύχνιον] *Aurato*, *Iſ. Voſſio*, aliisque ſuſpectum optime tuentur *B. Martinus*, et *Iſ. Caſaubonus: Br.* nuper edidit, τί δέ; et locum aliter cepit, quam fecerant priores.

vſ. 36. τί δέ; *quid vero?* i. e. quid nobis deterius fiet, ſi tempus colloquiis triverimus? *Oleum, ut ajunt, in Prytaneo.* i. e. ut oleum nunquam in Prytaneo deficit, ſic *nunquam locus iſte ſine piſcibus eſt*, quos, quando libuerit, capiemus. Miſerum in modum corruptus erat hic locus, quem veriſimili conjectura ſic reſtitui. BRUNCKIUS.

vſ. 37. Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν] Ultimam vocem in ἄγαν mutabat *D. Heinſius:* αἰὲν cum abeſſet ab Ed. Ald. ut abeſt a Codice Vatic. edere auſus eſt, ſua ſolius auctoritate, *Reiskius:* φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τόδ᾽ ἔχειν· *Brunckius*, φαντί γε· καἰὲν ἄγραν τόδ᾽ ἔχειν. — λέγε μοι πόκα.

Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ᾽) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ᾽ ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.)
Χὼ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ᾽ ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὗρον ἀγῶνα,

vſ 38. Πάντα τεῷ δὲ λέγων] Non haec quidem ſana ſunt: corruptiora tamen dederat ex MS. Cod. *Aldus:* τά τις ἔστεο δὲ λέγει μάνυαι ἑταίρῳ. eadem praebet Cod. Vatic. niſi quod habet μάνυεν. unde ſcribi potuit μάνυσον. Ex Aldina lectione haec efformavit et mecum communicavit *Eldikius:* — ἄγε δή ποκα νυκτὸς Ὄψιν, τάν τὺ ἐσεῖδες, ἐμὶν μάνυσον ἑταίρῳ. iſta vero *Brunckius*, Ὄψιν, καί τι σοὶ ἐσθλὸν ἄγει, μάνυσον ἑταίρῳ· quae nobis in Ed. ſua repraeſentavit.

vſ. 39. Δειλινὸν] Δειλινὸς mihi hic placeret cum *Wartono*, et *Brunckio*.

vſ. 40. Ἐν ὥρα] A *Pierſono* tentatum, et *Musgravio*, ſervari poterit.

vſ. 42. Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα] Scribendum puto βεβαῶτα, cum *H Stephano*, aliisque: in eodem vſ. cum *Brunckio*, καθεσδόμενος δ᾽ ἐδόκευον edidi, pro καθεζόμενος δὲ δόκευον. Ex Vat. Cod. enotatum ἐδόκευον.

vſ. 43. Ἐκ καλάμων] Scripſerat, opinor, ἐκ καλάμω.

vſ. 44. Καί τις] Ex Aldina lectione, ἥ τις, praeter alia, *Reiskius* effinxit Ἧς τις· vulgata praeſtat.

vſ. 46. Τὠγκίστρῳ] Sic iam edidit *Winterton.* pro τἀγκίστρῳ. et τῶν ᾽γκίστρων erat in Cod. Vatic. — vſ. 47. τῶ cum *Br.* recepi pro τοῦ

vſ. 48 Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον,] Iſta ſic cum *Heinſio* iungenda videntur: miram lectionem Aldinam, T. χ. τεινόμεναι περικλώμενον, revocavit *Reiskius*; probavit *Wartonus:* altero

Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ ἐ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.

relicto, περικλώμενον dedit et *Br.* maluit *Eldikius:* Τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κλώμενον.

vſ. 49 Πῶς μὲν ἕλω] Pro μὲν, *Reiskio* κεν vel μιν legendum videbatur: μιν exhibuit *Br.*

vſ. 50 Ὑπομιμνάσκων] Ὑπομίμνασκον praeferunt *Reiskius* et *Eldikius.* — Τρώματος cum *Brunck.* recepi pro τραύματος· quia legitur in Vatic. Cod.

Ibid. Ἆρ' ἐμὲ νύξεις;] *Eldikio* corrigendum videbatur, ἠρέμα νύξας.

vſ. 51 Καὶ νύξῃ χαλεπῶς] Νύξεν legit *Heinſius*: *Aldi* lectio eſt et in Cod. Vatic. Καὶ νύξαι χαλέξας. Haec et ſequentia ſic corrigere tentabat *Eldikius:* Κἤνυξ' αὖ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔθεινα. *Brunckius* edidit e *Wartoni* coniectura, χέρα δ', οὐ φεύγοντος, ἔτεινα. alia quoque *Wartono* venerunt in mentem.

vſ. 52. Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον] Ἤνυσα δ' ὧν τὸν ἄεθλον, legendum putabant *Scaliger*, *H. Stephanus*, et *Iſ. Voſſius:* vulgatum ἰδὼν tuetur *Toupius*, legens Ἄνυσ' ἰδών. *Eldikio* placebat Ἤνυσ' ἴδ' ὡς τὸν ἄεθλον. *Wartono*, Ἤνυσ' ἐγὼν τὸν ἄ. *Br.* Ed. κἄνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον.

Ibid. Ἀνείλκυσα] Poſitum ex Cod. Vatic. pro ἀνήλκυσα.

vſ. 53. Παντοθε] Poſitum pro παντᾶ. cuius loco in primis erat Edd. πάντα τοι, in Cod. Pariſ. πάντα τε. illud merito placuit *Brunckio:* alieniſſima *Reiskio* hic etiam in mentem venere. VALCK. — In Regio codice ſcriptum πάντα τε τῷ. Unde ſcribendum πάντοθε τῷ BRUNCKIUS.

Ibid. Εἶχε δὲ δεῖμα] Hoc recte ſe habet: ex Ald. Ed. σῆμα, quod eſt et in Cod Vatic. edidit *Reiskius.*

vſ 54. Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι] In Ald. eſt Ed. πέλει ὁ π. in Flor πέλοι ὁ π. Illinc mira nobis effinxit ediditque *Reiskius:* Μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ π. ἰ.

vſ. 55. Ἀμφιτρίτας] Suo more dederat, non Ἀμφιτρίτης.

Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε

Τὰν

vſ. 56. Ἐγὼν] Hic requirebatur; pro ἐγὼ ab *Iſ. Voſſ.* et *Br.* poſitum. *Reiskio* placebat, ἐγὼ 'κ τῶν αγκίστρων. in Ald. Ed. et Vat. Cod. ſcriptum τῶν 'γκίστρων.

vſ. 57. Μή ποτε] Μή ποκα Ed. *Br.* qui poſtea legendum coniecit: Μή πόκ' ἀπὸ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἕλοιεν.

vſ. 58. Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι] Eadem dat Ed. Flor. niſi quod habet πιστῆρσι. ſunt itaque in Codd. reperta. Ex Aldinis lectionibus, Καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλά γε τὰν ἠπείρατον, quas praebet paene easdem Cod. Vat. *Reiskius* effecit: Καὶ τὸν μὲν πίστευσα, καλόν γε τὸν ἠπειράταν· — haec autem *Eldikius:* Καὐτόθ' ἐπισπεύσας ἀκάτῳ γ' ἄγον ἠπείρονδε. In Edit. *Br.* ſic e coniecturis ſcriptus legitur verſus: Καὶ τῷ μὲν πίσυνος, χαλάσας τὸν ἐπήρατον ἰχθύν. — poſtea ſcribendum monuit ἄρας, pro χαλάσας.

vſ. 58. Sic in R. cod. ſcriptus eſt hic verſus: αι τον μεν πιστευσασα καλα γε τον επηρατον. Vatic. in collat. Wart. πιστεύσασα καλωγε τὸν ἠπήρατον. In Aldina editione legitur: καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλαγε τὸν ἠπείρατον. Omnia haec ſenſu caſſa ſunt. Sed inepte hunc verſum reſinxit Calliergus, aut quisquis eſt alius, cui debetur vulgata lectio: καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο. Linea et hamo captus fuerat piſcis, et manu in littus adductus, ibi hamo ſolutus. Quid iterum neceſſe eſt eum adducere, et quidem rudentibus, qui jam in littore humi jacet? Haec mihi adeo viſa ſunt abſurda, ut in contextu relinquere nefas duxerim. Si non genuina eſt, ſaltem minus incommodi habet lectio, quam e veſtigiis veteris ſcripturae erui, in qua, meo judicio, nil deſiderandum erit, ſi pro χαλάσας ſcripſeris ἄρας. Καὶ τῷ μὲν πίσυνος, ἄρας τὸν ἐπήρατον ἰχθὺν Ὤμοσα — *et hoc auro fretus, ſublato, ſuſcepto amabili piſce, juravi* etc. Brunckius.

vſ. 59. Πελάγους] Πελάγευς ediderunt *Wintert.* et *Brunck.* qui dedit etiam, ὤμοσα μηκέτι.

vſ. 60. Τῶ χρυσῶ βασ.] Nihil ſane erat cur mallet *Reiskius*, τῷ χρυσῷ 'μβασιλεύειν.

Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· ὀυκ ὤμοσας· ὀυδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ὀυ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

vſ. 62. Ταρβῶ] Θαῤῥῶ, quod eſt in Ald. Ed. et in Codice Vat. genuinum *Reiskio* videtur. — ἐγὼν — ταρβέω ſunt in Ed. *Br.*

vſ. 63. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς] Quia, μὴ forte omiſſo, τρέσεις erat in Ed. Ald. legi poſſe putabat *Reiskius:* Καὶ σύ γε μή τι τρέσεις. quod mihi Graecum non videretur. — Pro σύ γε, τύ γα edidit *Br.*

vſ 64. Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες] Haec, pro vulgatis, χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες, repoſui cum *R.* et *Br.* ex Ed. Flor. eadem ſunt in Ed. Ald. et Cod. Vatic. niſi quod in his ſcribitur εἶδες. Quod ſequitur, ἴσαι a *Reiskio* non debuerat in ἴσα mutari, quia εἶσα erat in Ald.

vſ. 65. Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων] Haec certe vitiata ſunt. — Ex Aldinis (quae ſunt et in Cod. Vat.) εἴ με γὰρ κνώσσων τοῦτο χωρία ταῦτα ματεύσεις· iſta *Reiskius* effinxit non abſurda: Εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις. haec *Wartonus:* Εἰ μὲν ἄρ' οὐ κνώσσων τὺ τὰ χ. τ. μ. eadem, εἰ in αἰ mutato, *Brunckius.*

vſ. 65. In R. cod. ſcriptum ει με γαρ κνωσσων τουτο χωρια ταυτα ματευεις. Unde facillima emendatione dedi αἰ μὲν ἄρ' οὐ κνώσσων. Brunckius.

vſ. 66. Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ] Audacter edidit *Reiskius* ſuam nobis coniecturam, Ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει. — Hos verſus ſic commode legi poſſe putabat *Eldikius:* — οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσαι μὲν ψεύδεσιν ὄψεις· Εἶδες γὰρ κνώσσων. τὺ δὲ, χωρία ταῦτα ματεύσας Εὐθὺς ἐὼν ὕπνου, ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν.

vſ. 67. Καί τοι] Scribendum puto, κἀν τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις. et καὶ τοῖς adſcripſerat *Iſ. Voſſius;* idque edidit *Br.*

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Εἰδύλλιον κβʹ.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῷ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος

vſ. 2. Ἐρεθίζεν] Ed. *Br.* ἐρεθίσδεν.

vſ. 3. Μέσας] Vocem emendate ſcriptam a *Reiskio*, *Hemſterhuſio*, et *Brunckio*, reſtitui pro vulgata μέσοις.

vſ 5 Ἀδελφοὺς] Ἀδελφὼς dat Cod. Vat. ſed in hoc hymno Doriſmi rariora ſunt veſtigia. — *Br.* Ed. Κώρας Θ. Λακεδαιμονίως δύ' ἀδελφώς. permultas tamen in hoc hymno formas vulgares prudenter *Br.* intactas reliquit.

vſ. 8. Καὶ οὐρανοῦ] Legendum κὰς οὐρανὸν cenſuit *Hemſterhuſius*.

vſ. 9. Ἄστρα βιαζόμεναι] Male tentatum a *Wartono*, *Toupius* explanat: πιαζόμεναι erat, opinor, inauditum Graecis.

vſ. 12. Τοίχους] Ed. *Br.* τοίχως ἀμφοτέρως.

Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτυ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιύσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντυ,

vſ. 16. Ἀρρήκτοισι] Omnino ſervandum monuit et *Reiskius.* — hoc verſu κοπτομένα Ed. *Br.*

vſ. 17. Ἔμπας] Theocriteum hic etiam Codex habet Flor. deditque *Winterton.* pro Ἔμπης.

vſ. 18. Αὐτοῖσιν ναύταισιν] In Vat. Codice ſcriptum ναύτῃσιν. Utrum αὐτοῖσι ponatur ex Ald. Ed. cum *Reiskio*, an αὐτοῖσιν, nihil intereſt.

vſ. 19. Ἀπολήγοντ' ἄνεμοι] Sincerum eſt; vitioſum, me iudice, ἀπελήγοντ', ut nuper ex nonneminis coniectura fuit repoſitum.

vſ. 19. Quum ea quae ſequuntur verba tempore indefinito poſita ſint, recte pro ἀπολήγοντ' repoſitum eſt ἀπελήγοντ'. Sic autem ſcribendum erat unico λ. Vide Cl. Erneſti ad Ιλ. ό. 31. Apud Apollon. Rhod. in duobus codicibus, qui nunc penes me ſunt, ſcriptum eſt I. 1271. συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλήγων καμάτοιο. BRUNCKIUS.

vſ. 24. Κιθαρισταὶ] In Ed. *Br.* ſunt κιθαρίκται.

vſ. 25. Ἄρξομ' ἀείδειν] Non abſurde ſuſpicatur *Reiskius*, aliquid hinc excidiſſe; vel legendum ἀείδων, aut ἀοιδήν. quorum prius admiſit *Br.*

vſ. 26. Ἀμφοτέρω] Pro Ἀμφοτέρους ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi; qui dedit etiam πρᾶτον ἀεισῶ.

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ᾽ ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
Εὐνάς τ᾽ ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ᾽ αἰολόπωλος, ὅ, τ᾽ οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ᾽ ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ᾽ ὑπένερθεν
Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ᾽ ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ᾽ ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ᾽ εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ᾽ ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ᾽ ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ᾽ ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

vſ. 30. Ἀμφοτέρων ἐξ] Sic ex Codd. et primis erat Edd. ſcribendum, ut et ex Etymologico M. Pro ἀμφοτέρων ἐκ.

vſ. 31. Νηὸς] Ναὸς Ed. *Br.* ſed et Ἰησονίης.

vſ. 36. Παντοίην — ὕλην] Ed. *Br.* παντοίαν — ὕλαν.

vſ. 39 Λάλλαι] Pro Ἄλλαι, emendationem egregiam *D. Ruhnkenii* recipere non dubitavi, a *Toupio* probatam, *Hemſterhuſio*, et *Brunckio*. Ἄμμοι hic fuit editum a *Reiskio*, quod verum eſſe *Wartonus* putabat.

vſ. 39. λάλλαι. Egregia haec emendatio Cl. Ruhnkenio debetur in Auctario emendationum ad Heſychii p. 420. T. II. BRUNCKIUS.

vſ. 40. Ὑψηλαὶ δ᾽ ἐπεφύκεσαν] Pro δὲ πεφύκεσαν, dederat *Br.* δὲ πεφύκασιν eſt in Ed. Ald. et Cod. Vatic.

vſ. 45. Τεθλαγμένος] Ex Cod. Vatic. adnotatum, ut *Brunckio*, ſic mihi melius videbatur vulgato τεθλασμένος.

vſ. 46. Ἐσφαίρωτο] *Hemſterhuſius* legendum ſuſpicabatur ἐσφήκωτο.

Σαρκὶ σιδαρείη, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠύτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, ὥστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

vſ. 49. Ὀλοοίτροχοι, οὔστε] Scribendum potius: ἠύτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕς γε —

vſ. 54. Ὅστ' ἐσσί·] Ὅ,τις ἐσσὶ, corrigebat *Iſ. Voſſius.*

vſ. 55. Τοὺς μήποτ' ὄ.] In Vaticano Cod. legitur, τοὺς μὴ πρὶν ὄπωπα. — Pro ὅτε τ' ἄνδρας, cum *Br.* ſcripſi ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ.

vſ. 57. Ἐκ σοῦ] Ἐκ σεῦ eſt in Ed. Flor. et illa *Br.* alibi in hoc ipſo carmine in utraque σοῦ.

vſ. 58. Ἠδ' ὑπερόπτης] Ad vulgatas, ἠ ὑπερόπτης, literam adieci, quam adſcripſerat *Hemſterhuſius.*

vſ. 59. Τοιόσδ', οἷον ὁρᾷς] Sic editum oportuit, non οἷος. quod et viderunt *R. W.* et *Br.* — In Ald. erat Ed. Τοιοῖσδ' οἷοι ὁρᾷς. *Heinſio* placebat Τοιοῖσδ' οἵος ὁρᾷς, cui οἵος Dorice pro οἵους videbatur poſitum.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθά;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

vſ. 60. Τοῦδε πιεῖν] Hic cum *Br.* praetuli vulgato, τοῦγε πιεῖν.

vſ. 64. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς] Legendum putat *Wartonus:* Ἄργυρον, ἢ τίνα μισθὸν ἐρεῖς. mihi vulgata videtur lectio melior: illius coniectura nuper fuit recepta.

vſ. 66. Πυγμάχος] Hunc verſum recte Polluci tribuit *Reiskius;* ſequentem Amyco: vocem etiam ὄμματα ex Ald. Ed. revocavit, quam praebent et Cod. Vatic. et Ed. *Wint.* ἅμματα fluxit ex Ed. Flor.

vſ. 69. Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος] Hunc verſum, nondum tamen ſincere ſcriptum, exhibui ad mentem *Reiskii, Toupii,* et *Brunckii:* Ἄμυκος ab illo reſtitutum pro ἁμὸς, quod erat in Ed. Ald. in qua legebatur etiam οὐ σύ με. vulgata lectio, οὐ γύννις ἐὼν κεκλ. fluxiſſe videtur ex Ed. Flor.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.

vſ. 70. Δηρισόμεθ'] Edd. δηρισσόμεθ' ἄμφω. Literam hic ſuperfluam recte ſuſtulit *Brunckius*.

vſ. 70. Male caeterae editiones δηρισσόμεθ'. δηρίομαι ι producit, ut et verba omnia in ιω. Hom. Odyſſ. θ. 76. Ὥς ποτε δηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ. Male ibi Barneſius δηρίσσαντο, qui iterum doctiſſimo Toupio fraudi fuit. Ex hoc enim Theocriti verſu prave ſcripto, et ex altero, quem ex Homero protuli, quemque ipſe e Barneſiana editione laudat, in Idyll. XXV. 82 ubi recte editum ἐδήρισεν περὶ τιμῆς, reſcribere jubet ἐδήρισσεν. In ſeq. Idyll. v. 52. ἐκύλισεν repoſui pro ἐκύλισσεν, a κυλίω. Brunckius.

vſ. 74. Γεινόμεθ'] In Ed. *Br.* Γινόμεθ' — et μαχησαίμεσθ'. hoc in Cod. legitur Vat.

vſ. 75. Μυκάσατο] Quod adſcripſerat olim vir D. *an* βυκανάσατο; retractatum reieciſſet.

vſ. 76. Ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως] Pro σκιερᾶς πλατανίστω, ſic editum ex Vatic. Cod. etiam a *Br.* σκιερᾶς πλατανίστας erat in Ed. Ald.

Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ᾽ ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ᾽ ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ᾽ ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ᾽ ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ᾽ ἐπαΰτεον· ἐκ δ᾽ ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ᾽ ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ᾽ ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ᾽ οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ᾽ ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ᾽ ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,

vſ. 85. Ἀλλ᾽ ἰδρίῃ] Hoc, a Codicibus firmatum, mutari non debet.

vſ. 93. Μιν] Νὶν erat in Cod. Vatic. et in Ed. Flor. hic, et alibi, a *Br.* alterius vice poſitum.

vſ. 98. Πλαγαῖς] Quia paulo poſt id ipſum dant Edd. hic admiſi cum *Br.* pro πληγαῖς.

vſ. 101. Ὄμματα δ᾽ οἰδήσαντος] Recte ſe habent; neque de alia hic erat lectione cogitandum: ἀπεστείνωντο dat Ed. Flor.

vſ. 102. Ἐτάραξεν] Altera lectio ἐτίνασσεν, vel ἐτίναξεν, non indigna eſt quae exigatur.

vſ. 104. Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε] Sollicitari non debebat.

Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' οἷ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον,

vſ. 111. Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον] Μέτωπον erat in Vatic. Codice; συνέφυρσε in Ed. Flor.

vſ. 112. Σάρκες δ' οἷ μὲν] Vera *Reiskii* videbatur iſta correctio ſic legentis, pro αἱ μὲν, a *Wartono* probata, et a *Br.* recepta.

vſ. 114. Χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω] Pro vulgo receptis, καὶ χροιῇ ἀμείνων, iſta prodierunt ex Vatic. Cod. et partim ex Ed. Ald. ἀμείνω eſt ex emend. *Toupii: Reiskius* hunc verſum mirum in modum interpolavit.

vſ. 116. Ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης] A *Reiskio* tentata *Toupius* tuetur: *Hemſterhuſii* forte correctio placebit, qua legit, ἑτέροις ὑποφήτης φθέγξομαι.

vſ. 117. Ὅσσ' ἐθέλεις] Pro ὡς ἐθέλεις, ex Codice recepi Vatic. probatum etiam a *Wartono* — Ed. *Br.* ὅσσ' ἐθέλεις τύ. αὐτᾷ iam dedit *Wint.*

vſ. 120. Ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων] Ἑτέρῳ (nempe ποδὶ) legendum *Toupius* oſtendit; cui in vſ. ſeq. ob caeſuram productum placet ex Ald. Ed. ἀπὸ, pro ἀπαί. ſed in altero Aldinae Ed. exemplo proſtat ἀπαί. — A *Toupio* probata dedit *Brunck.*

Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω,
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

vſ. 122. Καί κε τυχὼν] Ex Ed. Flor. hic verſus, fruſtra *Reiskio* ſuſpectus, pervenit in Editiones recentiores; neque adeo omitti debuerat a *Br.*

vſ. 125. Ἐκ δ' ἐχύθη] Pro Ἐκ δὲ χύθη, prodiit ex Cod. Vatic. et ex altero exemplari Ed. Ald.

vſ. 126. Λαιῇ δὲ στόμα τύψε] Hoc ex Edd. Rom. et Flor fluxit in recentiores: ex Aldina, Ἀλλ' ὅγε δὴ στόμα τύψε, novas lectiones effinxit *Reiskius:* — πυκνοὶ hoc in vſ. mutandum certe non eſt cum *Wartono.*

vſ. 127. Δαλεῖτο] In Codicibus inventum *Aldus* iam dederat, neque tentari debuerat.

vſ. 128. Ἐπὶ γαῖαν] Ἐπὶ γαίᾳ vel γαίας ſcribendum putat *Reiskius.*

vſ. 129. Νῖκος ἀπαυδῶν] Sic, pro νεῖκος, ſcribere non dubitavi cum *Caſaubono* et *Hemſterhuſio.*

vſ. 134. Μήποτ' ἔτι] Ex ἐπὶ, quod eſt in Ed. Flor. quin et ex Aldino, μήποτέ τοι, recte Μήποτ' ἔτι efformavit *H. Steph.*

vſ. 135. Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ.] Ex altero exemplari

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,

Aldino, in quo tamen erat ὕμνησέ μοι, iſta lectio fuit efformata: in altero legitur: Καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ. mihi placet ab *H. Stephano* vulgata ex Ed. Flor.

vſ. 137. Τὼ μὲν] In antiquis Edd. ut in Codd. iſta ſic praecedentibus ſubiunguntur; in Edd. recentioribus ab iſtis diſtinguuntur: excidiſſe nonnulla *Reiskius* non abſurde ſuſpicatur.

vſ. 141. Ἀλλ' ὅτε] Ἀλλ' ὅκα Ed. *Br.*

vſ. 142. Ἐκ δίφρων ἅμα] Hoc ex Ed. Flor. recepit et recte quidem *H. Stephanus*; *Aldus* ἄρα dederat, quod etiam eſt in Cod. Vatic.

vſ. 144. Λυγκεὺς δ' αὖ μ.] Λ. δ' ἂρ μ. Ed. *Br.*

vſ. 147. Ἁμῖν τοι] Ἡμῖν τοι ſcribitur in altero exemplo Aldino, in Ed. Flor. aliisque: Κἀμῖν enotatum ex Vat. Cod. hinc fluxit in alterum exemplar *Aldi* ἢ ἀμῖν· male *Reiskius* edidit Ἢ ὑμῖν. Ἁμῖν *Winterton.* quod praetuli, quia mox recurrit.

vſ. 148. Τάσδε πολὺ προτέροις] Hoc, Codice Vaticano firmatum, ex Ed. Flor. in ſuam recepit *H. Stephanus:* ex altero Aldino exemplari *Reiskius* recepit: Ταῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος.

vſ. 149. Ὑμεῖς] Ὕμμες Ed. *Br.* quod et paulo poſt legitur in Edd.

vſ. 150. Ἀλλοτρίοις κτεατ.] *Toupius* legendum iudicat ἁμετέροις κτεάτεσσιν. quod in ſuam Ed. recepit *Br.*

Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ȣ̓ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ ȣ̓́τω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μναστεύειν ἀλόχȣς, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, ȣ̓́τε φυῆς ἐπιδευέες, ȣ̓́τε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἇς κ' ἐθέλοιτε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βȣ́λοιντό γε πενθεροὶ εἶναι.
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τȣ̃τον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα

vſ. 153. *Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα*] Sequutus Edd. Rom. et Flor. ſic recte *Stephanus* edidit: ex Aldinis *Reiskius* revocavit *Αὐτὸς ἐγὼ στὰς ἔειπα·* quod etiam eſt in Cod. Vatic. Ed. *Br.* *αὐτὸς ἐγὼν στὰς εἶπα.*

vſ. 155. *Μναστεύειν*] Ex Codice Vat. ſcriptum pro *Μνηστεύειν.* ex Aldinis *Μαστεύειν* poſuit *Reiskius.*

vſ. 158. *Σισυφὶς ἀκτὰ*] *Σισυφὶς ἄκρα* legitur in Cod. Vat. *αἶα* cur placeret *Wartono*, nihil erat cauſae.

vſ. 161. *Ἇς κ' ἐθέλοιτε*] Hoc e Vatic. Cod. vulgato *ἐθέλητε* cum *Br.* praetuli.

vſ. 162. *Βούλοιντό γε*] Ed. *Br.* *βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶμεν.*

vſ. 164. *Πατρώϊον*] Mihi quoque placet *ματρώϊον·* quod ex Ed. Flor. fuit enotatum. — Cur *ἅπαν* in *ἅμα* fuerit nuper mutatum, non exputo: *ἅμα διάκριτον* eſt in Cod. Vatic.

vſ. 166. *Πάντες*] Servandum nunc videtur; olim placuerat *ἐπιφραζώμεθ' ἄνακτες.*

vſ. 167. *τὰ δ' εἰς ὑγρ. ᾤχ. κ. πν. ἔχ. ἀνέμ.* Hinc male defen-

Πυκινὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἑὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὦλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,

deretur vulgata lectio in Pharmaceutria 7. ubi recte ſcribendum ἦ ῥά οἱ ἀλλᾶ ᾤχετ' ἄγων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας. Proverbialiter ſic Galli dicimus: *Autant en emporte le vent.* Brunckius.

vſ. 169. Aphareus et Tyndareus fratres erant: horum filii fratres patrueles. Hinc eſt quod v. 172. [173.] Lynceus, Pollucem *conſanguineum ſuum* vocat: καὶ ὅμαιμος ἐμός. Nupero editori Anglo commodum videtur Reiskii inventum, pro ἐμὸς reponentis ὑμός. Vir profecto fuit inter eruditiſſimos cenſendus Cl. Reiskius ὁ μακαρίτης; ſed metri leges ſusque deque habuit, et a poëtis manum abſtinere debuiſſet. ὑμὸς priorem ubique producit. ὅμαιμοι non dicuntur fratres ſolum, ſed etiam *cognati*, συγγενεῖς. Ne minimum quidem in hoc verſu offendiculum erat. Brunckius.

vſ. 171. Ὑμῖν] Ὕμμιν Ed. *Br.*

vſ. 172. Ἔχθεα λῦσαι] Quod ex Rom. recepit *H. Steph.* firmatur Codice Vatic. — ἔγχεα λῦσαι eſt in Edd Aldinis et Florent.

vſ. 173. Ὅμαιμος ἑὸς] Ex coniectura felici *Iſ. Voſſii* ἑὸς edidi, pro ἐμός· cui Voſſianum, opinor, praeferet *Br.* qui *Reiskii* hic coniecturam, ut indignam Editore Poëtae, iure notavit.

vſ. 174. Ἀποσχομένω] Pro vulgato ἀπεχθομένας, ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, qui edidit etiam ὑσμίνας· — et vſ. 175. ἐγὼν Κάστωρ τε.

vſ. 177. Ἁμετέροισι λίπωμεν] Sic ex Ed. ſcripſi Flor. pro Ἁμετέροις λείπωμεν· huius loco λείπωμες ſcripſit *Winterton.*

vſ. 178. Πάντας] Vera mihi videtur lectio; πάντες, quam praebent Cod. Vatic. Ed. Flor. et alterum exemplar Aldinum, eſt in Ed. *Br.*

Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κέρας
Τάσδ'· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν.
Ὣς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεΐνοισι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖϊν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμματι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.

vs. 179. Ὑμεναιώσουσι δὲ] Haec Codicum est et primarum Edd. emendata scriptio. — κώρας Ed. *Br.*

vs. 180. Τάσδ' ὀλίγῳ τοι] Sic ista recte sunt a se invicem distincta: pravam lectionem huc invexit *Reiskius.*

vs. 182. Τὼ μὲν γὰρ] Ex Cod. Vat. et Flor. Ed. fuit editum, pro Τοὶ μὲν γάρ· vitiosum Τὰ ex Ed. Ald. receptum in illam *Reiskii.*

vs. 185. 186. Ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Κάστωρ] Haec recepta sunt, etiam a *Brunckio*, ex Ed. Flor. et Flor. Cod. pro vulgatis, Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Καρτερός.

vs. 186. Ἀμφοτέροις] In Vatic. Cod. est ἀμφοτέροισι· mihi tamen δὲ non videtur omittendum.

vs. 187. Πόνον εἶχον] Omnino retinendum est.

vs. 190. Σακέεσσιν ἐν ἰτεΐνοισι] Elegantem *Reiskii* coniecturam in hunc vs. admisi, pro Σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι.

vs. 191. Ἐκ κολεοῖϊν] Hoc alteri praefero κολεοῖο, quod est in Ed. Ald. et Cod. Vatic. pro αὖτις, Αὖθις ex primis est Edd. repetitum.

Τῷ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἥρωεσσιν,

vſ. 199. Ὅθι] Vulgato τόθι cum *Brunckio* praetuli.

vſ. 206. Λαοκόωσα] Pro Λαοκόοσσα, veram nominis formam reſtitui aliunde notam: Λαοκοωσσα erat in Ed. Flor. — vſ. 207. ἐξανέχοισαν Ed. *Br.*

ad Herod. III, 154.

vſ. 212. Οὐκ ἐν ἐλαφρῷ] Iam olim a me repoſitum, pro οὐκ ἐπ' ἐ. cum in Ed. Flor. inveniſſem, et ab *Hemſterhuſio* emendatum, cum *Br.* recipere non dubitavi.

vſ. 213. Κρατέοντε] *Grodaeum* ſequutus ſic *H. Stephanus* emendavit ante vulgatam κρατεοντες. Novam lectionem in hunc vſ. *Reiskius* intulit, Αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε ſcribi commode poterit κρατέοντι· quod *Wartono* venit in mentem.

vſ. 215. Φίλοι δέ γε] Pro δέ τε, ſcripſi cum *Hemſterhuſio*.

Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀΰτης·
Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μεσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχεσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

vſ. 218. Ὑμῖν] Ὕμμιν eſt in Ed. Florent. et v. 221.

vſ. 221. Ὑμῖν δ' αὖ] Literam his voculis interieci ex Cod. Vat. — hoc in vſ. ex Ed. Flor. ſcripſi λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν, ſi placet λιγεᾶν, ſcribendum etiam Μοισᾶν, cum *Br.* qui vſ. 222. dedit παρέχοντι· vſ. 223. ἀοιδά.

ΕΡΑΣΤΗΣ,

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ.

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ᾽ ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κὴν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ᾽ ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ᾽ αὐτῷ

vſ. 1. Ἀπηνέος] Lectio Codicis Vat. ἀνάμερον fluxit ex interpretamento ἀνημέρου. — Ἐφάβω *Winterton.* edidit pro ἐφάβου.

vſ. 2. Οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίω] Hic quidem *Heinſianum*, οὐκ ἐν ὁμοίῳ, reiiciendum et omnino ſervandum eſt quod vulgatur.

vſ. 4. Ἤιδη] Scribatur, an ᾔδει ex Edd. Ald. Flor. et Cod. Vatic. nihil intereſt. *Br.* hoc vſ. edidit, τίς ἧς θεὸς, ἁλίκα τ.

vſ. 5. Ποτὶ παιδία] Recte ſcribitur: ποτικάρδια legendum putarunt *Henr. Stephanus*, et *D. Heinſius.*

vſ. 9. Τὸ κουφίζον] Tentari non debet; niſi cum *Br.* quis illud in κουφίσδον velit mutatum. Ex altera lectione Aldina, τὸ κουφίζειν, quae eſt et in Cod. Vat. novam effingere tentabat *Reiskius.*

vſ. 10. Ὑποπτεύησι] Quod praetulit vulgato *Io. Aug. Erneſti*, ὀπιπτεύησι recepit in ſuam Ed. *Brunckius.*

vſ. 11. Ἄγρια] Sic recte fuit poſitum pro Aldino ἄρια· quod dat etiam Cod. Vatic. ἄγνα praebet Ed. Flor. εὔρια placebat *Reiskio.*

Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

vſ. 12. Εἶχεν ἀνάγκαν] Tuetur *Toupius*: εἶδεν ſcribendum putabat *D. Heinſius*. ſuam coniecturam, ᾗ κεν ἀνάγκᾳ, in hunc verſum recepit *Reiskius*.

vſ. 14. Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος] Meo quidem iudicio vitiata, velut recte ſcripta *D'Orvillius* explanare tentavit, quae mihi olim ſic ſcribenda videbantur: φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς Ὑβρίκτᾳ ὀργὰν περιειμένῳ. meas coniecturas recepit *Brunckius*: verſum hic intermedium excidiſſe putabat *Wartonus*.

vſ. 15. Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς] Aldinam lectionem, Flor. Ed. Cod. Vaticani: ᾗ καλὸς δ' ἐξόρπας, vel ἐξόρπα, ſic recte videntur emendaſſe *H. Steph. Iſ. Caſaubonus* et *D. Heinſius*, ſcribentes ἐξ ὀργᾶς. Pro ἦν, ἧς edidit *Br.* et ἐρεθίσδετο.

vſ 16. Οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα] Quam reſtitui, lectionem veram debemus *Eldikio* Zutphanienſi, qui illam feliciter eruit ex his Ed. Aldinae, οὐκ ἔνι καὶ τοσαμφαότατος· quae eadem ſunt in Ed. Flor. et Cod. Vat. Eorum loco quae recentiores Editores dederunt, οὐκ ἤνεικε τὰ δάκρυα, vel τὰ σύμφορα, diverſis fuere modis fruſtra tentata.

vſ. 17. Ἐνθὼν] Pro ἐλθὼν iam edidit *Winterton.* et, in vſ. 20, ἦνθον, pro ἦλθον.

vſ. 22. Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον] Primum illud eſt ex Vat. Cod. pro Κῶρε, θέλω. — λυπῆν κεχολωμένον ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* In altero exemplari Ald. et in Vat. Cod. legitur λύπης ποχολωμένος· hinc *Eldikius* effingebat λυπῆν ποχ' ὀρώμενος.

Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος·
Ἀλλὰ καὶ ἣν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἀνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.

mirum in modum *Reiskius* haec interpolavit: aliena quoque *Wartonus* excogitavit. In Ed. *Br.* eſt κεχολωμένος.

vſ. 24. Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι] Sic iſta cenſuit interpungenda *Reiskius*: ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. quae probabat *Warton* ſic vero ſcribenda *Toupius* indicabat: ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν Ξυνὰν, τοῖσι δ' ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. haec in ſua dedit Ed. *Br.*

vſ. 26. Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον] Ex Edd. Flor. et Rom. ſic dederunt recentiores: cetera eadem, ſed χόλον, pro πόθον, praebet alterum exemplar Aldinum, et Cod. Vatic. *Reiskius* ſcribendum putat τὸν ἑὸν κότον· ego vulgatum praefero.

vſ. 27. Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιτέλλομαι potius placebat *Reiskio*.

vſ. 30. Μαραίνεται ἀνίκα πίπτει] Pro πίπτῃ, ex Aldinis et Rom. Ed. πίπτει revocavi, quod et *Reiskio* placebat; qui peſſime recepit in hunc verſum ex Aldino altero, μαραίνεται δ' ἀνίκα π. quique, ſi δ' omittendum ſit, ſcribendum putat: Λευκὸν τὸ κρίνον, ἔστε μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει. *Br.* e coniectura edidit: λευκὸν τὸ κρίνον εὐθὺ μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει.

vſ 31. Τάκεται, ἀνίκα παχθῇ] Importunum δ' inter primas voces *Reiskius* hic iterum interiecit ex Aldino altero: pro παχθῇ ſcribendum ſuſpicatur ταλφθῇ, quod et *Iſ. Voſſio* venit in mentem: ἀνίκ' ἰανθῇ eſt *Eldikii* coniectura. mihi nihil horum genuinum videtur: *Br.* dedit, — τάκεται, εἰ καὶ ἐπάχθη. v. 32, ἐστί, et in proximis, ἥξεῖ — φιλασεῖς — κλαυσεῖς.

'Αλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον,
'Οππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·

vs. 35. Κἂν τοῦτο] Καὶ τοῦτο legitur in Cod. Vatic. in Edd. Ald. et Flor. mihique, ut *Is. Vossio*, melius videtur vulgato.

vs. 36. 'Εξενθὼν] Recte tuetur *D'Orvillius*, reiecta coniectura *Lennepii*, legentis ἐξ οὐδῶν.

vs. 38. 'Επισπείσας δὲ τὸ δάκρυ] Ed. *Br.* ἐ. δέ τι δάκρυ.

vs. 39. Τῶ σχοίνω] Cum *Reiskio* et *Br.* sic edidi ex altero Aldi exemplari, et Rom. Ed. pro τᾶς σχοίνω.

vs. 41. Κἂν νεκρῷ] Hic quoque scribi malim cum *Is. Vossio*, Καὶ νεκρῷ.

vs. 42. Εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις] Vitiata videntur, quae recepit ex Ed. Rom. *Henr. Stephanus:* in altero exemplari *Aldi* (in utroque ζῆν omissum) legitur: εἴ σε διαλλάξας με φιλάσας. in altero, εἴν σε διαλλάξεις με φιλάσσας. atque ita est et in Ed. Flor. et in Cod. Vatic. Ex his nihilo meliorem hanc effinxit lectionem *Reiskius:* εἴ, σε διαλλάξας, μ' ἐφίλασας· hanc vero meliorem *Eldikius:* οὐ δύναμαί γ' ἰδέειν σε· διαλλάξεις δὲ φιλάσας. *Brunckius* edidit: οὐ δύναμαι ζῆν, αἴγε διαλλαξεῖς με φιλάσας.

vs. 43. Χῶμα δέ μοι κοίλανον] Ex Ed. Flor. hoc recte, me iudice, transiit in recentiores, Codicibus firmatum. Ex Aldina lectione, Χῶμα δέ μευ κοῖλόν τι τὸ μευ κρ. τ. ἔ. *Reiskius* effinxit, Χῶμα δέ μοι κοίλου· τὸ δ' ἐμεῦ — vel, τὸ δέ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. *Br.* Ed. Χῶμα δ' ἐμὶν κοίλανον.

vs. 44. Κἂν ἀπίῃς] Ex Edd. Ald. Florent. et ex Vatic. Codice recepi, pro Κἂν ἀπίκῃ. Ed. *Br.* κῆν ἀπίκῃ, τόδ' ἐμὶν τ. ε. et vs. 45. καλὸς ἐμὶν ὤλεθ' ἑ.

Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω.
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὧδ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ

vſ. 46. Τό σοι στίχοισι χαράξω] Vitium monſtrat prima ſyllaba vocis στίχος· qua ratione tollendum ſit minus liquet: ad *Suidam Toupius* στιχίοισι corrigebat; in Add. in *Theocritum* ſcribendum putat: τὸ τοῖσι στίχοισι χαράξω. *Lennepio* placuerat, τόσσοισι στίχοισι χαράξον. et certe τόσοις praebet Codex Vatic. dederat, opinor, *Theocritus*: τόσοισι στίχοισι χαράσσων, *tam paucis verſibus.* Ed. *Br.* τὸ τίνγε στίχοισι χαραξῶ.

vſ. 49. Λίθον εἷλεν] Μίτον εἷλε, quomodo legendum ſuſpicabatur *D. Heinſius*, exhibet Ed. *Br.*

vſ. 50. Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν] Sunt haec obſcuriſſima: quae deeſſe videbantur intermedia ſupplere tentavit *Reiskius*.

Ibid. Ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν Τὰν λ.] Ex Edit. Flor. hoc recepit in ſuam *Henr. Steph.* pro vitiato, quod erat in Aldinis, ὁπότ' et ὁππότ'· ἧπτεν adſirmat Codex Vatic. ἅπτεν Ed. *Br.*

vſ. 51. Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα] Τὰν πλεκτὰν σχ. *Brunckius* emendavit; praetulit etiam ἐνέβαλλε vulgato ἔμβαλλε.

vſ. 52. Τὰν ἕδραν] Τὰν πέτραν ſcribi malebat *D. Heinſius.* — ἐκύλισεν pro ἐκύλισσεν cum *Brunckio* recepi.

Ibid. Ὑπ' ἐκ ποδὸς] Ex Ed. Rom. recepit illud ὑπ' ἐκ *H. Stephanus*; quod abeſt ab Ed. Flor. Ex αἴτε, lectione Aldina, cuius loco αἴται eſt in Cod. Vatic. ἀπαὶ probabiliter effinxit *Reiskius*, quod in ſua dedit Ed. *Br.*

vſ. 54. Οὐδ' ἐλυγίχθη Τὰν ψ.] Veram correctionem *Hemſterhuſii* in hunc verſum cum *Br.* recepi, pro vulgato verbo ἐτυλίχθη.

vſ. 55. Οὐ κλαῦσε νέον φόνον] Dubitat *Reiskius*, ſitne ſic le-

Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λϐτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὕμμες αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

gendum, an, οὐ κλαῦσεν ἑὸν φόνον. mihi placet, quod *Salmaſius* et *Hemſterhuſius* ſuis libris adſcripſerunt, ut legatur, οὐ κλαῦσε νέω φόνον.

vſ. 56. Βαῖνε δ' ἐς ἄθλως] Cum *Reiskio*, et *Brunckio*, ſcripſi pro vulgatis ἐπ' ἄθλον, quae ſolius nitebantur Ed. Rom. auctoritate: ἐς ἄθλω legitur in Edd. Ald. et Flor. et in Cod. Vatic.

vſ. 59. Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως] Sic ſcribendum erat cum *Brunckio* pro ἀπὸ κρηπῖδος· quod *Higtium* moverat, ut legendum cenſeret, Ἵπτατ' ἀπὸ κρηπῖδος· — Ἔρως, ſive libris ſcriptis nitatur, ſeu coniectura, aptiſſimum, iam reperitur in Edd. Flor. et Rom. Ex Aldinis, Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδας (vel κρηπῖδος) ἐς ὑδατῶδ' ἐφύπερθεν, quae Codex etiam dat Vat. miras lectiones effinxit *Reiskius*.

vſ. 61. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη] Hic mihi *Reiskii* correctio placet legentis Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· cui favet Aldina lectio ἅμα, quae etiam eſt in Cod. Vatic.

vſ. 63. Ἀῖται] Ἀΐτας ſic recte *Caſaubonus* emendaverat: in altero exemplo erat Aldino εὔητες, ut et in Cod. Vatic. hinc ἄϊτες effecit ediditque *Reiskius*.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντά ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λέσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων

vſ. 1. Ἡρακλέα] Hoc quidem carmen quodque ſequitur, XXV, fortaſſe partes ſuere veteris cuiusdam Heracléae.

vſ. 3. Ἀμφοτέρως] Pro forma vulg. iam dedit. *Winterton.*

vſ. 4. Ἐς ἀσπίδα] Ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, pro ἐπ' ἀσπίδα.

vſ. 9. Εὐνάζοισθε] Ex Ed. Flor. dedit *H. Stephanus;* ex Romana *Reiskius* et *Brunckius* receperunt εὐνάζοισθε.

Ibid. Ἀῶ ἵκοισθε] Ἠῶ ἴδοιτε enotatum fuit ex Vatic. Cod. ἀῶ ἴδοιτε, vulgato non deterius, *Br.* edidit.

Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἦτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.

vſ. 16. Οἴκω] Edidit *Winterton.* pro οἴκου, quod *Reiskio* ſuſpectum eſt.

Ibid. Ἀπειλήσασα] Ἀπειλήσαντα, ut ad πέλωρα referri poſſit, veriſimiliter corrigit *Hemſterhuſius.*

vſ. 17. Ἐξειλυσθέντες] Hoc ex Ed. Florent. dedit *Stephanus:* ex Rom. ἐξειλυσθέντε praetulit *Reiskius*, quod et mihi praeferendum alteri videtur.

vſ. 18. Ἐκύλιον] In Ed. Florent. legitur vitioſum ἐκύλισσον.

vſ. 19. Ἐρχομένοις] *Pierſoni* Δερκομένοις acute quidem eſt excogitatum; vulgatum tamen *Toupius* recte tuetur.

vſ. 20. Ἦνθον] Edidit *Winterton.* pro ἦλθον, *Br.* praeterea, ἀλλ' ὅκα δὴ, et, vſ. 21. καὶ τόκ' ἄρ' ἐξ.

vſ. 23. Ἄϋσεν] Literam ex Ed. Rom. vulgatae formae, ἄϋεν, recte *H. Steph.* interſeruit. — v. 24. Κοίλω eſt ex Ed. *Wint.* pro Κοίλου. — v. 25. Ed. *Br.* ποσὶ διελ.

vſ. 28. Ὅθι — τέτυκται] Pro τόθι cum *Br.* recepi ὅθι, non item κέχρυπται· quod eſt in Cod. Vatic. κέκρυπτο fluxiſſe videtur ex interpretamento.

vſ. 29. Ὀφίεσσι, τὰ] Mutatum fuit a *Br.* in ὀφίεσσιν, ἃ —

Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ αΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχω κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαρὰς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς αὐτεῖ.

vſ. 33. Δεσμῶ ἀναγκαίω] Iam dedit *Wint.* pro formis vulgaribus; praeterea cum *Br.* ſcripſi εὑρῆν· — qui v. 34. edidit ἐσάκουσε.

vſ. 38. Οὐ νοέεις] Ἦ οὐ νοέεις legitur in Ed. Flor. — vſ. 39. Ἠριγενείας eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 42. Ὥρμησε] Ed. *Br.* ὥρμασε· pro ὅῤῥ' οἱ ſcribi mavult *Br.* ὅ ῥ' οἱ. [laudans Erneſtii notam ad Hom. Il. π'. 228.]

vſ. 44. Νεοκλώστω] Dedit *Wintertonus* pro νεοκλώστου. praeterea *Br.* v. 45. κουφίσδων.

vſ. 47. Δὴ τότ'] Ed. *Br.* δὴ τόκ' ἄϋσεν.

vſ. 49. Στιβαροὺς δὲ θυρᾶν] *Wintertonus* edidit Στιβαρὼς, quod hinc in alias venit Edd. In Cod. Vatic. ſcribitur στιβαρᾶν δὲ θυρᾶν. quod edidit *Br.*

vſ. 50. Ἄνστατε] Vocula interiecta legendum putabat *Iſ.*

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
Πατρὸς ἑῶ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,

Vossius. Ἄνστατέ μοι δμῶες ego vulgata potius ſervarem. — Inter verſum 50 et 51. haec interſerta dicuntur in Codice Vatic. ἦ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισιν. Inter verſum 49 et 50. forte legi potuerunt ſic ſcripta: Ἦ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισα, Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ. qua in ſede mihi quidem genuina videntur; illud αὐτὸς famulae Phoeniſſae potius convenit, quam ipſi *hero*.

vſ. 52. Ἑκάστω] Edidit *Winterton.* pro ἑκάστου.

vſ. 55. Συμπλήγδην ἰάχησαν·] Sic mihi quoque videntur iſta coniungenda, diſtinctione poſita poſt ἔχοντα v. 54. illud ἔχοντα male tentavit *Warton.*

vſ. 56. Δεικανάεσκεν] In Florent. Ed. ſcribitur δεικανάασκεν. quod exhibet *Br.*

vſ. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δείους] Hic fruſtra de alia fuit lectione cogitatum: vulgatam *Toupius* iure tuetur.

vſ. 62. Κοίτω] Poſitum a *Wintertono* pro κοίτου. et in v. 63. Ὄρνιχες, pro Ὄρνιθες.

vſ. 63. Ἄειδον] Ἄεισαν ex Vaticano Codice fuit enotatum.

vſ. 65. Χρέος κατέλεξε] Τέρας, quod eſt in Cod. Vatic. recepit *Br.* mihi χρέος genuinum videtur, et adſcriptum inſtar Scholii τέρας.

Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὠρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.

vſ. 66. Ὑποκρίνεσθαι] Sincerum verbum ab *Iſ. Voſſ.* non debebat in ἀποκρίνεσθαι mutari.

vſ. 67. Νοέοιντο] Reſtitui, pro νοέοντι, ex Cod. Vatic.

vſ. 69. Ἀνθρώποις] Rectius eſt, quam Ἀνθρώπους.

vſ. 72. Περσήϊον αἷμα] Poſt hunc verſum iſta leguntur interſerta in Cod. Vatic. Θάρσει· μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσί· Si his adiiciatur Βάλλε, verſus integer et genuinus videri poterit.

vſ. 74. Νῆμα] Iure fuit a *Reiskio* praelatum alteri νᾶμα.

vſ. 75. Χειρὶ κατατρίψοντι] Quod erat in Ed. Rom. firmabat et Vatic. Codex: hoc itaque cum *Reiskio*, et *Brunckio*, recepi pro καταστρέψοντι, cuius loco κατατρέψοντι legitur in Ed. Flor. v. 76. ἰσῇ ſcripſit *Br.*

vſ. 81. Μόχθως] Edidit *Winterton.* pro Μόχθους. Μόχθος ſcribitur in Ed. Flor. Pro θνητὰ, idem iam dedit θνατὰ, et, paulo poſt, ὁπανίκα.

Ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρί, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,

vſ. 86. Εὔτυκον] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Steph.* Εὔτυκτον ex Romana in ſuam intulit *Reiskius*.

vſ. 91. Συλλέξασα] Praetulit *Br.* e libro ſcripto συλλέξαισα.

vſ. 91. Συλλέξαισα. Sic apogr. Ald. (v. ad Id. XXVI.) Vide Maittaire de Dialect. p. 239. B. BRUNCKIUS.

vſ. 92. Φέροισα] Pro φέρουσα, dedit *Winterton.*

vſ. 93. Ῥωγάδας ἐς πέτρας] Quod legi voluit *Stephanus*, Ῥωγάδος ἐκ πέτρας edidit *Br.* — In hoc etiam verſu ὑπερούριον ſcribendum non improbabiliter cenſuit *Reiskius*, ut Ed. *Br.*

vſ. 99. Φᾶ] Scripſit, pro Φῆ, *Wintertonus*, ut eſt in Ed. Flor.

vſ. 101. Ἀλωᾷ] Ex Ed. Flor. receperat iam *H. Stephanus*, pro ἀλωῇ.

vſ. 102. Ἀργείω] Pro Ἀργείου, ſcripſit *Wintertonus.*

vſ. 105. Ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν] Scribendum cenſuit *D. Hein-*

Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.

ſius, ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊστόν. vulgatam lectionem ſervandam *Barneſius* recte monuit, cuius loco ἐπίπλοπον εἶναι ὀϊστῶν ſcribi poſſe *Wartonus* putabat.

vſ. 106. Ἐκ πατέρων] Ex Ed. Flor. recte recepit *Stephanus*: ἐκ πατέρος ex Romana revocavit *Reiskius*, quem ſequitur *Br.*

vſ. 107. Ἔπλασσεν] Reſtitui ex Ed. Flor. pro vulgata lectione ἔπλαξεν, quam pro lectione Ed. Rom. ἔπλαξαι dederat *H. Stephanus*.

vſ. 110. Ἀλλάλως] Pro Ἀλλήλους, edidit *Wintertonus*.

vſ. 112. Πυγμάχοι] Παμμάχοι potius ſcribendum iudicabat *Salmaſius*; quod recepit *Br.*

vſ. 114. Φανοτῆϊ] Corrigere non dubitavi ex Ed. Florent. pro Φανοπῆϊ. id ipſum dedit *Br.*

vſ. 115. Θαρσαλέως] Fruſtra *Wartonus* mutatum voluit in Θαρσαλέος, quod eſt in Ed. *Br.*

vſ. 117. Ἵππους] Ἵππως dedit *Winterton.*

vſ. 118. Τροχῶ σύριγγα] Sic pro τροχῷ ſcribendum, vel τροχῶν, probabiliter cenſuit *Reiskius.*

Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

vſ. 125. Φάλαγγα] In Ed. Flor. ſcribitur φάλαγγε.

vſ. 127. Ἔδαεν, φυγὰς] Ed. *Br.* ἔδαε, φυγάς. — hoc v. ἐνθὼν iam dedit *Wint.*

vſ. 128. Ὁππόκα] Sic recte *Stephanus* emendavit ante vulgatam ὧ ποκα.

vſ. 130. Πολεμιστὰς] Edidit *Wintertonus* pro πολεμιστής· *Brunckius*, πολεμίκτας· qui v. ſeq. νεότητα mutavit in νεότατα. — vox ultima κνάμας iam erat in Ed. *Wint.* — Poſt v. 138. legitur in Ed. Flor. ἀτελές. huic carmini finem deeſſe vir quidam doctus negabat.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

Εἰδύλλιον κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδῶ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποίμναι μὲν βασιλῆος εὔτριχες Αὐγείαο

Id. XXV. *Λείπει ἡ ἀρχή·*] Versus aliquot in Codice scripto *Scal.* invenit, huius etiam Poëmatis incerto auctore prorsus indignos: hoc vero carmen *Wartonus* iudicabat *Theocriti simplicitate dignissimum:* mihi videtur ab huius ingenio prorsus alienum. Valck. — In apogr. Ald. titulus hujus Idyllii est: Θεοκρίτου Ἡρακλῆς πρὸς ἀγροῖκον, Δωρίδι, διηγηματικόν. Brunckius.

vs. 1. Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ] Φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεὺς, quod repertum fuit in Codicibus Vaticano, et Florentino, mihi quoque genuinum videtur, ut *Brunckio* fuit visum.

vs. 1. Apogr. Ald. βοῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς. Brunckius.

vs. 2. Μετὰ χερσὶν] Rectum est; vitiosum μετὰ φρεσσὶν dat Codex Vatic. et in vs. 3. ὡς, pro ὅσσ' (ἐρεείνεις.)

vs. 6. Ὁδίτην] Ὁδίταν scribi poterit ex Codice Flor.

vs. 7. Εὔτριχες] Εὔφρονες legitur in Codd. Vatic. et Flor. ex v. 29. repetitum: recepit *Br.*

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελινδέα ποίην
Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἱαμεναί τε
Εἰς ἄλις, ἣ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,

Χλωρή

vſ. 8. Οὐθ' ἕνα] Pro vulgato οὐδ' ἕνα praebuerunt iſti duo Codices.

vſ. 9. Νέμονται] Hoc, a *Toupio* probatum, *Wartono*, et *Brunckio*, prodiit ex iisdem Codicibus, pro νάοντος, quod minus feliciter tentabat *Reiskius*. — Fluvii nomen in hoc v. Ἐλισοῦντος, ſcribi malebat *Hemſterhuſius*, Ἐλίσοντος.

vſ. 10. Παρὰ ῥόον] More veteri legi ſcribique poterit παραῤῥόον.

vſ. 12. Ἑκάσταις] Pro ἑκάστοις, reſtitutum fuit ex Codicibus et ex Ed. Florent.

vſ. 15. Μηνίου] Πηνειοῦ, quod legitur in Codice Vat. *Br.* recepit.

vſ. 15. Πηνειοῦ. Sic praeter Vatic. Cod. apogr. Ald. Peneus fluvius Elidis, de quo Strabo p. 337. A. BRUNCKIUS.

Ibid. Ἀμμέγα] Pro ἂν μέγα, mihi quoque placuit ex Edd. Rom. et Flor.

Ibid. Μελινδέα] Rectius videtur, quam πολυειδέα, quod eſt in Codice Vatic.

vſ. 16. Λειμῶνες θαλέθουσιν] Codices ſubminiſtrarunt pro vulgatis Λειμωνές τε φέρουσιν. Pro ὑπόδροσοι in iisdem eſt ὑπὸ δρόσῳ. hoc etiam exhibet *Br.* et, in v. 18, ἐπὶ δεξιά.

Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἵ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣι δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) ὅτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

vſ. 21. Χλωρή τ' ἀγριέλαιος] Corrigit *Hemſterhuiſ.* X. τ' ἀγριελαί', ὅθ' Ἀπόλλωνος νομιοιο. — Pro Ἱερὸν ἁγνὸν, in vſ. ſeq. 22. ἱερὸν ἔρνος edidit *Brunckius.*

vſ. 23. Ἀγροιώταις] Pro ἀγριώταις, ex Ed. Flor. recte recepit *Henr. Stephanus.*

vſ. 29. Εὔφρονος] Ἐπίφρονος legitur in Codice Vatic.

vſ. 31. Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς] Minus recte ſcriptum in Cod. Vatic. μέχρι δ' ἐπ' ἐσχατιᾶς. *Br.* Ed. μέχρις ἐπ' ἐσχατιῆς.

vſ. 33. Ἐπ' ἀγροῖς] Ἐπ' ἀγροῦ recepit ex Vatic. Cod. *Br.* et, ex eodem Cod. v. 34, τό μοι, pro τό τοι. ubi fruſtra περ in γὰρ mutatum voluit *R.*

vſ. 36. Ἠ καὶ δμώων] *Br.* Ed. ἠὲ δμώων.

vſ. 41. Θνητοῖσιν] In Flor. Cod. ſcribitur Θνατοῖσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·

vſ. 43. Αὐγείην] Αὐγείαν eſt in Flor. Cod.

vſ. 45. Εἰ — μένει] In utroque Codice ſic recte ſcriptum legitur pro μένῃ· ad eam rationem κρίνησι ſcribendum erat, in v. 46. pro κρίνῃσι. Μένοι hic erat in Edd. Rom. et Florent.

vſ. 47. Πρέσβυ] Ex duobus Codd. reſtitutum fuit loco vocis τῶνδε.

vſ. 48 Τῶνδε γεραίτερος] In Flor. Cod. legitur τῶν γεραρώτερος· in Vat. τῶν γεραρώτατον. *Sanctamandus* legendum ſuſpicabatur: Ὅστις ἐπ' ἀγρώταις γεραρώτατος. mihi vulgata lectio non diſplicet: *Br.* Ed. ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτερος.

vſ. 49. Πυθοίμην] Hic etiam Doricum πυθοίμαν eſt in Codd. Florent.

vſ 50. Ἐπιδευέα] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Stephanus*: ex Romanae Ed. lectione hanc effingi poſſe putabat *Reiskius*: Ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπὶ δήνεα φωτῶν· cui δήνεα ſunt *artes*.

vſ. 51. Δῖος ἀγρώτης] In duobus Codd. MSS. legitur δῖος ἀροτρεύς. quod *Br.* recepit.

vſ. 56. Χθιζός γ'] Χθιζὸς ὅδ' eſt in Codice Vatic. χθιζὸς ὅγ' in Ed. *Br.*

Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων,

vſ. 61. Ἐς ἡμετέρην] Ἀμετέρην eſt in Codice Flor. in Ed. *Br.* ἐφ' ἡμετέρην. et, in vſ. 62, νόῳ δέ γε πόλλ' ἐμενοίνα. pro, νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα.

vſ. 63. Κορύνην] Κορύναν praebet idem Codex Flor.

vſ. 64. Μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι] Sincera mihi videntur: alias lectiones praebet Cod. Vatic. μέμονε δέ μιν αἰεὶ ἐρέσθαι, quas *Br.* recepit, αἰεὶ in αἰὲν mutato.

vſ. 65. Ἂψ δ' ὄκνῳ] Ὄκνος, quod malebat *Salmaſius*, recepit *Br.* pro ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα· legitur in Cod. Vatic. ἀνελάμβανε μυθήσασθαι.

vſ. 69. Ἀμφότερον, ὀδμῇ] Inter has voces τ' inſeruerant Editores, recte omiſſum ab *H. Steph.* quod monuerunt *Reiskius*, et *Toupius*.

vſ. 71. 72. Τὸν δὲ γέροντα, Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτ.] *Reiskius* ſic iſta mutanda cenſuit: Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν θ' ἑτ. *Brunckius* edidit: τὸν δ' ἑτέρωθεν Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν τε γέροντα. vitioſa dant duo Codd. ἄγριον ἀλαζόντε.

vſ. 73. Ἆσσον] Sic recte legitur in duobus Codd. Vatic. et Flor.

Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρέοντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα

vſ. 74. Τρηχυ] Πολλὰ legitur in iisdem Codd.

vſ. 76. Αὖλιν ἔρυντο] Ex Cod. MS. in Ed. Florent. receptum recte fuit probatum: in Flor. Codice et Vatic. legitur αἰὲν ἔρυντο, quod *Br.* exhibuit.

vſ. 79. Ὡς ἐπιμηθές] Rectum eſt; ἐπιμηθεὺς Codicis Flor. vitioſum.

vſ. 80. Ἔνδοθεν ἦσαν] Ed. *Br.* ἔνδοθ' ἔησαν. In duobus Codd. legitur ἔνδοθ' ἔασιν.

vſ. 82. Οὐκ ἄν τοι] *Reiskio* legenti, Οὐκ ἄν οἱ, favet Cod. Flor. mihi lectio placet vulgata: οἱ recepit *Br.* qui ſcripſit etiam, ἐδήρισε περὶ τιμῆς.

vſ. 83. Ζάκοτόν τι] Recepi ex Flor. Cod. pro ζάκοτόν τε.

vſ. 84. Ἷξον ἰόντες] Homericum illud, pro ἷζον, hic cum *Br.* reſtituere non dubitavi: aliena protulit *Reiskius.* [Poſt hunc verſum caetera deſunt in apogr. Aldino. Brunckius.]

vſ. 85. Ἠέλιος] Huic verſui praefigitur in Edd. Flor. Rom. et in MSS. Codicibus vox Ἐπιπώλησις, de qua probabilis eſt *Reiskii* coniectura.

Ibid. Ἔτραπεν] In Vat. Cod. minus recte legitur ἤγαγεν.

Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο.
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἶς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,

vſ. 92. Γίνετ' ἰόντων] Reſtitui, pro γίνεται ὄντων, ex Cod. Vatic. atque ita ſcribendum *Reiskius* iam coniecerat.

vſ. 93. Μετὰ προτέροισι] Hoc, ex Cod. Flor. mihi quoque melius videbatur vulgata lectione μετὰ πρώτοισι.

vſ. 95. Βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει] Ex Ed. Flor. iſta recte recepit *H. Steph.* ἐπὶ βουκόλος ἵκει erat in Ed. Rom. hinc novam lectionem *Reiskius* excogitavit.

vſ. 100. Ἀπειρεσίων περ ἐόντων] Ex Ed. Flor. recepit *H. Stephanus*, repertum in Codice Vatic. partim etiam in Flor. in quo tamen legitur παρεόντων.

vſ. 101. Ἔργου] Forma Dorica ἔργω hic eſt in Cod. Flor.

vſ. 103. Παρασταδὸν] Παραστάδος ἐγγὺς, corrigit *Toupius*: vulgatam *Br.* tuetur.

vſ. 103. Cl. Toup emendat παραστάδος ἐγγὺς, *prope januam.* Hac ſignificatione παραστὰς ſemper, quantum recordor, in plurali uſurpatur. Tum quaeri poteſt, cur ſingulae ad portam adducendae eſſent, ut mulgerentur, boves. Nonne olim, ut hodie ſit, ſingulae ſuo loco in ſtabulo ſtantes mulgebantur? Brunckius.

vſ. 104. Φίλαις ὑπὸ μητράσιν] Quod in duobus legitur Codd. collatis cum *Br.* recepi; qui hic quoque δ' αὖ in δὲ mutavit.

Πινέμεναι λαρϛῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρες, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλες
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. ἐ γάρ κεν ἔφασκέ τις ἐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, ἐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα

vſ. 105. *Λαροῖο μεμαότα πάγχυ*] Sic in utroque Codice ſcriptum legitur, probante *Toupio*: *λιαροῖο πέπληντο δὲ πάγχυ* exhibent Edd. emendata dedit *Br.* qui, pro *Πινέμεναι*, maluit *Πιέμεναι*.

vſ. 106. *Πίονα τυρὸν*] Editionis Flor. lectionem *τυρὸν* *H. Steph.* recepit, a Codicibus firmatam. *γέρον* exhibet Ed. Rom. *ὀῤῥὸν* adſcripſerat *Iſ. Voſſius.* — Pro *τρέφε*, quod eſt in Cod. Vat. *στρέφε* *Br.* edidit.

vſ. 106. *στρέφε* e Vat. cod. recepi: *verſabat manibus caſeum pinguem*; ſcilicet, ut in orbem formaretur. *τρέφειν γάλα*, *lac cogere*, nota locutio, unde *τροφαλὶς*, lac concretum et nondum induratum, *fromage mou.* Sed *τρέφειν τυρὸν*, an recte diceretur, dubitabam. Vulgatam lectionem tuetur doctiſſimus Toup in curis poſter. Brunckius.

vſ. 110. *Σὺν δ' υἱός τε*] In Vatic. Cod. legitur *Σὺν κάρτος τε βιήν τε βαρύφρονος* Ἡ. cum in Cod. etiam eſſet Flor. *βαρύφρονος*, hoc recepi, pro *πολύφρονος*.

vſ. 112. *Ἔχων*] In Vat. Cod. minus recte legitur *ἄγων*.

vſ. 114. *Θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος*] In duobus Codd. legitur *θεῶν τότε*· hinc *Br.* edidit, *θεῶν τόδε μυρίον ἔργον*.

Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπί σφισι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀσμήν.

vſ. 121. Ἐκείνου] Pro ἐκείνοις, ex Vatic. Cod. reſtitui cum *Br.*

vſ. 122. Καταφθίνουσι] Praeter Vatic. Codex dedit Florent. pro καταφθείρουσιν. — In hoc verſu νομήων ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* νομῆες erat in Rom. Ed. cuius loco, iudice *Reiskio*, ſcribi etiam potuit νομῆος. — *Br.* Ed. αἷς ἔργα καταφθίνουσι νομήων.

vſ. 123. Αἰὲν ἀμείνους] Sic ſcribendum probabiliter cenſebat *Iſ. Voſſius*; idque adeo, pro αἰεὶ ἀ. cum *Br.* reſtitui.

vſ. 127. Διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι] Sic recte ſcribitur in utroque Codice, pro vulgato διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι infeliciter iſta tentavit *Reiskius.*

vſ. 130. Ἱεροὶ Ἠελίου] Ed. *Br.* ἱεροὶ Ἠελίοιο· qui v. 131. dedit, πᾶσι δὲ μ.

vſ. 133. Ἔκπαγλον] Lectio genuinae vocis vitioſa ἔκπλαγον *Reiskio* vera videbatur, qui pro ἐξέπληττον ſic ſcribi potuiſſe cenſebat.

vſ. 136. Ὀσμὴν] Pro ὀρμὴν, reponere non dubitavi auctoritate duorum Codd. et Flor. Ed. Id ipſum videtur coniectura *Reiskius* adſequutus.

Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅτε πρώτιστα κελεύθου,

vſ. 137. Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο] Ex Vaticano Codice ſcriptum pro Δεινὸν δὲ βρυχῶντο. — Hoc in vſ. λεύσσοντε multo melius videtur quam λεύσσοντι, quod *Reiskio* aliquando venit in mentem. Qui alterum recte recepit, *Br.* edidit λεύσοντι.

vſ. 139. Ὑπεροπλίῃ] Hoc in duobus Codd. repertum *H. Steph.* exhibuit: ὑπεροπλίῃς niteretur auctoritate Edd. Florent. et Rom.

vſ. 142. Σκύτος αὖον] Σκύλος αὖον optime correxit *Toupius*, idque recepit *Br.*

vſ. 144. Μέτωπον] Πρόσωπον Codex exhibet Vatic.

vſ. 148. Ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν] Rectius forte ſcribi poterit περὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν, partim ex Cod. Flor. partim ex coniectura *Iſ. Voſſii.*

vſ. 151. Βουκόλοι ἄνδρες] Sic legitur in Cod. Vatic. pro βουκόλοι ἦσαν· hinc in Ed. *Br.*

vſ. 155. Ὅτε] Pro ὅθι recepi, coniecturam *Iſ. Voſſii*, et

Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἤ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γονὸν ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν

Wartoni, qui mutabat etiam ἐπέβησαν in ἀπέβησαν. utrumque *Br.* recepit.

vſ. 157. Ἀπὸ σταθμῶν] Praebuerunt Codd. Vatic. et Florent. pro ἀπὸ σταθμοῦ.

vſ. 158. Ἀρίσημος] Ἀρίσαμος eſt in aliis Edd. vulgarem formam dant Codices.

vſ. 159. Τῇ μὲν] In duobus Codd. Flor. et Vatic. ſcribitur Τοί μιν. vulgata lectio ſincera videtur.

vſ 160. Μετόπισθεν ἐόντα] Scribendum potius, μετόπισθεν ἰόντα, cum *Toupio*. [Idem probavit Brunckius.]

vſ. 162. Ἀκούσας] Ἄκουσα hic legi poſſe, et in ſeq. vſ. Ὥσπερ ἐγὼ, putabat *Wartonus;* ſed. v. 163, ut ineptum, maiori iure reiicit *R. Dawesius.*

vſ. 164. Νέος ἀκμὴν] Μέσος ἀκμῆς eſt in Codd. Vatic. et Flor. hinc in Ed. *Br.* Dici potuit ὡς μέσος ἀκμήν.

vſ. 167. Ἀργείων τις] Ed. *Br.* Ἀργεῖός τις.

vſ. 171. Μυκήνην] Μυκήναν dat Codex Florent.

vſ. 172. Κεῖνός γ'] Adiectam literam Editio praebuit Flor.

(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σὲ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκούοντεσσιν ἔειπεν
Οὑ 'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,ττι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,

vſ. 173. *Μιμνήσκομαι*] Codex Flor. praebet *μιμνάσκομαι*.

vſ. 176. *Καλύπτει*] Sic Edd. Vett. et Codd. in nonnullas recentiores Edd. irrepſit male *κάλυπτῃ*.

vſ. 179. *Ἄμμιν*] *Ἧμιν* eſt in Edd. Florent. Romana, et nupera Argentoratenſi.

vſ. 185. *Λύκων ὀλοφ. ἔρνος*] *Lennepii* *ἔθνος*, quod *Br.* admiſit in ſuam Ed. in talibus certe uſitatius eſt, quam, quod vulgatur, *ἔρνος*.

vſ. 186. *Ἀκούοντες τότε μῦθον*] *Μύθων* legitur in Cod. Flor. alterum hic praeſtat.

Ὅππως ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκȣ́ειν·
Νέσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, ȣ̓δείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐίσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι,
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὣς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίȣς,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζῃς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λῖς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.

vſ. 202. Βεμβιναίȣς] Pro Βεμβινιαίους, ex Cod. Flor. recepi; a *Salmaſio* quoque reſtitutum.

vſ. 203. Ἀγχίμολοι] Vitioſam vocis ſcripturam, ἀγχίμοροι, revocavit ex Edit. Rom. *Reiskius*, qui nec proxima, ἄτλητα παθόντες, reliquit intacta. ἀγχίμολον Ed. *Br.*

vſ. 211. Ὅθι λῖς] In Cod. Flor. repertum, pro ὅπῃ λ. hic mihi quoque genuinum videbatur.

vſ. 212. Ἐπέλασσα κορώνῃ] In ſola legitur Ed. Flor. ἐπέκελσα. genuinum ἐπέλασσα praebent et duo Codices collati.

vſ. 213. Εἶθαρ ἔβησα] Nemo facile mutabit lectione Codicis Florent. εἰσανέβησα.

vſ. 215. Πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον] Male iterum ex Rom. Ed. κεῖνος revocatum fuit a *Reiskio*: παρος τί μ' ἐκεῖνον ἰδέσθαι legitur in Cod. Flor. πάρος γ' ἔμ' ἐκεῖνον in Ed. *Br.*

Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.

vſ. 216. Οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο] Pro οὐδ' ὅπῃ ſic optime correxit *Iſ. Voſſius*: in Cod. eſt Flor. οὐδενὸς ἴχνια τοῖα.

vſ. 222. Παραυτίκα] Receptum fuit ex Codd. Vat. et Florent. pro vulgato μεταυτίκα, cuius loco μετ' αὐτίκα ſcribendum putabat *Reiskius*.

vſ. 225. Χαροπόν τε πρόσωπον] Pro χαλεπόν τε π. ſine dubitatione reſtitui ex Codd. Vatic. et Flor. ab aliis etiam probatum.

vſ. 227. Ἄφαρ] Pro ἅμα praebuit Codex Florent.

vſ. 228. Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι] In duobus Codd. collatis legitur, Ἐν τρίβῳ ὑλήεντι. quod *Br*. recepit: corrigendum arbitror: Ἐν δρίῳ ὑλήεντι.

233. Διέδραμεν] Corrigitur in Codice Flor. διέδρακεν.

234. Ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε] Ex Codd. Vatic. et Florent. receptum fuit pro vulgatis, ὑπέδειξεν ὀδόντας· vox λαμυροὺς in λαμυρὰ mutari mea opinione non debebat.

Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἱλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,

vſ. 236. Ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος] Pro ὅτι in duobus iſtis Codd. legitur ὡς in iisdem ſincerum eſt ἐτώσιος· cuius vice ἐτώσια vulgabatur in Ed. Rom.

vſ 239. Ἀνεμώλιος] Pro ἀνεμώλιον eſt in Cod. Vatic. — Paulo poſt, v. 241, Αὐερύειν in duo diſtraxi Αὖ ἐρύειν.

vſ. 242. Παρ' ἰγνύησιν] Quia vitioſa legebatur in Ed. Rom. περ' ἰγνύησιν, *Reiskius* vulgavit, περὶ ἰγνύησιν· quod prorſus tolerari nequit. — vſ. 244. πύῤῥαὶ eſt in Ed. *Br.*

vſ. 246 Εἱλυσθέντος] A Codicibus firmatum atque ab Ed. Flor. mutari non debet. — ὑπαὶ λαγόνας mutatum fuit a *Br.* in ὑπὸ λαγόνας· quod, ſi Codices darent, altero non mutarem.

vſ. 246. Recte hic pro vulgato ὑπαὶ, quod ſine ulla neceſſitate obtruſerunt infinitis in locis librarii et editores, ὑπὸ repoſui; ultima producitur ob ſequentem liquidam, ut ſupra 235. ἀπὸ νευρῆς, et 211. ὅθι λῖς ἦεν. Pronunciandum ἀποννευρῆς, ὁθιλλῖς. Obiter autem moneo λῖς *leo* περισπωμένως ſcribendum eſſe, ſi quae accentuum utilitas eſſe debet, quae etiam Aeſchrionis grammatici ſententia erat apud Euſtathium p. 841. l. 22. BRUNCKIUS.

vſ. 248. Ἐρινεοῦ εὐκέατοιο] Genuinum eſt; εὐκάμπτοιο legitur in Cod. Vatic.

Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τȣ͂ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλȣ͂ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτȣ͂ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,

vſ. 249. Ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ] Vitioſam hic etiam lectionem Edit. Rom. in ſuam *Reiskius* recepit, κύκλε· et, velut Dorica, ἐπαξονίω — δίφρω. Ed. *Br.* ἐναξονίῳ κύκλα δίφρῳ.

vſ. 250. Ἐρινεὸς] Formam uſitatam, ἐρινεὸς, quam exhibet Cod. Vatic. quamque hic adſcripſerat *Iſ. Voſſ* recepi loco vulgatae ἐρινός.

vſ. 251. Πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ] In Cod. legitur Vatic. πήδησε σὺν ὁρμῇ· quod probat *Warton.* recepitque *Br.* mihi vulgatum, a Cod. Flor. firmatum, praeferendum videtur.

vſ. 255. Κόρσης ὕπερ] Nihil intereſt utrum ſic legatur, an κόρσην ὕπερ, ut eſt in Ed. Florent.

vſ. 259. Ὑψόθεν ἐν γαίῃ] Recte ſe habet; Ὑψόθεν ἐκ γαίης legitur in Cod. Flor.

vſ. 260. Νευστάζων κεφαλῇ] Praefero lectioni Cod. Vatic. Νευστάζων κεφαλήν.

vſ. 262. Ὀδύνῃσι] Eſt ex Flor. Cod. pro ὀδύναισι.

vſ. 263. Ἀμπνυνθῆναι] Quod exhibent Edd. *Iuntae* Florent. et Cantabrig. *Wintertoni*, praetuli vulgato ἀμπνευθῆναι· cuius loco Codex dat Flor. ἀμπνησθῆαι.

vſ. 264. Ἤλασα προφθὰς,] Horum loco legitur in Ed. nupera *Br.* ἔφθασα μάρψας.

Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ἔδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίης ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βέλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθ' ἐμὶν ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

vſ. 265. Πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην] Minus recte *Wartonus* reponendum putabat Πολύγραπτον.

vſ. 267. Μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ] Sic corrigentis *Toup.* pro σαρκὸς, coniecturam Cod. adſirmavit Flor. in quo male legebatur ὑποδρύψῃ.

vſ. 269. Οὐραίους ἐπιβὰς] Οὐραίου ἐπιβὰς in Florent. Cod. legitur; et πλευροῖσι, pro πλευρῇσι.

vſ. 271. Πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης] Ex Codd. Vatic. et Flor. ἔλλαχεν recepi, pro ἔλλαβεν. in utroque legitur etiam πελώριος. Ed. *Br.* πελώριος ἔλλαχεν.

vſ. 273. Ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην] Prodierunt ex Codd. iſta Vatic. et Flor. pro vulgatis, ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. Altero recepto, *Br.* retinuit ſuo more ἀπὸ μ. qua etiam ratione hic legi poteſt.

vſ. 275. Οὐδὲ λίθοις] Pro οὐδὲ λίθῳ, hic poſitum praebuerunt duo Codd. et Ed. Florent.

vſ. 276. Ἔνθ' ἐμὶν] Dedit Codex Flor. pro Ἔνθα μοι.

vſ. 279. Ἰωχμοῖο] A duobus oblatum Codd. recepi cum *Br.* pro vulgatis, ὄφρα μοι εἴη.

vſ. 281. Μήλοις τε καὶ ἀ. κήδεα] Iſta *Brunckio* ſuppeditavit Codex Vatic. pro μήλοισι καὶ ἀ. πήματα.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνὼ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.

Ἐξαπί-

ΛΗΝΑΙ] Hoc carmen a *Sanctamando* non fuit in ſcripto Codice repertum.

vſ. 1. Μαλοπάρηος] Vera eſt ſcriptio; vitioſa ſunt in Ed. Flor. μαλοπάρανος, et a *Stephano* adnotatum, μαλλοπάρηος, quod, ab *Heſychio* repertum, olim mihi non diſplicebat, et a *Br.* fuit receptum.

vſ. 5. Βωμὼς] Iam dedit *Wint.* pro βωμούς.

vſ. 10. Ἀλιβάτου] Ἠλιβάτω ſuſpicor olim hic poſitum: ἀλιβάτω edidit *Wint.* ut v. 12, ἰδοῖσα, ubi πράτα quoque fuit poſitum. v. 13. Βάκχω eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 14. Τὰ δ' οὐχ ὁρόωντι] Scribendum putabat *H. Stephanus:* Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα τὰ οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι. quod mihi quoque

Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄῤ εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ὠὑτός·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ȣ̓ Πενθῆα, φέροισαι.

non displicet. In his ὁρεόντι praefert *Br.* ediditque cum *Wint.* ἐπιοῖσα.

vs. 14. In codice, qui penes me est, quo, praeter alia multa, Theocriti continentur Idyllia quinque Aldi Manutii manu scripta, scilicet XXIV. XXV. hocce XXVI. XXVIII. et XXIX. omissis versibus, quos protulit Casaubonus ad Diog. Laërt., pro ὁρόωντι scriptum ὁρέοντι, quod praestat. Eustathius p. 1701. l. 22. ubi partem fragmenti Alcmanis profert, quod e Pindari Scholiaste auctius dedit F. Ursinus p. 66. ὁρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκέοντι δέ: addit ἔνθα ὅρα τὸ ὁρέοντι, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τρισὶν ὑποπέπτωκε συζυγίαις τὸ ὁρῶ. καὶ τὸ μὲν ὁράω, ὡς βοάω, τέτριπται κοινότερον· ἔστι δὲ καὶ ὁρόω πολλαχοῦ. ἰδοὺ δὲ καὶ ὁρέω παρὰ Ἀλκμᾶνι. Theocrito autem plus semel usurpatum verbum ὁρέω, unde ὁρεῦντι, ποθορεῦσα etc. BRUNCKIUS.

vs. 16. Φεῦγεν π.] Ed. *Brunck.* φεῦγε π. et, vs. 13, ποσί.

vs. 17. Ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι] Frustra *Reiskius* corrigere tentabat, πρὸς ἰγνύαν εἰρύσασαι. vulgata correctionis non indigent. *Br.* Ed. ἐπ' ἰγνύας εἰρύσασαι.

vs. 19. Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε] Sic cum *Br.* dedi pro vulgatis, Αὐτ. τόδ' ἔειπε et *Reisk.* iam coniecerat scribendum Αὐτ. δὲ τάδ' εἶπε. — vs. 20. *Br.* Ed. μυκάσατο· v. 21, λεαίνας hoc etiam dedit *Wint.*

vs. 23. Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ὠὑτός] Ex Edit. Florent. sic optime *Toupius* restituit pro Αὐτονόας.

vs. 26. Φέροισαι] Iam erat in Ed. *Wint.* pro φέρουσαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

vſ. 27. Οὐκ ἀλέγω] Οὐκ ἂν ἐγὼ, legendum, in mentem venit *Reiskio;* neque tamen negat, vulgatum ſervari poſſe. — In ſuam Ed. admiſit *Br.* οὐκ ἂν ἐγών· — qui verſum 28. hac ratione ſuſpicatur corrigendum: μηδ' ὅς κεν ἐλάττονα τῶνδε μογήσῃ. — vſ. 29 edidit, ἤ κεν δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.

vſ. 28. Suſpectum Χαλεπώτερα et a poëtae ſententia alienum mihi videtur. Statim poſt ſpreta Orgia poenas Baccho dedit Pentheus. An qui eo pejora fecerit, illius ultio in nonum aut decimum annum differenda? Probabilius eſt eum dixiſſe: *qui minori etiam ſcelere Bacchi iram commoverit, intra nonum aut decimum annum poenas luet.* Nihil hic juvat Aldinum quod habeo apographum, et a caeteris codicibus deſtituimur. Conjicio ſcripſiſſe: μηδ' ὅς κεν ἐλάττονα τῶνδε μογήσῃ. Sequenti autem verſu firmatur ſcriptura verſus Syracuſiarum 129. quam ſollicitat vir doctiſſimus: ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός. Hic in δεκάτῳ aſſumitur ἔτει, quae vox praecedentis vocabuli ὀκτωκαιδεκέτης compoſitioni includitur; et ſic in altero verſu aſſumitur ἐτῶν. Brunckius.

vſ. 31. Αἰετὸς οὗτος] Omnino mutari non debet cum *Wartono;* quod *Scaliger* et *Ez. Spanhemius* recte ceperunt.

vſ. 35 Αὐτᾶς] Iam dedit *Wint.* et v. 37. Διονύσω, pro formis vulgaribus.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.

Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἤδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγεσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδε πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν τοι δαμάλας φιλέειν, ἐκ ἄζυγα κώραν.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ] Neque hoc carmen in Cod. ſcripto *Sanctamandus* invenit. In Ed. Florent. praeſiguntur iſta: Θεοκρίτου Δάφνιδος καὶ Νηΐδος ὀαριστύς. Spurios aliquot verſus huic carmini praeſixos e MS. Cod. profert *Scaliger*.

vſ. 1. Ἥρπασε] Ed. *Br.* ἅρπασε· v. 2. ἀδ' Ἑλένα τ. β. ἐ τὶ φ. —

vſ. 2. Μᾶλλον] *Scaligeri* duplex proſtat coniectura, legentis Ἄλλον ἔμ' — aut, μαλονόμη δ' Ἑλένα. quarum lectionum priorem veram putabat.

vſ. 6. Ὄφρα φιλάσω] Ὥς σε φιλάσω legitur in Ed. Flor. — Pro δίδου Ed. *Br.* δίδοι. — v. 7. τὶν — φιλέην, pro σοὶ — φιλέειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι, καὶ ȣ̓ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνȣς, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκȣ́σῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· οἴζυον ȣ̓δὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

vſ. 8. Τάχα γάρ σε π.] Τάχα γάρ τε π. ſcribi malebat *H. Stephanus*; idque habet Ed. *Br.* et ἥβα.

vſ. 9. Ἁ σταφυλὶς] Ut in Ed. Rom. et Argentor. hic verſus etiam Daphnidi fuit datus, cui omnino tribuendus videbatur *Hemſterhuſio*.

Ibid. Καὶ οὐ ῥόδον] Καλὸν ῥόδον corrigebat *Iſ. Voſſius*. idem *Eldikio* venit in mentem: vocula οὐ abeſt ab Edit. Rom. hinc efformavit *Reiskius*: Καὶ σταφυλὶς σταφὶς ἔσται, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. quae *Br.* nuper repraeſentavit.

vſ. 10. Κοτίνους, ἵνα σοι] Ed. *Br.* κοτίνως, ἵνα τοί τ. μ. ἐ. v. 11. ἁδέϊ admiſi pro ἠδέϊ.

vſ. 12. Ἀκούσῃς] Ed. *Br.* ἀκοίσῃς· — quocum v. 13. edidi, Τὰν σαυτῶ, pro τὴν σαυτοῦ.

vſ. 13. Οἴζυον οὐδὲν ἀρέσκει] Ἀρέσκῃ revocavit *Reiskius* ex Edd. antiquis οἰζυρὸν ſcribendum putabat *Scaliger*. — v. 14. Ed. *Br.* τύγα.

vſ. 16. Λίνον ἄλλυτον] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Stephanus*: λίνον ἄλιτον ex Ed. Rom. probarunt *Reiskius*, *Wartonus*, et *Brunckius*.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ἐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ἔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθεσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, ἐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑὲς τρομέειν παρακοίτας.

v. 17. Ὡς ἐθέλοι] Praeferrem, ὡς ἐθέλει. Ex Ed. Rom. ὡς ἐθέλεις *Reiskius*, et *Br.* ediderunt; in cuius etiam est Ed. quod miror, ἄμμιν ἀρηγών· pro ἀρήγοι.

vſ. 18. Χεῖλος ἀμύξω] Χ. ἀμύξῃς ſcribendum cenſebat *D. Heinſius*, ſed verſum hunc non ſuo loco legi.

vſ. 19. Οὐ φεύγεις] Οὐ φεύγοις legit *Scaliger*. Ed. *Brunck.* Οὐ φευξεῖς· quod placet. Verſum ille ſeq. ſic vulgavit: Φευξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ σδυγὸν αἰὲν ἄειρε.

vſ. 21. Δώσῃ] Fruſtra *Reiskius* praetulit a ſe excogitatum δώῃς. — hoc in vſ. pro σὲ, τὺ, eſt in Ed. *Br.*

vſ. 22. Μ' ἐμνώοντο] Cum *Br.* ſcripſi pro με μνώοντο. eadem Ed. exhibet v. 23. ἐγὼν πολλῶν μναστήρ.

vſ. 24. K. Καὶ τί, φίλος] *Iſ. Voſſius*, legens, Καὶ τί φίλον ῥέξαιμι; tribuit et iſta Daphnidi; ſequentia, Γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, puellae: in his πλήθοντι Ed. *Br.* quocum dedi v. 25. ὀδύναν et χορείαν. ſed v. 26. reliqui φασὶ, mutatum in φαντί.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε· μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

vſ. 27. Τίνα] Abſonam hic dedit lectionem *Reiskius:* τί ἂν *Iſ. Voſſio* placuit: hoc in v. Ed. *Br.* κρατέοντι et τρομέοντι. v. 28. Εἰληθυίας· v. 29. τεὰ, et ἐντί. quorum illud admiſi.

vſ. 34. Ὄμνυε, μὴ] Haec etiam fruſtra tentarunt *Reiskius,* et *Wartonus:* veriſimiles lectiones exhibet Ed. *Br.* ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα, λιπόντ' ἀέκουσαν', ἀπενθῆν. — vſ. 36. θαλάμως recepi, pro θαλάμους. — vſ. 37, σοὶ *Br.* in τοὶ mutavit.

vſ. 38. Τίνα κεν] Ex Ed. Rom. lectione, τίνα μὲν, *Reiskius* effinxit τίνα μεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ἔνομ' ἀκέσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ἔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' ὃ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

vſ. 39. Οὔνομ' ἀκούσῃ] Ὤνομ' ἀκοίσῃ Ed. *Br.* qui v. ſeq. ὤνομα quoque edidit. v. 41. ἐγὼν, — μάτηρ δὲ Νομαία· ultima recepi pro formis vulgatis. v. 42. dedit *Brunck.* ἐμμί.

vſ. 43. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα] Vocem non Graecam in hunc verſum *Reiskius* recepit, Οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα. quam nollem nuperus Editor admiſiſſet; qui dedit etiam τὶν ἐντί. et v. 44. ἐμίν.

vſ. 44. Σέθεν — ἄλσος] Quod in Edd. eſt Rom. et Flor. ἔθεν ἄλσος mutatum noluerat *Caſaubonus*; et, ne deſit copula, ſcribendum putat *Eldikius:* Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπῃ θ' ἔθεν ἵσταται αὖλις.

vſ. 46. Βόσκεσθε· τὰ] Emendandum cenſuit *Hemſterhuſius,* Βόσκεσθ', ἵνα βωκόλω ἔργα νοήσω. id mihi perplacet ob ſequentia. His in verſibus βόσκοισθε et νέμοισθε praebet Ed. Florent. — Pro νοήσω, Ed. *Brunck.* νοασῶ.

vſ. 47. Παρθένῳ] Vitioſam formam παρθένι revocavit ex Edd. antiquis *Reiskius:* ut Romana, praebet illam Ed. Florent. edidit

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἥνιδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

et *Brunckius:* ἵνα τἄλσεα παρθένι δείξω. dedit etiam v. 48. *Br.* Τί ῥέσδεις — et μασδῶν.

vſ. 49. Χνοάοντα διδάξω] Vulgata tuetur *Caſaubonus;* ſecundum *Heinſium* mutanda in χλοάοντα πιαξῶ· *Toupio* iudice, quem ſequitur *Br.*, in χλοάοντα μαλάξω. *Reiskius* edidit χνοάοντα διδράξω. verbum nusquam lectum.

vſ. 50. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα] Haec quoque Daphnidi tribuenda cenſebat *Caſaubonus;* ſequentia puellae; in quibus τεὰν, pro τεὴν, recepi.

vſ. 51. Ἔτρεμες] In Ed. Florent. legitur ἔτρεσας. — vſ. 53. σὼς πέπλως Ed. *Br.*

vſ. 54. Ἀπέστιχες] Optime iam revocavit ex Edd primis *Wintertonus*, pro vitioſo ἀπέσχισες· *Iſ. Voſſio* placebat ἀπέστιχες· *Caſaubono*, Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν· ἀπέστιχε· ἐς τί δ' ἔλυσας; *Toupio* venit in mentem ἀπέσχασας, probatum a *Brunckio*, qui v. ſeq. edidit πράτιστον ἐγὼν — ὀπάσδω· de his mihi primum recepi, pro πρώτιστον.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

vſ. 56. Τάχα τίς τοι] Ed. *Br.* τάχα κέν τις.

vſ. 57. Ἀλλάλοις λαλέοντι] Erat in Ed. Florent. et *Wint.* non λαλέουσι. in vſ. etiam ſequente ῥάκος· non ῥάγος· quod ex Ed. Rom. repetiit *Reiskius.* —

vſ. 59. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς] Formas Doricas vulgatis ſubſtitui: praeterea, pro, τῆς σῆς τοι μείζονα, *Br.* edidit, τήνας τοι κρέσσονα δ. — et in v. 61. ἐπιβάλλην.

vſ. 62. Σὴ ἐρημιὰς] Hoc ex Ed. Flor. receperunt Editores plerique: erat in Rom. σὺ δ' ἔγημας. mira comminiſcuntur *Reiskius*, et *Wartonus;* elegans lectio fuit a *Toupio* excogitata, σοὶ Νηΐας οὐκέτι πιστή. *Brunckius* tandem edidit: μὴ νεμέσα γαμεθεῖσα, κοὐκ ἔτι πιστᾷ.

vſ. 62. Veteres editiones Ἀ. μ. ν. σὺ δ' ἔγημας, κοὐκέτι πιστή. Sine ullo ſenſu. Non multo melius Florentina σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή. E genuinae lectionis veſtigiis, quae ſervare videntur priores editiones, poſt Wartonum, quam dedi lectionem, erui. Aliam excogitavit ſagaciſſimus Toup in cur. poſt. σοὶ Νηΐας οὐκέτι πιστή. Nihil vetat puellam, quae hic cum bubulco colloquitur, proprio nomine Νηΐδα fuiſſe appellatam, quod tamen in liquido non eſt. At nihil huc facit locus ex Idyll. VIII. prolatus. Daphnis enim, de quo ibi agitur, decantatus ille videtur eſſe Bucolici carminis inventor, cujus, amoris ignibus conſumti, mors

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
Χά μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

celebratur Idyll. I. De eo Aelianus V. H. X. 18. narrat: ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι, καὶ νέῳ, καὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ. Theocr. καὶ Νύμφαν, ἄκραβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν. BRUNCKIUS.

vſ. 63. Αὐτᾷ βῶν] Αὐτὰν βῶν legentis *Toupii* vera mihi videtur emendatio.

vſ. 64. Βέβακα· γυνὰ] Doricas formas recepi, pro βέβηκα· γυνή· in v. 65. pro γυνὴ μήτηρ. v. 67. Ἀλλάλοις et εὐνά. illic etiam eſt in Ed. *Br.* ψιθύρισδον.

vſ. 68. Χά μὲν ἀνεγρομένα γε] Vocula hic neceſſaria prodiit ex Edit. Florent. vulgata, ἀνεγρομένη διέστιχε, *Scaliger* mutaverat in ἀνεγρομένη δὴ ἔστιχε. *Brunckius* in Χά μὲν ἀνεγρομένα διαπέστιχε. Formae hic etiam ponendae erant Doricae, et in vſ. ſeq. αἰδομένα et κραδία.

Η Λ Α Κ Α Τ Α.

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶν νόος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
Τᾶδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.

vſ. 2. Γυναιξὶν νόος] Litera ſaltem erat ad Γυναιξὶ hoc in verſu, et ad οἰκωφελέεσσι, cum *Toupio*, adjicienda: pro νόος *A. Schottus* in MS. invenit πόνος· hoc placuit *Scaligero*, et *Toupio*, praeterea legenti: Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέεσσιν, σεῦ ἐπηβόλοις. mihi vulgata ἐπήβολος genuina videtur, quamvis vox per α ſcripta legatur in Cod. Vat. *Br.* Ed. σεῦ ἐπαβόλοις.

vſ. 3. Θαρσεῦσ'] In Vatic. Codice ſcribitur Θαρσοῖσ'. Ex apographo quodam Aldino, quod invenit *Brunckius*, hic repoſuit ὑμάρτη, pro ὁμάρτει· cenſuitque cum *Perizonio*, nomen Νείλεω ſcribendum Νήλεω.

vſ. 3. ὑμάρτη dedit apogr. Ald. Ibi prius ſcriptum videtur fuiſſe Νείλεω, correctum poſtea in Νήλεω, quae vera ſcriptura eſt. Vide Perizonium ad Aelian. V. H. VIII. 5. Brunckius.

vſ. 4. Ὑφ' ἀπαλῶ] Iſta certe vitioſa ſunt: ὑφᾷ καλῶ corrigebat *Scaliger*; non abſurde *Wartonus*, ὑπαὶ καλῶ. quae ſuam in Ed. *Br.* recepit [imo καλάμῳ — καλῷ]. — vſ. 5. Τᾷδε poſitum pro τῇδε.

vſ. 9. Νικιέας] Scribendum puto cum *Hemſterhuſio*, Νικιέα. Pro Νικιέας εἰς, ex Cod. Vatic. adnotatur, νικίᾳ ατεις.

vſ. 10. Ἐκτελέσεις] Probabilis eſt coniectura *Hemſterhuſii* legentis, ἐκτελέσειν. Pro ἀνδρείοις in Ed. eſt Florent. ἀνδρείνοις.

Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς ȣδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὦξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσȣς φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

vſ. 12. Μαλακῶς — πόκως] Edidit *Winterton.* pro μαλακοὺς — πόκους.

vſ. 13. Εἵνεκ'] Ita vitioſum hoc in verſu ἕνεκ' emendarunt: ἕννεκ' eſt in Ed. Florent. quod [tanquam Aeolicum] ex apographo Ald. recepit *Br.*

vſ. 15. Ἐβολλόμαν] Pro ἐβαλλόμαν optime repoſuit *Toup.* ex antiqua Edit. in Florent. legitur ἐβολλάμαν. — Qui cum *Toupio* reſtituit ἐβολλόμαν, *Br. Reiskium* ſequutus, voculam μὲν recte, ni fallor, in κεν mutavit. Hoc in v, ἀκιρῶς edidit *Winterton.* ἀκιρὰς dederunt alii.

vſ. 19. Ἔχοισ'] Edidit et *Wint.* pro ἔχουσ'· σοφὰ in συφὰ mutandum cenſet *Br.*

vſ. 19. Ut ὕμοιον, στύμα (XXIX. 20 25.) et ὑμάρτη v. 5., ſic procul dubio ſcripſit hic poëta σύφα. Vid. Maittaire de Dial. p. 155. C. Brunckius.

vſ. 21. Ἐραννὰν] Pro ἐρατεινὰν, quod hic verſum vitiabat, recte iam repoſuit *Wintertonus;* repertum in Ed. Flor. et in Codice Vaticano; ἐραστὴν correxerat *Scaliger.*

vſ. 22. Πέλῃ] Erat in Edd. Florent. et *Wintertoni*, melius altero πέλοι.

vſ. 23. Παρέχῃς] Sic omnino ſcribendum eſt, ut iam dederant *H. Stephanus* et *Wintertonus;* vitioſae ſunt lectiones, παρέχῃ σε ξένω, et παρέχῃς γε ξένω.

vſ. 24. Ἐρεῖ τῳ] Pro ἐρείτω ſcripſi cum *Scaligero*, et *Brunckio.* Valck. — Recte ἐρεῖ τῳ apogr. Ald. Brunckius.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λῷϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καΐ κέν σευ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,

vſ. 2. Κἄμμες] Ed. *Br.* κἄμμε· quocum, v. 3. κἠγὼν recepi, pro κἠγώ.

vſ. 5. Ἄμισυ] Ex Cod. Vatic. poſitum fuit, pro ἥμισυ. ζοίας, pro ζωίας ex Ed. Flor.

vſ. 6. Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν] In aliis Edd. ſcribitur, Ζᾶ τ. σ. ἰδίαν. Τᾶς τᾶς ἰδέας, quod reponendum cenſebat *Wartonus*, recepit *Brunckius*, quocum admiſi τὺ, v. 7. pro σύ, v. 10. αἴ μοι pro εἴ μοι.

[vſ. 8. Ἀμέραν· ὄκα δ' οὐκ dedit *Brunckius*.]

vſ. 11. Τῷ καὶ] Paene praeferrem cum *Br.* Editionis Flor. lectionem Τῷ κεν. In ſeq. vſ. 12. δενδρέῳ recepi, pro δενδρίῳ.

vſ. 13. Ορπετον] Revocatum fuit ex Ed. Florent. pro ἑρπετόν.

vſ. 14. Νῦν δε] Legerem, Νῦν δ' ἐν τῷδε.

[illegible] κεν] Hic certe rectius legitur in Ed. Flor. quam

Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ἆς κε ζώῃς, τὸν ὔμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἲ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.

* * * * * * * * *

in ceteris Καὶ μήν. probavitque illud *Toupius;* qui corrigit etiam αἰνέσῃ. Αἰ, vel Κ' αἰ, hic ſcribendum viderunt etiam *Scaliger*, *Reiskius* et *Koenius.*

vſ. 16. In Aldino apographo καὶ μὲν σεῦ — αἰνέσαι: unde bene etiam ſcribere potuiſſem καὶ μὲν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. Sed praeſtare mihi videtur quod dedi (κ' αἴ κεν σεῦ τὸ κ. τ. ἰ. ῥ. αἰνέσῃ) BRUNCKIUS.

vſ. 18. Ἐθήκαο] Vitioſae ſunt lectiones ἔθηκας, et ἔλειπες.

vſ. 19. Ἀνδρῶν τῶν] Scribendum aliquando ſuſpicabar: Χλιδώντων ὑπερηνορέων δοκέεις πνέεν· quod in ſuam Ed. recepit *Br.*

vſ. 20. Ἅς κε] Pro ὥσκε vulgatum fuit ex Ed. Flor. Aeolicum etiam ὔμοιον, pro ὅμοιον. — ἆς κε probavit *Toupius;* utrumque *Brunckius*, qui ſcripſit etiam ἔχην, et, in vſ. 21, ſcribendum monuit. ἢν γὰρ ὧδε ποῇς.

vſ. 20. ἆς et ὔμοιον debentur apographo Aldino, in quo ſic ſcriptus hic verſus: φίλει δ' ἆς κε ζόης τὸν ὔμοιον ἔχειν ἀεί. Idem v. 25. praebuit στύματος. Recte in Vat. cod. inſcriptum hoc carmen ΑΙΟΛΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ. Quae paucae ſuperſunt Aeolicae formae, alias, quas obſcuravit librariorum ſocordia, reſtituere ſuadent. Hinc v. 13. ſcripſerim ὄρπετον, ut in Sapphus fragm. X. — 25. στύματος τὺ π. — 26. μνασθῆμεν. — 27. κὄττι. — 29. οὐκ ἐντί. BRUNCKIUS.

vſ. 22. Ἔρος] In Ed. Flor. legitur χρόνος. Ex Aldino apogr. *Br.* Ed. ὁ δέ τοί κ' Ἔρος. — In v. 24. ſcripſi σιδαρέω, pro σιδαρέου.

vſ. 25. Ἀλλ' ἀπρὶξ] Editum fuit ex coniectura *Caſauboni*, ſic legentis pro Ἀλλὰ πέριξ, pro στόματος in Edit. legitur Flor. στύματος· quod admiſi cum *Br.* qui praeterea dedit: ἀλλὰ πρός γ' ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι. — Quae ſequuntur edidit ex antiquo Codice *Caſaubonus* ad *Diogenem Laërt.*

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με δαιμόνι' ἐνοχλεῖς,
Νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον,
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

vf. 26. Ἀλλὰ πέριξ] Haec ex verfu adhaefiffe praecedente vidit *Cafaubonus*, legendum fufpicatus: Οὐ μνάσθητι, ὅτι πέρυσ' ἦσθα νεώτερος· quo fenfu, non exputo. Intelligerem fic fcripta: Ὠνάθην ὅκα δὴ πέρυσ' ἦσθα νεώτερος. *Brunckius* edidit: Μνασθῆναι (Μνασθῆμεν infra praefert) δ' ὅτι πέρυσιν ἦ. ν.

vf. 27. Χὤτι] Scribendum potius, χὤτι γα — *Brunckio* placuit κὄττι.

vf 28. Ἔχεν] Scripfi, pro ἔχειν. *Brunckius* edidit ἔχην· v. 30. συλλαβῆν· v. 31. πέλην. v. 35. φέρην.

vf. 29. Οὐκ ἔστι] Οὐκ ἔντι corrigendum cum *Br.*

vf. 30. Aeolica fcriptura eft συλλάβην. Vid. Gregor. de D. Aeol. §. LII. — 36. Scr. ἐν θυμῷ τε λέγεις. BRUNCKIUS. [Idem v. 30. dedit βαρδύτεροι.]

vf. 33. Ὅππως] Litera fcripfi cum *Br.* duplicata, pro Ὅπως· pro ἔχῃς in apographo *Scaligeri* fcribitur ἔχεις.

vf. 35. Αἰ δε ταῦτα] Vocula fcribendum tranfpofita; Αἰ δέ γε —· vel, Αἰ δέ γα ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις· five, ἐπιτρέποις, ut eft in apographo *Scaligeri.* [Br. omifit γε] Verfu 36. cum *Br.* fcripfi; Ἐν θυμῷ τε λέγεις· pro δέ.

vf. 37. Νῦν μὲν] Hinc eiicienda erat vocula δή. Pro Aeolico πέδα vitiofum παῖδα olim fcriptum erat in vf fequenti.

vf. 39. Τόκα] Fortaffe primitus fcriptum fuit Ἐκ τόκα.

vf. 40. Προμόλοιμι] Syllaba deficiens reftitui forte poterit, fi legatur, Σαῖς προμόλοιμί κε.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ. *

Εἰδύλλιον λ.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,

Σὺ

* Ed. prior [ΑΔΗΛΟΥ] ΕΙΣ Ν. Α.

vſ. 4. Τὰν] Pro τὴν praebuit Cod. Vatic. in quo uno hoc carmen repertum a Sanctamando; vſ. 5. αὐτὰν, et alia quaedam huius generis.

Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
'Ο θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
"Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι.
'Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
'Εμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.

vſ. 19. "Ιψω] Praeſtat alteri lectioni ἤψω, in Cod. Vatic. repertae.

vſ. 20. Σύ μευ] Scripſi μευ· v. 23. αὐτάν· vſ. 31. ἐμαινόμαν. Valck. 1. vſ. 22. pro Κυθήρη Ed. *Br.* Κυθήρα. vſ. 16. Κυθήραν· ſed vſ. 1. Κυθήρη. Valck. 2.

vſ. 32 Καί μευ ἔσινε κραντήρ.] Pro vulgato κατεσίναζε, *Salmaſius* (ſ. et *Auratus*,) in MS Palatino invenerat σίναζε κραντήρ. hoc cum Codice niteretur, ἔσινε recepi ex coniectura *B. Martini* V. L. IV, 16. Valck. 1.

vſ. 32 Pro vulgato καί μευ κατεσίναζε, quod adeo corruptum eſt, ut nullus ex verbis ſenſus elici poſſit, Clar. Reiskii conjecturam recepi, κ' αἴ μευ κατεστυγνάζευ, ut tolerabilem et bonum aliquem praebentem ſenſum, licet στυγνάζειν, verbi neutri, formam mediam nullibi vidiſſe recordarer. Aliam lectionem profert partim e codice, partim e viri docti emendatione, Cl. Valckenaer:

γυμνὸν τὸν εἶχε, μηρὸν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι, *)
καί μευ ἔσινε κραντήρ.

Hoc verſiculo bene clauditur apri apologia. *Nudum femur oſculari volui tantum: at dens exſertus (illud) laeſit.* Sed hanc lectionem vix ſinceram credo. Vox κραντὴρ ſua propria ſignificatione

*) Sic interpunxit haec in Ed. priore Valck.

Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
Ἐρωτικῶς ὀδόντας.
Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Κᾀς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

hic posita non est: apri enim dens exsertus e κραντήρων numero non est. Scio generalem *dentis* notionem hoc vocabulum apud Nicandrum habere Theriac. 447. quem versum laudat H. Stephanus in Thesauro; sed facilis et simplex hujus carminis stilus vocem hanc, minime poëticam, et physiologis solis usurpatam, aegre admittere mihi videtur. Melior itaque e sinceriore codice expectanda lectio. Brunckius.

vs. 32. Καί μευ κατεσίναζε] Cum *Bern. Martino* forte legendum: καί μευ ἔσινε κραντήρ. Valck. 2.

vs. 33. Τούτους λαβοῦσα] Vocibus transpositis sic isti duo versus in Cod. leguntur Vatic. Τούτους λαβοῦσα τέμνε, Τούτους κόλαζε, Κύπρι, sic positos dedit *Br.* scribens λαβοῖσα. — in proximis formas quasdam cum illo Doricas admisi. Valck. 2.

vs. 39. Τί γὰρ φιλεῖν ἐ.] Hic versus ex Vatic. Cod. ceteris fuit interiectus.

v. 44. Κᾀς ὕλαν] Pro vulgato Καὶ ὕλαν, quod erat in Cod. Vatic. Καὶ σύλαν, facile sic in genuinam scripturam, Κᾀς ὕλαν, mutari potuit.

vs. 44. Scr. κὴς ὕλαν. Vat. cod. σύλαν. Unde feci καί ῥ' ὕλαν. Cl. Valckenaer κᾀς. Sed καὶ an bene in κᾀς contrahatur, nescio. κᾀν pro καὶ ἐν frequens; at κᾀς legisse non memini. Saltem Doricum κὴς hic praestare videtur. Brunckius.

vs. 46. τὼς ἰρῶντας] Pro Ἔρωτας posui ἰρῶντας, probatum

et aliis, et *D'Orvillio*, et *Io. Luzacio*; vere tamen *Martinus* obſervat, *qua parte quis peccat, eadem* cenſeri *puniendum;* quam in rem multa dici poſſent. *Reiskii* et *Wartoni* coniecturas hic non attigi; alibi levi digito: in Adoniazuſis his etiam examinandis locus dabitur. VALCK. 1.

vſ. 46. ἔκαιε τὼς ἔρωτας. Haec eſt Aldinae editionis lectio et Vat. cod. quam mutari nolim. ὀδόντας, aut ἐρῶντας ſubaudito ὀδόντας, abſurdum eſt. Non alio ſenſu haec intelligi poſſunt, quam quo explicuit vir doctus in Baylii Lexico v. *Adonis*, *nota* D. In praec. v. ſcripſi καὶ δή. — τῷ in veteribus libris non eſt, nec articulum admittit hujus loci ſenſus. πυρὶ indefinite hic poſitum, et articulus vim ὁριστικὴν habet. BRUNCKIUS.

vſ. 46. Ἔρωτας] *Bern. Martinus* legit ἐρῶντας· quod probarunt *D'Orvillius*, et *Io. Luzacius:* vulgatum *Br.* tuetur. VALCK. 2.

Ἐκ τῆς ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ
ἀποσπασμάτιον.

Κ' αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθύν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

Hoc ἐκ τῆς ἐπιγραφομένης Βερενίκης fragmentum, ab *Athenaeo* ſervatum VII. p. 284. A. emendatius exhibuerunt *Scaliger* in *Theocr.* p. 234. *Caſaubon.* L. T. p. 282. *D. Heinſ.* L. T. p. 372. et *Io. Toupius* Add. in *Theocr.* p. 408. Huic debentur in v. 1. εὐαγρεσίαν· pro, ἐπ' ἀγροσύνην. v. 2. Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή, pro, ἐξ ἁλὸς, ᾧ ζώει, et v. 4. φιαρώτατος, pro, θ' ἱερώτατος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμματα.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τȣτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος ȣ̔͂τος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθȣ τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.

I. vſ. 1. Κατάπυκνος] In Ed. Flor. male legitur κατάκαρπος.

vſ. 4. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα] Corrigendum cenſuit *Toupius*, Δελφίδ' ἐπεὶ πέτραν· qui in v. ſeq. recte tuetur vocem μαλὸς, quae *album* ſignificat. *Brunckius* vulgatam v. 4. lectionem ſervandam cenſet.

vſ. 4. Recte ſcriptus eſt hic verſus, cujus lectio non ſollicitanda: Δελφὶς πέτρα τὴν ἀγλαΐην τούτου τοῦ δένδρου σοὶ ἔφυσε. Scilicet ἀγλάϊσε ſignificationem hic tranſitivam habet. Huc forte reſpexit Heſych. ἀγλαΐζει, θάλλει. Poſterius hoc verbum ſaepe etiam tranſitivum eſt. Alexander Aetolus [Anal. T. I. p. 419.] Πειρήνης ὕδωρ θαλλήσει μέγαν υἱόν. BRUNCKIUS.

II. vſ. 1. Καλᾷ σύριγγι] Mutandum non eſt cum *Wartono*.

vſ. 2. Βωκολικὼς ὕμνως] Recepi cum *Br.* pro Βουκολικοὺς ὕμνους.

Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
    Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
    Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
    Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
    Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
    Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
    Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
    Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,

vſ. 3. Τὼς τρητὰς δόνακας] Sic emendantis *Salmaſii* correctionem admiſi cum *Br.* pro vulgatis, Τοὺς τρισσοὺς δ.

vſ. 4. Τὰν πήραν] Poſitum pro τὴν π. *Br.* Ed. καὶ πήραν.

III. vſ. 6. Καταγρόμενον] Καταγρόμενος placuit *Brodaeo*, et *Heinſio*: *Toupio* primum viſum fuit legendum κατεγρόμενος· poſtea καταρχόμενον. mihi κατεγρόμενος genuinum videtur: *Brunckio*, καταρχόμενον.

IV. vſ. 1. Τῶς] Scribatur, an τὼς, vitioſum illud videtur.

vſ. 5. Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς] Omnino ſervandum arbitror: *Salmaſio* Codicis lectio placuit: Ἕρκος δ' εὖ ἱερὸν περιδέδρομεν· in Ed. Flor. legitur: Κᾶπος δὲ σκιερός. *Toupio* ſcribendum videbatur Σακὸς δ' εὐΐερος. quod adprobat *Brunckius*.

vſ. 5. Scr. cum Cl. Toup σακὸς δ' εὐΐερος. Compoſitum hoc, quo carent lexica, plus ſemel occurrit in Orphei Hymnis. Loca ſuppeditabit Geſneri Index. BRUNCKIUS.

Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν. αἴοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. έ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τί μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.

vſ. 8. Βοτρυόπαις] Male tentatur a Reiskio.

vſ. 11. Ἀνταχεῦσι] Poſitum fuit ex emendatione *Scaligeri*, quam probat *Toupius*, pro vulgato ἀντιαχεῦσι. In v. ſeq. στόμασιν iam dederat *Wintertonus*. v. 13. Ed. *Br.* ἕσδεο.

vſ 15 Ἢν δ' ἀνανεύσῃ] Qui ſenſum enodavit epigrammatis, *D. Heinſ.* ſcribendum cenſebat: Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χιμαρὸν καλὸν, ἢν κατανεύσῃ. Praeferrem ἐπινεύσῃ. quod in hoc v. legitur in Scholiis ad Antholog.

vſ. 16. Τρισσὰ θύη] Recte ſe habent: ex Ed. Rom. repetitum τρισσοθύην exhibent Edd. *R.* et *Br.*

V. vſ. 2. Κἠγὼν] Male mutavit *D'Orvillius* in κἀγὼ, et in v. 3. Ἀρξεῦμαι in Ταξεῦμαι. vulgatum Ἀρξεῦμαι optime tuetur *Toupius*. Valck. — Quaedam in hoc Epigr. interpolavit D'Orville ad Charit. p. 188. ſuppreſſis mutandi rationibus, quas vix credo legitimas allaturum fuiſſe. Brunckius.

vſ. 3. Βωκόλος] Receptum pro βουκόλος· et v. 4. καροδέτῳ· ut in MS. repertum fuit a *D'Orvillio*, pro κηροδέτῳ.

Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς΄.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ἄγαλμα ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ΄.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ΟΡΘΩΝΟΣ. η΄.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.

vſ. 5. *Λασίας δρυὸς*] Cur tandem a *D'Orvillio* mutatum ſit in *λασιαύχενος*, cauſam non exputo.

vſ. 6. *Αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες*] Pro vulgatis, *αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν*, recepi, ſic a *D'Orvillio* ex Codice probabiliter ſcripta: *αἰγιβάταν H. Stephanus* iam probaverat.

VI. vſ. 6. *Ὀστέον οὐδὲ τέφρα*] Quod *Reiskio* venit in mentem, ſcribendum, *Ὀστέων οὐδὲ τέφρα*, *Br.* recepit.

VIII. *Ξεῖνε*] In Codice MS. teſte *Hemſterhuſio*, hoc epigr. *Leonidae* nomen praeſert; atque idcirco, in Theocriteis omiſſum, inter epigr. *Leonidae Tarentini* relatum fuit a *Brunckio*. *Hemſterhuſius* has exhibet a vulgatis diverſas lectiones: Ξ. Συρα-

Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιȣ̃τον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐστ' ȣ̓ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλείαδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλείαδι συγκατέδυς.

Εἰς ἄγαλμα Μȣσῶν. ί.

Ὑμῖν τȣ̃το, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
Μȣσικός. ȣ̓χ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μȣσέων ȣ̓κ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τȣ̃ φυσιογνώμονος. ιά.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· Φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμȣ̃ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.

κόσιος τ. ά. τ. ἑ. Ὄνθων, Χειμερίας μ. μ. ν. ί. Κ. γ. ἑ. τ. ἑ. μόρον, ἀντὶ δὲ φίλης. — Vocem v. 3. πολλᾶς, quam ſervandam putabat *Toupius*, variis modis tentarunt *H. Steph. D. Heinſ. Reiskius:* mihi vulgata lectio non displicet. [γαίης pro πολλᾶς Ed. *Br.*]

IX. Ἄνθρωπε] Duo tantum verſus proſtabant: reliquos quatuor ex Cod. MS. Antholog. primus edidit *Io. Georg. Graevius;* ultimum quidem minus emendate; ſed huius veram ſcripturam, hic a me exhibitam, ex ſcripto Cod. partim, dedit *Io. Pierſonus:* verſum ſecundum, vocula inſerta, ſic *Toupius* emendavit; *Brunckius* edidit: ναυτίλος, ἴσθι καὶ ὡς οὐ π. ά. β. VALCK. — Quam dedi, lectio ſumta eſt e Planudeae optimo codice, in quo ſcriptum ναυτίλος ἴσθι καὶ ὡς οὐ — ad ναυτίλος ſubauditur γίνου. BRUNCKIUS.

Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς·
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστὴς,
Καίπερ ἄκικις ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· αἰεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

XI. vſ. 4. Χ' ὑμνοθέτης] Recte ſic *Toupius* ſcripſit pro Χ' ὑμνοθέτης· et, pro ἦν, ἦς, ut erat in Ed. Rom. abſurda ſunt *Reiskii* commenta.

vſ. 5. Πάντων] Cum *Aurato* legunt *H. Steph. Toupius*, et *Brunckius*, Πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχεν· *Wartono* venit in mentem: Πάντ' ὧν, ὡς ἐπέοικεν, ἔχει.

vſ. 6. Ἄκικις] *Heinſii* ἄοικος legentis, a *Toupio* probata, mihi quoque placet coniectura, et a *Br.* fuit in hunc vſ. recepta.

XII. vſ. 1. Δαμοτέλης] Genuina nominis ſcriptura videtur: alteram, Δαμομέλης, male probavit *Reiskius*.

vſ. 2. Παισὶ] Pro πᾶσι recte revocavit *Reiskius* ex Edit. Rom. prout in Antholog. fuit vulgatum.

XIII. vſ. 1. Ἡ Κύπρις] Ed. *Br.* ἁ Κ. et τὰν θεόν· formam illa reliquit πάνδημος· v. 3. ſcripſit ἴσχε· v. 4. ἦς.

Ἐπιτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδʹ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβȣ τȣ̃δε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθȣ̃.

Εἰς τὸ αὐτό. ιέ.

Γνώσομαι εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἤ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω ȣ̃τος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κȣ̃φος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ιϛʹ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τȣ̃τον, ὦ ξένε,
Σπȣδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς Ἐπίχαρμον. ιζʹ.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος· χὠ 'νὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινȣ̃

XV. vſ. 1. Γνώσομαι] Hoc epigramma partem praecedentis putabat *Reiskius;* diverſa eſſe, uni olim tumulo inſcripta, *Brunckius.* VALCK. — Manifeſtum eſt duo diverſiſſima eſſe epigrammata, quae tamen eidem uni tumulo fuerunt inſcripta. Utrumque, quibusdam aliis interjectis, in anthologiae appendice legitur, editionis Stephani pp. 517. et 518. BRUNCKIUS.

XVI. vſ. 4. Εἴ τι] Male tentatum a *Baxtero* vere monuit *Wartonus.*

Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν,
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἐπιτάφιον Κλείτας, τροφῶ Μηδείω. *) ιή.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μήν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν

XVII. vſ. 4. Τὶν] Cum illud ſaepenumero recurrat, fruſtra Τεὶν ſcribebat *Salmaſius*.

vſ. 5. Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ π.] Sic *Scaliger* et *Toupius* optime emendarunt ante vulgata: Τὸν Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελωριστᾷ πόλει· *Thomas Tyrwhittius* legendum cenſuit, πεδωριστᾷ· quod poſitum fuiſſet pro μετεωριστᾷ. — Haec minus feliciter tentabat ad *Solinum Salmaſius;* qui in ſeq. v. Οἷ' ἀνδρὶ, fruſtra etiam mutabat in Ὡς ἀνδρί.

vſ. 7. Μεμναμένοι] Hoc quoque *Scaligero* debetur, et *Toupio*, pro μεμναμένοις. — In v. 8. ſcribi quoque voluit *Toupius*, Πολλὰ καὶ π. quod *Br.* recepit: me quidem γὰρ, ſuo loco relictum, non offendit.

XVIII. vſ. 3. Τὰν χάριν ἁ γυνὰ] Formas cum *Br.* Doricas dedi pro vulgatis; et mox κῶρον et χρησίμα.

vſ. 4. Ἔθρεψε, τί μήν;] Optime ſic *Toupius* correxit literas ante male diſtractas, ἔθρεψ' ἔτι μὴν ἔ. χ. κ.

*) Ed. *Br.* ΜΗΔΕΙΟΣ ΧΡΗΣΙΜΗι
ΤΡΟΦΩι ΚΛΕΙΤΗι.

Τὸν τῶν ἰάμβων, ὃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μῶσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ

τῶ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μωσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ 'κ Καμείρω,
Χὤσως ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλως.
Τῶτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μωσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

XX. vſ. 1. Ὕμμιν] Pro ὑμῖν recte iam vulgaverat *Wintertonus:* praterea hoc in verſu ὡ'νὴρ ſcribi malim, quam ἀνήρ.

vſ. 4. Ὡ 'κ Καμείρου] *Scaliger* et *Caſaubonus* recte iam emendaverant pro ὢκ Καμειρίου.

XXI. vſ. 4. Κἂν θέλῃς ἀπόβριξον] Horum verborum ſedes cum *Henr. Stephano* omnino non eſt immutanda, quem prava ſcriptio ſecundi verſus feſellit, quo τύμβῳ recte fuit repoſitum, pro τάφῳ.

Τȣ̃ αὐτȣ̃ εἰς τὴν ἑαυτȣ̃ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μȣ̃σαν δ' ὀθνείην ȣ̈ποτ' ἐφελκυσάμην.

XXII.] Hoc epigramma, ut *Artemidori* Grammatici, *Theocriti* carminibus *Brunckius* etiam praefixit; huius loco ceteris epigrammatibus aliud ſubiecit, in Cod. Vatic. *Theocrito* adſcriptum, quod mihi non videtur Theocriteum.

vſ. 1. Ὃς τάδ' ἔγραψα] Sic cum *Toupio* ſcribendum erat pro ὃς τάδε γράψα.

vſ. 2. Συρηκόσιος] Cum in tribus Codd. Vatic. Συρακούσιον, in uno legeretur Συρακούσιος, pro vulgato Συρηκοσίων, ſcribere malui Συρηκόσιος.

vſ. 3. Φιλίννης] Legitimam nominis formam cum *Toupio* reſtitui, pro vulgata Φιλίνης. In ultimo verſu Codex exhibet Vaticanus, οὔ τιν' ἐπεκτησάμην.

Ne quid Theocrito uspiam adſcriptum in hac editione deſideraretur, duo haec carmina adiunximus, ſubiectum Theocriteis a Brunckio epigramma, cuius ſupra mentionem fecit Valck., et Theocriti nomine inſignitam *Syringa*, Theocriteorum in editione Brunckiana carmen XI.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα·
θεὶς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Κάϊκος
χρήματα καὶ νυκτὸς βȣλομένοις ἀριθμεῖ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΙΓΞ. *

Οὐδενὸς εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ
μαίας Ἀντιπέτροιο θοὸν τέκεν ἰθυντῆρα·
οὐχὶ Κεράσταν, ὅν ποκα θρέψατο ταυροπάτωρ,
ἀλλ' οὗ Πιλιπὲς αἶθε πάρος Φρένα Τέρμα σάκους.
οὔνομ' Ὅλον, δίζων, ὃ τᾶς μέροπος πόθον
κούρας γηρυγόνας ἔχε τᾶς ἀνεμώδεος·
ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
ἕλκος, ἄγαλμα πόθοιο πυρισμαράγου·
ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παπποφόνου, Τυρίαν τ' ἐρρύσατο.
ᾧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.
ψυχὰν ἀεὶ, βροτοβᾶμον,
στήτας οἶστρε Σαέττας,
κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
λαρνακόγυιε, χάροις·
ἁδὺ μελίσδοις
ἔλλοπι κούρᾳ,
καλλιόπᾳ,
νηλεύστῳ.

* Carminis huius, quod ex *Brunckii* in Anal. Vett. Poët. T. I. p. 504. vel potius ex *Salmasii* recensione dedimus, primum in prioribus Edd. versum hunc, Σύριγξ οὔνομ' ἔχεις, ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης, abiecit cum *Salmasio Brunckius*, eundem in ceteris omnibus secutus, nisi quod v. 3. ποτε mutavit in ποκα.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Εἰδύλλιον ά.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΑΟΣ] Inter carmina *Theocriti* hoc olim editum, ſub nomine *Bionis* primus vulgavit *Henr. Stephanus.*

vſ. 5. Λέγε πᾶσιν] Legendum coniecit *Waſſenbergius*, λέγε παισὶν, *Cupidinibus: Petro Fonteinio* placebat, λίγα βῶσον.

vſ. 7. Μηρὸν ὀδόντι] Eleganter corrigit *Ioann. Ruardi*, — μηρὸν Ἄδωνις Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. *Adonidis* nomen hic perplacet repetitum. — Vox Λευκῷ ab *Heskino* non debuerat tentari.

vſ. 10. Ναρκῇ] Inuſitatae formae ναρκεῖ, Doricam ex Ed. Flor. et MS. Pariſ. ſubſtitui, probatam ab *Iſ. Voſſio*, et *Brunckio*.

vſ. 10. ναρκῇ. Sic Regius codex, e quo v. ſeq. χείλευς recepi, quod habet etiam Aldina editio. Sed hoc minus bonum eſt. Reponendum χείλεος, ut verſus ſit bucolicus. In hoc Idyllio verſus ſunt 98. e quibus 28. tantum bucolici non ſunt. BRUNCKIUS.

vſ. 11. Τῶ χείλεος] Hic, ut multo ſuavius, praetuli alteri formae Doricae χείλευς. χείλεος etiam probarunt *Vulcanius*, *Heskinus*, et *Brunckius.*

Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ȣ̓ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' ȣ̓κ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζȣσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίȣσιν Ὀρειάδες. ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.

vſ. 12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit *Brodaeus* ἀποίσῃ. *Auferet*, *rapiet* dicitur ἀποίσεται, vel ἀποίσει. quorum hoc eſt in Edd. Ald. et Iuntae. Ex MS. Reg. Pariſ. ἀπησεῖ edidit *Brunckius*.

vſ. 12. ἀπησεῖ. Sic Reg. cod. pro ἀφησεῖ. Aldus ἀποίσει, quod e genuino ἀπησεῖ depravatum. Eſt autem hoc recentioris Doriſmi, in quem plura ex Ionica dialecto migrarunt. BRUNCKIUS.

vſ. 14. Οὐκ οἶδεν] Ex Cod. MS. protulit *Fulv. Urſinus*; quod merito alteri, οὐκ εἶδεν, fuit praelatum, etiam a *Brunckio*, qui in vſ. 13. edidit ἀρέσκῃ.

vſ. 18. Ὠρύσαντο] In Ed. Flor. legitur, ὠδύραντο· (in Aldi Veneta, ὀδύραντο) Utrum poſuerit *Bion*, dubitari poteſt. — Κεῖνον hoc in vſ. in τῆνον *Brunckius* mutavit: Καλὸν placebat *Io. Ruardi*.

vſ. 20. Δρυμὼς] Poſui cum *Br.* pro δρυμοὺς, in Cod. MS. repertum a *D'Orvillio*.

vſ. 20. δρυμὼς ſuppeditavit cod. Reg. V. ſeq. alii minus bene νήπλεκτος. Heſych. νηπεκτέας, ἀκτενίστους. BRUNCKIUS.

vſ. 21. Νήπλεκτος] A *Brunckio* reſtitutum, νήπεκτος, a me iam olim fuit probatum.

vſ. 22. Ἐρχομέναν κείροντι] Ex Codd. fuit a *D'Orvillio* prolatum, pro vulgato τείροντι. κείροντι praebent etiam Edd. Ald. et Flor. et κείρουσι legitur in Cod. Reg. Pariſ. [Recte Aldus κείροντι, quod dein depravatum eſt in τείροντι. Cod. Reg. κείρουσι. BRUNCKIUS.] — Pro Ἐρχομέναν corrigendum Σπερχομέναν ſuſpicatur *D. Ruhnkenius*.

Ὀξὺ δὲ κωκύοισα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο,
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
  Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
  Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἲ αἴ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,

vſ. 23. Κωκύουσα] Br. Ed. κωκύοισα.

vſ. 26. Ἐκ μηρῶν] Nonnemini hic μηρῷ videbatur praeferendum: ego vulgatam ſervarem.

vſ. 29. Τὸν καλὸν ἄνδρα] Nihil habebat cauſae C. *Barthius*, cur legi voluerit τὸν καλὸν ἄνδρα.

vſ. 30. Ὅτε] *Brunckius* edidit, ὄκα.

vſ. 33. Κλαίοντι] Cum in hoc ipſo carmine ſimilia legantur, illud cum *Br.* recepi pro forma vulgari κλαίουσι.

vſ. 35. Ἐρυθαίνεται] Ut ſuavius ex Ed. Flor. recepi, pro ἐρυθραίνεται· et, pro Κυθήρη, Κυθήρα.

vſ. 36. Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.] Iſta ſic vitioſe ſcripta leguntur in Ed. Ald. Π. ἀνακναμῶτ' ἀνάπαλιν ἀπό ἀείδει. — In his πᾶσαν πόλιν praeferebat *Waſſenbergius*. *Ruhnkenius* legendum ſuſpicatur: Πάντας ἀνὰ κναμὼς κυανοστόλος οἰκτρὸν ἀείδει. ultimum in αὔτει mutandum cenſet *Io. Luzacius*.

vſ. 40. Ἐνόησεν] In ἐνόασεν mutavit *Brunckius*.

Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεὶς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ

vſ. 44. Χείλεα χείλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μάξω mutandum eſt, aut cum *Iſ. Voſſio* legendum, χείλεα χείλεσ' ἀμύξω.

vſ. 46. Ζώει] In Cod. Reg. Pariſ. et in Ald. Ed. legitur ζώῃ. quod *Br.* recepit.

vſ. 46. ζώῃ. Sic cod. Reg. a quo non multum differt Aldina editio, qua carebam, quum haec excuderentur, ξώῃ, ζ in ξ, ut ſaepiſſime in veteribus libris obſervatur, mutato. BRUNCKIUS.

vſ. 47. Κεὶς] Hic etiam κὴς praetulit *Br.* [Aldus κῦσ' ἐμόν. Inde ſcribendum eſt κὴς ἐμὸν, quod genuinum eſt. Et ſic V, 11. ſcr. καμάτως κὴς ἔργα. BRUNCKIUS.]

vſ. 48. Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ] *Br.* Ed. ῥευσεῖ. quod, accentu aliter poſito, legitur in Ed. Ald. et in Cod. Pariſ.

Ibid. Ἀμέλξω] Ἀμέρξω hic viro *D.* videbatur vulgato praeferendum: mihi idem verbum videtur ἀμέλγειν et ἀμέργειν pronunciatum.

vſ. 51. Ἔρχεαι] Recte *Io. Pierſonus* emendaſſe videtur οἴχεαι εἰς Ἀχέροντα· quod in ſuam Ed. *Brunckius* recepit.

vſ. 54. Ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri praeſtat, quod in nonnullis eſt Edd. ἐστὶ καὶ αὐτά. — vſ. 55. κρέσσων poſitum fuit pro κρείσσων, etiam a *Br.*

Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσῦτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;

vſ. 55. Ἐς σὲ καταῤῥεῖ] *Vulcanius* ediderat ἐς σὲ καὶ Ἀθην· ſuam coniecturam; factam ex vitioſa lectione Ed. Flor. ἐς σὲ καὶ ἄρη· in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει. Emendatam iam dedit *Fulv. Urſinus*: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.

vſ. 55. ἐς σὲ καταῤῥῇ. Sic olim ſcriptum fuiſſe indicio mihi fuit lectio parum depravata editionis Calliergi ἐς σὲ καὶ ἄρη. Aldus ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει. At procul dubio ſcripſit poëta ἐς τὺ κ. — Brunckius.

vſ. 56. Εἰμὶ] *Br.* Ed. ἐμμὶ, et h. v. ἀνίαν.

vſ. 57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] *Barthius* corrigendum putabat, κοὺ σὲ φοβεῦμαι· *Koppierſius*, καὶ σὲ φοβεῖται. quod recepit in ſuam Ed. *Brunckius*: mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

vſ. 58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum, πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη. idem reſtituit, ediditque *Brunckius*, πόσις δ' ἐμοὶ ὡ. ὄ. ἔ.

vſ. 59. Κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δῶμά γ' Ἔρωτες. Ed. Ald. MS.

vſ. 60. Τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;] Corrigo: Τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγὲ, Κ. ἐ.

vſ. 61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam haeret vitium, emendandum ita, ut ſcribatur: τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγὲ, Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτο μέμηνας θηρσὶ παλαίειν; — *Brunckius* hanc, opinor, lectionem praeferret a ſe vulgatae ἔμεινας· alterique, qua legi poſſe putabat, ἐμήναο.

vſ. 61. Edebatur antea ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν, et ſic eſt in Aldina. Inde ſcribere potueram ἐμήναο, ut in Theocr. XXX. 31. ἐμαινόμαν φιλᾶσαι: quo etiam modo verſus bucolicus fieret. Sed ob praecedens τολμηρὲ Calliergi lectionem praetuli ἔμεινας, *ſuſtinuiſti*. Brunckius.

Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,

vſ. 64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσον ἐκχέει, partim ex Codd. et ex Ed. Flor. partim ex coniectura *D'Orvillii* recepi. [Reg. Cod. ἐγχέει. Vid. D'Orville in Miſcell. Obſervat. Vol. IV. p. 367. BRUNCKIUS]

vſ. 65. Τὰ δὲ πάντα] Litera mutata legendum arbitror: τὰ δὲ πακτὰ (id eſt πηκτὰ, ſive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. *terrae affixi ſanguinis grumi Venerisque lacrymae mutantur in flores.*

vſ. 68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] *Brunckius* edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

vſ. 69. Ἔστ' ἀγαθὰ] *Io. Luzacius* legendum coniecit, Ἔσθ' ἁπαλὰ στιβὰς, —

vſ. 70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] Pro ἔχει ſcribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum cenſuit *Iſ. Voſſius.* — λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόνγ', ἴδε, νεκρὸς Ἄδωνις· placebat *Io. Ruardi.*

vſ. 72. Κάτθεό νιν] Ut legendum putabat *Waſſenbergius*, cum ſcriptum ſit in Cod. Reg. Pariſ. illud recepi pro vulgato, Κάτθεο καί. [κάτθεό νιν. Sic recte cod. Reg. e quo etiam v. ſeq. ἐμόχθη recepi. BRUNCKIUS.] — Pro φάρεσιν, οἷς, in Edd. Ald. et Flor. legitur φαρέεσιν, οἱ ἐνίαυεν.

vſ. 73. Τοῖς] Scribi etiam poterit, Τῷ· ſi referatur ad κλιντῆρι. hoc in vſ. verbum ἐμόχθει, a *Br.* mutatum in ἐμόχθη, ſicut legitur in Cod. Pariſ. *Ruhnkenio* mihique de menda ſuſpectum eſt.

Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὢ μὲν ὀϊστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'· ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὢ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λύει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.

vſ. 74. Πόθει καὶ στυγνὸν] Haec quoque videri poſſunt vitiata, et forte quis legi mallet: — Παγχρύσῳ κλιντῆρι ποθεινὸν στυγνὸν Ἄδωνιν. niſi ſenſus ſit: τὰ φάρη, οἷς ἰνίαυε, ποθεῖ, ſive ποθοῦσιν Ἄδωνιν, καὶ στυγνὸν ὄντα.

vſ. 75. Βάλλε δ' ἐνὶ στεφ.] Leni manu corrigit *Waſſenbergius*, Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι. — Sequentia ſic emendanda ſuſpicabatur *E. H. van Eldik:* Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πάσσε· σὺν αὐτῷ Χὠ κῆπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit coniectura *Io. Luzacii* legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῷ, Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

vſ. 77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigit *D. Ruhnkenius:* Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In Ed. legitur Ald. ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι· correctoris eſſe videtur, quod ex Cod Reg. Pariſ. *Brunckius* edidit: ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι.

vſ. 77. καλοῖσιν ἀλείφασι. Sic Reg. cod. In Ald. ſic ſcriptus hic verſus: ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι ῥαῖνε μύρεσσιν. Calliergus ῥαῖνε — ἀλείφασι ῥαῖνε μύροισιν. Optimum et genuinum eſt, quod dedimus. BRUNCKIUS.

vſ. 82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In Ed. Flor. ſic ſcriptus verſus legitur: ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔκαιν', ὃς δὲ πτερόν. ὃς δὲ φαρέτρην.

vſ. 83. 84. Ὃς δὲ λέβησι Χρυσείοις] Rectius legitur in Ed. Flor. ὃς δὲ λέβητι Χρυσείῳ φορέησιν ὕδωρ. — Pro λούει nollem nuper editum fuiſſet λύει.

Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζεσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. ὀυκ ἔτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν ὀυκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίεσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδεσιν, ὁ δέ σφισιν ὀυκ ἐπακέει.
Οὐ μὰν ὀυκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν ὀυκ ἀπολύει.

vſ. 86. Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν] Quod ſaepius eſt in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat *Lennepius:* Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. idque *Brunckius* in ſuam Edit. admiſit.

vſ. 88. Στέφος ἐξεπέτασσε] *Coronam reſolutam proiecit.* me quidem adeo vulgatum non offendit. a *Brunckio* receptum, ἐξεκίδασσε, placuit *Io. Pierſono;* ἐξεπάταξε, *Waſſenbergio.* — Proxima vſ. 89. recte diſtinxit *Heskinus.*

vſ. 90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum eſſe cenſet *Waſſenbergius.*

Ibid. Ἢ Ὑμέναιος] Sic ad mentem *Erneſti Gul. Higtii* reponere non dubitavi, pro αἲ Ὑμέναιοι. *Adonin magis adhuc, quam Hymenaeus, plorant Charites.*

vſ. 91. Τὸν υἱέα τῶ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο *Vulcanius* edidit.

vſ. 93. Αὐταὶ] In ſchedis ſuis correxerat *Pierſonus:* Αἲ αἲ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. commendat illud adiectum ὀξὺ λέγοντι· cuius loco δέξο λέγοντι eſt in Ed. Flor.

vſ. 94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte iam edidit *Vulcanius,* pro Μοῖραι· quod ab aliis revocari non debebat: veram hic lectionem probarunt *Barthius, Heskinus, Higtius, Pierſonus,* et *Brunckius.*

Ibid. Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν] Quod *Palmerio* venit in mentem, ne memoratu quidem dignum eſt. Placet inventum *Heskini,* haec et ſeqq. ſic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδουσιν. quae ſic ſcripta *Brunckius* recepit.

vſ. 95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

vſ. 96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει] Pro οὐ δύναται dictum putabat

Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδρᾶεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὼ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος ἐδὲν ἀπάντη,

Heskinus; Higtius vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Ut *Brunckio*, mihi quoque placet *Koenii* correctio, Οὐ μὰν, ὄκκ' ἐθέλει, ſive potius ἐθέλοι.

vſ. 96. ὠ μὰν, ὄκκ' ἐθέλει. Sic ſcripſi ex emendatione doctiſſimi Koen ad Gregorium de Dial. p. 81. BRUNCKIUS.

Ibid. Κώρα δέ μιν] Infelix eſt *Barthii* tentamen ſcribentis, Κώρα Κύριν οὐκ ἀπολύει.

vſ. 97. Ἴσχεο κομμῶν] *Deſine planctuum.* Veram lectionem, dudum inventam a *Ruhnkenio*, pro vulgato κώμων reſtitui. Idem illud in mentem venit *Barthio*, et *Wakkero*.

II. vſ. 1. Ἰξευτὰς] Hi XVI verſus ex *Bionis Smyrnaei* Bucolicis ſervati proſtant in *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 400. *Grotii* p. 267.

vſ. 4. Μέγα φαίνετο ὄρνεον] Syllaba ſcribendum repetita: μέγα φαίνετο τὤρνεον αὐτῷ.

vſ. 7. Ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ] Sic recte ſcriptam vocem ediderunt *Urſinus*, *Gesnerus*, aliique: οὕνεκα, quod praebet Ed. prima *Stobaei*, fluxit ex interpretatione adiecta: eius loco ὅτι *Brunckius* edidit. — Ἀσχάλλων ſcribatur, ἀσχαλάων, an ἀσχαλόων, nihil adeo intereſt.

Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀρετρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῆ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

Εἰδύλλιον γ'.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἃ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον

vſ. 11. Μειδιόων] Cum *Br.* dedi, pro Μειδιάων.

vſ. 12. Φείδεο τᾶς θήρας] Ex *Stobaeo Gesn.* recte dedit *Vulcanius:* ex Ed. *Trincavelli* τὰν θήραν exhibet Ed. *F. Urſini.*

vſ. 15. Ἀπάλμενος] Pro ἐπάλμενος repoſui cum *Ilgtio*, *Luzacio*, *Brunckio;* qui vſ. 16. edidit ἐνθὼν, vſ. 14. ἔνθῃς.

vſ. 15. ἐπάλμενος. Sic Stobaei editiones. Mallem ἀπάλμενος. Brunckius.

III. vſ. 1. Ἁ μεγάλα] Hos etiam XIII verſus ut *Bionis* praebet *Stobaeus Gesn.* p. 388. *Grotii*, p. 245. in Ed. prima *Trincavelli* et in MS. Leid. adſcriptum legitur: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

Ibid. Ἔθ' ὑπνώοντι] Amico cuidam meo hic in mentem venerat ἔτι χνοάοντι. Veram lectionem detexit *Io. Fred. Herelius*, in literis ad *D. R.* datis corrigens, ἔθ' ἡβώοντι.

vſ. 3. Τόσον δέ μοι] Ed. *Brunckius*, τόσον δ' ἐμὶν ἔ. μ. vſ. 4. μέλπην μοι φίλε βῶτα.

vſ. 5. Ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βωκολίασδον] In his *Brunckium* ſe-

Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ᾽ ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον. ὁ δ᾽ οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ᾽ ἐδίδασκε
Θνατῶν τ᾽ ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ᾽ ἔρως μ᾽ ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ᾽ ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον δ΄.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.

quutus, ἐγὼν tamen ſuo loco reliqui. Ante editum ἀπῆλθεν· et βουκολίασδον· cuius loco βουκολιάσδων erat in Ed. *Gesn.* et Cod. ſcripto.

vſ. 6. Μαθεῖν] Ed. *Br.* μαθῆν.

vſ. 8. Κίθαριν δ᾽ ὡς] Ed. *Br.* κιθάραν ὡς.

vſ. 9. Ἐμπάζετο] Ed. *Br.* ἐμπάσδετο.

vſ. 10. Ἀλλά μοι] Ed. *Br.* ἀλλ᾽ ἐμὶν, — et, pro καί μ᾽, κἤμ᾽. Cum illo vſ. 11. recepi, Θνατῶν τ᾽ ἀθανάτων τε πόθους. Copula voci θνατῶν ſubiecta aberat ab Edd.

vſ. 13. Ἐδίδαξεν] Ex *Stobaeo* MS. prodiit, hic melius vulgato ἐδίδασκεν.

IV. vſ. 1. Ταὶ Μοῖσαι] His etiam verſibus, qui ſunt in *Stobaeo Gesn.* p. 387. *Grotii* p. 241. adſcriptum in Cod. Leid. ut in Ed. Veneta: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

vſ. 1. 2. Οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι] Haec ad mentem meam *Brunckius* edidit, pro vulgatis, ἢ φοβέονται, Ἠ ᾽κ θυμῶ φιλέοντι. *Stobaei* Floril. MS. mihi praebuit οὐ φοβέονται. In Ed. *Gesneri* repertum οὐ φοβέονται dedit et *Urſinus*; quod recipi non debebat ab *Heskino*. — *Whitſordus* iam dederat, οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ φιλέοντι. vocula δὲ requirebatur interiecta, et verbi forma, his etiam Poëtis uſitata.

Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος ἐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

vſ. 3. Ὀπηδῇ] Dubites, utrum ὀπαδῇ dederit Poëta, an ἀείδῃ. ἀείδῃ vetus eſt lectio Codicum, ab *H. Stephano* et *F. Urſino* reperta: hinc fluxit lectio primae Ed. *Stob.* δὴ δὴ, et MS. Leid. δ' εἰ δή. ὀπηδεῖ dedit in ſua Ed. *Gesn.* et ſatis commodum hic videtur ὀπαδεῖ. quod *Br.* admiſit; qui vſ. 4. ſcripſit διδάσκην.

vſ. 5 Ἢν δὲ νόον τις] Sic cum *Brunckio* edere non dubitavi, pro vulgato, Ἢν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι.

vſ. 7. Ἀληθής] Ed. *Br.* ἀλαθής.

vſ. 8 Ἀθανάτων] Pro ἀθάνατον, prout videram ſcribendum, ſcriptum praebuit *Stobaei* Cod. MS. — In vſ. ſeq. vitioſe olim legebatur Καμβαίνει. ad Moschum p. 84

vſ 11. Καὶ τόκα μοι χαίροισα] *Ruhnkenio* prae vulgato placet, Αὐτίκα μοι. *Brunckius* edidit, καὶ τόκ' ἐμίν· qui ſervandum putat χαίροισα· cuius loco χαρίεσσα *Lennepio* videbatur aptius. [χαίροισα non ſollicitandum. i. e. *ſponte ſua fluit.* Brunckius.] — Hoc in vſ. pro ῥέει ᾠδά, in una legitur Ed. *Urſini*, ῥέει αὐδά. quod, ſi Codices exhiberent, praeferrem.

Εἰδύλλιον ε΄.

Οὐκ οἶδ᾽, οὐδ᾽ ἐπέοικεν, ἃ μὴ ᾽μάθομεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
Εἰ δ᾽ οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ᾽ ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ᾽ ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ᾽ ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἃ δειλοὶ καμάτως κ᾽ εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ᾽ ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;

V. vſ. 1. Οὐκ οἶδ᾽] In *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 375. hic verſus, ut *Bionis*, ceteris praeſigitur; quem ut illius dedit etiam *Grotius*: ſequentibus in Ed. *Stob.* Veneta, et in MS. Leid. praeſigitur, ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. [Brunck. eum tanquam fragmentum ſeparavit.]

vſ. 2. Εἴ μοι] Ed. *Br.* Αἴ μοι· qui hoc etiam in vſ. μοῦνα mutavit in μῶνα, et vſ. 4. 5. 9. Εἰ in αἰ.

vſ. 3. Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι] Ed. *Br.* K. ἐμὶν θησεῦντι.

Ibid. Μοῖσα] Sic mihi quoque, pro Μοῖρα, ſcribendum videbatur cum *Pierſono*, aliisque. vulgatam lectionem tueri voluit *Heskinus*.

vſ. 4. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν] Pro μοχθεῖν ſic ſcripſi cum *Br.* πλήονα iam dederant *Vulcanius* et *Heinſius*.

vſ. 5. Ἄμμιν] *Grotius* edidit, ut uſitatius, pro ἁμίν· hic vitioſum erat ἁμῖν.

vſ. 8. Ποθ᾽ ὕστερον] *Br.* Ed. πόχ᾽ ὕστερον.

v. 9. Ἐλθεῖν] Genuinam formam ἐνθῆν hic etiam exhibuit *Br.* et vſ. 11. κὴς monuit ſcribendum.

Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

Εἰδύλλιον ϛ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἴαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργείῃ τε καὶ ὄκνῳ;

vſ. 15. Λάχομεν χρόνον] Hunc verſum, adiecto ἐμβιοτεύειν, ſuppleri poſſe putabat *Iſ. Voſſius*; λάχομες ſcribendum, *Brunck.* [velut ſupra ſcribatur πονεῦμες, βάλλομες.]

VI. vſ. 1. Εἴαρος] Ex *Stobaei* Eclogis Phyſ. MSS. in Bibl. Farneſ hos *Bionis* verſus primus protulit *F. Urſinus* in *Virg.* cum Gr. Script. collato, p. 2. 3. et paulo poſt eosdem edidit cum ceteris *Bionis* et *Moſchi* carminum fragmentis: Editis poſtea *Stobaeanis* iſtis Eclogis, *Gul. Canterus* eosdem exhibuit p. 18. et 19. velut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν, prout in Codice *Sambuci* vitioſe ſcripti proſtabant: *Grotius* in Excerptis dedit p. 147. 149. partim ex MS. Pariſ. emendatos.

Ibid. Φθινοπώρου] Ed. *Br.* φθινοπώρω· et vſ. 2. ἐνθῆν, pro ἐλθεῖν.

vſ. 4. Ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρὰ] Cum *Cantero Grotius* edidit λιμὸς ἐλαφρός· ſed Dorice ἁ λιμὸς dicebatur, ut et in vulgari Dialecto. — ὅκ' ἀνδράσι, *Br.* Ed.

vſ. 6. Θαλπόμενοι θέλγονται] Sic recte vulgavit *Urſinus*: *Grotius* edidit, Θαλπόμενοι τέρπονται· ex coniectura corrigens vitioſa *Canteri*, θαλπόμενοι θάλποντας· huius Codex ſequentem vſ. ſui parte defectum exhibebat.

Ibid. Ἀεργείῃ] Vel ἀεργίᾳ ſcribendum; non ἀεργίῃ, vel ἀεργίᾳ. ἀεργείῃ dederunt *Canter.* et *Grotius*.

Ἦ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμώς τε φοβεῦμαι.
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίïος ἀώς.

vſ. 8. Ἁ σχολὰ ἄμμιν] Pro ἀσχολὰν, vel, ut erat in MS. Pariſ. ἀσχολαὶ, ſic fuit emendatum ab *Urſino*, et *Grotio*. — Pro ἡμῖν ſcripſi, more in his uſitato, ἄμμιν.

vſ. 10. Ἱερὰ ταῦτα] *Lennepio* ſcribendum videbatur ὥρια ταῦτα.

Ibid. Σεῦ δὲ ἕκατι] Sic ex Codd. ediderunt *Urſinus*, et *Grotius*, et in vſ. 11. πέλεν ἅδιον. vitioſa dedit *Canterus*.

vſ. 13. Νόσον] Νόσος, ut edidit *Brunckius*, ſcribendum putabat *Hemſterhuſius*.

vſ. 14. Νιφετὸν κρυμούς τε] Qui hoc in vſ. φέρην quoque ſcripſit, *Br.* edidit νιφετὸν (νιφετοὺς, *Vulcan.*) κρυμώς τε. ſed in notis ex Ed. *Canteri* repetitum praeſert κρυμνόν. haec mihi forma videtur vitioſa.

vſ. 14. κρυμώς τε. Hoc dedi e Fulvio Urſino, qui habet κρυμούς τε. Canterus in Stobaei Ecl. phyſ. p. 19. aliam habet lectionem, quam ſinceram puto, κρυμνόν τε, quod in Floril. Grotii depravatum eſt typothetae errore in κρυπνόν τε. Stobaeum Canteri inſpicere neglexeram. Heſychius: κρυμνὸς, ὁ κρυμός. πάγος, ψύχος, μέγα ῥῖγος. Doctiſſimi interpretes vocis κρυμνὸς exemplum non protulerunt. Hinc confirmari poteſt Heſychii gloſſa. Brunck.

vſ. 17. Βλαστεῖ] *Brunckius* edidit βλαστῇ. quae Dorica erat in his contractis ſcribendi ratio: Βλάστη dederant *Canter.* et *Grotius*.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν.
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ὠτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

η.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόω παρεόντος,

Εἰ

VII. vſ. 1. Ἀμφασία] Hoc etiam carminis fragm. primus edidit *Urſinus* in *Virg*. p. 3. et paulo poſt Lyricorum fragmentis ſubiectum. melius vero ſcriptum *Canterus*, in *Stobaei* Ecl. p. 11. his ex Cod. adſcriptis: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολίων (βουκολικῶν) εἰς Ὑάκινθον.

Ibid. Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν] *Gul. Canterus* et *Grotius* ſic ſcriptum in ſuis quisque Codd. invenerunt: ex *Farneſiano* dederat *Urſinus*, Ἀμφασία τὸν βίον ἕλεν· cuius loco τὸν Φοῖβον ſcribendum monuit et *Theod. Canterus*. — In ſua Ed. *Vulcanius* exhibuit: Ἀμφασία δὲ Βίων ἕλε τοσσόν δ' ἄλγος ἔχοντα. unde non abſurde fecerat *Higtius*: Ἀμφασία Παιῶν ἕλε. *ipſe Deus medicinae obſtupuit*. Vera Codicum lectio eſt, τὸν Φοῖβον.

vſ. 2. Σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν] Vitioſum verbum ἐπεβώετο dederunt *Canter*. et *Grotius;* quod in ἐπεμώετο mutandum cenſuit *Salmaſius*, qui tamen illud nusquam legerat. Ἐπεβαίνετο *F. Urſinus* invenit in Cod. Flor. hoc recte *Vulcanius* in ἐπεμαίετο emendavit, a *Dan.* quoque *Heinſio*, aliisque probatum. — In vſ. ſeq. formam ἀμβροσίῃ ne hic quidem mutandam arbitror in ἀμβροσίᾳ.

VIII. vſ. 1. Ὄλβιοι] Vt *Bionis* habet hos verſus *Stobaeus* in Floril. p. 389.

Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας
Οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἤρητο κελεύθως.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεὺς,
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

θ'.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδέ τι πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ι'.

Μοίσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαί μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

vſ. 5. Ἤρητο] *Grotii* lectionem cum *Br.* recepi, qui ſic emendavit a *Gesnero* vulgatum ἄρκτο. ἄρητο, *Vulcanius*; ἆρητο dedit *Heinſius*: ἀροῖτο legitur in Codice *Stobaei* Pariſino. Poëta forte ſcripſerat, ἠρεῖτο.

vſ. 7. Θνάσκων, ὅτι] Fruſtra *Gesnerus* legere tentabat, θνάσκοντ', ὅτε — vulgata recte cepit *Grotius.*

IX. vſ. 1. Οὐ καλὸν] Hi tres vſſ. una cum fragm. XI. leguntur ut *Bionis Smyrnaei* in *Stobaeo Gesn.* p. 200. *Grotii* p. 132. In prima Ed. Veneta adſcriptum: Σμυρναίου βουκολικοῦ. in MS. Leid. ἐκ τῶν Βίωνος Σμυρναίου βουκολικῶν.

vſ. 2. Μηδέ τι πάντ' ἄλλου] Ἄλλο, quod eſt et in Cod. Leid. dederunt *Trincavellus* et *Gesnerus*; e coniectura *Grotius*: Μηδ' εἰ παντελέως χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Τεχνᾶσθαι σ. *Salmaſius* corrigere tentabat, Μηδέτι πάντ' ἄλλω. Una litera mutata veram, ut puto, lectionem reſtituet: Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν· *neque ad omnia alterius opera indigere.* — Rediit in hunc vſ. αὐτὸς, a *Grotio* in αὐτὸν mutatum.

X. vſ. 1. Μοίσας] Ex Cod. Farneſ. hoc carminis fragm. pri-

ιά.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας
Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ιβ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος ἐκ ἀπολείψω.

mus edidit F. *Urſinus;* in Eclogis *Stobaei*, a *Cantero* poſtea editis, legitur p. 22, ut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. Primus horum vſ. vitioſe ſcriptus in Ed. *Canteri*, in Excerptis *Grotii* prodiit, p. 149. ex Cod. Pariſ. emendatus.

XI. vſ. 1. Ἐκ θαμινῆς] Vid. ad Fragm. IX. — Vitioſa primi verſus ſcriptio in Ed. Veneta *Stobaei*, ὦ κ' ὡς λόγος αἱ ἐσιοίσας· praebet ſaltem formam rariorem, quam habet etiam Cod. Leid. αἰὲς ἰοίσας, a Grammaticis adnotatam. — In vſ. ſeq. pro ῥωγμὸν *Brunckius* edidit ῥωχμόν. utraque forma fuit uſitata.

XII. vſ. 1. Αὐτὰρ ἐγὼν] Hoc, velut ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν, dederat in ſua Ed. *Trincavellus*, legitur in *Stobaeo Gesn.* p. 580. *Grotii*, p. 463.

Ibid. Βασεῦμαι] Hoc verbum dederant Editores iſti in tres voculas diſtractum, βὰς εὖ καὶ, prout etiam legitur in Cod. Leid. Emendatum βασεῦμαι dudum praebuit ex *Stobaeo* MS. *Urſinus;* quod a *Vulcanio*, *Heinſio*, aliisque reſtitui etiam debuerat.

vſ. 2 Ψιθυρίσδω] Scribi poterit [cum *Brunckio*] ψιθυρίσδων ex MS. Leid. et ex Ed. *Trincav.*

vſ. 4. Οὐκ ἀπολείψω] Οὐκ ἀπολείψει eſt in Ed. *Trinc.* ἀπολείψειν in Ed. *Gesn.* qui in margine corrigit, οὐκ ἀπολείψω, ut eſt in Cod. Leid.

ιγ'.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χ' ὠ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ιδ'.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ιε'.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῇς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,

XIII. Μηδὲ λίπῃς] Ἐκ Βίωνος βουκολικῶν dedit et hoc fragm. *Trincav.* a *Gesn.* vulgatum p. 239. *Grotio* p. 163. — In horum verſuum ſecundo, ut vitium tolleretur, *Brunckius* edidit formam rariſſime certe obviam: Μισθὸν ἔδω. τιμὰ —. ſervata forma ſolemni, vox transponi poterit: Μισθὸν ἔδωκε· ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμά.

XIV. Μορφὰ] Adſcriptum huic vſ. in Ed. *Stobaei* prima: ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν. Eſt in *Stobaeo Gesn.* p. 407. Exc. *Grotii*, p. 269.

XV. ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inſcriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua *Bionis* ex duobus Codd. primus edidit *F. Urſinus:* emendatius ſcriptum exhibuerunt *Io. Dan. Lennepius* in Animadv. ad *Coluthum* III, c. X. et nuper in Analectis *Brunckius.*

vſ. 1. Λῇς νύ τι] Suſpicabatur *Io. Pierſon.* tres primos ver-

Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κἤν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἁδὺν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,
Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
* Ἀηδήνη τ' ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βωκόλος. ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,

ſus ad alind olim pertinuiſſe carmen; quo Lycidam *Bion* fecerat amores cantantem Polyphemi; huiusque carminis *Bionei* partes feciſſe fragm. XII. et XIV. idem de fragm. X. forte ſuſpicari liceret.

vſ. 3. Ἠϊόνι] Ed. *Br.* αἰόνι. vſ. 4. Κἤμοὶ σ. [et Μόρσων.]

vſ. 5. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μ.] Pro vulgatis, Σκύριόν, Λυκίδα, ζαλῶν recte *Lennepius* correxit; atque id ſequuti ſunt *Toupius* et *Brunckius*.

vſ. 7. Ὅπως δ' ἐψεύσατο] Sic primus emendavit *G. Canterus*, pro ὅκως δὲ ἐγεύσατο. — Praeterea ſcriptum maluit *Lennepius*: Πῶς παῖς ἕσσατο φάρει. *Pierſono* venit in mentem: Πῶς παῖς ἕσσατο, φωτὸς ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.

vſ. 8. 9 Ἀπαλέγοισα Ἀηδήνη τ' ἄπαστον] Vitioſa, quae dedit ex Codd. *Urſinus*, hic intacta reliqui, variis coniecturis tentata. *Scaliger* legi poſſe putabat: θάλπ' ἀλέγοισα Ἀκμηνον καὶ ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. *Lennepius* emendare conabatur: ἄγ' ἀλέγιζεν Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δ. Quod *Toupius* in Epiſt. Crit. propoſuit, Χ' ὥπως — ἐμφαγαπάζοι Ἀειδῆ καὶ ἄπυστον Α. Δ. in ſuam Edit. recepit *Brunckius*: conferatur *Heskini* lectio. His, opinor, multo melior videbitur *Ruhnkenii* coniectura legentis: Χ' ὥπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα Πηλείδην ἀγάπαζεν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

vſ. 10. Τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ β.] Ed. *Br.* τὰν Ἑ. πόχ' ὁ β. qui vſ.

Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. ὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, ὔτ' Ἤλιδος, ὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, * Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεὺς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠύτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε; κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,

ſeq. cum *Heskino* recte literam δ' interiecit. Idem *Br.* vſ. 13. vulgavit Ἅλιδος.

vſ. 14. Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα] Hic etiam *Urſini* vitioſa cum *Heinſio* et *Vulcanio* reliqui. *Scaliger* emendabat, φέρων τίσιν αἰνὸν Ἄρνα. accentu retracto τίσιν, *vindictam*, maluit *Lennepius*: exhibuit iſta in ſua Ed. *Brunckius*. Ab hac multum diſtat elegans, et, ut puto, vera *Ruhnkenii* coniectura, qua legit, — φέρων φθισάνορ' Ἄρνα. Ζωστάνον Eldin. ap. Sant. ad Catull. p. 43.

vſ. 15. Μοῦνος] Hic etiam a *Br.* in μῶνος fuit mutatum.

vſ. 17. Παρθενικὸν κόπον εἶχεν] Sic cum *Scaligero* ſcripſi pro κόρον· quod alii tamen ſervandum cenſuerunt, et a *Br.* fuit relictum.

Ibid. Ἐφαίνετο] Haec et proxima mihi quidem ſincera videntur, quae ſic mutanda videbantur *Heskino*: ὑφαίνετο δ' ἠύτε κώρα Κὰδδ' ἄρ' ἶσον τήναις ϑ. tum ſaltem ſcribi debuerat ὕφαινέ τε. ſed neque praepoſitio verbo θηλύνετο congruit.

vſ. 18. Καὶ τόσον ἄνθος] Corrigere tentabat *Eldikius*: καί τ' ἶτον ἄνθος Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς. ultimum illud in παρῇσι mutatum voluiſſe *Salmaſium*, *Iſ. Voſſius* adnotavit, ut verſus eſſet numeroſior. παρειαῖς Ed. *Br.*

vſ. 20. Παρθενικῆς] Qui παρθενικᾶς dedit, *Br.* et in hoc vſ. ἐπύκασδε καλύπτρα· intactum tamen reliquit ἐβάδιζε.

vſ. 21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recte, me iudice, *Lennepius* emendavit: Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα. et hoc *Br.* recepit. — In vſ. ſequentem, pro μαρίζετο, *G. Canteri* correctionem,

Ἐξ ἀῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ·
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.
Ἤσθιε δ' ὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσυσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
Αὐτὰρ ἐγὼ μώνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
Αἱ δύο, παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * *

παρίζετο admisi, a variis probatam: vera lectione inventa suam nollem *Heskinus* memorasset: παρίσδετο edidit *Brunckius*, et in vs. 23. καὶ πόκα μὲν τήνας. —

vs. 24. Στόμ' ἀνὰ] Mendosa, ut erant in Codd. reliqui: *Ursino*, corrigenti, Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, *Heskinus* et *Brunckius* adstipulantur. — Proxima hoc in vs. τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει. merito inepta videbantur *Scaligero*, sic autem haec quaeque praecedunt emendanda: Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα χαίρε' ἐπήνει· priore correctione, quae *Salmasio* quoque venit in mentem, probata, sequentia *Lennepius* legebat: τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει. Ab his diversum vulgato *Brunckius* substituit: τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπέρρει.

vs. 28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit *Lennepius*: Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις. Sic edidit e coniecturis h. v. *Brunckius*: Αὐτὰρ ἐγὼν μώνα, μώνα τὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.

vs. 29. Αἱ δύο, παρθενικαὶ] Viderunt *Salmasius*, et *Heskinus*, sic emendandam vocem, non Graecam, Αἱ δ' ὑποπαρθενικαί. Forsan in voce δύο ter repetita quaesiverat *Bion* elegantiam, dederatque adeo: Αἱ δύο παρθενικαὶ, δύ' ὁμάλικες, αἱ δύο καλαί.

vs. 30. Κατὰ λέκτρα] Pro vulgato καὶ, κατὰ posui cum *Scaligero*, *Heskino*, *Brunckio*: κάλλεκτρα ut *Salmasio*, placuit etiam *E. H. Eldikio*.

vs. 31. Νύσσα γὰρ δολία] In lectione *Scaligeri*, Νύσσα γὰρ ἀργαλέα· incommodus vocularum δὲ et γὰρ concursus evitabitur, si cum *Luzacio* legamus: ἁ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει. [Ed. *Br.* Νύσσα, καὶ δολία με τροφὸς α. σ. μ.]

ιϛ'.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδυ φάος· ὤνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

ιζ'.

Ἄμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;

XVI. Ἕσπερε] Hos verſus, inter *Moſchi* carminum reliquias absque ulla auctoritate vulgatos, ut *Bionis* exhibet *Stobaeus Gesn.* p. 388. *Grotii* p. 245.

vſ. 6. 7. Οὐκ ἐπὶ φωρὰν Ἔρχομαι,] Sic recte ſcripta iam dederat in Theſ. L. G. *Henr. Stephanus.* In Ed. prima *Stobaei* φωρῶν *Trinçavellus* exhibuit; φωρᾶν, *Gesnerus*, et *Grotius*; quod etiam in Cod. eſt Leidenſi et in *Urſini* Bioneis.

vſ. 7. Ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω] Vere corrigit, ut equidem puto, *D. Ruhnkenius:* ὁδοιπορέοντα λοχήσω. Noti ſunt ὁδολόχοι, et νυκτιλόχοι.

XVII. Ἄμερε Κυπριγένεια] Hoc etiam *Bionis* fragm. debemus *Stobaeo*, cuius illud praebet Florileg. in Ed. *Gesn.* p. 401. *Grotii* p. 267. — In his nihil novatum niſi vſ. 3, quo τί νυ αὐτὰ

Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

a *Scaligero* positum, pro τίναυτα. et vs. 6. ἄμμιν scriptum, pro ἡμῖν. — In ultimo versu τῆνον in πτηνὸν, vel πτανὸν, mutandum suspicatur *Villoisonus*. — [Ed. *Br*. vs. 3. 4. καὶ τί δ' ἀάσθης, Ταλίκον ὡς — τέκοιο.]

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Εἰδύλλιον α΄.

Ἁ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα, μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν ȣ̓ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῶ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἶσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ] Ut *Moschi* legitur in *Stobaei* Floril. *Gesn.* p. 391. 392. *Grotii* p. 255. 257.

vſ. 1. Τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα] Has voces a ſeqq. ſeparavi, ut clamaſſe videretur Venus, *εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα τὸν υἱέα.*

vſ. 2. Εἴ τις] Αἴ τις Ed. *Brunckii.*

vſ. 5. Τὺ δ', ὦ ξένε,] Sic recte vulgarunt *Vulcanius* et *D. Heinſius*, pro vitioſo *τί δῶ ξένε*, quod eſt in Ed. Ald. *Stobaeo Gesn.* et in Codd. Pariſinis, quos in meam gratiam contulit *Villoiſonus.* *τὶ δ', ὦ ξένε*, dederunt *Grotius*, et *Brunckius.*

vſ. 6. Ἔστι] Relictum v. 3. hic in Ἐντὶ mutavit *Brunckius.*

Ibid. Ἐν εἴκοσι πᾶσι] Miror cur veterem ſcribendi morem obliteratum hic voluerit *D. Heinſius*, corrigendo *παισὶ*, quod, amici iudicium ſequutus, *Grotius* repraeſentavit.

vſ. 7. Ὄμματα δ' αὐτῶ] Dorice ſic ſcribatur, an *αὐτῷ*, nihil intereſt.

vſ. 10. Ἢν δὲ χολᾷ] Ex ſuo *Stobaei* Cod. diverſam lectio-

Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κεὶς Ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ

nem *Urſinus* enotavit, Ἐν δὲ χολᾷ· quae, ſi paululum adiuvetur, veram forte dabit: Ἐν δὲ χολὰ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος.

vſ. 13. Τήνω] *Iſ. Voſſius*, quod in Cod. MS. reperit, praetuliſſe videtur τήνῳ.

vſ. 16. Ὡς ὄρνις] Pro ὅσον ὄρνις, quatuor Codices praebuere, Florentinus *Urſino*, Pariſinus *Grotio*, *Brunckio* Vindobon. Mosquenſis *Chriſt. Frid. Matthaeo*. [ὅσον ὄρνις. Cod. Caeſar. et Stob. in Floril. Grot. p. 267 ὡς ὄρνις, quod praeferendum videtur. Brunckius.] — Pro ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους in Cod. ſuo legit *Urſin.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. idem in Mosq. *Matthaeus*. in alio *Iſ. Voſſius*: Poëta probabiliter dederat more ſuae gentis: ἄλλοκ' ἐπ' ἄλλως.

vſ. 18. Ὑπὲρ τόξῳ] In duobus Codd. Reg. Pariſ. legitur ἐπὶ τόξῳ· qua etiam ratione ſcribi potuit.

vſ. 19. Τυτθὸν ἐοῖ] Pro Τυτθὸν ἐνὶ τὸ β. quod eſt in Edd. *Stob.* ſic ediderunt *Urſinus*, *Vulcanius*, *Heinſ.* aliique, ut inventum fuit in Codd.

vſ. 21. Κἠμὲ] Rectius in *Stob.* ſcribitur Floril. quam ab *Urſino* κἀμέ.

vſ. 21. κἠμὲ habent Planudeae codices, Florentina editio, et Regius Bucolicorum codex. In recentioribus Anthologiae editionibus mutatum in κἀμέ. Sic ſingulis dialectis proprias formas obliteravit ipſorum editorum incuria aut prava ſedulitas. Supra 14. ſcribendum fuerat κἠς. et 28 χαρίσδομαι. Brunckius.

vſ. 22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα] *Pierſonus* emendabat, Πάν-

Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κῆν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ, ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι·
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

τα μὲν ἄγρια ταῦτα· *Io.* vero *Luzacius* haec et ſeqq. hac ratione: Ταῦτα μὲν ἄγρια πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τᾷ ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. *Saeva quidem iſta ſunt omnia; ſed multo his ſaevior eſt ipſi parvula fax, qua ſolem ipſum accendit.* — Has ex Cod. MS. lectiones *Iſ. Voſſius* enotavit: πολὺ πλεῖον δ' ἔνι αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐνοῖσα τὸν ἅ. α. ἐναίθει In duobus Codd. Pariſ. *Villoiſonus* invenit ἀναίθει· in tribus ἀνέχει.

vſ. 24 Δασας ἄγε] In *Stobaeo Gesneri* deterior eſt lectio δαμάσας ἄγε· quae reperta quoque fuit in quatuor Pariſ. retinuit illam *Grotius*; Latina tamen dedit, *ſtrictum rape.*

vſ. 25. Κῆν ποτ' ἴδῃς] Recte *Brunckius* edidit, κῆν πόκ' ἴδῃς.

vſ 26. Κῆν γελάῃ] In tribus Pariſin. hoc fuit inventum, pro γελάᾳ a *Br.* quoque receptum. Valck. κῆν γελάῃ. Sic Planudeae codices quidam et Florentina editio. Perperam mutarunt in γελάᾳ. Brunckius.

vſ. 27. Φαρμακόν ἐντι] Genuinum arbitror, quod *Iſ. Voſſ.* ex MS. Cod. adnotavit, τὰ χείλεα φαρμακόεντα.

vſ. 28. Χαρίζομαι] Hic etiam *Br.* ſcribi mallet χαρισδομαι.

vſ. 29. Μή τι θίγῃς] Mallem μὴ τὺ θίγῃς. Brunckius. Praeferrem cum *Br.* μὴ τὺ θίγῃς· μητοθίγῃς in Cod. legit *Iſ. Voſſius.*

ΕΥΡΩΠΗ.

Εἰδύλλιον β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,

ΕΥΡΩΠΗ] Editum ab *H. Steph.* velut *Moſchi* carmen, huic adſcriptum invenit in duobus Codd. *Fulv. Urſinus*, altero Vaticano, altero Mediceo: in Pariſinis Codd. hoc carmen non fuit repertum.

vſ. 7. Εὐρωπείη] Cum aliquoties ſic nomen ſcribatur in hoc carmine, hic illud recte dedit etiam *Br.* pro Εὐρώπεια, et vſ. 15. Εὐρωπείην.

vſ. 15. Γέρας ἔμμεναι] Γέρας ἔμμεν οἱ, ut legendum *Io. Pierſonus* in Veriſim. ſuſpicabatur, edidit ex illius coniectura *Brunckius*.

Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
Ποῖαί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,

vſ. 20. Ὀψὲ δὲ δειμαλέην] Cum *Brunckio* *Lennepii* coniecturam recepi, ſic corrigentis vulgata, Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ'· quia illam *D'Orvillius* ſcripti Codicis auctoritate confirmatam invenit.

vſ. 20. Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνεν. Ex hac ſincera lectione deprauata eſt ea, quae editiones omnes obtinet, ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀν. Vid. d'Orville ad Charit. p. 480. Brunckius.

vſ. 24. Τὴν] Ex Ed. Iunt. a me poſitum fuit pro ἥν.

vſ. 26. Ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα] Servandum eſt ἴδε, quamvis τίε, quod amico venit in mentem, primo adſpectu blandiri poſſit.

vſ. 30. Ἐντύναιτο] In Ed. prima Ald. legitur ἐντύναιντο· et vſ. ſeq. φαιδρύνοιντο· quae, aliunde adfirmata, genuina poterunt videri.

vſ. 31. Ἀναύρω] Ἀναύρων eſt in Ed. Flor. Haeſit in Ἀναύρου nomine *Palmerius*: *Heskinus* ſequitur *Iac. Nicol. Loënſem*; hic Schol. *Apoll. Rhod.*

Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῆ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ

Ἐκ

vſ. 36. Κύματος ἠχῇ] Quod iam olim protuli [ad Ammon. p. 204] necdum displicet, κύματος ἀγῇ· hoc *Brunckius* recepit.

vſ. 41. Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκε] *Caſaubonum* miror, cur legi voluerit: Ἥγε οἱ ἐννὸς ἔσκε· vel ἥγε ἑοῖ νυὸς ἔσκε. quorum prius *Brunckius* recepit: una tantum litera mutata legerem: Ἥγε οἱ αἵματος ἔσκε· *quae ipſi ſanguine erat iuncta.* Sic interdum loquuntur Poëtae.

vſ. 44. Ἰναχὶς Ἰὼ] Ἰνάχου Ἰὼ eſt in Ed. prima *Aldi*, hinc in illa *Urſini.*

vſ. 51. Πόρτιος Ἰναχίης] Pro vulgata voce εἰναλίης, *Pierſoni* coniecturam cum *Brunckio* recepi: has ex Cod. MS. lectiones edidit *Urſinus*: Πόρτιος· ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Clara verae lectionis veſtigia ſunt in his Ed. Ald. Πόρτιος εἶναι ληΐστὴν δι' ἑπτ. π. Ν.

vſ. 51. Recentiores editiones, πόρτιος εἰναλίης, τὴν — e neſcio cujus emendatione. Aldus: πόρτιος εἶναι ληΐστὴν δι' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Cod. Caeſar. εἶναι ληΐστὴν δ' ἑπτ — Calliergus et F.

Ἐκ βοὸς εὐκεραοῖο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλȣ ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσȣ̃ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείȣ ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ ȣ̃ν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκȣ θυόεσσαν ἐθείρην
Δρέπτον ἐριδμαίνȣσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδȣ χείρεσσι λέγȣσα,

Urſinus: πόρτιος. ἐς καλλίστην δ' ἐπτ —. Longe melius eſt, quod dedi e Pierſoni emendatione, quem vide Veriſimil. p. 51. Brunckius.

vſ. 54. Χαλκείη] Sic recte ſcripſit *Br.* pro Χαλκεία.

vſ. 60. Ταρσὸν ἀναπλώσας] Hic diſtinguendum erat; quo non animadverſo libri orae *Iſ. Voſſius* ἀναπλώσασ' adſcripſerat.

vſ. 61. Χρυσείου] Ex Ed. Flor. et optimo Cod. reſtitutum eſt pro vitioſo Χρυσεῖο, forte nato ex Dorico Χρυσείω· quod probabiliter *Moſchus* poſuerat: ex diverſis lectionibus Χρυσείου probarunt *D'Orvillius* [Vann. Crit. p. 379.] et *Brunckius*.

vſ. 67. Ἐαροτρεφέων] Vulgatae ſcriptioni, ἐαροτροφέων, legitimam praetuli, ex Cod. MS, ab *Urſino* oblatam.

Ibid. Πίπτεσκε] Huius loco Edd. Ald. et Flor. praebent θαλέθεσκε. quod paene *Moſcho* reſtituiſſem.

Οἵα περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος· ἣ μόνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,

vſ. 73. Παρθενίην μίτρην] Sic recte ſcriptum legitur in Edd. *Ald. Iunt.* et *Urſini.* non παρθενικὴν, quod hic minus erat commodum.

vſ. 74. Hunc et duo ſequentes verſus habet Stobaeus Floril. Grot. p. 255. ſub Theocriti nomine. BRUNCKIUS.

vſ 77. Δὴ γὰρ] Uſitatius Τοιγὰρ eſt in Edd. *Iunt.* et *Urſini*: ſed et alterum hoc in carmine ſimiliter poſitum recurrit.

vſ. 79. Κρύψε θεὸν] Primum ſuſpicatus *Caſaubonus*, legendum, Κρύψε θ' ἰὸν καὶ τρέψε δέμας· poſtea vidit nihil hic mutandum.

vſ. 82. Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται] Hunc certe verſum, ſi abeſſet, nemo deſideraret; nam non bene cohaerent quae ſequuntur: οὐδὲ μὲν οἷος Ὅστις — ablato verſu, vicini optime cohaerebunt.

vſ. 86. Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε] Vitioſum ὑπογλαύκεσκε *Caſaubonus* mutavit in ὑπογλαύσεσκε· quod *Brunckius* recepit: literam duplicatam malui.

Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ᾽ ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
Παρθενικὰς, πάσῃσι δ᾽ ἔρως γένετ᾽ ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ᾽ ἱμερτοῖο βοὸς, τοῦ δ᾽ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ᾽ αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖϊν· ἐδέρκετο δ᾽ Εὐρωπείην,
Αὐχέν᾽ ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦθ᾽ ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ᾽ ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας,
Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηῢς οὐδ᾽ εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις

vſ. 91. Τοῦ δ᾽ ἄμβροτος ὀδμὴ] Literam interiectam, quae vulgo omittitur, ex Ed. Iunt. recepi.

vſ. 94. Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην] Pro δέρην legendum χέρας cenſebat *Pierſonus:* ſervare malim vulgatum.

vſ. 95. Ἀμφαφάασκε] Omnino probandum eſt; vitioſum ἀμφαφάεσκε.

vſ. 96. Ἀπεμόργνυτο καὶ κύσε] Praebuit Ed. Iunt. pro ἀπομόργνυτο καὶ κύε· in Ald. etiam eſt κύσε.

vſ. 98. Ἀνηπύοντος] Nusquam compoſitum illud reperitur; ſcribendum arbitror ἂν ἠπύοντος, uſitato more; ut ἂν cum φαίης iungatur.

vſ. 104. Οἷά τε νηῦς] Οἷά τε νῆα eſt in Ed. prima Aldi. Alibi commoda, hinc aliena mihi videtur iſta comparatio. Si legerentur haec in Codd. ἁπάσας, Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται οἷά τ᾽ ἀπήνα· mihi quidem placerent.

Ἄλλεσι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠύτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μόνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' ἐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠύτε δελφίς·
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδεπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθε
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυῤῥόε ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρε δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ

vſ. 109. Ἀνεπίλνατο] Hic non convenit: ἀνεπίδνατο eſt in Ed. Iunt. ἀνεπίλλατο in Ald. ἀνεπήλατο recte in ora libri ſui correxiſſe videtur *Iſ. Voſſius;* prout in notis ſubiectis *Brunckius* etiam legendum cenſuit.

vſ. 109. Scr. ἀνεπήλατο, i. e. ἀνεπήδησε, ab ἀνεπάλλομαι. Imperfectum ἀνεπάλλετο temporum rationi contrarium eſt. Verbum debet eſſe in aoriſto. Caeſar. cod. ἀνεπήλλατο, quod emendationem meam confirmat. Aldus ἀνεπίλλατο. Caeterae editiones ἀνεπίλνατο, ſine ſenſu. BRUNCKIUS.

vſ. 115. Ἐστιχόωντο] Sic *Scaliger* emendavit ab *Aldo* vulgatum ἀντεχόωντο.

vſ. 119. Βαθυῤῥόου ἐνναετῆρες] Loco primae vocis βαθύθροοι legitur in Ald. Ed. pro ἐνναετῆρες, in Ed. Iunt. αὐλητῆρες.

vſ. 120. Κόχλοισιν τ.] Κόχλοισι τ. legi mallet *Brunckius.* [κόχλοισι Et 133. νηυσί. Hanc ſcripturam confirmat Caeſar. cod. BRUNCKIUS.]

Εἴρυε πορφυρέας κόλπȣ πτύχας, ὄφρα κεν ὠὴν
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ' ȣ̓́τ' ἀκτή τις ἁλίῤῥοθος, ȣ̓́τ' ὄρος αἰπὺ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνὴν,
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, ȣ̓δὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέȣσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, ȣ̓́τε τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχȣσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοί εἰσιν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς,

vſ. 123. Ὄφρα κεν ὠὴν Δεύοι] *Aurati* coniecturam, a *Caſaubono* probatam, legentis, ὄφρα μὴ ὠὴν Δεύοι ἐφελκομένην, recepit *Brunckius*. Requiri omnino videtur μὴ, ſed malim etiam Δευῇ· quod in vitiatis legitur ab *Urſino* editis ex Cod. MS ὄφρα κε νηῶν ἐνδευὴ. haec in Ald. ſunt Ed. ὄφρα κε νηῶν Ἐν δέ οἱ ἑλκόμενον· in Ed. Flor. κενηῶν et ἐφελκόμενον.

vſ. 125. Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος] *Lennepius* et *Pierſonus* emendarunt: Κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος· dudum ante idem placuit *Salmaſio*.

vſ. 127. Ἄνευθεν] Ἄνευθε hic ſcribi maluit *Br*.

vſ. 128. Ἁλίῤῥοθος] Cum *Brunckius* meum illud [ad Eurip. Hippol. p. 291] iam admiſerit, pro ἁλίῤῥοος recepi.

vſ. 133. Νηυσὶν γὰρ] Νηυσὶ γὰρ legi mallet *Brunckius*.

vſ. 138. Σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον] Sic iſta mihi, inſtar ſimilium, eleganter ſcripta videntur; neque adeo mutanda in σὺ δ' ὡς χθόνα.

Ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
 Ὣς φάτο· τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμί, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ,ττ' ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

vſ. 154. Ταῦρον ἐειδόμενον] Homerico more ſcripſerat, opinor, *Moſchus:* Ταύρῳ ἐειδόμενον. [vſ. 155. Pro ὅπα *Br.* edidit ὅπη, ut ſupra etiam vſ. 13. βιαζομένη et vſ. 97. μυκήσατο.]

vſ. 156. Κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας] Ex Cod. Vindobon. hanc lectionem Poëta a *Brunckio* recepit: in vulgatis erat Edd. κλυτοὺς μάλα φύσεαι υἷας· ſed vox μάλα aberat a Vett. Edd. Adſcripſerat *Iſ. Voſſ.* „Ed. Rom. κλεινοὺς, lege, κλεεννοὺς φύσσεαι υἷας.

vſ. 156. κλυτοὺς μάλα φύσεαι. Iſtud μάλα addidit neſcio quis ad fulciendum metrum: in veteribus editionibus non comparet. Aldus: ἐξ ἐμέθεν δὲ κλειτοὺς φύσσεαι υἷας. Hunc ſecuti Calliergus et F. Urſinus mutato ſolum κλειτοὺς in κλεινούς. Cod. Caeſareus κλυτοὺς φυτίσσεαι, unde vera et indubitata emergit lectio: κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας, quod reponendum. φύσεαι vix graecum eſt Hac ſignificatione forma activa φύσεις ſola in uſu eſt. Brunckius.

vſ. 157. Ἅπαντες] A *Br.* iure probatum pro ἅπασιν, ex MS. Vindob. et ex Ed. Ald. recipere non dubitavi.

vſ. 157. ἅπασιν. Cod· Caeſar. et Ald. editio ἅπαντες, quod verum eſt. Tres Europae filii Minos, Sarpedon et Rhadamanthus

῏Ως φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
[Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

omnes reges fuere; at non *omnes homines* ſub imperio habuerunt. Brunckius.

vſ. 162. Καὶ Κρονίδῃ] Ultimus mihi carminis verſus fuiſſe videtur: Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη· quique ſequitur verſus huius poëmatis conditore indignus.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Εἰδύλλιον γ΄.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ] Hoc *Moschi* carmen, prout F. *Urſini Virgilio* cum Graecis Script. collato, ante hos annos triginta in Friſia renovato, fuit ſubiectum, hic repraeſentatur*): quae mutata ſunt, *Brunckii*, Codicumque Regii Pariſ. et Caeſar. Vindob. memoratu dignae lectiones hic adnotabuntur.

vſ. 3. Γοάοισθε] Sic legatur, an ex Ed. *Urſ.* γοάοιτε, parum refert: hoc dedit *Brunckius*.

vſ. 5. Νῦν ἀνεμώνα·] Scribi quoque potuit: νῦν ἀνεμῶναι.

vſ. 7. Βάμβαλε] Hoc, iam olim a me reſtitutum, idoneis iudicibus multo aptius fuit viſum ante vulgato Λάμβανε.

vſ. 10. Ἀρεθοίσας] Recte dedit *Br.* pro forma vulgari Ἀρεθούσης.

*) Notas etiam quasdam in carmen hoc dederat ibidem Valckenarius, quas infra poſt Commentarium in Adoniazuſas exhibemus.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος ὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλυτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ ὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵτε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ

vſ. 14. Στρυμόνιοι] Scribi malim: Στρυμονίοις μύρεσθε παρ' ὕδασιν.

vſ. 16. Οἵαν ὑμετέροις] Hunc verſum, qui ſpurius videbatur *Heskino*, ut adulterinum prorſus omiſit *Brunckius*: ego vero ſuſpicari malo, verſum nobis *Moſchi* periiſſe, qui ſextum hunc decimum olim ſequebatur, quo Orphei facta fuerit mentio.

vſ. 20. Κεῖνος] Ed. *Br.* Τῆνος, et vſ. 21. ἐρημαίαισιν. alibi quoque *Br.* et in hoc carmine hanc formam poſuit loco alterius.

vſ. 24. Οὐκ ἐθέλοντι] *Heskini* coniecturam, e *Theocriteis* hic etiam legentis, οὐκ ἔτι λῶντι, lectoribus repraeſentavit *Brunckius.*

vſ. 29. Ὕδατα δάκρυα γέντο] Quid velit Poëta ſatis liquet; ſed ſententiam ille ſuam, ut opinor, aliis verbis expreſſerat.

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων ἐκ ἔῤῥευσε καλὸν γλάγος, ἐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· ἐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἀόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' ἐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ,

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀῦς,

vſ. 34. Κάτθανε δ' ἐν καρῷ] Sic dudum emendavit *Io. Luzacius* vulgatum, Κάτθανεν ἐν κ. Illud in Cod. repertum Vindob. in ſuum nunc locum rediit. [Κάτθανεν ἐν κ. Melius cod. Caeſar. κάτθανε δ' ἐν καρῷ. BRUNCKIUS.]

vſ. 35 Αὐτὸ τρυγᾶσθαι] In tribus quatuorve Codd. inventum, pro ἄλλο τρυγᾶσθαι, reſtitutum fuit.

vſ. 35. αὐτὸ τρυγᾶσθαι. Sic Aldina et Reg. cod. ubi gloſſa ſuperſcripta τὸ μέλι. In editione Aldina Idyllii IV. cui titulus: ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, extant tantum XIII. primi verſus, poſt quos ſine ulla diſtinctione ſequitur pars hujus Idyllii ab hoc verſu τῶ μέλιτος τῶ σῶ, usque ad ſinem. Ibi reperiuntur fere omnes bonae lectiones, quas e Regiis codicibus reſtitui. Mirum eſt Editorem Anglum Aldinam editionem neglexiſſe. In codice Bibl. Regiae MMDLI. eadem pars hujus Idyllii poſt XIII. primos verſus Idyllii IV. repetita eſt ſine ulla diſtinctione, ut in editione Aldina. BRUNCKIUS.

vſ. 40 Ἴαχε Κήϋξ] Sic legendum iam olim conieceram, pro ἴσχετο Κήϋξ Ἴαχε *D'Orvillius* in duobus Codd. MSS legit; in Pariſino *Villoiſonus*: idem exhibet altero ſaltem loco Ed. Ald. cum eadem alibi det ἴσχετο· quod priore illic eſt loco κήρυξ eſt et in Cod. Pariſ.

vſ. 41. [Ἄρχετε] Verſum hic intercalarem omiſit *Brunckius*, recte, opinor.

vſ. 43. Ἀώοισιν ἐν ἄγκεσι] Vitioſa dat Cod. Pariſ. οἰανοῖσι ἐν

Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνευν
Ὄρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

ἄλγεσι. eſt illud οἰωνοῖσι etiam in Ed. Ald. *Brunckius* legendum ſuſpicatur: Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῖς· nam et hoc, forte fortuna ſcriptum in Cod. Vindobon. genuinum putat.

vſ. 43. In Caeſareo codice ſcriptum παῖδα τὸν Ἀοῖς, qui genitivi flexus in Bucolicis noſtris nondum comparuit; at quum rarior ſit, librario vix imputari poteſt, et ab antiquo codice derivata eſt haec lectio. Suſpectum mihi eſt ἀφαισιν, quod diverſimode in codicibus ſcriptum. Ad Trojam occiſus et ſepultus eſt Memnon. Non dubito quin ſcripſerit poëta: οὐ τόσον Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῖς. ἄγκος de monte ſemper dicitur. Vide paraphraſin poëmatis deperditi Dionyſii de Aucupio I. 6. Brunckius.

vſ. 48. Καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις] Genuinum hoc, ex Cod. Caeſ. oblatum a *Brunckio*, reſtitui pro vulgatis, καθ. δ' ἐπὶ πρέμνοις· quibus ſaltem δ' eiiciendum iam viderat *Heskinus*.

vſ. 48. καθεσδόμεναι ἐπὶ πρέμνοις. Caeterae editiones καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις. Perperam inſertam particulam δὲ ſuſtuli. At melius Caeſ. cod. ποτὶ πρέμνοις. Sic ſupra Bion II. εἶδεν Ἔρωτα ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. — v. 50. neſcio quid ſibi voluerint librarii ſcribentes: ὄρνιθες λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. Brunckius.

vſ. 50. Ὄρνιθες. λ. π. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Quamvis ne ſic quidem ſcripta videantur iſta ſincera, pro ὑμεῖς poſui ἡμεῖς ex duobus Aldi Codd. Pariſino, et Vindob. In Cod. Pariſ. reperiuntur et vitioſa: λυπεῦσθαι πενθάδες· ἀ. κ. ἡμεῖς· in Caeſ. Cod. λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. [Ed. *Br.* καὶ ὔμμες.]

vſ. 51. Ἄρχετε Σικελικαὶ] Ἄρχετε βουκολικαὶ hic, et vſ. 120, legitur in Ed. Ald. et in Cod. Pariſ.

Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα, καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κᾀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

vſ. 52. Μελίξεται] Pro μελίζεται, vel μελίσδεται, poſitum cum *Urſino* et *Brunckio*, legitur in Cod. Caeſ. et in Ed. Ald. Ex alio Cod. μελίξετι enotavit *Iſ. Voſſius*.

vſ. 52 ποτὶ σᾷ. Sic recte ediderat Aldus. μελίξεται, quod e conjectura ſcripſeram, habet Caeſareus codex. v. 56. et infra 93 μέλιγμα habent Regii codices et Aldina ſecundo loco. Dorica haec forma a futuro μελιξῶ deducta, e cod. reſtituta fuit Theocrito XX. 28. reponenda etiam Idyll. XIV. 32. BRUNCKIUS.

vſ. 53. Θησεῖ] Recte ſcripſit *Brunck.* pro θάσει.

vſ. 55. Τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς] In Ald. ſcribitur Ed. τεᾶς ἐπὶ βόσκετ' ἀοιδᾶς· *Higtio* placebat τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδᾶς· *Brunckio*, τεὰς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς. Ad horum mentem ſcribi etiam potuit τεαῖς ἔτι βόσκετ' ἀοιδαῖς.

vſ. 55. Manifeſtum eſt ex hujus loci ſenſu ἔτι hic eſſe reponendum, quod inſuper hoc commodum habet, quod verſus fiat Bucolicus, ut ſunt alii fere omnes: nam ex 131. verſibus, quibus conſtat hoc carmen, 25. tantum non ſunt Bucolici. In Aldina ſecundo loco diviſim ἐπὶ βόσκετ', quod emendationem meam confirmat. Sciunt qui veteres tractarunt libros, quam ſaepe ἐπὶ et ἔτι permutentur. Audax autem in his verbis eſt metaphora: τεὰς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς: *Tuos adhuc depaſcitur cantus. Se nourrit encore de tes chants.* BRUNCKIUS.

vſ. 56. Τὸ μέλιγμα] Ex Codd. hoc prodiit, pro μέλισμα· ut et vſ. 93. *Lennepio* nollem placuiſſet τὸ μέλημα· mirum tamen, *fiſtulam* dici potuiſſe μέλιγμα. — Pro κᾀκεῖνος, hoc in vſ. καὶ τῆνος edidit *Br.*

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔτερπες
Ἑσδομέναν περὶ σεῖο παρ' ἀϊόνεσσι θαλάσσας.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισι
Ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίοισιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,

vſ. 59. Ἄν ποκ' ἔτερπες] p. 552. Male mutatum recte tuetur *D'Orvillius* ad *Charit.* Bene ſe habet Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος.

vſ. 60. Ἑσδομέναν περὶ σεῖο] In quinque Codicibus a ſe lectum παρὰ σεῖο merito reiicit *D'Orvillius:* non minus vitioſum eſt περὶ σεῖο. *Io Luzacius* legendum putabat: Ἑσδομέναν παρὰ σοὶ ἐπὶ ἀϊόνεσσι θαλάσσας· quod mihi quidem non displicet: viro *D.* in περὶ σεῖο maris epitheton latere videtur. *Brunckius* legebat: περὶ σεῖο ποτ' ἀϊόνεσσι Θ. Schaef. ad Dionys. p. 351.

vſ. 60. Melius Caeſ. cod. ἑσδομέναν παρὰ σεῖο. Vix graecum eſt περὶ σεῖο. Dein ad vitandam eiusdem praepoſitionis repetitionem ſcribendum ποτ' ἀϊόνεσσιν. Sic integer verſus legatur: ἑσδομέναν παρὰ σεῖο ποτ' ἀϊόνεσσι θαλάσσας. Brunckius.

vſ. 62. Σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας] Sic ſcriptum inveni in Edd. Ald. et Iuntae, pro vulgatis, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας. alterum in duobus legit Codd. Pariſ. probavitque *Brunckius.*

vſ 62. σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας. Sic duo Regii codd. et Aldina ſecundo loco. Inepta eſt vulgata. E mari non proſpectabat illum, ſed ei in littore ad latus adſidebat. Sic etiam verſus ſuo modulo reſtituitur. Brunckius.

vſ 64. Ἕσδετ' ἐ.] Ἵζετ' ἐ. eſt in Cod. Pariſ. quem *Villoiſonus* adhibuit.

vſ. 68. Στυγνοὶ] *Urſinus* ſic recte iam dederat ex Ald. Ed. non στυγνον. atque ita repertum fuit in duobus Codd. Reg. Pariſ. [Sic et *Brunck.*]

Τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.

Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρὰν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν ςόμα, καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.

vſ. 70. Τῷ] In omnibus hic haeſit Edd. Τὸ πρώαν. *Io. Brodaeus* iam emendaverat Τῷ π. quod, me iudice, tanquam dubio vacuum, recipi potuit. — Poſt hunc vſ. 70. veriſimiliter ſuſpicabatur *Higtius*, olim lectum fuiſſe intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. ἄ. M.

vſ. 72. Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος] *Brodaeo* mirum eſt aliam placere potuiſſe lectionem, μέλει, *curae eſt*, repertam in Ed. Ald.

vſ. 74. Πολυκλαύσταισι] Scribatur, an πολυκλαύτοισι, nihil intereſt: quod mihi venit olim in mentem, πολυκλύστοισι, *Br.* recepit.

vſ. 76. Καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ·] Pro αἰνῷ hic emendantis καινῷ, *Higtii* iam olim vera mihi videbatur coniectura; quam lectionem cum *Brunckio* recipere non dubitavi, firmatam duobus Codd. Pariſinis, et Ald. Ed. in qua ſcribitur καὶ νῷ.

vſ. 76. καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ. Sic duo Regii codices. Superſcripta gloſſa νέῳ. In Aldina ſec. loco καὶ νῷ δ'. Quod attento et erudito editori genuinam lectionem indicaſſet. Brunckius.

vſ. 78. Ὁ δ' ἔχεν πόμα] Hic quoque vi caeſurae productum legi maluit *Brunckius*: ὁ δ' ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας. hanc nominis formam ex Cod. cum eodem recepi. Nonnemini hic placebat ἕλεν πόμα.

vſ. 78. ὁ δ' ἔχε πόμα. In ἔχε ultima producitur vi caeſurae. Importunum ν ἐφελκυστικὸν ſaepe ſine auctoritate et ex aurium ſolo judicio ſuſtuli, quod tamen, ex incuria aut feſtinatione, non ubicunque opus fuerat, feci. Hic monendus eſt lector codices Regium et Caeſareum ἔσχε et ἔχε exhibere. Regius τᾶς Ἀρεθοίσας. Brunckius.

Χ᾽ ὡ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ᾽ ὐ πολέμως, ὐ δάκρυα, Πᾶνα δ᾽ ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.

vſ. 85. Ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν] Hoc etiam cum *Br*. poſui, pro ἤρεσε, oblatum a tribus ſaltem Codd. collatis et ab Aldo, in cuius Ed. altero loco ἤρεθε legitur, altero ἠρέθιζε.

vſ. 85. ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν. Sic duo Regii, Caeſareus, et Aldina ſec. loco, quod vulgato ἤρεσε meliorem facit ſenſum. In Aldina priori loco genuinae lectioni ſubſtituta eſt: ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέτιζε τὴν Ἀφροδίτην. Brunckius.

vſ. 89. Βοιωτίδες Ὕλαι] Sic, pro ὗλαι, ſcribendum cenſuit *Palmerius*, ut oppidi nomen, quod *Pindaro* fuerit natale, deſignetur: *Palmerium* hic et *Brunckium* ſequutus ſum.

vſ. 90. Λέσβος ἐραννά] *Adrian.* emendavit *Heringa*, pro ἐρυμνά. Cum ἐρεννὰ legeretur in Codice Pariſ. et in Ed. Ald. *Heringae* illud recte *Brunckius* admiſit.

vſ. ἐραννά. Sic ſcripſi e Regiorum uno, in quo ἐρεννά. — τήϊον in ſeq. v. habent duo Regii, Ald. ſec. loco. Corrupte Caeſ. ἴηον. Brunckius.

vſ 91. Κήϊον ἄστυ] Sic ſcribendum eſſet, an Τήϊον, iam olim dubitatum, liquet ex Ed. Ald. quae altero loco utrumque, nempe κτήϊον ἄστυ, exhibet, altero Τήϊον. hoc vero, Τήϊον, exhibent Pariſini Codd. duo et Ed. Flor. quod mihi quoque genuinum videtur; ut intelligatur *Anacreon:* Κήϊον ἄστυ nobilitavit *Simonides*.

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφῶς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βωκολιασταὶ
Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·
Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἄν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, Μώσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.

Ἄρχετε

vs. 93. Μέλιγμα] Hic positum, ut vs. 56, pro μέλισμα.

vs. 94. Πάντες, ὅσοις] Hic versus et quinque sequentes, ut absunt a Cod. Paris. quem adhibuit *Villoisonus*, aberant ab Ald. exemplaribus: cum ex aliis Codd. essent editi, *Fulv.* tamen *Ursinus*, aliique crediderunt, a *Marco* fuisse *Musuro* conditos ad explendam lacunam: sed monuit *Ios. Scaliger*, a *Musuro* hos versus, et a *M. Ant. Mureto* repertos in vetustissimis fuisse Codicibus: designat ipse *Scaliger* Cod. in quo *hos sex versus* genuinos *antecedebat alius non eadem moneta cusus:* Πάντοσε κλαύσει σ' ἡ νῆσος Σικελή τ' Ἀρέθουσα.

Ibid. Βωκολιασταὶ] Doricam hic quoque formam dedit *Brunckius*, βωκολιάκταί.

vs 99. Παρ' Ἄλεντι] Ex Theocriteis notum fluminis nomen suspectum esse non debuerat *Brodaeo*. — Vs. seq. ἐγών τοι Ed. *Br.*

vs. 103. Κλαρονόμος] Ut legendum fueram suspicatus, pro Κλαρονόμως, praebuerunt duo saltem Codd. et Ed. Ald. idque *Brunckius* recepit, quocum in sequentem versum ex Codd. eademque Ed. admisi ἀπέλειπες, pro ἀπέλειψας. — Posita distinctione post vocem Δωρίδος, ad mentem *Herm. Tollii*, hic versus intellectu facilior evasit.

vs. 103. κλαρονόμως. Sic Regiorum unus, Caesareus, et Aldina secundo loco recte. Ordo est: οὐ ξένος ᾠδᾶς βωκολικᾶς, ἀλλὰ

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἲ, αἲ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ ὀ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος ὀ καλὸν ᾄδει.

κλαρονόμος (ἐκείνης) ἀντ' ἐδιδάξαο — Seq. v. ἀπέλειπες Regii. Aldino fecundo loco ἀπέλιπες, priori, ἀπέλιψας. BRUNCKIUS.

vf. 107. Ἢ τὰ χλωρὰ σ.] Ex iisdem Codd. et Ed. Ald. ἠδὲ τὰ χλ. placuit *Brunckio;* mihi vulgatum Ἢ potius fervandum videtur.

vf. 109. Οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ] Καρτερικοὶ σοφοὶ ἄ. legitur in duobus Parif. in totidem Codd. quos Aldus adhibuit et in Ed. Flor. Vulgata retinenda cenfeo.

vf. 109. Editio Aldina: ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτερικοὶ σοφοὶ ἄνδρες. Sic etiam fcriptus hic verfus in Caefar. cod. et Regiorum uno. At lectio, quam fecutus fum (καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ) praeftat. μεγάλοι funt opibus potentes: καρτεροὶ, bello fortes: σοφοὶ, artibus clari, et fpecialiter poëtae, qui κατ' ἐξοχὴν σοφοὶ appellantur. In feq. v. πρᾶτα e Regiis dedi codd. et Aldina fec. loco. BRUNCK.

vf. 110. Ὁππότε πρᾶτα] Hoc Doricum nititur Codd. Parifinis et Ald. Ed. Ὁππόκα hic etiam *Br.* recepit.

vf. 111. Νήγρετοι. Sic in Ed. *Br.*] Scr. νήγρετον ὕπνον, ut recte in omnibus libris, nec mutandum fuerat. Sic apud Homerum multa in Somnum epitheta congefta, Odyff. ν'. 179. Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. BRUNCKIUS. — Videri quidem hic potuit νήγρετον mutandum in νήγρετοι. fed fervandum potius cenfeo quod vulgatur. VALCK.

vf. 112. Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ] Hic verfus et duo feqq. mihi quidem huius carminis conditore prorfus videntur indigni, atque adulterini.

vf. 114. Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθ.] Editio Ald. uno dat loco, Τοῖς δ'

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυναμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσ-
σεὺς,

ἐγὼ οὐ φθ. altero autem, Οὐδ' ἐγὼ οὐ φθ. quorum hoc eſt et in Cod. Pariſ.

vſ. 116 Φάρμακον ἦλθε] Doricum probabiliter dederat ἦνθε· quod in ſua poſuit Ed. *Br.* Idem adſcripſerat *Iſ. Voſſ.* et mox ad εἶδες, εἶλες, quod et mihi venit in mentem.

vſ. 117. Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι π.] Videtur illud recte ſe habere. In Ed. Ald. et in Cod. Pariſ. legitur: Τοιούτοις χείλεσσι πόκ' ἔδραμε, οὐκ ἐγλυκάνθη. eadem ſunt in altero Pariſ. niſi quod praebet Τοιοῦτον· Alio loco Ed. Ald. idem eſt ac in Ed. *Urſ.* Τίς τευ τοῖς χ. ποτέδραμε. *Brunckius* exhibuit Τοιούτοις.

vſ 118. 119 Ἢ κεράσαι τοι Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον] Sic duo Regii codd. optime, et Aldina ſec. loco. BRUNCKIUS. Ex Codd. et Ed. Ald. editam a *Brunckio* lectionem repraeſentavi, tametſi λαλέοντι vitioſum videatur, velut meliorem vulgatis: ἢ κερῶν τοι Ἢ δοῦναι καλέων τὸ φάρμακον. In Ed. Ald. priore loco vulgatur κεράοντι Ἢ δοῦναι καλέοντι· poſteriore, κεράσαιτο Ἢ δοῦναι λαλέοντι· ex Cod. Pariſ. κεράσαιτο et λαλέων enotavit *Villoiſonus.* VALCK. Heſkic. ad Tib. p. 497.

vſ. 119. Ἔκφυγεν ᾠδάν.] Sic commode dici potuit de eo qui caruit omni ſenſu elegantiae Muſicae: videturque mihi illud praeferendum lectioni, quam *Brunck.* recepit, ἢ φύγεν ᾠδάν.

vſ. 121. Ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε] In Ed. *Br.* eſt ἐγὼν δ' ἐπὶ π. τ. Viro *D.* hic venit in mentem legendum: ἐγὼ δ' ὑπὸ δένδρεϊ τῷδε Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. Ed. dat Aldi loco poſteriore: Δάκρυα καὶ τεὸν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι. Eſt in Cod. Pariſ. δάκρυα καὶ τεόν

vſ. 122. Εἰ δυνάμαν δὲ] Ed. *Br.* αἰ δ. δ.

Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλυτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καί, εἰ Πλυτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκυσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
Σικελικὰ κἀκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν

vſ. 124. Κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δ. ἦλθον] Ed. Br. κἠγὼν τάχ' ἂν ἐς δ. ἦνθον.

vſ. 125. Εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις] In Cod. Pariſ. Reg. ſcriptum μελίσδῃς hoc in vſ. poſuit *Brunckius*, et in vſ. ſeq. ex eodem ἀκουσαίμαν. [pro vulg. ἀκουσαίμην.]

vſ. 126 Τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ] In Ed. eſt Ald. τί μελίσδεο καὶ παρὰ κώραν. idem eſt in Cod. Pariſ et ſincerum eſſe illud, ſi ſcribatur παρὰ Κώρᾳ, putabat *Villoiſonus*.

vſ. 128. 129. Σικελικὰ κἀκεῖνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν 'Αιόσι] Emendatius ſcriptum verſum exhibui, qui ſic ferebatur in Edd. vulgatis: Κἀκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν Ἀ. Dudum vero monuit *Urſinus*, in vetuſtiſſimis illum Codd. ſic legi: καὶ κεῖνος (vel καὶ κείνη) Σικελικὰ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. In Ed. Ald. qua bis eadem diverſis locis exhibentur, priore quidem ſcriptum, καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν· altero autem, καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν· quorum hoc eſt et in Cod. Pariſ. In Ed. Flor. καὶ κείνη Σικελαῖς καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. Quam reſtitui, lectio debetur *Heskino* et *Pierſono*. In Cod. Vindob. quum legeretur ἄγγεσι, *Brunckius* emendandum cenſuit: Καὶ τῆνα Σικελᾷ, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιζεν Ἄγκεσι. Optime correxit *Ruhnkenius*: ἐν Ἐνναίοισιν ἔπαιζεν Ἄγκισι. *Enna* Proſerpinae congruit.

vſ. 128. Miſere depravati ſunt hi verſus in omnibus editionibus. Aldus, priore loco: καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιζεν ἀόσι. Calliergus: κἀκείνη σικελαῖσιν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιζεν αἰόσι. — Multo meliorem lectionem dedi (καὶ τῆνα Σικελᾷ, καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιζεν ἀόσι) partim ex emendatione, partim e Regiis codicibus, qui habent, ut et Aldina altero loco καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιζεν ἀόσι: ſed ultimum ἀόσι ſincerum non eſt; quis unquam fando audivit αἰτναίας ἠϊόνας? ἠϊὼν *littus* eſt, fluvii aut maris, et monti non tribuitur. Cod. Caeſareus ἄγγεσιν, unde ſcribendum eſſe manifeſtum eſt ἄγκεσι. Sic igitur locus reformandus eſt: καὶ τῆνα Σικελᾷ, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιζεν ἄγκεσι — Brunckius.

'Αιότι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· ὐκ ἀγέραστος
'Εσσεῖτ' ἁ μολπά. χ'ὡς 'Ορφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
'Αδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλυτέϊ καὐτὸς ἄειδον.

vs. 129. Μέλος οἶδε] Cum *Br.* ex Cod. Paris. et Ed. Ald. recepi pro ᾖδε. VALCK — οἶδε suppeditavit cod. Reg. Est etiam in Aldina secundo loco. Verum hoc est, non ᾖδε. BRUNCKIUS.

vs. 132. 133. Εἰ δέ τι κἠγὼν Συρίσδων δυνάμαν] Pro Εἰ, Αἰ Ed. *Br.* qui Συρίσδων etiam recepit, pro Συρίσδεν. Συρίσδων, olim a me positum, nunc censebitur dubio vacare, quum in Codd. Parisinis fuerit et in Ald. Ed. repertum.

vs. 133. συρίσδων δυνάμαν, sic Regius unus. Alter συρίσδων δυναίμαν, ut Ald. sec. loco. Hoc jam et alia multa ingenio assecutus fuerat elegantissimus Valckenaer, qui librorum MSS. ope destitutus Idyll. hoc multo emendatius, quam antea lectum fuerat, edidit post Virgilii cum graecis collationem. Quaecunque ex venustissimo hoc carmine ex MSS. codd. aut mutavi, aut mutanda supererant, accurate quantum potui notavi, cum quia dignissimum erat, quod integritati suae restitueretur, tum quia omnes, qui id in recentioribus editionibus repetierunt, praeter F. Ursini et Dan. Heinsii editiones nullum aliud subsidium quaesivisse videbantur. Spurium et addititium versum, qui in editionibus post decimum quintum legitur, eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Versum intercalarem, quem post trigesimum nonum addunt editiones, MS. codicis auctoritate et Aldinae sec. loco ablegavi. Denique versus sex, quos a Marco Musuro in veteri codice repertos, Calliergus suo loco inseruit, quem imitari debuissent qui subsecuti sunt editores, suo loco reliqui, eorum doctum Cretensem non magis auctorem esse ratus, quam totius reliqui Idyllii. BRUNCKIUS.

ΜΕΓΑΡΑ
ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.
Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβροῦ;
Ὤ μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.

ΜΕΓΑΡΑ] Hoc quoque carmen ſub *Moſchi* nomine ſcriptum invenerunt in Codd. *Michaël Sophianus*, *Henr. Stephanus*, et *Fulv. Urſinus* Quae praecedunt, ut *Moſchi* Poëmata, Ἔρως δραπέτης· Εὐρώπη· Ἐπιτάφιος Βίωνος primum certe et tertium pervenuſta ſunt: Sed hoc carmen, Megarae continens et Alcmenae querelas, cum iſtis, me iudice, non aequiparandum, neque eiusdem eſſe videtur Poëtae, ſed illius, cuius inter Theocritea legitur (XXV.) Ἡρακλῆς λεοντοφόνος.

vſ. 1. *Μᾶτερ ἐμὰ*] Ed. *Br.* Μῆτερ ἐμή. et vſ. 2. *ἀχέουσα.* Alios etiam Dorismos Idem hinc ſuſtulit.

vſ. 3. Ἐπὶ ῥεθέεσσι] Ut pronunciabantur iſta, ſcribuntur in Edd. Aldi, Iuntae, *F. Urſini*, *ἐπιῤῥεθέεσσι.*

vſ. 6. Ἐτίμασαν] Ed. *Br.* ἐτίμησαν.

vſ. 9. Ἶσον φαέεσσιν] Codicis Caeſ. lectio, *ἴσα φαέεσσιν* elegantior *Brunckio* videtur.

Τῦ δ' ὄτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων·
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐῦς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον, ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένυς ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' ὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέυσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, ὕς τ' αἰνὸς ὄφις, ἔτι νηπιάχοντας,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτὺς
Πωτᾶται κλάζυσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρυ·
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζυσα,

vſ. 12. Οὐδὲ τόσων] Sic ſcr. pro οὐδὲ τόσον. Ita Caeſ. cod. editiones Aldi, Calliergi et F. Urſini. Brunckius. — Οὐδὲ τόσον male irrepſerat in Edd. recentiores: alterum dant veteres Edd. et Codices. Valck.

vſ. 14 Καρῶν] Ed. *Br.* Κηρῶν.

vſ. 15. Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε] In *Euripidis* dramate una cum liberis Megara ſagittis confixa iacuit: is *Steſichorum* in his videtur et *Panyaſin* ſequutus: in hoc carmine narratis fere concinunt *Plutarchus* et *Pauſanias*.

vſ. 20. Ἀνίκητον] Hic poni poterat pro ἀνίκατον ex Cod. Vindobon.

vſ. 20. Idyllium hoc Ionica dialecto ſcriptum eſt. Doriſmi, qui in eo obtinent, librariis imputandi ſunt, quorum memoriae inhaerebant, e frequenti in ſuperioribus Bucolicorum poëmatiis uſu. Hic cod. Caeſar. recte ἀνίκητον. Hinc v. 47. ſcribendum ἄλλος μὴν — Brunckius.

vſ. 27. Φίλον τέκος] Φίλον γόνον edidit *Br.* forte quia in Cod. Vindob. legitur τόκον.

Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἤΰτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.

vſ. 27. Φίλον γόνον. Sic e conjectura ſcripſi. Editi τέκος, cod. Caeſ. τόκον, quae ſic in ſingulari poſita de pluribus natis non poſſunt intelligi. In vſ. 31. deſinit Caeſ. cod. Brunckius.

vſ. 28. Δόμον κατὰ πολλὸν] Domus *ampla* ſic recte dicta non debuerat eſſe viro *D.* ſuſpecta.

vſ. 31. Ἄρτεμι] *Ruhnkenio* verſus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temere huc immiſſus.

vſ. 36. Θήβην ἱπποτρόφον] Θήβην κουροτρόφον ex Cod. MS. in ſua Ed. praebet *F. Urſinus*: utrumque Thebis congruit.

vſ. 38. Ἥρας] In Ἥρης mutavit *Br.*

vſ. 40. Οὐδ' ἴ' ἐρωή.] *Pierſono* ſcribendum potius videbatur, Δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐκὶ ἐρωή· mihi quidem haec lectio placet prae vulgata. In initium huius vſ. Αἰὲν ὁμῶς cum *Br.* recepi, pro Αἰεὶ ὁμῶς.

vſ. 46. Ἤμαθ' ὁπόσσα] In Cod. MS. legi ἤματα πάντα, te-

Ἄλλος μὰν ἐκ ἄν τις ἐϋφρῆναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· ἐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμῦ
Ναίεσ᾽· ἐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένῃ τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ᾽ αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ᾽ ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ᾽ ἦγε καὶ ἐκ θυμῦ στενάχεσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα,
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τῦτο
Πευκαλίμῃς; πῶς ἄμμ᾽ ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε᾽ ἄλαστα λέγεσα; τὰ δ᾽ ἐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ᾽ ἦμαρ

ſtatur *F. Urſinus*, v. 47. μὴν rectius ſcribitur a *Br.* quam in Edd. μάν.

vſ. 51. Οἷα γυνὴ πανάποτμος] Miram hic lectionem, nec dignam memoratu, commentus *Vulcanius*, in Graecis expreſſit et in Latinis.

Ibid. Ἀναπτύξαιμι] Ex Cod. Pariſ. oblatum a *Brunckio*, reſtitui pro vulgato ἀναψύξαιμι.

vſ. 51. ἀναπτύξαιμι. Genuina lectio, quae codici Reg. debetur: ſuperſcripta gloſſa ἀνακαλύψαιμι. Idem v. 58. τεκέων. BRUNCK.

vſ. 58. Μνησαμένῃ τέκνων] Cum in hoc vſ. mentio ſiat τοκήων· τεκέων, quod ex eodem Cod. fuit prolatum, ſuo loco reliqui.

vſ. 61. Μύθοισιν πυκινοῖσι] Syllabam hic etiam praetulit *Br.* vi caeſurae productam; ediditque adeo, Μύθοισι πυκινοῖσι.

vſ. 65. Οὐχ ἅλις] Ex Cod. quoque Reg. ſcribi cum eodem poterit, Ἦ οὐχ ἅλις. — ut αἰὲν ἐπ᾽ ἦμαρ ſcripſi, pro αἰεὶ ἐπ᾽ ἦμαρ.

Γιγνομένοις; μάλα μέν γε Φιλοθρηνής κέ τις εἴη,
Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· ὧ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε Φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγρῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ Κύρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
Δυσμενέων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ἧσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ', ἐμὸν θάλος, ὡς σευ ἀκηδέω,

vſ. 66. Φιλοθρηνής κέ τις εἴη] In Flor. legitur Ed. φιλοθρηνὴς κατ' ἂν εἴη. Parum iuvat formam poſuiſſe uſitatam φιλόθρηνος· cum haec et vicina obſcura ſint et videantur vitiata: neque enim ἀριθμῆσαι ἐφ' — ἀχέεσσι Graece dicitur, nec, ſi vel ita diceretur, ſenſus his commodus ineſſet.

vſ. 68. Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐ.] Corrigi forte poterit: Θάρσει γοῦν· τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης· *obdura itaque; tam triſte fatum divinitus fuimus ſortitae.*

vſ. 76. Ὀμόσσαι] Pro ὀμόσσῃ reponere non dubitavi, prout legendum recte monuit *Brunckius.*

vſ. 78. Suſpecta mihi eſt hujus verſus ſcriptura, ob ſecundam productam in νηδυόφιν, quae in νηδύος ſemper corripitur. Facile, et quidem diverſis modis reſingi poteſt; ſed e melioribus libris vera lectio expectanda. Brunckius.

vſ. 78. Ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες] Ut ſyllaba vocis vulgatae, νηδυόφιν, produci poſſet, forma fuit Homerica repoſita.

vſ. 81. Ἀκηδέω] Pro ἀκηδῶ editum fuit ex Ed. Flor. et ex Cod. Pariſ. Valck. — E Regio cod. ſcribendum ἀκηδέω. Brunckius.

Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐθὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἧπατ' ἔχοισα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδονῆος·
Ὧδέ ἑ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις
Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἕρδοι.
Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακληείη.
Τῇ μεγαλην ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ)
Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινος ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
Ἤτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ἀνδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,

vſ. 83 Οὐθὲν] Ex eadem eſt Ed. Flor. et *Urſini*. [Vulgo οὐδέν.]

vſ. 85. Ἔχοισα.] Ἔχουσα hic edidit *Br.*

vſ. 87. Ἀνέτλαν.] Ed. *Br.* ἀνέτλην.

vſ. 88. Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς] Ex coniectura, quae dubio vacare videtur, pro οἶος, *ſolus*, edidi υἱός· mutata fere tantum pronuntiatione.

vſ. 93. Ἀποθύμιον ἕρδοι.] Omnino non erat mutandum.

vſ. 98. Ἄτερ χλαίνης] Cum ex Codd. pro ἄνευ χ. praeberet Ed. *Urſini*, vocem quibusvis Poëtis uſitatam, ἄτερ, hanc reſtitui.

Ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠύτε γέῤῥον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἔϊκτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
Πρίν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμενηνὸς,
Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
Εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου·
Ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα φίλη μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο,
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

vſ. 108. Νώμασκεν μακέλην] Hic quoque praetulit *Br.* Νώμασκε μακέλην· et vſ. ſeq. Πάπταινε μὴ δή.

vſ. 116. Ἀνειρύσῃ παριόντων] Probabilis eſt coniectura *Brunckii* legentis, ἀνείρυσε τῶν παριόντων.

vſ. 116. ἀνειρύσῃ verſus modulo non congruit; nam penultima corripitur; proinde ſcribendum ἀνειρύσσῃ; aut, quod quidem mallem, εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνείρυσε τῶν παριόντων. Articulus vix ſupprimi poteſt. BRUNCKIUS.

vſ. 117. Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην] Hoc certe vitioſum eſt: an forte dederat ὄπιδα στυγερήν;

Εἰδύλλιον ε.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἅμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,

vſ. 1. Τὰν ἅλα] Hos XIII verſus *Moſchi Stobaeus* nobis ſervavit; in cuius Floril. ed. *Gesn.* leguntur p. 577. *Grotii* p. 229. In Ed *Stob.* Veneta et in MS. Leid. adſcriptum, ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

vſ 2. Οὐδ' ἔτι μοι γᾶ] Sic primus, pro Μοῖσα, emendavit *Simeon Boſius* apud *Lambin.* ad *Lucret.* atque ita *Salmaſium* etiam correxiſſe *Grotius* monuit, qui coniecturam in hunc vſ. recepit, ab aliis etiam probatam. — Pro ἐρεθίζομαι hoc in vſ. Ed. *Br.* ἐρεθίσδομαι.

vſ. 3. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἅμμε γαλάνα] In hac lectione tanquam ſincera omnes acquieverunt: debetur illa *Henr. Stephano*, qui in ſuis *Stobaei* exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. ſic exhibent iſta Ed. prima Veneta, et recentiores; Codex etiam Leid. niſi quod in hoc Cod. ſcribitur et in Ed. Trincav. ποθίη. ποθείη eſt in Cod. Mosquenſi. Προσάγειν, quo ſenſu hic eſſet capiendum, Graece non adhibetur: mihi ποθέει genuinum, et ſic iſta ſcripſiſſe videtur Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἅδε γαλάναν· *deſiderat vero illa* (nempe ἁ φρὴν ἁ δειλὰ) *multo magis mitem undarum tranquillitatem.*

vſ. 4. Ὅταν ἀχήσῃ] Formam uſitatam, ἠχήσῃ, edidit *Grotius:* ἦχος certe in hoc ipſo carminis fragm. recte legitur; quamvis enim Dorienſes ἀχῆσαι ſcriberent, *ſonus* tamen ab ipſis ἆχος dicebatur.

vſ. 5. Ἐπαφρίζῃ] Ed. *Br.* ἐπαφρίσδῃ.

Ibid. Τὰ δὲ κύματα μακρὰ] Omiſſam in Edd. vocem μακρὰ vel ex Cod. MS. vel ex coniectura minime dubia recte *Grotius* inſeruit.

Ἐς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστά, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ἔνθα καί, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

vſ. 6. Παπταίνω] Παπταίνων eſt in Ed. *Trincav.* Veneta, ſcribique verſus potuit: Ἐς χθόνα παπταίνων καὶ δένδρεα, τὰν ἅλα φεύγω.

vſ. 7. Γᾶ δέ μοι ἀσπαστά,] Pro vulgatis, Γᾶ δέ μοι ἁ πιστὰ, illud e Cod. Pariſ. *Grotius* recepit; cumque in alii eſſet Edd. τάχα δ' εὔσκιος, vel τάχα δ' ἄσκιος, recte dedit cum *Gesnero* τάχα δάσκιος· quod et in MS. eſt Leid. Sinceras lectiones edidit *Brunckius*, ut et Γᾶ δ' ἐμὶν, pro Γᾶ δέ μοι.

vſ. 10 Ἁ πλάνος ἄγρα] Pro ἀπλανῶς ἄγρα, ut eſt in Edd. *Stobaei*, et Leid. Cod. recte ſic emendavit *Henr. Stephanus*, quem alii ſunt ſequuti. — In vſ. 12. nollem nuper ἆχον eſſet editum.

vſ. 13. Ἃ τέρπει — τὸν ἄγριον] Sic recte partim *Henr. Steph.* partim *Grotius* correxere vulgata: ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ' (MS. ἀγροῖκον) οὐχὶ ταράσσει. In Cod. *F. Urſinus* invenit ἃ τέρπει. ἄγρικον *Stephanus*, ἄγριον formam uſitatam dedit *Grotius*.

vſ. 13. τὸν ἄγρικον. Sic ſcripſi ex editione Io. Heskin, qui ipſe a Wintertono habuit; ſed genuina non eſt haec lectio, quam non agnoſcunt veteres editiones; ſcribendum credo: ἃ τέρπει ψοφέοισα, τὸ δ' ἄγριον οὐχὶ ταράσσει. Brunckius.

Εἰδύλλιον ϛʹ.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τὼς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

vſ. 1. Ἤρα Πὰν] Hi octo verſus in Floril. ſunt *Stob. Gesn.* p. 389. *Grot.* p. 247. In Ed. prima *Trincavelli* ut in Leid. Cod. adſcripta leguntur iſta: ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελοῦ βουκολικῶν.

vſ. 2. Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ] Apud *Stobaeum* etiam a *Grotio* vulgata, ἐπεμήνατο Λύδαν ſic recte *H. Stephanus* emendavit, quem ſequuti ſunt alii.

vſ. 6. Πάσχε δ' ἄποινα] In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἃ ποίει· quod et in ſuo *F.* invenit *Urſinus*, probavitque; cui alii adſtipulantur. Dat quidem illud ſenſum commodum, ſed eumdem praebet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα· *iuſtam poenam patiebatur.* ἄποινον aeque ac ἀμοιβὴ vox eſt μέση.

vſ. 7. Πᾶσιν τὰ διδ.] Πᾶσι τὰ διδ. Ed. *Br.*

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἀλφειὸς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κ᾽ οὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ᾽ οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένω ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν δια φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

vſ. 1. Ἀλφειὸς] Ut *Moſchi* leguntur octo hi verſus in *Stob. Gesn.* p. 400. *Grot.* p. 265. Adſcriptum in Ed. Veneta *Trincavelli:* ἐκ τοῦ (τῶν) Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ.

vſ 4. Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει] Adſcriptnm a viro *D.* ὑββαίνει· placeret ſi reperiretur ὑββαίνειν· ut in uſu fuere Poëtarum ὑββάλλειν· καββάλλειν· et pauca ſimilia.

vſ. 7. Κῶρος δεινοθέτας] Hoc alibi nusquam fuit inventum et aptiſſimum foret Κῶρος ἀγωνοθέτας, quod idem ille, cui ὑββαλλει placebat, voci adſcripſerat: dantur tamen in Socraticis, quibus vulgatum quis tueri poſſit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
  Οὖλος ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
  Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας,
  Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ] Velut *Moſchi* legitur in Anthol. IV, c. XII, 49. — In huius epigrammatis vſ. 5. vitioſum erat πρῆσον ἀρούρας· πλῆσον ἀρούρας eſt ex coniectura *Vulcanii:* Βρέξον ἀρούρας, quod mihi placuit, in hunc vſ. *Brunck.* recepit. Valck. — βρέξον ἀρούρας. Ex emendatione Cl. Valck. in Diatribe Euripidea p. 52. In Anthol. p. 469. legitur πρῆσον.. Codices quidam πλῆσον, commodiori ſenſu; ſed verum eſt βρέξον. Notus Ὑέτιος Ζεὺς, de quo videndi interpretes ad Tibullum I. 7. 26. Brunckius.

Leguntur in eadem Anthologia I, 3, c. LXXX, tanquam ἀδήλου, ſex verſus, duorum, ut puto, carminum ſragmina, quorum tres primi mihi quidem *Moſchi* videntur; ſunt autem hi:

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
Ὥσκεν, ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

Verſus certe ſunt bucolici; quorum adeo ſimiles alii in Anthologia Graeca non reperientur.

THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI

CARMINA

GRAECE

CUM

COMMENTARIIS INTEGRIS

L. C. VALCKENARII,

R. F. P. BRUNCKII, I. TOUPII.

VOL. II.

BEROLINI

E LIBRARIA SCHOLAE REALIS.

MDCCCX.

L. C. VALCKENARII

ADNOTATIONES

IN

ADONIAZUSAS

THEOCRITI.

Sive in Eidyllium XV.

PRIMUM IN ARGUMENTUM POEMATIS.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] Eximii huius carminis, quo unico in ſuo genere, *Sophronis* Mimorum leniri quodammodo poteſt deſiderium, argumentum vetus, edito longe melius, atque altero tanto auctius, hoc Amicus meus *D. Ruhnkenius* invenit in membrana Biblioth. Regiae Pariſinae quod ante hos paucos dies mecum benevole communicavit:

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Συρακούσιαι, ἢ Ἀδωνίζουσαι. τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, ἐπιδημησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ + θέας ἐξιούσας τὴν προπομπὴν τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης, τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι + θεμένων τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ p. 188. A. *πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα· ἄρχεται δὲ Γοργώ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται. Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ Γυνὴ ἀοιδός.*

In his iſta quidem prae ceteris ſunt digniſſima notatu, quia rem prorſus absque hoc Grammatico ignoraremus, quae leguntur v. 11 *Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι + θεμενων τὰ Ἴσθμια.* vocem illic *θεμένων* una li-

tera interiecta corrigendam arbitror, ut legatur, θεωμένων τὰ Ἴσθμια. De hac vero correctione, et commoda *Sophronis* mentione antequam nonnulla dicam; dum vacat; alia quaedam ex hoc argumento iuvat tractasse. In v. 1. fateor ex vulgatis scribi potuisse Ἀδωνιάζεσαι, pro Ἀδωνί-
B. ζεσαι· sed formam aeque legitimam obscurare nolui. Ab Ἄδων, Ἄδωνος, nemo negabit Ἀδωνίζειν potuisse produci: in multis talibus duplex forma obtinuit: dicebant Γεφυρίζειν et Γεφυριάζειν· Μυκτηρίζειν et Μυκτηριάζειν· Δωρίζειν et Δωριάζειν· hoc attigit *H. Stephan.* in Append. Thes. de Dial. Att. p. 213. Ἀσκωλίζειν et Ἀσκωλιάζειν, *D. Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 37. In similibus hic illic a viris doctis fuit ad *Hesychium* erratum.

Recte deinde addit antiquus Grammaticus v. 2. — τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. quae aberant etiam ab edito Argum. (conf. argumenta vulgata Eid. III, IV, VI, VIII, IX.) Idem significatur, ac si Comoediae praefigeretur, ἡ σκηνὴ τοῦ δράματός ἐστιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Alexandriae scena est figenda Dialogi qui inscribitur *Demosthenis*
C. ἐγκώμιον, inter opera *Luciani* T. III. p 490 – 527. quod et animadvertisse videtur *la Crozius.* Haec Theocritea acta fingi Alexandriae viri Docti dudum noverant; sed hoc quum *Carolus* forte *Boyleus* ignoraret, acerbis usus hac etiam in re verbis, ipsum docuit *R. Bentlejus* in Respons. ad illius obiect. quam Latinam fecit *Lennepius* Noster p. 247, atque adeo vere *Bentlejus* monuit, Syracosias hic colloqui mulieres; quae in Aegyptum Alexandriam commigrassent, et hic habitantes maritos quaeque suos, liberos haberent, et servos; ancillas certe; mulieres tamen fuisse de plebe, non primi ordinis matronas, quae aulam frequentaverint. — Faciunt Boyleanae istae matronae, ut *Antonii* recorder *Banierii*: *Dans les Mémoires de Littérature de l'Académie Roy. des I. et B. L.* T. III. p. 98. et seqq Historia legitur cultus Adonidis, quam, Aca-
p. 190. A. demicorum more a *Banierio* scriptam eleganter, iucunde legas: in illa p. 102. 103. Theocritei enarratur Eidyllii argumentum; quod qui contulerit cum Theocriteis ea etiam complecti fatebitur, de quibus ne per somnium quidem Poëta noster cogitaverit, dum haec scribebat, Alexan-

driae degens, Regi Ptolemaeo Philadelpho, huiusque ſorori eidemque coniugi Arſinoae cariſſimus. Ponam eorum tantum initium:

> *Ce Poëte raconte, que les Dames de Syracuſe s'embarquoient, pour aller à Alexandrie, où cette ſolemnité les appelloit.*

Siccine vero Syracuſis in Aegyptum usque proficiſcebantur feſti diei celebrandi cauſa? An ergo domi colere diem Adonidis anniverſarium non poterant? Quae vir egregius enarrare ſe ſcribit ex *Theocrito*, πȣ̃ κεῖται παρὰ Θεοκρίτῳ; *Eamus* quidem inquiunt Syracoſiae Theocriteae B.
verſus aulam Regis Ptolemaei v. 22; ſed mane iſtius diei aedibus quaeque ſuis exierant, atque ante medium diem elapſum domum redeunt: vid. v. 7. 8. 9. 10. 43. 147. Alia quoque narrat velut ex Theocriteis *Banierius*, quae forſan ex meliore crederet exemplari Regio derivata, cui minus eſſet illorum nota res antiquas enarrandi conſuetudo: *un conte doit être embelli.*

Vere itaque Grammaticus in Argum. v. 2. ὑποτίθεται γὰρ, inquit, τινὰς Συρακȣσίας τὸ γένος ἐπιδημησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. In his melius forte iudicari poterit, quod praebet editum argumentum, παρεπιδημȣ́σας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· mihi lectio Pariſina ſatisfacit; niſi quod ſcribi malim ἐπιδημȣ́σας. haec deſcribentibus Monachis aeque noti C.
erant παρεπίδημοι ἐπὶ γῆς, ac ἐπιδημȣ̃ντες ξένοι. — Sed ſequentia (ἐπὶ θέας ἐξιȣ́σας τὴν προπομπὴν τȣ̃ κ. Ἀ.) leviter ſunt vitiata: ſcribere debuit, ni fallor, *Syracoſias iſtas*, ἐπιδημȣ́σας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιȣ́σας τῆς προπομπῆς τȣ̃ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. Multo frequentius in talibus πομπῆς ſit mentio, quam προπομπῆς· ſed in Adoniis Alexandrinis ſemidei ſignum ad mare usque piae cultrices *comitabantur*, προέπεμπον.

Melius etiam vulgato quod ſequitur ex Codice Pariſ. τȣ̃ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. vulgatur, τȣ̃ κομισθέντος. et paulo poſt iſta leguntur in Editionibus *Theocr.* ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τȣ̃ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. totidem nobis literas easdemque nuper Oxo-

nii repraeſentarunt; ſunt vero ſine dubio vitiata: quem
p. 191. A. enim, obſecro, nexum inter ſe habent, quidve ſignificant iſta: ἔθος εἶχον — διακομίσαντας — κομίζειν; ſaltem διακομίσαντες requireretur. Quanto haec melius et verius narrantur in exemplari ſcripto: ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ κ. τ. λ.) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. *exornare Adonidis ſimulacra, atque illa cum primariis matronis ad mare deducere.* Reginae quidem perſonam non dedecebat, in pompa geſtare Adonidis quandam effigiem; ſed Syracuſiae *Theocriti* hac de re nihil habent, narrantes Arſinoën feſtum curaſſe, et pompam inſtruxiſſe magnifice: Gorgo, Βῶμες, ait v. 23,

Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

B. Cantrix Argîa, (ſive aliud fuerit mulieri nomen datum) in hoc admirabili Poëmate v. 111. ad Venerem,

Τὶν δὲ, ait, χαρισδομένα,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Cum huic ſolemni pompae Syracoſiis noſtris mulierculis, harum etiam ancillis (v. 66. 67.) intereſſe licuerit Alexandriae, morem fuiſſe ſuſpicor, ut ſequentis diei ſummo mane ſignum Adonidis a primariis duntaxat matronis ad mare deportaretur abluendum; ſive a viris geſtaretur, quos tamen αἱ ὑπερέχουσαι, atque adeo αἱ ἐν ὑπεροχῇ οὖσαι, ſed hac ſolae, tanquam ſcilicet! piae prae ceteris cultrices,
C. dum profanum hinc vulgus arcebatur, fuerint comitatae. Hoc quidem conſtare videtur ex argumento, cuius antiquitatem nobis vel unum *Sophronis* nomen demonſtraret. Quod paulo ante dicebam, fide nititur ore *Theocriti* canentis mulieris v. 132.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα.

profanos hinc abfuiſſe, mulieres etiam de plebe, proxima, ni fallor, monſtrant: comis enim ſolutis et ſinibus relaxatis (*Catulli* Carm. LV, 11. *nudum ſinum reducens,* eſt *Ho-*

meri Κόλπον ἀνειμένη in Il. X, 80.) velut attonitae hinc illuc redituro Adonidi cantantes vale dicerent:

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ, ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

Ne tamen aliae mulieres de plebe, quales erant hae Syracoſiae, Gorgo, Praxinoë, earumque ancillae, prorſus arcani eſſent ſacri expertes, ſummo mane ſequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix, tum recantandum a religioſis cultricibus, breve canticum ipſo ſolennis pompae die iam decantabat v. 136 — 144. Haec ſi *Ioannes Iacobus Reiskius*, vir eruditiſſimus, ad animum retuliſſet, non, ut equidem arbitror, iſta minus meditata tam inclementer ſcripſiſſet in ſuis ad *Theocr.* Animadverſ. p. 246. p.192. A.

[„In hoc verſu carmen incipit alterum, quod altero „die poſt canendum erat, cum Adonis ad mare deduce„batur, et rurſus ad Proſerpinam remittebatur.] Inepte „itaque et contra decorum haec a Poeta finguntur uno ſpi„ritu ab illa Argiva cantrice recitata." — Quam ſevere! B. Bona verba, quaeſo. — Dat illa, ſi Muſis placet, vir Clariſſ. „At ferenda haec ſunt in poeta, qui duo ingenii „ſui monumenta diverſis accommodata temporibus ſimul „effundere volebat. Multa in vetuſtate ſunt ad hunc mo„dum ἀνοικονόμητα." Multa certe ſunt in libris veterum ad modulum noſtra aetate philoſophantium, ſuarumque formularum cantorum, ἐκ οἰκονομηθέντα. — Qualia vero *Reiskius* permulta ſcripſit, etiam in *Theocritum*, cuius centum minimum verſus ſuis ille coniecturis violavit; qualia de *Danielis Heinſii* Lect. Theocr. (de quibus proſtat et *Hemſterhuſii* cogitate tamen ſcriptum iudicium, ſed ſenis, et *Hemſterhuſii*; et *duo cum faciunt idem, non eſt idem*:) ſi ante hos annos centum et ſeptuaginta, ſi modo vivente fuiſſent *D'Orvillio* publicata, vah! qui- C. bus eſſent illa modis ab ipſis iſtius aevi Germanis eruditis, vel a Vanni Criticae ſcriptore, excepta. *Nunc alii ſunt mores*, et *Conſueta vitia ferimus; non reprehendimus.*

Illud vero mirum videri poterit, Adoniorum illud feſtum, ut in aliis Graecis urbibus celebrabatur, Alexandriae celebratum nusquam legi, quantum recordor, apud

Athenaeum, aut etiam alios veteres; praeterquam in hoc luculento *Theocriti* carmine; cum tamen certo conſtet, a mulieribus illud Alexandrinis, quotannis probabiliter, in aetatem usque *Cyrilli* Archiepiſcopi Alexandrini, atque adeo ad initium ſeculi quinti illic fuiſſe celebratum. *Cyrillus* enim Comment. in *Ieſaiae* cap. XVIII, Opp. T. II. p. 275. ad intellectum, ut ille quidem arbitrabatur, Divini vatis, totam hiſtoriam nobis Veneris enarrat et Adonidis,
p. 193. A. ab ipſis huius orſus natalibus; tamen, quod vere ſcribit, Theologus eruditiſſimus p. 274. E. οὐκ ἔξω βαίνων τοῦ πρέποντος λόγοις Χριστιανικοῖς. feſto tandem Adoniorum Alexandrino denarrato, καὶ, inquit p. 275. D. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν ἐν τοῖς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱεροῖς ἐτελεῖτο τὸ παίγνιον τοῦτο. quid fecerint mulieres ſuperſtitioſae paulo poſt his verbis enarrat *Cyrillus*. E. et p. 276. A. κέραμον λαβόντες, εἶτα γράφοντες ἐπιστολὴν πρὸς τὰς ἐν Βύβλῳ γυναῖκας ὡς ηὑρημένου τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ ἐνθέντες τε αὐτὴν τῷ κεράμῳ, καὶ σφραγίσαντες, καθίεσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τελετάς τινας ἐπ' αὐτῷ ποιησάμενοι, καὶ, ὥς γε (οἱ πέμποντες additur a *Procopio*) ἔφασκον, αὐτομάτως εἰς Βύβλον ἀπεκομίζετο κατὰ φανερὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας, ὃν δὴ καὶ ἀποδεξάμεναι γυναῖκές τινες τῆς Ἀφροδίτης φίλαι, εἶτα λαβοῦσαι τὴν ἐπιστολὴν, ἐπαύοντο τοῦ θρηνεῖν, ὡς ηὑρημένου παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἀδώνιδος. *Cyrilli*, non nominati, eadem paene verba cum ad-
B. numeraſſet *Procopius Gazaeus* Commentar. in *Ieſaiae* caput XVIII, p. 258. (Edit. *Curterii*, quae exſtat operis egregii unica) iſta tandem ſubdit: καὶ δὴ καὶ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἡ τοιαύτη πανήγυρις ἤγετο μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, φησὶν ὁ τὴν ἐξήγησιν τὴν παροῦσαν εἰπών. apud *Suidam* in v. Ἄδωνις, memoratur πένθος ἱερὸν — ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι, καὶ Βύβλῳ, vid. ibi *Kuſterus*, *Luciani* locus T. III. p. 454. et *Th. Reineſius* de Deo Endovellico p. 336. Nihil horum, ubi de Adoniis agit, in Graecia ſua Feriata protulit *Io. Meurſius*.

Tandem in argumento, quod nunc primum prodiit, vere hoc carmen dicitur v. 13. κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου, (in argum. Eid. VIII. legitur, ὁ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου,) atque adeo, δραματικὸν, ſive μιμητικὸν, vel διὰ μιμήσεως ὅλον· nec mirum quum ex *Sophronis* il-

lud Mimo *Theocritus* expresserit: una tantum loquitur in Eid. II. Simaetha; estque adeo et illud carmen ὅλως μιμητικόν· ex *Sophronis* etiam Mimo expressum: auctor argum. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων. Mimi fortasse nomen (suis enim erant adpellationibus insigniti singuli) latet in voce Μηδικῶν, quam pro voce Μίμων in Regio Codice Parisiis legit *Ruhnkenius*. Dantur et inter *Theocriti* carmina plura μικτὰ ἐκ τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ ποιητικοῦ· qualia sunt Epica quae dicuntur, *Homeri* ex. gr. Ilias, et Odyssea. Theocriti carmen διηγηματικὸν praebet Eidyllium septimum, inscriptum *Thalysia*, praebet et *Hylas*, sive XIII. Recte scriptor argumentorum haec monuit esse ὅλως διηγηματικά. Quid ista distent inter se, ex Rhetoribus, sed omnium optime intelligi poterit ex *Platone* de Republ. III. p. 392 — 394. C.

Semper iniquus *Platoni*, *Athenaeus* XI. p. 505. B. sua, inquit, civitate *Homerum* eiecit *Plato*, καὶ τὴν μιμητικὴν ποίησιν, αὐτὸς τοὺς διαλόγους μιμητικῶς γράψας· ὧν τῆς ἰδέας οὐδ' αὐτὸς εὑρετής ἐστι. Tum ex *Aristotelis* opere de Poetis, nobis perdito, haec habet, οὐκοῦν οὐδὲ ἐμμέτρους τοὺς καλουμένους Σώφρονος μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους (scribendum omnino εἶναι διαλόγους,) καὶ μιμήσεις, ἢ τοὺς Ἀλεξαμένου τοῦ Τηΐου, τοὺς πρώτους γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων. Quod Sophistarum literatissimus maledictum esse existimabat, eam laudem *Plato* profecto ducebat sibi maximam; qui, praeter *Aristophanis* Comoedias, omnium studiosissime lectitabat Sophronis Mimos; sic ut illos in Dialogis, convenientia cuique personae tribuendo, velut exemplar optimum, exprimeret imitando: *Olympiodorus* in vita *Platonis*, quam ex schedis *Isaaci* Patris evulgavit *Mericus Casaubonus*, editam ad calcem *Diogenis Laërtii Wetsten.* T. II. p. 584. Ἔχαιρε δὲ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. Quinimo fertur *Plato Sophronis* Mimographi libellos, primum, ut fit, a civibus neglectos, ex Sicilia detulisse Athenas, et suo exemplo commendasse popularibus; quotidie praeterea lectos sic semper probasse, ut, maior octuagenario, hos

p.194. A.

B.

libellos habuerit pulvinari ſuppoſitos, in quod obdormientis os illud divinum reclinabat: haec partim tradidit *Diogenes Laërt.* III, 18: partim tradiderunt alii, quorum teſtimonia conduxit *Menagius* ad *Diogen.* ubi quod legitur *Plato* ἠθοποιῆσαι πρὸς αὐτῶν, mutandum arbitror in πρὸς αὐτὸν, nempe Σώφρονα· *mores hominum expreſſiſſe ad exemplum Sophronis.*
C.

Solus nobis ex veteribus narrat in Hiſtoricis ſuis *Joannes Tzetzes*, a Dione Syracuſano, amico ſuo, emptos *Platonem* (praeter ſcripta *Philolai*, quod aliunde noveramus) *Sophronis* habuiſſe Mimos: de quibus tum vera quaedam addit, ne illa quidem indigna, quae hic a me proponantur: ſic itaque *Tzetzes* Hiſtor. Chil. X, vſ. 1001, et ſeqq.

εἶχεν — ὁ Πλάτων
Καὶ τὴν τοῦ Φιλολάου δὲ βίβλον Πυθαγορείου,
Ὁμοίως καὶ τοὺς Σώφρονος μίμους Συρακουσίου·
Ἐωνημένας πρὶν αὐτῷ ἐκ Δίωνος τὰς βίβλους.

paucis tum interiectis, quae nihil huc faciunt, ſic pergit:

p. 195. Ἐκ μίμων δὲ τοῦ Σώφρονος μιμεῖται διαλόγους·
A. Ὁ Σώφρων ὅσα γράφει γὰρ εἰσὶ τῶν ἀμοιβαίων,
Ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, σύμπαντα κεκτημένα.

Absque iſto vaniſſimo ſed docto nugatore multa ignoraremus. Quae ſupra tradidi pleraque, etiam argumento novo deſtituti, fortaſſe cognoviſſemus; illud non item, quod hoc uno in loco narratur v. 11. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ Ἴσθμια. ſic, ut iam ante dicebam, p. 189. corrigendam iudico vocem ſcriptam θεμένων. Hanc primum coram *Ruhnkenio* meo legenti, Iſthmiorum, fateor, in mentem veniebant *curatores*. Apud *Livium* XXVII, c. 30. cum Argos veniſſet Rex Philippus, *curatio Heraeorum, Nemeorumque, ſuf-*
B. *fragiis populi ad eum delata dicitur*: ſed re expenſa conſtitit mihi planiſſime, *curare Olympia*, vel *Iſthmia*, vel *Nemea*, etc. uſu veterum conſtantiſſimo dici, non θέσθαι, ſed θεῖναι τὰ Ὀλύμπια, ſive τιθέναι τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα· ut primus loquutus eſt *Herodotus* II. c. 160. in ceteris

eadem obtinet ratio: perinde autem eſt, ſive *τιθέναι τὸν ἀγῶνα* dicatur, ſeu *διέπειν*, ſive *ἄγειν*, ſeu *προστῆναι τοῦ ἀγῶνος*· ſive tandem *ποιεῖν τὸν ἀγῶνα*. ut enim ſcripſit *Xenophon* Ἑλλην. VIII, p. 373. 14. *ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια σὺν Πισάταις τοῖς πρώτοις φάσκουσι προστῆναι τοῦ ἱεροῦ*· ſcripſerunt *Ariſtophanes*, *Demoſthenes*, ceterique. — cui huius etiam generis permulta ſunt ad manum, nusquam inveni medium *θέσθαι* adhibitum in iſtis loquendi formulis. — Praeterea *οἱ παρὰ Σώφρονι θεώμενοι* ſive *αἱ π. Σ. θεώμεναι τὰ Ἴσθμια*, aptiſſime reſpondent *ταῖς παρὰ Θεοκρίτῳ τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀδώνια θεωμέναις Συρακουσίαις*· quae ipſae v. 23. *Βᾶμες*, aiunt, C.

Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

Proprium quinimo hac in re verbum erat *Θεᾶσθαι*. *Ammonius* Grammat. p. 69. *Θεατὴς*, inquit, *ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων*. — *ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα*· *δέον εἰπεῖν Θεάσασθαι*. — Quique in mimo *Sophronis* ridendos ſe praebebant, Iſthmiorum ſpectatores, fortaſſe fuere Syracuſii; quos, origine Corinthios, ex Sicilia Corinthum commeaſſe, ſive ad mercatum, ſeu Iſthmia ſpectanda, nemo ſane ſciens antiquitatis dubitabit: Iſthmiorum erant praefecti et moderatores Corinthii; qua de re *P. Weſſelingius* egit ad *Diodor. Sic.* I. p. 710. De Iſthmiorum celebritate notabile teſtimonium eſt *Livii* L. XXXIII., c. 32. *Iſthmiorum ſtatum ludicrum aderat; ſemper quidem et alias frequens, cum propter ſpectaculi ſtudium inſitum genti, quo certamina omnis generis artium viriumque ac pernicitatis viſuntur; tum quia propter opportunitatem loci per duo diverſa maria (bimarem Corinthum* dixit *Horatius,) omnium Graecorum undique conventus erat: Plutarchus* in T. Q. Flaminino p. 374. eamdem, quam *Livius*, hiſtoriam pertractans, *Ἰσθμίων*, inquit, *ἀγομένων, πλῆθος μὲν ἀνθρώπων ἐν τῷ σταδίῳ καθῆστο, τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα θεώμενον*, etc. ubi potius ſcribendum *θεωμένων*. conf. p. 376. C. *Omnibus Graecis*, quos Iſthmiorum fuiſſe ſcribit *Livius θεωμένους*, continebantur utique etiam *οἱ Σικελιῶται*, et *Ἰταλιῶται*· inter Sicilienſes Graecos primarii erant Syracuſani. Sed en teſtem diſer- p.196. A.

B. tum *Dionem Chryfoft.* Or. IX. p. 138. Sinopenfis illic narrat Diogenis admirator *Dion*, Corinthi degentem hunc humanae ftultitiae irriforem, Ἰσθμίων ὄντων, καταβῆναι εἰς τὸν Ἰσθμόν· ad illum audiendum non adeo Corinthios, fed acceffiffe Ἰωνίας τε καὶ Ἰταλίας καὶ Σικελίας ὅσοι παρῆσαν, καὶ τῶν ἐκ Λιβύης τινὰς, καὶ τῶν ἐκ Θεσσαλίας, καὶ ἀπὸ Βορυσθένους.

Quod paulo fuperius innuebam, dubitari poffe, utrum οἱ παρὰ Σώφρονι θεώμενοι, an αἱ παρὰ Σώφρονι θεώμεναι τὰ Ἴσθμια hic defignarentur; ea de re certiores nos facere potuiffet Grammaticus addendo, quod faepius additur ad illius nomen apud veteres, παρὰ Σώφρονι, ἐν τοῖς Γυναικείοις, five ἐν τοῖς Ἀνδρείοις. Iam vero *fpectantes* five ludos feu in theatris *feminae* dici debuere θεώμεναι. Θεάτρια, *fpectatrix*, forfan ufitatum in fermone quoti-
C. diano, noftris in libris vix invenitur: quod *Pollux* II, 56. ait, καὶ Θεάτρια, καὶ Συνθεάτρια, ἡ παλαιὰ Κωμῳδία· nititur uno loco perditi dramatis *Ariftophanis*, quem profert *Pollux* X, 67. quo *guttum Samium* quem vocat *Gellius* N. A. XVII, c. 8. λήκυθον, dicit aliquis fe geftaffe, ut haberet συνθεάτριαν. et praebet multa talia in — τρια Comicus, quae nusquam alibi reperias.

Ifthmia autem fpectantes atque inter fe fuo more garrientes mulieres, five Corinthiae, feu in locis vicinis natae, quas, ne fuae civitatis matronas Syracofias offenderet, in Mimis fuis loquentes facere potuit *Sophron*, aptius utique convenirent cum *Theocriti* Syracofiis Adonia agitantibus Alexandriae. Et profecto qui quidem eadem
p. 197. A. olim fuiffe, quae nunc funt, hominum novimus ingenia, tanquam rem minime dubiam ftatuemus, quibus in Graecia veteri ludis vel certaminibus intereffe feminis licuerit, feminarum ingentem femper adfuiffe turbam. Iam vero tales fuere ludi plerique; praefertim Ifthmii. Nusquam, opinor, in Graecia Feminarum genus maiore fuit in honore, quam Corinthi; quo fapienter ut in urbem maritimam, populofam, atque ex mercatura opulentiffimam, omnibus commodis mercatores et naucleros alliciebant Magiftratus: de Corintho agens *Strabo* VIII, p. 581. A. *illic*, τό τε Ἀφροδίτης, ait, ἱερὸν οὕτω πλούσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλους ἐκέκτητο ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ

θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. καὶ διὰ ταύτας οὖν πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλουτίζετο. Poſſent ea de re permulta dici, quae in locis *Pauli* ſcribentis ad Corinthios illuſtrandis ſuum uſum habere, ne viri quidem ſeveriores et graviſ- B.
ſima tractantes negarent. Quid vetat in his obſervatis, quibus verba Poetae non onerantur, hac occaſione in uſum ſaltem quorundam de Batava iuventute, antiquitatis Graecae partem attigiſſe? In Graecia ludi omnium auguſtiſſimi fuere ſine controverſia Olympici: his ludis feminae excludebantur, ſive virgines haberentur, ſeu viris eſſent nuptae: de muliebri genere lex unam tantum nominatim excipiebat, omnium inter Eléas honoratiſſimam, quae Cereris eſſet Χαμύνης dictae Sacerdos: haec, una mulierum, ſedens ex adverſo Hellanodicarum, Olympiorum erat ſpectatrix: reliquae mulieres per dies certaminibus ſacratos aliorſum ſecedere erant coactae: adeo autem ſevera erat lex, ut de monte Typaeo iuberet praecipitari, ſi qua mulier deprehenderetur adeſſe certamini. Cum Nero C.
quinquennale certamen inſtituiſſet *primus omnium Romae, more Graeco triplex, — quod appellavit Neronia; — ad athletarum ſpectaculum invitavit et virgines Veſtales: quia Olympia quoque Cereris ſacerdotibus ſpectare conceditur*: ſcripſit iſta *Suetonius* in Nerone c. XII, ſed, ut equidem arbitror, unâ ſyllabâ minus, *Cereris Sacerdoti:* una enim tantum fuit uno eodemque tempore: non neſcio dici poſſe, deſignatas ſibi invicem in hoc munere ſacerdotali ſuccedentes; quales ſuo more Graeci vocant τὰς ἀεὶ οὔσας· et *Cicero*, quantum recordor, ſemel dixit *omnes Siciliae ſemper praetores*, in Verr. V, c. 12. qualia neque in Theſauros referunt, neque in Indices. — Sed illud mihi hic commentum non placeret: — virgines Veſtales cum Cereris Sacerdotibus videbantur Monachis coniungendae; verum, ut dicebam, una tantum p. 198. A.
fuit. Qui Olympiaca, ſpectator ipſe locorum, et legum et conſuetudinum inveſtigator accuratiſſimus, copioſe nobis explicuit, et permulta ſolus ex antiquis, *Pauſanias*, in Eliacis Poſter. VI, p. 502. f. Ἔστιν, inquit, ἀπαντικρὺ τῶν Ἑλλανοδικῶν βωμὸς λίθου λευκοῦ. ἐπὶ τούτου καθεζομένη τοῦ βωμοῦ θεᾶται γυνὴ τὰ Ὀλύμπια, ἱέρεια Δήμητρος Χα-

μύνης, (nominis ratio mira datur et incredibilis p. 505. f. paulo melior p. 506. init.) τιμὴν ταύτην ἄλλοτε ἄλλη λαμβάνουσα παρὰ Ἠλείων. ſed quod proximum additur monſtri ſimile eſt: Παρθένους δὲ οὐκ εἴργουσι θεᾶσθαι. interpres: *Neque vero virginibus interdictum ludicra ſpectare.* Hanc notam, nemini huc usque ſuſpectam, ut hominis inſulſi, qui forte legerat Cereris ſacerdotes virgines fuiſſe, atque adeo indignam *Pauſania*, huius contextu
B. eiiciendam, paulo confidentius, quam meus mos eſt, edico: Cereris iſta Chamynae ſacerdos Eléa Γυνὴ dicitur a *Pauſania*, non παρθένος· ſed ſac virginem fuiſſe, vel ſaltem ἐν παρθενικῇ σκευῇ, qualis Pythia fuit vates, grandis aetate, quippe minimum quinquagenaria; (Schol. in *Ariſtoph.* Plut. v. 9.) quid illam mirum fuiſſe ſacri certaminis ſpectatricem, ſi virgines illinc non arcebantur? Tandem quis Hellanodica cernere poterat, *virgines* eſſent, an, Pannychidis inſtar illius, *devirginatae?* Sed hac in re nemo, credo, mihi obloquetur. — Ubi Panthea *Luciani* T. II, p. 490. Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, υμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι κ. τ. λ. hic ab erudito interprete poterat exſpectari nota, qualem dedit *Moyſ. Solanus*, docens feminis non licuiſſe his inter-
C. eſſe ludis: ſed et *Io. Iac. Wetſtenius* in libris noſtris Sacris locum invenit, ubi hac de re ageret, in Epiſt. ad Hebr. XII, 1. *Solanus*, in obſervatis ſuis accuratus, locum alium *Aeliani* deſignare etiam potuerat de Nat. An. XI, c. 8. — Quod vero ſupra dicebam de ſeveritate legis, ex monte mulieres praecipitantis, ſi qua forte detegeretur viris ſpectatoribus intermixta, conſtat ex eiusdem *Pauſaniae* Eliacis Prior. p. 389. Κατὰ τὴν ἐς Ὀλυμπίαν ὁδὸν — ἔστιν ὄρος ἐκ Σκιλλοῦντος ἐρχομένῳ πέτραις ὑψηλαῖς ἀπότομον· ὀνομάζεται δὲ Τυπαῖον τὸ ὄρος. κατὰ τούτου τὰς Γυναῖκας Ἠλείοις ἐστὶν ὠθεῖν νόμος, ἣν φωραθῶσιν ἐς τὸν ἀγῶνα ἐλθοῦσαι τὸν Ὀλυμπικὸν, ἢ καὶ ὅλως ἐν ταῖς ἀπειρημέναις σφίσιν ἡμέραις διαβᾶσαι τὸν Ἀλφειόν. Quod addit *Pauſanias*, Θαῦμα μὲν, οὐ ψευδὲς δὲ, unam duntaxat, Καλλιπάτειραν, ab aliis dictam Φερενίκην, legem iſtam violaſſe:
p. 199. A. hiſtoriam tum narrat *Pauſanias*, in quam admittenda eſt egregia emendatio *Palmerii* in Exercit. p. 593. Erat ex

lege mulier virilis animi de rupe praecipitanda, vel derogandum legi: in illius itaque gratiam, et patris, et fratrum, et filii, qui omnes fronde Olympiaca capita habuerant velata, ſapienter Elei iudices ſeveram legem migraverunt. Quinimo poſtea temporis primariae mulieres equarum celeritate victoriam in Olympicis ludis reportarunt: prima harum Ageſilai Regis Lacedaemoniorum ſoror fuit Cyniſca: *Plutarchus*, et alibi, et T. II. p. 222. B. de Ageſilao, cum videret indignabundus civium quosdam equis alendis ſuperbientes, ἔπεισε τὴν ἀδελφὴν Κυνίσκαν εἰς ἅρμα καθίσασαν Ὀλυμπίασιν ἀγωνίσασθαι: conf. *Pauſanias* p. 222. 243. 252. 406. Adſcribam ex Anthologia MS. ineditum, vetus certe, epigramma:

Ἀδέσποτον ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον. B.

Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες, καὶ ἀδελφοί,
Ἅρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα, Κυνίσκα
Εἰκόνα τάνδ' ἔστησα. μόναν δ' ἐμὲ φαμὶ γυναικῶν
Ἑλλάδος ἐκ πάσας τόνδε λαβεῖν στέφανον.

In his ἔστησα ſcripſi, pro ἔστησε, quod meus ſaltem praebet Cod. apographus.

Nunc denique redeo ad Argumentum τῶν Ἀδωνιαζουσῶν. Primum ponam verba quaedam *D. Heinſii*, quibus caput Lectionum Theocritearum XXI, et ſua orditur in hoc Eidyllium obſervata:

„Non eſt dubium quin Sophron in γυναικείοις mi„mum aliquem fecerit, quo lepide et quaſi digito ſub„lato muliebrem ἀδολεσχίαν et linguae intemperantiam C.
„perſecutus ſit: quem hoc idyllio noſter poëta ſit expri„mere conatus, in quo multa ſibi permittit, quae, quia „e trivio ſunt, maximam venuſtatem habent: quando„quidem in eiusmodi ſaepe ne a ſoloeciſmis temperarit, „ut ex veterum iudiciis ſcimus; omnia enim facillime „excuſantur et placent διὰ τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμη„νείας, quam ex illo expreſſit noſter poëta.

Haec pauca *D. Heinſii* mihi videntur multis aliorum obſervatis longe anteponenda; eo autem et haec protuli, et ſaepe *Heinſio* patrocinatus ſum, quia iuvenis excellen-

tis in *Theocritum* merita deprimere contumeliosis verbis conatus *Reiskius* nimis frequenter nuperum editorem Anglum, *Thomam Wartonum*, habuit adstipulato-
p. 200. A. rem. In istis divinum fuisse *Heinsium* demonstrat argumentum carminis a me publicatum. De *Sophrone* autem, reliquias Mimorum aliquando in unum collecturo perutile futurum observatu, hoc Scholion, veteris certe Grammatici, in Codice Coisliniano ad Carmen *Gregorii Nazianz. Montfauconius* Biblioth. p 120. se scribit invenisse: ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν Συρακούσιον Σώφρονα μιμεῖται. οὗτος γὰρ, μόνος ποιητῶν, ῥυθμοῖς τισι καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήσας. Carmen illud *Gregorii* videatur, editum a *Iac. Tollio* in Insignibus Itiner. Ital. p. 96. 98. Ista nota, et carminis illud exemplum hac in re magni sunt momenti. Noverant ex *Suida* et ex *Hesychio Milesio* viri Docti, Mimos *Sophronis* scriptos καταλογάδην, *oratione soluta*; nihil praeterea, gravissimum hac in re testem citare potuissent *Aristotelem*; qui in opere
B. nobis perdito de Poëtis, apud *Athen.* XI. p. 505. C. *Sophronis* mimos ἐμμέτρους fuisse negat. Ex Scholio veteri discimus, quod tamen etiam ipsa fortasse quae supersunt Mimorum nos docere fragmenta potuissent, non metricam et certis pedibus velut incedentem, sed numerosam tamen, sive numeris suis illigatam, *Sophronis* fuisse orationem, atque adeo apte verbis ab illo comprehensas fuisse sententias, quas ille κώλοις, *incisis*, fuerit complexus: periodum scilicet conficiunt κῶλα et κόμματα. legatur initium libelli *Demetrii* περὶ Ἑρμ. §. 1 — 7. optime, me indice, κῶλα dixit *Dionys. Halicarn* οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον· περὶ Συνθέσεως Ὀνομ. p. 42, 31. Quid distent μέτρον et ῥυθμὸς multi tradiderunt: mihi res commode videtur intelligi posse ex *Ciceronis* Oratore c. XX, c. LI. *Quinctil.* I. O. IX, c. IV, p. 843 — 847. et ex Pro-
C. legomenis in *Hephaestionis* libellum, primum ab *Hudsono*, tum a *Pearcio*, sub *Longini* nomine Editis §. 5. et seqq. — Quod vero praeterea *Heinsius* tradit, ne soloecismis quidem abstinuisse *Sophronem*, cum mulieres suo faceret more colloquentes, ex uno didicerat *Etymologico Magno*; quo multa continentur ex antiquis in *Theocritum*

tum Scholiis, *Amaranti*, *Munati*, *Theonis*, derivata;
nonnulla etiam ex *Apollodori* in *Sophronis* mimos ducta
commentariis, olim lectis ſub titulo τῶν περὶ Σώφρονος.
de hoc opere quaedam a me notata ſunt ad Schol. in *Eu-
ripidis* Phoen. p. 593. — In *Etymologico M.* in v. Ὑγιὴς,
— p. 774, 41. cum adnotaſſet Grammaticus τὸ παρὰ Σώ-
φρονι Ὑγιώτερον κολοκύντας· πῶς, ait, οὐ λέγει (vel λέγε-
ται ex MS.) ὑγιέστερον; ῥητέον ἂν ὅτι ἑκοντὶ ἥμαρτε, τὸ ἄκα-
κον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος· ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσο- p.201. A.
λοίκισε, Τατωμένα τοῦ κιθῶνος· ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρα θείς. ὁ
τόκος νιν ἀλφθερώκει. Φιλόξενος. De his bene meritus
Gisb. Koenius partem ſaltem veri detexit in notis ad li-
bell. *Gregorii* de Dial. p. 158. ultimum recte, ut arbitror,
corrigens ex *Heſychio*, Ἀλιφθερώκει, *perdiderat*: plurale
quidem verbum Τ⁻τε, *accipite*, velut *Sophronis* adnota-
tur in Schol. ad *Ariſtoph.* Acharn. vſ. 203. quod alteri fa-
vere videtur *Koenii* coniecturae: ſed a participio Τατωμέ-
να mutando idem *Heſychius* retrahere Noſtratem debue-
rat: verbi veteris, a *Sophocle*, *Euripide*, *Platone*, *So-
phiſtis*, adhibiti, (quod reſtitui poterit in Epiſt. XIV. in-
ter *Socraticas*, p. 35, 16. nam τητώμενοι legendum, *pri-
vati*, non ἡττώμενοι·) formam Doricam *Sophronis* dat
Heſych. ubi Τατωμένα redditur στερομένη. De illa vero,
quae *pignori tunicam poſuerat*, dici potuit ab interprete, B.
ἐνέχυρα θεῖσα, et a muliere ſoloeciſſante *Sophronis*: Τα-
τωμένα τῶ κιθῶνος ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει· *Tunica priva-
tam uſura peſſumdederat.* In hunc cenſum referri poſſe
videntur et iſta *Sophronis* apud *Etymolog.* p. 197, 54.
Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω Βιπτάζω λέγουσιν. quae
mulierum vitioſa fuiſſe videtur pronunciatio: male ſcribi-
tur apud Eundem in v. Μακάρτατος p. 575, 53. μεμπτέον
Σώφρονα λέγοντα Φωροτάτους — καπήλους. imo vero venu-
ſte mulier illic *furaciſſimos* ſic dicere potuit *caupones*: nec
mulierem Syracoſiam dedecebat *Herculem* Ἥρυκλον dixiſſe.
Heſychius: Ἥρυκαλον, τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς.
† Ἥρυλλον, τὸν Ἡρακλέα, ὑποκοριστικῶς. ultima vox, ad
Ἥρυκλον pertinens, (noti ſunt Βάθυλλος, Θράσυλλος, etc.)
ad alteram, ni fallor, male fuit relata, me iudice ſcriben-
dam literâ minus: una litera ſuo more pronunciata, *Her-* C

cules a muliere dici potuit Ἥρυκλος· Messenii Θέοκλος, et Μάντικλος memorabuntur *Patroclis* occasione ad Adoniaz. vs. 140. — Rectissime autem apud *Etymol.* in v. Ὑγιής, ἑκοντὶ dicitur *Sophron* in talibus ἁμαρτών· et cur tandem? ut ibidem additur — τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Haec ut intelligantur, adhuc pauca quaedam dicenda sunt. *Ciceronis* insignis est locus III. de Orat. c. XII, *cum audio socrum meam* (loquitur ibi L. Crassus. Conf. *Ciceron.* Brut. c. 55.) *Laeliam (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, quod, multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quae prima didicerunt) eam sic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire: sono ipso vocis ita recto et simplici est, ut nihil ostentationis aut imitationis afferre videatur:* hoc etiam vocari potuit, vel ab *Amaranto*, vel ab
p.202. A. alio veteri Grammatico, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας· *Ciceronis* vero observatio de Cornelia Gracchorum matre, de Laelia C. F. primi ordinis matronis Romanis, est sane verissima: sed in suis mimis *Sophron* vilioris conditionis plerasque atque e plebe mulieres Graeculas fecerat loquentes: in his, ex mente Critici veteris, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας est *rustica* quaedam muliebris pronunciationis et antiquatae *simplicitas:* vocem ἄκακον, ne alia congeram, sic fere adhibet *Hermogenes* II, p. 389. ἐννοίας tractans ἀφελεῖς καὶ καθαρὰς — καὶ γυναίων — καὶ γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ, ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων. huiusmodi χάριτες fuerunt αἱ εὐτελεῖς καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. οἷον αἱ Ἀριστοφάνεος χάριτες καὶ Σώφρονος· ut scribit *Demetrius* περὶ Ἑρμ. §. 128. in talibus ab
B. eloquentiae magistris et Criticis frequentantur voces ἑρμηνεία et ἀπαγγελία· quarum haec bis terve restitui debuerat *Thomae Magistro* p. 365.

Non alibi lecta, permulta fuerunt, ut in Graecis Syracosii *Sophronis*, sic in Latinis Equitis Romani *Laberii* Mimis. Exiguos hos duo libellos nos quidem centeni his in oris incorruptae Antiquitatis amatores integris undecim Sancti *Augustini*, (cuius tamen opus eruditum *de Civitate Dei* perditum nollemus,) voluminibus perlibenter redimeremus. Quod si forte exiguus hic meus libellus in

manus inciderit laborioſi cuiusdam et eruditi, quales cer-
te ſunt inter iſtos Theologos plures, ex Benedictinorum
S. Mauri ſodalitio; haec ab admiratore *Calvini*, viri etiam
Latine et Graece perdocti, dici minus moleſte feret, ubi
legerit, Romana maieſtate dignum, *Laberii* Prologum in C.
Macrobii Saturn. II, c. VII; et praeterea cognoverit, San-
ctos Patres, quos vocant, a me quoque fieri ſuo merito
permagni; quorum quidem ſcripta otioſus in Muſéo Fri-
ſiaco, etiam nunc Sapientum et Doctorum hominum re-
ceptaculo, diligenter legerim: ſed, quod *Sophronis* Mi-
morum amator dicere ſolebat *Plato*, *τὰ νῦν λεγόμεν' ἐστὶν
εὐχαί.*

Nihil, opinor, vetat, quo minus in his obſervatis, a
poëmate *Theocriti* ſemotis ingenio interdum morem ge-
ram. Ut vero tandem ad rem redeam, ſchedulam ad me
miſit *Ruhnkenius* meus, cui haec ineſſent:

„Sophroneis Tuis forte hoc quoque addi poterit:
„Lexicon Sangerm. MS. Ἀποκηδήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀπο-
„κακήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ, ἀντὶ
„τοῦ ἀσθενεῖ, κεῖται. Hinc mutilus Suidae locus ita red- p.203.
„integrandus: Ἀποκηδήσαντες. Ὅμηρος, ἀποκακήσαντες, A.
„ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ, ἀντὶ τοῦ
„ἀσθενεῖ, κεῖται. Vide an his etiam uti poſſis ex eodem
„Lex. Sangerm. MS. Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. Ἕρ-
μιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς· ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στή-
„μονα ἄττεσθ' ἐπινοῶν. Suidas in Ἄισμα. — σημαίνει
„δὲ καὶ τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων.

Utrumque placebit novorum hoc in genere cupidis.
Homeri Ἀποκηδήσαντε, in Il. ψ, 415. ab antiquis etiam
interpretibus vexatum, verba docebunt *Euſtathii*, quae
Barneſius adſcripſit: in Schol. Ἀποκηδήσαντες redditur,
ἀφροντιστήσαντες, ἀμελήσαντες. reddi etiam poteſt ἀποκα-
κήσαντες, vel ἀποκνήσαντες. Κῆδος eſt μέριμνα, *ſollicitu-
do, quae animum divorſum trahit*, φροντίς· ὁ ἄφροντις,
vel ἀφρόντιστος, et ἀμέριμνος, ab *Homero* ſaepe vocatur B.
Ἀκηδής· verbum hinc Ἀκηδεῖν, ab *Aeſchylo* iam adhibi-
tum in Prom. v. 507. de *Homero* dubitari poteſt, utrum
ſcripſerit in Il. ψ, 70. ακηδεῖς, vel ἀκήδεις, an, quod ego
genuinum arbitror, ἀκηδής.

Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκηδὴς, ἀλλὰ θανόντος,

ultima commode pendent ab ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, ex verſu praecedente: Ἀκηδὴς frequentatur ab *Homero*; Ἀκηδεῖν nusquam alibi locorum apud *Homerum*, ut puto, repe-rietur.

Pro Ἀκηδεῖν, vel ἀφροντιστεῖν, dicebatur et Ἀποκηδεῖν· ſed hoc eximie ſignificabat *ceſſare a cura*, παύεσθαι κηδόμενον. Ἀπεκήδουν ab Atticiſta Grammatico redderetur
C. ἐπαυόμην κηδόμενος· vel τοῦ κήδους ἔληγον. vid. modo *Suidas* in Ἀπαλγήσαντας in Ἀπεπόνουν· Ἀποκεκραιπαλισμένος· Ἀπομηνίσας· Ἀποπρεσβεύει· Ἀποσπουδάζων. — Eadem vis eſt praepoſitionis in eiusdem originis, ſed diverſiſſimae ſignificationis, verbo apud *Herodotum* L. IX, c. 31. ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον. *Vallae*, vel alterius, optimum eſt in Latinis, *poſteaquam Maſiſtium eluxerunt. Livius* L. XXXIV, c. VII, §. 10. *Quid aliud in luctu, quam purpuram atque aurum deponunt? quid, cum eluxerunt*, (ὅτε ἀπεκήδευσαν) *ſumunt?* De Polo, nobili hiſtrione Tragico, *Gellius* VII, N. A. c. V. *unice*, inquit, *amatum filium morte amiſit. Eum luctum cum ſatis viſus eſt eluxiſſe, rediit ad quaeſtum artis.* Ad *Herodoti* Ἀπεκήδευσαν a me notata P. 706, 51. et ad Eiusdem Ἀποτύψωνται, P. 122, 84. qui quidem legerit, huius generis, quae ſunt in mundo, plura non requiret.

p. 204. A. Pro ἀφροντιστεῖν non adhibuiſſet, opinor, *Sophron* Ἀποκηδεῖν· ſed potius Ἀσάλλειν. *Heſychius*: Ἀσάλλειν, ἀφροντιστεῖν. Σάλα γὰρ ἡ φροντίς. dici potuerat, Σάλη γὰρ, καὶ Σάλος, ἡ φροντίς. hinc Doricum Ἀσαλὴς, hinc Ἀσαλέα, uſurpatum a *Sophrone*: Auctor *Etymologici M.* p. 151, 47. Ἀσαλὴς, ἡ ἄφροντις, *(nullis curarum fluctibus iactata,)* ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· Σάλη γὰρ ἡ φροντίς. + Ἀσαλὴς, (Ex duobus diverſis Lexicis Etymologicon illud conflatum monſtrat Cod. Leidenſis; ſed iam ante coaluerant, quam Codex D'Orvillianus, ſatis antiquus, ſcriberetur) ὁ αμέριμνος· Αἰσχύλος, Ἀσαλὴς μανία. οὕτως Ἡρωδιανὸς, καὶ Ἀπολλόδωρος. (*Apollodorus* ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος) καὶ γὰρ Ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ

ἀλογιστίαν καλεῖ. *Sophron* Ἀσαλέαν dixit, quam vocem alii Graeci, ſi his fuiſſet in uſu, aliter pronunciaſſent; Iones ἀσαλέην, Attici certe Poëtae ἀσαλίαν, vulgo Graeci ἀσάλειαν. Apud *Heſychium*, cuius hinc et alia poterunt B. emendari, pro Ἀσάλγαι, ſcribendum arbitror *Sophronis* Ἀσαλέαν. lectu digna dedit *H. Stephanus* Th. L. G. III, p. 757 758. et in Indice Theſ. in Ζάλη, et Ζάλος.

Iſta quidem ſatis plana ſunt; ſed minus liquet, qua ratione Ἀποκαδεῖ a *Sophrone* poni potuerit pro ἀσθενεῖ. adhiberi poterit ad ἀσθενεῖν *Raphelius* in *S. Lucae* A. A. XX, 35. Incertas hic nolo coniecturas periclitari, et hoc inter δυσνόητα refero *Sophronis*, Grammaticis etiam antiquis tenebricoſa. Ne κῆδος quidem, vel κήδεσθαι, a *Theocrito* aliisque κᾶδος et κάδεσθαι dicerentur: ſed neque talia *Sophronis* Syracoſias mulierculas dedecebant: in uno tantum Pythagorei *Hipparchi* loco κάδεα memini me legere apud *Stobaeum* Floril. p. 574, 47. οὐδὲ γὰρ θέμις ἄνθρωπον ὄντα τῶν ἀλλοτρίων συμπτώματα εὔφορα νομίζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια κάδεα ἰδόντας, ὅτι πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν C. βίον πεφύκαντι. ſed illinc κάδεα prorſus mihi dudum aliena viſa ſunt; et corrigendum credidi: ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια κα δεῖ, ἰδόντα, ὅτι etc. id eſt ἀλλά γε καὶ τὰ ἴδια δεῖ συμπτώματα εὔφορα νομίζειν. Doricum illud κα, frequens in Doricis Italicae Philoſophiae reliquiis, ſaepe locis vitiandis occaſionem praebuit. Κᾶδος dicere potuit *Sophron*, ut dixit certe, Aeolice ſcribens, *Alcman*: *Apollonius Alexandrinus* in libello περὶ Ἀντωνυμίας, ſectione περὶ τῆς ΟΣ, Ἀλκμὰν συνεχῶς (hoc mutari nolim in συχνῶς) Αἰολίζων φησὶν, — τὰ ἑὰ κάδεα. Saepe difficulter conſtitui poteſt, η ſcripſerint, an α. exemplo ſit in vita quotidiana vox uſitatiſſima, ſed in libris noſtris rarior, *pultem* ſignificans: primum dicta Ἀθέρα, Ionice ſcribebatur et Attice Ἀθάρη, Dorice Ἀθάρα, a *Sophrone* tamen, ut ab *Hellanico*, qui ſcripſit Ionice, ſcripta dicitur Ἀθήρα. haec ex li- p.205. A. bellis mihi conſtiterunt ineditis penes *Ruhnkenium* meum; qui haec ex *Phrynichi Sophiſt. Adpar. MS.* et ex *Gloſſar. Sangerm. MS.* mecum communicavit: iſta primum ſunt *Phrynichi*:

„Ἀθάρη διαφέρει ἔτνους, ὅτι μὲν κυάμων ἢ πίσων ἢ „ἁπλῶς κατερεικτων τινῶν, ἡ δὲ ἀθάρα, πυρῶν ἑψημένων „καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος. Haec contracta ſunt ex „multo integrioribus Phrynichi, quae conſervavit Lex. „Sang. MS. Ἀθάρη καὶ αθέρα καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα τὸ αὐτὸ „φασίν. ἔστι δὲ ἀθάρη, ἡ ἐκ πυρῶν ἑψημένων καὶ διακεχυ- „μένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τῦ ἔτνυς, ὅτι τὸ „μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερικτῶν τινῶν „σῦν (L. ὠντινωνοῦν) σκευάζεται. ἡ δὲ ἀθάρη, ὥσπερ εἴρη- „ται, πυρῶν ἢ ἑψημένων καὶ διακεχυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆ-
B. „σις τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, κατὰ μὲν τὸ „τέλος διὰ τοῦ η προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ „α, κατὰ δὲ πολλὰς ἄλλας κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ α, „κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ η. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος καὶ „Σώφρων ἐχρήσατο. ἐκτείνασι δὲ καὶ τὸ α, ὡς ἀπὸ τοῦ „ἀθήρα (f. leg. Ἀθὴρ) τῆς λέξεως μεταληφθείσης. Ἴσως „δὲ, φασὶν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ ε, ἡ ἐκ τῶν ἀθέρων „κεκαθαρμένη τροφὴ, καὶ ἑψημένη ἐκ τῶν πυρῶν. ὕστερον „δὲ τὸ ε εἰς τὸ α ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ „μέντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα Δωρικῶς γέγονεν. οἱ δὲ ἀθάρην „λέγοντες Ἰακῶς φασί. καὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἐχρήσαντο Ἰα- „κοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ὥστε τὸ ἀθάρη παρὰ τοῖς „Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγυσαν κατὰ τὴν Δώ- „ριον, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχεν διάλεκτον. „Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, (v. 673.)

Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη.

C. „Κράτης Ἥρωσιν,

Οὐκοῦν ἔτνυς χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν,
Καὶ τῆς ἀθάρης.

A *Theocrito* aliena Dorica tractaturis, cum alibi non re- periantur, hinc repeti poterunt.

Quod vulgo Graeci dicebant Διάζεσθαι, et Δίασμα, *ordiri telam*, et *orſum*, ut redduntur iſta in Gloff. *Philoxeni* et *Cyrilli*, *Sophron* Ἄττεσθαι dixiſſe videtur, vel Ἆσμα, vel, quod mihi ſit veriſimilius, Διάττεσθαι. *Suidas*: Ἆσμα — σημαίνει καὶ τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων. καὶ Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς Διάζεσθαι. μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ

ἐγένετο. dederat forte Grammaticus antiquior: καὶ Σώφρων Διάττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. praeterea formam memoraſſe videtur Διάσσεσθαι, unde illud fluxerit Doricum Διάττεσθαι· vid. Epiſt. ad *M. Röverum*, *Urſini* libello praefixa p. 76 illinc Doricum eſt apud *Heſych.* Δίαγμα errorem ſuum Editor, a *T. H.*, ut centies monitus correxit ad iſta: Ἐνεδιάσθη, εἰσενεπλάκη. Illinc Διήττετο, pro Διήντετο, apud *Heſych.* recte emendatum a *Kuſtero.* Vulgo Graecis in uſu fuit Διάζεσθαι. hoc a Comicis iam adhibitum liquet ex *Pollucis* VII, 33. Incerti verſum, niſi tamen, quod ſuſpicor, is ipſe ſit e Pandora *Nicophontis*, Comici verſum apud *Poll.* ſcribendum puto leviſſima mutatione: p.206. A.

Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστὸν, ὁ δ' ἐδιάζετο.

vel potius, ὁ δὲ διάζετο. *Alter quidem telam detexebat; alter vero exordiebatur.* Vulgatur Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱστὸς. B. ἱστὸς placuit *H. Stephano;* eſt qui ἱστὸν corrigat, eſt qui διέζετο. ſed rectum eſt διάζετο. Διάζετο, ante Διαθέει, poſuerat procul dubio *Heſych.* ut, in Διήντετο, legitur Διάζετο ἱστόν. Bene etiam ſe habet ἐξυφαίνεθ' ἱστόν· quod mutandum non eſt in ἐξύφαινεν. Ponam tantum ex Eclogis *Stobaei Cant.* p. 12. A. *Sophoclis* verba ex Phaedrae choro: Περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα Παντοδαπᾶν βελᾶν ἀδαμαντίναις Ὑφαίνεται κερκίσιν αἶσα. nunc, ne litera quidem mutata, clara *Sophoclis* eſt ſententia, quam velut obſcuram praetermiſiſſe ſuſpicor *Grotium:* dedit *Canter.* ex Cod. περιώσια φυκτά τε, et παντοδαπὰν βελάν. vid. *Moeris Att.* in Ὑφηναμένη· et *Pierſonus.* — Tandem Ἄττεσθαι *Hermippum* Comicum dixiſſe in Ἀθηνᾶς Γοναῖς, ex *Gloſſario* diſcimus *MS.* quo verba nobis Comici ſuis numeris ſervata ſunt: C.

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμονα
Ἄττεσθ' ἐπινοῶ.

ultimum hoc praefero ſcriptae lectioni ἐπινοῶν. Proprio dictum illud, an figurato ſenſu capiendum ſit, latet. In his ſcribendis occupatum mittit ad me amicus Clariſſ. *D. Ruhnkenius*, Pariſiis ex Regio Codice deſcriptos, *Apol-*

lonii Alexandrini duo libellos optimarum rerum plenos. Alterum περὶ Ἀντωνυμίας aperienti mihi quae mox in oculos incurrebant, nova prorſus, Digniſſimo Poſſeſſore minime nolente, hoc in loco deponam: Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ Αὐτὸς, ἐν τῷ Αὔταυτος.

Αἱ δὲ μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίν.
Σώφρων.

p. 207. A. Intelligerem equidem ſic ſcripta: αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔματτον τ. α. χ. *niſi vero ego ſubegiſſem his ipſis manibus.* Dorienſibus tribuere non debebat, quod unius legerat in Mimo *Sophronis*, mulieri congruum: αὐτὸ τοῦτο, et αὐτὰ ταῦτα eleganter a Graecis uſurpantur. αὐταύταις χερσὶν, una dixit Sophronéa, ni fallor, muliercula. Quia eiusdem generis eſt, addam quae eadem praebet eruditiſſimi Grammatici pagina *MS.*

Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν Αὐτὸς, καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος. Τυδείδης δ' αὐτός περ ἐὼν, (Il. Θ. 99.) καὶ, καθὸ ἄρθρε ἐπιδεκτικὴ, τῶν εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα, σύγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο· ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπίχαρμος,
Αὐτότερος αὐτῶν.

Ex hoc ſpecimine aeſtimetur, qua cura ex hoc opere *Apollonii* Dyſcoli ſua excerpſerit *Iſ. Voſſius*; quae tamen,
B. qualiacunque ſint, utiliter publicata, debemus *Jo. Fred. Reitzio*, operi *Maittairii* de Dialectis Hagae renovato ſubiecta. In iſtis Excerptis Voſſianis horum nihil invenietur. Huc multo plura non difficulter a me conduci poſſent *Sophronéa*, quae Doctis Lectoribus in hunc viderentur cenſum referenda: ſed prudentis erat monitum *Corinnae*: Τᾷ χειρὶ σπείρειν.

Quoniam vero ſupra mentionem feci *Laberii*, ne illud minus conſiderate videar ſcripſiſſe, teſtem *Gellium* producam. A *Gellio* notantur, tanquam qui verba nova adhibuerint, *Q. Claudius Quadrigarius* hiſtoricus, Noct. Att. XVII, c. 2. et Poëta *Laevius*, L. XIX, c. 7. ſed contra L. XVIII, c. XI. Grammaticum *Caeſellium Vindicem petulanter* ait *inſciteque* feciſſe, *quod Furium veterem Poëtam dedecoraſſe Linguam Latinam ſcripſit huius-*

modi vocum ſictionibus, *quae* ipſi *quidem neque abhorre-* C.
re a poëtica facultate viſa ſint, *neque dictu profatuque ipſo tetrae aut inſuaves eſſe.* Absque *Gellio*, ſicut alia centena, ignoraſſemus prorſus elegantias, quibus *Mimiambos* ſuos exornavit *Cn. Mattius.* L. XX, c. IX, *Delectari*, inquit, *mulcerique aures ſuas dicebat Antonius Iulianus figmentis verborum novis Cn. Mattii*, *hominis eruditi; qualia haec quoque eſſent*, *quae ſcripta ab eo in Mimiambis memorabat:*

Sinuque amicam reſicit frigidam caldo,
Columbulatim labra conſerens labris.

Idem (ſic ſcrib.) *id quoque iucunde lepideque ſictum dictitabat:*

Iam tonſiles tapetes ebrii fuco,
Quos concha purpura imbuens venenavit.

Laberii ſi ſupereſſent Mimi, vix dubito, quin ſapien- p.208.
tem Poëtam tueri poſſemus adverſus criminationes *Gel-* A.
lii; qui ex nullius ſcriptis tot nova, licenter ipſius iudicio ficta, quam ex *Laberii* collegit, L. XVI, c. 7. *Laberius*, inquit, *in Mimis*, *quos ſcriptitavit*, *oppido quam verba finxit praelicenter; nam et* Mendicimonium *dicit*, *et* Moechimonium; *et* Adulterionem, Adulteritatemque, — *et* Depudicavit, pro *ſtupravit; et*, *quod in Mimo poſuit*, *quem Cophinum ſcripſit*, (imo, *inſcripſit*,) Manuatus eſt, *pro furatus eſt.* — *multaque alia huiuscemodi novat*, *neque non obſoleta quoque*, *et maculantia ex ſordidiore vulgi uſu ponit:* — *ut* Elutriare lintea, *et* Lavandria *dicit*, *quae ad lavandum ſint data.* In his ſubſiſto. etiam, quae ponit ibi poſtrema *Gellius*, *maculantia*
ex ſordidiore vulgi uſu, perſonis congrua, in Mimis *La-* B.
berii, ut *Iulio Caeſari* placuerunt, eius admiratori, (*Macrob.* II. Sat. c. VII. legatur) placerent hodiedum et nobis. Si modo quod decet perſonam obſervetur a Poëta, barbara et ſoloeca videri poſſunt pervenuſta. Ad haec transferri poteſt, quod, Graecos ſequutus, de Tragicis perſonis ſcribit *Cicero* de Off. I, c. 28, *tum ſervare illud Poëtas dicimus*, *quod deceat*, *cum id*, *quod quaque perſona di-*

gnum est, *et fit*, *et dicitur*. L. III, c. 29, *cum tractaretur Atreus*, *personae serviendum fuit*.

Si *Laberius* et *Publius Syrus*, et, ante illos, Siciliensis *Sophron*, perversorum fuere suae aetatis morum censores et correctores, facta quoque turpia et dicta in Mimis illorum exprimi debuerunt: quinimo haec Mimorum velut propria iudicabantur argumenta: vid. *Salmasii*
C. Exercit. *Plin.* p. 109. Exemplum ex Mimo *Laberii* dabit
Nonius Marcellus in v. *Hillas*; ex *Sophronis* Mimo *Apollonius Alexandr.* περὶ Ἀντωνυμίας, ubi agit περὶ τῆς ὁ Δεῖνα· — Ὁ Δεῖνα — παρὰ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α,

Οὐχ ὁ δεῖν τὺ ἐπίκαζε;

sed, hoc ut intelligatur, ante ex loco *Laberii*, sive huius simili Theocriteo, illic pro ἐπίκαζε, quod Graecum non est, verbum genuinum reponi debet, forma scriptum Dorica Siciliensium; nam in his verborum in άζω et ίζω desinentium formis magna fuit Dialectorum varietas.

Dorica *Sophron* usus est asperiore Dialecto veteri, sicut et *Epicharmus*; recentiore *Theocritus* atque ad Ionicam nonnihil emollita. Carminibus *Theocriti* subiecit
p.209. A. *Aldus* Venetiis Γένος Θεοκρίτου· et, praeter alia, notam
Grammatici de duplici quoque Dialecto Dorica veteri et nova; quarum illa fuerit τραχεῖά τις, καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὐνόητος· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα παρὰ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. ut sic scribatur, quod iam olim monui, vel certe παρὰ τὴν τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος, certa postulat Linguae ratio; qua minus spectata, quod *Aldus* dederat, παρὰ τοῦ Ἐπιχ. κ. Σ. exhibent *Andr. Schottus* Observ. II, c. 50, hic quidem ex Codice Toletano; ex Ald. Edit. *Jo. Alb. Fabricius*, *Mich. Maittairius*, aliique.

In Ed. Romana Zach. Calliergi duplex primo Eidyllio praefigitur, argumento subiecta, nota; haec primum: Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι, παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώ-
B. φρονος· οὐ μὴν καὶ ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. tum ista:
Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα. καὶ ἡ μὲν παλαιὰ

τραχεῖά τις ἐστι. ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα. Iſtam Editionem Romanam, qua primus Scholia publicavit Calliergus, non ante nactus ſum, quam argumentum huius carminis ex Pariſino Codice iam eſſet typis deſcriptum.

Ipſa veterum Grammaticorum ſi ad nos perveniſſent in *Theocritum* Scholia, in Adoniazuſas ſaltem, et in Pharmaceutriam, Mimorum *Sophronis* quaedam probabiliter in illis legeremus fragmenta; cuius bis terve tantum fit in editis Scholiis mentio. Apud alios hic illic, apud *Athenaeum* praeſertim, in libello nondum edito *Apollonii Alexandrini* περὶ Ἀντωνυμιῶν, in *Etymol. M.* in libello *Demetrii Phalerei*, *Pollucis Onomaſt. Scholiaſtis*, *Stobaeo*, C.
loca quaedam ex *Sophronis* Mimis ſuperſunt.

Quicquid ferme *Sophronis* apud veteres ſparſum legitur haec mihi ſcribenti obverſatur; in his perpauca tantum invenio, quae in Adoniazuſis videri queat expreſſiſſe *Theocritus*: ſed et haec, quantulacunque etiam ſint, ſuis a me locis commemorabuntur.

ADNOTATIONES
IN
ADONIAZUSAS
THEOCRITI.

p.210. Vſ. 1. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ] Sic ex optimis Codd. fuit editum, quos *Sanctamandus* et *D'Orvillius* adhibuerunt, pro Γοργὼ φίλα. Γοργοῖ dedit et *Wintertonus*, formam in talibus legitimam. Diſtichon in Epigramm. inedito Theſſal. *Antipatri* (neque enim illud publicavit *Io. Boivinius*) ſcribi debebat:

> Αἰπόλος ἢ μεθύων ἐκ ἄν ποτε, φασὶ, συνῴκει·
> Γοργοῖ, τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι.

Sed id ipſum Γοργοῖ in hoc *Theocriti* carmine ſaepe recurrit. — Χρόνω ſcribendum cenſebat *Salmaſ.* cum Schol. qui illud διὰ χρόνε interpretatur: omittitur et in his formis loquendi διά· Epiſt. *Socrat.* III, οἶμαι ἐ πολλὲ κὐτὰ δηλώσειν χρόνε. vid. *Thucyd.* p. 392, 70. *Xenoph.* p. 377, 3. etc. Et ſane contracta locutio, loquenti apte conveniens, ſupplenda videtur: ὡς διὰ πολλὲ χρόνε ἦλθες· *quam diu exſpectata poſt longum tandem tempus veniſti!* ἔνδοι, *quinimo domi eſt.* Absque ὡς poſitum, χρόνῳ ſignificat in talibus *tandem*: una litera omiſſa, ſic ſcribi verba debent *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 33. 25. τὸ χωρίον αἱρεῖ χρόνῳ· φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. nonnulla notavi in *Eurip.* Phoen. v. 313. conf. *Bergler.* in *Ariſtoph.* Nub. v. 66. — In hoc uno forte loco paulo audacior quam debueram, ut

Eunoë (vid. v. 27. 54. 67. 68. 76.) κωφὸν effet πρόσωπον, inftar Theftylidis in Pharmaceutria, Eutychidos et Phrygiae in hoc carmine v. 42. 67., perfonam *Eunoae* hinc removi; cui abfurde certe dabantur in Edd. et ifta v. 3. Ἔχει κάλλιστα. Noftra haec, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι. fores, fateor, aperienti ancillae non disconveniunt; fed ancillam a ianua exfpectantem alloquutae mox ex domuncula (Ἰλεόν, ἐκ οἴκησιν, vocat v. 9.) refpondiffe mihi videtur Praxinoë. — Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον mutato, libenter, cum *Wartono*, contribuiffem Gorgoni: Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθον· tum fequentia iterum Praxinoae: ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. p.211. A.

vf. 2. Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ] *Winterton.* iam dudum ita ediderat, ut pro αὐτῇ fcribendum monuit *Toupius* in Epift. ad *Wartonum*, vulgata *Theocr.* T. II. p. 327. ex qua correctiones in hoc carmen a me commemorabuntur. Ad hunc vf. ifta fcripfit in libro fuo *T. H.* „Sic „Etymol. in Δρίφος p. 287, 50. Δρίφος Συρακούσιοι· Φέρ' ὦ „τὸν δρίφον. quod videri poteft ad hunc locum pertinere; B. „qui forte fic eft legendus:

„Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθε. Φέρ' ὦ δρίφον, Εὐνόα, αὐτᾷ"

Sophronis ifta mihi verba videbantur. Δίφρων, voce fic fcripta, frequens fit in Theocriteis mentio: eft tamen et ifta fcriptio verfus ingenio digna *Hemfterhufii:* apud fe tum dixiffet Prax. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθε.

vf. 3. Γ. Ἔχει κάλλιστα.] Haec mihi verba nec Praxinoae, cui danda putabat *Wartonus*, neque Eunoae, cui tribuuntur in Edd. fed, cum *Cafaubono* et *Reiskio*, uni tribuenda videbantur Gorgoni; cuius idcirco nominis indicem literam huic formulae, ἔχει κάλλιστα, praefixi; C. quodque adeo huic carmini praefigebatur *Eunoae* nomen delevi. Cum hac formula commode *Plauti* locus ex Sticho comparari poterit I, Sc. II, v. 37.

PI. *Mane pulvinum.* AN. *bene procuras mihi; fatis fic fultum eft mihi.*

— Pro καθίζευ, hic olim etiam fcriptum fuiffe puto καθίσδευ.

vſ. 4. Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς] Ἀδεμάτε praeferunt
Edd. niſi quod in Florent. et Cantabrig. *Wintertoni* ſcri-
bitur ἀδεμάτω. In Codd. MSS. hae ſunt diverſae vocis
p.212. A. lectiones: ἀδεμάτε· ἀδεμάτω· ἀδαμάτε· ἀδαμάντε· ἀδε-
μάντε· ἀδειμάντε. — *Ioſ. Scaliger* et *H. Stephanus* cor-
rigebant ἀλεμάτε vel ἀλεμάτω. quod eſſet pro ματαίας po-
ſitum: ad ἀλεμάτως in *Callim.* h. Cerer 91. quaedam,
hunc etiam l. adnotavit *Ez. Spanhemius.* — Ἀδαμάτε vel
ἀδαμάτω legunt *Caſaubonus* et *Toupius*: hoc, quia a Co-
dicibus confirmatur, recepi. — Ἀδεμάτε, quod habet
etiam *Gregorius* de Dial. Dor. p. 169, ſervandum cenſe-
bant *Reiskius* et *Wartonus*: mihi *Scaligeri* inventum
ἀλεμάτω blanditur. — In vſ. 5. iam ante hos centum an-
nos πολλῶ μὲν ὄχλω emendate publicavit *Wintertonus*,
quem nemo propterea vituperavit: id ipſum recepi pro
πολλε μὲν ὄχλου.

vſ. 7. Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος] Tentari non debet. *Attri-*
B. *tus* quibuscunque tandem malis Graece dicitur Τρυθῆναι·
Τρυχωθῆναι· et Τρυχωθῆναι· labore, fame, ſenectute,
morbo, bello. *Qui nullis laboribus frangitur* vel *defa-*
tigatur eximie dicitur Ἄτρυτος. θάλασσα vocatur ἀσίγητος
et ἀκάματος, dicique potuit ἄτρυτος. In *Homero* legiſſe
ſuſpicor, ἁλὸς ἀτρύτοιο, Auctorem Scholii, ἀκαταπονήτε,
πολλῆς, in Il. Α, 316. Recte *Etymologus*: Ἄτρυτος, —
ἀπὸ τε Τρύω, — σημαίνει τὸν ἀκαταπόνητον. *Euſtath.* in
Hom. Od Δ. p. 197. 45. Ἄτρυτος ἐν πόνοις λέγεται, ὃν πό-
νοι ε τείρεσι hoc *Heſychio* in v. Ἀτρυτώνη recte reſtituit
H. Stephanus, pro ἄτρωτος· forſan eidem reddendum in
Ἀβασάνιστος· certe *M. Antonino* Imp. III, 4. p. 70. qui
ἄτρυτον ὑπὸ παντὸς πόνε dederat; non ἄτρωτον. Herbam
memoravit in Ἀλιεῖ *Alexander Aetolus*, cuius, velut *am-*
broſiae, ſucco Sol equos ſuos ſaturaret,

C. ἵνα δρόμον ἐκτελέσωσιν
Ἄτρυτοι, καὶ μή νιν ἕλοι μεσσηγὺς ἀνίη.

male vulgatur μή τιν' ἕλοι, apud *Athen.* VII. p. 296. E.
Νίν, praeter cetera, ſignificat etiam αὐτὲς (Solis equorum
duo fuere mares) ex. gr. in *Soph.* Oed. T. v. 878. *Eurip.*

Iph. T. v. 330. 333. ponendum in eiusdem versu, quem praebebit Diatribe in *Euripidea* p. 245. C. — εἰσοροῦσά νιν καλῶς. Homines *laboriosos* Ἀτρύτας vocabant: *Damascius*, apud *Suidam* in v. Ἄτρυτος, dixit φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον. Ut vero Latine gravia et molesta *laboriosa* dicuntur, sic etiam a Graecis, Ἄτρυτα. ingentes *labores* et *molesti*, ἄτρυτοι sunt πόνοι. *Moschus* IV, 69. ἀτρύτοισιν Ἄλγεσι μοχθίζεσαν. *Philo* Judaeus p. 914. C. ἀσκητῦ meminit, πόνοις ἀτρύτοις καὶ ἀκαμπέσι περιποιησαμένε τὸ καλὸν, p. 950. B. κακοπαθείαις ἀτρύτοις, ἃς εἰκὸς γεωπόνους ἀναδέχεσθαι. *Suidae Damascius*: ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. a *Clemente Alex. Strom.* VIII. p. 831. 32. ἡ Υἱοῦ φύσις — dicitur ἀκαμάτῳ καὶ ἀτρύτῳ δυνάμει πάντα ἐργαζομένη. His antiquior *Archytas* Tarentinus Deum dixerat virtutem non solum habere *sinceram, atque ab omni humano affectu puram*, ἀλλὰ καὶ τὰν δύναμιν, ait, αὐτᾶς ἄτρυτον πέπαται, *sed et ejus vim possidet nulla re defatigatam*: ubi leguntur ista in *Stobaei* Floril. p. 13, 40. paulo post scribendum, διὰ παθέων ἀσυμμετρίαν, fatebitur *Adrian*. Noster *Heringa*, cui correctio nihilominus est uni tribuenda: vid. Eius Observ. Crit. p. 152. — In *Sophoclis* Ajace v. 799, ubi se dicit Tecmessa, p.213. A.

-ἀρτίως πεπαυμένην B.
Κακῶν ἀτρύτων.

Schol. Ἀτρύτων] Πολυτρύτων, πάνυ καμάτων. atque adeo πολὺ τρυόντων. *Theocriti* Gorgo, defatigata currendo eleganter,

Ἁ δ' ὁδὸς, inquit, ἄτρυτος·

via longa est et molesta: sive reddatur illud Ἄτρυτος cum Scholiaste, πολλὴ, (ἡ δὲ ὁδὸς πολλή,) seu ἀργαλέα, sive tandem δύσβατος, res eodem recidit. *Via quae euntem defatigat* eleganter hic ὁδὸς dicitur Ἄτρυτος. Istiusmodi adiectiva duplicem fere vim habent vel activam vel passivam. ea ne nos res nunc teneat, satis erit laudasse observata *T. Hemsterhusii* ad *Lucian.* T. I. p. 179. et ad *Thom. Mag.* in v. Ἀθέατος. C.

Nihil adeo ad hunc locum dare constitueram: sed

Amicus meus *D. R.* vocem Ἄτρυτος, hic a viro Primario tentatam, dignam censebat, ad quam excussis loculis harum rerum studioso Lectori quaedam adnumerarem. Eius obsequutus consilio, nunc ne literae quidem praefixae vim rariorem indictam praetermittam: Ἄτρυτα κακὰ docte redduntur a *Schol. Sophoclis* πολύτρυτα, πάνυ κακῶντα. *Hesychius* initio Lexici, Τὸ α, inquit, — δηλοῖ ψιλούμενον — καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχανὲς πέλαγος· καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐν Ἀξύλῳ — ὕλῃ. Ad haec *Homeri* in Il. Λ, 155. *Scholiastes*, Ἀξύλῳ] Καταξύλῳ, πολυξύλῳ· τὸ γὰρ α νῦν οὐ κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ κατ᾽ ἐπίτασιν. *Eustathius*, p. 773,
p.214. 1. εἴη δ᾽ ἂν πάντως καὶ ἡ Ἀξύλευτος, πολύξυλος· εἰσαγούσης
A. τῆς στερήσεως ἐπίτασιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, πλουτιζούσης τῇ ἐνδείᾳ quae satis sunt arguta: mallem ex Lexicis suis, quae periere, quaedam aliunde ignota nobis excerpsisset, Homerici Ἄξυλος similia: sed, ut verum fatear, in Homerico melior mihi vulgatâ *Porphyrii* videtur interpretatio: *Eustathius*: Ἄξυλος ὕλη, — κατὰ Πορφύριον, ἀφ᾽ ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. *sylvam* vocant Poëtae *nemorosam*: ἄλσος, *Callimachus* h. Cereris vs. 27.

Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀϊστός.

ἦνθεν est ex Codd. vellem ἔνθοι dedissent ex more *Callimachi. nemus*, *Ovidius* Met. VIII, 418.

B. *quod nulla ceciderat aetas.*

Quod si nihil esset, praeter Homericum Ἄξυλος, ut solet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe posset de ista literae α potestate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo existimantur. Illa, cum haec scribenti sint ad manum, hic a me proponentur. Quibus nihil facere adeo videbuntur ad *Theocritum*, nostratibus ista relinquant iuvenibus exigenda, atque aliquando adaugenda.

DIGRES-

DIGRESSIO A THEOCRITEIS, C.

De vocibus, in quibus a dicitur ἐπίτασιν δηλȣ͂ν.

In his, quae pleraque mihi tantum ex Grammaticis innotuerunt, vice fungar *enarratoris*, atque adeo futurum me fateor, quales ſemper eſſe Literatores et Criticos pleroſque perhibent, (ut ſaepe dicentem Geometram audivi Graece perdoctum, *Samuelem Königium*, non vanum ſui oſtentatorem,) qui ſe Philoſophos profitentur, atque adeo veri haberi volunt, et habentur, inveſtigatores, novarumque rerum, quae uſum praeſtent humanae ſocietati, inventores, *des génies inventeurs.* ſic noſtram ſolemus, aliorum contemptu, apud plebem, quae latiſſime patet, antiqua- p.215. A.
rum rerum ignorantiam tegere, ſemper ſcilicet homunculi, atque ἀνθρώπινα δρῶντες.

Utrum vis iſta literae praefixae ſignificatum ſimplicis intendens, vere his, quae prolaturus ſum, inſit, nec ne, hic a me non disputabitur: ea res, ampliora ſpatia deſiderans, nunc commode tractari non poterit. Dum vero voces a me proferentur de rariſſimis pleraeque, qualia nos, pro ſapientia ſcilicet! noſtra nova vocare ſuevimus Grammatici, nova proferendi mihi nonnullae ſaltem praebebunt occaſionem.

Ἄβιος. — *Harpocration:* Ἄβιος. τὸν Ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τȣ͂ (ſic dedit *Aldus* ex Codd.) πολὺν βίον κεκτημένȣ ἔταξεν. ὥσπερ Ὅμηρος Ἄξυλον ὕλην λέγει, τὴν πολύξυλον. Hinc illud alii ſumſerunt: *Heſych.* Ἄβιος, πλȣ- B.
σιος· ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας ά. ſic legendum, vel β', probabilis eſt *Mauſſaci* coniectura. Attigit *T. H.* in *Lucian.* I. p. 401. Ne altera quidem uſitata literae poteſtate Ἄβιος a me lectum fuit, niſi in iſto *Luciani* loco:

utrum ſpectavit et illam in his *Plato* de LL. IX. p. 873. C. ὃς ἂν ἑαυτὸν κτείνῃ — μηδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπόρȣ καὶ ἀβίȣ μεταλαχών. an ἀβίȣ poſuiſſe videbitur pro ἀβιώτȣ; Ἄβια *Heſych.* etiam explicat ȣ̓ βιώσιμα. dici ſic potuerunt βρέφη ἠλιτόμηνα, *foetus non vitales;* ſed vero, ἀβίȣ lectum illic in libris quamvis fuerit antiquis, ego *Platonem*, qui ſaepe *vitam non vitalem* βίον vocat ἀβίωτον, hic etiam ἀβιώτȣ ſcripſiſſe iudico: talem αἰσχύνην parere calamitates cenſentur, ξυμφοραὶ, ἃς ἀβίωτον ζῆν
C. κεκτημένῳ ſecundum *Platonem* de LL. XI. p. 926. B. iſta *Platonis* ſtudioſus mihi conſideret ex Menexeno T. II. p. 246. D. ἡμῖν ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἱρȣ́μεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ἡμᾶς τε καὶ τȣ̀ς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τȣ̀ς ἡμετέρȣς πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι· ἡγȣ́μενοι τῷ τȣ̀ς αὑτȣ̃ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι. an non ad haec apte reſponderet ἄπορος — καὶ ἀβίωτος αἰσχύνη; — ſi lex artibus obeſſet promovendis, atque hae tandem funditus perirent, ὁ βίος, ὢν καὶ νῦν χαλεπὸς, εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀβίωτος γίγνοιτ᾽ ἂν τὸ παράπαν, iudice *Platonis* Socrate in Politico p. 299. v. ult. Qui toties, et ſaepius, vocem adhibuit, ab optimis Poëtis uſurpatam, ἀβίωτος, hunccine crederemus, ut lectores fatigaret, ἀβίȣ ſcripſiſſe; quia quingentis minimum annis, poſtquam eſſent ſcripta, ſuis in exemplaribus ἀβίȣ inveniſſe videntur Grammatici? — Sophiſtam *Anti-*
p. 216. A. *phontem*, de cuius voce agitur in initio huius adnot. verbis et nominibus novam ſaepe vim indidiſſe ſignificandi adparebit *Harpocrationem* conferenti in vocibus Ἁγνεύετε τὴν πόλιν· Ἀνδρεία· Ἀπαθῆ· Ἀχαριστεῖν· Δεήσεις· Ἔμβιος· et Ἐπαλλάξεις.

Homerus in plauſtris vagantium Scytharum meminit tanquam Ἀβίων, in Il. N. v. 6. Inter diverſa vocis interpretamenta non ſane miror illam etiam πολυβίων Grammaticis in mentem veniſſe: πολύβιοι dici poterant, vel μακρόβιοι et πολυετεῖς, vel, voce ducta a Βία, πολυδύναμοι. Nihil horum invenietur, ubi tamen permulta dantur a ſe diverſiſſima, apud *Strabonem* VII, p. 454 — 456. vel apud *Stephanum Byz.* in Ἄβιοι, vel de Scytha-

rum iſtorum moribus agentem *Nicolaum Damaſc.* in *Stobaei* Floril. p. 70, 5. Sed Lexicographis et Scholiaſtis τὸ ἐπιτατικὸν α hic etiam debuit in mentem venire: B. *Etymologo* p. 3, 22. p. 233, 1. ad Ἀβίων, — ἵν᾽ ῇ, inquit, πολυβίων καὶ πολυετῶν. eadem ſunt in *Schol.* in *Hom.* aliud etiam praebet *Euſtath.* p. 881, 4. ἢ ὅτι μακρόβιοι, κατ᾽ ἐπίτασιν τȣ̃ α· ἢ πολύβιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι· ἀνδρεῖοι γάρ. a *Strabone* quoque dicuntur VII. p. 479. A. δυνάμει πεποιθότες, — ἢ ἀμύνασθαι ῥαδίως ἐπιόντας, ἢ κωλῦσαι τὴν ἔφοδον. Victum atque ad vitam neceſſaria hi Scythae ſecum ſemper circumvectantes, vere a *Nicolao Stobaei* p. 69, 47. dicuntur δυσμαχώτατοι· quippe qui ipſum Darium in fugam coniecerint. — Inter tot diverſas vocis interpretationes, illam miror, πολὺν βίον ἐχόντων, non incidiſſe Grammaticis, quam ſpecioſe commendare potuerant. Iuſtitiae piis iſtis cultoribus, dum per arva cum gregibus ſuis migrarent, rerum C. ad vitam iucunde transigendam ſemper fuit affatim: ſi fruges veterum erant, ut fuerunt, agricolarum ſolae divitiae, ὁ πλȣ̃τος, (Δημήτηρ μὲν Πλȣ̃τον ἐγείνατο, *Heſiod.* ap. *Etymol.* p. 677, 16. Schol. *Theocr.* in Eid. X, 19. etc. *annus fertilis*, τὸ πολὺ ἔτος, dabat, τὸν πολόετον, ſive πλȣ̃τον, agri cultoribus,) dici poterant πολὺν βίον ἔχοντες. Abiis Homericis,

Ipſa quoque immunis, raſtroque intacta, nec ullis
Saucia vomeribus, per ſe dabat omnia tellus:
— etiam fruges tellus inarata ferebat.

De his *Homeri* Scythis dici potuerunt, quae cecinit *Caeſar Germanicus*, ubi tres *Arati* verſus ex Phaenom. 111. 112. 113. ſic elegantius expreſſit in Virginis καταστερισμῷ p. 110. p.217. A.

Ignotique maris curſus, privataque tellus
Grata ſatis; neque per dubios avidiſſima ventos
Spes procul amotas fabricata nave petebat
Divitias; fructusque dabat placata colono
Sponte ſua tellus.

Sed en teſtem, ex omnibus qui produci poſſent,

Homero, feculorum tamen aliquot intervallo, proximum *Aeſchylum*, ex cuius Prometheo ſoluto verſus faciles atque elegantes habet *Stephan. Byz.* in v. Ἄβιοι, quos ſic arbitror nomine Σκυθῶν interſerto legendos: erant iſta Promethei ſcenici verba, a Caucaſo Herculi ad
B. Heſperidas iter praemonſtrantis:

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίους· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Homeri Ἀβίους ab *Aeſchylo* dictos Γαβίους, *Stephano* Grammatico narranti fidem adhibuimus; forſan hac etiam in re nimis credulo: potuit enim is vitio Codicis ſui decipi; cur, obſecro, *Homeri* Ἀβίους, Γαβίους diceret *Aeſchylus?* Alii hoc verum arbitrentur: — ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής· Οὐ Δᾶν. De Γ, ex Ϝ Aeolico nato, vocibusque permultis Aeolicis quae ſuperſunt, prae-
C. fixo, dici multa poſſent, quae hinc alieniſſima iudicarem. — Nunc tandem obſervationem ſubiiciam, quae meis his plerisque excitandis occaſionem praebuit, quam, cum aliis permultis, ex ineditis libellis ſuis mihi *Ruhnkenius* ſubminiſtravit, τῷ ὄντι τὰ τῶν φίλων ἡγούμενος κοινά. Haec ſunt in Pariſino *Lex. Sangerm. MS.*

„Ἄβιος, ὁ ἀβλαβής, παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων „βίας. καὶ Ἄβιοι, οἱ Νομάδες, παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν „πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐρι-„πίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. κέχρηνται δὲ αὐ-„τῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου τῆς ζωῆς. ἀλλὰ καὶ πολύβιος „κατ' ἐπίτασιν τοῦ α ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. „Apud Platonem l. c. Scholiaſtes MS. ἀβίου explicat „ἀβλαβοῦς, ἢ ἄνευ βίας."

p.218. A. Ἀβληχρός. *Orion* Thebanus *Etymol. MS.* penes Clar. Noſtrum *Ruhnkenium*: „Ἀβληχρόν. δύναται τὸ α „κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, „ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· τὸ γὰρ Βληχρὸν ἐπ' αὐ-

„τῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται „τὸ Βληχρὸν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ „τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς δηλȣ̃ν, καὶ πάλιν τὸ „ἰσχυρὸν, τοῦ α ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλȣ̃ντος. ὅτως εὗ- „ρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανȣ̃. adſcripſerat *R. Haec contraxit*, *Orionem laudans*, *Etymologus M.* — Alios etiam veteres adhibe Grammaticos; ab his incertior redibis quam veneras. Illud inprimis mireris, quod ab *Orione* dicitur, α accipi poſſe κατ' ἐπίτασιν in Ἀβληχρὸς, et paulo tamen poſt dici, ſaepius ἐπὶ τȣ̃ ἰσχυρȣ̃ poni τὸ Βληχρόν. hanc vocis vim firmat *Heraclides Mileſius* apud *Euſtath.* in *Hom.* Il. Θ. p. 589, 30. Unum *Pindarum* nominant, qui vocem Βληχρὸς poſuerit ἀντὶ τȣ̃ ἰσχυρȣ̃, *Etymologus M.* p. 200, 15. et *Suidas*: ſic ille: Βληχρὸν, τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἀλκαίῳ, καὶ ἄλλοις· Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τȣ̃ ἰσχυρȣ̃ αὐτὸ λέγει. tribus voculis omiſſis, eadem fere cetera dat *Suidas*: ubi *Pearſonus* recte adnotaverat, non Βληχρὸν, ſed Ἀβληχρὸν apud *Homerum* legi. Ab hoc initio profectis vera ratio tandem patebit. *Imbecillum*, *infirmum*, *lene*, et *mite*, etc. quodque adeo hac in parte ovium *balantium*, βληχωμένων, naturam imitaretur, Iones praeſertim antiqui Βληχρὸν dixerunt, ſive Ἀβληχρόν. Apud Atticos neutrum, opinor, invenietur. α in Ἀβληχρὸς fuit, non ἐπιτατικὸν, ſed, me iudice, ut in multis, otioſum, ſive πλεονάζον. *Pindarus* tamen, (is unus nominatim ex perdito carmine citatur,) voci Βληχρὸν praefixiſſe videtur in aliis uſitatiſſimum α στερητικὸν, atque adeo voci ſignificanti *imbecillum* vim attribuiſſe *robuſti.* Qua vero dicebam, eadem ſignificandi poteſtate alii veteres nobis quidem noti vocem adhibuerunt, ſive ſcripſerint Ἀβληχρὸν, ſeu Βληχρόν. Ἀβληχρὸν ſcripſit *Homerus*; Βληχρὸν *Alcaeus*; hoc frequentavit *Hippocrates*; huiusque imitator *Aretaeus*, *Nicander*, *Plutarchus*, aliique adhibuerunt. De tribus rebus diverſiſſimis Ἀβληχρὸν *Homerus* poſuit; *teneram* minime bellatricis Veneris *manum*, quam vulneravit Diomedes, vocans Ἀβληχρὴν, in Il. E. 337; *muros infirmos*, quos nihili faciebat Hector, τείχεα Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα, Il. Θ. 178; *lenem mor-*

B.

C.

tem, qua Ulysses conficeretur, *θάνατον* 'Αβληχρὸν, in Od. Λ. 134. et Od. Ψ. 282. — In horum locorum pri-
p.219. A. mo male nonnulli veterum, 'Αβληχρὴν, *sinistram* interpretabantur: *Homeri* Tydides et *Virgilii* — *Veneris violavit vulnere dextram.* — Ad secundum locum *Eustathius* verba quaedam nobis dat, ex *Apionis* et *Herodori* in *Homerum* commentario, quibus absque eo caruissemus, *Alcaei*, p. 589, 32, Βληχρὸν, τὸ ἀσθενὲς, ὡς Ἀλκαῖος,

Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

Tranquilla ventorum leniter spirantium flamina. Lyrici verbis subiicit *Eustathius Nicandri* versum:

Βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρε ἐν χροῒ νύγμα.

Sic scriptis *Nicandri* verbis, et *Alcaei*, ex *Eustathio*, quem non nominat, usus *Henr. Stephanus* Thes. L. G.
B. I. p. 754. G. noverat utique, mures *molas* non mordere; neque adeo a *Nicandro* scribi potuisse μυὸς οἷα μυληβόρε. quae facile mox venerat in mentem, emendata fuit lectio μυχηβόρε ab *Angelo Maria Bandinio* enotata ex Cod. Mediceo *Nicandri*, ubi versus iste legitur, in Theriacis 446, sic scriptus:

Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα νυχηβόρε ἐν χροῒ νύγμα
Εἴδεται.

Utrumque in antiquis iam Codicibus lectum haec indicant in *Scholiis*: τὸ δῆγμα αὐτε σμικρὸν, καὶ ὅμοιον μυός ἐστι Νυχηβόρε, δηλαδὴ τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίοντος, ὃ ἂν εὕρῃ· εὕρηται δὲ καὶ Μυχηβόρε· ἵν' ῇ, τε ἐν μυχοῖς ἐσθίοντος· quid in suo Codice legerit *Eutecnius* dignosci nequit. —
C. Praeterquam in *Aeliani* loco apud *Suidam*, 'Αβληχρὸς *Homericum* vix alibi reperietur: dicitur ibi quis mortuus πράως, καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ. — Opponuntur scilicet ὀξεῖς θάνατοι, et ἀβληχροί, sive βληχροί. Eleganter, ut omnia, *Cicero* de Senect. c. XIX. *Adolescentes*, dicit, *mori sic mihi videntur, ut cum aquae multitudine vis flammae opprimitur: senes autem sic, ut sponte sua, nulla adhibita vi, consumtus ignis ex-*

ſtinguitur. et, quaſi poma ex arboribus, cruda ſi ſint, vi avelluntur; ſi matura et cocta, decidunt: ſic vitam adoleſcentibus vis aufert, ſenibus maturitas. Ciceronis iſta neſcio quis diſticho illigavit non invenuſto, quod ſic omnino cum *P. Burmanno Sec.* Anthol. Lat. T. I, p. 551. ſcribendum cenſeo:

Poma ut in arboribus, ſic ſunt et corpora noſtra: p.220 A.
Aut matura cadunt; aut cito acerba ruunt.

Iuvenum mors miſerabilis plerumque eſt *acerba*, ὀξὺς θάνατος· ſenum *lenis*, ſopori quippe ſimillima, βληχρὸς, vel ἀβληχρός.

Animam ſenilem mollis exſolvit ſopor.

is verſus eſt in Oedipo *Senecae* 787, factus ex *Sophocléo.* Sic opponuntur ὀξεῖς πυρετοὶ, *febres acutae;* et Βληχροὶ, *lenes*, *leves*que: σφυγμοὶ ὀξέες, *citati pulſus;* et βληχροὶ, *debiles* et *languidi. Hippocratea* dabit *Foeſius* in Βληχρὸς πυρετός. *Plutarchus* in Pericle p. 173. A. Περικλέας ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὴν ἐκ ὀξεῖαν, ὥσπερ ἄλλων, ἐδὲ σύντονον, ἀλλὰ βληχρᾶ τινι νόσῳ κ. τ. λ. Quia vocem ſic ſcriptam et alibi adhibet bis terve B. *Plutarchus*, ita legendum recte ſtatuit *Bryanus* Not in T. I. p. 104. In Excerptis legitur ex *Cteſiae* Perſicis p. 646, 40. ἀσθενῶς εἶχεν Ἄμυτις, εἰ καὶ βληχρῶς, καὶ οὐκ ἰσχυρῶς. Raro legitur apud recentiores Βληχρός· a quo, ſignificatu, nihil diſtat Homericum Ἀβληχρός — Sic litera α eſt ſupervacua in Ἀσπαίρειν· Ἄσταχυς· Ἄσταφις· Ἀσφοδελός· Ἄνηστις· Ἄγαυρος· ſimilibusque. In Ἀβληχρὸς etiam πλεονάζον τὸ α agnovit *Euſtathius* in Il. Θ.

Ἄγονος. *Heſychius*: Ἄγονον, πήγανον, ἢ πολύγονον. Non tantum *ſterile* et *infoecundum* dicebant Ἄγονον, ſed et *quicquid generationem impediret*; contra πολύγονα et *foecunda*, et *quibus vis* ineſſe videretur *genitalis. Rutam*, multiplicis uſus herbam, quam vulgo C. Graeci Botanici πήγανον vocabant, vocum obſoletarum cuſtos, *Nicander* dixit Ῥυτὴν, Ther. v. 524. ubi τὸ τρίς-

φυλλον, (ſic vocem *τριόφυλλον* corrigit, cuius penes me ſunt emendationes, *Bentlejus*) ſive *τριπέτηλον*, canit

Χαίτην μὲν λωτῷ, ῥυτῇ γε μὲν εἴκελον ὀδμῇ.

Schol. explicat, *τὸ φύλλον ἐμφερὲς τῷ λωτῷ, τὴν δὲ ὀσμὴν τῷ πηγάνῳ·* iſta ſcribens paulo poſt: *Ἰόλαος δὲ, ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων Ῥυτὴν καλεῖσθαι φησίν.* *Ῥυτῆς* meminit et *Nicander* in Alexipharm. v. 306. et 528, et iam ante, forſan ubi Laconem fecerat loquentem, *Cratinus*: ad *Heſych.* in *Ῥυτὰ*, dedit iſta *Photii Io. Alberti*: *Ῥυτὰ*, (f. *Ῥυταὶ*,) *πήγανα. οὕτω Κρατῖνος.* Vocem Peloponneſiacam, *Ῥυτὰν*, *rutam*, cum colonis in Italiam dela-
p. 222. A. tam, nemo mirabitur: ſed *Iolai*, mihi aliunde ignoti, teſtimonio illinc excitato *Ios. Scaliger* iam uſus eſt Coniect. in *Varron.* p. 45 — *Rutam* vero, ſive *τὸ πήγανον*, non mirarer ſi ipſe *Nicander* in Georgicis dixiſſet *Ἄγονον*. De *Ruta* agens *Plinius* H. N. XX, c. XIII, circa finem, *mirum*, inquit, *eſt, cum ferventem rutae naturam eſſe conveniat, — generationes impediri hoc cibo: ideo (in) profluvio genitali datur, et venerem crebro per ſomnia imaginantibus. Praecavendum eſt gravidis abſtineant hoc cibo*; *quo* (ſic legerem) *necari partus invenio. Dioſcorides* III, c. 52. *Πήγανον*, ait, *γονὴν σβέννυσιν ἐσθιόμενον, καὶ πινόμενον.* — paulo poſt, *ἔστι δὲ καὶ ὀξυωπές·* deinceps, — *τὸ ἄγριον* (diſtinguunt a ruta *ſativa)* — *κινεῖ* — *καὶ καταμήνια, τὰ δὲ ἔμβρυα φθείρει.* cur *πήγανον* dicatur, atque alia tradidit *Io. Bro-*
B. *daeus Stapelius* in *Theophraſti* Hiſt. Plant. VII, c. VI, p. 797. — Dignum vero obſervatu *Dioſcoridis πήγανον* eſt — *ὀξυωπές·* ut enim *Heſychii πήγανον Ἄγονον* ſignificat *τὸ ποιοῦν ἀγονίαν·* ſic dicitur *ὀξυωπὲς*, *τὸ ποιοῦν ὀξυωπεῖς τοὺς ἀμβλυωπεῖς.* *Ovidius* in Remed. Amor. v. 801.

Utilius ſumas acuentes lumina rutas;
Et quidquid Veneri corpora noſtra negat.

Si *πολύγονον* eadem ratione hic ſignificaret, de quo tamen dubito, *τὸ δοκοῦν σπέρματος εἶναι ποιητικὸν*, ut *Heraclides* dicebat *Tarentinus* in Sympoſio, teſte *Athen.*

II. p. 64. A. de bulbo, cochlea, ovo, ſimilibusque; de tali *eſca*, quas *molliculas* vocat *Plautus* in Caſina II, 8, 56. *pulpamenta*, in Pſeudolo IV, 1, 37. ſi iocoſe quis dixerit ῎Αγονον, non abſurde reddi potuit πολύγονον, C.
βολβὸν, ex. gr. de quo tot venuſta veterum nobis dicta ſervavit *Athen.* I. p. 5. C. D. II. p. 63. E. F. p. 64. A — F. VIII. p. 356. E. F. Quae pag. 64. leguntur Medicorum de bulbis teſtimonia his commode potuerant *Ovidii* admoveri, quae paulo ante laudatis verſibus proxima praemittuntur in iſto perdocto carmine:

Ecce cibos etiam, (medicinae fungar ut omni
Munere,) quos fugias, quosve ſequare, dabo.
Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An veniat Megaris, noxius omnis erit.
Nec minus erucas aptum vitare ſalaces;
Et quidquid Veneri corpora noſtra parat.

Daunium bulbum in Medicis Graecis nemo requiret. p.222.
Sed in locorum apud *Athen.* primo p. 5. C. *Philoxenus* A.
Leucadius, Βολβὲς, inquit,

Ὡς πλείστες διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ.

Ultimum hoc interpretari licet *Ariſtophanis* phraſi, ex eodem *Athen.* I. p. 29. A. ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. — *Philoxenus* iſte Leucadius carmen condiderat epicum inſcriptum Δεῖπνον, ex quo verſus illic quatuor et decem exhibentur in loco Comici *Platonis* ex Phaone: ex iſthoc dramate pervenuſtam eſſe ῥῆσιν repetitam intellexi ex integri operis Libro VII. p. 325. A. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι φησὶν,

Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι· B.
Παρθένε Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ, καὶ στύματα μισεῖ.

hi duo hexametri verſus non ſunt *Platonis;* ſed paene ultimi eorum, quos ex *Coena Philoxeni Leucadii* protulit *Plato* Comicus *Athenaei* L. I, quique nobis ſervati ſunt in Epitome p. 5. Quid itaque? an hic erravit *Athenaeus*, *Platoni* tribuens quae eſſent *Philoxeni?* vix opinor; credere malim integrum locum ex Phaone *Pla-*

tonis hic ab Auctore repetitum. Duobus iſtis verſibus
ad *Alciphr.* p. 26. uſus, *St. Berglerus* hoc tamen non
animadverterat. Gravius errat, quod in tot millenis
diverſis viro Summo nonnunquam eveniſſe quis homo
natus mirabitur? gravius, inquam, errat hoc in loco
Caſaubonus, Animadverſ. VII, c. XXI, p. 562, 37. ubi
C. „deeſt, ait, ecloga Sapphûs: nam, qui verſus hexame-
„tros ſubiectos putant illius eſſe, falluntur: ſunt enim
„Archeſtrati, ut ſcimus ex libro primo". fefellit ipſum
memoria: ſcimus ex L. I, verſus eſſe *Philoxeni;* dein-
de non *Sapphus*, ſed Ecloga *Platonis* ex Phaone hic de-
ficit: ad nomen duri Phaonis, huius amans perdite *Sap-*
pho obverſata mox animo *Caſauboni* fecit, ut ſcribentis
etiam calamo nomen effluxerit. — Sed Athenaïcus iſte
rerum optimarum theſaurus, qui toties in his etiam ob-
ſervatis mihi profuit, quid ſi locum nobis ſubminiſtra-
ret, in quo de *mollibus eſcis* id ipſum, quod tractare coe-
pi, vocabulum reperiretur Ἄγονος; Hodie etiam *oſtrea*
vel inprimis habentur *ὑποβινητιῶντα βρώματα*, quae ſic
vocat *Menander* apud *Athen.* I. p. 9. C. IV. p. 132. F.
p. 223. A. XII, p. 517. A. Apud hunc III. p. 85. C. *τὰ πλεῖστα τῶν*
ὀστρέων καὶ τῶν ἄλλων ὀστρακοδέρμων memorari dicuntur
in loco *Epicharmi* ex Hebes nuptiis: quos illic depoſuit
Athenaeus, *Epicharmi* Trochaici tetrametri catalectici,
(quibus numeris omnes decurrunt ex iſta Comoedia ab
Athenaeo, ubi piſcium nomina recenſentur, prolati,)
noſtris in Edd. ſunt vitioſiſſimi: in ultimis *ταὶ κόγχοι*
ταὶ ἀμαθίτιδες dici videntur *κακοδόκιμοί τε κηυγόνοι*· (ſic
Aldus edidit.) *Caſaubonus* Anim. III, c. 8. p. 165, „*le-*
„*go*, inquit, *κήγονοι*, et fortaſſe etiam *ἀδόκιμοι*· *male*
„*audiunt, ceu generationis inimicae.*" ſi lectum fuit
εὐδόκιμοι, κήγονοι· vox Ἄγονοι hic forſan ab interprete
reddi potuit *πολύγονοι*. Poſtremà, vix ſine libris me-
lioribus reſtituenda, ſic vulgantur:

B. *Θάτεραι δέ τ' αἱ κόγχοι αἱ ἀμαθίτιδές τε*
Κακοδόκιμοί τε κηυγόνοι,
Τὰς ἀνδροφυκτίδας πάντες ἄνθρωποι καλέοντι,
Ἄμμες δὲ λεύκας τοὶ θεοί.

Ultimus Trochaïcus legitimus erit, una tantum litera elisa:

Πάντες ἄνθρωποι καλέοντ᾽, ἄμμες δὲ Λευκὰς τοὶ θεοί.

Isthoc in loco haec quoque erunt sincera, si sic scribantur:

ὄστρεα συμμεμυκότα·
Τὰ διελῆν μὲν ἐντὶ χαλεπὰ, καταφαγῆν δ᾽ εὐμαρέα.
Μύας, ἀναρίτας τε, καρύκας τε, καὶ σκιφύδρια·
Τὰ γλυκέα μὲν ἔντ᾽ ἐπέσθειν, ἐμπαγῆμεν δ᾽ ὀξέα.

Ceteris abstineo, ut insanabilibus, nisi vocem hic illic omissam Codices praebuerint. C.

Ἀγύμναστος. *Hesych.* Ἀγυμνάστοις, πολυγυμνάστοις.

Ἀδάκρυτος. Pro πολυδάκρυτος positum a *Sophocle* Scholiastae monuerunt in Trach. v. 107. et in Antig. v. 893. ubi Antigone, Τὸν δ᾽ ἐμὸν, ait, πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων στενάζει. hoc ab aliis Grammaticis adnotatum non opinor.

Ἀδράστεια. *Cornutus* de N. D. C. XIII. in fine: Ἀδράστεια, ἤτοι παρὰ τὸ etc. — ἢ τῆ στερητικῆ μορίȣ νῦν τὸ πολὺ ἐπιδηλȣ̃ντος· — πολυδράστεια γάρ ἐστι. Non attigit illud Auctor *Etymol. M.* attigit Scholiast. ineditus in *Platonem.*

Ἄεδνος. *Hesych.* Ἄεδνον, ἄφερον, ἢ πολύφερνον. p.224. A.

Ἀζαλής. *Hesych.* Ἀζαλὲς, πολύπνȣν, καὶ ὀλιγόπνȣν. Quid illud sit minus liquet. Si recte scriptum est, certe quod paulo post legitur, Ἀζαλέον, ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν· partim ex errore natum ipsius Grammatici: Ἀζαλέον est ξηρόν. sed altera explicatio, ἄγαν ζέον, θερμὸν, pertinet ad vocem longe diversam Αἰζαὸν, qua ratione Dorienses scripsisse vocem videntur satis Poëtis usitatam αἰζηόν. *Hesychius.* Αἰζηοὶ, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ, καὶ θυμώδεις. *Etymol.* p. 31, 56. Αἰζηὸς — ὁ ἀεὶ ζέων, καὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, etc. Iterum *Hesych.* Αἰζαὸν, τὴν μέσην ὥραν.

Ἄζειρος. *Hesych.* Ἀζείρε, ἀζώστε, ἢ πολυζώστε. B. *Zonam*, sive *cingulum* Ζειρὰν etiam vocabant veteres; ut et χιτῶνα ἀνεζωσμένον prout mihi scripsisse videntur Grammatici. *Eustathius* in Il. Λ. p. 772, 51, Ζεῖρα — σημαίνει, φασὶ, ζώνην, καὶ χιτῶνα, καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείροντες οἱ Λυκιακοὶ Ἡμίζαρον λέγεσιν. sed Ἡμίζαρον dixisse suspicor Lyciacos recentiores τὸ σιμικίνθιον, *semicinctium*, quo tunicam praecingebant. Nisi apud *Eustath.* nusquam Ἡμίζαρον legerat *Ducangius*.

[Ἀκαίειν absurde *Aemilius Portus* in Indicem verborum *Xenophontéum* retulit, quod interpretatur *vehementer urere*. *Legitur*, inquit, *ad marginem* ἀποκαίειν 329. C. (*Ed. Leuncl.* MDXCVI.) Recte *H. Stephanus* in suam Ed. secundam recepit K. Ἀ. IV. p. 135, C. 35. ἄνεμος βοῤῥᾶς ἐναντιος ἔπνει, παντάπασιν ἀποκαίων (πάντα addendum ex Codd.) καὶ πηγνὺς τὲς ἀνθρώπες. Latine arbores, herbas, hominum artus, *urere*, *deurere*, *perurere* frigus dicitur, inprimis boreae penetrabile: *deustas arbores*, et *perustos artus* dixit *Livius*: vid. et *Davis* in *Cicer.* Tusc. p. 160, 161. Sic adhibentur a Graecis Καίειν, et Ἀποκαίειν. Huic verbo ne locum quidem dedit *Aem. Portus* in Indice. quod legerat et K. Ἀ. VIII. [p. 259, 34.] in his: ἦν — ψύχος ὅτως, ὥστε — καὶ — πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκαίοντο καὶ ὦτα. apud *Suidam* in Ἀπεκαύθησαν· πολλοὶ ὑπὸ κρύες ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας· quae pleniora leguntur in v. Βέλιμος. Comici *Philippidae* versus est in *Plutarchi* Demetrio p. 894. C.

Δι' ὅνγ' ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλες.

p.225. A. Verba, qualia fingebat *Portus*, nulla sunt in Lingua Graeca.]

Ἀκρότητες. *Hesychius*: Ἀκρότητα. πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα. ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν ἀκρότης. In his *Kustero* res minus feliciter successit. Primum hinc separetur + Ἀκρότης, initium sequentis

notae. Deinde ſic locum reſtituendum arbitror: Ἀκρότητα, πολυκρότητα τοῖς [φθόγγοις] γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν. Pertinent iſta ad verſum *Cratini*, qui huc usque latuit apud *Athen.* IV. p. 164. F.

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα·

Intelliguntur *Abſona carmina, et cymbala ſonos edentia diſſonos, atque adeo immodulatos.* conf. *Caſaub.* B. Anim. p. 296. In Thamyra dixerat *Sophocles*, teſte *Athen.* IV p. 175. F.

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
Λύρα μόναυλος, ἥ τε . . . .

quae praeterea leguntur illic necdum integritati potuerunt a me reſtitui. Praeter iſtum, unicum praebet ex eadem fabula locum *Athenaeus* XIV p. 637. A. *cuius mentem* ſecundum *Caſaub. ne Oedipus quidem caperet.* Quid vetat anapaeſtos *Sophocleos*, ne litera quidem mutata, hic emendate ſcriptos poſuiſſe?

Πηκταὶ δὲ λύραι, καὶ μαγαδίδες,
Τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν' ἡδυμελῆ, —

Quae ad ſententiam implendam cum *Caſaubono* requi- C. reremus, nihil illa faciebant ad inſtitutum *Athenaei.* Iſta, Τα τ' ἐν Ἕλλησιν, — niſi me fallunt omnia, demonſtrant, haec ipſius in ſcena fuiſſe Thamyrae verba in fabula *Sophoclis*, ex qua, tanquam Satyrica, nihil nobis *Stobaeus* aliive potuerunt conſervare, quod ad mores vitamque civilem ſpectaret.

Ἀκύμων. *Heſych.* Ἀκύμονος, πολυκαμάτε, ἢ πολυκύμονος. πολυκυμάντε corrigi debebat, non πολυκυμάτε· ſic dicebatur, a Κυμαίνειν, ut ἀκύμαντος. quod forte quis miretur legi in Graeco ad *Eſtherae* caput III. additamento, (eleganter ſcripto, ut ſunt iſtius interpolatoris omnia,) ficta ſcilicet Artaxerxis epiſtola, v. 15. ἐβελήθην — τὰς τῶν ὑποτεταγμένων ἀκυμάντες διαπαντὸς καταστῆσαι βίες· ἀκυμάτες Codex dat Alex. ubi figurate p. 225. κόλπος ἀκύμων memoratur a *M. Antonino* Imp. XII, 22. A.

ſimilia quaedam adſcripſit *Gatakerus*; ſed haec horumque ſimilia ad contrariam vim, quam tradit *Heſych.* nihil faciunt.

['Αμάλκιον *Henrici Valeſii* iudicio in hanc eſſet claſſem referendum: *Plinius* H. N. IV, c. XIII. *Reliqua*, inquit, *litora*, *incerta ſignata fama*, *ſeptentrionalis Oceani*, (*Amalchium eum Hecataeus adpellat*,) *a Paropamiſo amne*, *qua Scythiam alluit*, *quod nomen eius gentis lingua ſignificat congelatum.* *Solinus* initio cap. XIX. *Oceanum ſeptentrionalem* — *Hecataeus Amalchium appellat*, *quod gentis illius lingua ſignificat congelatum.* erudite plerumque verboſus, hic tacet ad

B. *Solinum Salmaſius*: *Henr.* vero *Valeſius* in *Harpocrat.* ad v. Μαλκιόμεν, cum dixiſſet, quid eſſet Μάλκη, et 'Αμαλκιεῖν, ab *Etymologo* (p. 76, 5.) reddi per μὴ ῥιγοῦν, — „hinc, ait, Amalcium mare Hecataeus Oceanum ſeptentrion. vocari dixerat, quod eſt congelatum „mare. — nomen eſt Graecum, ἀμάλκιον, ut ἄξυλος „ὕλη, et ἄκνηστις, (hoc omitti potuiſſet) pro ὑπερμάλ„κιον." Haec mihi pace *Valeſii* valde videntur incerta. De Μάλκη, et Μαλκιᾷν, ſive Μαλκίειν quae dici poſſent, praeter notata ab aliis, huius certe non ſunt loci: in *Photii* nota ad *Heſych.* ſcribi ab *Albertio* debuerat, Μαλκιεῖν, τὸ νεναρκηκέναι ὑπὸ κρύους. μεμαρκηκέναι Graecum non eſt.]

C. Ἄξυλος. vid. paulo ſuperius dicta p. 32. (214.)

Ἄξυνος. *Heſychius*: Ἄξυνος, ἀκοινώνητος, πολύξενος. Editori confudiſſe Gramma icus videtur Ἄξυνος cum Ἄξεινος vel Ἄξενος· mallem hanc vocem admoviſſet vitioſae 'Ακείνης, quae ſupra redditur ἀκοινώνητος. Hoc 'Ακείνης, et centena vitioſa referens ex *Heſychio H. Stephanus* in Indicem Theſauri, ſe longe minus eruditos Lexicorum conſarcinatores in fraudem induxit ſua unius auctoritate. 'Ακείνης Graecum eſſe nego: ὁ ἀκοινώνητος dictus fuit Ἄξενος· ſed et dici commode potuit Ἄξυνος. Ξυνὸς, pro κοινὸς, hic illis apud Poëtas, ſaepe apud *Pindarum*, legitur, ſed ſaepius ſuſpicor a notiori

fuiſſe formâ noſtris in libris obliteratum. Ξυνὰ, Ξυνὴ, Ξυνοὶ, Ξυνὸν, proſtant apud *Heſych.* apud quem quod legitur, Ξυνοὶ, κοινοὶ, καὶ ὅροι· errori anſam dedit: *termini communes* alicubi dicti videntur Ξυνοὶ ὅροι. talia ſunt in iſta farragine permulta, ad eamdem rationem accipienda. Ut Ξυνήων dictus etiam videtur Ξυνεών. vid. Not. in *Eurip.* Phoen. p. 161. Cyri amici, οἱ ὁμότιμοι, aliquoties in *Xenophontis* Κ. Π. dicuntur Κοινῶνες. vere, ut puto, *Pollux* VIII, 134. οἱ Κοινῶνες, ait, Ξενοφῶντος ἴδιον. *Pindarum* enim in Π. III, 50. ξυνῶνι παρ' εὐθυτάτῳ ſcripſiſſe arbitror; non κοινῶνι. Noſtris in Edd. *Xenophontis* operum, aut in Codd. quorum penes me ſunt lectiones, non invenietur quod eſt apud *Suidam*, et ſuo loco repetitum, et in v. Ἀνακοινώσασθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνȣ̃ντο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς. Locum *Xenophontis* ἐν Ἑλληνικοῖς requirenti, quo ſpectaret iſta *Suidae* gloſſa, monſtravit *Ruhnkenius* meus L. I. p. 432. A. in Ed. *Leuncl.* (Ed *H. Steph.* p. 253, 19.) ἀνεκοινȣ̃το ὅ, τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. p.227 A. B.

Ἄπυρος. Quae per orbem furens vagabatur, Io in *Aeſchyli* Prom. Vincto v. 877,

Ὑπό μ' αὖ σφάκελος, καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπȣσ', οἴστρȣ δ' ἄρδις
Χρίει μ' ἄπυρος·

Schol. Ἄπυρος] πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τȣ̃ πάθȣς. haec imago *Schultenſio* placuit, ubi *Iobum* ſuum nobis pingit ad mentem iniqui cenſoris *igne* ſacro, *qui non ſufflaretur, conſumendum* p. 540. et ἄρδιν ἄπυρον egregie reddit *telum non igne humano, ſed divino, ſaeviens: Aeſchyli, Pindari*que, grandiſona dicta, *Sophoclea* quoque e choris, quibus vir iſte admirabilis, quem iuvenis ut praeceptorem et venerabar et amabam, in commentariis utitur ad ſublimia *Iobi* et amicorum dicta, aliis tenebricoſa, feliciter illuminanda, *Alberto Schultenſio*, peritiorem, ut equidem arbitror, interpretem nunquam habuerunt. C.

Ἀσπερχής. *Homeri* ſunt loquendi formae, Ἀσπερ-

χὲς κεχολῶσθαι, Ἀσπερχὲς μενεαίνειν, aliaeque harum ſimiles. Verbum Σπέρχεσθαι, in ſcriptis Ionicis ſignificans *iraſci*, de quo uſu dixi, ſuum *Herodoto* reſtituens περισπερχθέντων, L. VII, c. 207. p. 601, 602. proprie notabat *propellere* et *feſtinare*: Ἀσπερχὲς, cum
p. 228. A. notare potuiſſet σχολαίως, *tarde*, ſemper adhibetur ab *Homero*, et paucis aliis, pro ἐ σχολαίως, atque adeo pro ἀδιαλείπτως, ut redditur a Grammaticis. *Etymologus*: Ἀσπερχὲς, ἀδιαλείπτως. τῦ α κατ' ἐπίτασιν, τυτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον· παρὰ τὸ σπέρχω. *Euſtath.* in *Hom.* Il. Δ. p. 336, 7. ἔστιν Ἀσπερχὲς, τὸ πολυσπύδαστον, ὃ Περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. eadem et plura dat in Od. A. p. 12, 11. Ἀσπερχὲς, κατ' ἐπίτασιν, τὸ πολυσπερχὲς, καὶ ἐντρεχές. — Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ Περισπερχὲς λέγει. in Ajace *Sophocles* vſ. 999. περισπερχὲς πάθος dixit: e multis, quae proſtant ibi in Scholiis, pauca tantum *Suidas* excerpſit in voce, quam attigit *D'Orvillius* in Miſcell. Obſ. IX. p. 116.

Ἀσταγὲς, et Ἀστακτὶ, quamvis, me iudice, huc
B. non pertineant, et vere α habeant στερητικὸν, ſecundum Grammaticos tamen veteres in hunc cenſum ſunt referenda. Ab *Heſychio* Ἀσταγὲς redditur: — πολὺ καὶ λάβρον· quodque *Suidas* in Epigramm. legit, Ἀσταγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ex *Nicandri* Ther. vſ. 308. Ἀσταγὲς αἷμα protulit ad *Suidam Kuſterus*; — qui reſtituit *Apollonio Rhod.* III, 804. — (δάκρυα) δ' ἔῤῥεεν ἀσταγές· noveratque id ipſum dudum ante monitum a *Caſaubono* in Lect. *Theocr.* p. 269. Huius immemor, ut ſuum, quale erat, dedit id ipſum *Jan. Rutgerſ.* V. L. I, c. 3. — Ἀστακτὶ — Στένοντες eſt in *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1642, 3. ex Scholiis, πολυστακτὶ, πολυδακρύτως *Suidas*, ut ſolet illinc ſua, deſcripſit. *Platonis* Phaedon, cum poculum venenatum,
C. ſibi ſemper et animo et vultu conſtans, velut hinc illuc abiturus, ebibiſſet Socrates, ἐμοῦ γε, ait p. 117. C. βίᾳ καὶ αὐτῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. ut apud *Suidam* incertus, ἔκλαιεν ἀστακτὶ, ſcripſit *Aelianus* de N. A. X, c. 17. κλαίοντες ἀστακτὶ, καὶ ἀμέτροις τοῖς δακρύοις. vulgatur

tur ibi ἀστακτεί· ſed in hoc adverbio melior eſt altera ſcriptio: contra recte ſcribitur Ἀκλαυτεὶ in *Callim.* h. Dian. v. paene ult. Πανομιλεὶ, in *Aeſchyli* VII. c. Theb. v. 302. apud *Thucyd.* Ἀμαχεί· Ἀκηρυκτεί. etc. qualia dantur permulta, hic non proferenda: apud *Athen.* ſcribitur Ἀγελαστεὶ, VI. p. 261. D. melior eſt, me iudice, in hac voce altera ſcriptio, Ἀγελαστὶ, quam in eadem hiſtoria dat *Euſtath.* in *Hom.* Od. Σ. p. 659, 24. qui in Od. Υ. p. 718, 45. nobis rarius adnotavit Ἀμεριμνηρεὶ, ſignificans ἀφροντίστως. In *Aeliani* loco *Trillerus*, *legendum*, ait, *videtur aut*, ἀστακτὶ, *aut*, *quo magis inclino*, ἀειστάκτοις· ſed in hoc genere literarum Medicus eruditus *Trillerus* non cernebat, ut — *aquila*, *aut ſerpens Epidaurius;* atque adeo ſaepius *inclinabat* ad abſurda. p.229. A.

Ἄστονος. Cymbam Charontis, τὴν νεκυάμβατον, dixiſſe videri poteſt *Aeſchylus* in VII. c. Theb. v. 864,

Τὰν ἄστονον, μελάγκροκον, θεωρίδα.

mihi vero placet illic altera lectio vetus, ἄστολον. *Schol.* Ἄστονον, ἤτοι κακοστένακτον· ἢ Ἄστολον, καὶ κακῶς ἐσταλμένην. Illa quidem, ſecundum *Virgilium*, cum alveo accepiſſet

Ingentem Aeneam, gemuit ſub pondere cymba
Sutilis;

gemuit, *gravata*, βριθομένη. In Epigramm. forſan *Antipatri* Anthol. III, c. 33, 15. B.

Εἰ καί σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμόντων
Ὁλκὰς, μὴ προλίπῃς Διογένη με κύνα.

cauſae vero nihil adeo eſt, cur illa prae ceteris theatri iſtius tenebricoſi *lamentabilis*, et πολύστονος, dici potuerit: nobis hic ſufficit, in hunc tamen ſenſum vocem Ἄστονος a Grammaticis vel in iſto loco, vel alibi repertam. *Heſychius:* Ἄστονον, ἀμπὸν, μεγαλόστονον. Pro voce *nihili*, ἀμπὸν, poni illic ex emend. *Iſ. Voſſii* potuerat ἄλυπον. Ductuum ſimilitudo in ΑΥ, ΑΙ, et Μ, permultos errores in libris antiquis peperit: ob hanc cau-

II. D

ſam in Codd. ſaepe permutantur Καλύψαι, et Κάμψαι. illam cauſam non videtur animadvertiſſe *J. P. D'Or-*
C. *villius* in *Charit.* p. 444. In IV *Regg.* IV, 35, συνέκαμψεν recte praetulit *Grabius* lectioni Codicis Alex. συνεκάλυψεν. hoc contra male admiſit in *Pſalm.* LXVIII, 11. ubi probari debebat ex Alex. Cod. συνέκαμψα ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχήν μȣ. In *Levitici* I, 12. διελȣ̃σιν exhibent Edd. vera lectio videtur μελιȣ̃σιν· quod velut alterius Interpretis adnotatur in *Hexaplis* quae dicuntur: verbum Hebr. נתח nusquam διεῖλε, ſed redditur ab Alexandrinis per ἐδιχοτόμησεν, et ἐμέλισε κατὰ μέλος. pro μελεΐσαι tamen, vel μελίσαι, κατὰ μέλεα διελεῖν dicitur ab *Herodoto* P. 59, v. 99. — In *Iobi* cap. XIII, 11. recepit *Grabius* ex Rom. Ed. ȣ̉χὶ δεινὰ αὐτȣ̃ στροβήσει ὑμᾶς· lectio Cod. Alex. in margine poſita, δειλία, aeque vitioſa, facile monſtrat genuinam δεῖμα· quae dubio vacat. — In Graecis iſtis Bibliis, dum iuventâ vigebam, a me
p. 230. A. diligenter tractatis, ſexcenta poſſent ſimilia demonſtrari; ſed quam pauci hoc tempore talia ſibi monſtrari deſiderarent! — Ex iſto fonte multa ſunt in *Heſychianis* emendata; multa quoque ſuperſunt corrigenda: unum tantum, quod in oculos incurrit, ponam: Ἡρτυλιμένος, ἠρτυμένος· duae literae ΛΙ coeant in unam Μ. genuinum eſt, Ἡρτυμμένος. Supra, pro Ἀρτυλία, ſcribendum Ἄρτυμα, διαθήκη· vidit *Jo. Alberti*, vir eruditus, atque in hoc genere laboris patientiſſimus.

[Ἀτίμητος, mea quidem ſententia, pro πολυτίμητος, nunquam a Graecis fuit ſcriptoribus uſurpatum. Hoc ſi verum eſt, ad iſta *Homeri* in Il I, 644. quibus iracundus ſe dicit Achilles ab Agamemnone tractatum,

B. ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην·

a linguae patriae tum veteris tum recentioris peritiſſimo *Euſtathio* ſcribi non potuerunt, ex animi certe ſententia, quae legimus p. 692, 34. Σημείωσαι, ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· ȣ̉ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τὰς ὕστερον, ȣ̃τω καὶ αὐτὸς νοεῖ Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν ἄδοξον· καὶ ὅτι ἐκ τȣ̃ Ἀτιμῶ, ἀτιμήσω,

τὴν λέξιν παράγει, ὅπερ ἡμεῖς ἀτιμώσω (ſcribendum Ἀτιμῶ, ώσω,) φαμὲν, ὡς καὶ πολλαχοῦ σεσημείωται. ob ultima conf. *Euſtath.* in Il. A. p. 18, 37. p. 55, 46. in Od. Π. p. 606, 53. Od. Υ. p. 727, 1. Male hinc conficeremus, Ἀτίμητον apud *Homero* recentiores idem ſignificaſſe atque Πολυτίμητον, nempe τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, *multo honore dignum*; ut Πολυτίμητον interpretari ſolent Grammatici. Crederes ſyllabam eliſam a vicina C. vocula τὸν, et ſcriptum ab *Euſtathio*, οὐ γὰρ τὸν οὐ πολλῆς τιμῆς ἄξιον· — ſed error deſcribentis in his ſtatui vix poteſt; nam, ubi eadem Homeréus repetit Achilles in Il. Π, 59. eâdem iterum chordâ haec oberrant *Euſtathii* p. 1058, 5. Ὅτι ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐδόκουν οἱ Μέτοικοι, ὡς τὰ πολλὰ διὰ μοχθηρίαν τρόπου τὰς ἰδίας καταλείποντες, (ſcribendum, τὰς ἰδίας καταλιπόντες. in *Palaephati* π. Ἀ. c. I. recte Codices exhibent ſcripti, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν ἰδίαν· pro οἰκίαν, vel οἰκείαν· quod frequentius legitur: ἐν ταῖς οἰκείαις reſtitui procul dubio debet *Philoni Iudaeo*, p. 821. A.) καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως Ἀτίμητον φασὶ τὸν πολυτίμητον, ἤγουν τὸν ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. — Ellipſis qualis eſt in Latinis, *non modo* — *ſed ne* etc. quaeque in ſimilibus obtinet Graecis, hic fingi nequit. P. 231. A. Errorem eſſe ſuſpicor ipſius *Euſtathii*, in his minus attenti. Scribi, ni fallor, debuerat, priore quidem loco: οὐ γὰρ τὸν οὐ πολλῆς τιμῆς ἄξιον, — ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς· poſteriore loco, τὸν οὐ πολυτίμητον. Ad Ἄτιμος, et ſimilia, permulta poſſent ex Attico forô diſputari, quae hinc nimis aliena iudicarentur. Ut paucis rem iuvenibus certe ignotam declarem, *quorum famae publico iudicio ignominiae nota eſt inuſta*, ut Romanis *Infames*, in Graecis civitatibus eximie Ἄτιμοι dicebantur; ſed in his ſaepe accidit, ut cauſa damnationis infamiam perpetuam non irrogaret, atque adeo ut ἄτιμοι declarati, in integrum reſtituti, quales ante fuerant, fierent iterum ἐπίτιμοι. exempla dabunt, ne nunc recentiores nominem, oratores antiqui, *Andocides* p. 10, 12. p. 14, 28. B. *Lyſias* p. 371, 13. *Lycurgus* p. 153, 9. *Demoſthenes* p. 497, 15. aliique; nobile praebet exemplum *Xeno-*

phon Ἑλλην. II. p. 269, 23. Hac fere poteſtate nomen Ἄτιμος frequentarunt *Homero* recentiores, et verbum illi incognitum Ἀτιμῶσαι. Optime *Ammonius* Grammat. p. 26, Ἀτιμοῦταί τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ. *qui* vero ab aliquo *contumelioſe tractabatur* dicebatur Ἀτιμάζεσθαι· *Ammon.* Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι. Qua peculiari ratione Ἀτίμητος et Ἄτιμος adhibeantur a *Demoſthene*, et ab huius adverſario *Aeſchine*, docebit *Harpocration*. — *Homero* verbum tantum innotuit Ἀτιμάζειν· Ἄτιμος apud *Homerum* dicitur *honore privatus legitimo*, atque adeo *affectus contumelia*, in Il. A. 171, ubi recte redditur Ἄτιμος in Scholiis ἀτιμαζόμενος· idem ſupra dicebatur v.
C. 119. ἀγέραστος. Schol. ἄνευ τιμῆς. — Ἀτίμητος in Il. I, 644. et in Il. Π. 59. ſignificat *nullo honore dignum*: quales Athenis contumelioſiſſime habiti cenſebantur, *οἱ* Μετανάσται *Homero*, ab Athenienſibus dicti Μέτοικοι. atque hoc tandem in locis ſupra poſitis ſignificari debuit ab *Euſtathio*; non Ἀτίμητον ab *Homero* dici, quem Attici dicerent recentiores οὐ πολυτίμητον, ſed *nullo prorſus in pretio habendum*, τὸν οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον. Qua tandem ratione Atticiſtae diſtinxerint Πολυτιμήτους et Πολυτίμους, nihil huc facit determinaſſe. *Ammonius* iſta diſtinxit ex mente veterum, qui tamen ſaepius et hic ludunt in ambiguo.]

ἀφήτωρ. Schaef. ad Dionyſ. p. 203.

Ἀχανής. Ex uſu literae vulgari Ἀχανὲς eſt *non*
p. 232. A. *hians, non hiſcens*, atque adeo *mutus*: unius hic ponam verba *Cyrilli* ex Lex. MS. Ἀχανής, ἄλαλος, ἄφωνος, ὁ μὴ κεχηνώς, μὴ διᾶραι τὸ στόμα (οὐ διῆρε τὸ στόμα, *ne hiſcere quidem audebat*, ipſius eſt *Demoſthenis* de Falſa Legat. p. 223, §. 205. p. 245, §. 372. c. Mid. p. 336, §. 122,) δυνάμενος, ἐνεός, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ. ultima eadem praebet *Suidas*; quae tentari non debebant ab *H. Stephano* Schediasm. VI, c. I. — Sed Ἀχανὲς etiam dixerunt *quidquid valde hiaret*, ſive *vaſtum* eſſet et *profundum*: in initio Lexici *Heſychius*: τὸ α — δηλοῖ ψιλούμενον καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχανὲς πέλαγος. hunc etiam vocis uſum (ut et alterum) docte confirma-

runt *H. Stephanus* in Thes. L. G. IV, p. 532. et *Io. Piersonus* in *Moer. Attic.* p. 59. In *Hegesippi* Comici loco ex Adelphis si legendum est,

πρὸς τὴν θύραν B.
Ἑστήξετ' ἀχανὴς, προσπεπατταλευμένος,
Ἄφωνος·

ut equidem nunc arbitror cum *Piersono*, secus atque ante hos aliquot annos putabam in nota ad *Herodotum* P. 526, 80, vocis tamen interpretationi, quam dedit *Piersonus*, illam *H. Stephani*, tanquam veram, omnino statuo esse anteferendam: *ad ianuam stabit, os magno diducens hiatu: nec enim*, quod vere scribit *Stephanus*, *ibi dici potest de eo qui stupefactus obmutuit*, *ut patet ex* ἄφωνος *paulo post sequente.* ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixo egregie congruit, tanquam scilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, sed et ore suavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi. C.
— Sive *vastum maris aequor*, seu *camporum patentium*, vocabant βάθος Ἀχανές· in *Luciani* Dialogo I. p. 513. ariete per vastum mare vecta Helle, dicitur ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα. De *vasto campi longe patentis aequore* legitur apud *Suidam* in Ἀχανὲς πέλαγος καὶ πεδίον, in his Scriptoris mihi quidem ignoti: Τέλματα δύσπορα (ubi insula exstiterat *Atlantis*, ἄπορον esse dicitur καὶ ἀδιερεύνητον πέλαγος, luto quippe et *limo plenum*, in Timaeo *Platonis*, T. III. p. 25. D.) διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος, ἐν ᾧ μυρίκαι δένδρων μείζους ἐπεπήγεισαν. Postremum illud Graece doctus fatebitur, opinor, mutandum in ἐπεφύκεισαν· ut sensus enasci possit, quem Interpres expressit: hoc vero dignum videbatur notatu, quia vulgo *tenues* erant p.233. A.
humilesque myricae. — Primo adspectu non satis liquet, ista quid sibi velint *Suidae*, ex Atticista nobis perdito ducta: Ἔρημον ἐμβλέπειν. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ Ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. *Sopingii* sententiam recte reiicit *Piersonus*; sed *Suidae* notam, sine dubio vitiosam, iuvenis elegantissimus non intellexit. Grammatici ver-

ba fuerunt: ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Fingamus iam in Polyïdo, qua fabula forſan irridebat *Euripidis* Polyïdum, qui *Sophoclëis* magis abſtinuit, *Ariſtophanis* fuiſſe verba, horum certe ſimilia:

— πέλαγος εἰς ἔρημον ἐμβλέπων
— — [ὁ μάντις] ἀκίνητος [μένει,]
Καὶ νωθρός.

B. de Augure haec dici potuere Polyïdo, qui ſtans in Cretae litore proſpectabat in vaſtum mare immobilis, exſpectans an auguralis ales ex terra mare ſupervolaret, an contra hinc devolaret in terram; illinc ſcilicet ratum auſpicium facturus. In *Euripidis* dramate idem augur exclamabat Polyïdus:

Ἔα, ἔα.
Ὁρῶ γ᾽ ἐν ἀκταῖς νομάδα κυματότροφον,
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.

haec, quaeque ſequuntur, legi poterunt in Diatribe in *Euripidis* perdit. dramatum Reliquias (p. 201. C.) una cum eius Hippolyto hic vulgata.

C. Quamvis iam nunc nimis forte multa dederim, non tamen omittenda eſt nota huc ſpectans ex *Phrynichi Adpar. Sophiſt. MS.* quem ſervat Cl. *Ruhnkenius:*

Ἀχανὲς, τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου, Σοφοκλῆς. De Labyrintho Daedaléo in Creta agentium loca veterum permulta collegit *Io. Meurſius* in Creta L. II. c. 2. Illinc tamen intelligi non poteſt, labyrinthum, a *Callimacho* dictum h. in Del. v. 311,

γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,

ἕδος fuiſſe, ſive δῶμα, ſeu οἴκημα, μὴ ἔχον στέγην καὶ ὄροφον· quod traditur in iſta nota *Phrynichi*: *domum* iſtam multiplicem, quam innumeris flexibus Minoi ſtruxerat artificioſiſſime Daedalus, *ſine tectis ſuiſſe et lacunaribus*, atque adeo *valde hiantem*, Ἀχανὲς, forſan

p. 234. A. ἕδος vocatam a *Sophocle*; caecos itaque tantum perplexosque fuiſſe *parietes*: Graeci Grammatici verbis deſti-

tutus hoc tamen *Meurſius* diſcere potuiſſet ex loco, quem omiſit, *Virgilii*, Aen. V, 588,

quondam Creta fertur Labyrinthus in alta
Parietibus textum caecis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, qua ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus et irremeabilis error.

Illic a *Servio* Labyrinthus dicitur *factus a Daedalo*
perplexis parietibus. hinc ſuum ſumſit, ut ex *Servio*
plurima, *perplexis parietibus aedificium*, *Iſidorus* Ori-
gin. XV, c. 2. In templis Graecorum *culminis aperta* ſae-
pe fuere *faſtigia*: apud *Iuſtinum* XXIV, C. VIII, 4. anti- B.
ſtites et vates *adveniſſe Deum clamant, eumque ſe vidiſ-
ſe deſilientem in templum* (Delphis erat ſcena huius fabu-
lae) *per culminis aperta faſtigia.* Primum Deorum
Heroumque ſimulacra ſub dio collocata ſepto tantum
erant cincta: περίβολοι tales ἱεροὶ a *Pauſania* ſaepe me-
morantur: de Aegyptiis *Clemens Alex.* Strom. V. p. 662,
15. τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων οἱ σοφώτατοι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς
ἕδος ὕπαιθρον ἀφώρισαν.

Καὶ ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τούτων.

Nunc redeo ad Theocritéa. C.

Vſ. 7. Τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.] Illa quidem lectio, quam videntur etiam ſcripti Codices praebuiſſe *Sanctamando*, mihi non tolerabilis, et veriſimilis primum coniectura videbatur *Scaligeri*, probata ab *H. Stephano*, *Salmaſio*, et *Ti. Hemſterhuſio*, qua legunt μευ ἀποικεῖς· haec poſterior; prior coniectura fuit *T. H.* ἐμεῦ οἰκεῖς· μοι ἀποικεῖς *vel* μευ ἀποικεῖς, adnotaverat in libro ſuo *Salmaſius*, qui μευ in Codice poſtea videtur inveniſſe Palatino. — *Reiskius*, *Poteſt etiam*, inquit, *ſalvo metro*, ἐμοῦ ἀποικεῖς *exarari*: qualia ab Editore *Theocriti* hac aetate non exſpectaſſem. —

Mirarer, ſi nemini forma, nusquam alibi lecta, ἑκα-

στοτέρω diſplicuiſſet ut minus Graeca. Recordor quidem
p 255. A. eorum quae de *Sophronëis* mulierculis ante fuerunt in his chartis diſputata p. 201, 202. et per me ſane licet, ut obſcuriora quaedam huius Mimi referantur ad illud genus: hoc gladiolo, ſi placet, difficiles etiam nodi nullo negotio poterunt expediri. ego vero nihil puto mulieribus Syracoſiis attributum *a Theocrito*, quod, prorſus barbarum, mordaces Alexandrinorum ſales provocaſſet, qui ne a periculoſis quidem iocis in viros Principes iaciendis, natura dicaces, ſe potuerunt continere. Vocem vitioſam arbitror, quae a nullo veterum fuit Grammaticorum memorata; nihil enim me movent *Aemilius Portus*, *Mich. Maittairius*, ſimilesve literatores, qui vocem Ἑκαστοτέρω, ut Poëticam, ex hoc loco retulerunt in ſuos Indices. Quae videntur hic illic ſimilia, hoc proferuntur tamen ab
B. Atticiſtis, ut cenſoria velut ipſorum animadverſione notata ne adhibeantur ab antiquitatis ſtudioſis. *Phrynichus*, Κερυφαιότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. Propiora dantur nonnulla: Καλλιώτερον ſcribere auſus eſt *Thucydides* p. 306, 29; *Xenophon* aliquoties, Ἐσχατότερα· ut ſane mirum non ſit, *Paulum* in Epiſt. ad Epheſ. III, 8. ſcripſiſſe Ἐλαχιστοτέρῳ πάντων· melior forma, quam ibi dant Codices, mera Paulinae eſt corruptela. in hunc Apoſtoli locum apta collegit *Io. Iac. Wetſtenius*, plerisque, quos habuit adverſarios, Graece multo eruditior; ſed illic non valde credulum *Wetſtenium* decepit *Euſtathius*, ipſe, quod ſaepe ſolet evenire, deceptus ab eo qui opus contraxit *Athenaei*: Ὀψοφαγίστατος καὶ Βλακίστατος, inquit *Euſtath.* in Il. Λ. p. 814, 22. λέγεται κεῖ-
C. σθαι (addubitabat itaque) παρὰ Σοφοκλεῖ. imo vero dici debebant κεῖσθαι παρὰ Ξενοφῶντι· quod *Athenaeus* tradiderat VII, p. 277. D. conditor vero Epitomes (quam vellem nobis Pariſinus Graece doctus, quales illic nunc ſunt, quos literis noſtris gratulamur, nonnulli, totam publicaret:) intermedia quaedam verba male omiſerat: vid. *Caſaubonus* initio Animadv. in Athen. quo lecto vir Inſignis caveri ſibi a levi potuiſſet errore: poſuerat iſta duo *Xenophon* in Memorab. III, c. XIII, §. 4. Ab his ſimilibusque multum diſtat — Ἑκαστοτέρω.

Postliminio redeat in suum locum Ἑκαστέρω. Ἑκαστέρω et Ἑκαστάτω frequentantur inprimis ab *Herodoto*. Sed, hoc restituto, non poterunt in sua sede manere vicina, ἐμ' ἀποικεῖς. Non de nihilo Scholion est adscriptum, πόῤῥω μοι οἰκεῖς. auctor invenit, si vera suspicor, casum tertium, atque adeo fortasse, quod nunc genuinum censeo: p.236. A.

τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

tu longius nobis habitas remota: nobis; mihi, meisque; sive mihi, et huic *Eutychidi*, quam mecum duco comitem: in v. 67. *Schol.* εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν. ut autem ἡμῖν saepe pro ἐμοὶ dicitur; sic et ἄμμι. *Homericum* Παρ' ἄμμι, παρ' ἐμοὶ redditur ab *Hesychio*.

Ἄμμιν, frequentissimum in Theocriteis, dicitur Aeolicum; scribitur et ἄμμι, ubi hoc suavius aures accidit: Doriensium est ἁμὶν sive ἅμιν· Ionice scribentium, et Atticorum Poëtarum, si versus secundam brevem postulet, ἡμὶν, sive ἧμιν· hoc attigi in *Eurip*. Phoen. vs. 773. Quod B.
Grammatici Doriensibus velut proprium dicant, ἁμὶν, vel ἅμιν, secunda correpta nusquam, opinor, legitur nostris in Edd. *Theocr.* aut in Codd. quorum innotuere lectiones; *Eustathius* tamen invenit in Eid. VII, 135, ubi vulgatur ἄμμιν· quod, ut sibi constet Poëta, reponi posset, in tribus saltem locis debet, Eid. VII, 11. VIII, 13. XI, 7. XVIII, 28. XXII, 147, 148. *Theocritum* tractaturis iuvenibus usui futura ponam verba quaedam veteris Grammatici, quae debemus *Eustathio* in *Hom.* Il. P. p. 1131, 8. Τὸ ἡμῖν Ἄμμι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν· Ἀπολλώνιος, (Argon. II, 248,)

Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται.

Δωριεῖς δὲ Ἁμὶν, συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες· Θεόκριτος, (VII, 135,)

Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. C.
— Σοφοκλῆς· — Φρύνιχος Μύστῃ,

Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ.

Qui rerum bonarum ne minutas quidem fastidimus reliquias, haud aliunde notum, hinc saltem senarium lucra-

mur Comici veteris ex Myste: alium ex eadem fabula, quem debemus *Suidae* in Τευτάζειν, eleganter emendat, ad *Timaei* Lex. p. 182, Cl. *Ruhnkenius*. Huius *Apollonius Alexandr.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* in Sect. περὶ τῆς Ἡμῖν· Ἡ Ἄμιν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι ἐν οἷς προπερισπᾶται. *αἱ γὰρ αμιν τωυτων μέλοι. ὀξυνομένη τε, ἁμὶν δ' ὑπ' αὐλῆς ει μέλος.* Ἀλκμάν. in his duae saltem voces emendate scribuntur μέλοι, et ὀξυνομένη. ex apographo *Is. Vossii* dederunt p. 430. A. μένοι, et ὀξύνομεν· quibus reliqua
p. 237. A. etiam obscurantur. *Sophronis*, cuius verba ubique in hoc opere, saepe prima, proferuntur in exemplum, haec fuisse arbitror:

Αἰ γὰρ ἅμιν τωὔτῶ μέλοι,

nobis utinam res eadem esset curae cordique! τωυτῶν Graece scribi non potuit; τωὔτῶ idem est ac τῶ αὐτῶ, sive τῦ αὐτῦ. — Θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει dicatur, cum *Sophocle* Philoct. v. 1033, an δίκη, perinde est: ex eadem sunt cantilena XV,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω· et, Τὸ σήμερον μέλει μοι.

Anacreontéa sic scribenda *Bentlejus* ostendit in *Horatii* Carm. II. Od. XVII, 14. — *Utinam*, ut ab Atticis Εἰ, plerumque γὰρ adiecto, Ἰωνικῶς et Δωρικῶς ab *Homero* scri-
B. bitur aliisque Αἰ γάρ. *Homerum* suum in Od. Γ, 205. Υ, 169, sequutus *Herodotus* Croesum facit dicentem I, c. 27, *Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι.* sive in talibus εἰ γὰρ scribatur, seu εἴ γάρ, sive εἶ γάρ, nihil arbitror interesse: Αἶ probat cum *Suida Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 131; Εἰ, *St. Bergler.* in *Aristoph.* Pac. v. 345. sed et Εἰ ferri potest, *si*. *Virgil.* Aen. VI, 187,

Si nunc se nobis ille aureus aethere ramus
Ostendat nemore in tanto!

notat ibi *Servius*; et iam bene cepit *Guellius*, *Heynius*, V. C. cum εἰ optantis comparavit. — In verbis autem *Alcmanis* literae, male distractae in Codice *Apollonii* Pari-
C. sino, si modo coniungantur, dimetrum dabunt iambicum:

Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος,

Cantantibus tibiâ modos nobis accinet. Λυσιῳδοῖς (vid.

Athen. XIV. p. 620. E. p. 621. C.) ὑπαυλοῦντα dabit *Posidonius Apamensis*, historicus, ap. *Athen.* VI. p. 252. E. Saltator mimus *Luciani* T. II. p. 313. dicitur ἑνὸς τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας.

Sed illud omnino non erat praetermittendum, ut ab aliis ἐμοὶ pro ἐμοῦ, ἡμῖν pro ἡμῶν, sic et ἄμμιν a *Theocrito* nonnunquam scribi, ubi ἡμῶν usus vulgaris vel admitteret, vel requireret: Eid. VII, 135.

Πολλαὶ δ' ἄμμιν (ἀμὶν l. *Eust.*) ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι, πτελέαι τε.

Schol. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐδονοῦντο. Conf. Eid. VII, 145. XV, 76. XXII, 170.

Structura tamen, quod minime diffiteor, usitatior, p. 238. A. posceret Ionum, ἑκαστέρω, vel ἑκαστάτω, οἰκέεις ἀπ' ἡμέων· Attica, πόρρω, vel μακρὰν ἡμῶν ἀποικεῖς. *Herodot.* I, c. 134. de Persis, τιμῶσι ἐκ πάντων τοὺς ἄγχιστα ἑωϋτῶν οἰκέοντας· — ἥκιστα δὲ τοὺς ἑωϋτῶν ἑκαστάτω οἰκημένους ἐν τιμῇ ἄγονται· — νομίζοντες τοὺς ἑκαστάτω οἰκέοντας ἀπ' ἑωϋτῶν κακίστους εἶναι. Pro ἑωϋτῶν ἑκάστω, ut erat in *Aldi* Codice, sic recte fuit scriptum ex melioribus; quales, si ab *Hippocratis* studiosis excuterentur, id ipsum praeberent; ubi pro vitiato ἑκάστω, scribendum ἑκαστάτω Graece perdoctus *Anutius Foesius* iam suspicabatur Oecon. Hippocr. in v. Ad hoc et alia *Herodoti* nunc addi poterit ex L. VI. p. 488, 71. ἑκαστέρω οἰκέομεν· ex Cod. MS. restitutum a *Wesselingio*; sed in L. III, c. 101. pro vulgato, ἑκαστέρω, scribendum omnino videtur, οὗτοι τῶν Ἰνδῶν ἑκαστάτω B. τῶν Περσέων οἰκέουσι. — Quod ab alio diceretur, τῆς Κορίνθου μακρὰν ἀπῴκουν· a *Sophoclis* dicitur Oedipo Rege v. 1007.

ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'.

In *Stobaei* Excerptis de Rerum Nat. *Grotius* hanc etiam ut incerti ῥῆσιν ex MS. Parisino primus vulgavit p. 127. quam *Sophoclis* esse iudico, et sic ex Codice MS. legendam:

Δοκεῖς τὰ [τῶν] θεῶν ξυνετὰ νικῆσαί ποτε,
Καὶ τὴν Δίκην που μακρὰν ἀπῳκίσθαι βροτῶν;

Audacter et tanquam Sophista *Philostratus* in Icon. p. 775. f. ἐλάται — ἀποικοῦσι τῶν πεδίων, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι
C. ῥᾷον αὐξανόμεναι τὸ ἄνω. ultima, quae *Olearius* loco deiecerat, sic scribit *Toupius* Animadv. in *Schol.* ad *Theocr.* Eid. VIII, 51.

Sed Ἀποικεῖν τινὸς significare etiam potuit *alicunde longe remotum esse.* Haec interdum vis est praepositionis in Ἀποκαθεύδειν· Ἀποκεῖσθαι· Ἀπογενέσθαι. Ultimum hoc est *Thucydidis* I, c. 39, p. 30, 50. τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἕξετε. accuratissimus in talibus *H. Stephanus* dubitabat, an non scribi deberet τῶν ἁμαρτ. ἄπο γενόμενοι. Apud *Suidam* legitur τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ubi Ἄπο redditur πόῤῥω, μακράν. Legitur in *Aeschinis* Or. c. Ctesiph. p. 68, 1. ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος· quibus vox ἄπωθεν eximenda est, supra voculam ἀπὸ olim scripta ut interpretamentum:
p. 259. A. *Demosth.* c. Timocratem p. 442, §. 9. βέλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος. *Harpocration*: Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν· Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. nihil hic ab ullo fuit adnotatum; ubi error est sive ipsius *Harpocrationis*, seu librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, sed in ea quam dicebam κατὰ Τιμοκράτες. — Illud vero multis, sat scio, novum, hic saltem occurret inexspecatum; in istis duabus orationibus, quas primas omnium scripsisse *Demosthenes* videtur, integras paginas legi ad verbum paene easdem: comparet quis in Ed. *Lambini* Parisina p. 394 — 396. p. 398. a §. 113. p. 399, 400. ad pag. 472. §. 254. — ad 476. §. 293. et verum esse deprehendet quod dicebam· tum nobilem utramque causam cognoscat; eumdem videbit Timocratis atque Androtionis, cum Euctemone, accusa-
B. torem Diodorum: Auctor argum. Or. c. Andr. p. 381. in fine, ὁ Διόδωρος, inquit, ἰδιώτης ὢν, ἔλαβεν ἀπὸ τῦ Δημοσθένες τὸν παρόντα λόγον· καὶ ἔστι δευτερολογία· primus verba fecerat, ut Diodoro maior aetate, Euctemon; huius fuit ἡ πρωτολογία. Orationis c. Timocr. sic orditur argumentum *Libanius*: Διόδωρος μὲν κἀνταῦθα ὁ κατήγορος. — Super his duabus Orationibus multa dici possent, et variorum errores, ipsius etiam *H. Valesii*, corrigi. Nunc unius

modo *Gellii* verba adſcribam, ut leve illis mendum eximam: is N. A. XV, c. 28. *Illud*, ait, *ab utriusque Oratoris ſtudioſis animadverſum et ſcriptum eſt, quod Demoſthenes et Cicero pari aetate illuſtriſſimas orationes in cauſis dixerint; alter* κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ κατὰ Τιμοκράτους, *ſeptem et viginti annos natus; alter anno minor pro P. Quintio; ſeptimoque et viceſimo pro Sexto Roſcio.* Quid obſecro ſibi vult iſta forma loquendi, *orationes in* C.
cauſis dicere, et quidem *illuſtriſſimas?* una litera mutata vocem *Gellii* reſtituet; dederat enim: *quod — pari aetate illuſtriſſimis orationes in cauſis dixerint*: quin tales fuerint iſtae quatuor cauſae, quin adeoque vera ſit mea levis correctio, nemo rerum ſciens dubitabit: *Ciceronis* amabilis ille ſenex *M. Cato*, de Senect. c. XI, *Septimus*, inquit, *mihi Originum liber eſt in manibus: omnia antiquitatis monumenta colligo: cauſarum illuſtrium, quascunque defendi, nunc quammaxime conficio orationes.*

VI. 8. Ταῦτ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών,] Huc mecum *in extremum orbis terrarum cum veniſſet, hanc iſte fatuus emit* (vel *conduxit*) *aediculam*, a tuis adeo aedibus remotam, *ut ne nos eſſemus vicinae*, p. 240
ὅπως μὴ γείτονες ὦμες. In hunc mihi ſenſum verba videntur accipienda, quae longe aliter viri ceperunt eruditiſſimi. *H. Stephanus* in hunc locum, „quod ſequitur, „ait, ἐπ' ἔσχατα γᾶς, reſpondet hyperbolae noſtrae proverbiali in eadem re: *Il eſt venu demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ultima parte urbis." — *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, A.

„ἔσχατα, inquit, γῆς, eſt extrema pars urbis et ab „aula remota."

Haec ut vera crederemus, uno ſaltem Scriptoris idonei loco deberent adfirmari. *Thucydides* VIII, c. 95. aedium mentionem facit in extrema urbis parte ſitarum, τῶν ἐπ' ἔσχατα τοῦ ἄστεος οἰκιῶν. ubi ſcribi olim potuit τῶν ἐπ' ἐσχατιᾷ τοῦ ἄστ. οἰκιῶν. Quae vero dicuntur αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης apud *Athen.* VI, p. 233. D. in verſu *Theocriti* B.
mihi dicta videntur ἔσχατα γᾶς, a muliercula Syracoſia; cui ex Sicilia Alexandriam nave devectae, cur, obſecro,

miraremur Aegyptum dictam ἔσχατα γᾶς, qui in Alexandrinorum Iudaeorum Graecis, quae fecerunt de Hebraicis, ſaepenumero legimus ἀπ' ἐσχάτȣ τῆς γῆς, et ἕως ἐσχάτȣ τῆς γῆς; Hoc primum erat.

Deinde verbum Ἔλαβε, me iudice, minus bene reddiderunt, *occupavit*. *Scholiaſtes* interpretatur, ἐμισθώσατο, *conduxit*: reddi etiam potuit *emit*: recte paulo poſt id ipſum verbum ſic interpretatur Grammaticus: in v. 20. Ἑπτὰ δραχμᾶν

Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

Schol. Ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε έ ποκάρια; verbum Λαβεῖν *emendi* ſenſu adhibuiſſe *Ariſtotelem* adnotavit, ne libro
C. quidem deſignato, *H. Stephanus*, nihil praeterea, Theſ. L. G. II. p. 555. D. *Photius* in *Lex. MS.* Λαβὼν, κυρίως καὶ ἀγοράσας, καὶ μισθωσάμενος. Qui fingitur nuper adeo Alexandriam veniſſe cum uxore et familia non numeroſa Dinon, forſan ut mercaturâ facienda rem quaereret, pleriſque potius aedes videbitur μισθωσάμενος, quam quidem ὠνησάμενος. ſed hoc tamen inprimis ſignificatu verbum Λαβεῖν in ſermone familiari ſuſpicor fuiſſe tritum: in libris pleriſque veterum ſermo viget eruditorum: ut ex. gr. δραχμῆς τι λαμβάνειν ſignificabat *drachma aliquid* πρίασθαι, *emere*; dicebatur in eumdem ſenſum, quod ad linguam patriam attendenti mirum non accidet, ἔδωκα τȣτȣ δραχμήν. vid. inſignis locus *Xenophontis* in iis notulis,
p. 241. A. quas in uſum tironum ſcripſi in Eid. I, 57. cum illas ſcribebam non ſane putans fore, ut in unum Eid. a me multa etiam doctis exigenda ſcriberentur.

— ἔδωκα ταύτης δύ' ὀβολȣς,

legitur in loco ex *Alexidis* Ἀπεγλαυκωμένῳ, *Athen.* III. p. 117. F. in quo, cum his proxima nondum emendari potuerint, verſus qui praeceſſit: Λέγε τῶν ἐχίνων ὀβολός. ἁγνεύεις ἔτι· ſincerus erit, ſi ſic ſcribatur: Θὲς τῶν ἐχίνων — vel potius,

A. Θὲς τοῖς ἐχίνοις ὀβολόν. B. Ἁγνεύεις ἔτι.

Echinis obolum pone: quo ſenſu *Terentius* dixit Phorm. IV, 3, 62.

His rebus alias pone ſane, inquit, decem (minas.)

In fine huius ῥήσεως legitur Πρόσθες τὸν οἶνον· *Adpone* ceteris, vel *refer* tandem *in rationes*, *vinum.* τίθημι ſic bis adhibetur ab ipſo *Demoſthene* I. c. Aphob. p. 502, §. 26, et 54. Ubi *Luciani*-Mercurius I, p. 341. τίθει, ait, πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. vid. notam *T. H.* Verbum Λαβεῖν *vendendi* ſenſu legitur in loco eleganti ex eadem *Alexidis* ſabula ibid. VI, p. 224. F. quem hac ratione ſcribendum iudico: B.

> Ἐὰν δ' ἐρωτήσαις, πόσου τοὺς κεστρέας
> Πωλεῖς, δύ' ὄντας; δέκ' ὀβολῶν, φησί. βαρύ·
> Ὀκτὼ λάβοις ἄν; εἴπερ ὠνῇ τὸν ἕτερον.
> Ὦ τᾶν λάβε, καὶ μὴ παῖζέ γ' οὓς οὐ δεῖ· τρέχε.
> Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς;

verſuum paene ultimum, in Edd. ſcriptum Ὦ τᾶν λ. κ. μ. π. τοὺς οὐ δεῖ παράτρεχε· ſic mutavit *Grotius* in Exc. p. 561. ut (οὓς οὐ) ſpondéum admiſerit in ſedem quartam; ego, τρέχε poſito, vitium me puto perſanaſſe. C.

Nunc forma vocis, nusquam vel ab aliis, vel a me, niſi hoc in loco *Theocriti*, reperta, Πάραρος, ſic pertractari poterit, ut eâdem opellâ ſua luce alia quaedam paulo obſcuriora communiantur. Ab interprete *Theocriti* Πάραρος reddi potuit *demens*, quia haec proſtabant in Scholiis: Πάραρος, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων (παρηέρων eſt in Ed. prima Schol. Romana) ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. A ſe relatum in Lexicon Doricum, Πάραρος, vocabulum rectius Doricum dixiſſet *Aem. Portus*, quam Poët. nec, quantumvis hic in Scholiis reddatur ἀνάρμοστος, ab *Henr. Stephano*, hac etiam in voce Grammaticos ſequuto, ad verbum Ἄρω, *apto*, tanquam originem referri debuerat, Theſ. L. G. I. p. 565. A. Illinc verbum ductum Παραρεῖν, (quod *Heſychius* exponit φληναφεῖν,) atque illud olim putabam adhibitum ab *Eupolide*: ad Herod. III, 76. ſed in Attica ῥήσει ex *Eupolidis* comoedia Παραρεῖν, ſi fuiſſet in uſu, locum non inveniſſet: neque adeo tentari debuerat *Eupolidis* verſus, in *Stobaei* Floril. p. 53. ultimus: p.242. A.

Μαίνεταί τε, καὶ παραῤῥεῖ τῶν φρενῶν, τῷ σῷ λόγῳ.

Hesychius primum ſcribere debuit: Παραῤῥεῖν, φληναφεῖν. Illud Παραῤῥεῖν τῶν φρενῶν (a quo hoc quoque longe diverſum eſt *Perſii* III, 20. — *effluis amens*) comparari quodammodo cum *Herodoti* poteſt ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν III,
B. c. 155. *Theocriti*, τᾶς φρενὸς ἐκπεπότασαι, II, 19. XI, 72. ſimilibusve. haec tamen adeo ſunt finitima, ut, me iudice, πάραρος τᾶν φρενῶν *Sophronem* vel *Epicharmum* non dedeceret — Deinde facile liquet, τὸ Πάραρος ex Παράορος contractum; idem Ionicum eſſe Παρήορος, ſive παρήορος. in multis neglectum, ſubſcriptum illud Ἰῶτα commode monſtrat originem. In his ferme tantum utar optimo veterum formarum cuſtode *Heſychio*: huius iſta ſuis ſingula locis leguntur:

Παράορος, σειραφόρος.

Παρήθρει, παρηωρεῖτο. (legitur p. 883, 23.) ſcribendum videtur Παρηόρει, vel παρηώρει· quod *Plutarcho* reſtituit *Moyſ. Solanus* T. III, p. 352, 16.

Παρήορος, ὁ παραιωρούμενος, ἄφρων. καὶ ἵππος ὁ Παράσειρος, ὁ ἐκ τοῦ (ἐκτὸς τοῦ corrigunt) ἅρματος τρέχων.

Παρηρία, μωρία.

C. Παρηρὸς, ὁ μωρός.

Qui ad Theocritéum Πάραρος rite attendiſſet, huic ultima Παρηρὸς et Παρηρία non fuiſſent ſuſpecta: ſic ab *Heſychio* certe ſcripta, monſtrat proxime praecedens Παρήπαφεν. Quia Editio Oxon. *Wartoni* hic in paucorum eſt manibus, ne *Toupium* ſua laude fraudare velle videar, cuius ingenium atque eruditionem facio ſane maximi, quemque hac qua vivimus aetate in Anglia tamen natum his literis gratulor, ponam eius verba quaedam ex Epiſt. ad *Warton. Theocr.* T. II. p. 328. In hunc itaque locum, „Scribe, inquit, ὁ πάραρος. *homo fatuus et immorigerus.* „Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παράορος et Παρήορος. ἀπὸ τοῦ „Αἰωρεῖν ſcilicet. — Dicitur autem Παρέωρος et Παρήορος,
p. 243. „ut Μετέωρος et Μετήορος. et notanda vox. nam alibi fru-
A. „ſtra quaeras." Iſtis vero interiecta, partim omiſſa ſi fuiſſent, non deſideraſſem. Notas ad *Heſych.* in Ἀελλόθριξ indicat *Io. Alberti* ad v. Παρήορος· illic Grammaticus ſcripſiſſe

psiſſe videtur *πυῤῥὰς καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας*. vocem rariorem *παρήορους*, nedum *παρεώρους* nusquam lectam, non adhibuiſſet, opinor, Grammaticus, nec certe iunxiſſet cum voce *συνεχεῖς*. *Dionyſ. Halic.*, (cuius verba profert et *Toupius*) A. R. VII, p. 462, de trigis agens Romanorum in ludis Circenſibus, atque hoc more ducto ab *Homeri* heroibus, *δυσὶν*, inquit, *ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο Σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι* (legi poterit *οὐκ ἐζεῦχθαι*, vel cum *Toupio οὐ συνεζεῦχθαι*) *παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί*. Illic *μὴ συνεζεῦχθαι* *Valeſio* placebat in notas *Mauſſ.* ad *Harpocr.* p. 233. *παρεζεῦχθαι*, *Sylburgio*. — Unus in triga, duo erant in quadriga *Σειραῖοι* dicti, vel *Σειραφόροι*, ſive *Παρήοροι*. erroribus non vacant de his docte ſcripta a *Iano Rutgerſio* (in locum *Sophoclis* Elec. v. 724.) V. L. I, c. X. *Ez. Spanhemio* in *Ariſtoph.* Nub. v. 122. *Ger. Langbaenio* ad *Longin.* π. Ὕ. p. 110. quibuscum conf. *Sylburgii* adnotat. ad locum *Dionyſ. Halic.* Quod ad *Heſychii* *Παράοροσ, σειραφόρος*· adſcripſit ex Lex. Reg. *Io. Alberti*, *Παράοροι, χαῦνοι, ἢ παραφύλακες*. omitti debuerat: *οἱ χαῦνοι* dici etiam potuere *Παρήοροι*· ſed *οἱ παραφύλακες* dicti *Παράοροι* nihil habent cum iſtis commune. — *Παρήοροι* nusquam, ut equidem arbitror, dicti fuere *παρέωροι*. nusquam etiam invenientur (niſi vitioſe) per ε ſcriptae voces, a Poëtis ſervatae, *Ἀπήορος*· *Ἐπήορος*· *Κατήορος*· *Συνήορος*. unicum ex hoc genere *Μετέωρος* in ſermonem fuit communem receptum; nec mirum, cum non tantum *Αἰώρα*, ſed et olim in uſu fuerit *Ἐώρα*. ſic ſcripſerint interdum veteres, an ſemper *αἰώρα*, ex Lexicographis intelligi nequit; ſed verſus modulus declarat, ſcripſiſſe *Sophoclem* in Oedipode Tyr. v. 1273. ſicut vulgatur:

Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ᾽ ἐσείδομεν,
Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. —

Putant quidem viri doctiſſimi, *αι* ab Attico Poëta, conſonante litera ſequente, potuiſſe corripi; ego ne vocali quidem ſequente diphthongum *αι* a *Sophocle* correptam ſtatuo; atque adeo hic *ἐώρᾳ* ab illo ſcribi debuiſſe: *Euſtath.*

in Il. Γ. p. 295, 9. Ὅτι ἡ Αἰώρα καὶ διὰ τȣ̃ ε ψιλȣ̃ ἔχει τὴν ἀρχȣ̃σαν, — δηλοῖ ȣ̓ μόνον τὸ,

p. 244. A. Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην.

ἀλλὰ καὶ τὸ Μετέωρος. — Frequenter quidem Μετήορος apud Poëtas occurrit; nec tamen Doricum memini me legere Μετάορος· nedum Μέταρος. adeo in his etiam uſus dominatur. Πεδάορον tamen, Aeolicum, pro μετάορον, ſive μετήορον, invenitur: et vix dubitari poteſt, quin ſcripſerit *Alcaeus*:

ἄμμεσιν πεδάορον.

ubi in Excerptis ex *Apollonio Dyſc.* p. 430. B. παιδάορον vulgatur, in Codice Reg. Pariſ ſcriptum legitur παιδα ορον. ut vocem iſtam vitioſe ſcriptam invenit in Lexico veteri, recepit in ſuum *Heſychius*, Πελλύρον. emendate ſcribi debuerat Πεδάορον, μετέωρον. *Aeſchylo*, qui talia etiam
B. auſus eſt adhibere, quod reſtitueram in Choëph. v. 588. λαμπάδες πεδάοροι, video *Stanlejo* iam in mentem veniſſe; ubi *Pauwii* proſtat abſurda coniectura. Pro Πεδάορον, unus, ut opinor, *Nicander* ſcripſit Πεδήορον in Ther. v. 729. vim vocis recte reddidit doctus *Nicandri Scholiaſta*, ſed vocem a πέδον ortam credidit p. 34, v. 12. Πεδήορον, ait, ὑψηλὸν, ἐκ τȣ̃ πέδȣ μετέωρον καὶ ἐκκρεμές.

Sed, ut me his tandem Dialectorum, ſi quis ita velit, tricis, ad intelligendos tamen Poëtas omnino excutiendis, expediam, ſatis nunc erit vim vocis formaeque *Theocriti* Doricae Πάραρος, ex Ionica Παρήορος, et huius uſu figurato ſimillimo paucis adhuc illuſtraſſe. — *Homeri* locus eſt inſignis in Il. Ψ, ſed, ut intelligatur, paulo altius repeten-
C. dus: in equeſtri certamine, qua aetate ſuus adhuc erat uni virtuti locus, et ne adverſario quidem ſuperando licebat uti dolo, ſuperaverat Menelaum, florentem aetate, iunior Antilochus,

Κέρδεσιν, ȣ̓́τι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον,

v. 515. hac iniuria vehementer exardeſcens Menelaus, Ἀντίλοχε, dixit, v. 570.

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;

Prudenter Menelao, et Regi, et amico, et, quamvis adhuc aetate floreret virili, ſe tamen natu multo maiori, errorem iuvenilem blandis verbis factisque excuſat *Homeri* Neſtorides v. 587.

Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι p.245.
Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε· σὺ δὲ, πρότερος καὶ ἀρείων, A.
Οἶσθ', οἷαι νέε ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθεσι·
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

Culpam faſſo praebet amico ſe mox placabilem Menelaus; ita tamen, ut ſemel adhuc ipſi levitatem iuvenilem lenioribus verbis obiiciat v. 602. quem verſum ex more *Homeri* cum *Barneſio* (neque enim Poëtis licuit cuivis promiſcue caeſurae moram indere;) ſcribendum cenſeo:

Ἀντίλοχ', ἦ νῦν μέντοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, ἐδ' ἀεσίφρων
Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

Omnibus reliquis Poëta divinior de centenis voces hic ſelegit aptiſſimas, quibus irati Menelai de amico, quem magni fecerat, ſententiam explicaret: ὑποείξομαι et νεοίη alibi locorum in eius carmine non reperiuntur; non alibi in hunc ſenſum παρήορος, hic inprimis conveniens. Callide fecerat Antilochus, ut equi Menelai in currendo de recto tramite declinare debuerint, atque hinc tardius ad metam pervenire: in hoc dolo virtutem et prudentiam Antilochi virilem iuvenilis vincendi cupiditas, Menelao iudice, caecaverat; — νόον νίκησε νεοίη. πάρος, inquit *Euſtathius* p. 1439, 12. μὴ ὄντα σε ἄφρονα νῦν ἡ νεότης ἐνίκησεν. poteratque adeo, qui ante habuerat πραπίδας πυκινῶς ἀραρυίας, *mentis ſenilem ſolide compactae ſapientiam*, (quam Hebraei ob eam vocant rationem חכמה. vid. *Alb. Schultens* de Defect. L. Hebr. §. CCX et ſeqq. ad *Salom.* Prov. X, 8 ubi eleganter opponuntur חכם לב et אויל) tum videri levitatem habuiſſe iuvenilem; atque inſtar equi σκληροστόμε, *freno non obſequentis*, et παρηόρε, a iugalibus *male evagantis*, ipſemet fuiſſe παρήορος. aptiſſimum habet in hac re verbum *exerrandi Statius* Theb. VI, 444.

B. (margin, beside "Omnibus reliquis…") C. (margin, beside "Defect. L. Hebr.…")

non cohibente magistro
Spargitur in gyros, dexterque exerrat Arion.

distichon *Ian. Rutgers.* V. L. I, c. X, adhibet *Ausonii*, ex Epitaphio equi admirabilis, inter eius Epitaphia XXXV, p. 212.

Pegasus hinc dexter currat tibi; laevus Arion
Funis eat.

id est, eat dexter dextro iugali *funarius*, παρήορος. *Lora*,
p.246. quibus funales continebantur, adpellatione propria Παρηο-
A. ρίας vocat *Homerus* Il. Θ, 87. Π, 152. — In figurato autem significatu vocis Παρήορος tradendo luculentus est *Eustathii* commentarius in Il. Ψ. p. 1439, 13 — 23. sed *Homeri* Παρήορος, et Πάραρος *Thocriti*, ipsi, ut et aliis, videntur diversissimae originis vocabula: haec optima mihi videtur interpretatio, quam dat *Etymologus M.* p. 653, 49. Παρήορος — καὶ ὁ μὴ κατὰ χώραν (vid. *L. Kuster.* ad *Hesych.* Ἐν πείσῃ. p. 1255.) ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρημένας, οἱονεὶ ὁ ἄφρων. — De Αἰώρα, et verbo Αἰωρεῖσθαι, quod saepe vitiatum latet, nostrae vocis origine, eiusque vi propria et figurata, quae dici possent me nimis diu detinerent. Proprie vocem ἑώρα supra vidimus a *Sophocle* positam: proprio sensu verbum adhibuit αἰωρεῖσθαι *Archias* in Antholog. III, c. VIII, ep. 3. *Pausanias* X.
B. p 869. ubi Phaedram, quae, sicut Sophoclea Iocaste, suspendio vitam finierat, pinxisse dicitur Polygnotus, τό, τε ἄλλο σῶμα αἰωρημένην ἐν σειρᾷ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἑκατέρωθεν τῆς σειρᾶς ἐχομένην, *ut reliquum corpus in fune oscillaret, ambae manus funem tenaciter utrimque tenerent:* notat ibi *Kuhnius;* docta quoque *Hadr. Iunius* in laborioso libello, Nomenclat. in v. *Oscillum. Macrobius Gronovii* p. 220. *oscilla* memorat, *ad humanam effigiem arte simulata.* p. 232. *sigillaria,* (νευρόσπαστα,) *quae lusum reptanti adhuc infantiae oscillis fictilibus praebent.* p. 241. *Pelasgos* dicit — *coepisse Saturno — oscilla quaedam pro suis* (leg. *huis*, id est *humanis*) *capitibus ferre.* Αἰωρεῖσθαι pr. notat *oscillo iactari;* hinc pendet multiplex usus verbi simplicis et compositorum; inter quae Πα-

ϱαιωϱεῖσϑαι, primitus ſcriptum Παϱαιοϱεῖν, proximum accedit ad Παϱήοϱος. — *Theocriti* Πάϱαϱος, *Homero* Παϱήοϱος, plene dicitur ab *Archilocho* νόου παϱήοϱος, *a ſana mente aberrans*. Hos etiam quinque Trochaïcos *Archilochi* nobis ſervavit in Florileg. *Stobaeus*, *Gesneri* p. 561, 50. *Grotii* p. 437, exigua mutatione ſic emendate ſcribendos: C.

Τοῖς ϑεοῖσι πάντα τίϑει· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
Ἄνδϱας ὀϱϑῦσιν μελαίνῃ κειμένυς ἐπὶ χϑονί.
Πολλάκις δ' ἀνατϱέπυσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Ὑπτίυς κλίνυσ'. ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακὰ·
Καὶ βίυ χϱήζων πλανᾶται, καὶ νόυ παϱήοϱος.

Mitto reliqua: in ultimo horum verſum βίυ χϱήζων, recte emendatum a *Gesnero*, probavit *Grotius*: Galatea Euryti filia nupſiſſe dicitur apud *Antonin. Liberal.* libelli minime vulgaria complectentis cap. XVII, Pandionis F. Lampro, τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίυ δὲ ἐνδεεῖ. ἐνδεεῖς βίυ memorat etiam *Leonidas* in *Anthol.* III. C. XX. Ep. 3. talis βίυ χϱήζων dicitur ab *Archilocho*; hic praeterea νόυ παϱήοϱος. et occurrunt ſaepenumero, in quos torqueri poſſit *Stilponis* (*Diogen. Laërt.* II, 118.) iocus ex ambiguo, ab illo iactus in *Crateta*: δοκεῖς μοι χϱείαν ἔχειν ἱματίυ ΚΑΙ-ΝΟΥ. — In iſto *Archilochi* verſu nollem adeo literarum inſtitiſſet veſtigiis *Fred. Lud. Abreſchius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 778. ut vocem nobis illuc immiſſam voluerit χϱήμη· quam poni potuiſſe putabat pro χϱείᾳ· σπάνει. Qui id unus tradidit, *Suidas* virum literatiſſimum in hunc induxit errorem: quem praecaviſſet adhibitus ſive *H. Stephanus*, ſeu *Aem. Portus* in Lex. Ion. Nugax libellus de vita *Homeri*, ſub *Herodoti* nomine vulgatus, ſed, mea quidem ſententia, a Sophiſta quodam pauperculo ſcriptus ingenii exercendi gratia, vid. ex Ed. *Weſſ.* P. 751, 81. et 93. *Suidae* locus in Χϱήμη me non tenebit. Unius tandem *Euſtathii* quaedam deſcribam, ad Theocriteum Πάϱαϱος interpretandum poſita in Il. Ψ, p. 1439, 18. Ὁ παϱὰ Θεοκϱίτῳ Πάϱαϱος δηλοῖ μὲν ὅπεϱ καὶ ὁ ἐνταῦϑα Παϱήοϱος. γίνεται δὲ οὐ παϱὰ τὸ Ἀείϱω, ἀλλὰ παϱὰ τὸ Ἄϱω, τὸ ἁϱμόζω· οἱονεὶ ὁ παϱηϱμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φϱενήϱης· ὁ ἀϱαιὸς τὸν νῦν.

P. 247. A.

B.

Vſ 9. Ἰλεὸν, ἐκ οἴκησιν] Praxinoë, quas maritus *conduxerat*, vel *emerat*, aediculas, Ἰλεὸν vocat, οὐκ οἴκησιν, *ſerpentis latibulum*, ſive *volutabrum*, non hominis *habitaculum*. Recte *Scholiaſta*, Ἰλεὸν, inquit, λέγουσι τὸν φω-
C. λεὸν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. cubilia ſcilicet, in quae ſpiris ſe contractis et convolutis abdebant ſerpentes, tanquam ipſorum ἔλυτρα, dicuntur etiam a Poëtis Ἰλεοὶ, et Εἰλυοί. Unius verbi, ſignificantis *volvo*, formae tantum erant diverſae, Ἴλω, Ἴλλω· Ἰλύω· Ἕλω, Ἕλλω· Ἰλέω· Ἐλέω, Ἐλύω· Εἰλίω, Εἰλέω, Εἰλύω. exquiſita quaedam *Hemſterhuſii* publicavit amicus Clariſſ. ad *Timaei* Lex. p. 52. Ab εἰλέω, ἰλέω, ἰλύω, et εἰλύω, proxima ſuperſunt derivata, Εἰλεός, Ἰλεός, Ἰλυός, et Εἰλυός. hae formae pronunciantur υ producto, ſed perinde eſt, Εἰλεὸς ſcribatur an Ἰλεός. Utrumque ſic recte ſcriptum ſuis locis proſtat apud *Heſychium*; ſed harum etiam vocum vitioſa ſcriptio, Εἴελος, et Ἴελος, in iſtam fuit utiliſſimam farraginem recepta: Ἰλεός, inquit, θηρίου φωλεός. τίθεται ἡ λέ-
p. 248. A. ξις καὶ ἐπὶ ἀλωπέκων· (de vulpium nempe *cubili*:) ἢ ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. male legitur ταραγμὸς in Ἴελος· recte στρόφος, in v. Εἰλεός. Quae veteribus Romanis etiam *vermina*, poſtea *tormina* dicebantur, ex contractis inteſtinorum involucris orta, a veteribus medicis Gr. Εἰλεοὶ, a recentioribus etiam στρόφοι dicebantur; quorum hoc ipſe adhibet *Athenaeus* III. p. 116. A. et apud hunc medicus *Philotimus* III. p. 79. D. conf. *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 1152. et *Foeſius* Oecon. *Hippocr.* in v. Εἰλεὸς, et in v. Στρόφος. A *ferarum luſtris* χωρίον mihi dictum videtur Εἰλεοὶ apud *Pauſan.* II. p. 192. v. 9. Ex eodem *Pauſania* commodum mihi veniunt in mentem duo de filiis Lycaonis Arcadis, dicti, L. VIII. p. 602, 6. Τραπεζεὺς καὶ Ἐλεάτας. hi non occurrebant *Hemſterhuſio* in *Lucian.* I. p. 371. *menſam coqui* tractanti dictam τοὐλεὸν, ab *Homero* ἐλεοῦς,
B. ab aliis etiam εἰλεόν. *Euſtath.* in Od. Ξ. p. 553, 24. ἐκ τούτου Ἐλέατρος, παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ δαιτρός· — δῆλον δ' ὅτι ὁ Ἐλεὸς καὶ Εἰλεὸς λέγεται. menſa coquinaria dubium nullum eſt quin ſic dicta fuerit, quia *verſatilis* erat et *rotatilis*, ab Ἐλέω, *volvo*.

Serpentis *latibulum*, praeterquam apud *Heſych.* nus-

quam alibi legi vocatum Ἰλεὸν nisi hoc uno loco *Theocriti*: Ἰλυὸν vero, vel Εἰλυὸν dixerunt *Callimachus*, *Apollonius Rhodius*, et *Nicander*: *Apollonii* locus est Arg. I, 1144. *Nicandri* versus profert Auctor *Etymol. M.* p. 299, 45. Εἰλυὸς, inquit, καὶ Εἰλυθμὸς, σημαίνει τὴν κατάδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος, Ὅς τε κ. τ. λ. quae, illic etiam vitiata, mendosa vulgantur in Theriacis v. 283, adscribam emendata, partim a *R. Bentlejo*, cuius viri Summi in *Nicandri* saltem Theriaca feliciter ad me pervenerunt centenae correctiones: C.

Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόȣ αὐτίκ' ἐνίψω,
Ὅς τε κατ' εἰλυȣ̃ς πετρώδεας ἐνδυκὲς αἰεὶ,
Τρηχὺν ὑφ' ἄρπεζον, θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων,
Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.

In his, pro αἱμόῤῥȣ· ἐνίσπω· (v. 283.) εἰλυθμȣ̃ς, emendata sunt a *Bentlejo*; cui v. 284 pro Τρηχῷ ὑπάρπεζον, Τρηχὺν ὑφ' ἄρπεζαν tribuitur in apographo correctionum, quem nactus sum: ego, v. 283, pro ἐνδυκὲς αὔει, emendavi ἐνδυκὲς αἰεί. non tantum *Homericum* dat Ἐνδυκέως *Hesychius*, de quo *Henr. Stephanus* egit in Ind. Thes. sed et Ἐνδυκὲς, συνεχὲς, — ἐπιμελές. *Apollonio Rhod.* I, 883. pro Ἐνδυκέως, recte *Rutgersius* Ἐνδυκὲς restituit Var. L. V, c. XI. idem significans — συνεχὲς αἰεὶ scripsit *Homerus* p.249 A.
in Od. I, 74. usitata veteribus ratione, de qua egit *H. Stephanus* in Append. de D. A. p. 72. αὔει miror a *Bentlejo* neglectum, quo sensu hic poneretur, inusitatum: meae lectioni favet, quod praebet editum *Etymologicum* l. c. Ὅς τε κατ' εἰλυθμȣ̃ς πετρώδεας αἰὲν ἰκύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων· — pendent priora huius loci ab Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, in v. 285. Tandem dant in v. 284 Codices MSS. τρηχὺν ὑπέρπεζον· *Etymol.* Τρηχὺν ὑφαρπάζων· quae facile monstrabant:

Τρηχὺν ὑφ' ἄρπεζον·

bis alibi, quod fateor, vocem adhibens, *Nicander* Ἁρπέζας vocavit τὰς αἱμασιὰς, sive τȣ̀ς αἱμασιώδεις τόπȣς, ut vocem Ἁρπέζας, quam etiam in Indicem retulit Thesauri *Stephanus*, *Hesychius* interpretatur; ubi vid. ab Editore B.

notata. *Nunc* (inquit *Virgilii* Corydon, *sole* nempe *sub ardenti*, Ecl. II, 9,)

Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.

dixerat *Theocritus* Eid. VII, 20,

Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει.

Asperum spinetum, Ἔνθ' (*αἱμόῤῥοος*) *εἰλυθμὸν ἔχει*, cum exsaturatus iacet, *Nicander* hic vocavit *τρηχὺν ἄρπεζον*· hanc etiam vocis formam obtinuisse vel ex his *Suidae* manifestum est: Ἄρπεζον, *τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλῦ, παρὰ* Ἡροδότῳ· *ὅ τινες ἄρπαζον* (imo, Ἄρπεζαν) *καλῦσιν.* vocem istam *Herodotus* non adhibuit: quid *Suidam* in errorem induxerit ostendit *P. Wesselingius* in Dissert. Herodotea p. 43. — Apta coniunxit *Nicander* Ther. v. 44,

C. *dam* in errorem

Τρόχμαλά θ', αἱμασιάς τε, καὶ εἰλυῦς —

ubi priora duo paene *τρηχεῖαι* sunt *ἄρπεζαι*, sive *ἄρπεζοι τρηχεῖς*.

Serpentum aliarumque ferarum *τὰς καταδύσεις*, (quas veteres etiam *Θαλάμας* vocabant; *Euripides* in Phoen. v. 938, *Simmias Rhodius* in Ovo v. 19, aliique; quasque nescio quis *Δυθμὰς* dixerat: vid. Epist. ad *M. Röver. Ursini* libello praefixa p. 44.) Εἰλυῦς *Apollon. Rhod.* et *Nicander*, exemplaria nostra hymnorum *Callimachi* vocant Ἰλυῦς, h. Iovis v. 25. ubi in eo est Poëta, ut narret montes fuisse, cum Iupiter nasceretur, ubi postea flumina prosilierint montium nominibus insignita:

p. 150. l. Πολλὰ δὲ Καρνείωνος ἄνω, διερῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα.

τὸν Καρνίωνα, vel Καρνείωνα, valde suspectum, suo loco nunc relinquam. sensum vero verborum, quem praebent Latina, *Lustra construxerunt*, vel, quae dedit *Vulcanius*, *Lustra ferae posuere sibi*, facta sunt ex his Graeci Magistri: *πολλὰ δ' ὑπὲρ τῦ Καρίωνος ἑρπετὰ τὰς φωλεὰς ἐποίησαν.* *Lustra* itaque *ponere* Graece dici potuit Ἰλεὰς *βάλλεσθαι.* Libenter formam loquendi, mihi quidem novam, uno al-

terove ſaltem exemplo ſimili legiſſem probatam: ſed hic tacent omnes; *Ez.* etiam *Spanhemius*, ille antiquitatis omnis valde peritus, Poëtarum tamen interpres non κριτικώτατος, quippe qui locum *Callimachi*, qui alicuius eſſet momenti, ne unum quidem correxerit. — Verbi Βάλλειν etiam praepoſitionibus iuncti diverſos ſignificatus et deri- B.
vata nomina veterum nemo accuratius tractavit, quam *Euſtathius* in *Homer.* Od. A. a p. 38. — ad finem fere p. 41. In his nihil *Callimacheï* ſimile reperietur. *Urbis* tamen *fundamenta iacere*, vel *ponere*, etiam verbo Βάλλεσθαι deſignatum fuit; ex. gr. a *Philoſtrato* de V. A. Tyan. III, c. 20, πόλιν δὲ ὅπȣ βάλοιντο, ὑπεδίδȣ ἡ γῆ, καὶ ὑπεχώρει κάτω. Decantatum eſt *Pindari* dictum ex Oda perdita, de navali victoria ad Artemiſium: ὅτι, παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας· illic Athenienſes vere dicuntur *Graeciae libertatis ieciſſe fundamenta:* Idem *Pindar.* Πυθ. IV, 245. Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. conf. Od. VII, 3. An ad eam iam rationem ſcribi potuit a *Callimacho* de ſerpentibus in monte habentibus latibula, vel cubilia fodientibus,

Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα; C.

Non equidem opinor. In paucis iſtis hymnis minimum centum adhuc loca vitiata latent: in hunc cenſum iſta quoque refero. Fac in antiquo Codice ſcriptum,

Ἰλυοῖς ΙΑΛΟΝΤΟ

(ut legitur Εἰλάειν, pro Εἴλλειν, vel Ἴλλειν, apud *Euſtathium* in Il. N p. 923, 28.) a ſciolo poni potuit, Ἰλυȣ̀ς ἐβάλοντο. mea quidem ſententia corrigi debet, Ἰλυοῖς, vel, quod hic malim:

Εἰλυοῖς ἴλλοντο κινώπετα.

In ſuis ſe luſtris contortos volvebant ſerpentes: ſerpentes eximie ſic vocat *Nicander* in Ther. v. 27, 195, 488. qui rariorem adhuc formam habet v. 142, κινωπισταῖς. — Pri- p.251 A.
mum, Ἰλυοῖς, vel Εἰλυοῖς, pro ἐν ἰλυοῖς, eſſet ex more *Callimachi*, prae omnibus ceteris: Τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν

ἔϱιν, optime reſtituit *Bentlei.* h. in Lav. Pall. v. 18. ſic ponitur Πυϑῶνι, h. in Del. v. 90. αἵ πελάγεσσι κάϑηνται. v. 168. — ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ, in fragm. *Bentl.* 103. — ἧς ὀϱόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξε, fr. 139. vere, me iudice, *Toupius*, in Epiſt. Crit. p. 49. corrigit fragm. 172.

Κέκϱυπταί γ' εὐνῇ Ζάγκλον ὑποχϑονίῃ.

Luſtra ferarum etiam Εὐνὰς dicebant: *Homer* Il. O, 580. νεβϱὸν — ἐξ εὐνῆφι ϑοϱόντα. *Nicander* Ther. v. 56. χηϱαμὰ dixit κοῖλα, καὶ ὑλῃωϱέας εὐνὰς *Theocr.* Eid. XIV, 63. etc.
B. Eſt et alius *Callimachi* locus h. in Dian. v. 159. quem iam ante hos annos quinque et viginti cum ceteris emendavi; ſed is a Theocriteis me Praxinöes aediculis, vel a ſerpentis abduceret volutabro. — Quod *Callimacho* reſtituendum cenſeo, Ἴλλεσϑαι idem fere erat in veteri Lingua, ac κυλίεσϑαι, et ἑλίσσεσϑαι, proprie ſignificans *ſe contorquere*, ſive *contortum convolvere*: nihil autem refert, utrum ſcripſerit Poëta, ſi quis alius, cum *Nicandro*, ſtudioſus veterum formarum,

Εἰλυοῖς ἴλλοντο κ. an Ἰλυοῖς εἴλοντο κ.

ſingula iſta noſtris in libris inveniuntur; etiam Ἴλλειν et ἴλλεσϑαι, ab *Hemſterhuſio* ſatis communita l. c. Εἰλομένων meminit *Homerus* in Il. E, 203. 782. Θ, 215. Praeter alia plura, explicantur ab *Heſychio* voces, Εἰλόμενοι· Εἰλομένων·
C. Εἰλούμενος· Ἰλούμενος· Ἰλούμενοι. in *verſibus Politicis Pſelli* πεϱὶ Γϱαμματικῆς *MSS.* legitur: Ἰλλημένος δεσμούμενος· Ἰλλίζειν, διχνεύειν· ubi ſcriptum forte fuit ab ipſo, Ἰλλόμενος. Obſervata *T. H.* partim veterum nituntur auctoritate Grammaticorum apud *Euſtathium;* etiam iſta de vocibus Ἐξούλης, et Κατουλάς. Optime praeterea *Euſtath.* in Od. Ξ. p. 557, 24. ex *Pauſaniae* Lex. Ἴλλειν, ait, καὶ τὸ συστϱέφειν· ὅϑεν καὶ Ἰλλὰς παϱὰ Ἴωσιν, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμὸς, ἐν Ἰλιάδι. ubi apud *Homerum* legitur Ἰλλάσιν in Il. N. 572. *Euſtathius* p. 923, 26. Ἰλλάδες, δὲ, φασὶ, κατ' Ἴωνας, δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων, ἀπὸ τοῦ Εἱλῶ (L. Εἴλω) ἢ Ἴλλω, τὸ συστϱέφω, ὡς ἐν εἴδει στϱεβλώσεως· λέγεται γὰϱ καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ Εἰλεῖν, (Εἴλειν,) ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας, εἰπὼν, Εἰλάειν (L. Ἴλλειν,) στϱεβλοῦν, πιέζειν. κ. τ. λ.

Ad emendationem *Callimachei* verſus erudito Lectori p.252.
commendandam ſatis fuiſſet, quam ſerpentis pinxit *Homerus* in latibulo ſe contorquentis, imaginem protuliſſe. A.
Qualis hodie adhuc ab omnibus qui ſapiunt habetur, a *Callimacho*, ceterisque Poëtis, illum ut exemplar imitantibus, fuit habitus,

πολυΐστωρ, θεῖος Ὅμηρος.

Hector, quo paulo poſt moriente

ἐσιγήθη καὶ σέλις Ἰλιάδος,

nullis Parentum precibus avocatus a propoſito, vim Achillis irruentis manebat imperterritus in Il. X, 93.

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς, B.
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὣς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει.

Ultimum horum verſuum non viderunt etiam obverſatum *Virgilio* in Aen. XII, 9.

[*Poenorum qualis in arvis* etc.]
Haud ſecus accenſo gliſcit violentia Turno.

Δράκων illic ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, eſt *Callimachi* Ἰλλόμενον (ἐν) εἰλυῷ κινώπετον. *Terga* quidem *convolvens*, non *in luſtro* tamen, ſed evolutus cubili, cum vere novo prodit in lucem, anguis expingitur in *Virgilii* Aen. II, 471.

Qualis ubi in lucem coluber, mala gramina paſtus,
Frigida ſub terra timidum *quem bruma tegebat,*
Nunc poſitis novus exuviis, nitidusque iuventa, C.
Lubrica convolvit ſublato pectore terga
Arduus ad ſolem, et linguis micat ore triſulcis.

Nec *e luſtro*, vel *in luſtro*, neque hic, *ingluviem — mala gramina (atram ingluviem malis graminibus ſatiatus* dici poterat) *paſtus*, quae *Burmanni* ſunt, et *Heynii* coniecturae, ſcripſiſſet opinor, *Virgilius*; a quo profecto legere mallem hunc etiam Aeneïdos locum ceris, ut ſolebat meditate ſcribens, ſaepe correctis, atque adeo iis deletis, quae

ſuum alibi locum iam haberent, emendatum; quam ab eruditis iſtis tentatum interpretibus: hîc enim intacta non reliquiſſet cum vicinis iſta, cuius erant in opere perfecto Γεωργικῶν III, 425.

p.253. A. *Squamea convolvens ſublato pectore terga,*
v. 433. *Exſilit* (e ſtagnis) *in ſiccum, et flammantia lumina torquens,*
Saevit agris.
v. 437. *Quum poſitis novus exuviis, nitidusque iuventa,*
Volvitur, aut, catulos tectis, aut ova relinquens,
Arduus ad ſolem, et linguis micat ore triſulcis.

In his iſta *Virgilius* ſpectabat etiam *Nicandri* Ther. v. 31,

Τῆμος, ὅτ' αὐαλέον φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας
Μῶλυς ἐπιστείχων, ὅτε, φωλεὸν εἴαρι φεύγων,
Ὄμμασιν ἀμβλώσσει· μαράθρου δέ ἑ νήχυτος ὄρπηξ
Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι.
et v. 137. ὅτε, ῥικνῆεν φολίδων ἀπὸ γῆρας ἀμέρσας,
B. Ἂψ ἀναφοιτήσῃ, νεαρῇ κεχαρημένος ἥβῃ.

ſic emendata dedit ultima *Bentlejus*, pro vulgatis, — νεαρῇ γε κεχαρμένος ἥβᾳ· prima, pro αὐαλέων φολίδων ἀπεδύσσατο γῆρας. — κεχαρμένος mallem cum γε praefixo reliquiſſet intactum.

Praeter iſta *Virgilii*, variorum a me loca poterant proferri, ex iſthoc *Homeri* expreſſa. Ne modum excedam, et ne captaſſe ſaepius videar occaſionem correctiunculas proferendi, unius hic verba ponam, ut voce reſtituta emaculentur, *Aeliani* de N. Anim. VI, c. IV. Οἱ Δράκοντες, — μέλλοντές τινα ἐλλοχᾷν ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα, τὰς θανατηφόρους ῥίζας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πόας μέντοι τὰς τοιαύτας (*mala*
C. *gramina.*) Οὐκ ἦν δὲ ἄρα οὐδὲ Ὅμηρος αὐτῶν τῆς τροφῆς ἀμαθής· λέγει γοῦν· ὅπως

„ἀναμένει περὶ τὸν φωλεὸν εἰλούμενος, προεμπλησθεὶς σιτίων
„πολλῶν φαρμακωδῶν καὶ κακῶν.

Aeliani locum indicavit ad *Homerum Barneſius*; Homericum *Abr. Gronovius* ad *Aelianum*: neuter vero vidit, duabus ex *Homero* literis augenda *Aeliani* verba, ut eſſent

Graeca: quid enim hic ſignificabit *ἀναμένει· quem*, vel *quid ἀναμένει*; Dicitur quidem a philoſophis *τὸ μένον*, quod manet in quiete, dum alicunde motus communicetur: apud *Plutarchum* in Galba T. I. p. 1053. A. *καθάπερ ἐῤῥωμένον σῶμα·* diverſis modis tentant *Bryanus*, et *Solanus*: ego legebam: *καθάπερ μένον σῶμα, τὸ στρατιωτικὸν ἀξιοῦσιν, (οἱ πλεῖστοι) ἰδίᾳ μηδέποτε χρώμενον ὁρμῇ, συγκινεῖσθαι τῇ* p.254.
τοῦ στρατηγοῦ· quae veram continent ſententiam. — Quis A.
vero dubitet quin ſcripſerit *Aelianus*, *Homerum* quem laudat ſequutus:

„*ἄνδρα μένει, περὶ τὸν φωλεὸν εἰλούμενος, κ. τ. λ.*

quae reſpondent Homericis:

δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'.

Non ignoro, iam olim, et forte ante duo annorum millia, lectam in iſto verſu vocem *ὀρέστερος*, ut ſic ipſe draco dicatur; mihi tamen *ὀρέστερον ἄνδρα* (quocum Achilles quodam modo comparatur, in hac etiam parte carminis *inexorabilis, acer,*) *ὀρέστερον* ſcripſiſſe videtur *Homerus*, et *paſtorem*, vel *agricolam* deſignatum voluiſſe, quibus ſua dat praecepta contra ſerpentes *Virgil.* IV. Georg. a v. 416. — ad 440. et dudum ante ſua dabat, in Theriacis B.
inprimis, *Nicander*; cui initio carminis memorantur illinc utilitatem percepturi,

— *πολυεργὸς ἀροτρεὺς*
Βουκαῖός τε, — καὶ ὀροιτύπος.

Sed in Homericis ne offendant tirones ad *μένῃσι·* debuit illud ab *Aeliano* reddi *μένει·* neque enim eſt modus ſubiunct. ſed mos flectendi indic. Poëtis uſitatus; qui dicitur a Grammaticis Rheginorum fuiſſe dialecti. *Heraclidis Alexandr.* nonnulla hac de re dedit *Euſtath.* ad Il. H. p. 281. v. 6 — 20. etiam Auctor *Etymolog. M.* p. 650, 11. ſic ſcribi tradit *διαλέκτῳ Ῥηγίνων*. hoc idcirco dicitur a Grammaticis, quia Ibycus, iſta inprimis delectatus ratione flectendi, fuit Rheginus; hinc *σχῆμα* vocatur *Ἰβύκειον* a *Les-* C.
bonacte Grammatico p. 179.

Homerica ſpectabant, praeter ceteros, *Philoſtratus*

et *Eunapius*, quorum loca *Toupius* emendavit Emend. in *Suid.* P. III. p. 40. 41. vere restituens *Eunapio* apud *Suidam* χειὰν, ubi vocem vulgatam, Monachis multo notiorem, χρειὰν, exhibet etiam Codex *Suidae* qui est in Biblioth. Leidensi non vulgaris bonitatis. *Latebra*, vel *latibulum* serpentis similem ob rationem χειὰ dicebatur, ob quam Ἰλεὸς vel Εἰλυός. valde iuvenis, *Georg. D'Arnaud* in Lect. Gr. p. 206. in *Nicandri* Ther. v. 79. pro χελείαις, restituit χεείαις. sed quia totus ibi versus legitur emendate
p. 255. scriptus, quod ne memorat quidem *Arnaldus*, suspicor,
A. emendatum a se versum cum discipulo communicasse, qui nunquam quaesivit in mustaceo laureolam, *T. Hemsterhusium*. eadem certe ratione versum istum emaculavit *Bentlejus*, qui adscripserat: „Χεείχις pro χείαις· ut θεῖον, θέειον, etc." Viro Summo non adsentior, in *Nicandri* Ther. v. 139. vocem ὀχεῆσιν mutanti in Homericam χειῆσι. Diversae vox originis, simili usui inserviens, optimae est notae Ὀχὴ et Ὀχεή. vid. in *Hesychii* Ὀχὴ, τρώγλη, nota Cl. *Ruhnkenii*; cui debemus hunc etiam *Callimachi* versum, (in Auctar. Fragm. 438.)

Ὃς δ', ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχὼν —

in quibus ultimum mihi quidem ad comparationem paene necessarium, neque adeo mutandum videtur cum *Toupio* Emend. in *Suid.* III. p. 208.

B. Ad χειὰν, sive Homericum χειὴν, optime *Porphyrius* in Codice *Homeri* Leidensi, τὴν αὐτὸν μόνον (τὸν δράκοντα) χωροῦσαν, καὶ τρέπον τινὰ ἔλυτρον αὐτῷ οὖσαν·

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

quibus deteriora subiicit: ἢ ὅτι δίκην ὕδατος ἐκχεῖται (leg. ἐγχεῖται) εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. Illud χείσεται, *capiet*, semel a Grammaticis lectum in *Homeri* Od. Σ, 17, quid verum esset partim patefecit: *capio* in veteri Lingua Graeca Γάω et Γέω dicebatur; literis aspiratis in usum receptis, Χάω (Χάζω, hinc ortum, in libris fuit custoditum) et Χείω· unde *Homeri* Χείσεται, et nostrum Χειά· conferri poterunt *Etymolog. M.* p. 809, 50. *Eustath.* in Od. Σ. p. 653. 2. et in Il. X. p. 1356, 41.

Evenire facile poterit, ut nonnulli, quales ipſius *Hemſterhuſii* in *Lucianum* adnotatis, quorum nihil edolare poterant aut legerant ſimile, detrahere ſunt auſi Germani quidam Graece et Latine eruditi, ſed hac in re ſive invidi, ſeu ſaltem in illud inferioris Germaniae in ſuo genere primarium lumen iniqui cenſores, haec mea quoque in unum carmen nimis copioſa ſint iudicaturi; quin certo novi talem futurum: C.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.

Theocriti Praxinoë pervenuſte ſuas hic aediculas Ἰλεὸν vocat, *οὐκ οἴκησιν*. *Martialis* XI. Epigr. XIX,

Donaſti Lupe rus ſub urbe nobis; —
In quo nec cucumis iacere rectus,
Nec ſerpens latitare torta poſſit.

verſus hic diverſimode corrigitur in Miſcell. Obſ. I, p. 44, et p. 88. alter pro *habitare* recte *latitare* videtur emendaſſe; alter, pro *tota*, bene poſuiſſe *torta*: in χειᾷ, vel εἰλυῷ, iacet utique convoluta ſerpens, atque adeo *torta*. Hoc praeterea rei minuendae ceteris lectionibus aptius indicabitur. — Sed in loco *Theocriti* hyperbole, rei minuendae adhibita, multo eſt elegantior; quia marito loquitur irata Praxinoë, atque ita videri poteſt ἡ ὑπερβολὴ εὐλόγως γεννᾶσθαι πρὸς τοῦ πράγματος, ut ſcribit agens de hoc genere *Longinus* Sect. 38. a. §. 8. Διὰ τὸ γελοῖον elegans etiam illud paraſiti Gelaſimi in comoedia *Plauti*, Sticho, IV, 2, 37. p.256. A.

Ep. *Edepol tibi, opinor, etiam uni locum conſpicor,*
Ubi accubes; (ad menſam in coena,)
Si arte poteris accubare. G. *Vel inter cuneos ferreos;* B.
Tantillum loci, ubi catellus cubet, id mihi ſat eſt loci.

Ne illud quidem Syracoſiam mulierem dedecet, garrulam, et de marito mendacem, quod dictorum immemor paulo poſt maritum vocat ſuum, *virum trium et decem cubitorum*: aedicula erat, non domus; ſed *quinque ulnarum* habitaculum illud, Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, cum ipſa, et cum ancillis, Eunoë, Phrygia, parvulo, habitabat ma-

ritus ille *fatuus*, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς. non illepidum *Lucilii* eſt Epigramma Anthol. II, c. 33, 1.

Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει
Οἶκος, ὑπὲρ γαίης πάντοτε κεκλιμένον.

Sunt et in iſtis poëmatiis capite praecedente, XXXII, varia ὑπερβολικῶς ſcripta, quibus homunculi ſtatura bre-
C. ves et corporis habitu graciles ſupra fidem extenuantur; ſed, de viginti epigrammatis unum ſi exceperis, ceteri luſus, ut recentiorum, mihi quidem valde videntur frigidi.

Huius generis habet inprimis multa, quaedam venuſta, *Athenaeus*; nonnulla etiam, *Aelianus*. Antiqui Comici dictum noſtrae forſan aetatis ſophis, verae elegantiae guſtum habentibus, ieiunum videretur, quod a iudice tamen, ipſorum forte ſententia (ſi *Boileavii* Gallica legerunt de Graecis facta,) minime inepto, a *Longino*, tanquam hyperbole Comica dictum cenſebatur ſatis probabile:

Ἀγρὸν ἔσχ᾽, ἐλάττω γῆν ἔχοντ᾽ ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

p.257. Sic verba legenda videntur, quae ad eam fere rationem
A. edidit *Zach. Pearce* p. 144. memorans, ex *Quinctiliani* Inſt. Or. VIII, c. 6, p. 753, luſum *Ciceronis e quodam ioculari libello*, hoc ingenio capitali, ut equidem iudico, non ſatis dignum.

Sed *Pearcius*, aliique ante ipſum, ad *Longinum* unam laudant eamdemque omnes Epiſtolam Laconicam; quales, ſane breviſſimas, vel unus nobis *Plutarchus* minimum decem conſervavit. Quando ſine ullo nunc inveſtigandi labore hae mihi ſunt ad manum, et forſan ab harum rerum cupidis requiri poterunt; hic a me proferentur.

DIGRES-

DIGRESSIO II A THEOCRITEIS, B.

exhibens Epiſtolas aliquot Laconicas, a Plutarcho cuſtoditas.

Epiſtolae Laconicae reperiuntur apud *Plutarchum* T. I. p. 52. A. Lycurgi: Interrogatus a civibus, πῶς ἂν πολεμίων ἔφοδον ἀλεξοίμεθα; reſpondiſſe fertur per epiſtolam:

Ἂν πτωχοὶ μένητε, καὶ μὴ μέσδω ἅτερος θατέρω κρατέῃ.

interrogatus περὶ τῶν τειχῶν, reſpondiſſe dicitur:

Οὐκ ἂν εἴη ἀτείχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις καὶ οὐ πλίνθοις ἐστεφάνωται. C.

ſed ſubdit his *Plutarchus*, περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν, οὔτε ἀπιστῆσαι ῥάδιον οὔτε πιστεῦσαι. Haec formula, de Epiſtolis iſtis, ſintne vere veteris iſtius Lycurgi, nec ne, dubitantis, adhibetur alibi a *Plutarcho* de prodigiis, in Camillo p. 132. B. C. ubi modeſte ſentientis opinio plenius explicatur, et de hominum agitur ingeniis, (ſemper iisdem) qui vel in anilem declinant ſuperſtitionem, vel in impiam incredulitatem labuntur praecipites: ἡ δ' εὐλάβεια, inquit, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον. conf. eius Coriolan. p. 232. A — D. ubi *Heracliti* tandem dictum profert non obſcurum. Modeſtam hanc etiam formulam debet *Herodoto*, qui L. IV, c. 96. περὶ μὲν τούτου, inquit, οὔτε ἀπιστέω, οὔτε ὦν πιστεύω τι λίην. Hoc de multis etiam nunc dici poteſt. In priore harum Epiſt. pro ἐρατέημεν, ſcripſi κρατέῃ· forma μέσδω, pro μέζω et μείζω, eſt de rariſſimis. — Reſponſum autem illud perſonae Legiſlatoris congruit: de illo *Iuſtinus* III, c. III, 3. *Fundos*, inquit, *omnium aequaliter inter omnes diviſit; ut aequata patrimonia neminem potcu-* p.258. A.

tiorem altero redderent: ſed hoc inſtitutum iam fuit a *Cragio*, *Grotio*, aliisque laudatum.

P. 441. A. B. Lysandri *ad Ephoros*, captis Athenis,

Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθᾶναι (vel Ἀσᾶναι.)

B. Ἁλώκαντι ſcribitur apud *Plutarch.* alterum in Scholio ad *Dionis Chryſ.* Pag. 597. B. in nota *Morelli*, quod Scholion exhibet *Meurſius* Miſcell. Lacon. III, c. VI.

— Ephororum ad illum:

Ἀρκέει τόγα ἑαλώκειν

T. II. p. 211. B. C. Agesilai legitur *ad Ephoros* Epiſtola, qua nulla datur inter Laconicas longior: ſcripſit illam, victor in Aſia diu verſatus, cum *ipſum Regem adoriri* conſtituerat; ſed revocatus modeſte *audiens fuit iuſſis Magiſtratuum*, ut loquitur *Cornelius Nepos.* Patriam breviloquentiam Aſiaticâ quadam verborum mutaſſe videtur redundantiâ. Magiſtratibus Spartiatis pars Epiſtolae, ni fallor, ſuffeciſſet iſta:

C. Ἕπομαι τᾷ ἐπιστολᾷ· σχεδὸν δ' αὐτὰν καὶ φθασῶ.

P. 219. A. Archidami (huius nominis III.) *ad Eleos*: Ὅτε εἰς Ἀρκαδίαν ἐνέβαλε, πυθόμενος βοηθεῖν αὐτοῖς Ἠλείους, ἀπέστειλεν (ſcribendum et hic, ἐπέστειλεν) αὐτοῖς,

Ἀρχίδαμος Ἠλείοις.

Κάλὸν ἁσυχία.

Ibid. D. Brasidae ad Ephoros: ἐξελθὼν ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς Ἐφόροις,

Ἅσσ' ἂν δηλῶμαι πραξῶ ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι.

Voculam ἂν interieci tantum vulgatis; quibus congruit tum δηλῶμαι· quod in δήλομαι mutandum hoc
p. 259. A. in dicto putabat *Caſaubonus* Lect. *Theocr.* p. 258. Sed *velle* non tantum ſcribitur Dorice δήλεσθαι, verum etiam δηλέεσθαι. Δηλεῖσθαι, *nocere*, ſcribi ſolet a Sicilienſibus Δαλεῖσθαι, ut in *Theocriteis* Eid. IX, 36. XV, 48. XXII, 127. ante *Caſaubonum* Doricum Δήλεσθαι, *velle*, iam notum erat *Gul. Cantero*, illud reſtituenti *Theocrito* N. L. II, c. XI. Formam δηλέε-

σθαι dant *Hippodamus Stobaei* Floril. p. 250, 47: et *Criton* in Eclog. *Canteri* p. 198, 43. hic δηλούμενον· illic vulgatur δηλουμένοις. δηλῆσθαι et δηλῆται praebet *Archytas Stobaei* Flor. p. 13. v. 5. et 9. In *Tabula* legitur *Heracleënſi* v. 98. ἐς τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις εἰς τὰν οἰκοδομὰν, οἷς κα δηλῶνται. In Libello *Timaei Locri* proſtant δηλεόμενος et δήλετο, Editionis Pariſinae, quam nuper Gallica verſione et animadverſionibus ornavit Cl. *Batteux* c. I, §. X. ubi §. VIII. pro B. ἐδεῖτ' ἐς τάξιν, reſtituendum videtur ἐδήλετο vel ἐδηλέετο ἐς τάξιν αὐτὰν ἄγεν. Hunc *Timaei* libellum integra ſaltem pagina dare vir Clariſſ. potuerat vel ex antiqua Editione, (qualis eſt Pariſina *Guil. Morelli* MDLV,) auctiorem, vel ex Codd. *MSS.*: debuerant illa ſuum locum recipere in fine capitis primi ante iſta verba: τὰν μὲν ὦν τῶ ὅλω ψυχὰν ταῦτά πως διεῖλε, defectum ſupplere tentavit Interpres in Animadv. Gallicis ſubiectis p. 97. 98.

P. 241. A MATRIS LACAENAE ad *Filium* σεσωσμένον, καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων,

> Κακὰ Φάμα τεῦ κακκέχυται·
> ἢ ταύταν νῦν ἔκνιψαι, ἢ μὴ ἔσο.

Hanc vero Epiſtolam multo rectius ſic exhibet *Teles* C. in *Stobaei* Florileg. p. 576, 33.

> Κακὰ Φάμα τεῦ κακκέχυται· τὺ ὦν ἢ
> ταύταν ἀπότριψαι, ἢ μηδ' ἁμῖν Φάνευ.

In his, quae ſuo ſe colore Laconica intelligentibus commendabunt, ne literam quidem mutavi. Simillimam alterius Epiſtolam eadem offert in Plutarcheis Pag. 241. D. *Mater* illic ἀκούσασα περὶ τοῦ υἱοῦ ὡς κακῶς ἐπὶ τοῖς ξένοις ἀναστρέφοιτο, ἔγραψε,

> Κακά τοι Φάμα κακκέχυται·
> ταύταν ἀπόθευ, ἢ μὴ ἔσο.

In verbis *Plutarchi* primum ſcribendum, ἐπὶ τῆς ξένης· *in regione peregrina;* uſitata ellipſi: ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας, *Iſocrates* p. 218. A. ἐπὶ ξένης dixere plures. In his Laconicis legendum: p. 26. A.

Κακά τευ φάμα κακκέχυται·
ἢ ταύταν ἀπώθευ, ἢ μὴ ἔσο.

Malus rumor de te ſparſus eſt: vel hunc a te depelle, vel morere: ad firmandum Ἀπώθευ, unius, *Sophoclis* fortaſſe, utar verſu, certe perditae Tragoediae, quem habet *Cicero* ad Atticum L. XIV, Ep. XXII, (*etſi illi iuvenes*)

Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ᾽ ἀπωθοῦνται ψόγον.

Aliis bonis hanc a ſe vituperationem depellunt. Cum
B. hac epiſtola videtur alteram confudiſſe *Plutarchus*; cuius genuinum nobis ſervavit exemplar *Teles*: — Recte primum ſe habet Laconicum: Κακὰ φάμα τευ κακκέχυται. Verbum Καταχέαι ſic ſolet paſſim conſtrui, ſive proprio ponatur ſenſu, ſeu figurato. Inſignem habet etiam *Aeliani* locum *Suidas* in v. Κορνοῦτος· in quo poſt iſta, τοῦτον τὸν Λίβιον, (ſic legitur in Cod. MS. Leid. pro Τῖτον Λ.) haec vulgantur: τοῦ δὲ πλουσίου — λήθην κατεχέαντο τοῦ Κορνούτου· duae literae male ſunt repetitae: ſcribendum, λήθην κατέχεαν, τοῦ Κορνούτου· ut paulo ante, ἀνέφηναν· nempe ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀλήθεια. Eadem menda ſaepius haeret in locis apud *Suidam*; etiam in v. Λιπαρία, in his: ὁ δὲ ἐτωθάζετο τοῦ θεοῦ τοὺς θεραπευτῆρας· quod barbarum
C. iudico, non minus ac Datidis Χαίρομαι· ſcribendum ἐτώθαζε τοῦ θ. τ. θ. conf. *Suid.* in Χλευασία. harum rerum ſcienti haec etiam, ut alia plurima, ex opere noto videbuntur *Aeliani* petita, quaeque habet in v. Ἔμπηρα· τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες. — Dantur et propiora; ſed horum iam nonnulla protulit *Ioannes Pierſonus* ad *Moer.* p. 220.

Deinde ſincerum puto illud: τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι, ἢ μηδ᾽ ἁμῖν φάνευ· *tu itaque vel dilue crimen*, quod contra te dicitur, *vel fuge meum adſpectum.* Inuſtas etiam animo maculas *eluere* dicebant Ἀπορρύψασθαι· ſed obiecta crimina *diluere*, Ἀποτρίψασθαι. Ἀποτρίψαι ab interprete reddi potuit in Plutarcheis ἔκνιψαι. ubi ſcripſit *Demoſth.* in Olynth. I. p. 5.

§. 17. ἵνα — τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτρι- p.261.
ψώμεθα· hoc in Scholiis redditur, ἐκκαθάρωμεν καὶ A.
ἀποπλύνωμεν. in quibus legitur ad Or. c. Midiam p. 347. §. 186. τῆς κατηγορίας ἀποτρίψασθαι τὴν φήμην. illic in margine ſcriptum, ἀποτρέψασθαι, vitioſum, alterius vice legitur, ut alibi, ſic in *Alcinoi* Iſagoge in *Platon.* cap. 30. in fine: nonnulla collegit *P. Weſſelingius* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 6. et p. 292.

Ibid. D. TELEVTIAE ad F *Paedaretum;* cum audiiſſet ex Chiis exulibus quorum filium ſuum accuſarent, atque ipſi vera dicere de filio viderentur, ſcripſit:

Ἁ Μάτηρ Παιδαρήτῳ.
Ἢ βελτίονα πράσσειν σε, ἢ αὖθι μένε,
ἀπογνοὺς τὰν ἐς Σπάρταν σωτηρίαν.

Sed ſeveram Paedareti matrem ſuſpicor Ionibus ſe nimis praebuiſſe credulam: Paedareto, viro optimo, ne *Theopompum* quidem hiſtoricum detraxiſſe novimus ex *Harpocratione* in Πεδάριτος· qui, τῶν ἐκ Λακεδαίμονος, inquit, ἐκπεμφθέντων ἔστιν οὗτος Ἁρμοστὴς, ἀνὴρ τῶν γεγονότων καλῶν, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν β΄ Ἑλληνικῶν. In primis ille collaudatus in *Iſocratis* Archidamo p. 127. A. εἰς Χίον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσε. Quando miſſus fuerit in Chium, atque in praelio vir egregius ceciderit, conſtat ex *Thucyd.* VIII. c. 28. et c. 55. Illic Πεδάριτος ter vocatur, ſemel Παιδάριτος c. 32. p. 524, 1. *Hudſonum* hic in variis lectionibus nihil auſum definire non miror; ſed miror *Henr. Valeſium* ad *Harpocrat.* Utraque ſcriptio eſt vitioſa; ſinceram eſſe Παιδάρητον, et Doricam Παιδάρατον, monſtrat Regis Laconis in hiſtoria *Herodoti* nobilitati *Demarati* nomen; ab illo quidem Ionice ſcriptum Δημάρητος· a *Pauſania* vero aliisque formâ patriâ Δημάρατος. avi *votis exoptatiſſimus* ex filia nepos πολυάρητος dicitur in *Homeri* Od. T. v. 404.

(B. and C. in right margin at "Sed ſeveram…" and "ceram eſſe…" lines respectively)

P. 511. A. LACEDAEMONIORUM ad *Philippum:* praeter illam in notis ad *Longinum* memoratam, habetur et altera: γράψαντος αὐτοῖς τοῦ Φιλίππου,

Αἴ ἐμβάλλω (L. Ἐὰν ἐμβάλω) εἰς τὴν Λακωνικὴν,
ἀναστάτους ὑμᾶς ποιήσω·
ἀντέγραψαν,

Αἴκα.

id eſt εἰ ἂν, ſive ἐὰν, vel ἤν.

p 262. A. Rem, ab aliis etiam traditam, ſic *Ioannes Tzetzes* enarrat Hiſtor. Chil. V. v. 327,

οἱ Λάκωνές ποτε μακρηγορούντων
Ἐπιςολὰς δεξάμενοι, ταδὶ περιεχούσας,
Ὡς, εἰ τάδε μὴ γένοιτο, καὶ μὴ συμβαίη τάδε,
Στράτευμα συγκροτήσεσιν, ὁπλίσεσι τὴν ἵππον,
Καὶ, τὸν Εὐρώταν ποταμὸν ῥᾷστα περαιωθέντες,
Καὶ λόχες συμπυκνώσαντες, καὶ προσβαλόντες μάχην,
Ἐν ἀκαρεῖ χειρώσονται Σπάρτην, καὶ γῆν Λακώνων,
Καὶ θήσεσι μηλόβοτον καὶ ἄλλα δὴ μυρία,
Ὅσα ἂν ἐξ ἐπιστολαῖς μεγάλαις οὐκ ἐγράφη.
Αἴκα, μόνον ἀντέγραψαν οἱ Λάκωνες ἐν χάρτῃ,
Καὶ κατασημηνάμενοι ἀντέπεμψαν ἐκείνοις.

B. In his, quae ſuo more Graeculus oſtentator ornavit atque amplificavit, unam alteramque literam vitiatam correxi.

P. 513. A. Haec etiam memoratur: Φιλίππε γράψαντος, εἰ δέχονται τῇ πόλει αὐτὸν, εἰς χάρτην,

Οὐ

μέγα γράψαντες ἀπέστειλαν. — Iam dudum ante, ut ad ſe rediret per literas roganti *Dionyſio* Tyranno, epiſtolae loco membranam miſit *Philoxenus*, cui nihil inſcripſerat, niſi negantem literam

O,

C. εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα τὸν τε γράμματος χαρακτῆρα τυπώσας· ut narratur in *Append. Vatic.* Cent. IV. Prov. 37. Haec ex Codice Vaticano ab *Andrea Schotto* fuere publicata triennio poſtquam hinc illuc abiiſſet *Ioſephus Scaliger*; qui, rem aliunde narrans, oſtendit vetuſtiſſimos Graecos OY pro O ſcripſiſſe; et O pro

OΥ; in Animadv. ad *Euſeb.* p. 115. quas laudare debuiſſet *Salmaſius* ad Inſcript. *Herodis Attici* p. 39. ubi neque illa omiſit quae vulgaverat *Schottus.* — De Epiſtolis Laconicis videantur quae *Io. Meurſius* adnotavit Miſc. Lacon. III, c. 6. et hac occaſione diſcant iuvenes, hoc in genere nihil ne ab illo quidem fuiſſe pertractatum.

Epiſtolae Laconicae hic a me plures ex aliis proferri poſſent Scriptoribus; ſed unam mihi ſumam ex *Xenophonte* plenius enarrandam, et penſiculatius exigendam.

Enarratur Epiſtola Laconica ex hiſtoria Xenophontis p. 263. A.

HIPPOCRATIS, Laconis, qui Mindaro claſſis praefecto fuit legatus. — Quos per aliquot annos dereliquerat, fortuna belli favit iterum Athenienſibus Olymp. XCII, anno 2, vel 3. Superata Lacedaemoniorum et ſociorum claſſe, ceciderat Nauarchus Mindarus. Haec Athenienſium victoria claudit hiſtoriam *Thucydidis;* (vid. VIII. c. 104. 105. 106.) orditur Graecanicam *Xenophontis:* memorantur tamen a B. *Thucydide* Mindarus ὁ ναύαρχος, cap 85. et c. 99. ut et Hippocrates Spartiata: conf. *Diodor. Sic.* XIII, c. 38. 39. etc. De Mindaro *Xenophon* Ἑλλ. I. p. 252, 18. ἀποβὰς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. in laudem Mindari multa narrans *Diodorus* XIII. c. 51. illo cadente res Lacedaemoniorum ſociorumque docet labefactatas; vere itaque *Polyaenus* Strat. I. c. XL. in fine, Μίνδαρος, ait, πεσὼν, Ἀλκιβιάδῃ λαμπροτάτην νίκην ἔδωκεν· de Alcibiade *Plutarch.* I. p. 207. C. τὸν μὲν Μίνδαρον, inquit, ἀνεῖλεν, ἐῤῥωμένως ἀγωνιζόμενον. — Mindaro, claſſi praefecto, cadente, imperium in claſſem erat penes Hippocratem; qui, ſecundus a Nauarcho, huius erat velut legatus, propria adpellatione dictus a Laconibus Ἐπιστολεύς. ſic enim a praefecto ſecundi in claſſe Laconica ſaepe a *Xenophonte,* amico Ageſilai, rerumque

Laconicarum ſtudioſiſſimo, dicuntur 'Ελλ. II. p. 266, 26.
C. IV. p. 314, 30. V. p. 319, 4. conf. IV. p. 315, 42. et VI. p. 343, 8. Quia poſtremo loco vocatur ἐπιστολιαφόρος, ſuſpicor Ἐπιστολέα proprie dictum, qui Praefecti *mandata*, τὰς ἐπιστολὰς, perferret ad claſſiarios; neque tamen ignoro quid *Pollux* tradiderit I, 96. illic a *Iungermanno* notata vid. et *Cragii* de Rep. Lac. IV. c. 5. — Qui Regi Ageſilao erat *ab epiſtolis* aliisve rebus ſcribendis, Ἀδαίου τοῦ γραφέως mentionem fecerat *Xenophon* 'Ελλ. IV. p. 300, 11. ubi male vulgatum Ἰδαίου (praecedit vox ἵππῳ) monſtrabit *Plutarchus* T. I. p. 603. A. — Iſta meâ erant ſententiâ ante praeſcienda, quam intelligi haec poſſent *Xenophontis* 'Ελλ. I. p. 252, 32. Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους, τοῦ Μινδάρου Ἐπιστολέως, εἰς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας, λέγοντα τάδε,

p. 264.
A. Ἔῤῥει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπέσσυται·
Πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾷν.

Eadem fere leguntur in Alcibiade *Plutarchi* p. 207. C. In altero loco Attica βραχυλογία me non morabitur, quam attigi ad *Herodoti* P. 131, 70. vid. et *Abreſchius* in Auctario Dilucid. *Thucyd.* p. 356. Significatum voluit *Xenophon; ab Hippocrate, Mindari legato, miſſas Spartam literas, interceptas, atque Athenas fuiſſe perlatas.* Literis ipſis utitur *Weſſelingius* in *Diodor.* I. p. 582. monetque apud *Euſtath.* in *Hom.* rectius ſcribi, Μίνδαρος ἀπέσσουα. — Sic ex Codd. ſcribendum, et ἀπορείομεν, ſtatuit *Bryanus* T. II. ſuae Edit. p. 565. His omnibus prior plura dedit et meliora *P. Leopardus* Emend. XV. c. XXV. legendum iudicans ἀπέσσουα, ſive potius ἀπέσσουε. Qui eadem
B. aetate qua *Leopardus* claruit, *Angelus Caninius* in Helleniſmo p. 263. legit etiam Ἀπέσσουε, id eſt τέθνηκε· viditque primus ſcazontem eſſe, Ἔῤῥει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσουε. *Caninii* libellum, quem absque hoc indice non inſpexiſſem, commodum laudabat *Io. Alberti* ad *Heſych.* in Ἔσσυτο, qui ſupra recte mihi ſic *Heſychium* p. 443, 3. videtur emendaſſe: Ἀπέσσουα, ἀπέδρα, ἀπηλλάγη, ἠφανίσθη. ibidem proſtant, quae iam olim dederat *Leopardus*, *Euſtathii* verba, binis in locis τὸ Ἀπέσσουα interpretati, ἀφώρ-

μησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. mihi genuinum Ἀπέσσουα, et Hippocratis Epiſtolam duo verſus conficere videntur iambici ſenarii claudicantes; ſi hac ratione ſcribantur:

Ἔῤῥει τὰ καλά. Μίνδαρός γ' ἀπέσσουα.
Πεινῶντι τὤνδρες· ἀποριῶμες ὅ, τι χρὴ δρᾷν.

Qui vicina *Xenophontis* recte cepit, haec etiam, quae peſſime fuerat interpretatus *Pirckheimerus*, bene reddidit *Leunclavius*: *Actum de praeclaris rebus noſtris; obiit Mindarus: eſuriunt milites: quid agendum ſit, ex inopia conſilii neſcimus.* C.

Nihil in his paene fuit novatum, niſi quod, pro ἀπορέομες τί, ſcripſerim, ἀποριῶμες ὅ, τι· hoc quidem ut eſſet in quinta ſede ſaltem tribrachys: ἀπορείομες in aliis lectum Codd. ἀποριόμες a me in *MS.* Leidenſi. Pro ἀπορεῖν Lacones ſuo more ſcribebant ἀποριῆν. De hoc genere non vulgaria publicavit *Koenius* noſter ad *Gregor.* p. 104. 105. cuius de Dialectis non magni pretii libellus longiori vita digniſſimo Friſio iuveni praebuit occaſionem proferendi, quae Doctis etiam viris placent. p.265.

Tandem Laconicum, me iudice, vel inprimis eſt Ἀπέσσουα, ſic firmandum, ut ne in poſterum mutationi ſit obnoxium: aptum praebet ad illud *Heſychius* ἀπέδρα. Quia paucis λεπτολογητέον, hinc illum velim ἐξίστασθαι, ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων. — A Δράω· δρῆμι· eſt ἔδρην. Dorice ſcribunt ἔδραν· ἔδρας· ἔδρα. — Ut a Σύω, σῦμι· a Σούω eſt Σοῦμι. a Σύω manant ἔσυον et ἔσσυον· a Σῦμι non tantum ἐσύθην et ἐσσύθην· ſed et ἐσύην et ἐσσύην· a Σοῦμι formantur ἐσσούαν, ἔσσουας, ἔσσουα· hinc noſtrum Ἀπέσσουα· unicum etiam, in ſuo genere; qualia ſexcenta dantur apud *Heſychium*, ex *Alcmanis*, *Rhinthonis*, ſimiliumque, Laconum, Tarentinorumque, Poëmatis derivata. — vidit iam *Euſtathius*, monuitque in Il. A. p. 47, 17. et in Od. Π. p. 590, 56. verba eiusdem originis formâ tantum fuiſſe diverſa: Σέω· σείω· σεύω· Σόω· σούω· Σύω. ex forma σαίνω, quam memorat, eruiſſe etiam potuerat Σάω· atque adeo verbum dare, per quatuor de quinque vocalibus variatum: C.

Σάω· Σέω· Σόω· Σύω.

Σουειν, ex Σόω ortum, Atticis iam fuit in usu: Σοῦσθαι nostris in libris reperitur: *Sophocleum* Σούσθω memorat utroque loco *Eustathius*; ex Ajacis v. 1431. adnotatum ab *Henr. Stephano* Thes. L. G. III. p. 1226. E. Quod ex duobus Lexicis prostat apud *Hesych.* Σοῦσο, alibi non memini me legere; Σοῦται, quod habet, est in *Aeschyli* Choëph. v. 639. Σοῦνται legitur in Eiusdem Pers. v. 25. Σοῦσθε, bis positum, in Eius Suppl. v. 843. 849. Sept. c. Theb. v. 31. In *Euripideis* nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in *Aristoph.* Vesp. v. 456. Οὐ-
C. χὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; *Schol.* Σοῦσθε, ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.

Sed huc pertinens rarissimum Σοῦς, velut proprium nomen Laconis haud ignobilis, et tanquam adpellativum, occurrit in *Platonis* Cratylo p. 412. B. Dum versatur *Platon* in vocum originibus istorum temporum more tradendis, ἥγε Σοφία, inquit, φορᾶς ἐφάπτεσθαι (τὴν ψυχὴν nempe) σημαίνει· σκοτωδέστερον δὲ τοῦτο καὶ ξενικώτερον· ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμιμνήσκεσθαι, ὅτι πολλαχοῦ λέγουσι (scribendum arbitror ὅτι πολλαχοῦ, λέγοντες) περὶ ὅτου ἂν τύχωσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι, Ἐσύθη φασί. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς. τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. ταύτης οὖν τῆς φορᾶς ἐπαφὴν σημαίνει ἡ Σοφία. In his primum Ἐσύθη, Ἐσ-
p. 266. σύθη, an Ἐσούθη, vel Ἐσσούθη primitus scriptum statua-
A. mus, nihil arbitror interesse. Recte legitur apud *Hesych.* Ἐσσοῦσθαι, ἐνηνέχθαι. cuius vitiosa scriptio est apud Eumdem Ἐσσεσθαι. Ionicum illic Ἐσσοῦσθαι, diversissimae verbum originis, in nota memorari non debebat. Nostris vero in libris scribitur, quos etiam legerat *Plato*, Ἐσσύθη. *Sophocles* Aj. v. 294,

Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'· ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

hoc licet verbis interpretari *Platonis*, ἤρξατο ταχὺ προϊέναι. vitiose vulgatur in *Euripidis* Hecuba v. 1085. Ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθείς· quod ne Graecum quidem: recte scriptum versum in duobus legi Bibl. Leidensis *MSS.* Codd.

Ἐπὶ τάνδε συθείς.

Tragica dat ex choro forſan ipſius *Agathonis Ariſtoph.* in Thesm. v. 132,

Τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν. B.

Hoc vero multo notius, utpote Homericum: frequenter etiam legimus: Ἐσσυμένον et Ἐσσυμένως. — Quod praeterea ſcribit *Plato*: τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσιν· nemini obſcurum erit mea quantulacunque in *Eurip.* Phoen. v. 12. inprimis vero *Hemſterhuſii* obſervata legenti ad *Heſychium* T. II. p. 1258, 15. quem ſuam ſic arbitror notam ſcripſiſſe: Σοῦσις, ἡ πόρευσις· (ἄλλοις Σοῦς) ἢ δρόμος.

DIGRESSIO III. HISTORICA,

De Soo, Rege Lacedaemoniorum antiquiſſimo. C.

Platonis ille nobilis Lacon, cui nomen fuerit Σοῦς, me paulo diutius detinuit, quam debuerat: tandem recordabar illic Attico more ſcriptum antiqui Regis Laconici nomen, quem alii Σόον vocarent; atque adeo iſtius eſſe nomen Proclidae nobiliſſimi, patris Eurypontis, quod in ſerie generis Regum iſtius familiae Heraclidarum ipſemet cum *Meurſio* ante hos aliquot annos reſtituendum cenſueram *Herodoto* L. VIII. c. 131, p. 681. *Pauſanias* in Laconicis III, c. 5. initio: Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου (erat is Ariſtodemus ab Hercule progenitore quintus,) τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν, Προκλείδας ἐς ἐκεῖνον καλουμένους. Nusquam alibi *Pauſanias* *Soï* facit iſtius mentionem; tantumque abeſt ut hinc conficeremus, prae ceteris *Soum* iſtum, Λακωνικὸν ἄνδρα, fuiſſe τῶν εὐδοκίμων, ut ex *Pauſaniae* verbis honos iſtius tituli potius *Soï* filio videretur contribuendus *Eurypouti*, quippe qui ſuis procul dubio meritis fecerit, ut Reges Lacedaemoniorum ex iſta domo, non, ut ante, *Proclidae*, ſed a ſe p.267. A.

dicerentur *Eurypontidae*, vel *Eurypoedae:* hanc poſtremam formam, plerisque, ut puto, inauditam, unus nobis praebet Auctor *Etymologici M.* cuius locum in transcurſu
B. tantum ad *Herodotum* indicavi P. 681., ad quem ſaepe mea contraxi, ne copia *Weſſelingius* offenderetur, quem, praeceptorem olim meum, tum ob virtutes animi, tum ob veteris hiſtoriae peritiam, faciebam ſane maximi. Sic *Etymologus* p. 397, 12. Εὐρυπώδης. ἔστιν Εὐρύπων, Εὐρύποντος, Εὐρυποντίδης, *κατὰ συγκοπὴν* Εὐρυπείδης. tales *συγκοπαὶ* mera ſunt Grammaticorum figmenta, analogiam Linguae vel ignorantium, vel certe minus attendentium: meliora vero dedit ibidem Grammaticus ex *Oro* vel *Orione*, ex quibus quid verum ſit his in rebus exercitatum fugere nequit. Ut a Μίνως, Μίνωος, Μίνωϊ, Μίνῳ, Μινώδης· ab Ἥρως, — Ἥρῳ, Ἡρώδης· et, neglecto ι, nomen eſt Ἡρώδης. Idem nomen eſt Dialecto tantum diverſum, Ἡρώνδας. In vetuſtiſſima lingua idem erant *Heros* et *Heron:* ab Ἥρων, ωνος,
C. ωνι, Ἡρωνίδης· Ἡρώνδης, et Ἡρώνδας. *Philonides*, *Philonidas*, et *Philondas*, idem eſt nomen. *Archonidas*, et *Archondas; Archonidas Elorinus* eſt in *Ciceronis* III. Verr. c. 56. (conf IV. in Verr. c. 26.) *Theondan* ſummum Samothracum magiſtratum bis memorat *Livius* XLV, c. V, 6, 12. Huius moduli permultis, quae ad manum ſunt, abſtineo. — Idem nomen erat Regis Laconis Εὐρυπῶν· Εὐρυπῶς· et Εὐρυφῶν· illius meminit *Herodotus*, ut Εὐρυφῶντος dicti; qua forma nominis avus dicitur *Terpandri* ap. *Suidam* in Τέρπανδρος· ab Εὐρυπῶς fluxit Εὐρυπώδης· ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex iſta domo dicuntur Εὐρυπωντίδαι. Haec ſi hiſtoriae veteris, quam Graece, multo doctiori *Palmerio* nota fuiſſent, neque iſta ſcripſiſſet in Exercit. p. 581. „Nul„lum nomen eſt in tota antiquitate Graecanica, de quo
p. 268 „minus certitudinis habeatur, nec poteſt dici, utrum Εὐ-
A. „ρυπὼν aut Εὐρυτίων ſcribere et legere debeamus. — Su„per eo conſulendi tripodes!"

In *Soo* Eurypontis patre forſan haeſiſſemus, niſi, Scriptor ex antiquitate tota omnium paene eruditiſſimus, *Plutarchus* ea narraret de *Soo*, quae Platonis laude digniſſimum demonſtrarent. Illius tria certe memorat ex antiquiſſimis, qui nobis perierunt, hiſtoricis illuſtria facinora

Plutarchus in Lycurgo p. 40. B. C. quo magis miror, qui factum ſit, ut *Sous* ille Rex Lacedaemoniorum Heraclides vix locum invenerit in hiſtoria; et ne a *Simſono* quidem memoretur, niſi in transcurſu, ad A. M. 2940; *Io.* tamen *Meurſius*, in Regibus Lacedaemoniorum disponendis *Pauſaniam* ſequutus, ſuum illi locum adſignavit de Regno Lacon. c. XV. Ad illuſtrandum *Platonis Soum*, ceteris ſuo loco relictis, hic etiam ponam de illo agentis priora *Plu-* B.
tarchi verba ex T. I. p. 40. B. verſatur in Lycurgi maioribus enumerandis, ab Hercule undecimi: *τῶν προγόνων*, inquit, *αὐτȣ̃, μάλιστα ἐθαυμάσθη Σόος, ἐφ' ȣ̃ καὶ τȣ̀ς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δȣ́λȣς οἱ Σπαρτιάται, καὶ χώραν προσεκτήσαντο πολλὴν, Ἀρκάδων ἀποτεμομενοι.* Haec etiam *Plutarchi* noſtra tractaturis plerisque ne nimis obſcura videantur, ſciendum eſt Heraclidas Proclem et Euryſthenem geminos fratres, occupata Laconica, imperii ſede conſtituta Sparta, primum vicinos ſatis tractaſſe moderate, ſic ſibi ſubiectos, ut tamen eſſent *ἰσόνομοι* et *ἰσότιμοι*· ſed Euryſthenis filium hoc ipſos honore privaſſe, et iuſſiſſe ut tributum penderent Spartiatis: reliquis obtemperantibus, ſolos immorigeros fuiſſe, qui urbem Ἕλος incolerent indigenae veteres Ἑλεοι
dicti: hos debellatos, dictosque a Spartiatis *Εἵλωτας*, in C.
ſervitutem certis tamen ſub conditionibus fuiſſe redactos. Summam eorum enarraſſe me puto, quae tradit ex *Ephoro Strabo* VIII. p. 560. C. 561. A. B. Sed, ut ſenſus is ſit, quem expreſſi, voces, *καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας*, quae leguntur p. 561. v. 9. ex iſta, quam tenent, ſede deturbandae ſunt, et in ſuum locum, ni fallor, verſum 14. poſt vocem *πολέμῳ* reſtituendae. *Agin* autem Euryſthenis F. nominat *Ephorus*, quem dicit vicinis *ἀφελέσθαι τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελεῖν προστάξαι τῇ Σπάρτῃ.* paulo poſt tradens, *τȣ̀ς Ἑλείȣς — ἁλῶναι πολέμῳ, καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας, καὶ κριθῆναι δȣ́λȣς ἐπὶ τακτοῖς τισιν.* Cum his conſentit *Plutarchus*, Spartiatas ſcribens *τȣ̀ς Εἵλωτας* velut ſervos ſibi ſubieciſſe ſub *Soo*: *Σοος, ἐφ' ȣ̃ — τȣ̀ς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δȣ́λȣς.* *Agis* enim, primus Regum huius nominis, et *Sous* fuere p.269.
patrueles, atque eodem tempore regnarunt. Hercule natus A.
Hyllus filium habuit Cleodaeum; hic Ariſtomachum: hoc patre natus Ariſtodemus filios habuit geminos Proclem et

Euryſthenem; qui poſt patris obitum pari ſorte primi regnum tenuerunt: horum poſteri eadem ratione duo ſemper ſimul regnarunt: Regum Macedoniae paene ultimus filiis commendabat *ſociabilem conſortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges, ſalutarem per multa ſecula ipſis patriaeque*, ore *T. Livii* XL, c. VIII, 12.

Euryſthenis filius fuit *Agis; Sous*, Proclis: quod dicitur a *Meurſio*, de Regno Lacon. c. XV. Procli ſucceſſiſſe *filius, ſed adoptivus*, nititur errore *Ioſ. Scaligeri*; quem vitioſa in *Pauſania* ſcriptio decepit. Suo more *Meurſius* primum ponit iſta:

B. „Anonymus de reg. Laced. Δεύτερος, Σόος, Προκλέους „παῖς θετός."

Haec ſcilicet leguntur in Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, quam publicavit vir Maximus, *Ioſ. Scaliger*, cum Euſebianis ſuis, p. 365. f. Alterius domus Reges illic primum recenſentur, *Agiadae* p. 364. tum ſequuntur ſua ſerie *Eurypontidae;* ut illis pater et avus; his praemittuntur pater, avus, abavus. Hi autem eadem ſerie occurrunt apud *Pauſaniam;* quaeque de illis in iſta narrantur Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, pleraque ſunt ex *Pauſania* deſumta.

Quod putant multi, et haec et alia ex Codice Bibl. Regiae deſcripta, atque a *Scaligero* tanquam Editore tantum vulgata, idcirco, ubi collectaneis iſtis utuntur, laudantes illinc decerpta velut *incerti Scriptoris* antiqui, ſive C. *Anonymi*, error eſt; quem ſuis in libris ſemper erravit *Io. Meurſius*, ne nunc alios nominem. Dubitat *Palmerius* Exercit. p. 405. utrum eius auctor *Scaliger*, an *ex quadam antiqua ſcheda eam publicaverit*: dubitat etiam *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* V. H. III, c. 21. *Anonymum* dixerat *Aeg. Menagius* in *Diogen. Laert.* I, 42. ſed errorem poſtea videtur agnoviſſe ad I, 62. *Deſcriptionem* vocans *Olympiadum, a Scaligero collectam.* et ad I, 74. Ut verum forte ſit, in Codice quodam Regiae Bibl. repertum brevem quemdam Olympionicarum catalogum, quem habuerit *Scaliger;* quod ſtatuiſſe videtur *Heur. Valeſius* in Excerpta Peireſc. ex *Diodoro Sic.* p. 58. laborioſae iſtius Ἱστοριῶν Συναγωγῆς ſine dubio *Scaliger* ipſe auctor eſt; qui in libris

veterum a ſe lecta in iſtum ordinem diſpoſuit. En ipſius *Scaligeri* verba, quae ſaepe miratus ſum a viris Doctiſſimis non animadverſa. In iſthoc Euſebiano opere *Scaligeri* ſtupendo, Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, quae legitur in Edit. curata ab *Alex. Moro* a p. 313. — ad 400. ſubiiciuntur *Scaligeri* in Graeca *Euſebii* Notae. has notas claudit monitum ad Lectores, cuius haec ſunt ultima verba p. 431. p.270. A.

„Adjecimus — poſtremo συναγωγὴν ἱστορικὴν a nobis partim ex editis, partim ex nondum editis ſcriptoribus collectam. quae non ſolum ad Euſebiana, ſed etiam ad memoriam veteris hiſtoriae illuſtrandam magno praeſidio erit, ſi quis neque negligenter eam legere, neque noſtros labores maligne interpretari volet."

Haec verba, non ſuo loco poſita, controverſiam dudum decidere debuerant.

Ut autem de *Soo* ſcriberet iſta, quae *Meurſio* fraudi B.
fuerunt, Δεύτερος, Σόος, Προκλέης παῖς θετός· *Scaligerum*, quod miror, induxit una ſyllaba, male a deſcribente repetita in his verbis, quae *Meurſius* ſibi non intellecta caute ſuppreſſit, *Pauſaniae* III, c. VII. initio: Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου τὸ παιδίον ὄνομα τίθεται Σόον. vidit *Kuhnius*, ον eſſe a ſequenti ὄνομα, legendumque τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Hic Criticorum *Homerus* dormitabat: Magnorum autem virorum peccata quam ceterorum hoc diligentius notanda iudico, quod ab aliis in ipſorum iudicio adquieſcentibus late ſolent propagari. Ex aliena familia extraneum *in filii locum adſumere*, ſive *filium adoptare*, Graece dicebatur υἱὸν τίθεσθαι, vel ποιεῖσθαι. Quod alibi nuſquam legi, υἱώσασθαι, ut Aeolicum, praebet *Etymologus* p. 775, 28. C.
Adoptati Gr. ſunt θετοὶ, ποιητοὶ, et εἰσποιητοι. υἱοι γεννητοὶ ſive ἀληθινοὶ, et ποιητοὶ iam opponuntur a *Platone* de LL. IX. p 878. E XI. p. 923. E. ut ab aliis. Hoc ſenſu τὸ παιδίον τίθεσθαι prorſus eſſet barbarum. Iſta tamen vitioſa *Pauſaniae Scaliger*, tum aliis rebus vacans, ſic cepit, ac ſi legiſſet: Προκλῆς υἱὸν ἐτίθετο, ᾧ ὄνομα ἦν Σόος. — Sed fac hunc morem inter Spartiatas iſtius aevi remotiſſimi iam fuiſſe receptum: (novi quae philoſopham ſuam Melanippen fecerit *Euripides* dicentem, ſervata nobis in *Sto-*

baei Floril. *Grot.* p. 331.) crederemusne, Spartiatas Regem adprobaturos, qui Heraclidae Procli non esset filius γόνῳ, sive φύσει, sed tantum θέσει, sive ποιήσει· atque adeo Eu-
p.271. A. rypontidas Reges forte non fuisse Heraclidas? — Ut autem *Demosthenes* ex. gr. p. 584. §. 22. τῦτο γὰρ αὐτῷ ὁ πατὴρ ἔθετο τὔνομα· sic vulgo loquuntur Graeci; atque ita illic scripsit *Pausanias:* Προκλῆς — τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον· *filio Procles nomen imponit Soï.* Sed si *Sous*, *Platoni* Λακωνικὸς ἀνὴρ τῶν εὐδοκίμων, secundum *Plutarchum* inter Lycurgi maiores μάλιστα ἐθαυμάσθη· quomodo tandem accidit, ut non ab illo *Soïdae*, sed ab huius filio Reges ex ista domo dicti fuerint Εὐρυπωντίδαι, cum tamen ab eius patrueli *Agide*, qui cum ipso per breve tempus Spartae regnavit, istius domus Reges Eurysthenidae vocati sint Ἀγίδαι. Huius rei rationem, quam ignorasse videtur *Pausanias*, hanc nobis valde probabilem exposuit *Plutarchus* in Lycurgo p. 40. C. cum enim res a *Soo* gestas, solus ex antiquitate, commemorasset, ἀλλὰ, inquit, καίπερ ἐπὶ τῦτοις θαυμάζοντες αὐτὸν, ἐκ ἀπὸ τῦτε τὴν οἰ-
B. κίαν, ἀλλὰ τῦ παιδὸς αὐτῦ προσηγόρευσαν Εὐρυπωντίδας, (sic scribendum, ut scripsisse *Plutarchum*, vitiata T. I. p. 662. E. Εὐρυτίωντι δὲ mihi quidem demonstrant,) ὅτι δοκεῖ πρῶτος Εὐρυπῶν (vulg. Εὐρυτίων) τὸ ἄγαν μοναρχικὸν ἀνεῖναι τῆς βασιλείας, δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος τοῖς πολλοῖς. Ingenii sagacitate clarus et laude bellica Eurypon, quod liquet ex *Polyaeni* Strateg. II, c. XIII, ea quoque fecit Rex popularis, quae multitudini essent iucundissima: haec benefici Regis posteros ab ipsius idcirco nomine vocavit *Eurypontidas.*

DIGRES-

DIGRESSIO IV. C.

Laconica quaedam exhibens.

Platoni miror equidem, in loco, quem tractare coepi p. 265. C., cur Rex Lacon Σοῦς potius Attico more pronunciandi dictus fuerit, quam Σόος· cum ad vocem Σοφία, ſive Σοφὸς, propius accedat Σόος, inprimis ſi vox Aeolico more Laconum ſcribatur ΣόϜος. Pro Δῆιον, veteres Attici Δήϊον ſcribebant, Δάϊον Dorienſes, Aeoles ΔάϜιον. Lacon in *Ariſtophanis* comoedia *ſenatum*, τὴν γερουσίαν, vocabat ΓερωϜίαν. vid. Epiſt. ad *M. Röverum* p. 72. — De veteribus Atticis quod dicebam nititur obſervatis *Athenaei* IX. p. 397 E. quem locum *Henr. Stephanus* iam adhibuit in Append. Theſ. L. Gr. p. 195, et *Euſtathii* variis in locis in Il. A. p. 113, 43. E. p. 396, 45. p. 397, 8. X. p. 1372, 53 etc. Ω. p. 1497, 10. horum ultimo dicitur *Ariſtarchus* ſcripſiſſe in Il. Ω. v. 235, p.272. A.

Ἐξέσίην ἐλθόντι.

Cum vero Ἑσία et Ἐξεσία fuerit ſecundum veteres apud *Euſtathium* ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολὴ, dubites an non iungenda cenſuerit Criticus ἐσίην (vel εἰς ἐσίην) ἐξελθόντι· legendumque,

Ἐξ ἐσίην ἐλθόντι.

In Od. A. p. 27, 13. ἀρχαϊκοὺς vocat *Euſtathius* πνευματισμοὺς, et in Od. M. p. 478, 51. οἱ παλαιοὶ, inquit, καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον τὰ φωνήεντα. his ſuum Aeoles interſerebant digamma F. huius etiam loco quidam Graeciae populi B vel Γ. vid. notata in *Heſych.* ad Ἔβασον· Ἔρβως· Θάβακον· in quibus optima ſemper hoc in genere unius ſunt *Ti. Hemſterhuſii*: conf. *Salmaſ.* in Inſcript. *Herodis Attici* p. 44. et ſeqq. Prae ceteris Lacones et Cretenſes B mediis vocibus interſerebant; unicum eam in B.

rem exemplum hic tantum ponam. *Superius* curiae *conclave*, ὑπερῷον vulgo dictum, ὑπερβωΐον ſcriptum ſuſpicor in formula foederis inter Hierapytnios et Prianſienſes v. 41. Quae primus ex Oxonienſi marmore publicaverat *Io. Pricaeus* Notis in *Apulej.* Apolog. p. 63, ſic exhibuit leviter emendata *Edmundus Chishull.* in Antiq. Aſiat. p. 131,

C. Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τό κ' ἀεὶ Κοσμόντες ἐν τοῖς Ὑπερβωΐοις.

Paulo ante τὸ ἀρχεῖον, *curia*, fuerat τῶν Κόσμων memorata, et Hierapytniorum et Prianſienſium; in harum aedium *ſuperioribus conclavibus*, ut puto, publice formula foederis (inſculpta columnae) quotannis erat ab uno Magiſtratuum legenda. *Pricaeus* Latine reddidit iſta: *in Hyperboiorum feſto.* Ne dicam talis feſti nusquam factam mentionem: ſi feſtum deſignaretur, certus ſemper anni dies formulae fuiſſet legendae ſtatutus neque adeo addi potuiſſent iſta:

καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα, ᾗ κα μέλλωντι ἀναγινώσκεν.

p. 273. A. In his ᾗ κὰ vulgatur; ſcripſi ᾗ κα, id eſt, ᾗ ἂν μέλλωντι ἀ. In iis, quae praecedunt, *Pricaeus* dederat οἱ τόκαει· male: *Chishullus*, οἱ τὸ κ' ἀεὶ — ſcribi debuit, ut puto, οἱ τόκ' ἀεὶ κοσμόντες· id eſt οἱ τότε ἀεὶ Κόσμοι ὄντες· *qui tunc quique poſtea futuri eſſent magiſtratus.* In Heracleënſi Tabula, cuius inſcriptionem luculentam grati Neapolitano debemus Eccleſiaſtico, *Mazochio*, v. 86 memorantur

Τοὶ Πολιανόμοι τοὶ ἀὲς ἐπὶ τῶ ἔτεος·

id eſt οἱ ἀεὶ τότε πολιανομοῦντες. hoc eſt iſtius Συνθήκας initium:

Ἐπὶ Ἐφόρω Ἀριστίωνος μηνὸς Ἀπελλαίω ἁ πόλις καὶ τοὶ πολιανόμοι.

In Inſcriptione Corcyréa, quam in Diario Italico multo
B. minus accurate, quam fuit Heracleënſis, deſcriptam vulgavit *Montfauconius* p. 415, 12. et alibi, dicuntur,

οἱ ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες.

ubique in talibus ἀεὶ adhibetur; cuius vis ſic in Romano Senatusconſulto exprimitur apud *Livium* XXXIX, c. 19, §. 6. *conſules praetoresque, qui nunc eſſent, quive poſtea futuri eſſent, curarent* etc. — Miror ab Editoribus Foederis Cretenſis vulgatum v. 65,

οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι.

lectum hariolor Π, ubi primitus eſſet ſculptum N. requiruntur enim, niſi fallor, (ſed in hoc genere facilis eſt in errorem prolapſio,)

οἱ ἐνιστάμενοι — Κόσμοι. C.

ſic memorantur v. 76,

οἱ ἐνεστακότες ἑκατέρη Κόσμοι.

Ab *Herod.* adhibentur ἐνεστεὼς βασιλεὺς, et ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, III, c. 66 et 67. L. VI, c. 59, ἐπεὰν ἀποθανόντος τȣ̃ βασιλῆος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεύς. ubi mox etiam legitur ὁ κατιστάμενος βασιλεύς.

Sed B vocibus interiectum cum ſatis notum ſit; minus nota hic nonnulla perſequar. — Et aliorum et Laconum erat mos, literam Σ inter vocales poſitam eiicere, eiusque loco F vel B interſerere, vel aſperi ſpiritus indicem. Nusquam alibi, quantum memini, reperietur adnotatio Grammatici, huius ſimilis, quam praebet Auctor *Etymologici M.* p. 391, 12.

Εὔιος, καὶ Εὔσιος, ὁ Διόνυσος· καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίφθεγμα Εὖσοι, καὶ Εὖοι κατὰ Λάκωνας· Δωρικῇ γὰρ Διαλέκτῳ μεταγενεστέρᾳ κατ' ἔνδειαν τȣ̃ σ φασὶ γεγενῆσθαι Εὔιος· καὶ Εὐοί, καὶ Εὐὰν — (hic interiecta nemo requireret omiſſa.) ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιȣ̃ντες, δασεῖαν χαρ. (imo, ἐγχαράττȣσι) τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσσιν· ὡς ἐπὶ τȣ̃ ποιῆσαι, Ποιῆαι· καὶ Βȣσόα, Βουὄα· καὶ μουσικὰ, Μωίκά. κέχρηται τȣ́τῳ τῷ εἴδει καὶ Δέρκυλλος. — Ex hac obſervatione perinſigni primum partim ſaltem intelligitur, quid ſibi velit, quod ex *Bacchicis*, ut puto, mulieris Pythagoreae *Arignotes* enotavit *Harpocration* in Εὐοῖ. — Deinde hinc diſcimus, hiſtoricum antiquiſſimum Argi- p.274. A.

vum, *Dercyllum*, de quo pauca dedi, ubi laudatur in Scholiis in *Euripidis* Phoen. p. 596. 597., Argolica ſua ſcripſiſſe patria Dialecto; ut adeo Λέξεις Ἀργεῖαι inter *He-*
B. *ſychianas* videri poſſint ab antiquis Grammaticis partim etiam ex hiſtoria *Dercylii* derivatae. Quam inter illas Gloſſas ultimam praebet *Heſychius*, haec eſt: Ὤβεα, τὰ ὠὰ. Ἀργεῖοι. — Praeterea ad primam pertinet et haec in *Etymologico M.* nota p. 208, 6.

Βουσα· ἀλγεῖ τις· τάχα δ' αἱ βουσόαι: — ἔλλειψις τοῦ σ, καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ. In his olim haerentem partim expedivit me *Hemſterhuſius*; cuius correctionem poſtea publicatam vidi ab *Albertio* ad *Heſych.* in Συμβαλόδει· emendabat vir Summus: Βοῦα, ἀγέλη. — τετάχαθ' αἱ Βοῦαι, ἀντὶ τῆ βουσόαι. ad vocem intelligendam quae requiruntur dabit ibid. *T. H.* Iſta vero vel *Alcmanis* vel alterius ſcribi etiam potuerunt:

Ἐτετάχαθ' αἱ Βοῦαι.

C. *compoſiti erant* (puerorum) *greges*; vid. *Cicero* Tuſc. V, c. 27 *Plutarchi* Ageſil. p. 596. D. *Meurſii* Miſc. Lac. II, c. 13. et c. 3.

Quod habet *Etymologus* p. 646, 56. τὸ Πᾶα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, ἀπὸ τῆ πᾶσα γίνεται, ſumptum videtur ex *Ariſtophanis* Lyſiſtr. in qua comoedia more ſuae gentis loquuntur qui prodeunt in ſcenam Lacones: illic iſta ſunt v. 994,

Ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα.

Talia praebet plura Chorus Laconum in fine Dramatis 1299.

p. 275. A.
Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα μῶα
Μόλε Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν,
Καὶ Χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασὼς,
Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

In his τὸν Ἀμύκλαις σιὸν vere Grammaticus interpretabatur Ἀπόλλω· quod nomen in Edd. legitur his interpoſitum. *Pauſanias* III. p. 258. m. Θεῶν σέβουσιν οἱ ταύτῃ τόν τε

'Αμυκλαῖον καὶ Διόνυσον. dicuntur χρυσῶσαι βελόμενοι τὸ πρόσωπον τῦ ἐν 'Αμύκλαις 'Απόλλωνος a *Theopompo Athen.* VI. p. 232. A. Apollinem autem Amyclaeum virgines habuiſſe ſacerdotes, quales habebat et Epheſi, ignoraremus, absque inſcriptionibus a *Fourmontio* detectis, quae B. proſtant *dans les Mémoires de L'A. R. des I.* et *B L.* T. XXIII, p. 404. Spartanis etiam virginibus curſus placebat, (*Theocr.* Eid. XVIII, 22.)

Χρισαμέναις ἀνδριστὶ, παρ' Εὐρώταο ῥεέθροις.

de his ſenes Spartani in *Ariſtophaneis*, v. 1314.

Ταὶ δὲ κόμαι σείοντ', ᾇπερ Βακχᾶν
Θυρσαδδωᾶν, καὶ παδδωᾶν.

Horum ultimum variis modis tentatur: eſt, qui παιδδωᾶν, (παιζεσῶν·) eſt qui corrigat παλλωᾶν (παλλεσῶν·) παδωᾶν (πηδουσῶν) placebat *Koenio*, qui vicina quoque mutata voluit, ad *Gregor.* de Dialect. p. 79. mihi vera lectio videtur, quam a ſe excogitatam ante viginti minimum annos *Adrianus* noſter *Heringa*, Medicus Friſius eruditiſſimus, mecum communicavit: C.

Θυρσαδδωᾶν κ'εὐαδδωᾶν.

ſunt iſta *Catulli* Carm. LXIII, 255. 256.

Evoe bacchantes — quatiebant cuſpide thyrſos.

Bacchi ſacris Commota — quae dicebatur a *Pacuvio* apud *Ciceronem* de Divin. I, c. 36, ab Επευάζεσθαι, (ἐπευάσμασιν *Euripides* dederat in Bacchabus v. 151.) 'Επευάδδεσθαι, Laconice dicta fuit 'Επευαδδομένα. hoc a me *Heſychio* fuit reſtitutum, ubi 'Επιβαλλομένη redditur ἐνθεαζομένη, in Epiſt. ad *M. Röverum* p. 78. — *Thyrſi* Graece etiam θύρσα dicebantur: hinc θυρσάζειν, et Laconicum formari potuit Θυρσάδδεν. de virginibus, mulieribusque Graecis tertio quoque anno ſolitis θυρσοφορεῖν, εὐάζειν, et ὀργιάζειν τῷ Θεῷ, locus eſt inſignis *Diodori Siculi* IV, c. p.276. A.
III. quocum conferri poſſunt narrata L. V, c. L. Ex Ariſtophaneis autem quae poſui, illud, praeter alia, diſci poteſt, in verborum etiam participiis ω Laconice ſcriptum pro ου. Lacedaemoniorum coloni Tarentini, horum He-

racleënſes, ſimiliter iſta ſcribebant: inſigne monumentum antiquitatis, a *Mazochio* publicatum, Heracleënſis Tabula, offert nobis Ἀγώσας, Ῥεώσας· et Ὑπαρχώσας.

Ab his, ut illuc redeam, diſtant *Ariſtophanis* Laconica, Ἐκλιπῶα μῶα· Κλεῶα· Θυρσαδδῶαν κ' εὐαδδῶαν. quibus literam σ, ſecundum *Etymologi* obſervata, liquet eiectam. Μῶαν praebet etiam *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1251. in Decreto Lacon. quod poſt alios dedit *Chishullus* Antiq. Aſ.
B. p. 128, Τιμόθεορ — τὰν παλαιὰν μῶαν ἀτιμάδδει. Fluxit a veteri Μάω, praeter notius Μαίεσθαι, Doricum et Aeolicum Μῶσθαι· in quo vocis Μῶα quaerunt originem et alii, et *Cornutus* de N. D. c. XIV, p. 152. hic adfert ex aliunde noto *Epicharmi* trochaico,

— μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλῆρ' ἔχῃς.

Io. Alberti quaedam notavit ad *Heſychii* Μώμεθα, ζητῶμεν. In *Plutarchi* Apoththegm. Lacon. II. p. 210. A. Ageſilaus πρὸς τὸν θαυμάζοντα τὴν μετριότητα τῆς ἐσθῆτος, καὶ τῆς τροφῆς αὐτῶ, καὶ τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων, ἀντὶ ταύτας, ἔφη, τᾶς διαίτας, ὦ ξένε, τὰν ἐλευθερίαν μώμεθα. ſic emendandum quod vulgatur ἀμώμεθα, mihi quidem vel
C. ex *Heſychio* liquet: hoc vero dictum ſenem in Aegypto dixiſſe ſuſpicor Ageſilaum; et cur hoc ſuſpicer, conſtabit conferenti *Plutarchum* in Ageſil. p. 616. E. F. et *Cornelii Nepotis* Ageſil. c. 8. quem diverſa confudiſſe, quod Romano Scriptori elegantiſſimo toties accidiſſe nollem, liquet ex iis, quae verax narrat *Theopompus* ap. *Athen.* XIV. p. 657. B. C.

Σ ejecti, quod medium legitur inter vocales, exemplum praebet *Heſychio* iam olim a me reſtitutum Μωΐδδει, ſignificans ᾄδει, idem ac μωσίζει. Legitur etiam apud *Heſychium* Φῶιξ, φύσιγξ, niſi quod male vulgatur σφύσιγξ. *Puſtulae rubentes*, φλύκταιναι, (Φῶδες, *Ariſtoph.* Pluto v. 535.) et φύσιγγες, dicebantur Φῶικες Laconice: quamvis deſit index uſitatus, quae vicina dedit hic *Heſychius*, omnia, ni fallor, ſunt ex Gloſſario Laconico:

p. 277. A. Φωάδδει, σωμασκεῖ.

Φώαξιρ, ἡ ἐπὶ τῆς χώρας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγῶσθαι.

Iſ. Voſſii inventum mihi non diſplicet. Ante laudatos a

T. H. de pueris Spartiatis in honorem Dianae verberibus laniatis egerant *Leopardus*, *Cragius* de Rep. Lac. p. 3?5. etc. *Vulcanius* in *Callim.* h. in Del. v. 321. et *Ez. Spanhem.* in h. Dian. v. 174.

Φεῖξ, φῦσιγξ.
Φεῖζορ, (ſcriptum fuerat Φεῖκσορ) ὀξυκέφαλος.
Φεῖκαι, ἀλώπεκες.
Φελλίδερ, παρθένων χορός. Δωριεῖς.

Quae ſic ſcribenda puto, ne me teneant; prioris generis ſunt apud *Heſychium:* Βίωρ, ἴσως, σχεδόν· Λάκωνες. vocem Μῶα recte conferens, quid verum eſſet vidit hic *Ludolph. Kuſterus*: non intellectum fuit in Heſychianis: Σίαρ, θίασος· Λάκωνες. Scribatur Σίαορ. vel Σίαόρ, θ. etiam ſuper Laconicis admonitus, *Koenius* hoc iam dedit ad *Gregor.* de Dial. p. 115. ut et p. 137, et Κασαίρησον, Laconicum, pro Καθαίρησον, vel Κάθελε. ipſam formam vulgarem θίασος Grammatici repetunt a Laconica σιός, *Athen.* VIII. p. 362. F. hinc *Euſtath.* in Od. Λ. p. 459, 31. quem conf. in Il. Z. p. 487, 36. et *Etymol.* p. 714, 29. — In iis, quae paulo ante protuli, pro Θ ſcribitur Σ. ut in permultis ſolebant Lacones. B.

In quibus ſcilicet vocalem vel diphthongum praecedebat θ, huius loco Σ ſcribebant; quam tamen literam Σ, ſi conſonans ſequeretur non liquida, averſati, mutare ſueverant in literam ſequentem. Utriusque moris exempla quaedam excitabo, ut equidem arbitror, hominibus etiam Graece eruditis pleraque inaudita. His nota eſſe potuerunt vocabula, in quibus Σ locum tenet τῦ Θ, in *Ariſtophanis* Lyſiſtrata: Ἀσαναν (Ἀσάναν· Ἀσαναῖοι·) Ὀρσά· Σέλει· Ἐλσών· Σέτω· Ἥνσει· Σιόρ· Σιώ· Σιῶν· Σηροκτόνε· Παρσένε Σιά· Τάγασώς· ex vſſ. 979. (1303.) 994. 1082. 1083. 1259. 1264. 1265. 1308. 1303. Talia iam attigimus nonnulla; ego in Epiſt. ad *Röverum* p. 73. *Koenius* ad *Gregor.* p. 137. Dedit et pauca non vitiata *Io. Alberti* ad *Heſych.* in Βαρισίκται. Ut exemplum iuvenibus, has literas ſevera lege tractaturis, praebeam, ad cuius normam centena, quae ſervavit *Heſychius*, Laconica debeant in ſuas ſingula claſſes dirigere, et, poſtquam per aliquot an- C.

nos libris legendis impalluerint, emendata proponere,
p. 278. A. huius generis excitabo Hesychiana; primum quidem illa, quae ferme sincere scripta videantur:

Ἀκκαλανσὶρ, ἀκανθυλλὶς, παρὰ Λάκωσιν. Ex serie literarum sic optime restituit *Kusterus*: genuina tamen scriptio fuit, Ἀκαλανσίρ. avicula, ἀκανθυλλὶς vocata, dicebatur etiam Ἀκαλανθίς.

Ἀνσατὴρ, βεβών· Λάκωνες. dictum videtur pro ἀνθητήρ. *Etymologus*, in Βεβὼν, p. 206, 50. τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον. in v. Ἀνθερεὼν p. 109, 30. legere licet, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Urbs Laconica Ἀνθήνη, dicitur et apud *Stephanum Byz.* Ἀνθάνα. vulgo dictam Πελλήνην, Πελλάναν vocat etiam *Pausanias*. in Ἀνσατὴρ, dubito, ultimum η utrum servaverint cum aliis Doriensibus Lacones, an et illud η maluerint πλατειάζειν· in nominibus in ὴρ, Doriensibus quidem plerisque α displicuit: ἀνὴρ, ἀστὴρ, γαστὴρ, et simi-
B. lia ubique reperientur in horum monumentis: Θατῆρας, θεατὰς, dat *Hesych.* et quis tandem dixisset Θατᾶρας; sed et Ποιμὰν scribitur a *Theocrito*: a quo tamen usitato more vox semper flectitur. Sed ecce *Hesychium*: Ἐπιγελαστὰρ, (*Sophocli* γελαστὴς in Oed. T. v. 1421.) ὁ καταγελῶν· Λάκωνες. Laconice itaque scribi etiam potuit Ἀνσατάρ. Argivi secundum *Plutarchum* in Quaest. Gr. p. 296. E. Castorem Μιξαρχαγέταν vocabant: litera vitiata dedit Μιξαρχαγεύαν· quod *Meursium*, cui nihil huius generis fuit suspectum, non offendit in Miscell. Lacon. p. 19.

Ἄττασι, ἀνάστηθι· Λάκωνες. vid. Notata in *Eurip.* Phoen. v. 1671. ubi etiam reperietur Κάββασι, κατάβηθι· Λάκωνες. Praepositionem sic contrahendi mos, frequens *Homero*, in permultis placuit Laconibus: Gytheo Lace-
C. daemoniorum navali non longe aberat rudis lapis, teste *Pausania* edito (III. p. 265. f.) dictus Ζεὺς Καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα. in isto lapide dicebant Ὀρέστην καθεσθέντα παύσασθαι τῆς μανίας. monstrat illud, Iovi Laconicum nomen fuisse Καππαύτας· quod, pro καταπαύτης positum, illinc eruere memini paene puerum *Ianum Helvetium*, qui vir eruditissimus, meliori fato dignissimus, ante diem occidit.

Ἔξεσα, ἔξωθεν· Λάκωνες. ſic pro Ἐξέσας correxit *T. H.* ad *Heſych.* in Ἐξεχέμεναι. Adverbia talia ſic terminabant Dorienſes: Ἔμπροσθα, Ἔνερθα, Ὄπισθα, Ὕπερθα, adnotantur in *Apollonii Alexandrini* libello *MS.* περὶ Ἐπιῤῥημάτων. *Alcmanis* iſta leguntur in eodem libello:

Ὁ δ' ἐξύπισθα καστα θεὶς —

A tergo vero deſtitutus: — quae iambicum conficiunt dimetrum: huc pertinet *Heſychii* Ἐξύπισθα, ἐκ τοῦ ὀπίσω. Κασταθεὶς, vel Κασσταθεὶς eſt pro καταστα θείς. in altero loco *Apollonii* iſta tantum leguntur ſic ſcripta: ὁ δ' ἐξόπισθα καταθείς. in altero haec: ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθεὶς πρὸς θέτροσθα. quid lateat in ultimis, aliquando forſan detegetur. p.279. A.

Ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν· Λάκωνες.

Verum vidit *Iſ. Voſſius;* a quo recte etiam confertur *Heſychii* Σαωμένη, θεωροῦσα. ubi νη in να tantum mutandum. Formam antiquiſſimam aliâ mutatam nolim: θεάω recentioribus frequens, quamvis apud Atticos Scriptores nusquam occurrat, antiquiſſimis tamen Graecis fuit in uſu: errat *Iac. Perizonius*, ut ſaepius in Graecis, in *Aeliani* V. H. p. 442; cavit ſibi ab hoc errore *Kuſter.* in *Ariſtoph.* Eq. v. 1345. turpiorem errorem Noſtratis *L. Bos*, ſed in iuvene excuſandum, attigit *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 1014. v. 366. — Θέα, *vide*, idem ac σκόπει, legitur apud *Euſeb.* Praep. p. 40. D. 93. B. ſaepius apud *Io. Chryſoſtomum*, aliosque: Atticiſtae etiam θεῶ dediſſe videntur, ubi hic illic vulgatur in eorum ſcriptis θέα, *vide.* B.

Μοῦσαξ, ὁ ὑπὸ τοῦ βοῶν τρεφόμενος.
Μουσίδδει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ.

Tametſi et in his omiſſum ſit nomen Λάκωνες, non tamen dubito quin ſint Laconica: Comicum etiam more Laconico ſcripſiſſe ſuſpicor in Lyſiſtr. v. 94. Μούσιδδε τὺ, (τὺ *Toupio* debetur Addend. in *Theocr.* Eid. I, 148.) v. 980. — λῶ τι μουσίξαι νέον. v. 1078,

Τί δεῖ ποθ' ὔμμε πολλὰ μουσίδδην ἔπη;

Atque in his, ſi licet, leviter diſſentio a viro Summo,

C. cuius vid. obſervatio in Auctario Emend. in *Heſych.* ad T. II, p. 625. — Illud ȣ, pro υ in multis ſcriptum, eſt non tantum aliorum, ſed vel inprimis Laconum; quod recte *Salmaſ.* iam animadvertit ad *Simmiae* Ovum p. 176, quodque, ſi id agerem, multis a me poſſet confirmari: *Alcmanis* mihi verba videbantur, quae tribuuntur *Callimacho* in Edd. *Priſciani*, (vid. Fragm. *Bentlei.* CCLVIII.) ſed a Codicibus illic MSS. nomen abeſſe *Callimachi* conſultus olim Clariſſ. et amiciſſimus *P. Bondamus* me monuit. — *Corinnae* locum egregie reſtituit *Toupius* Append. Not. in *Theocr.* Eid. XI, 25. cuius ultima, prout vir ſagaciſſimus emendavit, χῶράν τ' ἀπ' ἐȣ̃ς πᾶσαν ὠνούμηνεν, exhibet Codex *Apollonii Alex. MS.* ex quo vitioſe deſcripſit iſta *Iſ. Voſſius.* — Alterum *Heſychii*, Μούσαξ, La-
p. 280. A. conicum, diverſiſſimum eſt a vicino Μȣσίκτας· a *Muſis* ſic vel a *Theocrito* dici potuit *cantor*, ut dicitur Μελίκτας· Συρίκτας· Βωκολιάκτας· — Μούσαξ ore Laconico erat qui forma vulgari dici potuit Μύθαξ. huius certe formae fuerunt in uſu Μόθαξ· Φλύαξ· Φέναξ· Σκαίαξ· etc. ultimi loco vitioſe ſcriptum puto apud *Heſych.* Σκάνιξ. Latina huius formae a ſe collecta dedit *Nic. Heinſius* in *Ovid.* Amor. II. El. VI, 23. — Spartae dictum ſuſpicor Μούσακα, τὸν Ἀστυβοώτην. τὸν κήρυκα hoc ornavit epitheto *Homerus* in Il. Ψ, 101. cuius eſt et ἠπύτα κῆρυξ in Il. H, 384. — *Etymologus* p. 309, 51. Ἐγγλωττογάστωρ· — παρὰ τὸ διὰ γλώσσης καὶ διὰ λόγων τρέφεσθαι. et Μούσαξ ab *Heſychio* dicitur ὁ ὑπὸ τοῦ βοᾶν τρεφόμενος. *praeconis boatu*,
B. *Apuleio* Met. X. p. 214, 30. recte reſtituit *Io. Pricaeus*: conf. III p. 44. v. 25.

Πάσορ, πάθος· Λάκωνες. Pro Πάσον ſic vere *Caſaubonus* emendavit.

Πισάκνα, πιθάκνη. Laconicum eſſe vidit *Io. Alberti.*

Πίσορ, πίθος· Λάκωνες. ſic recte ſcribit *Salmaſ.* pro πίθον.

Σαμινά, θαμινά, συνεχῶς· Λάκωνες.

Σεῖν, θεῖν· Λάκωνες.

Σερμοί, θερμοί. Accentu retracto Σέρμοι Laconice erunt θέρμοι, *lupini*; quibus etiam in publico convivio Laconico locum fuiſſe tradit *Molpis* apud *Athen.* IV. p.

140. B. *Lupini* Caryſtiis Σάρμοι dicebantur, teſte eodem *Heſychio.* — A Tarentinorum colonis Heracliis in infima Italia ἰαρὸς ſcribebatur, pro ἱερός· ſic ſemper vox iſta ſcribitur in monumento, quod *Mazochius* publicavit: in iſta tabula Heracleae cives, (Ἰταλιῶται,) bis dicuntur Ἡρακλεῖοι, v. 61. et 105.

Σηρίον, θηρίον. C.

Σίγη, θίγγανε· Λάκωνες. vel Σίγε ſcribendum, vel Σίγειν, θιγγάνειν. dederat hoc *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1003, ubi roganti Athenienſi, quomodo ſe haberent, Lacedaemonius reſpondet caduceator pro petulantia veteris comoediae flagitioſa, a qua non abhorruit *Plautus:*

[ΠΡ. Πῶς ἂν ἔχετε; ΚΗ.] Μογιῶμες· ἂν γὰρ τὰν πόλιν
Ἅιπερ λυχνοφοριῶντες ἀποκεκύφαμες·
Ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
Ἐῶντι, πρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
Σπονδὰς ποιησούμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

Sic ſcribi debent Ariſtophanéa, quae partim leguntur apud *Suidam* in Μύρτον· ex quo intelligi etiam poterit τοῦ μύρτω θίγειν Graece dictum Κλειτοριάζειν. minus adparet cur p.281. A. paulo ante dixerit Lacon *Ariſtophanis* v. 999,

Γυναῖκες, ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλάγιδος
Ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

niſi ſcripſerit νυσσάκων· ut, τὴν νύσσαν, Νύσσακα dixiſſe cenſeantur. Τὸν Μύρτον autem in hac ipſa fabula dixit v. 824. σάκανδρον· v. 202. κάπρον· v. 151. δέλτα· in Εἰρ. v. 891. ὀπτάνιον· in Ecclеſ. v. 620. τρύπημα· v. 901. τρῆμα. Dictum ſuum, verum quidem, paulo tamen inconſideratius iactum, capite luere debuit *Sotades*, quo Ptolemaeum Philadelphum exacerbavit, cui ſoror et coniux erat eadem, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, teſte *Athen.* XIV. p. 621. A. Ad Μύρτον vero propius accedunt ῥόδον· ῥοδωνιά· κῆπος· apud *Athen.* VI. p. 269. B. in loco *Pherecratis* puellae memorantur, B.

Ἡβυλλιῶσαι, καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι.

vid. *D. Heinſii* Lect. *Theocr.* c. XVII p. 354. ad Schol. in Eid. XI, 10. ubi loco ſatis alieno memoratur ῥοδωνιά. Theo-

dorus, qui certe Deos ſuae gentis ſpernebat, irridens Stilponem, qui Phidiae Minervam θεὸν εἶναι negaverat, accuſatus impietatis θεὰν eſſe dixerat, teſte *Diogene Laërt.* II, 116. πόθεν, aiebat, τοῦτ' ᾔδει Στίλπων, ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο· haec iam recte ceperat *P. Leopardus* Emend. VII, c. 6. conf. a viris Doctiſſ. nuper etiam a Clariſſ. *P. Burmanno Sec.* notata in Anthol. Lat. T. II. p. 484. ut mirer apud *Diogenem* τὸν κῆπον *Menagio* displicuiſſe: גן, et גנה apud Orientales ſic per euphemismum adhiberi, in transcurſu monuit *Schultenſius* in *Iobi* c. XXIV. p. 688. Ne haec quidem tractare dubitavit Theologus eruditiſſ. *Io.*
C. *Alberti* ad *Heſych.* T. I. p. 697. n. 6. p. 783, 3. p. 866, n. 24. etc. ne Archiepiſcopum dicam *Euſtathium* in Il. K. p. 738, 35. M. p. 855, 18. in Od. A. p. 97, 14. E. p. 229, 37. I. p. 365, 48. P. p. 635, 20. Φ. p. 760, 49. quibus in locis variae proſtant iſtius μορίκ adpellationes. — Haec ad obſervationum Grammaticarum triſtitiam minuendam ſunt prolata: ſuum autem uſum habere monſtrat Orientale גן

Nunc Laconica quaedam prioris generis reſtituam integritati priſtinae: *Heſychiana* ſunt:

Ἀπαλοῖξαι, ὀμόσαι· Λάκωνες. ubi primum ſcriptum fuit, Ἀπαλλοῖξαι·

et

Ἀτταλασίξαι, ὀμόσαι.

p. 282. A. Nihil eſt in notis quod ad rem faciat; nihil in Auctario. Corruptelae ſuſpicio vix unquam in talibus agitavit *Meurſium*, qui ponit ut minime dubium, pro *iurare* dixiſſe Laconas Ἀπολοῖξαι, Miſcell. Lac. II, c. 8. f. Cum meam legiſſet ad *Röverum* Epiſtolam *Adr. Heringa*, in iſtis mihi facile perſuaſit verbum latere Laconicum:

Ἀπαλασίξαι·

id eſt Ἀπαληθίσαι· *veritatem iureiurando adſirmare.* hoc forte nusquam, ſed ἀπαληθεῦσαι legitur in Oeconomico *Xenoph.* p. 481, 41. quem in locum *Stephani* coniecturam ἀπαλήθευσαι recepit *Io. Aug. Bachius* p. 16. g. ego receptum mallem, ſi Codices darent, ἀπαλήθευσον. non neſcio tamen ἀληθεύεσθαι in Xenophonteis legi: inter tria, quae pueros docebant *Perſae*, τὸ ἀληθίζεσθαι ponit *Hero-*

dotus I, c. 156. cui reddidit ex Codd. *Weſſ.* L. III, c. 72. B. ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθηΐῃ ἐπισπάσωνται κέρδος. Dicta Laconum pleraque apud *Plutarchum* forma Graecorum exhibentur vulgari; hoc etiam Nicandri T. II. p. 230. B. [τῶν Ἀθηναίων εἰπόντος τινὸς, λίαν ἀντέχεσθε, Νίκανδρε, τοῦ σχολάζειν,] Ἀληθίζεις, ἔφη, ἀλλ' ἐχ ὥσπερ ὑμεῖς ὅπως τύχοι σπουδάζομεν. patria ſua Dialecto Nicander ἀλασίδδες dixiſſet — *Heringa*, qui ulcera etiam latentia in libris antiquis feliciſſime perſanaret, Philoſophus Graece eruditiſſimus, atque omni rerum copia affluens, vellem equidem Friſios aegros relinqueret Medicis curandos, qui ab his ſunt ſacris alieni.

Βεσόν. ἔθος. καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες.

Partem veri vidit *Guietus*: — In proximis latere vocem, quam adferunt viri docti ex *Etymol. M.* in his ſuſpicor excidiſſe nonnulla: periclitabor coniecturam paulo audaciorem: ſcribendum forte: C.

Βέσορ, ἔθος, καὶ Βεσῶν ἄμπειρος, ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος· Λ.

Διασατὴρ, διαπαίζειν· Λάκωνες.

Minime abſurdum eſt *D. Heinſii* Διασατυρίδδην, διαπαίζειν. In *Etymologico M.* Διαπιθηκίσαι eſſe dicitur τὸ διαπαῖξαι. Fortaſſe tamen in διαπαίζειν latet διυλίζειν, ſive potius διυλίζων· tum Διασατὴρ Laconicum eſſet pro διηθητήρ. *Percolare*, Διηθεῖν, non tantum in uſu fuit, ſed et ἠθητής· et ὑλιστήρ.

Ἐνύει, ἔνδον· Λάκωνες.

Ingenioſe corrigit *Kuſter.* Ἐνδύει. ſcribi malim Ἔνδυσι· quod dici Laconice potuit pro ἔνδοθι.

Κασαρνεῖς, ἀνύεις· Λάκωνες.

Corrigo, Κασαρεύεις, ἁγνεύεις· Λάκωνες.

Κασεύρει, κοιμᾶται.

Scribendum una litera mutata, Κασεύδει. p.283. A.

Μόων, μόθων.

Literam, male eliſam, interſererem, legens Μόσων. illud enim σ, pro θ poſitum, non tollebatur.

Παλινσάγης, χήρα γυνή.

An dicta fuit a Poëta quodam Παλινσαλὴς, pro παλινθαλής· ut virgo dicebatur νεοθαλής;

Πισάκιον, περιστόμιον.

Fortasse *fraeni* partem, equorum ori circumiectam, pro πειθήνιον, aliquis dixerat Πισάνιον. *Etymologus* p. 139, 54. Φορβειὰ, — τὸ σχοινίον τῦ ἀλόγυ, τὸ περιστόμιον, τὸ καπίστριον, sic et p. 798. Idem rarius Ἀνήνιον reddit ἀδάλωτον.

Σάλλα δρυσοφύυσα.

Laconice Σαλάδδωα esset τροφεύυσα· sic certe more
B. gentis dici debuit ἡ θηλάζυσα· quam Attici Poëtae θηλάστριαν vocarunt: vid. *Pierson.* in *Moerid.* Attic. p. 189. et hic in Laconicis notata p. 275. — Cui Σαλάδδωα placuerit, huic fortasse persuaserim, ubi vulgatur,

Σάνιτρα, τροφὸς, τιθήνη.

scribi olim potuisse, Σαλάκτρια, τροφὸς, τιθήνη. Lacones sic certe vocare potuerunt τὴν θηλάστριαν.

Σαρσίτειος χορὸς, πρὸς μύλον ποιύμενος τὴν χορείαν.

Io. Alberti, *Tangitur*, ait, *a Meurs. Misc.* II. 10. *extr.* „Quid autem *Meursius? Quidam*, inquit, *chorus etiam* Σαρσίτειος *dictus*, *choreas ad molam agitans*: tum ponit verba *Hesychii;* nihil praeterea. Primum chorus ad *molam* ποιύμενος τὴν χορείαν parum abest ab absurdo: auferet hinc molam, *tibiam*que restituet una litera mutata. Corrige, πρὸς αὐλὸν ποιούμενος τὴν χορείαν. — Quam hic vere,
C. nisi me omnia fallunt, repono, vox αὐλὸς contra sedem alienissimam occupat in glossa Laconica *Hesychii:*

Ἀγλευκὲρ, αὐλὸς· Λάκωνες.

emenda literas centies sic mutatas, et repone,

Ἀγλευκὲρ, ἀηδές· Λάκωνες.

hoc Criticos arbitror probaturos. Qualis iam ὁ Σαρσίτειος χορός; ut equidem iudico, ὁ θαρσύνων·

— *mares animos in Martia bella*

Exacuens. — Carmen Laconicum, antequam praelium inirent, decantatum, Ἐμβατήριον dicitur. A *Plutarcho* T. II. p. 238. B. οἱ ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ fuisse dicuntur

παρορμητικοὶ πρὸς ἀνδρείαν καὶ θαῤῥαλεότητα, — οἷς ἐχρῶντο ἔν τε χοροῖς, καὶ πρὸς αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις· quae partim eadem dedit in Lycurgo T. I. p. 53. B. conf. T. II. p. 335. A. *Pausanias* III. p. 251. m. (Λακεδαιμόνιοι τὰς ἐξόδους ἐπὶ τὰς μάχας — ἐποιοῦντο — πρός τε αὐλῶν μέλη etc.) *Gellius* N. A. I, c. XI. *Polyaenus* I, c. X. *Io. Meursius* Misc. Lacon. II, c. XI. *Ciceronis* locum adscribam ex Tusc. II, c. XV. prout veteres lectiones, partim a *Bouhierio*, partim a se levissima mutatione correctas mecum aliquando communicavit *Ioannes* Noster *Luzacius*: *Militiam vero (nostram dico, non Spartiatarum; quorum procedit motus ad tibiam; nec adhibetur ulla sine anapaestis pedibus hortatio) nosti* (pro *nostri*) *exercitus primum unde nomen habeat: vides deinde, qui labor* etc. p.284. A.

Σῆνα, θυσία· Λάκωνες] Pro θεῖον non scripserunt θεῖνον· sed θέϊνον. Μετέχειν καὶ θείνων καὶ ἀνθρωπινων legitur in moumentis Cretensibus, Decreto Allariotarum, et Formula Foederis inter Latios et Olontios; quorum hoc primus edidit *Chishullus* in Ant. As. p. 134. illud iam olim B. dederat *Gruterus*, et ex marmore emendatius *Montfauconius* in Diar. Ital. p. 72. sed nihil istud habet commune cum Σῆνα· quod in Σύμα non dubitanter corrigo: In Laconicis pacis legibus apud *Thucyd.* V, c. 77 bene fuit emendatum περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος εἶμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον. vid. Epist. ad *Röver.* p. 73. *Koen.* ad *Gregor.* p. 91. et *Abresch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 549.

Σίμιον, αἰγιαλός.

Vere, ut puto, iam olim correxi, Σὶν, ἠϊὼν, αἰγιαλός. Supra legitur Θὶν, — ὁ αἰγιαλός. et Ἀγαὶ, ἠϊόνες· sunt κυμάτων ἀγαὶ, atque adeo ἀκταὶ, *actae*: sed Ἀκταὶ eximie secundum *Ammonium* sunt *litora lapidosa*, Θῖνες, *arenosa*; sive *cumuli arenarum vi maris frangendae oppositi*: Θῖνες, οἱ ἀμμώδεις, sive ψαμμώδεις αἰγιαλοί. Ψάμαθον καὶ ἠϊόνα iungit *Bion* fragmento Carm. XII, 2. C.

Σύλλιρ, θύλακον.

Corrigo Σύλαϊρ, sed suspicor genuinam fuisse scriptionem Laconicam:

Συλακίρ, θύλακος.

Sopingius aptum citat ex *Hefych.* Παρσϐλάκιρ. vulgatur apud *Hefych.* Παρσϐλάκηρ. τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θύλακος. hîc *Sopingius* adfcribere non debuerat πάρασϐλάκιρ. ut, pro ἀνὰ, ἂν, pro παρὰ in ufu quoque quotidiano fcribebant πὰρ, etiam in compofitis: in tabula He-
p.285. racleēnfi, ad quam velut certam regulam in hoc genere
A. permulta poffunt exigi, legere licet: πὰρ τὰν Βυβλίαν· πὰρ τὰς τυρείας· πὰρ πέντε ἔτη· παρμετρήσοντι· παρδῶντι etc. vocis vero compofitio manebit adhuc in *Hefychio* obfcura: lucrabimur hinc tamen formam Σϐλάκιρ, Laconicam, pro θυλακίς. fic ὁ θύλακος dicebatur, ut et θύλαξ. Huc etiam pertinet *Hefychii* Σύλαιον, θύλακον· me iudice mutandum in Σύλακον. hoc attigiffe video *Pierfonum* ad libellum *Aelii Herodiani* p. 443. Sed *Toupius*, opinor, ne formam quidem σύλλιρ mutatam aliā voluiffet, quippe cui θυλὶς, five θύλλις etiam pro θύλακος fuiffe videatur in ufu. Emend. in *Suid.* III. p. 93. conf. *Toupii* Append. Not. in *Theocr.* Eid. I, 53.

Ceterum illud Σ, pro Θ, velut proprium fuiffe videtur Laconicam regionem incolentibus, et ne ab horum
B. quidem colonis Tarentinis in iisdem vocibus receptum: hos, ut folebant paffim Graeci, *peram*, θύλακον dixiffe, conficere licet ex *Hefychii* gloffa:

Θυλακίζειν, τὸ ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκϐ· Ταραντῖνοι.

Suo velut iure ftipem ἀπήτϐν, tanquam debitum *exigebant*, facri nebulones, qui data — ἥγιζον εἰς σάκταν τινά. ut eleganter de Aefculapii facrificulo loquitur *Ariftoph.* in Pluto v. 681. cum et in voce vitiofe fcripta Θαυλακίζειν legatur, μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι· verbum hoc in ἐπαιτεῖν cum viris doctis non mutarem. Adhibuerat illud Θυλακίζειν in quadam fuarum fabularum probabiliter *Rhinthon* Tarentinus; idcirco Tarentinis tribuitur apud *Hefychium.* — *Apollonius Alex.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* Ἡ Ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι. Sed in
C. Ἐμίνη fimilibusque Tarentini folebant Λακωνίζειν. *Etymolog.* p. 314, 45. παρὰ τὴν ἐμὶν, Ἐμίνη· τὶν. Τίνη. hoc rarius, reponendum in dicto Agidis apud *Plutarch.* II, p. 190.

190. D. ubi πρὸς πονηρὸν, ἐρωτῶντα πολλάκις, τίς ἄριστος εἴη Σπαρτιατῶν, εἶπεν, ὁ τύνη ἀνομοιότατος. scribendnm ὁ τίνη ἀν. forma vulgaris σοὶ legitur in hoc dicto T. II. p. 216. C. Doriensibus vulgo usitata τὶν, *Plutarchi* T. I. p. 52. C. ubi tribuitur illud Demarato. — Sed, ut dicebam, σ pro θ non videntur scripsisse Tarentini: *Piersonus* in Moer. p. 341. quod apud *Hesychium* legitur Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι· Tarentinorum esse suspicabatur, pro ἀναθεῖν positum; atque adeo nomen Ταραντῖνοι huc ingeniose retrahebat ex proximo: quae leguntur apud *Hesychium* continua: Ἀνασκολύψας, γυμνώσας. + Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ· Ταραντῖνοι. + Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι. sic puto restituenda.

Ἀνασκολύψας, γυμνώσας· Ταραντῖνοι. (sive *Rhinthon.*)
Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ.
Ἀνάσσειν, ἀναφέρεσθαι. p. 2?? A.

ultimum illud, ex ἀναΐσσειν contractum; certe ᾄσσειν· ᾄττειν ἄττεσθαι· ᾆξαν· ἦξεν, etc. saepissime vitiata latent.

Nullam paene novi Graeciae gentem, quae *Deum* Σιὸν dixerit, praeter illam Laconum: Apollinem σιὸν vocant Lacones in *Aristoph.* Lys. v. 1301. Dianam σιὰν v. 1265. per Castores, sive Dioscuros, iurantes in eadem fabula, mulieres aeque ac viri, dicunt ναὶ τὼ σιὼ, vel ναὶ σιὼ, vss. 81. 86. 90. 142. 982. 1097. etc. ad primum horum versuum recte *Schol.* Ναὶ σιὼ] Τὰς Διοσκόρες λέγει· Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται. ὡς αἱ Ἀττικαὶ, νὴ τὼ θεὼ, ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν. nihil verius. conf. *Palmer.* in Exercit. p. 765. Haec diversissima paene suspicor confudisse Romanorum doctissimum: *Gellius* N. A. XI. c. VII. *M.* inquit, *Varro asseverat antiquissimos viros neque per Castorem neque per Pollucem deiurare solitos; sed id iusiurandum fuisse tantum feminarum ex Initiis Eleusiniis acceptum.* Cum Initiis Eleusiniis nihil, quod quidem noverim, habuere commune gemelli Therapnaei; per heroas patrios, in coelum receptos, *per Castores*, τὼ σιὼ, iurabant etiam feminae Lacaenae; Atticae vero, iurantes per τὼ θεὼ, Cererem semper intelligebant et Proserpinam: — viri Lacones, νὴ, vel ναὶ τὼ σιὼ, dicunt; Cleander in *Xenophontis* K. A. VI. p. 230, 9. Pasimachus, B.

Ἑλλ. IV. p. 306, 19. Charilaus apud *Plutarch.* T. II. p. 189. F. incerti apud eumdem, p. 255. D. E. p. 233. B. (horum primi dictum Latine dat *Cicero* de Senect. c. XVIII.) et Agesilaus, p. 208. E. — Ne Cretenses quidem, qui multa habebant, praeter Leges, cum Spartanis com-
C. munia, *Deos* dixerunt Σιῶς, sed Θιώς. *Hesychius:* Θιός, θεός· Κρῆτες. apud eundem paulo ante, pro Θίκιον, cum *Hemsterhusio* legendum Θίειον, vel potius Θιήϊον, θεῖον τὸ ὀρυκτόν· (*sulphur fossile;*) Κρῆτες. θέειον dixit *Homerus.* ut illic η in κ, contra κ in η transiisse videtur in glossa itidem fortasse Cretica *Hesychii:* Θιάρατος, εὔητος. corrigatur εὔκτος, *a Deo optandus.* Nonnulli tamen in Creta, ubi *Homeri* iam aetate Dialectorum observata fuit varietas, ut Lacones, dixisse Deos videntur Σιώς. *Chishullus* in Antiq. Asiat. p. 137. exhibet et iusiurandum ex marmore Cretensi, quo Foedus Latii confirmarunt et Olontii:

Ὀμνέω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Ζῆνα κ. τ. λ.
Καὶ τὼς ἄλλως Σιὼς πάντας καὶ πάσας.

p.287. A. *Reinesius*, ubi partem dedit istius marmoris, Inscript. cl. VII, 26. exhibet,

ΚΑΙ ΤΩΣ ΑΛΛΟΣΙΩΣ Π. Κ. Π.

In alia formula iurisiurandi Cretica, quam ex marmore *Gruterus* primus publicavit Inscript. p. DV, renovavit *Chishullus* p. 133, legere licet v. 15.

ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ.

et v. 25.

ΤΟΣ ΤΕ ΘΕΟΣ ΤΟΣ ΩΜΟΣΑ ΕΜΜΑΝΙΑΣ ΗΜΕΝ.

— Cum vero Gortynii in Creta coloni fuerint Lacedaemoniorum, nemo mirabitur quod est apud *Hesychium*, Σεῖναι, θεῖναι· Κρῆτες. quamvis unicum fortasse sit in suo
B. genere, nihil ad Σεῖναι notatum legitur.

— Inter ceteras Doriensium Λέξεις, quas *Hesychius* nobis unus conservavit, duas tantum inveni, in quibus hic Laconismus obtinet, Eleorum alteram; alteram Paphiorum:

Βορσὸν, σταυρόν· Ἠλεῖοι.
Σάσαι, καθίσαι· Πάφιοι.

Prioris rationem ſuo loco *Kuſterus*, poſterioris ad v. Θάβακον indicavit. *Ti. Hemſterhuſius.*

Supra dicebam p. 277. B. ſolitos Laconas literam Σ, ſi conſonans ſequeretur non liquida, in ſequentem transmutare: hunc pronunciandi morem Lacedaemoniorum etiam coloni probarunt Tarentini, atque ab utrisque longe diſſiti inter Boeotos certe Thebani; quin imo, in permultis Dorienſes etiam alii. Huius generis nonnulla C.
iam dedi in *Euripidis* Phoeniſſas v. 1671, occaſione verbi ἴττω. Ἴττω Ἡρακλῆς, Ἴττω Ζεὺς, Thebanum facit dicentem *Ariſtophanes* in Acharn. v. 860. et 911. Huc pertinent Ἐττὸν, Ἐττὰν, etc. Legitur in Senatusconſulto Laconico: Τιμόθεορ ὁ Μιλήσιορ παργενόμενορ ἐττὰν ἀμετέραν πόλιν — οὐκ ἔνδικα τὼρ νέωρ δίδακκε. huius ſimillimum eſt apud *Heſych.* Ἀκκὸρ, ἀσκός· Λάκωνες. Ubi legitur, Ἀππὶρ, ὕσπληξ· Λάκωνες. vix dubito quin Ἀσπὶς, *clypeus*, ſic dictus fuerit Laconice, qui defixus bellatoribus curſu certaturis uſum praebere potuit termini a quo currere inciperent, atque adeo *repaguli*, vel *regulae*, τῆς ὕσπληγγος. — Si ὁ μικρὸς δάκτυλος dictus fuit Κασκός· Laconicum videri poterit Κακκός· utrumque ſuis locis dat *Heſychius;* apud quem Κιτταὶ dicuntur πρέγονοι. una litera interiecta Κτίτται erunt κτίσται, atque adeo etiam πρόγονοι. quales a Spartiatis habebantur Euryſthenes et Procles. Pro Κτιτερ, p. 288. A.
κτίστης dubito ſcripſeritne Grammaticus antiquior Κτιταρ, an Κτίτωρ. utrumque legitimum a veteri Κτίω formari potuit; unde ἀμφικτίονες dicti ſunt et περικτίονες· ſed et illinc, fateor, gentis *progenitores* dici potuerunt Κτίται. — Quod apud *Heſych.* legitur Ἴτθαι, καθίσαι· mutatum in Ἧτθαι, pro ἧσθαι cenſeri poterit poſitum. — Ionice τὸν πώγωνα dictum Μύττακα non opinor: hoc tamen ſtatuit *H. Stephanus* ob iſta *Heſychii;* Μύττακες, μύκαι· Σικελοί. Ἴωνες, πώγωνα. quod ſaepius evenit, duas gloſſas arbitror et hic male coaluiſſe: corrigerem:

Μύτακες, μύκαι· Σικελοί.
Μύττακα, πώγωνα· Λάκωνες.

B. *Fungi*, μύκαι (*Hesych.* Μύκης, μύκητος καὶ μύκȣ, δίκλιτον) in Lingua vulgari, μύκητες ab Atticis dicti, literis, quod saepius fecerunt, transpositis Μύτακες a Graecis vocari potuerunt Siciliensibus: μύκαι tamen ab *Epicharmo* dicuntur in *Athenaei* Epitome libri II. p. 60. F. — *Barbam* Spartiatae prae ceteris alebant prolixam: quinimo antiquissimis temporibus inprimis studebant φορεῖν τὸν μύστακα· *à faire, ou à se relever la moustache*: idcirco quotannis publicitus admonebantur κείρεσθαι τὸν μύστακα, ut pilos ex superiore parte labiorum sibi curarent detonderi: *Casaubon.* Anim. in *Athen.* (ad locum *Antiphanis* IV. p. 143. A.) IV, c. IX, in fine, quae loca respicit *Plutarchi* reperientur T. I. p. 808. D. T. II. p. 550. B. conf. *Meursii* Miscell. Lac. I. c. XVI. — τὸν μύστακα suo more dixisse Lacones videntur Μύττακα. Ubi dicta proferun-
C. tur Laconica, mos usitatus scribendi in his etiam obtinet: exemplo sit Βασιλίσκος· *Athen.* XIII. p. 566. A. Φασὶ περὶ Ἀρχιδάμȣ τȣ̃ βασιλέως, γυναικὸς αὐτῷ καλῆς φαινομένης, ἑτέρας δὲ (sic scribendum) αἰσχρᾶς καὶ πλȣσίας, ὡς ἀπέκλινεν ἐπὶ τὴν πλȣσίαν, ζημιῶσαι τȣ̀ς Ἐφόρȣς αὐτὸν, ἐπιλέγοντας (legendum puto, αἰτίαν λέγοντας· vid. *Plutarch.* I. 598. B. II. p. 482. D. et *Pollux* VIII, 40.) ὅτι Βασιλίσκȣς ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾷν προαιρεῖται. in eodem dicto Βασιλίσκȣς praebet *Plutarch.* T. II. p. 1. D. verum ex *Theophrasto* T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει. sed utrobique verius μικρὰν dicitur Rex uxorem duxisse. — *Hesychii* Ἀπαφȣλίστωρ, *Albertio* in Ἀσταφ. *Koenio* ad *Gregor.* p. 214. in Ἀτταφȣλίστωρ, mihi in Ἀτταφȣ́λιττορ videtur mutandum. — *Hesychianum* Ἀμπίτιαρ, παραταττομένη· feli-
p. 289. A. cissime correxit *Is. Vossius* in Ἀμπίτταρ (id est ἀμφιστὰς) παραταττόμενος. hanc emendationem iuveni mihi laudantem *Hemsterhusium* dicere memini, participium illud Laconicum alicubi latere apud *Plutarchum*: me feliciores locum forsan invenient, qui mihi quidem Plutarchéa legenti se non obtulit.

Hic Laconismus in verbis praesertim obtinuit. Huius generis nonnulla, Laconica pleraque, in άδδω et in ίδδω desinentia, olim a me collecta, dedi in Epistola ad *Rö-*

verum, poſtquam *Heſychii* primum fuiſſet volumen publicatum. in obſervatis ad iſtam libri partem huius generis ab *Joanne Alberti* nihil videram adnotatum, qui, vir in ſuo Literatorum ordine eruditiſſimus, illud tamen genus literarum Graecarum, in qua principatum tenebat *Hemſterhuſius*, non habebat perſpectum: ſed ipſius *Hemſterhuſii* correctiones huius claſſis verborum et nominum in Auctario demum proſtant Emendationum. In Epiſtolae meae p. 72. 75. 76. 77. 78. *Ariſtophanéa* reperientur, Μωσίδδω· Ψιάδδω· Παρκμπυκίδδομαι· Θυρσάδδω· quaeque nunc ſuſpicor reſtituenda, Εὐάδδω· et Βλιμάδδω. Unum ibidem occurrit in *Heſychio* emendate ſcriptum Φαιρίδδειν· alia, leviter vitiata, eidem a me reſtituuntur, Φωάδδει· Ἐκπετρίδδειν· Κωμάδδειν· Οἰκίδδειν· Ὁμηρίδδειν· Ὀρκίδδει. Haec, in notis ad ſecundum *Heſychii* volumen memorata, auctoritate pleraque *Hemſterhuſii* confirmantur: Ἐπευαδδομένα, accurate tractatum in iſta Epiſt. p. 78. 80. locum etiam invenit in Auctario; in quo duo proſtant eruta ab *Hemſterhuſio*, Πλατειάδδοντες· et Σπερχυλλάδδη, ad T. II. p. 974. et 1246. huic indagatori ſagaciſſimo debebitur in poſterum Καρτεριάδδω· *Heſychio*, pro vitioſis, Οὐ καρτερία ἢ δ' εἶ, *Hemſterhuſianum*, Οὐ καρτεριάδδει, οὐ φρόνιμος εἶ, recte reſtituit *Io. Alberti*, verbisque auctoris adfirmavit: eiusdem notam edidit etiam ad Συμβωάδδει egregiam; aliam, abſtruſiora complectentem, ad Οἰκίδδειν· quod per καθῆσθαι cum redderetur, et mox ſubiiceretur Οἰκίζειν, οἰκεῖν· illud ego ſimpliciter acceperam pro οἴκοι vel ἐν οἴκῳ καθῆσθαι· atque adeo τὴν οἰκουρὸν, ſeu τὴν ἔνδον μένουσαν, *domiſedam*, Laconice dici potuiſſe ſuſpicabar Οἰκίδδωαν· verum Laconico Οἰκίδδω longe diverſam originem dare ſtudet vir Summus, cui obniti nolo. In Auctario ad I. Tom. *Heſych.* p. 253. reſtituitur etiam ab illo verbum Ἀλφάδδει, ſignificans εὑρίσκει. Ibid. in P. 1733. Θρυλλίδδειν a ſe emendatum dedit Cl. *Ruhnkenius*; cuius eſt in Epiſt. Critica II. p. 80, pro Βοαδεῖ, ὀκνεῖ· ingenioſe excogitatum Βοκλάδδει· nec tamen abſurdum, quod ibi forte fortuna adſcripſit Editor, *an* Βοάδδει; — Apud *Heſych.* ex ſerie literarum, mihi quoque placuerat Λαδδοίατο· ut

B. C. p. 290. A.

Koenio ad *Gregor.* p. 281; pro Ἀβριάχεται, κοσμεῖται, ϑ. correxeram:

Ἀβρίδδεται, κοσμεῖται, ϑρύπτεται.

Non ἀβρύνεσϑαι tantum, ſed et in uſu fuit ἀβρίζεσϑαι. Quibusvis autem Dorienſibus frequentatas, verborum formas in άσδω et ισδω non ſolent in Lexica referre Grammatici; qui tot habet Laconicas, perpaucas alterius iſtius generis praebebit *Heſychius*; idcirco ſcriberem illic Ἀβρίδδεται· pro vulgato Ἀβριάχεται. — In transcurſu hunc etiam iuvenes obſervent fontem emendandi, literas a librariis inter ſe male permutatas, X, Λ. / X, A. / X, Δ.
B. Hinc varias poſſe lectiones in Poëtis erui monſtrabunt notata in *Eurip.* Phoen. p. 399. Apud *Suidam*, in v. Καϑιεὶς. mihi ſuſpectum non eſſet ἐν μυχοῖς, niſi ἐν Λυδοῖς legiſſem in optimo Cod. *MS.* Leidenſi; huius Biblioth. *MS.* Codex Iliadis *Homeri*, ad πεδίον Ἰλήϊον, in Φ. v. 558. *Scholion* habet ita ſcriptum: τὸ πρὸς τῶτα φωτῦ ἴχυ. ὁ δὲ Κράτης Ἰδήϊον γράφει, ἵν' ᾖ τὸ ὑποκείμενον τῇ Ἴδῃ· priora ſcribi debebant: τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τῦ Ἴλυ. ſed aptum exemplum praebere poterit εἶλεν, pro εἶχεν, reſtituendum *Antiphonti* Or. II. p. 115 24. *Diogeni Laërtio* II, 116. aliisque. — Duo iſtius generis Laconica ſub forma vulgari leguntur apud *Heſychium*:

Δυσοίζει, δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ· Λάκωνες.

Cum *moleſte ferre* a quibusvis Graecis, ab Οἴω, *fero*, dici potuerit Δυσοίζειν, quod *Aeſchylus* iam adhibuit in
C. Agam. v. 1325. dubites forſan, an Λάκωνες ex vicinia huc, ut alibi, immigraverit; verbum tamen Dorienſibus uſitatum monſtrat apud *Heſych.* Ἐδύσοιξα. hinc mihi longe diverſum videbatur Ἐπιδυσχεῖν, ἐπιτωϑάζειν· et in Ἐπιλλίζειν (non in Ἐπιδυσωχεῖν) mutandum. — Alterum habet *Heſych.*

Ἀπελάζειν, ἐκκλησιάζειν· Λάκωνες.

in v. Ἀπαλλάζειν, ἐκκλησιάζειν· Ἴωνες. ſcribendum etiam Λάκωνες· quorum nomen in his etiam alibi transiit in illud Ionum: veram formam propius accedit Ἀπελλάζειν.

quod ex *Plutarchi* loco viri Docti ad *Hesych.* adnotarunt. Legitur illud in Rhetra, quam, Laconicis vocibus aliunde nobis ignotis ſcriptam, unicam nobis ſervavit in Lycurgo *Plutarchus*, quamque ne attingere quidem videtur auſus *Io. Meurſius;* ſenſum verborum attigerat variis in locis levi digito *Cragius.* Reipublicae ſcilicet emendandae prae- p.291. A.
fectus Lycurgus ſenatum ſibi vidit primum conſtituendum, cuius auctoritas ab una parte Reges, ab altera Populum contineret: hoc emendatae reipublicae fundamentum ut ſtabile poneret, hanc legem ut a Delphico Deo ſibi datam, qualem Ῥήτραν vocabant, in medium protulit; quam hic proponam, non formis vocum Laconicis reſtitutis, paulo tamen melius et ab aliis et a me ſcriptam, quam vulgari ſolet in *Plutarchi* Lycurgo p. 43. A.

Διὸς Ἑλλανίȣ καὶ Ἀθανᾶς Ἑλλανίας ἱερὸν ἱδρυσάμενον, φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα, γερȣσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ B.
Κνακίωνος, ȣ̓́τως εἰσφέρειν τε καὶ ἀφίστασθαι. δάμῳ δ' ἀνωγὰν ἦμεν καὶ κράτος.

Quae propoſuiſſent Senatus et Reges, populus, cuius erat *ἀνωγὰ καὶ κράτος*, poterat diiudicare, an eſſe e republica viderentur, nec ne: *τὴν ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν (γνώμην) ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος*, inquit *Plutarchus* ibid. C. Cum vero hac etiam poteſtate ſibi facta populus abuti poſtea videretur Optimatibus, haec Reges Polydorus et Theopompus Legi adſcripſiſſe dicuntur a *Plutarcho:*

αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἔροιτο, τὼς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν.

poſtrema ſic interpretatur *Plutarch.* *μὴ κυρȣ̃ν, ἀλλ' ὅλως* C.
ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον, ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιȣ̃ντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον. eorum vis optime intelligetur ex eruditiſſimi *Io. Fred. Gronovii* Obſerv. I, c. XXV. p. 194. 197. in corrigendis et inſerendis vir eximius, p. 685. ultima Rhetrae Laconicae verba attulit. Penes Senatum Spartiatarum vis erat imperii; cuius ſumma

tamen poteſtas populo videri poterat relicta: vere *Demoſth.* c. Leptin. p. 500, 175. ἐπειδὰν τις εἰς τὴν καλȣμένην γερȣσίαν ἐγκριθῇ, παρασχὼν ἑαυτὸν οἷον χρὴ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. *Cicero* de Senect. c. VI, *apud Lacedaemonios ii, qui ampliſſimum magiſtratum gerunt, ut ſunt, ſic etiam nominantur ſenes.* Quae tradit *Aeſchines* orator c. Timarch. p. 25, v. 35. enarrata vid. a *Gellio* N. A. XVIII, c. 3. Sed neque ea res paucis pertractari commode poteſt: Rhetrae autem Laconicae rariora *Plutarchus* partim expla-
P. 392. A. navit. — In illa probabiliter olim uſitato more ſcripſerunt Γερωΐαν, et Ἀπελλάδδεν. — Laconicum videri poterit, quod pro ῥέζειν Dorice ſcriptum Ῥέδδειν, huius generis unicum, praebet *Euſtath.* in *Hom.* Il. B. p. 171, 23. — *Heſychii* Ἐβαλλεῖν, κατακλῖναι· Λάκωνες· mihi viſum fuit ex Εὐνάδδεν depravatum. — τὰ μέτρια αἴτει Laconi dictum videtur Αἴτιδδε τὰ μέτερρα· quod *Etymologo* reſtitui in Adnot. in *Eurip.* Hippol. p. 192. E. — Quae vero in verbis, eadem obtinuit in nominibus ratio. Pro μάζαν *Comicus* Megarenſem dicentem facit Μάδδαν in Acharn. v. 732. Προμάδδας ſcribendum arbitror, ubi dedit *Heſychius* Προμάλας, μάζας προμεματτωμένας, vel προμεμαγμένας. — Genuinam formam eſſe videram:

Ἀδδαλέον, ξηρόν· Λάκωνες.

B. pro vitioſis apud *Heſych.* Ἀδάλαιον, et Ἄδδαυον. quas, in Auctario Em. in T. I. p. 86, corrigit in Ἀδδαλέον, et in Ἄδδαλον, *T. H.* ex iſtis mira fingit *Ang. Caninius* in Hellen. p. 145. — Vocem Ἀδάλαιον proxima ſequitur apud *Heſych.* Ἄδαλος, ἄσβολος. miror in Auctario cur Ἄρδαλος *Hemſterhuſio* placuerit: mihi hoc aeque ac praecedens ex Gloſſario videbatur Laconico: ſac ibi vitioſe ſcriptum Ἀδαλ· ut Graecum videretur, ος adiici potuit ab *Heſychio*: genuina forma fuiſſe videtur,

Ἄδδα, ἄσβολος.

eſt Ἄζη, vel Ἄζα. *Heſychius*: Ἄζα, ἄσβολος, κόνις. Iterum: Ἄζη, ξηρασία, κονιορτός. ibidem: Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τȣ̃ ἀζαίνειν τȣ̀ς καρπȣ̀ς. *Lexicon Sangerm MS.* penes Cl. *D. R.* Ἀζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ

καλεῖται. οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ. — Ut Latine *ſiccus*, αὖος Graece dicebatur *pauper*, *egenus*: *Horat.* 1 Epiſt. XVII, 12. C.
Lucian. T. II. p. 523, 80, 81. T. III. p. 319, 61. ἡ ἔνδεια dicitur αὐχμὸς σκευαρίων in *Ariſtoph.* Pluto v. 840. forma loquendi eſt *Theocriti* Eid. I, 50. ἐπὶ ξηροῖσι καθίξαι, *in ſicco ponere*: *Plautina eſt*, Aulul. II, IV, 18.

Pumex non aeque eſt aridus, atque hic eſt ſenex.

haec poſui, ut Lectori docto perſuaderem, ubi vulgatur apud *Heſych.* Ἄαδα, reſtituendum:

Ἄδδα, (id eſt Ἄζη, αὐχμὸς, ξηρότης,) ἔνδεια· Λάκωνες. οὕτω καὶ (imo, οὕτως) Ἀριστοφάνης ἐν Γλώσσαις.

De Gloſſario Laconico; de Suidae Lexico; et de Indice Scriptorum Suidae praefixo. p. 293. A.

Primam exhibens *Heſychius* Gloſſarum Laconicarum, Gloſſarium memorat *Ariſtophanis* Grammatici; ſemel etiam infra in v. Παρέκκος, (cuius vocis genuina mihi forma Laconica fuiſſe videtur Πούσσακορ, cum aliis Dorienſibus Πύσσαχος diceretur) vocis interpretamento ſubiiciuntur iſta: ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν. Omnium antiquiſſimi Γλωσσογράφοι fuerunt *Simmias Rhodius*, et *Ariſtophanes Byzantius*, ſub Ptolemaeo Philadelpho clarus: ex huius Gloſſario Laconico ſuſpicor pleraque *Heſychii* Laconica, nec tamen ab eo, qui Lexicon illud nobis conflavit, derivata. Nullus Grammaticorum, quorum ad nos ſcripta pervenerunt, mihi quidem legiſſe videtur Gloſſarium illud Laconicum *Ariſtophanis*. Qui permulta legerat, quae laudat, veterum Grammaticorum Gloſſaria, illud tamen *Ariſtophanis* neque *Athenaeus* legiſſe videtur: laudatur quidem ab illo III. p. 83. A. Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. ſed ipſius *Ariſtophanis* Gloſſarium non legiſſe doctiſſimum Gram-

maticum mihi certe plane conſtat ex iſtis L. III. p. 77. A. τὰ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαι φησὶ Κυδωναῖα ὑπὸ Ἀχαιῶν, τοῦτο λέγων Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. *Pamphili* copioſiſſimum Lexicon legit atque hinc multa nobis excerpſit *Athenaeus*: in ſuum illud
C. opus, libris conſtans XCIV, vel XCV, Gloſſarium etiam recepiſſe videtur *Pamphilus* Laconicum; recepit et Gloſſarium Creticum ab *Hermonacte* ſcriptum; et Italicum, voces etiam complexum Sicilienſium, *Diodori*: *Athenaeus* XI. p. 479. Διόδωρος ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις, καὶ Ἡράκλειτος, (legendum puto Ἡρακλέων· ut *Epheſius* Gloſſographus ſignificetur, laudatus ab *Athenaeo* III, p. 111. C. VII. p. 303. B. et ſaepius alibi:) ὥς φησι Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι (φασὶ) καὶ Ἡμίναν· παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου,

Καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίνας δύο.

καὶ Σώφρονος, (ſic leg. pro Σώφρων·)

Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίναν.

omiſſo *Pamphili* nomine, contraxit iſta, vel contracta dedit ex Epitome, *Euſtathius* in *Hom.* Il. X. p. 1389, 12. — Debet et *Athenaeo*, cui illinc forma ſincera reſtitui
p.294. poterit, haec *Euſtath.* in Il. X. p. 1355, 41. agens de voce
A. μαστὸς et μασθός· ἴσως δὲ, inquit, καὶ Μασθάλης κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Παφίοις δὲ Μασθὸς ποτήριον, σύστομον, ὡς εἰκὸς, ἐξ οὗ ἐβδάλλετο τρόπον τινὰ ὡς ἐκ μασθοῦ τὸ πινόμενον. Pocula fuerint forte perforata, quae mammae figuram habuerint; Μαθαλίδες dicuntur ab *Heſychio*; Μαθαλλίδας in Indicem Theſauri retulit *H. Stephanus* ex *Athenaeo*, ubi ſic iſta vox ſcribitur: miror *Caſaubonum*, cur Animadv. in *Athen.* XI, c. XII, nomen aliunde crediderit in Graeciam invectum: *Euſtathii* Μασθάλης monſtrat, ut opinor, veram ſcripturam Μασθαλίς. Nunc verba ponam *Athenaei*, non unam ob rationem notatu digniſſima, ex L. XI. p. 487, B. C. prout illa leviter emendanda cenſeo:

ΜΑΣΘΟΣ. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, (ὡς Πάμφι-
B. λος,) φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν.

ΜΑΣΘΑΛΙΔΕΣ. Βλαισὸς ἐν Σατέρνῳ φησὶν,
Ἑπτὰ Μασθαλίδας ἐπίχεε ἡμῖν τῷ γλυκυτάτῳ.

Πάμφιλος δὲ φησὶ, μήποτε ἐκπώματος ἐστὶν εἶδος, ἢ μέτρον, οἷον κύαθος; Διόδωρος δὲ κύλικα ἀποδίδωσι. — *Apollodori* primum *Cyrenaei* verba *Pamphilo* debet; eidem etiam verba *Blaesi*, Comici Ἰταλιώτȣ· haec hauſerat *Pamphilus* ex Italico Gloſſario *Diodori*: quo rariora Comicorum, *Scleriae*, *Blaesi*, et *Rhinthonis* explanabantur. *Poculum* quoddam Ὑστικκὸν dixiſſe *Rhinthonem* docet *Athen.* XI. p 500. F. vocem *Heſychius* tribuit Ἰταλιώταις, inventam in *Diodori* Γλώσσαις Ἰταλικαῖς· hinc a *Pamphilo* receptam: quaeque adeo ſub nomine *Blaeſi* laudant *Athenaeus*, et *Heſychius*, obſcuriſſima, ex *Pamphili* quoque Lexico probabiliter fuere derivata. Sed *Pamphili* Lexicon ingens in Epitomen contraxit recentior Grammaticus; quis? In ſua ſerie nomen exhibet *Veſtini Suidas* II. p. 753. Ουηστῖνος, Ἰȣλιος χρηματίσας, σοφιστής· ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλȣ Γλωσσῶν, βίβλȣς δ'. Poſtquam incidiſſem in iſta, non mirabar eiusdem nominis vitioſam ſcripturam, quam exhibet ex Scholio *MS. Montfauconius* in rerum optimarum, ſed et errorum pleno Diario Italico p. 214. ἐκ τῶν Διογενιανȣ̃ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐσηστίνȣ Ἑλληνικῶν. Ad *Suidam* nihil notatur aut a *Kuſtero*, aut, quod ſciam, ab aliis: in iſto Scholio ſcribendum Ἰȣστίνȣ nomen a me fuit ex indicio *Hemſterhuſii* monitum ad Scholia in *Eurip.* Phoen. p. 593. Ad nomen *Iuſtini* propius accedit, litera ferme tantum transpoſita, *Suidae* Οὐηστῖνος· ſic tamen, ut equidem opinor, ab ipſo *Suida* ſcriptum. Sed *Suidae* Lexico undecim nobilium Grammaticorum nomina praefiguntur: inter illa haec quoque proſtant: C. p.295 A.

Ἰȣστῖνος Ἰȣ̃λιος, σοφιστὴς, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλȣ Γλωσσῶν, βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός (imo ἐννενήκοντα έ, vel δ', ut etiam legitur alibi apud *Suidam.*)

Πάμφιλος, Λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τȣ̃ ε στοιχείȣ

ἕως τοῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ' Ζωπυρίων ἐπεποιήκει· eadem leguntur in Ζωπυ-
B. ρίων.

Quae his tribuuntur, ceterisque novem, non dubito quin ſcripſerint ſinguli. His vero praefixa quid tandem ſibi volunt?

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουΐδα. οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·
Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.
Ἑλλάδιος. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.

et reliqua, quae, Doctis nota, illic a quovis legi poſſunt, per Editiones *Suidae* propagata. Nihil ne ad hunc quidem indicem vel ab *Aem. Porto*, vel a *Kuſtero* legitur
C. adnotatum. Iſtos XIviros eſſe τοὺς συνταξαμένους ἐκεῖνο τὸ βιβλίον Σουΐδα, abſurdiſſimum eſt cogitatu. An itaque pater iſtius adnotationis indicatum voluit, quod cenſuiſſe videtur *Io. Alb. Fabricius* B. G. IX. p. 652, 653. *Scriptores illic* deſignatos, *ex quibus Suidas Lexicon ſuum compoſuit:* huius opinionis auctor ipſi fuit *Kuſterus*, qui in Praefat. „Lexicon, ait, ex variis compilatum eſt auctori„bus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui *ab ipſo* „*Suida Lexico* huic *praefixus putatur*, partim duo noſtri „Indices — Lectori exhibent." Ex his mihi conſtat, de hoc Indice ſaltem dubitaſſe Editorem, eſſetne ipſius *Suidae*, nec ne: Quod vero putant, ex iſtorum illud Lexicis conflatum, falſiſſimum eſt; ſi verum eſſet, alio certe modo fuiſſet indicandum. Ad initium iſtius Indicis iſta notat *Fabricius:*

p. 296. A. „Hunc non ab ipſo Suida, ſed alio neſcio quo fronti „Lexici praeſcriptum eſſe, parum eſt credibile; licet id pa„tere legentibus ait Conringius in Apologetico contra Bor„richium p. 440."

Ego, qui, Germanum eruditiſſimum, *Hermannum Conringium*, eiusque de multis rebus antiquis iudicia, ab aliorum ſententiis diverſiſſima, permagni facio, hac etiam de re unum vera arbitror iudicaſſe. — Qui conflavit *Sui-*

dae Lexicon, opus nobis in hac clade librorum veterum utiliſſimum, hominem eſſe noveramus ſtupidum et imperitum; ut falſarium nemo, quod ſciam, accuſavit. Si non fuit homo fraudulentus, iſtam notam, quocunque ſenſu capias, fronti Lexici ſui non praefixit *Suidas*; ſed qui librum vel deſcripſerat, vel deſcribi curaverat, ut ſpe- B.
cioſa hac fronte emptores alliceret. — Is, librum legens *Suidae*, Grammaticos praecipuos enotaverat, qui ab illo ſuis ſinguli locis laudarentur ut Lexicorum conditores: ſunt autem hi:

Helladius.	*Longinus Caſſius.*
Eugenius.	*Lupercus.*
Eudemus.	*Veſtinus Iulius.*
Zoſimus.	*Pacatus.*
Caecilius.	*Pamphilus.*
	Pollio.

De his ſingulis ne verbum quidem dicitur in nota *Suidae* praefixa, quod non ſuis locis poſuerit de ſingulis *Suidas*. C.
— Sed inter iſtos undecim *ſophos* in nota praefixa comparet et *Iulius Iuſtinus*,

Ἰȣστῖνος Ἰȣ́λιος.

is ſuo loco fruſtra quaereretur: in Οὐ — vero, ut iam ante dixi, reperitur

Οὐηστῖνος, Ἰȣ́λιος χρηματίσας.

non aliter ſcripſiſſe Auctorem notae praefixae, ſeries literarum in nominibus praefixis demonſtrat:

Ζωσ. Καικ. Λογγ. Λȣπ. Ἰȣστ. (imo Οὐηστ.) Πακ. Παμφ.

Emendatum itaque nomen *Iuſtini*, p. 297. A.

Ἰȣστῖνος,

correctori deberi ſuſpicor, qui primam curavit Editionem Mediolanenſem. — Sed attendenti mirum videri debet, inter τȣ̀ς συνταξαμένȣς τὸ βιβλίον Σȣΐδα σοφȣ̀ς, aut, ſi quis

ita malit, inter libros, ex quibus hoc fuerit opus *Suidae* conflatum, laborioſum *Pamphili* Lexicon memorari, et ſimul operis *Pamphili* Epitomen, a *Veſtino*, vel *Iuſtino* concinnatam; *Harpocrationis* autem Lexici, quod, ſuo loco memoratum, a *Suida* fuit adhibitum, nullam factam in Indice mentionem.

Ut, quid ſentiam, paucis declarem, (poterat enim longa a me his de rebus inſtitui diſputatio) *Suidam* ego
B. quidem iudico nullum vidiſſe Lexicorum, quae in fronte libri memorantur. — Habuit *Suidas*, quisquis ille tandem fuerit hominum, *Photii* Patriarchae Conſtantinopolitani Lexicon, quod ad nos pervenit: huius operis inediti hic etiam apographum habemus in Bibl. Leidenſi, labore benefico *Io. Alberti*: hinc nobis certo conſtat, illud opus *Photii* paene totum in ſuum Lexicon transſumſiſſe *Suidam*. Habuit et deſcripſit, ſaepe contraxit, *Harpocrationis* Lexicon: aliud praeterea, iſtius ſimile, Lexicon Rhetoricum minime contemnendum: perinſigne quoddam opuſculum veteris Atticiſtae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque Comoediarum, per Lexicon illud grande ſparſa, conſervavit. Ex *Apparatu Sophiſtico Phrynichi*, necdum edito, nonnulla deſumſiſſe *Suidam* ex Amico Clariſſimo *D. R.* intellexi. Lexi-
C. con etiam *Zonarae* deſcripſiſſe partim ſaltem *Suidam*, ex *Zonarae* Xenophonteis, quae, excerpta a *Leunclavio*, *MSS.* hic habentur in Bibl. Publica, probabiliter certe ſuſpicamur. Ab his paucis diverſa *Suidam* iſtius generis Lexica adhibuiſſe vix opinor. Qui aliorum ſic ex variis Lexicis deſcripſit obſervata; his tamen plurima primus adiecit, reliquis ad ſeriem literarum interiecta. Ex permultis libris, quos Indices requirenti monſtrabunt, Auctorum Profanorum et Eccleſiaſticis plurima excerpſit; magnam partem deſcripſit Scholiorum in *Sophoclem*, atque in *Ariſtophanis* praeſertim Comoedias, etiam in Theſmophoriazuſas, quae nondum fuerunt in Bibliothecis inventa. Quod ſi licet verum fateri, plerisque *Suidae* excerptis, ex libris, qui ad nos pervenerunt, ne Epigramma-
p.298. A. tum quidem Anthologia excepta, carere poſſemus ſine magno literarum detrimento. Sed libros habuit *Polybii*,

qui nobis nunc periere. Legeritne libros *Dionis Caſſii* nobis perditos, an aliunde *Dionéa* derivaverit, definire non auſim. Habuit certe aliorum pauca; et opuſcula *Aeliani*, *Iamblichi*, *Eunapii*, *Damaſcii*, quibus nos huc usque caruimus; non illa quidem, ſi quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen libellis ineditis excerpta *Suidae* cupide literarum antiquarum legimus amatores. — Tandem veriſſime ſcripſit *Hemſterhuſius* de *Suida* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plutum p. 324. „Nulla re melius „de nobis fuit meritus, quam conſervandis, quas apud ve„teres Grammaticos memoriae mandatas invenerat, Scri„ptorum antiquorum vitis." Huius partis, reliquae farragini longe me iudice anteponendae, praeſtantiam perſenſit etiam *Kuſterus*, qui in Praefat. ad Lect. Pag. V. „Vel B.
„ſola, inquit, hiſtoria Poëtarum, Oratorum, Hiſtorico„rum etc. quae in eo continetur, auro contra cara eſt, et „qua ſine irreparabili damno Reſpubl. literaria carere non „poſſit." Undecunque tandem vitas ſcriptorum veterum ſpectantia hauſerit *Suidas*; hoc beneficio cenſeri poterit centenos aliquot errores turpiſſimos redemiſſe. Sed nihil ex hac operis parte, omnium ſine dubio excellentiſſima, videbitur *Suidas* in ullo Lexicorum, inveniſſe, quorum ſit in fronte libri mentio; ut adeo huius indicis pater, ſi bonitatem iſtarum vitarum valuit perſpicere, nobiscum ignoraverit, unde eſſent iſta derivata.

Sed quando forte fortuna in hunc indicem eiusque auctorem incidi, nondum hunc nebulonem miſſum fa- C.
cio. Ex *Suidae* Lexico, quos hic Lexicographos ſuis locis ſingulos memoravit, omnes recenſuit eodem ordine, quo apud *Suidam* leguntur; niſi quod ex ſerie literarum *Eudemo Helladius* et *Eugenius* praemittuntur. Inter iſtos XI Lexicographos, nullum alium in *Suidae* collectaneis memoratum invenies, niſi, inter Οὐηστῖνον et Πάκατον medium, Ὠρίωνα.

Quem vero unum ante *Helladium*, λέξεων παντοδαπῶν conditorem, memorat *Suidas?*

DIOGENIANUM in Διογενειανὸς, ἔστιν, inquit, αὐτοῦ βιβλία ταῦτα,

Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον, ἐν βιβλίοις έ. ἐπι-
p.299. A. *τομὴ δέ ἐστι τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων έ καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. κ. τ. λ.*

Si *Iustinus* operis *Pamphili* concinnavit Epitomen, et nihilominus dignus fuit habitus, cuius nomen et libri titulus Indici praefixo insererentur; quae tandem causa *Diogenianum* hoc honore privavit? — Hic, opinor, falsarium fraudis tenemus manifestum. — Qui splendentem hunc pannum *Suidae* Lexico praefixit, aevi recentioris magistellus vel ipse scripsit mendacem illam ad Eulogium Epistolam, quae *Hesychii* Lexico praefigitur; vel illam certe legerat, a sodali quodam suo scriptam in laudem unius praesertim istius Lexicographi,

Diogeniani.

B. Istâ Epistolâ, rerum falsarum et absurdarum plena, prorsus nihil continetur, quod ullo modo respondeat Glossariis antiquissimis, sive optimarum rerum, quas liber *Hesychianus* complectitur, dignitati.

Est autem Epistola una cum Indice, quem libri frons ostentat,
[*ἐκ τῶν Ἀριστάρχου, καὶ Ἀππίωνος, καὶ Ἡλιοδώρου.*]
aeque aliena ab *Hesychii* Lexico, ac Index *Suidae* praefixus operi *Suidae*, eius optimae praesertim parti, disconvenit. Vera tamen narrantur in Indice, frontem *Suidae* ornante; vera etiam nonnulla in Epistola ad Eulogium, sed quae repererat auctor apud *Suidam*, de *Diogeniano*, de *Apollonio* Lexici Homerici Auctore, de *Di-*
C. *dymo;* absurde enim omnia illic narrata in fraudis fuissent vocata suspicionem: sed et splendide mentitur amicus Eulogii, fingens, quae nusquam extiterint; atque ita scribens, ut Lectoribus persuadere niteretur, Lexicon post epistolam a se scriptam fuisse contractum: qui hoc negavit dubitare utique non poterat, quin in variis Lexicis antiquis permulta (Glossae tamen diversarum gentium eximendae horum sunt numero,) reperta fuerint pleniora, quam nunc in *Hesychii* libro legantur. Quum scilicet

Ursini

Urſini Virgilius cum Graecis collatus Friſiacis eſſet *Coulonii* typis deſcriptus anno MDCCXLVII, illius rogatu quaedam huic addidi libello; tandem etiam, dum totus eſſet *Io. Alberti* in *Heſychio*, cuius ego librum paene puer iam contriveram, et cum *Homero* aliisque diligentiſſime p. 300. A. contuleram, adieci reliquis *Schediasma, de Epiſtola ad Eulogium Heſychio praefixa*, ſic ſcriptum, ut putarem, quae in illo diſputaſſem, viſum iri harum rerum intelligentibus vera, ſic ut cadere vix poſſent in dubitationem: nec tamen valde mirabar *Ioannem Alberti*, ſua quaedam iſti ſchediasmati per epiſtolam obmoventem. Sed hanc diſputationem ingredi nunc commodum non eſt. Nihil prolatum vidi, quod ab opinione me ſuſcepta demoveret, in qua dies me magis magisque confirmavit.

Nimis forte longe evagatus ſtationem nunc repeto.

In Adoniazuſas Theocriti. B.

Vſ. 10. Ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο] Latuit in his leve vitium, cuius indicium praebent Codices ſcripti: αἰὲν ἐμοῖο vulgatum fuit in Edd. Mediol. Ald. et Rom. Quod eſt in Ed. Iuntae Florent. αἰὲν ὁμοῖος, certe ὅμοιος, vel ὁμοῖος, legitur in duobus MSS. Florentinis, et in Vaticano, cuius Biblioth. alius Codex dedit ὁμοίως. notam ſibi lectionem Ed. Iuntinae in ὁμοῖον mutandam cenſebat *Fulv. Urſinus.* — ὁμοῖος, et ὁμοίως, ſcriptae lectiones, monſtrant, ut puto, veterem formam Doricam, illis ignotam qui libros deſcribebant, ἐμείως. et nos absque *Apollonio Alex.* cuius verba quaedam infra ponam, hanc etiam formam Italicam et Sicilienſem ignoraſſemus. Idem li- C
bellus ineditus iſta ſubminiſtravit *Corinnae:*

Μέμφομαι δὲ καὶ λιγυρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα,
Ὅτι βάνα φῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

Ego vero Myrtidem etiam argutam reprehendo, quod mulier nata cum Pindaro certare fuit auſa. Haec a *Io.*

Chrift. Wolfio publicata in Poëtriar. Fragm. p. 56. quibus ex libro fuo *MS.* ufus eft Cl. *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 94, fi veniffent in mentem viro Doctiff. Theocritea ποτ' ἔριν, ni fallor, intacta reliquiffet. Βῆναι ποτ' ἔριν Πινδάροιο, eft ἐρίζειν Πινδάρῳ· five potius εἰς ἔριν [ᾠδῆς] πρὸς Πίνδαρον βῆναι· vel Πινδάρῳ εἰς ἔριν ᾠδῆς ἐλθεῖν. Vulgatur apud *Paufan.* IX. p. 778. m. *Acheloï filias* φασὶν — κα-
p.301. A. ταστῆναι πρὸς τὰς Μέσας ἐς ᾠδῆς ἔργον· unâ literâ minus fcribendum, ἐς ᾠδῆς ἔριν. *Archias* in Marfyam:

Αἰωρῇ· Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης.

Anthol. III, c. VIII, ep. 3. ubi *Sidonius Antipater*, Anthol. IV, c. XII, 25. Venerem laudat Apellis,

Emerfam pelagi nuper genitalibus undis,

et *madidos capillos digitis* ficcantem, ad illam dicentes Minervam facit et Iunonem,

Οὐκ ἔτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

voce μορφᾶς in χειρῶν mutata, verfum iftum transfumfit *Lucilius* in ep. I, c. XXV, L. II. His certe lectis fatebitur Clar. *Reiskius*, ποτ' ἔραν, a fe excogitatum, inconfiderate in *Theocriti* verfum fuiffe receptum: fed et hunc abortum Pater ipfe dudum, credo, reiecit. — Senfum
B. verborum optime *Toupius* expreffit in Epift. ad *Warton.* p. 320. Indicat amicae Praxinoë, fibi cum marito, homine malo, atque invido, contentiones et rixas effe quotidianas: nec poterat mirari Gorgo, Praxinoën et Dinonem frequenter *coniecifse*, quod ille ait, *verba inter fe acrius*: quale viris mulierum, his contra tale videtur virorum ingenium: *Nolunt, ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro.* ante *Terentium* dixerat *Naevius*, tefte *Charifio* II. p. 177, *Quafi dedita opera, quae ego volo, ea tu non vis; quae ego nolo, ea cupis.* *Terent.* Hec. II, 1, 3. *Viris advorfari aeque ftudium eft*, etc. — Quod vero in ὁμοῖος et ὁμοίως latere putabam, ἐμείως, ab uno tantum adnotatum legi *Apollonio Alex.* in libello *MS.* περὶ Ἀντωνυμίας· ex apographo, quem fuo fibi aere comparavit Clariff. *Ruhnkenius*, quae partim male funt poft *Maittairii*

libellum, p. 424, vulgata, ut in Codice continua leguntur, describam, ad alia etiam novarum rerum cupidis inservitura: C.

Περὶ τῆς Ἐμοῦς.

Ἡ Ἐμοῦς, κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει κατορθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ σ προσφερομένης.

Πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς ους λήγει, (Τέους γὰρ) τῆς εὐθείας εἰς υ ληγούσης. Ἔτι καὶ Ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ Ἐμεῦς. αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι Ἐμεῖο, καὶ Ἐμείω, καὶ ἔτι, σὺν τῷ σ, Ἐμείως. καὶ Ἔμως δισυλλάβως παρὰ Ῥίνθωνι.

Ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Περὶ τῆς Σοῦ.

Τῇ μὲν οὖν Ἐμοῦ σύζυγος ἡ Σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδεδεγμένη κτητικῇ τε καὶ πρωτοτύπῳ. τῇ δὲ Ἐμεῦ, Σεῦ· Ἐμέο, Σέο· Ἐμεῖο, Σεῖο· Ἐμέθεν, Σέθεν· p.302. A. συνθέτῳ τε τῇ Ἐμαυτοῦ, ἡ Σαυτοῦ. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ Ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ Τεοῦς (nempe σύζυγος) Ἡρακλῆς τέους κάρων ἦν· Σώφρων. καὶ ἔτι Κόριννα, Περὶ τέους Ἑρμᾶς ποτ' ἄρ' ἔνα πυ κτενί. ἔστιν καὶ ἡ Τίους διὰ τοῦ Ι, ἣν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον. ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου.

Ἔτι τῇ Ἐμέος ἡ Τέος κατ' ἔγκλισιν σύζυγος. Ἐκπέφαντι τέος ταὶ δυσθαλίαι· Σώφρων. τὸ γὰρ ὀρθοτονούμενον κτητικὴν σημαίνει. Τεύς. αὐτὴ σύζυγος τῆς Μευς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἀφαίστῳ, οὐδέποτ' ἴοι γίνετ' ἐγὼν τεὺς ἀξιῶ. καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τευς τὶ μαθών· Θεόκριτος.

Ex Cod. transcripta partim certe

Meliora reddam, quam legenda acceperam.

Reliqua tamen *Apollonii* relinquens aliis corrigenda, monito Lectore, v. 5. pro Ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δ. scribendum, Ἐμέος, οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς κ. τ. λ. sola sumam dicta Poetarum expolienda. Ut ab ultimis ordiar, formas genuinas B. in *Theocriti* Eid. V, 39.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τευς τὶ μαθὼν —

custodivit *Apollonius*, in nullo Codice repertas a *Sancta-*

mando: τεῦς tamen hic et alibi in Theocriteis ſcriptum legi in ſola Ed. Florentina *Iuntae;* quam *Matthiae Röveri* ditiſſima mihi praebuit Delphenſis Bibliotheca. Ex *Theocrito* autem, quia Dorica Dialecto plerumque ſcripſit ad Ionicam emollita, perpauca repetens, *Apollonius* purioris exempla Dorismi ſumſit ex *Sophrone, Epicharmo,* ſimilibusque: ſed in Adoniazuſis, velut ad exemplum *Sophronis* expreſſis, accurate noſter Δωρίζων, probabiliter ſcripſerat ἐμείως.

C. Antecedunt obſcura quaedam *Epicharmi* verba, quae ſic ſcripta commodum ſenſum praeberent:

Οὐδέποτ᾽ . . . ἐγένετ᾽ ἀγὼν τευς ἄξιος.

Nunquam fuit certamen te dignum. Nomen Comoediae *Epicharmi*, Κωμασταὶ ἢ Ἥφαιστος, aliunde iam noveramus: in hoc nomine, inexſpectatum fateor, α ſcriptum retinui: praeter ea, quae attigit *T. H.* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 352. legere licet apud *Athen.* laudatum *Epicharmum* ἐν Θεαροῖς, (hi ſunt θεωροί,) ἐν Ἑορτᾷ, καὶ Νάσοις etc. conf. *Koenius* ad *Gregor.* p. 86. —

Si ſcribatur Ἐκπέφανται, pro ἐκπέφαντι, *Sophronis* verba,

Ἐκπέφανται τέος ταὶ δυσθαλίαι.

p.303. A. ſincera videbuntur, et forſan ſignificare: *Manifeſta fuerunt infortunia tua.* Pro ἀναυξὴς, δυσαυξὴς, et εὐαυξὴς, uſurpata fuerunt Ἀθαλὴς, Δυσθαλὴς, et Εὐθαλὴς· haec etiam figurate: *Heſychius:* Εὐθαλέοντι, εὐδαιμονοῦντι. eleganter *Archytas* in *Stobaei* Floril. p. 13, v. 34. νόσοι μακραὶ σώματος καὶ πηρώσιες αἰσθατηρίων ἀπομαραίνοντι τὰν εὐθάλειαν τᾶς εὐδαιμοσύνας. ſimile verbum huius, vel participium, ἀπομαραίνοντι potuit in *Sophroneis* legi: ſenſu proprio δάφνας ἀθαλεῖς, vel ἀθαλλεῖς, καὶ μεμαραμμένας dixit *Plutarchus* in *Pompeio* p. 635. B.

Corinnae verba apud *Apollon.* ad mentem *If. Voſſii* reſtituit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 84,

Περὶ τέυς Ἑρμᾶς ποτ᾽ Ἄρευα πυκτεύει.

Super te, vel *de te pugilatu certat cum Marte Mercurius. Wolfius*, p. 58, dederat, π. τ. Ἑρμῆς ποτ᾽ ἄρ᾽ εὖ ἀπονη-

τί * *de te M. aliquando bene ſine labore.* * — Sed ſcri- B.
bendum omnino, — ποτ' Ἄρηα. *Mars* quidem Aeolice dicebatur etiam Ἄρευς· ut erant et Aeolica, Ἀχίλλευς· Πήλευς· Βασίλευς· ſed flectebantur Ἀχίλληος· Βασίληος· Ἄρηος. vid. *Etymolog. M.* p. 189, 29. et 47. ubi Ἄρευς ſcribendum cum *Sylburgio*.

Unicum adhuc ſupereſt in verbis *Apollonii, Sophronis,*

Ἡρακλῆς τέως κάῤῥων ἦν.

Te praeſtantior erat, ſive fortior, Hercules: comparetur Corydonis illud *Theocritei* Eid. IV, 8.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ſed quod in *Sophroneïs* dederat *If. Voſſius*, καρώνην, vide in quantum errorem iuvenem praecipitaverit, harum rerum valde peritum, *G. Koenium*, ad *Gregor.* p. 83. — C.
κάρων ἦν ſcriptum legitur in libro *Ruhnkenii*: literam tantum duplicavi, ut eſſet vox quibusvis uſitata Dorienſibus κάῤῥων· ſed et illud κάῤῥων video *Toupium* occupaſſe in Append. Notarum atque Emend. in *Theocritum* p. 19. Huic ego facile perſuaſerim, praeter alia Dorica ſine auctoris nomine prolata, haec apud *Etymologum* p. 492, 38. *Sophronis* eſſe verba:

Ναὶ κάῤῥων βῶς.

Alcmanis iſta ſunt in *Apollonii Alex.* Syntaxi III. p. 211.

Νικῷ δ' ὁ κάῤῥων.

Melior, vel *fortior, victoriam adipiſcatur:* κάῤῥον dixerunt *Archytas Stobaei* Floril. p. 269, 35. *Areſas Lucanus* in Ecl. *Canteri* p. 105, 41. 43. Argileonidis de filio Braſida Spartiatide dignum dictum vulgari Dialecto habetur apud *Plutarch.* T. II. p. 219. D. ter, partim ſaltem, p. 304. A.
Doricâ, T. I. p. 55. D. T. II. p. 190. C. et p. 240. C. Μὴ λέγητε (*Spartanorum illum fuiſſe praeſtantiſſimum*) ὦ ξένοι· καλὸς μὲν γὰρ ἦν κἀγαθὸς ὁ Βρασίδας· πολλὼς δὲ ἁ Λακεδαίμων ἔχει τήνω κάῤῥονας. Recordabatur, ni fallor, hujus dicti Scipio, vel potius *Livius*, cum illum dicentem facit, ubi ſponſam Aluccio Hiſpano tradebat inviolatam, L. XXVI, c. 50, 7; *Si me virum bonum credis eſſe*, —

ſcias multos noſtri ſimiles in civitate Romana eſſe. — Ne haec quidem adeo quidquam faciunt ad *Theocritum;* ſed, dum literis prodeſſe cupio, *Theocritum* ſpectent, an Dialectum Doricam, ſive literas in univerſum, qui quidem vere harum ſunt atque iſtiusmodi obſervationum amatores, perparum intereſſe arbitrabuntur. Haec horumque
B. ſimilia deſpicientes ut nimis operoſe ſcripta, et parum ad *Theocritum* facientia, interim ſupra modum laudantes erudita *Ez. Spanhemii* in *Callimachum* obſervata, hos ego quidem pro ingenio facillime feram.

Vſ. 11. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα,] Hanc verſus lectionem, ex Ed. Flor. iam probatam ab *Henr. Stephano*, quum Codicibus MSS. confirmaretur, recepi pro vulgata, τοιαῦτα Διώνα. unus ſaltem Codicum Florent. Δίνωνα τοιαῦτα· alius, et Codex Vaticanus, Δίωνα τοιαῦτα, praebuerunt *Sanctamando.* Δίκωνα legit in Pariſino *Ruhnkenius.* Quam *Toupius* memoravit, veram nominis formam, Δείνωνα, probarem equidem *Theocrito* reſtitutam. Duo fuerunt ſatis uſitata nomina, Δείνων, et Δεινίας. *Dinonis* Perſica vel ex *Cicerone* nota ſunt, et
C. *Cornelio Nepote;* ſed illud ignorant literatores, ex hoc hiſtorico veraciſſimo multa nobis *Aelianum* conſervaſſe in Varia Hiſtoria. Illinc etiam arbitror derivata, quae tradidit V. H. Lib. I, capp. 31. 32. 33. 34. L. II, c. 17. L. VI, c. 14. quaeque habet de Aſpaſia et Cyro Iuniore L. XII, c. 1. haec, pereximia, ſoli nunc debemus utiliter ſcrinia nobis antiquiorum compilanti Sophiſtae Italo. — Argolica ſcripſit *Dinias*, Δεινίας· quod nomen, in Αἰνείας depravatum, latet in *Scholiis* ad *Pindari* Iſthm. IV, 104. — Forma autem loquendi huius, quae obtinet in verſu *Theocriti*,

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα.

ſimillima legitur in *Ariſtophanis* Acharn. v. 593,

Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;

p.305. A. et in *Euripidis* Androm. v. 671.

Τοιαῦτα λάσκεις τὰς ἀναγκαίας φίλας;

bis iſta ſic recte ſcripta leguntur in edito *Etymologico* p. 555, 56 et p. 557, 53. τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις legitur in *Etymologico* Bibl. Reg. Pariſinae *MS.* quod adhibuit Clar. *Ruhnkenius*: *Sophocles* Elec. v. 522.

πολλὰ πρὸς πολλάς με δὴ
Ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
Ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ, καὶ τὰ σά.

VI. 12. Ὅρη γύναι, ὡς ποθορῆ τύ.] Utrumque Doricum eſt et Theocriteum: ὅρη non ſignificat *vides*; ſed *vide*: *vides* ſcribitur ὁρῆς in Eid. V, 73. ubi ſcribi etiam poterit ὅρης cum *Dan. Heinſio* p. 333. — Ut hic, ὅρη legitur ſupra in huius carminis v. 2.

ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. B.

et in Eid. VII, 50. — ὅρη, φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει.
ſic in Eid. I, 140. — θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει.

vid. *Etymolog. M.* p. 348, 4. et p. 478, 12. ubi ad Ἵστη· τίθη· πίμπλη· — τὰ τοιαῦτα, inquit, καὶ Δωρικά εἰσιν· οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι πίμπλη κοὶ κόα. καὶ τὸ ὅρα, Ὅρη. ſcribendum cenſebat *Sylburgius*, πίμπλη, καὶ κόη, [ἀντὶ τοῦ κόα] Ignorabat vir accuratiſſimus, Mimi *Sophronis* fragmentum, et mulieris illic latere nomen, ſic legendum:

Πίμπλη, Κοικόα.

Tu *Coecoa* ſcyphum nobis *imple*: haec commodum nobis ex eodem Mimo ſervavit *Athenaeus* IX. p. 380. E. Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις κατὰ κοινότερον κέχρηται λέγων,

Περίφερε, Κοικόα, τὸν σκύφον μεστόν. C.

corrigit errorem ſuum *Caſaubonus* Anim. IX, c. VII, initio, ex Ed. Aldina et ex Cod. MS. nomen Κοικόα reſtituens; alio Mimi fragmine, quod adhibet (ex p. 409. A.) ſatis confirmatum. — Mulierum mihi etiam nomina videntur in fragmentis Mimorum *Sophronis* apud *Apollon.* περὶ Ἀντωνυμίας (ed. *Reitzii* p. 423. C.)

Ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ Ῥώγκα.

et in libello περὶ Ἐπιῤῥημάτων MS.

Αὐτῶ (id eſt αὐτόθεν) ὁρῆς Φύσκα.

haec ex apographo Cl. *Ruhnkenii* cum vicinis *Koenius* edidit ad *Gregor.* de Dial. p. 161. et 162.

Vſ. 14. Ναὶ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφῦς.] Tres ſaltem
p.306. A. Codices dant Ναὶ τὰν πότνιαν· ad duo enim Florentinos, ex Ed. *Wartoni* notos, Codex accedit Paris. adhibitus a Clar. *D. Ruhnkenio:* πότνα et πότνια quamvis uſitato more ponantur in Theocriteis, hic ſcribi potuit πότνιαν· nam, ut apud alios Poëtas plura ſimilia, prima correpta leguntur et apud. *Theocr.* Δάφνις· τέχνη· πότμος etc. — *Pater* a pueris *dimidiata verba tentantibus*, ut loquitur *Minucius Felix*, dicitur απ, πα· παπα· videantur a me ad *Herodotum* notata P. 307, 37. quaeque pauca vere ſcripſit *Anna Fabri* ad *Callim.* h. Dian. v. 6, laudata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 148. — Quae ad Ἀπφῦς Theocritéum ſcripta ſunt permulta examinare non lubet: cur *Scaligero*, Anim. *in Euſeb.* p. 119. Ἀπφῦς etiam ſcriptum videatur Ἀφῦς non exputo. — Suſpicor huius ſimile quid lectum in *Sophroneis:* hinc ortum, quod eſt in *Etymologico M.*
B. p. 651, 7. Πάππα. — ὅτω λέγεται παρὰ Συρακκσίοις ὁ πατὴρ, πᾶς· καὶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τȣ̃ π, πάππα. utrum illic etiam Πᾶ ſcribendum, an Παπ; *Mater* certe Sicilienſibus etiam Μᾶ videtur fuiſſe dicta.

Vſ. 15. Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὴν Πάντα) νίτρον —] Ex duobus Codd. Flor. vocula μὲν in μὰν mutata, et δὲ fuit ex Vaticanis interiectum cum *Toupio*, qui in Append. Notar. in *Theocr.* iſta longe aliter interpretatur, quam ceperat *Reiskius*. *Toupius*, iſta fere cepit, ut Gallus Interpres *M. de Longepierre*,

L'autre jour; car chez moy l'autre jour tout ſe nomme.

Reiskius, verſu ſequente ingenioſe mutato, quintum de-
C. cimum ſic corrigere tentabat:

Ἀπφῦς μὲν τῆνος (πρώαν θὴν πάντα λέγωμες)
Νίτρον —

Ex utriusque ratione verſus numeroſus evadit. Neutrum

vero probasset *Dan. Heinsius*; ex cuius libello, rarius occurrente, nonnulla hic ponam. Quum *Horatii* opera cum Animadvers. suis auctioribus ederet secunda vice *Dan. Heinsius*, *Librum* huic editioni praefixit *de Satyra Horatiana*: tertia vice edito, cIↄIↄcxxix, typis Elzevirianis *Heinsii Horatio* non animadversiones tantum accessere meliores, sed et de Satyra Horatiana perdoctum opusculum altero tanto auctius, atque in duo libros divisum: in hac Edit. libelli circa finem libri II, p. 282. ista leguntur:

„Theocritus, cum Sophronis Mimos, decimo et „quinto Idyllio, crebriuscule insertis quam solet perso- p.307.
„nis, imitatur; dedita opera similes orationi immiscuit A.
„versiculos. Quid enim iste si non talis?

„Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν, λέγομεν πρώαν θήν.

„In autore praesertim, quo numerorum aeque studiosus „nemo forte unquam extitit; ita quidem, ut Bucolicis „continuis totas saepe ῥήσεις absolvat.

Vs. 16. Νίτρον καὶ φῦκος] In Theocritea elegantem hanc observationem amicus mecum communicavit *D. Ruhnkenius.*

„Praxinoë nitrum et fucum sibi emi volebat, quo for„mam interpolaret, in publicum proditura. Ad *malam* „*rem muliebrem* (ut Terentius vocat Heaut. II, 3, 48. ubi B.
„videndus Bentlejus) non minus *nitrum* pertinet, quam „fucus. Ovid. Medicam. Fac. vs. 73.

„*Nec cerussa tibi, nec nitri spuma rubentis*
„*Desit.*

„ubi Theocritum laudat N. Heinsius. At maritus, homo „antiquus et frugi, pro nitro et fuco salem attulit, tacite „monens uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non „nugas muliebres. Sensum loci vidit Toupius in Append. „sed minus diserte explicuit." — Puellas Christianas *nitro* abstinere iubebat *S. Athanasius;* cuius hanc in rem verba dabunt *Casauboni* Animadvers. in *Athen.* XV, c. 1. virginesque, quibuscum viri etiam sancti rem habebant, *oculos circumducto nigrore fucare*, nolebat *Cyprianus*: vid. C.
Ez. Spanhemius in *Callim.* h. in Del. v. 198.

VI. 16. Νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων] Vellem Codex nobis aliquando fidelior verbum ſuppeditaret, ἔβα, quod his *Reiskius* (cuius hic illic proſtant coniecturae feliciter audaces) ſuſpicabatur interſerendum. Hoc ſi prodiret alicunde, et, pro ἀγοράσδων, forma vulgaris, quales paſſim dant et in his Doricis ſcripti Codices, ἀγοράζων, una litera mutata ſcriberem ἀγοραξῶν· atque adeo dediſſe crederem *Theocritum:*

Νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραξῶν,
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν.

p.308. A. Illud ἔβα primum requirere videtur, in Codicibus, in primis etiam Edd. repertum, v. 17. Κῆνθε· copulantem literam omittentes Editores nulla nitebantur auctoritate niſi unius *Zach. Calliergi*, qui primus Ἦνθε φέρων invexit in Romanam Edit. Iam vide quam bene conveniant: ἔβα — ἀγοραξῶν· Κῆνθε φέρων· *vadebat nitrum et ſucum ex inſtitoris pergula emturus; et domum venit adportans nobis ſalem.* Iungitur et a *Theocrito* cum participiis ἔβα. Eid. V, 9.

τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος;

Eid. XX, 17.

Χά μὲν ἔβα με λιποῖσα.

verba etiam *emendi* ſimiliter conſtruuntur: *Antiphanes*
B. in Timone apud *Athen.* VII. p. 309. D.

Ἥκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους
Λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς.

Epicharmus apud *Pollucem* X, 80.

κάρυξ ἰὼν
Εὐθὺς πριῶ μοι δέκα νόμων μόσχον καλάν.

Conf. *Bentlej.* c. *Boyl.* p. 263. ſed ſic *Epicharmum* ſuſpicor ſuo aevo vocem ſcripſiſſe νόμων, quam poſtea aliter ſcribebant: *nummos*, νούμμους, Tabula Heracleënſis vocat ΝΟΜΩΣ, v. 75. — eleganter *Archeſtratus*, ut Ereſiam e Lesbo farinam lurconibus ſuis commendet, nive magis

illam dicit esse candidam; quin Deos, si quando farina vellent uti, illa usuros, atque iturum Mercurium, qui illinc ipsis emat, apud eumdem *Athen.* III. p. 112. A.

Λευκότερ' αἰθερίας χιόνος· θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν C.
Ἄλφιτ', ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.

Ausus est et ipse *Varro* scribere quae *Nonius* nobis servavit in v. *Simpuvium*: *Non vides ipsos Deos, si quando volunt gustare vinum, derepere ad hominum fana, et — tum ipsi illi Libero simpuvio vinitari?* Sua quisque Helena non contenti frequenter isti coelestes ad homines etiam natos natasque ex Olympo derepebant: sed impia sane videri debuerunt, quae Deorum scribit venustus irrisor *Lucianus* de Sacrif. (T. I. p. 533.) §. 9. — In loco *Theocriti* de emturo more usitatissimo diceretur, ut ἀπῆλθεν ἀγοράσων, ἔβα — ἀγοραξῶν. Verbis motum significantibus sic, ut notum est, participiorum accedunt futura: *Soph.* Trach. v. 83. Οὐκ εἶ ξυνέρξων; v. 163. ὡς τι δράσων εἶπε, κὰ θανέμενος. Antig. v. 292. Ναὸς πυρώσων ἦλθε, κ. τ. λ. — p.309. A. Quid hic esset σκανὰ, *Scaliger* ad h. l. verbo iam monuit: *Casaubonus* exhibet ex Cod. Genev. Scholion: ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες. in nundinis, et ubi hominum esset celebritas, *tentoria* defigebant vel *casas* venditores, in quibus merces suas exponerent: has σκηνὰς *Casaubonus* tractavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 164. (quem conf. in *Sueton.* Iul. Caes. c. 40.) et perdocte Anim. in *Athen.* IV, c. xx, p. 301. 302. occasione tituli dramatis Comici, Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. sic secundum *Casaub.* mulieres dicuntur *quae in foro et viis publicis locum occupant, ubi sua umbracula destituant: ita*, ait, *soliti facere mercatores quoties celebratur aliqua panegyris.* Eadem est ratio locutionis θέαν καταλαμβάνειν. de qua *P.* egit *Leopard.* Em. I, c. xiii. — Dum instabat Alexan- B. driae pompa regia Adoniorum, hominum celebritas mercatores illuc deduxit.

Vs. 17. Ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς] Quia a voce πᾶχυς ducta composita terebantur in usu, non aliter scripsisse puto *Theocritum*, quamvis aliorum more Doriensium *cubitum*

dixerit πᾶχυν Eid. VII, 67. ut in hymno Dorice ſcripto *Callimachus* in Pall. Lav. v. 5. hoc ego dudum ante in alio eiusdem hymni loco cenſui reſtituendum, quam virorum Doctorum vidiſſem coniecturas, (*Arnaldi* tamen noveram iuvenilia tentamina) quae mihi magis etiam paene dixerim perſuaſerunt ſcripſiſſe *Callimachum* v. 93.

Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶκτον ἀηδονίδων
Ἆγε, βαρὺ κλαίοισα.

C. In vulgatis, Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι — Μάτηρ μὲν — particula μὲν male repetita vitii iam ſuſpicionem movit *Henr. Stephano*; — *Ambabus ulnis amplexa filium* ſic diceretur uſitato more πήχεσιν ἀμφοτέροις παῖδα περιλαβοῦσα· paulo diverſa eſt ratio *Homerici* in Od. P. v. 38.

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

Bionéi I, 42.

Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο.

Euripidéi in Phoen. v. 314. legitur in *Ariſtoph.* Ran. v. 1357.

Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.

Parum aut nihil diſtant προσπτύξασθαι τινά, περιπτύξασθαι, et ἐναγκαλίσασθαι: quorum hoc *Polyaeno* reſtituen-
p.310. A. dum eſt, pro εὐηγγελίσατο, IV, c. XI, §. 1. Iovem *Callimachi* h. I. v. 46.

Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο.

— Praxinoës ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς a *Toupio* redditur, *an overgrown fellow, a Patagonian*: poſſet talis ab Anglica de plebe muliere forſan etiam dici *a great he-fellow.* Latine *magnus homo, longus homo, longurio*, de fatuis et bardis, ſive de iis dicebantur, in quorum *magno corpore* ne *mica* quidem ineſſet *ſalis*: ſed *longus* ille Syracoſiae Dinon pumilio videretur iuxta illum ſpectatus, in quem dicitur Anthol. II. c. XIII, ep. 10.

— ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις.

B. nihil ad coloſſum Rhodium, octuaginta cubitorum ſecun-

dum *Simonidem* Anthol. VI, c. IV, ep. 4. — Homines procera ſtatura τετραπήχεις dicuntur ab *Ariſtoph.* Ran. v. 1046. Vesp. v. 547. In Italia qui ſenos pedes haberent, ſtatura eſſe videbantur, quae iuſtam non excederet: vid. *Caſaubon.* in *Suetonii* Tiber. c. 68. Gigantum cadavera δεκαπηχέων inventa narrat *Pauſanias* locis a me ad *Herodotum* indicatis P. 556 ubi mortuum dicit nobilem Perſam μεγάθεϊ μέγιστον ἐόντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πηχέων βασιληίων ἀπέλιπε τέσσερας δακτύλους. Ne gigantes quidem δεκαπήχεις noſtrae aetatis viris primariis mirabiles videntur, qui quidem fidem ſociis etiam habent navalibus, Patagoniam ſibi gentem viſam, ut libenter audientes emungant pecuniola, fabulantibus, de qua dubitare velle paene piaculum eſſet. In multis, quae milleni ſibi veriſſima perſuadent, haud profecto valde credulus, *Iſ. Voſſius* cuiusvis e China vicinisque inſulis venientis fabellas ut veras narrationes venditabat: et notum eſt quid de Alexandrina Foederis antiqui converſione cenſuerit, cenſuiſſe ſaltem videri voluerit, eruditiſſimus ille *Iſ. Voſſius.* Hoc ſummus ingenio homunculi. C.

Vſ. 18. Χῶμος ταὐτάγ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.] *Et meus Dioclidas eiusdem prorſus eſt ingenii, pecuniae pernicies.* Ut in vita quotidiana mulieres inter ſe garrientes, in ſcena *res ſuas* apud alios etiam adverſus maritos *conqueruntur*, ut loquitur *Titinnius* Comicus; cuius e Fullonibus hi duo quoque ſunt verſus apud *Nonium* in v. *Comeſt*,

Ego me mandatam meo viro male arbitror; p. 511. A.
Qui rem disperdit, et meam dotem comeſt.

de ſuo Chremete *Terentii* Nauſiſtrata in Phorm. V, 3, 5.

pol mei patris bene parta indiligenter
Tutatur: nam ex iis praediis talenta argenti bina
Capiebat ſtatim: hem! vir viro quid praeſtat? D. bina, quaeſo.
N. *Ac, rebus vilioribus, tamen duo talenta.*
virum me natum vellem:
Ego *oſtenderem.*

Ab homine prisco Dioclîda saepe probabiliter in se dictum, in maritum retorquet Theocritea Gorgo. — Φθόρος ἀργυρίω est ἀργυρίȣ φθορεὺς, vel διαφθορεύς. Ab Attica
B. plebe, et huic callide suffragantibus, Socrates τῶν νέων habebatur διαφθορεύς. nutrix, quae male sedula perdiderat alumnam, a Phaedra vocatur *Euripidis* in Hippol. v. 682. φίλων διαφθορεύς. Quid sit *herilis pernicies* initio Mostellariae *Plauti*, satis ostendunt quae paulo post sequuntur:

pota, perde rem,
Corrumpe herilem filium, adolescentem optimum,
Dies noctesque bibite, pergraecamini.

Quod ego quidem arbitror, diversa *Thomas Mag.* permiscuit in v. Λοιμός. Ut Ὄλεθρος· Βάραθρος· Τύμβος (*in Aristoph.* Lys. v. 372;) Φόνος Dorice (secundum *Eustath.* in *Hom.* Od. K. p. 391, 33;) sic adhibetur ab Atticis Φθόρος. vid. *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Apoll. v. 133. In
C. hunc sensum, Φθορεὺς, ut puto, nusquam apud veteres invenietur positum. Quod ex *Aristide* profert *Thomas*, illinc distat. Ut a *Plauto herilis pernicies*; a *Cicerone pernicies provinciae*; φθόρος illic dicitur πόλεως· *Tragicus* apud *Ciceron.* de Divin. I, c. 21.

ex oraclo voce divina edidit
Apollo, puerum, primus Priamo qui foret
Post illa natus, temperaret tollere:
Eum esse exitium Troiae, pestem Pergamo.

Catullus XXVII, 5.

Vos, quo lubet, hinc abite lymphae,
Vini pernicies.

Pernîcies pecuniae maritus a muliere dicitur *Theocriti* Sy-
p.312. racosia φθόρος ἀργυρίω. — Hoc autem in versu frequens
A. haerebat vitium in v. ταῦτα· quod ad mentem *Reiskii* et *Toupii* fuit a me sublatum: *Wintertonus* formam Doricam ἀργυρίω iam olim Cantabrigiae vulgaverat: editionem aliis meliorem male postea neglexerunt.

VI. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.]

Horum ſenſum Graece eruditus ſic expreſſit *M. de Longepierre*:

Ne m'acheta-t-il pas cinq toiſons de brebis,
Ou de chien pour mieux dire, et peut eſtre encor pis:
Reſtes de vieilles peaux, rien qu'ordure et pouſſiere,
D'un travail infini l'inutile matiere? B.

Ut ab ultimis ordiar, unus Codicum ἅπαν ῥύπον *Salvinio* praebuit: hoc, vulgo uſitatius, in ſuis etiam legiſſe videtur, certe profert ut huius *Euſtathius*, et alibi, et in *Hom.* Il. A. p. 81, 34. — *Meras ſordes* ſic vocat ſuo more ſcribendi *Theocritus*, de quo nonnulla dici poterunt in verſum paene ultimum huius carminis, quo reſtitui ex Codd.

Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν.

Vulgatam lectionem, Ἑπτὰ δραχμῶν, ſuo loco reliqui, meliorem illam arbitratus alterâ, et fortaſſe ſinceram, ſi forma reſtituatur δραχμᾶν, Dorica, non illa tantum in libris, ſed et in marmoribus antiquiſſimis occurrens. — MSS. Codices partim duas dant voces Ἑπτὰ δραχμῶν, partim unam Ἑπταδράχμως· poſterius, praeter Codices primae praebent Edd. Mediolanenſis, Veneta, Florentina, Romana; haec quidem exhibet, ut ne verſus vicinis longior ordine ſuo exerraret, C.

ζʹ· δράχμως κυνάδας· et mox, εʹ· πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

Ex Edd. antiquis Ἑπταδράχμως in ſuam recepit *Reiskius*; ab idoneis etiam iudicibus *R. Bentlejo*, et *P. Weſſelingio* probatum; hoc quidem in Diſſert. Herod. (in quam ſua quae habebat in *Herodotum* optima collegit ut exſtarent obſervata,) p. 152, et in nota ad *Herod.* VI, c. 89. *Bentlejo* in iis, quae lis cum *Carolo Boileo* nobis exquiſita peperit, ubi diſputat vir Magnus de Pecunia Sicula, p. 249. Latinorum *Lennepii*; quae dudum cum *Phalaridis* Epiſtolis in lucem prodire potuiſſent, ſi per librarium licuiſſet. — Hoc in loco ipſi *Bentlejo* forma Dorica — ως — fraudi fuit, qui certe mentis aciem non intendebat ſcribens Ἑπταδράχμως κυνάδας ſenſum hic eumdem praebere p. 315. A.
atque alterum Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας· „The ſenſe (inquit

„*Diss. upon Phal.* p. 444.) indeed will be the same still, „but the composition will be more elegant." Sed πόκοι dici potuerunt Ἑπτάδραχμοι, vel Ἑπτὰ δραχμῶν, non κυνάδες, ut puto, quomodocunque tandem accipiantur. *Wesselingium*, qui genium sermonis minus perspexerat quam *Hemsterhusius*, aut *Bentlejus*, non adeo mirabar, ista scribentem in *Herodoti* L. VI, c. 89. „διδοῦσι δὲ πεν„ταδράχμους sani coloris est, sicuti ἐλυσάν σφεας διμνέως „binis in singula capita minis L. V, 77. *Theocritus* Id. XV, „19. Ἑπταδράχμως κυνάδας, quemadmodum ex *Aldina* „principe eximie reparavit *R. Bentlejus*." Sed si in singu-
B. la capita duarum illic minarum pretium voce διμνέως designatur, quod verum est, quomodo tandem *Wesselingius* intellexit Ἑπταδράχμως κυνάδας; — Nunc *Toupium* audiamus, quid super hoc loco scripserit ad *Wartonum* p. 330,

„Ἑπταδράχμως — probant viri eruditissimi. Sed aliud „est Ἑπταδράχμως, aliud Ἑπτὰ δραχμῶν. Quod Bent„lejum nostrum ad Phalarin fugisse miror. Πέντε πό„κους Ἑπτὰ δραχμῶν λαβεῖν, est *Quinque vellera septem* „*drachmis emere*. Πέντε πόκους Ἑπταδράχμως λαβεῖν, „est *Quinque vellera, singula septenis drachmis, emere*. „Herodotus VI, 89. — διδοῦσι δὲ, πενταδράχμους ἀποδό„μενοι, *sed dedere, vendentes singulas quinis drachmis*."

dare per legem non licebat naves: fraudem legi, Athe-
C. niensibus gratam, adhibuere Corinthii, naves vendentes parvo, vel potius nullo, quinque drachmarum, pretio. Hoc fere sensu quin accipi debeat Herodotéum, νεας πενταδράχμους ἀποδόσθαι, dubium nullum est. sed Πεντάδραχμον in aliis loquendi formis significaret τὸ πέντε δραχμῶν ἄξιον, *quod quinque drachmis aestimaretur*: teste *Polluce* IX, 60. τὸ δραχμῆς ἄξιον, Δραχμιαῖον *Aristophanes*; §. 59. τὰ στατῆρος ἄξια, Στατηριαῖα dixit *Theopompus* Comicus: τὸ τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον, dixerunt Τετράδραχμον secundum *Ammonium*: *bona duobus* vel *tribus talentis* aestimata, οἶκον διτάλαντον et τριτάλαντον. *Isaeus* Orat. II. p. 38, 34. p. 39, 40. p. 40, 28. p. 41, 1. p. 42, 40. scripserat p. 46, 8. κεκτημένος τὸν τριτάλαντον οἶκον, id est τριῶν ταλάντων ἄξιον. ut ipse etiam loqui solet

in

in talibus *Isaeus*: p. 72, v. 38. Κίρων — ἐκέκτητο — ἀγρὸν μὲν Φλυῆσι (ab isto pago suum adversarium semel orator dixit Φλυέα p. 68, 44. non Φιλέα, quod vulgatur; atque illud etiam dederat *Harpocr.*) καὶ ταλάντε ῥαδίως ἄξιον. v. 42. ἔπιπλα — ἄξια τρισκαίδεκα μνῶν. vid. *Dinarchus* apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 181, 1. Οἶκοι ταλαντιαῖοι καὶ διτάλαντοι memorantur a Demosthene I. c. Aphobum p. 508, 92. huc Pollux spectabat in his IX, 54. καὶ Διτάλαντον δ' ἂν εἴποις κατὰ Δημοσθένην, καὶ Τριτάλαντον οἶκον, vel ἐσίαν. δεκατάλαντον expressit *Terentius* hoc versu in Phorm. II, III, 46. p. 314. A.

At si talentûm rem reliquisset decem.

Quae *sexdecim talenta*, dotem, attulisset, ἑκκαιδεκατάλαντον in Plocio dixit *Menander* in *Gellii* N. A. II. c. XXIII, ex emendatione *A. Heringa* Observ. p. 252. Χιλιοταλάντες dixit *Alexis* Athen. VI. p. 237. C. quam vocem *Plutarcho* restituit *Bryanus* T. I. p. 100. B. *Minâ aestimatum* Μναιαῖον· *duabus*, Δίμνεν dixerunt, etc. ad Ἑξάμνεν καὶ Δεκάμνεν, καινῶς παρασχηματισθὲν ἐκ τῆς Μνᾶς, multa notat *Eustath.* in Od. T. p. 715, 18. qui ex *Aristotele* Μναιαῖον (quod habet et *Athen.* III. p. 89. A.) adnotavit in Od. Φ. p. 754, 13. Εἰκοσίμνες ἔρανος ex *Lysiae* Orat. perdita *Pollux* servavit IX, 57. Ex his, opinor, planissime liquet Ἑπταδράχμως, hoc an illo sensu capiatur, ab his *Theocriti* prorsus alienum esse; ubi usitata praepositionis ἀντὶ ellipsi, iungenda videntur B.

Ἑπτὰ δραχμῶν, vel δραχμᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

ut recte cepit Scholiasta, sic interpretatus ista: ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασεν ε ποκάρια.

Hoc certe sententia postulat: *septem drachmis quinque heri vellera emit.* Sed his scribendis vacantis animum advertit constans Codicum et Editionum antiquarum duplex lectio, Ἑπτὰ δραχμῶν· et Ἑπταδράχμως· tandem veram mihi videor scripturam detexisse in his latentem, quae illinc una litera ablata renascetur: scripsisse *Theocritum* arbitror; C.

Ἑπταδράχμω, κυνάδας,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

id est πέντε πόκους ἠγόρασεν ἀντὶ ἑπταδράχμου. sic nummus designabitur, ἑπτάδραχμον dictus, *cuius valorem drachmae septem aequarent.* *Pollux* IX, 60. ἦν δὲ ἡ Δραχμὴ οὐ νόμισμα μόνον, ἀλλὰ καὶ Πεντηκοντάδραχμον, καὶ Πεντάδραχμον, παρὰ Κυρηναίοις. καὶ Τετράδραχμον ἐκαλεῖτο, καὶ Τρίδραχμον, καὶ Δίδραχμον. τὸ δὲ παλαιὸν τοῦτο ἦν Ἀθηναίων νόμισμα, καὶ ἐκαλεῖτο Βοῦς. Nummi itaque fuerunt pro valore dicti Πεντηκοντάδραχμον· Πεντάδραχμον· etc.
p 515 A. Cum haec Alexandriae scriberet *Theocritus*, Cyrenaicae regionis pars maxima sub imperio Ptolemaei erat Philadelphi; et nummus aureus, cuius valor dimidium minae aequaret, dictus Πεντηκοντάδραχμον, illius cusus auctoritate atque imagine fuit insignis. Nemo iam, opinor, mirabitur, cur Syracosiam mulierem, quae Alexandriae habitaret, utentem fecerit Poëta voce Ἑπταδράχμω. Pro Τετράδραχμον forte suspiceris Τέτραχμον a *Polluce* scriptum: ut enim, ob usum frequentem et facilitatem pronunciandi, pro τετράπεζα, *mensa quadripes* τράπεζα fuit dicta, τὸ τετράδραχμον νόμισμα contracte dixerunt Τέτραχμον. *Ammonius*: Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δέ, τὸ τεσσάρων δραχμῶν, nempe ἄξιον· quod, a lectore supplendum, etiam in talibus omittitur. *Eustathius* in Il. H. p.
B. 532, 20. τραχυφωνίαν πέφευγε καὶ ὁ τὴν τετράπεζαν καλλιφωνήσας εἰς Τράπεζαν· καὶ τὸ τετράδραχμον, εἰς Τέτραχμον. paene eadem bis iterat. *Zeno*, teste *Diogene Laërt.* VII, 18. [τοὺς τῶν σολοίκων λόγους] ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῆ κεκομμένοις. — Praeter plurima nomina iocosa, quibus protervi iuvenes meretrices notabant, haec etiam vitiata praebet ex opusculo *Gorgiae* editus *Athenaeus* XIII, p. 596. F. Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλουμένην Παρόραμον, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλόμενον. legendum Λύμην, vidit *Casaubonus*; haesit ad Παρόραμον· ubi adpellationis adest ratio, mihi quidem liquet scriptum ab *Athenaeo*: καὶ ἑτέραν, τὴν καλουμένην Δίδραχμον· quod facile depravari potuit in ΑΡΟΡΑΜΟΝ. — Secundum *Ari-*

ſtotelem apud *Pollucem* IX, 62, Cyrenis aurei quoque nummi (mercatoribus) erant in uſu, dicti a valore Τετρα-στάτηρον· Διστάτηρον· et Ἡμιστάτηρον· mediam harum vocum reſtituendam ſuſpicor, pro vulgatis καὶ στατηρ. — Paulo ante *Pollux* §. 57. ὅταν, inquit, εἴπωσι Πενταστάτηρον, (de pondere poſitum) πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν. quae tum proxima ſequuntur, hic in gratiam Docti Lectoris proponam ad mentem *R. Bentleji* emendata, atque explanata ipſius viri Magni verbis: C.

„ὡς ἐν τῇ Ἐπικράτους παρακαταθήκῃ,
„Ὅταν γὰρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς,
„Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾶν,
„Πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

„Sententia eſt: ſi quis ex plebe illa urbana, albus et ſoli „inſuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel leviſſi„mum ligonem vix quinque librarum pondere ſuſtulit, „ſtatim anhelus ſit et ilia ducit: ἄνω γίγνεται, ut Horat. p.316. A.
„*ſublimi fugies mollis anhelitu.* quod Iul. Scaliger non in„telligebat."

Iſta *Bentleji* ſunt ex Epiſtola *MS.* ad *Ti. Hemſterhuſium* olim data, cuius apographum *Ruhnkenius* et ego nacti ſumus a *Franciſco Hemſterhuſio*.

Vſ. 19. Κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,] Quae praecedunt, voces Ἑπτὰ δραχμῶν, ab his poſita diſtinctione ſeparavi, illas cum ſequentibus ſic coniungendas arbitratus, Ἑπτὰ δραχμῶν, vel potius Ἑπταδράχμω Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές. ut *vellera*, priusquam nominaret Gorgo, per contemptum dixerit,

κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν·

Haec (niſi quod ex Edd dedit πηρῶν) pro ſinceris habebat B.
Toupius Emend. in *Suid.* III. p. 282, duabus coniecturis tentavit in Epiſt. ad *Wartonum* p. 321. Sed moleſte non feret, ſi dixero, neutram illarum mihi videri veriſimilem; nec μηρῶν, neque πυγῶν· quarum hanc praeſertim, ut eſt vir ingenioſus atque eruditus, eleganter exornatam ſtudet commendare Lectori. Minus adhuc *Ioſ. Scaligeri* mihi placet inventum, legentis,

κινάδων γραιᾶν ἀποτίλματα πυῤῥῶν.

ut diceretur *vulpinos pilos pro lana* Dioclidas attulisse. Editiones etiam primae praebent, et Codicum collatorum plerique, γραιᾶν ἀποτ. πηρῶν· πηρᾶν admisi, repertum in duobus saltem *Theocriti* Codd. servatum etiam in *Scholiis MSS. in Hermogenem*, ubi haec laudantur Theocritea. — Vocem γραιᾶν recte *Theocriti Schol.* interpretatur προ-
C. βάτων γεγηρακότων. *Vellera* itaque significantur, *ovibus vetulis mutilisque vi avulsa*, atque adeo *lacerata.* — Ὄϊες autem γραῖαι dici potuerunt: Γραίας ἐρείκης θωμὸν dixit *Aeschylus* Agam. V. 303. Γραίας ἀκάνθης πάππος *Sophoclis* est ex perdito dramate apud *Plutarch.* T. II. p. 1100. C. quo spectat in *Hesychii* Lex. Πάππος ἀκάνθης. Γραῖαν ὠλένην *Euripides* Ione v. 1213. Ut autem γυνὴ γραῖα, simpliciter etiam γραῖα, sic et ὄϊς dici potuit: *Lexicon vetus MS.* penes Cl. *Ruhnkenium*: Γραῦς, — ἔστι καὶ ἡ Γραῖα, τῆς γραίας· Εὐριπίδης, γραῖαν μὴ τρέσας. — Πηραὶ sunt *mutilae*: Παρὸς, pro πηρὸς, a *Theocrito* scribi non potuit, et nusquam, opinor, invenietur· Ἀπαρὲς tamen, a πηρὸς ortum, et Φρεμπάρωσις, τὴν φρενοβλάβειαν signi-
p. 317. A. ficans, apud *Hesychium*, sincera, prostant. — In sacris, ut notum est, animalia integra requirebantur, ὑγιῆ καὶ ἄπηρα· *mutila*, Diis, Deorum certe sacerdotibus, ingrata, πηρὰ dicuntur et ἀνάπηρα. τὸ ἀνάπηρα θύειν vitio dant Lacedaemoniis Athenienses in *Platonis* Alcibiade II. T. II. p. 149. A. *Hermippi* Comici versus servarunt Scholia in *Aristoph.* Av. v. 1406, et *Athenaeus* XII. p. 551. A.

Ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια,
Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

ob eamdem rationem Tenios ridet *Euphron* Com. Ibid. IX. p. 380. A.

Theocriteae Gorgoni non satis erat, vellera ovium, quae bonus Dioclidas emerat, velut sordes abiiciendas, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, dixisse γραιᾶν ἀποτίλματα πη-
B. ρᾶν· vocavit etiam illa, quo sibi despicatissima designaret, — Κυνάδας, *Scholiastes*, Κυνάδας, inquit, οἷον κύνεια, τραχέα. *Toupius*: „*vellera non ovina*, sed, si Diis placet, *canina.*" Potuit et hac voce *quisquilias* significare,

quales canibus proiiciebant; ſive vellera tantum digna, quibus, mox abiiciendis, manus abſtergerent, quaeque adeo uſum τῶν Κυνάδων praeſtarent: *Athenaeus* IX. p. 409. B. τὰς ἀπομαγδαλιὰς, ait, Λακεδαιμόνιοι ἐκάλεν Κυνάδας, ὡς φησὶ Πολέμων ἐν τῇ περὶ ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολῇ. Quia canibus proiiciebantur, ſic dictas a Lacedaemoniis adnotavit *Pollux* VI, 92. ἀπομαγδαλιαὶ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ σταιτῶδες, εἰς ὃ ἀποψησάμενοι τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρέβαλλον· ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι Κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλιὰν καλῦσιν. — *Theocriti* carminibus inſunt et aliae voces Laconicae; et in quinto carmine ſervulus loquitur *Lacon*, ex Laconica in Graeciam Italicam translatus: quinimo Ἰταλιῶται et Σικελιῶται Graeci partim erant origine C.
coloni Lacedaemoniorum: in hoc autem carmine Alexandriae habitantes mulieres loquuntur Syracoſiae. *Sophron* ipſe voces adhibuit, quae dicuntur a Grammaticis Laconicae: exemplo ſit rarior iſta, quam ſervavit Auctor *Etymologici* M. p. 334, 10. Ἐμβραμένα, παρὰ Σώφρονι ἡ εἱμαρμένη· ὑπερθέσει τῦ ρ, καὶ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν πλεονασμῷ τῦ β. καὶ Λάκωνες ὕτω λέγυσιν. Βεβραμένων· et Ἐβραμμένον, pro Ἐμβραμένον, dabit *Heſychius*. Noverat *Etymologus*, F vel B. vocibus interiectum, atque a P incipientibus praefixum a Laconibus, Syracoſiis, aliisque. vid. Etymol. p. 98, 4. p. 214, 51. p. 257, 52. p. 426, 13. p. 700, 32. utilis eſt in his cautela, quam adhibuit *Apollon. MS.* περὶ Ἐπιῤῥημάτων· quae legi poteſt in Excerptis ab *Iſ. Voſſio* p. 435. B. C. — Saepe autem alias etiam p. 318. A.
literas, ſed praeſertim literam P amabant Dorienſes nonnulli et Aeoles transponere. *Heſychius*: Δρίφον, τὸν δίφρον· Δωριεῖς, καὶ Εὐστόχιος· faceſſat hinc inexſpectatus *Euſtochius*; in ſede vacua ſcribi forte poterit: [Δωριεῖς,] ἀντιστοίχως. ὁ βάτραχος, Βότραχος non tantum, ſed etiam Βράταχος et Βόρταχος dicebatur: praebet iſtas formas *Heſych.* Apollinem, τὸν Κράνειον, Κάρνειον vocabant, ut ſcribit *Pauſanias* in Laconicis, p. 239. μεταθέντες τὸ ρ κατὰ δή τι ἀρχαῖον. Τὴν ἑορτὴν Cyprii dicebant Ἐροτιν· hanc veram eſſe vocis *Heſych.* ſcripturam patebit *Euſtathium* conferenti in *Hom.* Il. Γ. p. 288, 29. et in Od. Φ. p. 759, 4.

De multis unicum huius generis proponam, alia quae-
B. dam additurus, ex *Etymologico M.* p. 723, 17.

Σπέργυς, παρὰ τὸ πρέσβυς, τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς· καὶ ὑπερθέσει, Σπέργυς. περὶ παθῶν.

Ut pater *Apollonius Alexandr.* filius etiam *Herodianus* Dialectorum fuit peritiſſimus; atque ex huius opere περὶ παθῶν, praeter alia ab *Etymologo* plurima, iſta deſcripta ſunt de voce Σπέργυς. In πρέσβυς literam B etiam in Γ tranſiiſſe non mirabitur cui formae huius vocis et illinc ductarum ex lapideis innotuerint monumentis, in Creta, dudum poſtquam hinc illuc abiiſſet *Meurſius*, repertis: ὁ πρεσφὺς, e veteri Lingua, Πρέσβυς dictus, in uſu ſignificans *aetate venerandum*, flectebatur etiam in πρεσβίων et πρέσβιστος. hoc ubi traditur ab *Etymologo* p. 753,
C. 22. verſus adfertur *Aeſchyli* turpiter vitiatus, ſed facile corrigendus ex eius Septem c. Theb. v. 396. ubi Πρέσβιστον ἄστρων legere licet: ex *Sophoclis* Satyrica, ut puto, fabula, Triptolemo, ſervatus eſt ſenarius apud *Heſych.* in v. Δαΐς·

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν.

Incertus *Poëta* meminit et aliorum cum laude,

Πρεσβίστας τε θεῶν Ὑγιείας μειλιχοδώρου.

ſic verſus erat ſcribendus in Eclogis *Stobaei Canter.* p. 5. in fine; ubi male *Grotius*, Πρεσβυτάτας, ſuam nobis dedit, ut centies alibi, coniecturam, p. 117. in *Erinnae* tamen verſu *Grotius* in Floril. *Stob.* p. 49. recte ſcripſit,

Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα Κῦδος —

vocis vim ex interpretibus ſolus reddidit *Lipſius:*

Nam dedit ſoli tibi cana Parca Regium ſceptrum —

p. 519. A. Vulgaris formae poteſtatem egregie *Sophocles* expreſſit apud *Plutarch.* T. I. p. 533. B. a Nicia, cuius prudentiſſimi Ducis, opibus, genere, rebusque geſtis inclyti, ſumma tum erat auctoritas, a Nicia iuſſus in decem Imperatorum concilio *Sophocles* primus ſententiam dicere, ὡς

πρεσβύτατος ὢν τῶν συστρατήγων, ἐγώ, φάναι, παλαιότατός εἰμι, σὺ δὲ πρεσβύτατος. ista *Sophoclis*, viri in suo genere Maximi, suo se tamen pede metientis, Niciae perplacere debuit modestia, se quidem *annis*, sed ipsum in rempublicam meritis *graviorem* (*Terent.* Heaut. IV, 1, 32.) esse confitentis. Qui summum imperantem repraesentabat, *legatus* adpellationem accepit Πρέσβεως. Olim usitata hoc sensu Πρέςβις et Πρεσβεὺς abierunt in desuetudinem: *legatus* dictus fuit Πρεσβευτής· *legati* Πρέσβεις dicebantur, et Πρεσβευταί· plerumque tamen ab Atticis Πρέσβεις. ad hanc formulam corrigenda mihi videntur a B. Graecis Grammaticis, atque a recentioribus eruditis scripta.

ὁ Πρεσβευτής, Dorice vulgo Πρεσβευτὰς, sic et in quibusdam Cretae civitatibus; sed in aliis dicebatur Πρειγευτάς. In Creticis monumentis, quae primus edidit eruditiss. *Chishullus* in Antiq. Asiat. et illa reperietur forma, sed et haec, a Grammaticis nobis non adnotata, nec mira tamen; cum et in aliis Dialectis consonantes literae in ἰῶτα mutatae fuerint: in Decreto IV Saxiorum, p. 115. dicuntur Teïi misisse πρειγευτὰς, tum mentio fit

ΠΕΡΔΙΚΚΑ ΤΩ ΠΑΡΑ ΤΩ ΒΑ
ΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΩ ΠΡΕΙΓΕΥΤΑ.

ubi paulo post ex lapide ΔΙΕΛΕΓΟΝ edi debuerat, non ΔΙΕΛΕΓΕΝ. In Rhauciorum (V) fit mentio p. 116.

ΤΩ ΠΑΡ ΑΝΤΙΟΧΩ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΕΙ
ΓΕΥΤΑ ΑΓΗΣΑΝΔΡΩ. C.

et,

ΤΩΝ ΠΑΡΑ Τηΐων
ΠΡΕΙΓΕΥΤΑΝ.

initio quoque decreti dicuntur παραγενόμενοι πρειγευταὶ παρὰ τῶ δάμω τῶ Τηΐων ποτὶ Ῥαυκίων τὰν πόλιν. In fragmento decreti Latiorum, p. 122. Τήϊοι, συγγενεῖς καὶ φίλοι διὰ προγόνων ὑπάρχοντες, ψάφισμα καὶ πρειγευτὰς ἀπέσταλκαν.

— *Seniores*, vel *Senatores*, quibus mandatum erat cu-

rare, ut in pompis aliisve diebus festis solennibusve omnia rite atque ordine fierent, dicuntur

p 320. A. Οἱ πρείγιστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας,

in formula Foederis inter Latios et Olontios, apud *Chishull.* p 134 — *Senatus Princeps*, variis dictus adpellationibus, quemque Graecarum Inscriptionum, quas Nobiliss. *Caylus* publicavit *dans son Recueil d'Antiquités*, T. II, prima, Cyzicena, vocat

ΑΓΕΜΟΝΑ ΒΟΥΛΑΣ

vocatus videtur ab Hierapytniis Cretensibus

ΒΟΥΛΑΣ ΠΡΕΙΓΙΣΤΟΣ.

sic probabiliter insculptum fuit lapidi, ex quo in Venerabilis *Montfauconii* Diario Ital. p. 74. vulgatum fuit

ΒΟΥΛΗΣ ΠΡΗΓΙΣΤΟΣ.

praeter cetera vitiosa; ex gr.

ΕΠΡΑΧΘΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥΓΝΗ.

B. pro Ἱεραπύτνᾳ *Hierapytnae:* illinc fecit laboriosissimus Editor, *Datum fuit decretum in sacra pugna.* Talium errorum affatim reperire licet in Graecis Inscriptionibus; qui sic sunt indicandi, ut ne Graece minus docti deterreantur ab istiusmodi monumentis egregiis utiliter, quomodocunque tandem id fiat, si lapidum modo ductus exhibeantur, publicandis. Uno nunc loco, quamvis in his nihil vetet emansores esse, defungar ex Formula Foed. inter Hierapytnios et Priansienses: istius marmoris, quod Oxonii servatur, legere licet v. 29.

Πρειγήϊα δὲ, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορηΐω, παρεχόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριάνσιες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἰ δὲ μὴ παρίσχαιεν, ἀποτεισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων τᾷ

C. Πρειγείᾳ στατῆρας δέκα.

In his ultimis ἁ Πρειγεία notat ipsam *legationem*, sive *legatos*; ut legati saepe *Livio* dicuntur *legationes.* Initio Πρειγήϊα sunt τὰ πρεσβεῖα, Ionice dicta πρεσβήϊα. legatis

ad iter faciendum publicitus data πρεσβεῖα, dicebantur et ἐφόδια, et πορεῖα· nonnunquam tamen distinguuntur ut *legativum*, et *viaticum*: nunc satis erit de his agentes indicasse *If. Casaubon.* et *Iac. Duportum* in *Theophrasti* Char. p. 101. p. 583. 584. In marmore vero Cretico,

Πρειγήϊα, ὧν κα χρείαν ἔχη πορήϊω·

sunt legativa, quibus opus habuerint ἕνεκα πορείας, vel ἐφοδίας, *pro viatico.*

Vf. 21. Τὰν περονατρίδα λαζεῦ] Λάσδευ hic *Theocritus* probabiliter scripserat, ut in Eid. VIII, 84. scripsit, p. 321. A.

Λάσδεο τὰς σύριγγας.

Qui perpauca talia, habet tamen *Hesychius*, Λασδοίατο, λαμβάνοιντο· sed ubi series literarum formam requirere Laconicam videtur. Ista vero forma in ευ saepe viros Doctos in *Hesychio* decepit, turpesque peperit errores. — Τὰν περονατρίδα, quam paulo post vocat τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα v. 34. attigi ad *Herodot.* p. 416. ubi mulieres Atticae ante gestasse narrantur ἐσθῆτα Δωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην· cum vero fibulis essent abusae in cive, qui solus ex praelio redierat, confodiendo, iussae publicitus dicuntur μεταβαλεῖν ἐς τὸν λίνεον κιθῶνα, ἵνα δὴ περόνῃσι μὴ χρέωνται. — Ἀμπεχόναι περονάτιδες *Antipatro* Anthol. III, c. XII, ep. 52. una voce vocabantur ἐμπερονατρίδες. de hac veste iam dixerunt *Casaubon.* Lect. *Theocrit.* p. 272. et *Io. Meursius* Spicilegio ad *Theocritum* p. 74. B.

Vf. 22. Βᾶμες etc.] In plerisque Codd. inventum altero Βῶμες, quod in Palatino legit *Salmas.* in Florentino Cod. *Sanctamandus*, mutatum nolui; quantumvis sit de rarissimis; et in his Poematis φρασέωμες, θάνωμες, et similia recte scripta legantur. — In aliis quibusdam α locum invenit pro ω. — In vf. 23. [Βᾶμες] Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· multo melius mihi videtur quam, quod in duobus minimum Codicibus fuit lectum, Θασόμεθα. — Quam vf. 24. adhibet Poëta, formam, Βασίλισσα, adversus Atticistas alii etiam adfirmarunt; sed nemo dedit, qualia *Hem-*

C. *sterhusius* in *Lucian.* p. 92. et in Addendis in *Thomae M.* p. 144. — Ut βασιλὶς et βασίλισσα· βαλανὶς et βαλάνισσα· sic φυλακὶς dicebatur, et φυλάκισσα· hoc alibi nusquam legi, nisi in Graecis factis de Hebraeo *Salomonis* cantico I, 6. ἔθεντο με φυλάκισσαν ἐν ἀμπελῶσιν. — *Heroïnae*, Ἡρωΐναι, et Ἡρῷναι· eaedem sunt ac *Heroïdes*. Sed pro Ἡρωὶς dicebatnr et Ἡρωΐσσα· et contracte Ἡρῷσσα. Ut apud *Apollonium Rhodium*,

Ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι·

in Epigrammate legitur *Nicaeneti*,

Ἡρῷσσαι Λιβύων ὄρος ἄκτιον αἵγε νέμεσθε, —
Ἡρῷσσαι Λιβύων χαίρετε δεσποτίδες.

sic lego versum primum cum *Toupio* in Epist. Critica p. 16. Formam Ἡρωΐσσα, Ἡρῷσσα· *Salmasius* adnotavit in Inscript. *Herodis Att.* p. 125, conf. p. 95.

p.322. A. Vs. 24. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα] Hoc alteri, Ἐν ὀλβίῳ, cum *T. H.* et *Reiskio* praetuli. Formatum ab Ἐνόλβιος, *Toupio* placet, Ἐνολβίῳ ὄλβια πάντα. Ἄνολβος quidem, Ἀνόλβιος, et Ἔνολβος fuerunt in usu· sed ἐνόλβιος inveniri non puto. — Qualis in Ἐν ὀλβίῳ, sive ἐν ὀλβίῳ, obtinet, vulgatissimam fuisse ellipsin, vel proverbia monstrant,

Ἀεί τις ἐν Κύδωνος,

apud *Zenob.* Cent. II. Prov. 42. *Diogen.* VII, 42. et apud *Zenob.* II, 46.

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι.

huc spectabat *Theocritus* Eid. XVI, 106.

Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν.

In *Sophoclis* ex Tereo versu scribendum apud *Stobaeum*
B. Floril. p. 421. 2.

αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς
Ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.

minus recte *Grotius* emendavit p. 282. — Ὄλβιος dicebatur eximie, non ὁ εὐτυχὴς, sed ὁ εὐδαίμων. hinc ipsi Dii,

Immortali aevo ſumma cum pace fruentes,

dicebantur etiam ὄλβιοι. In *Euripidis* dicto, quod legitur in Medea v. 1228.

> Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ,
> Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
> Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

verſu primo legit, vel certe ſcripſit, Auctor dramatis *Chriſti Patientis* v. 1015. — ὄλβιος φύσει· tertio, — ὄλβιος δ' ἂν οὔ.

Vſ. 25. Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] C.
Verſum, qualis ab initio fuit vulgatus, reliqui; cuius etiam emendatius ſcripti ſententia nimis abrupta videri poterit; neque abſurda *Reiskii* coniectura, verſum hic intercidiſſe ſuſpicati. In *Gregorii* de Dialectis libello legitur p. 149.

> Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Koenius, „In iſta, inquit, lectione verſus Theocriteus „vulgato eſt multo numeroſior; in quo ſenſus etiam apertior futurus eſt, ſi in εἶπας unica litera addatur,

> „Ὧν ἴδες, ὧν εἴπαις καὶ ἰδ.

„quando Scholiaſtae ſupplemento non opus erit." In uno Codicum, quos *Sanctamandus* adhibuit, χ' ὧν εἶδες, in alio legitur εἶπες. aliae lectiones vitiatae proſtant in *Koenii* Adnot. in *Gregor. Toupius* corrigebat in Addendis in P. 323. A.
Theocritum p. 368. b.

> Ὧν ἴδες ὧν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ad quae in Scholiis iſta paene reſpondent: ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. Dubio quidem vacat ἴδες· ſed, pro εἴπαις ἂν οὖν ἃ ἴδες, cur tandem ſcripſiſſet ὧν ἴδες ὧν εἴπαις; Ad eamdem paene rationem, qua *Toupius*, verſum emendabat *Eldikius*. — ego vero ſuſpicor a vulgatis ſcriptisque diverſam hic latere lectionem, non ex Codicibus, ſed a Critico aliquando detegendam: — ὧν εἶδες, vel ἴδες, mihi vix Graecum; illa quoque mira videntur in Scholiis: ἐξ ὧν εἶπες καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἄν. Ne ſic quidem ſcriptus verſus,

Ἂν ἴδες ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι,

B. placeret ut Theocriteus: *Utinam quae quidem videris enarrares.* — In VI. 26. Ἕρπειν cum aeque repertum sit in Codd. ac Ἕρπην, a me fuit probatum, ut et v. 28. καθεύδεν, pro καθεύδην. — Ista vero,

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη,

significant, καιρὸς ἂν εἴη ἀπιέναι· et saepius eleganter, infinitivo sequente, adhibetur, ὥρα δή σοι. hic ὥρα tantundem paene valet ac καιρός· ut apud *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 566, 29. ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει ἰέναι· ubi legitur in MS. Cod. Leid. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐδόκει ἰέναι. in eumdem sensum scripsit *Paulus* ad Roman. XIII, 11. ὥρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνȣ ἐγερθῆναι. attigit *Gatakerus* A. M. P. c. XXVI.

Quod sequitur adagium, si seorsim spectetur,

ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά,

C. in istum certe sensum adhiberi potuit, quo cepit *Erasmus* in Adag. *Ignavis semper feriae sunt*; quo hic sensu ponatur a Gorgone Theocritea non satis liquet. — *Reiskius* sententiam illinc effecit satis probabilem: „Nos — nunc „non sumus otiosae, sed vel maxime negotiosae, quare „istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus." Platonicas illic vir Doctissimus cogitabat λόγων ἑορτάς, vel ἑστιάσεις, *Sermonum epulas*: ex *Platone Cicero* de Divin. I, c. 30. *partem animi* dixit, *quae mentis et consilii est*, — *saturatam bonarum cogitationum epulis*: sed in Topicis cap. V, *avidum*, inquit, *hominem ad has discendi epulas recepi.* — Figurate vocem ἑορτῆς *Aeschylus* iam adhibuit in Eumen. v. 191. aliquoties λόγων ἑστίασιν, λόγων ἑστιᾶν, et similia dixit *Plato*, quem

P. 324. A. alii postea sunt et in his imitati; de quibus legitur luculenta *Henrici Stephani* adnotatio, in Tomum III. operum *Platonis* prima. — Unicum *Platonis* locum adscribam, Theocriteo forsan explanando profuturum, ex L. V. de Rep. p. 458. A. τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι· ἔασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. *vanis* sic *cogitationum epulis animum pascere*, Galli dicere solent *bâtir des châteaux en Espagne.*

Vſ. 27. Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε Θὲς πάλιν.] Vellem nobis *Scholiaſta* convitium, αἰνόθρυπτε, vel quamcunque tandem vocem Poëta poſuerit, explanaſſet. Αἰνόδρυπτε, ut in Ed. Iuntae Florent. legitur in Codd. Vaticano, et Toletano, quem adhibuit *A. Schottus*: videtur illud in Latinis expreſſiſſe *Eobanus Heſſus*; B. cur alteri praetulerit, *Schottus* non indicat: ut Ἀμφιδρυφὴς et ἀμφίδρυπτος· dici potuerunt αἰνοδρυφὴς et αἰνόδρυπτος. horum quidem neutrum in Lexicis; alterum tamen legitur in verſu (forſan *Antimachi*) apud *Apollonium Alex.* in Excerptis ab *Iſ. Voſſio* p. 425. A.

Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τέα κατετυμβοχοήσα —

hoc ex *Heſychio* poſitum fuit pro κατὰ τυμβ. illinc olim enotatum. — Mirifica hic *Reiskius* excogitavit: pro αἰνόθρυπτε, corrigens αἶνυε, ῥίπτε· ſuum illud ἐς μέσον αἶνυε· interpretatur, *in medium affer*: tum, „ſubito, ait, con-„ſilium mutat, et ῥίπτε, ait, *abiice*, *omitte*. Θὲς πάλιν. „*depone rurſus*, aquam puta, urget enim alia res inter-„veniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles ſo-„piendas. redde illis culcitam mollem.*" Talia noſtra nollem aetate ab Editore ſcripta *Theocriti*. Noverat R. αἶνυε C. nusquam vel a ſe vel ab alio lectum, nedum ſignificare poſſe *in medium affer*: abſtineo reliquis. — Vulgatum Αἰνόθρυπτε explicatur in Cod. Paris. κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. enotatur ex Vatic. Cod. Οινοδρυπτε γραφεται αινοθρυπτε. An forte lectum etiam fuit Οἰνόθρυπτε; Quae *invitare ſe pluſculum ſolebat*, ſive *nimio vini uſu* debilitata, vel *fracta*, dici potuiſſe videtur Οἰνόθρυπτος· qualia ſunt in uſu οἰνοφλὺξ, οἰνομανὴς, et ſimilia. Quaevis convitia ab hera iactantur in miſeram Eunoam v. 30. 31. 33. 76. dicitur ab illa ἄπληστος· δύστανος· κυνοθαρσής, atque eadem tamen, a muliere quippe, paulo poſt δειλά. — Ut dubia ſit huius unius vocis lectio, pleraque vicina videntur ad nos ſatis ſincera perveniſſe; ſunt enim intellectu facilia, p.325. A. et pervenuſta; imitando de *Sophronis* loco quodam, ut ſuſpicor, expreſſa. — Ut hera hic apud *Theocr.* ancillae *Eunoae*, ſic *Coecoae* ancillae imperat domina in his ex

muliebri *Sophronis* mimo ſervatis apud *Athen.* IX. p. 409. A. Σώφρων ἐν γυναικείοις,

Τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δῦσα,
'Απόδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν.

ille ſuo more dederat ἁμῖν τὰν τράπεσδαν. ut *Alcman Athen.* III. p. 111. A.

Κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι.

Scripſi Κοικόα pro Καικόα. *Caſaubonus*, hic humani quid paſſus in Animadv. p. 697. non recordabatur eorum quae ante ſcripſerat L. IX. Anim. c. VII. p. 658. ubi probat iure
B. merito veterum Edd. et *MS.* Codicis lectionem in his *Sophronis*,

Περίφερε, Κοικόα, τὸν σκύφον μεστόν:

et recte corrigit alium errorem ſuum *Caſaub.* Haec vero *Sophron* etiam ἐν Γυναικείοις poſuiſſe dicitur ab *Athenaeo* p. 380. E. Accedat ad haec, quod habet *Etymologus* p. 478, 13. Πίμπλη, Κοικόα· ſupra tractatum ad v. 12. Nunc nemo dubitabit, opinor, quin genuinum ancillae nomen fuerit Κοικόα, ſive barbarum, ſeu fictum ex Κοεῖν, et κοῖ ſono porcellorum: vid. *Ariſtoph.* Ach. v. 746. Harum etiam rerum ſcientes, his lectis, ex eodem *Sophronis* mimo, locisque vicinis iſta tria petita fatebuntur: *Coecoa, ubi aquam dederis ad manus lavandas, repone tandem nobis menſam: — imple, Coecoa: — plenum ſcy-*
C. *phum, Coecoa, circumfer.* Fecerat Coecoa, quod ancillam feciſſe *Menandri* Συναριστῶσα indignabatur apud *Suidam* in v. Αἴρειν. Horum ſimilia duo fragmenta ſunt *Sophronis* mimi,

Ὕδωρ ἄκρατον εἰς τὴν (ἐς τὰν) κύλικα
et
'Εγκίρνα, ὡς εἴω.

fortaſſe coniungenda: quorum haec leguntur apud *Etymol.* p. 121, 30. ad verbum Εἴω· et redduntur κέρασον, ἵνα πορευθῶ· *infunde, ut abeam:* ad idem verbum firmandum ibid. p. 423, 24. Εἴω, τὸ πορεύομαι, ὡς φησὶ Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, 'Εγκίρνα, ὡς εἴω.

Duo fuerunt inter *Sophronéos* Mimi adfinis argumenti, quorum indices erant Ἁλιεὺς, et Θυννοθήρας. utrumque plus femel memorat *Athenaeus*: τὸν Θυννοθήραν etiam alii: huius pifcatoris filium, τὸν τȣ̃ Θυννοθήρα υἱὸν, de nomine pifcis Κωθωνίαν dictum fufpicatur *Athen.* p.326. A. VII, p. 309. C. *Pifcatorem* dico: *Theocritus* Eid. III, 25.

ἐς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι
Ὦπερ τὼς θύννως σκοπιάσδεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.

Codicum illic lectio τηνῶ probari debuerat: pro τηνῶθε, Dorice τηνῶ etiam dicebatur; ut pro πόθεν, πῶ· etc. vid. *Apollon. Alex. MS.* apud *Koenium* ad *Gregor.* p. 161. fignificant ifta: ἐκεῖθεν εἰς θάλασσαν πηδήσω, οὗπερ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς ἀπὸ μετεώρȣ τόπȣ σκοπεύων ἀγρεύει τȣ̀ς θύννȣς. *Varro* apud *Nonium* in v. *Cetarii*: *Non animadvertis cetarios, quum videre volunt in mari thynnos, efcendere in malum alte, ut penitus per aquam perfpiciant pifces.* — Priora *Sophronis* verba,

Ὕδωρ ἄκρατον ἐς τὰν κύλικα — B.

leguntur in *Athenaei* Epitome L. II. p. 44. B. ad illud firmandum: ὅτι καὶ ἐπὶ τȣ̃ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαιοὶ τὸ ἄκρατον. hinc apud *Euftathium* (qui nec mimum habuit *Sophronis*, neque ullum legit antiquum carmen Tragici, Comici, vel alterius Poëtae, quod nobis perierit) ad *Hom.* Il. N. p. 881, 22. Elegantiarum veterum ftudiofo non iniucundum fuerit Sophronéa quaedam comparaffe cum Theocriteis his,

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα.

Affer aquam, Eunoa. *Aquae laticem*, τὸ ὕδωρ, vocat Νᾶμα. mox iterum, Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει. Αἴρειν apud antiquiffimos Graecos, Εἰσαίρειν, et Προσαίρειν, (fed in vita quotidiana, et in certis tantum, quod faepius eft obfervandum, locutionibus,) idem fignificabant, ac φέρειν, εἰσφέρειν, et προσφέρειν. *Pherecrates* Com. apud *Suidam* in Αἴρειν, C.

Πρόσαιρε τὸ κανȣ̃ν, εἰ δὲ βȣ́λει πρόσφερε.

quorum hoc idem atque illud notat: ridebat ibi Comicus

nescio cuius absurdam tautologiam; ut paulo ante fecerat Tragicos irridens *Aristophanes* in Ran. v. 1190.

Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βȣ́λει κάρδοπον.

In Scholiis ad hunc vs. leguntur, illinc tamen multum diversa, παράλληλα quaedam ἰσοδυναμȣ̃ντα. hoc etiam velut *Platonis Poëtae*, Ὁρᾶτε τὸ δίηρες ὑπερῷον. Hic inexspectatus iste *Plato Poëta* in transcursu tamen iuvandus est. pro Πλάτων ποιητής· corrigendum, Πλάτων Ποιητῇ. *Poëta*, Ποιητής, nomen fuit aliunde notum dramatis Comici *Platonis*. Per *Platonem* apud veteres semper nobi-
p.327. A. lissimus Philosophus designatur: Comicus, etiam ubi Comoedia non indicatur, dicitur Πλάτων ὁ Κωμικὸς, non Πλάτων ποιητής. — Ut in versu *Pherecratis* Πρόσαιρε, legitur Εἰσήρετο, ἀντὶ τȣ̃ εἰσεφέρετο, in *Aristoph.* Vesp. v. 521. — ἡ τράπεζ' εἰσήρετο. Simplex verbum, usu iam *Homeri* et *Sophoclis*, hoc sensu notum, frequentius reperitur: *Aristoph.* in Pace v. 1226.

Ἀλλ' αἶρέ μοι τȣ̃τόν γε τῆς ἰσωνίας.

Recte *Berglerus*, cuius Latina, ut hominis Graece perdocti, quantivis opus pretii *P. Burmanno Sec.* debemus,

Sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit.

Ne hoc quidem intentatum reliquit *Reiskius*, in suis ad *Euripidam*, quem vocat, et *Aristophanem* Animadv. corrigens, minus recte, Ἄπαιρε· quod pro *valde* poni posse
B. ante hos viginti annos arbitrabatur. *Scholiastes* in istum vs. *Aristoph.* Αἶρε, ait, ἐνταῦθα ἐπὶ τȣ̃ πρόσφερε, καὶ ἐπὶ τȣ̃ δίδȣ. sic corrigo vulgata, καὶ ἐπὶ αἰδȣ̃ς. Sed istam suam Comoediam sic orditur *Aristophanes*:

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ;

bis habet ista *Suidas* in v. Αἶρε, et in v. Αἴρειν, atque interpretatur πρόσφερε· sed, quam vix ad *Hesychium* exspectassem, *Albertii* insignem super hoc usu adnotationem invenio ad illud *Hesychii*: Αἴρειν τράπεζαν, παρατιθέναι.

Vs. 28. Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν] Has formas Doricas, pro χρῄζοντι καθεύδην, restituenti *Toupio*

libenter

libenter obſequutus ſum, cum χρησδοντι Florentinus Codex confirmaret, alteram analogia *Theocriti.* — Ad haec autem nihil in Scholiis proſtat vulgatis: hanc vero notam, C.
praeter aliam nugaciſſimam, *Salvinius* invenit in margine Codicis Medicei: Φησὶ δὲ, ὅτι, ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλαῖ μαλακαὶ, ἔτω καὶ σὺ εἶ μαλακή· potuerat, ut arbitror, ad mentem addidiſſe Poëtae, καὶ ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλέαι ἅρπαγες, vel ἁρπακτικαὶ, τοιαύτη καὶ σύ. Philoſophos mentiti et ſeveros Catones, quos oderat *Lucianus*, et ſuis ſaepe coloribus exornat, in eius Piſcatore, T. I. p. 603. dicuntur etiam ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, et ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν· vera tradit ad *Aeliani* Var. Hiſt. XIV, c. IV. *Iacobus Perizonius*: *felis eſt* αἴλουρος· γαλῆ, *muſtela.* Ut eiusdem generis animalibus, eadem utrisque tribuuntur: a convitio Praxinoës non abludit hoc *Nicandri* Ther. v. 690.

σκύλακας γαλέης, ἢ μητέρα λαιδρήν.

Rariſſimum illud, tractatum a Cl *Ruhnkenio* in Epiſt. Crit. I. p. 56. *Scholiaſta* Λαιδρὴν interpretatur εὐκίνητον, p.328 A.
ἀναιδῆ, θρασεῖαν, ἁρπακτικήν. Conf. *Nicandri* Alex. v. 561. Rapaces muſtelae, ut et feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem praeda rapta, exſaturatae, diu ſegnes et otioſae, quam molliter ament cubare, domeſtica quemvis docet his in oris, ubi muſtelae ſunt rarae, nec ſane aluntur, in felibus experientia: ſegnem, et tamen etiam rapacem, ancillam ſuam amicae voluit expictam: ut amant inter ſe ſimul garrientes mulierculae, amabant aetate certe *Theocriti*, ſibimet ipſae ſtulto quidem, humano tamen, ignoſcentes amore, ancillae quaeque ſuae vitia retegere. Hic proverbii Syracuſani, hoc uno in loco lecti, ſenſus mihi eſſe videtur: optima quaedam in hunc v. dedit *Io. Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum* T. II. p. 332. 333. — Χρήσδεν *Theocriti*, ſive Atticum χρήζειν, infinitivo ſequente, ſignificat *velle, deſiderare*: affatim requirentibus praebebunt exemplorum *Sophoclis* et *Euripidis* Tragoediae; in huius unis Phoeniſſis ſex vicibus iſto modo repetitum invenietur vſ. 203. 477. B.
704. 707. 873. 880. in vſ. 707. ad Ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, in Cod.

MS. Leid. ἤθελον adſcribitur. Permutat iſta *Xenophon* K. 'A. III. p. 185, 9.

Vſ. 29. Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ] Sunt haec ſanequam et ſequentia pulcerrima, quiá naturam exprimunt, ſibi ſemper conſtantem. In his demum *incipit* τὸ μιμητικὸν ποιημάτιον ἠθικώτερον γίγνεσθαι, καὶ μᾶλλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τὸν Σώφρονα Σωφρονίζειν. Ad verſ. 27. vere
C. adſcribuntur in Scholiis iſta: ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, κ. τ. λ. Illud ἐν ἤθει, frequentiſſimum in Scholiis ad *Ariſtoph.* et apud alios etiam occurrens Poëtarum interpretes antiquos, hic, et alibi ſaepe ſignificat *animoſe* et cum *affectu* locum eſſe legendum, quippe quo *mores* loquentium expinguntur, ſive *indoles* exprimitur *nativa.* Scopulus iſte iuvenum, quibus Latina ſunt de Graecis facienda, viris etiam hic illic fraudi ſuit: neque iſtam formulam intellexit *Bern. Montfauconius* in Hexaplorum *Origenis* reliquiis, (Augiae ſtabulo ab iis, qui hoc tentare ſaltem debebant, non expurgando) ad *Iobi* c. XXXIV, 9. nam haec *Olympiodori*, ἀναγνωστέον τὸ μὲν τοῦ Θεοδοτίωνος κατὰ ἀπόφασιν, τὸ δὲ τοῦ Συμμάχου ἐν ἤθει καὶ κατὰ ἐρώτησιν· interpretatur *Montfauc. Theodotionis verba affirmandi, Symmachi vero interrogandi more le-*
p. 329. A. *genda ſunt.* reddi debuerant: *Theodotionis quidem interpretatio legenda eſt ut ſimplex negatio, ſed illa Symmachi animoſe et per interrogationem*: οὐχὶ σωθήσεται ἀνήρ; Eleganter *Iſocrates* in Orat. ad Philipp. p. 87. D. *Orationem*, inquit, *ſi quis* ἀναγινώσκῃ ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως, οἶμαι, φαῦλος εἶναι δοκεῖ (ὁ λόγος) τοῖς ἀκούουσιν. orationem *absque ullo affectu*, quo Auctor illam animare ſtuduit, *recitare, ſic ut verba tantum videaris audientibus*, quod multi faciunt, *velut adnumerare*, dicitur illic μηδὲν ἦθος ἐνσημαίνεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμεῖν· in Epiſt. ad Archidamum quam *D. Hoeſchelius* publicavit in notis ad Biblioth. *Photii* p. 942. dixit *Iſocrates*, ἐξαριθμῆσαι καὶ χύδην εἰπεῖν. *verba adnumerare lectori*, ſenſu tamen nonnihil diverſo, *Cicero* de Optimo genere Orat. c. 5. Τὸ ἐν ἤθει, vel ἠθι-
B. κῶς, ἀναγινώσκειν, nemo, ut equidem puto, melius ex-

preſſit *Auſonio*, cuius iſta ſunt in utiliſſimo Protreptico ad Nepotem, ſive Eidyll. IV.

Conditor Iliadis, et amabilis orſa Menandri
Evolvenda tibi. tu flexu et acumine vocis
Innumeros numeros doctis accentibus effer,
Affectusque impone legens.

In Comoedia, nec non in Mimis, tanquam in ſpeculo vitae quotidianae, dominatur quidem τὸ ἠθικὸν, ſed, ſi irati vel amore furentes, vel avari, vel aliis animi motibus concitati, verbis ſunt exprimendi, locum etiam habet τὸ παθητικόν. *Cicero* in Oratore c. 37. *Quod Graeci ἠθικὸν vocant*, (eſt) *ad naturas*, *et ad mores*, *et ad omnem vitae conſuetudinem accommodatum; παθητικὸν*, *quo concitantur animi et perturbantur.* Non ἤθη tantum ſervant Comici; ſed et movere poſſunt τὰ πάθη. *Chariſius* in fine libri II. Inſt. Gramm. Ἤθη, *ut ait Varro de Latino Sermone lib. V. nulli alii ſervare convenit*, *quam Titinnio et Terentio*: πάθη *vero Trabea*, *inquit*, *et Atilius*, *et Caecilius facile moverint.* C.

Egone illam? quae illum? quae me? quae non? ſine modo;
Mori me malim; ſentiet qui vir ſiem.

Haec ultima ſunt ex Eunucho *Terent.* (I, 1, 20.) Parmenonis, herilem filium Thaïdi, quae inſulſum ſed pecunioſum militem ad ſe admiſerat, iratum ſecum nunc ſic cogitare dicentis. Sunt et iſta παθητικά· qualia permulta ſuſpicor in *Naevii* fuiſſe fabulis. In epigrammate veteri de Comicis Poëtis, poſt *Caecilium*, et *Plautum*, p.330. A.

Naevius, *qui fervet*, *tertio in pretio eſt.*

ἠθικώτατος eſt *Terentius*; in alio epigrammate legitur, (Anthol. Lat. Cl. *P. Burmanni Sec.* T. I. p. 410.)

Tu quoque, *qui ſolus lecto ſermone*, *Terenti*,
Converſum expreſſumque Latina voce Menandrum
In medio populi ſedatis vocibus effers.

ſed et τὸ παθητικὸν altera interdum formula deſignatur; eſtque ἠθικὸς λόγος, *oratio* quae dicitur *morata*, ſive viva

et animata, quae mores et indolem hominum exprimit. Ut ἐν ἤθει a *Donato* redditur *morate;* admirabilis illa Gnathonis fecum loquentis narratio in Eunucho *Teren-*
B. *tiana* A. II, Sc. II, a *Donato* dicitur *morata oratio*: quid fit

fpeciofa locis, morataque recte

Fabula, optime difci poterit ex *Horatii* Arte Poët. v. 312 — 322. ubi legantur ad *vivas voces* a *Bentlejo* notata. Quia vero ut plurimum in fabula morata pleraque funt tranquilla; pervenufta funt ifta *Longini*, inter veteres Critici, qualis *Bentlejus* eft inter recentiores, π. Υ. in fine Sect. IX. ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται. τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ (nempe Ὁμήρῳ) βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ Κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη. — Noftro vero Carmine, hoc praefertim in loco quam morata eft oratio! fingula mores atque ingenium exprimunt mulierum; *vivae* funt *voces*: *Horatius* l. c.

Refpicere exemplar vitae morumque iubebo
C. *Doctum imitatorem, et vivas hinc ducere voces.*

Doctus naturae fuit *imitator* in fuis Mimis *Sophron;* utriusque *Theocritus.*

Vf. 29. 30. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ, ὕδατος πρότερον δεῖ.] Quae diu federat exfpectando defeffa, Praxinoë, cum amicâ domo exitura ad fpectandam pompam, quod dudum ante facere potuerat, nunc tandem aquam ad manus pofcit: hanc adferens, convitiis imperiofae herae ftupefacta, Eunoë cum feftinanti fcilicet, fed fimul more mulierum in nugis moras nectenti, nimis lente gradum videretur promovere, ad Eunoën Praxinoë,

Κινεῦ δή·

p.351. A. *Move vero ocius te*, *Terent.* Eun. V, 3, 3.

At enim tu nimis fpiffe atque tarde incedis,

Naevius apud Nonium in v. Spiffum.

φέρε θᾶσσον ὕδωρ·

Odiosa cessas (Terent. Eun. IV, 6, 16.) *fer aquam citius.* Haec cum attonita vel mantile, vel τὰν περονατρίδα, vel aliud quidpiam porrigeret, ὕδατος, inquit illa,

ὕδατος πρότερον δεῖ.

primum opus mihi est aqua.

Ad amicam tum conversa,

Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει.

ista, vide, quam rustice et tremula manu gestet gutturnium. Sequentia,

δὸς ὅμως· μὴ πουλύ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις; B.
Παῦσαι.

probabiliter *Reiskius* interpretatur, et ingeniose; estque hic eius paraphrasis lectu sane dignissima: recte etiam a praecedentibus in Edit. sua, ut *Luzacius* fecit, seiungit vocem δύστανε· ἀρδεῖς vero male retinuit cum ceteris Editoribus, excepto *Wintertono:* ἀρσεῖς, quod alicui placuit, certe Doricum; hic vero, me iudice, melius est ἄρδεις. Proxima,

ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι·

(In his ὁποῖα, pro ὁκοῖα, ex Ed. prima Mediol. revocavi, pro τοιαῦτα, ταύτηγε est in Cod. MS.) multo melius *Reiskius* explanat, quam *D. Heinsius*, qui perperam etiam verbum tentavit ἐδόκει. — Quod hic putabat, mihi nihil commune hoc nostrum, nisi nomen θεῶν, habere videtur cum usitatissima formula σὺν θεοῖς. Ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι· simile est formulae, qua Galli hodiedum utuntur in sermone familiari, et Nostrates de plebe. Ex animi nondum sententia lota Praxinoë, fortasse pia, significatum voluit, in Deorum voluntate, cui suberant omnia, hac etiam in re acquiescere se: νένιμμαι, ὡς θεοῖς φίλον ἦν. ut in re seria *Xenophon* scripsit, πράξειν, ὅ, τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, in Ἑλλην. VIII. p. 370, 35. dignus ille Socrate discipulus morbo tamen superstitionis tenebatur. C.

Sed non erat omittendum in vs. 30, ad Ἄδ', (sic scribendum non Ἀ δ', ut in Edd. vulgatur,)

—Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει·

ſcholion in Codice Pariſ. Reg. legiſſe *Ruhnkenium* Noſtrum, in Mediceo *Salvinium*, hoc minime ineptum: ἴδε
p. 332. A. εἰς ποῖον ἀγγεῖον βάλλεσα (ſcripſerat βαλλᾶσα) φέρει τὸ ὕδωρ ἐμοί. ὡς νᾶμα pro οἷον νᾶμα poſitum Gallo videbatur interpreti:

Quelle eau m'apporte-t-elle? ô Ciel! donne pourtant.

Aquam ex coeno haurire, qui laveret manus,

dixit *Afranius* in Fratriis apud *Nonium* in v. *Laverent*: mihi vero ὡς *modum* omnino deſignare videtur, quo geſtabat vaſculum Eunoa: *vide, quam tremula manu geſtet aquam!* Sed recte verbum ἴδε ſupplet Grammaticus: ἴδε ὡς αὕτη φέρει τὸ ὕδωρ. in hoc ipſo carmine v. 53. ἴδ' ὡς ἄγριος· et frequenter legitur ἴδ' ὡς in Epigrammatibus. — Idcirco autem minus probo Scholiaſtae coniecturam ſupplentis εἰς ποῖον ἀγγεῖον βαλλᾶσα φέρει τὸ ὕδωρ, quia mulier plebeia, puſilli forte mercatoris uxor, qui ex Sicilia commigraverat Alexandriam, quaeque domum ſe fatetur an-
B. guſtam inhabitare v. 9. Ἰλεόν, ἐκ οἴκησιν, ſplendidum certe gutturnium ab ancilla ne die quidem feſto, et praeſente Gorgone, poterat exſpectare; qualia novimus etiam tum, et dudum ante, in aedibus fuiſſe beatiorum, argentea etiam, et aurea: *Feſtus*: *Gutturnium, vas ex quo aqua in manus datur*: In *Onomaſtico* veteri, quod, centena continens ex antiquis Comoediis et Tragoediis, etiam ex *Apulejo* derivata, *Vulcanius* publicavit, *Guttus*, et paulo ante *Gutturnium*, recte redduntur Πρόχοος. *Urceolum* etiam *aquae manualis* vocabant, quo *aqua in trulleum effundebatur*: vid. *Varronis* verba apud *Nonium* in v. *Trulleum*. Argenteas et aureas etiam fuiſſe προχόας ſive προχοΐδας diſci poterit ex notatis a *Berglero* ad *Alciphr.* p. 379. et *Io. Pierſono* ad Moer. p. 296. 297. Neuter recordabatur loci *Homeri* ex Od. A. v. 136. verba Poë-
C. tae ſic in ſua Paraphraſi Attica expreſſit *Demoſthenes Thrax*: Πρῶτον μὲν κατὰ χειρὸς θεράπαινα ἔφερε χρυσῇ πρόχῳ. cui haec etiam, (p. 33, 22.) et illius multa, debemus, totam nobis vellem *Euſtathius* a *Demoſthene* Thrace ſcriptam Odyſſeae Paraphraſin elegantiſſimam con-

ſervaſſet: illam, non Iliada, interpretatum *Homeri*, quod *Suidas* narrat, puto me demonſtraſſe in Diſſert. de Scholiis in *Homer.* ined. ſubiecta *Urſini Virgilio* cum Graecis collato, p. 112. *Homeri* Iliadis partes olim, ad iſtam ferme rationem, alii explanarunt; ex *Suida* novimus *Tribonianum Sideten* atque adeo *Pamphylium*, praeter alia multa ſcripſiſſe Μετάφρασιν τȣ̃ Ὁμηρικȣ̃ τῶν νεῶν Καταλόγȣ· *Tryphiodorum* Παράφρασιν τῶν Ὁμήρȣ παραβολῶν· *Philoſtratum*, Iuniorem quem vocant, Παράφρασιν τῆς Ὁμήρȣ Ἀσπίδος.

Vſ. 33. Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος;] Quas mulier arrogans et faſtidioſa tam contumelioſe tractabat, non ſane mirum eſt ſuis illam ancillis diffidiſſe, tanquam *expilatricibus*, quae *pallia evallarent*, ut loquitur *Titinnius* apud *Nonium* in v. *Evallare*, atque adeo ante arcae veſtiariae clavem requiſiviſſe, quam domo exiret: forſan et ſuum illa maritum Dinonem, cui tanquam fatuo detrahebat coram amica Gorgone, de ſuo Dioclide ſimilia mox narraturà, maritum fortaſſe fuit verita; ne arcae, qua veſtes exemerat feſto diei inſervituras, domi relicta clave, negligentiae incuſaretur. — Suſpicor huius loci Theocritei, et iſtorum ex v. 43, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· recordatum *Theophraſtum* qui dicitur (in quo *elegantiſſimum omnium Philoſophorum et eruditiſſimum*, quem vocat *Cicero*, *inſtitutum ab Ariſtotele* non agnoſco) in Char. Eth. c. XVIII, ubi ὁ Ἄπιστος (ſine diſcrimine *diffidens* omnibus) dicitur — τὴν γυναῖκα αὐτȣ̃ ἐρωτᾷν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κοιλιȣ́χιον, καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται. Miſſa nunc voce controverſa, ſatis nobis erit illic quaeri, an mulier κέκλεικε τὴν κιβωτόν etc. ut hic arcae veſtiariae clavem requirit Praxinoë: p. 333. A. B.

Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος, ὧδε φέρ' αὐτάν.

Dum loca ſaepe *Salmaſius* adfert, prout, in *Salmaſio* ipſo fallax interdum, memoria ſuggerebat, in hoc verſu proferendo lapſus eſt vir Magnus De modo Uſur. p. 730. vel aures ipſum docere debuerant, non potuiſſe Poëtam

Graecum ſcribere τᾶς μεγάλας τᾶς λάρνακος· dici quidem poſſet ἡ λάρναξ ἡ μεγάλη· ſed Graecis inauditum et prorſus
C. eſſet barbarum, ἡ μεγάλη ἡ λάρναξ. eum autem in finem verſus laudatur a *Salmaſio*, ut videretur nominativus a reliquis ſolutus: ſicut in Ἐγγύα· πάρα δ' ἄτα. — Voces Κιβωτὸς et Λάρναξ eidem rei inſerviebant ſignificandae; *arcam* etiam notabant, in qua veſtes recondebantur; dictam a recentioribus Graecis Ῥίσκον, ut a Romanis *Riſcum.* In veteri legitur Gloſſario: *Riscus*, Κιβωτὸς, μεγάλη Λάρναξ. Alibi: *Arca*, Κιβωτὸς, Λάρναξ. *Pollux* VII, 79. Εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας, — Χηλοὶ (*Homero*) — καὶ Κιβωτοὶ, καὶ Κίσται· — παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ Ῥίσκοι. hos inter νεωτέρȣς iam fuit *Antiphanes* Comicus, ex cuius Aleatoribus Ῥίσκος profertur a *Polluce* X, 137. Satis mirum quod traditur in Scholio *Homeri* Leidenſis MS. in Il. Π. v. 254, ad vocem Χηλῷ· (quam adhibet et *Theocr.* Eid. XVI, 10.) — καλεῖται παρὰ μὲν Λάκωσι Κιβωτὸς, παρὰ δὲ
p. 334 A. Ἀττικοῖς Λάρναξ, παρὰ δὲ Μιτυληναίοις Ἀντίπηξ. his olim uſus ad *Ammonium*, p. 82, ſine ulla ſuſpicione, ſequaces habui. Grammatici veteris notam arguere mendacii non auſus, nonnihil tamen immutavit *Euſtathius* in Il. Π. p. 1072, 49. Χηλὸν κατὰ τȣ̀ς παλαιȣ̀ς τὴν κιβωτὸν φασίν οἱ Λάκωνες· Βȣτεάδαι δὲ, Λάρνακα· Μιτυληναῖοι δὲ, Ἀντίπηγα. Primum illud Βȣτεάδαι, huius ſit an alterius, eſt ſane ridiculum: *Cecropidae* quidem dicti ſunt Athenienſes, et *Theſidae;* ſed ne *Codridae* quidem, nedum Βȣτεάδαι, vel Βȣτάδαι. hae tantum erant familiae nobiliſſimae Athenis a generis auctore *Codro* Rege, vel heroë *Buta*, nomen trahentes. Sed praeterea id omne fictum eſt. Χηλὸς vox eſt Homerica, non Laconica; *arca* a quibusvis Graecis, ut Κιβωτὸς, dicebatur et Λάρναξ. Mitylenaeis nihil credo cum voce Ἀντίπηξ fuiſſe commune; quia in reliquis
B. mendax eſt Grammaticus.. *Ciſtam* ſic aliquoties apte dixit *Euripides* in Ione, locis a *D. Heinſio* ad *Heſych.* in Ἀντίπηγα adnotatis. Quanto melior, vera quippe, haec eſt eiusdem *Euſtathii* obſervatio in Od. B. p. 100, 42. Χηλὸς — ἀπὸ τȣ̃ Χῶ (Χάω) τὸ χωρῶ. (ἐξ ȣ̃ καὶ ὁ Χηραμὸς, ὃν οἱ τῆς Δωριέων γῆς ἄρτι Χηλαμὸν φασὶν ἰδιωτικῶς.) λέγεται δὲ κατὰ τȣ̀ς παλαιȣ̀ς καὶ Ἀντίπηξ, καὶ Κιβωτὸς, καὶ

Λάρναξ, καὶ Σορός. ſic enim ſcripſerat, non σωρός. Centena talia ſui aevi, ex antiquis vocabulis depravata, paſſim exhibet *Euſtathius*, inprimis illa quae in Lycia uſu plebeio conterebantur: Χηλαμὸς *Ducangii* diligentiam non effugit: ſic *latibula* ferarum vocabant iſtius aevi Graeci.

Praxinoae τᾶς λάρνακος in mimo *Theocriti* quaerenda erat Ἁ κλάξ. Iſta forma, a Dorico κλαξῶ legitimo more ducta, (de qua vid. Epiſt. ad *M. Röverum Urſini Virg.* C. cum Gr. coll. praefixa p. LXII.) non alibi praeterquam in hoc uno loco fuit a me lecta, ne apud Grammaticos quidem, quantum recordor: Κλᾷξαι, κλεῖσαι· dat *Heſychius*, formam in Theocriteis aliquoties occurrentem. *Clavis*, κλεὶς, κλῄς, Dorice ſcribentibus etiam Κλαὶς dicebatur: Κλαῖδα ſcribebant; non κλαῖν vel κλαίν. vulgo dictam κλεῖδα, Κλεῖν ſcripſerunt *Andocides*, *Lyſias* p. 8, 2. *Demoſthenes*, veterum etiam imitatores: ſed in Evangel. *Lucae* XI, 52. κλεῖν ſcribere non debuerat corrector in Cod. Cantabrig. — Ad *Heſych.* Πάϊν, παῖδα, tacent, qui id ipſum legerant aliquoties in *Gregorii Nazianz.* carminibus T. II. p. 43. A. 105. A. p. 120. A. 121. C. 122. C. etc. — Ceres aſſimilata ſacerdoti ſuae in h. Cereris *Callimachi* v. 45. *manu geſtabat* p.335. A.

Στέμματα καὶ μάκωνα· κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.

antiquitatis ſciens de humero ſuſpenſam *clavem* in clavigera templi ſacerdote non mirabitur: quingentis paene annis ante talem clavem Divinus *Ieſaias* iam memorabat c. XXII, 22. Δώσω (*Symm.* Ἐπιθήσω) τὴν κλεῖδα οἴκȣ Δαυὶδ, על־שכמו, ἐπὶ τȣ̃ ὤμȣ αὐτȣ̃. Ut in v. *Callim.* Κλαῖδα legimus, apud *Heſychium* ſunt: Κλᾷδες, ζυγὰ, Αἰολεῖς. illic τȣ̀ς μοχλȣ̀ς intelligo; ὁ μοχλὸς dicitur et θύρας ζυγὸς teſte *Euſtath.* in Il. N. p. 935, 49. unde verba Ἐπιζυγῶσαι (*claudere*) θύρας et *aperire* Ἀναζυγῶσαι. *Etymologus* p. 97, 1. Ἀναζυγȣ̃ν φασὶ τὸ ἀνοιγνύναι κιβωτὸν, ἢ τὸν ἐπὶ τῇ θύρᾳ κόρακα· (θώρακα male dat Lex. Reg. Paris. MS. quod cetera praebet eadem ad Ἀναζυγȣ̃ν. Κόραξ genuinum eſt: vid. Schol. in *Theocr.* V, 117. *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 472.) B. καὶ Ἀναζυγὴ, ἡ τῆς θύρας ἄνοιξις. — Πλάτων Εὐμενίσιν, Εὐθὺς ἀναζυγῆς γενομένης. huc videri poteſt ſpectaſſe *Pol-*

lux X, 26. ubi iuveni tum temporis *Hemſterhuſius* verba non omiſit *Etymologi*: ſed iſta non ſunt Comici *Platonis* ex Eumeniſin; olim in Codice MS. Etymologici M. quem *d'Orvillius* mihi benigne miſerat utendum, ſcriptum legi: Πλȣτ' εὐμ· Iam vero, ut apud *Polybium*, aliosque recentiores, legitur in Laconicis Apophthegm. *Plutarchi* p. 209. F. ἀναζυγῆς ποτε γενομένης, *cum caſtra aliquando moveret* Ageſilaus. His ſcriptis, *Ruhnkenius* Noſter iſta mecum communicavit: „Rectiſſime Cod. Dorv. Πλȣτ. „Εὐμ. ex quo facio Πλȣ́ταρχος Εὐμένει. Locus eſt in Eu„mene p. 595. A." Suſpicari forte liceret in *Ariſtoph.* Nub. v. 743. pro καὶ Ζυγώθρισον in aliis Codd. olim etiam
C. lectum, κἀναζύγωσον· quia haec proſtant in Scholiis: οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ Ἀναζυγȣ̃ν ἐστι τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. — Haec faciunt ut recorder *arcam* a *Sophocle* dictam et *Xenophonte* Ζύγαστρον. *Zonaras* in Lexico nondum edito: Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφοκλῆς, Ξύλῳ ζυγάστρῳ (ſcribendum Κοίλῳ ζυγάστρῳ, ut eſt in Trach. v. 705. veneno tinctam tunicam complicatam Deïanira in arcam abdiderat,) παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας, καὶ Ξενοφῶν (Κύρȣ Π. VII. p. 109, 12.) τὰ δὲ ἄλλα χρήματα παραδεχομένȣς ἐν Ζυγάστροις κομίζειν, ἵνα, ὅπη καιρὸς εἴη, διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια.

Vſ. 34—38] Docti Lectoris pace, in hac velut nova Mimi Theocritei Scena, ἀνθρώπινα δράσω, faciamque adeo,
p. 336. A. quod Abbatem feciſſe *Banierium*, quodque alios interdum Academicos facere ſupra dicebam. Haec quoque *Theocriti* monſtrant verum illud eſſe *Terentii*:

Dum comuntur, dum moliuntur etc.

Maritus Dinon iam dudum domo exierat ad ſolemnis diei Regiam pompam ſpectandam, odioſe ceſſante uxore Praxinoë; quae tamen etiam amicam Gorgonem exſpectare maluerat, quacum maledicere marito, et de nova veſte et de quibusvis rebus garrire poſſet: quae dudum lota potuerat eſſe et ornata, amicam exſpectaverat nihil agendo; coram illa ſcilicet veſtis erat mutanda (erant enim hae domi mulieres ἀναμπέχονοι καὶ μονοχίτωνες· vid. ad *Hero-*

dot. not. et *Etymolog.* in Δωριάζειν) pretiofis et fefto diei congruis. Cum manus lavisset, et viderentur ad pompam abiturae, γυναικιστὶ non eunt tamen. Peloponnesiaca five Corinthia (legatur *Herodotus* L. V, c. 87. 88.) veftis interior fuis ornata plicis, quam coram Gorgone cupiebat explicatam v. 21., dum fibulis adftringitur ad pectus et brachia, illa quidem recens a tela, evenit quod futurum fperaverat Praxinoë; nunc quidem cupienti novas moras obiicit Gorgo, dum ait: B.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τῆτο πρέπει.

Praxinoa, veftis ifta elegans valde facit ad corpus tuum, teque adeo decet:

λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

obfecro te, dic mihi tandem, quanti detexta tibi conftitit? Tum illa

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ·

Hoc mea tu Gorgo noli in memoriam mihi revocare: Taedet mentionis, *Caecilius* inquit apud *Gellium* N. A. II, c. 23. Nimium quantum eft. *Salvinius* hic in margine Medicei Codicis invenit: πλέον ἠνάλωσα ἢ δυοῖν μνῶν ἀργυρίε. C.

πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

impendi plus quam duas minas argenti puri; quin fic in ifta vefte conficienda elaboravi, ut vitae paene iactura in hoc opere tota fuerim. Ἀλλὰ, inquit Gorgo,

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Sed laborem nunc compenfat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata. Debuit victa tandem amicae iudicio adfentiri Praxinoë;

Ναί. καλόν ἐντι.

Quinimo ftola, quod fateri cogor, eft venufta. p. 337. A.

VI. 55. Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ] *Cafaubonus* in

iſta: „quantum impendiſti priusquam hanc veſtem dete-„xueris? Quod vulgo textores dicunt de perfecto panno „aut tela, *desmonter la piéce*, id Theocritus elegantiſſime „dicit καταβαίνειν ἀφ' ἱστῦ, alii ſcriptores καθαιρεῖν ἱστὸν, „ut Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octa-„vo." Ut ſunt omnia viri Magni; quae ſequuntur lectu quoque ſunt digniſſima. Quod vero Galli vocant *démonter la piéce*, id non dicitur a *Theocrito* καταβαίνειν ἀφ' ἱστῦ· ſed reſpondet Graecae phraſi καταβιβάζειν ἀφ' ἱστῦ, ſive potius alteri Theocriteae, ἄτριον τέμνειν ἐκ τῶν κελεόντων, *textum pannum de pedibus ligni* vel *mali textorii ſe-*
B. *care*; atque adeo, quod iam perfectum eſt ac *detextum*, *deponere*. Helenen Spartiatides puellae laudantes in Epithalamio Theocriteo (Eid. XVIII.), in arte etiam textrina nullam eſſe canunt cum illa comparandam v. 33. 34. Οὔτε τις —

Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.

Scholion in hunc locum nobis ex Genev. Codice *Caſauboni* Lectiones offerunt p. 278. Ἔταμ' ἐκ κελεόντων] Ἤγυν ἐκ τῶν ἱστοπόδων· τέμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τῦ ἱστῦ ὅταν τελεσθῇ. clarioribus iſta verbis explicari non poterant.

Ab his vero, ſimilibusque omnibus, diſtat *Theocriti* forma loquendi, noſtro loco, quod ſuſpicor, Sophronéa; muliebris certe, de amicae veſte lanea loquentis tanquam
C. de re animata:

πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

quanti conſtans *tibi de tela deſcendit?* κατέβη. ſenſum exprimere conabatur Grammaticus, cuius hoc Scholion ex Mediceo Cod. *Salvinius* enotavit: Κατέβα. πόσυ ἀργυρίυ ἐξωνήθη ἀπὸ τῦ ἱστῦ. ſed lanam et cetera ad opus neceſſaria coëmerat tantum Praxinoë; ipſa fuerat opifex: niſi telam texuerit, veſtem ſaltem oportet confecerit: quid enim alias iſta ſignificarent?

τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Iam vero illud κατέβα ἀφ' ἱστῶ nusquam alibi, opinor, niſi hoc in loco, reperietur: nusquam alibi legerant illud

Paul. Leopardus, aut *Is. Casaubonus*; neque illud a me usquam fuit inventum. *Casaubonus* vero in iis quae supra posui καθαιρεῖν ἱστὸν, *telam detexere*, se legisse indicat in libro octavo *Strabonis*; *Leopardum* non nominat.

Paulus scilicet *Leopardus*, qui Belga natus, Furnius p.358
quippe, (vid. Em. XIII, c. 2.) τῆς κριτικῆς ἀκριβείας inter A.
recentiores primus fuit exemplar, Emendationum libros scripsit viginti; *Tomus prior*, *decem libros continens*, primum prodiit ex officina Plantini MDLXVIII. iam anno ante, quam publicaretur, vir optimus hinc illuc abierat, annos demum natus septem et quinquaginta: reliqui decem Emendationum libri diutissime latuerunt. *Casaub.* Animadv. in *Athen.* L. XIV, c. III. (conf. *Iacobi Nicol. Loensis* Miscell. Epiphyll. L. VIII, c. 23.) laudato *Leopardo*, *vae illis*, inquit, *qui tanti viri observationum reliquos decem libros nobis invident!* Prodierunt tandem in Lampadis sive Thesauri Critici T. III. satis negligenter, instar aliorum, a *Iano Grutero* vulgati, qui in Epistolis praefixis occupatus in nugis ne illud quidem Lectores docet, B.
unde nonnulla, quae primus edidit, habuerit. Debebat x illos Emendationum libros, integris istius Thesauri voluminibus anteponendos, nostrati *Petro Scriverio*, quod, a *Grutero* dissimulatum, satis acriter, sed ingrato, *Dan. Heinsius* obiicit in suis Emend. et Notis ad *Maximum Tyr.* p. 58. Nostrarum literarum studiosos paucos arbitror futuros, quibus in hoc liberrimo scribendi genere ista sint de *Leopardo* displicitura. Ut illuc redeam, *Strabonis* locum, quem legere se *Casaubonus* recordabatur, egregie tractavit *Paulus* ille *Leopardus* in ista operis parte, quam Lectiones scribens Theocriteas non viderat *Casaubonus*; Emend. nempe L. XI, c. XIV. *Strabonis* locus est L. VIII. p. 581. B. quocum comparat ab *Eustathio* diversimode
narrata in *Hom.* Od. Ξ. p. 544, 54. sed sua cum hauserit, C.
ut alia centena, ex *Strabone* non nominato *Eustathius*, illi fides potius est habenda narranti, Corinthiam ἑταίραν, in ambigua voce ἱστὸς, et *telam* significante, et *navis malum*, ludentem, cum accusaretur, tanquam quae ἐ φίλεργος εἴη, ἐδ' ἐρίων ἅπτοιτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστὰς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ. *ego tamen talis*

intra hoc breve tempus tres ἱστὰς *detexui*, non *tres telas*, ſed tres naucleros, quorum illa ſacculos exſiccaverat. — In Latina voce ambigua, *telis*, ſimilis eſt luſus in carmine quod Cl. *P. Burmann. Sec.* edidit *Anthol.* Lat. I. p. 71, ubi inter Lycomedis puellas latens dixiſſe fingitur Achilles:

Stamina linquentes currant ad ſpicula palmae; —
A telis ad tela decet tranſire iuventam.

Saepius autem puellis telae et lanificii ſtudium Amor auferebat: *Horatius* Carm. III. Od. XII, 4.

p.339. A. *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas*
Operoſaeque Minervae ſtudium auſert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

Incerti, antiqui tamen, Poëtae hoc venuſtum praebet epigramma *Anthologiae* Gr. L. VI, c. 8, 6.

Κερκίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττὼ
Ἄνθεμα, λιμηρῆς ἅρμενον ἐργασίης·
Πάντας ἀποστύξασα, γυνὴ τότε, τὰς ἐν ἐρίθοις
Μόχθας, καὶ στυγερὰς φροντίδας ἱστοπόνων.
Εἶπε δ' Ἀθηναίῃ· τῶν Κύπριδος ἅψομαι ἔργων,
Τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

Corinthia vero *Straboni* memorata, quae primum probabiliter, inſtar iſtius Andriae, pudice vitam egerat,

lana ac tela victum quaeritans,
B. *poſtquam amans acceſſit, pretium pollicens,*
Accepit conditionem: dein quaeſtum occipit,

atque eleganter deſidiam exprobranti dicebat, ſe tamen intra perbreve tempus τρεῖς καθελεῖν ἱστὰς. quorum venuſtas ſentiri poteſt, non ſatis commode verbis Latinis explanari. In *Philoxeni* Gloſſario legitur: *Detexo*, Καθαιρῶ ἱστόν. in Gloſſ. *Cyrilli* Gr. Lat. Ἐκτέμνω ἱστὸν, *Detexo*. infra in eodem Gloſſario: Ἐξετεμένισεν, *Detexit*. qui Gloſſaria conflavit in unum malo inſtituto, *Labbaeus* exhibet: *Detexit*, ἀπεκάλυψεν, ἐξετεμένισεν. Priora recte ſe habent, *Detexit*, ἀπέκ. tum ſcribendum: *Detexuit*, ἐξέτεμεν ἱστόν. exorſam telam perfecit, atque adeo τὸ ὕφασμα ἐξύφαινεν. — Cum multa notaverim, Scholion tamen iam olim edi-

tum a *Zach. Calliergo* in hunc ipſum *Theocriti* locum non debebat a me praetermitti; hoc nempe: Πόσσω κατέ- C.
βα τοι ἀφ' ἱστῶ] (ſic recte in iſta Ed. Rom. voces integrae ſemper Scholiis ad finem libri ſeorſim vulgatis, praefiguntur) Ἤγουν διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ; ἢ διὰ πόσον (πόσου) σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ οἷον ἐξυφάνθη. *Quantum erogaſti pecuniae ante, quam* haec *tibi* veſtis *fuit de tela reſecta?* Sic illud διὰ πόσης ἐξόδου Latine reddi debet. Ἔξοδος quid eſſet ante ferme ignorabatur, quam nota in Codice *D'Orv.* Ἀναλώσας] Ἐξοδιάσας· inſignem nobis peperiſſet obſervationem *Hemſterh.* ad *Schol.* in Plut. *Ar.* p. 111. ubi hoc Scholion etiam attigit. In εἴσοδος et ἔξοδος turpiter erratum fuit et alibi, et apud *Ioh. Chryſoſt.* Opp. T. III. p. 83. A. vid. *Plutarch.* T. I. p. 45. A. Recte Gloſſar. *Cyrilli*: Ἔξοδος, ἀνάλωμα, *erogatio*, *expenſum.* alibi: Εἰσοδιάζω, *Redigo.* Εἰσοδιασμὸς, *Redactio*. ſic recte vox barbara *Radicatio* corrigitur in libro Bibl. p.340. A.
Leidenſis. *Redigere pecuniam* quid eſſet apud veteres Romanos poſt *Io. Fred. Gronovium* Obſ. I, c. XIX, quem laudare ſaltem ſui hoc in genere ſimilem debuerat, *R. Bentleius* docuit, ubi ſuum *Horatio* vindicat in Epod. II, v. 69.

Omnem redegit Idibus pecuniam.

Manilio vir perſpicaciſſimus reſtituit IV, 542.

Inque epulas funus rediget pretiumque ſepulcri,

id eſt, in epulas, atque adeo res vanas impendet pecuniam, quae in funeris erat impenſas neceſſarias eroganda.

Vſ. 36, 37. — πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν Ἢ δύο, B.
τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.] Μνᾶν optimorum etiam Codicum eſſe lectionem *D'Orvillius* ſubmonuit in *Chariton.* p. 144. atque ita omnino legendum *Scaliger* iam viderat, reiecta lectione μνᾶς· quam, indicatam ab *Henr. Stephano*, revocavit in ſuam Edit. *Wintertonus*; quamque, probatam a *Carolo Boyleo*, abſurdam eſſe *Bentleius* in iis oſtendit quae obiccit *Boyleo* p. 248. Ed. Latinae *Lennepii.* Mutata diſtinctione *Reiskius* edi voluit:

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο.

et, ne μνᾶν, pro μνῶν, Dorice a ſe ſcriptum Lector opinaretur, illinc haec Latina fecit: *Noli, Gorgo, ea de re pluribus loqui: impendi pecuniae numeratae minam, aut*
C. *duas.* quod idem eſſet ac ſi his in oris diceremus, impendi florenos XXX, vel LX. legat *Reiskius* obſervata *Bentleii*; et neminem ſic loqui confitebitur. Interroganti Gorgoni, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; *quanti tibi veſtis conſtitit detexta?* reſpondet Praxinoë:

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο.

inſumſi plus duabus minis argenti puri puti: certum pondus argenti puri puti memorabatur in foedere inter Pop. Rom. et Karthaginienſes facto, teſte *Alpheno* ICto ap. *Gellium* N. A. VI, c. 5. laudatum a *Io. Meurſio* Spicileg. ad *Theocr.* p. 74. — Voculae ἢ pleonasmum, quem attigi ad Eid. XX, 27. p. 162. apto hic exemplo *Toupius* firmavit in Epiſt. ad *Wartonum* p. 334. *Timon*, opinor, in Sillis ſcripſerat:

Ἠὲ βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ Λυκοόργȣ·

p. 341. A. non Λυκόοργος· ut vulgatur apud *Athen.* X. p. 445. E. ut nempe contracta ſic forma dixerit loquendi, pro τομώτερον τῆς τȣ̃ Λυκȣ́ργȣ βȣπλῆγος. — Satis hic fuerat dixiſſe πλέον δύο μνῶν· Syracoſiam mulierem inprimis decet πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο. Ad *Talenti*, vel *Minae*, mentionem nonnunquam Attici, raro tamen, vocem addunt ἀργυρίȣ. exempla quaedam *D'Orvillius* adnotavit Anim. in *Chariton.* p. 144. ſed in uſu quoque quotidiano ſic Graecos ſuſpicor loquutos in Sicilia atque in infima Italia: Heracleënſis Tabula offert v. 95.

ἓξ μνᾶς ἀργυρίω·
et τέτορας μνᾶς ἀργυρίω.
v. 96. τρεῖς μνᾶς ἀργυρίω.
B. v. 123. et 75. δύο μνᾶς ἀργυρίω.

v. 75. etiam δέκα νόμως ἀργυρίω. Ad Νόμως, *nummos*, quam

quam formam hinc adhibui ſupra ad v. 16. *Pollucis* locum tractat *Mazochius;* ſed vid. *Bentlej.* contra *Boyleum* ed. *Lennepii* p. 262. — Doricum autem μνᾶν, pro vulgari μνῶν, ex marmore nobis exhibet Inſcriptio Corcyréa in Diario Italico *Montfauconi*, p. 417, 17.

χωρὶς τᾶν πεντήκοντα μνᾶν.

In proximis verbis Theocriteae Praxinoës,

τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ultimum illud, a me iam olim indicatum, cum a *Toupio* probaretur, et in ora libri ab *Iſ. Voſſio*, cum *Reiskio* hunc in verſum recipere non dubitavi, pro vulgato, προτέθηκα· quod ut Edd. ſic et Codices retinent: in uno Florentinorum vitioſum legitur ποτέθεικα· vir eruditiſſimus προσέθηκα in libro ſuo emendaverat. Sententia utique τὸ προτιθέναι respuit, atque omnino poſcit προστιθέναι. more itaque Dorico *Theocriti*, pro προσέθηκα, ſcribendum erat — ποτέθηκα. Dicti vim Latine et Anglice *Toupius* expreſſit egregie. — Quodam modo accedit, diverſum tamen, in Oariſty, ſive Eid. XXVII v. 60. ad haec puellae, C.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον ἐδ' ἅλα δοίης

quod Daphnis reſpondet amator:

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

quo tandem dicto, quae vincere nolebat, victa ſuccubuit. novam coniugem vere amans Tigranes *Xenophontis* (K. p.342.
Π. III, p. 41, 19.) ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ Κῦρε, κἂν τῆς ψυ- A.
χῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην· ad ſibi reſtitutam Tigranes v. 41. ἦ καὶ (ſic *MS.* Leidenſ) σοὶ, ἔφη, ὦ Ἀρμενία, καλὸς ἐδόκει ὁ Κῦρος εἶναι; ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, ἐκ ἐκεῖνον ἐθεώμην, ἀλλὰ — τίνα μήν; ἔφη ὁ Τιγράνης· τὸν εἰπόντα, νὴ Δία, ὡς τῆς αὐτῆ ψυχῆς ἂν πρίαιτο ὥστε μή με δελεύειν. loco, quo vix datur elegantior, diſtinguendo ſuum vigorem reſtitui, in quo ἐθεώμην *admirantis* eſt et *amantis;* ut ſaepe θεᾶσθαι in *Xenophonteis:* p. 68, 30. etc. p. 69, 28. p. 515, 4. p. 553, 23. — Quae habebant omnium cariſſima, vitam adeoque *animam* vocabant,

ψυχήν. *Tyrtaeus* in iſta admirabili elegia, quam *Lycurgus* nobis ſervavit in Or. c. Leocratem, p. 162, 44.

B. Θυμῷ γῆς περὶ τῆςδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Si cum rebus adeo magnis parva licet, muliebria quippe, componere, *Theocriti* Praxinoë τᾶς ψυχᾶς μὴ φειδομένα εἰργάσατο τὰν περονατρίδα, atque adeo animam in opere poſuerat.

Vſ. 38. Ναί· καλὸν εἶπας] Quomodocunque capiatur illud εἶπας, a *Theocrito* hic poſitum non facile mihi patiar perſuaderi: neque tamen placet iuvenile commentum in Epiſtola ad *Röverum* a me propoſitum p. 57. τῦτο κῦ εἶπες, enotavit ex Cod. Florentino *Salvinius*; τῦ τόκα εἶπες Florentiae vulgavit *Iunta*. prodiit ex libro MS. Vaticano, τῦτο καλ' εἶπας. me nihil iſta ad commodam il-
C. linc efficiendam ſententiam iuvant. Minime abſurdum eſt in Scholiis τῦτο ἀληθὲς εἶπας. Si darent Codices,

Ναί· καλόν ἐντι.

hoc ut non ineptum probaremus fortaſſe. Sed etiam tum nimis abrupte cenſebitur, opinor, ad ancillam proximo dixiſſe verſu,

Τὠμπέχονον φέρε μοι.

Quid ſi in vocem εἶπας, vel εἶπα, depravata ſit adhortantis vocula, ſemel tantum in Theocriteis, alibi frequenter, occurrens, εἶα; — ſatis erat ſincerum amicae iudicium adprobaſſe: ναί, καλόν ἐστι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα· ut, quae iam ante dixerat v. 21.

Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάσδευ.

cum τὰν περονατρίδα tantum attuliſſet Eunoa, quae fabu-
p. 343. A. landi praebuerat materiam, nunc, εἶα, dixerit, *eia! quid ſtas?* adfer etiam τὠμπέχονον καὶ τὰν θολίαν.

eia! Quid ſtatis?

Horat. Serm. I. Ecl. I. 18. 19. *Euripides* Iphig. in Taur. v. 1423.

Οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖσθε;

VI. 39. Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν,] Causam profecto non video, cur τὰν θολίαν κατὰ κόσμον 'Αμφίθες· iuncta maluerit *Iungermannus* ad *Pollucis* VII, 74. ubi Θολία fuisse dicitur πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίῳ ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. illic de *umbella* sic etiam dicta notarunt viri docti: apud *Eustath.* in Od. X. p. 795, 61. haec habentur ex *Lex. Rhetor.* Θόλοι, — καμάραι· θολία δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὀξὺ ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιάδιον. B.
Gallus interpres *Theocriti* optime reddidit, *Mon parasol.* Suo more pronunciandi, de quo supra dixi, p. 277 — 284, τὰν θολίαν, *umbraculum*, Lacaenae Σαλίαν vocabant: *Hesychius*: Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορέσιν αἱ Λάκαιναι· οἱ δὲ, θολία. Eadem vox fortasse latet in Σάττα. quod apud eumdem exponitur κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας.

Scholiasta Theocriti τὰν Θολίαν recte reddidit per σκιάδιον et πέτασον· quod vero illic additur, οἱ δὲ 'Αττικοὶ τὸ σκιάδιον Σκίῤῥον καλῦσι· si vel corrigatur, ut corrigi debet, Σκίρον· (*scirrhum* enim σκίῤῥον dicebant,) de *umbellis* quibusvis verum non est; sed de candidis tantum, quibus in *Scirorum* pompa sacerdotum quorumdam capita tegebantur, quasque illis ferebant Eteobutadae: vid. *Harpocration* in Σκίρον· et *Meursius* in Gr. Feriata. *Umbracula* vulgo Athenienses aeque ac ceteri Graeci Σκιάδια vocabant, vel Σκιάδεια· ex. gr. *Aristophanes* in Equit. v. 545. in Avib. v. 1508. 1550. Thesm. v. 830. 8 6. ex Scholiis in horum locorum priora liquet diebus inprimis festis his usas puellas mulieresque Atticas: ad primum locum *Scholiasta* forte dederat: Σκέπασμά τι, ὅπερ αἱ γυναῖκες παρὰ τοῖς 'Αθηναίοις ἔχυσιν ἐξιῦσαι, vel πομπεύυσαι· pro vulgato θέυσαι· *Schol.* in Av. v. 1508. Σκιάδειον — ἔχυσιν αἱ Κανηφόροι ἀπιῦσαι εἰς τὰ 'Ελευσίνια ὑπὲρ τῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τῦ ἡλίυ· in v. 1550. τοῖς Κανηφόροις Σκιάδειον καὶ δίφρον ἀκολυθεῖ τις ἔχυσα· suis vero filiabus umbracula tenere filias inquilinorum, τῶν μετοίκων, cogebant, ut famulas, Athenienses: vid. *Aeliani* V. H. VI, c. 1. illic

Iac. Perizonius, et *Io. Meurſius* in Panathenaeis c. XXI I
p. 344. A. Erat enim hoc ſervile miniſterium: in *Pauſaniae* VII, p. 580. ſolio eburneo inſidenti θεράπαινα προσέστηκε σκιάδιον φέρουσα· *adſtat ancilla tenens umbraculum*: Omphalae, cui dominae iuvenis turpiter ancillabatur Hercules,

Aurea pellebant rapidos umbracula ſoles;
Quae tamen Herculeae ſuſtinuere manus.

Ovid. Faſt. II, 311. cuius praecepto, Artis Am. II, 209. etiam hodie libenter obediunt comati iuvenes:

Ipſe tene diſtenta ſuis umbracula virgis.

Martialis XI, ep. 74.

Umbellam luſcae, Lygde, feras dominae.

Umbellâ latâ quia ſolis arcebantur radii, κυνῆν ἡλιοστερῆ dixit *Sophocles* Oed. in Col. V. 305.

κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
B. Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.

Recte *Scholiaſta* πλατύπιλον περικεφαλαίαν explicat: abſurde vero a *Suida* Πλατύπιλος redditur κυνῆ Θεσσαλίς. In Scholiis ad *Sophoclem*, Hecales opinor, fragmentum legitur Callimachéum (inter *Bentlejana*, cxxiv) ex *Suida* egregie emaculatum a *Toupio* Em. in *Suid.* III, p. 57. cuius primam vocem, Εἴδεος, in Εἴλης commode mihi videor mutaſſe, quo *ſolis ardor* ſignificatur:

Εἴλης ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο.

niſi, quam primam poſui, vox ultima ponenda potius videatur. Εἴλης ἄλκαρ, *munimentum* erit adverſus *ſolis radios*, ut in alio fragm. Callim. cxlii, — τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρῃ Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα· et ſae-
C. pius in ſimilibus: vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 613. *Eurip.* Or. v. 1511. et notata in *Eurip.* Phoeniſſ. p. 291. 292. Aliud eſt ex eadem Hecale, ut puto, fragmentum cxxv, quod *Jo.* etiam *Meurſius* adhibuit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 75. conf. *Hadr. Junii* Animadverſ. 11, c. vi. Non tantum *umbracula* iſta muliebria, ſed et *pileos* Graeci temporibus

heroicis, ut et veteres Romani, in usu certe vitae quotidiano, instar Aegyptiorum, ignorabant, nudo capite incedentes; voluitque hunc morem in suam civitatem revocatum *Plato* L. XII. de LL. p. 942. D. De Aegyptiis testis est *Herodotus* L. III, c. XII. *Homerum* nusquam pilei meminisse, veteresque Romanos τὰς κεφαλὰς fuisse ἀκατακαλύπτους monuit *Eustath.* in Od. A. p. 30, 52. De Atheniensibus, tempore *Solonis*, locus est insignis *Luciani* de Gymnas. T. II. p. 895. Ne Romanas quidem antiquissimi aevi matronas *capitum tegmina* habuisse ex *Varronis* verbis conficias apud *Nonium* in v. *Capitia.* — Pastores quidem in Arcadia, atque alibi, adversus solis radios capita iam olim munivisse videntur; et apud Lacedaemonios temporibus etiam antiquissimis pileorum usus, inprimis in bello, invaluit; ante reliquos vero Graecos Thessali pileos gestarunt et Macedones: πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς est in *Dionis Chrys.* Or. XXXV. p. 433. A. Lacedaemoniorum et Macedonum, in Or. LXXI. p. 628. B. de Laconicis egit *Meursius* Misc. Lac. I, c. 17. Polysperchon *Polyaeni* IV, c. 14. dicitur πῖλον Ἀρκαδικὸν ἐπιθέμενος. et Memnon apud eundem, V, c. 44, 5. Κυζικηνοῖς ἐπιὼν, τῇ κεφαλῇ καυσίαν ἐπέθετο Μακεδονικήν. ante hos *Sophocles* etiam mentionem fecit — Ἀρκάδος κυνῆς, in Inachi versu, quem *Toupius* emendavit in Epist. Crit. p. 52. ad Ἀρκὰς κυνῆ notam dat ex *Pausaniae* Lex. *Eustath.* in Il. B. p. 228, 48. Arcadicos se pileos nusquam invenire scribebat *Olearius* in *Philostr.* de V. S. II. p. 572, 15. Frequentius memoratur *causia*; quae Macedonibus fuisse dicitur P 545. A. B.

εὔκολον ὅπλον,
Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,

in Epigrammate *Antipatri*, quod primus vulgavit *L. Kuster.* ad *Suid.* in Καυσία· Latine vertit atque explicuit Elegantiss. *Joan. Boivinius dans les Mémoires de l'Acad. R. des I. et B. L.* T. II. p. 269. et 285. *Plautus* Milite Glor. IV, 4, 42.

Facito ut venias huc ornatu nauclerico;
Causiam habeas ferrugineam.

Persa I, 3, 75, — *chlamydem afferto, et causiam.*

C. Recte *Eustathius* in Il. B. p. 193, 17. Καυσία ἦν κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ πίλε ὡς τιάρα, (scripsisse videtur, εἶδος πίλε, ὡς καὶ τιάρα, vid. *Etymol.* p. 493, 36) σκέπεσά τε ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελεσά τι. Regum Macedoniae *causia* quid a causiis privatorum distiterit, ex *Pausaniae* nobis Lexico tradit *Eustathius* in Odyss. A. p. 30, 30. In *Africani* Cestis, quod de re militari opus, valde vitiatum, partim (vid. *If. Vossius* ad *Catull.* p. 30) ad nos pervenit, haec etiam vox corruptelam subiit: legere licet capite primo: ἐλευθέρας τῶν μαχομένων τὰς ὄψεις ὑπὸ πίλῳ Λακωνικῷ τῇ Μακεδονικῇ γεγενῆσθαι καλυσίαι· sublata hinc litera superflua καυσίᾳ scribendum, quodque est in margine, καλᾶσι δὲ, sequentibus est prae-
p.346. A. figendum: ego in uno Cod. MS. καλυσίαν, in altero καλυσίαι· in hoc multa tamen editis inveni longe meliora: hic Codex MS. *Africani*, inedita etiam quaedam complectens minime spernenda, his a me diebus adhibitus, nuper adeo in Leidanam pervenit Bibliothecam.

VI. 40. Οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.] Galearum cristas, tubarum sonitum, atque armorum splendorem ut vana puerorum esse terricula monstraret, illa *mordere*, δάκνειν, negabat Eteocles *Aeschyli* in Sept. c. Theb. v. 405.

Κόσμον μὲν ἀνδρὸς ἔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ,
Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα·
Λόφοι δὲ κώδων τ' ἐ δάκνεσ' ἄνευ δορός.

B. infans Astyanax in *Homeri* Il. Z. v. 467.

πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλε ὄψιν ἀτυχθεὶς,
Ταρβήσας χαλκόν τε, ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.

A vellicando *mordendo*que *aviculae* quaedam Δακνάδες fuere dictae: apud *Hesychium* est Δακνὶς, apud *Festum* sunt *Dagnades*, sive potius *Dacnades*, iudice etiam *Scaligero*. Cum instar aliorum Δακνὰς scribi potuisset, ista praebet *Phrynichi Sophisticus Apparatus MS.* Δακνᾶς

ἵππος· Δακνᾶς ὄνε (ὄνος) περισπᾶται. nomina ſic propria ſcribebantur Δαμᾶς· Κοσμᾶς· etc. Ut infantem, quem nolebat ad pompam ſecum ducere, Theocritea mater plorantem equorum morſu perterrefacit; in terriculis etiam perſonatis oris hiatum praeſertim et dentes ingentes formidabant pueri: *Feſtus*, *Manducus*, inquit, *effigies in pompa antiquorum inter ceteras ridiculas formidoloſasque ire ſolebat, magnis malis, ac late dehiſcens, et ingentem dentibus ſonitum faciens*: conf. *Scaliger* Conj. in *Varron.* de L. L. p. 150, 151. inter ceteras illic *terriculas*, quae ὀξυόδοντες pingebantur, eſt et *Lamia*. *Lamiae* fit in Scholio in hunc verſum *Theocriti* mentio, quod ex Cod. Mediceo *Wartonus* exhibet T. I. p. 205. hoc nomen, quo drama fuit ab *Euripide* ſcriptum, miram ſubiit corruptelam in *Scholio MS.* ad *Platonem*: Δευτέρα (Σίβυλλα) Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Σαλαμίνης προλόγῳ Εὐριπίδης· ubi vel ex *Lactantii* verbis, quae *Barneſius* adſcripſit, patet ſcribendum τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ. *Lamiam* ad hunc locum alii etiam memorant. Ut *Scholiaſtes Gregorii Nazianzeni*, cuius verba vulgavit Cl. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. *Platon* p. 131, *Theocriti* verba *Scholiaſtes* attigit *Ariſtidis*: ad iſta in Orat. Panathen. T. I. p. 176. ἃ τὰς παῖδας ἀκούοντας ἐκπλήττει· haec leguntur in eximio Cod. *MS.* Clariſſ. *P. Burmanni Sec.* οἷον Λαμίαι καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα. λέγει δὲ τὴν Μορμώ, ἣν ἀκούοντα ὀῤῥωδεῖ τὰ παιδία. — ὅτε βούλονται φοβῆσαι τὰ παιδία αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἐπιβοῶσι Μορμώ. καὶ ὁ Πλάτων λέγει τὰ Μορμολύκεια. καὶ ὁ Θεόκριτος, μορμὼ, δάκνε με, (ſic iſta leguntur) Φασὶ δὲ νῦν, τὴν μορμὼ, Ονοσκελίδα. ad poſtremam vocem vid. *S. Bochartus* Hieroz. II. L. VI, c. X. in fine, et *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 296. — *Io. Meurſius*, ſed paene puer, in *Lycophronis* Alex. v. 342. ex hoc loco *Theocriti*, conficiebat, pueros *equum* vocaſſe Μορμώ· rectius his utuntur *Caſaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36. *Anna Fabri*, et *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Dian. v. 67. qui locus eſt me quoque iudice ſincere ſcriptus; ut mirer et aliorum tentamina, et nuperum *Toupii*: fingit Poëta Deorum etiam filiolas, quando matribus ſunt immorigerae, vocato Cyclope terrefieri; illius autem vice

C.
p.347. A.
B.

fungi ex ultimis aedibus prodeuntem perſonatum Mercurium vultu fuligine foedato, cuius illae metu territae compeſcantur: quid elegantius fingi poteſt his *Callimachi* verſibus:

ὅτε κϐράων τὶς ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἴθῃ.
Αὐτίκα τὴν κϐρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκϐσης
C. Δύνει ἔσω κόλπϐς, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.

Noſtra haec Theocriti optime, mea ſententia, cepit *D. Heinſius* L. *Theocr.* p. 366. 367. ſequutus ille tamen *Scholiaſten* in haec *Ariſtoph.* Equit. v. 690, — προσέρχεται

Ὡς δὴ καταπιόμενός με· Μορμὼ τϐ θράσϐς.

Μορμὼ τ. θ.] ἐπιῤῥηματικῶς ἐξενήνεκται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τϐ θράσϐς. Certe hic μορμὼ idem eſſe videtur, ac in nonnullis veterum locis ᾶ, vel ᾶ, ᾶ· velut in *Ariſtoph.* Pluto v. 127. apud *Platonem* T. III. p. 295. A. in *Eurip.* Hec. v. 1069. Or. v. 274. Androm. v. 1076. unde Ἆ, ᾶ, reſtitui debet in eiusdem Medea, v. 1042.

Ut vero Γοργὼ, et Γοργὼν, ſic Μορμὼ, — ϐς, dicebatur et Μορμὼν, — όνος. *Ariſtoph.* Acharn. v. 582.

Ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μϐ τὴν Μορμόνα.

p.348. A. in Pace v. 473.

Οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς Μορμόνος.

neque aliter ſcripſerat, opinor, *Xenophon* Ἑλλην. IV. p. 307, 21. οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐπισκώπτειν ἐτόλμων, ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τϐς πελταστὰς, ὥσπερ Μορμόνας παιδάρια. ubi praebent Edd. μορμῶνας. — Illud in primis dignum hic notatu videtur, nutricem Orci, vel Acherontis, ſed Orci potius, adpellatam a *Sophrone* fuiſſe Μορμολύκαν. *Porphyrius* ex *Apollodori* libro XX. de Diis in *Stobaei* Eclogis, quas *Canterus* edidit, p. 129. Γοργύραν τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς

φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν Ἅιδȣ· καθὸ δὴ καὶ ἀυτοῦ τούτου τιθηνὴν ὁ Σώφρων

Μορμολύκαν

ὠνόμασεν. — Qui *Sophronis* quotidie libellum terebat hinc ſua *Platonem* efformaſſe ſuſpicor Μορμολύκεια, verbum etiam Μορμολύττεσθαι, quod ſub iſta tantum forma, ut frequentatur a *Platone*, ſic ab huius fuit imitatoribus adhibitum, vid. Clar. *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 131. nec ſcripſerat *Lucianus*, ut vulgatur T. III. p. 304. ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα — ἡμῖν λέγεις καὶ μορμολύττεις· ſed μορμολύττῃ· litera σ ex proximo σὺ male adhaeſit. B.

Vſ. 41. Δάκρυε ὅσσα θέλεις] Quod eſt in Cod. Vaticano, — ὅσσ᾽ ἐθέλεις, videtur eſſe genuinum: haec forma multo frequentius in his carminibus occurrit, quam altera vulgaris et antiquior: hanc legas aliquoties in Edd. ubi mihi quoque videtur Homericam ſic poſuiſſe Poëta; ut Eid. XX, 1. C.

Εὐνίκα μ᾽ ἐγέλαξ᾽, ἐθέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.

Eid. XXI, 30.

Οὔ σ᾽ ἐθέλω τώμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον.

Eid. XXIII, 23.

— οὐκ ἔτι γάρ σε, Κῶρ᾽, ἐθέλω λυπῆν —

idem facile remedium in *Homeri* ſaepe verſibus eſt adhibendum. Ut Atticum Ἠθέληκα commendant Atticiſtae, vel ἠθεληκέναι.

Vſ. 42. Φρυγία, τὸν μικκόν, παῖσδε, λαβοῖσα.] Iſta ſcribens *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* c. XI. „Auctores „habeo veteres Grammaticos, Dores non παῖδα ſcripſiſſe, „verum παῖσδα· quare ſcribo in hoc carmine (X, 25.) „συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι Παῖσδα." nitebatur unius obſervatione *Gregorii*, quam in *MS.* Codice legerat, ut p 349. A. emendatam dedit *Koenius* in libello de Dial. p. 150. Τὸν παῖδα, Παῖσδα· Θεόκριτος·

Ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδα λαβοῖσα,
Τὰν κύν᾽ ἔσω κάλεσον.

ex Codice *Vossiano*, cuius a me *Koenius* acceperat apographum, idem dederam in Animadv. ad *Ammon.* p. 180.; in margine *Theocriti* Heinsiani *παῖσδα* ex *MS.* suo Codice *Gregorii*, velut genuinum, adnotaverat *Is. Vossius.* Nihil etiam impedit, quominus *τὸν παῖδα* dixerint olim Παῖσδα. *παῖς* secundum observata *Marklandi*, nobis una cum *Euripidis* Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui *Hemsterhusium* his in oris audiverunt, scribi primitus debuit Παῖδς. *παῖσδ* etiam pronunciari potuit. — Sed in ta-
B. libus non quaeritur, quid fieri secundum Linguae potuerit analogiam; sed quid revera factum fuisse, vel priscorum Scriptorum locis, vel auctoritate constet veterum Grammaticorum: iam vero *Gregorii* istius, recentioris Graeculi, qui saepius vitiata Codicis sui se decipi passus est scriptura, nulla est sine teste loquentis auctoritas. *Puerum* *παῖσδα* dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: *παῖδα* saepenumero, *παῖσδα* nusquam praebent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem scripti carminum *Theocriti* in ista vocis forma, decies minimum recurrente, semper Editis concinunt. — Servemus itaque omnino, quod hoc loco aptissimum iudicabat *Io.* Noster *Luzacius*:

Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.

C *Eamus*, Gorgo: mea *Phrygia*, *puello assumto*, *lude*, eumque oblecta. *M. de Longepierre*:

Prens mon fils, *Phrygienne*; *et le divertis bien.*

Forma Dorica *παίσδειν* legitur in hoc ipso carmine v. 49, 101. in Eid. XIV, 8. XVIII, 14. XX, 6. et *ἔπαιξε*, XIV, 22. sed *παῖξαι* receptum quoque fuit in Linguam vulgarem.

Τὸν *μικρὸν παῖδα*, quem *παῖδ' ὀλίγον* etiam dicebant Poëtae, et *ὀλίγον κῶρον* *Theocritus*, vulgo vocabant *παιδίον*. In Apologia *Platonis* p. 34. D. tres sibi filios esse dicit Socrates, unum, *μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία·* in Phaedone p. 116. B. *ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας.* — Τὸν *μικρὸν*, inquam, *παῖδα*, simpliciter, ut hic, τὸν Μικκὸν dixit *Theocritus*:

in hoc ipſo carmine eundem Praxinoae puerulum Zopyriona, v. 12. p. 350. A.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος.

Doricum illud Μικκὸς legitur in Theocriteis Eid. V, 66. VIII, 64. in Epigr. XVII. in alio etiam epigr. Anthol. VII, 98.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
Οὐλοτέρα, κἀμνῦ χρῶτα τερεινοτέρα.

in Antholog. *MS.* hoc eſt *Antipatri*:

Βιθυνὶς Κυθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
Μορφῆς εἴδωλον λύγδινον εὐξαμένα.
Ἀλλὰ σὺ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζε,
Ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνα.

Callimachi legitur pentameter verſus in *Stobaeo* etiam *Gesneri* p. 517, 44. *Grot.* p. 386. a *Theodoro* iam *Cantero* emendatus V. L. II, c. XIII, B.

Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

eſt inter fragm. *Bentl.* 179. — Ut a μικκὸς adiectivum eſt Doricum μικκύλος, utrumque etiam tranſiit in nomina propria. *Miccus* et *Miccylus*, praeter alia hinc ducta, reperiuntur: hoc una litera minus legitur in *Callimachi* epigr. XXVIII, quod ſic corrigebam:

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέξας, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. Γαῖα φίλη,
Μικκύλος εἴτι πονηρὸν ἐποίησα, μήτε σὺ κοῦφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

Ne alia memorem minus emendate ſcripta, Μίκυλος illic vulgatur: Μικαλίωνα tamen recte ſcriptum exhibet epigramma *Leonidae* Anthol. IV, c. XII, 132. Μίκκυθον dixerunt, Μίκυθον, et Σμίκυθον. vid. epigr. vulgatum a *Kuſtero* ad *Suidam* in v. Ῥωπικά· quae proſtant a me ad *Herodotum* notata P. 585 quaeque dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 151. Aliquoties etiam Μίκκος memoratur in epigrammatis: in *Callimacheo* LII, eſt Σίμος ὁ Μίκκου. C.

Epigramma LIV, in Aeſchram *Micci* nutricem, una litera, ni fallor, perperam vitiavit:

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
  Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει
Καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
  Ἡ γρῆϋς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

551. A. quocum inter Theocritea conf. Epigr. XVIII. — Sed nutricem bonam eleganter (ἡ θηλάστρια, μαστὸς ab ipſo *Callim.* h. Cerer. v. 96, et *mammae* dicuntur eleganter *Nutrices* etiam a *Catullo* LXIII, 18.) dici *lac bonum*, unico vellem exemplo *Bentlejus* oſtendiſſet: corrigo,

ἀγαθοῦ γάλα,

id eſt ἕνεκα vel χάριν ἀγαθοῦ γάλακτος. *lac*, γλάγος, Cretice κλάγος, (quod *Heſychio* reſtituerem pro κλαγγὸς,) γάλαξ, γάλακτος, etiam dicebatur τὸ γάλα, τοῦ γάλα. poſtquam obſervaſſet *Euſtathius* in *Hom.* Od. I. p. 552, 38. τὸ, γάλαξ nusquam inventum, v. 48. Ὅτι δὲ, inquit, καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ Γάλα, τοῦ Γάλα, ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κεῖται· ὅπου φησὶν ἐκεῖνος καὶ ὅτι τὴν δόκησιν
B. καὶ ὑπόληψιν Δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη, γράψας, τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ. poſtrema dedit etiam *Euſtath.* in Od. Ξ. p. 546, 12. conf. fragm. *Bentlej.* 100. et 326. ubi velut *Callimacheum* Γραῦϊς, γραυΐδος adnotatur: ut hic γρῆϋς legitur et in Epigr. XLII. — Μίκκος Pallenaeus laudatur in duobus Epigr. *Anthol. MS. Tymnis* eſt in Anthologia *MS.* epigramma, ab *Holſtenio* et *Reiskio* publicatum:

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίου βαρὺν αὐλὸν
  Τόνδ' ἐς Ἀθαναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,
Τυρσηνὸν μελέδαμα.

a quibus *hae minutiae* non negliguntur, μελέδαμα Doricum eſſe negabunt: corrigendum arbitror:

C. Τυρσηνὸν κελάδημα.

in epigramm. legitur *Crinagorae*, inter illa quae *Reiskius* edidit 547.

Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος.

eumdem video *Reiskium* recte mecum nomen *Mieci* restituisse in *Archiae* Epigramm. quod, ab *Holstenio* editum vitiose, inter illa reperitur quae *Reiskius* vulgavit 452.

Τρωάδι Πελλαναῖος ἀνηέρτησεν Ἀθάνᾳ
Αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίῳ.

in apographis illic Palatini Codicis legimus omnes σμικρὸν ἐνυαλίῳ. inter se collata epigrammata verum nomen monstrant; nec monstrabant tamen *Holstenio*, in cuius notis ad *Steph. Byz.* in v. Ἴλιον, male vulgatur Νικκὸς ὁ Πελλαναῖος. — Sed *Miccus* iste, qui tubam suam in Iliadis Minervae templo dedicavit, cuias fuit? utrum Achaeus e Peloponneso, *Pellenensis*; an ex Thracica Chersoneso *Pallenaeus*? ego quidem Iliadi Minervae propiorem, atque omnino *Pallenaeum* arbitror fuisse, scribendumque adeo in his epigrammatis Παλλαναῖος· quod in postremo meus exhibet Codex apographus: a Πελλήνη usitata forma gentilis erat Πελληνεύς. a Παλλήνη dicebatur et Παλληναῖος. sed ex Achaia *Pellenenses*, ut dicuntur a *Livio* XXXII, c. 22. Πελληνεῖς, multo frequentius, quam *Pallenaei* Thraces, memorantur in historia: Πελλήνιος nusquam a me fuit lectum nisi apud *Steph. Byz.* Πελληνεὺς frequenter: apud *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 286, 16. K. Ἀ. V. p. 205, 17. (ubi male scribitur Πεληνεὺς) *Athen.* XI. p. 509. B. conf. *Demosthen.* p. 127, 15. ubi in Scholiis nomen Πελληναίων in Πελληνέων mutarem; *Pausan.* VII. p. 596. quem egregie corrigit *Palmerius*. p. 352 A. B.

VS. 43. Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὔλειαν ἀπόκλαξον.] Uxorem rogat ὁ ἄπιστος *Theophrasti*, c. 18. εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν αὔλειαν ἐμβέβληται. — Hic Dinonis domus Alexandriae *vestibulum* habuit, et αὔλειον θύραν. supra Praxinoë, v. 9. maritum emisse vel conduxisse dicebat Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν. ad τὴν αὔλειον vid. adnotata in *Herodoto* P. 469. Illud non arbitror ab aliis monitum, quod scribit *Eustathius* in *Hom.* Il. Ω. p. 1479, 41. Σικελοὶ δὲ τὴν αἴθουσαν Αὔλειον θύραν φασί· quodque scribit *Hesychius*, τὴν αὔλειον θύραν a Cretensibus dictam Βοωνίαν. de rarissimis et illud est *Hesychii*: Αἰθῶσσα, τῆς αὐλῆς τὰ τειχία: ἡ αἴθουσα di- C.

ci potuit Laconice Αἰδῶϝα. Verum nec *porticus* neque *ſolarium* Praxinoës aediculis convenire videtur. Quando vero *canis* facit mentionem, *veſtibuli ianuam* uſitato more dixerit αὐλείαν. Ubi *Homeri* Priamus in Il. X, v. 66.

πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύȣσιν.

uni tantum *primae fores* fuere ſuſpectae. Accommodate ad noſtra *Theocriti Euſtath.* in Il. X. p. 1353, 29. πρώτας θύρας λέγει τὰς αὐλείȣς, ἃς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν. Sed de hoc etiam Graecorum more, quem *Jo. Meurſius* attigit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 76, *Caſaubonus* iam egit in *Theophraſti* Char. c. IV. p. 40. quique multo plura de-
p.353. dit *Gataker.* Adv. Miſc. P. c. 38. p. 827. 828. Suaviſſi-
A. mos tamen iuvenibus ponam legendos *Apollodori* ſenarios, in Epitome nobis *Athenaïci* operis ſervatos, I. p. 3. c.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλȣ,
Ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τȣ̃ φίλȣ
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτον ἐστίν· ἡ κύων
Ἔσηνε, καὶ προσῆλθεν· ὑπαντήσας δέ τις
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

tractarunt iſtum locum *Bon. Vulcanius* in *Callim.* h. in Iov. v. 67. et *H. Stephanus* II. Schediasm. I. neuter vero vidit ſic iſtorum verſuum quartum emendandum, quod *Toupius* animadvertit, locum admovens initio huius carminis, — ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ. in Epiſt. ad *Warton.*
B. p. 328. — *Canem in aedes introvocare*, hic dicitur Τὰν κύν' ἔσω καλέσαι. *Introvocare* e veſtibulo, et *foras evocare* Graece dicuntur Εἰσκαλεῖν et Ἐκκαλεῖν. *Xenophon* Oeconom. p. 483, 29. Φασὶ δὲ, — καὶ ὅταν δῶρα διδῷ ὁ βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς γεγονότας. hoc ſenſu, de legatis loquens ad Philippum admiſſis, εἰσεκλήθημεν poſuit *Aeſchines* de Falſa legat. p. 31, 10. — *Ariſtoph.* Pluto v. 1194.

Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ.

Acharn. v. 401. Ἐκκάλεσον αὐτόν. in Veſp. 271. idem re-

ſtituit *R. Dawes* Miſcell. Crit. p. 266. in Nub. v. 1163. Ὃν κάλεσον τρέχων Ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. *Lyſias* Or. III. p. 72, 12. ἐκκαλέσας με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθὺς με τύπτειν ἐπεχείρησεν. p. 80, 12. ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. *foras evocatum me verberavit.* C.

Vſ. 44, 45. Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος; πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.] *Dii boni! quanta turba eſt! quomodo et quando hoc malum ſuperare poterimus? innumeri concurſant formicarum inſtar*, ſive, *formicae numeroque modoque carentes;* ſic poſtrema reddidit *Erasmus* in Adag. *Bonorum myrmecia* — Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος; ut in iſtis *Caecilii* Comici apud *Nonium* in v. *Pulcritas*: —

Di boni,
Quid illud eſt pulcritatis?

Terentius Andr. IV, 4, 5. —

Di voſtram fidem!
Quid turbae apud forum eſt?

Gallus interpres: p.354. A.

Quelle foule, grands Dieux! — c'eſt une Fourmillere.

Quae ſequuntur, πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρὴ τὸ κακόν; recte ceperunt *Eobanus Heſſus*, et *Wartonus;* hic forſan monitore uſus *Dukero*, qui ad *Thucyd.* L. II. p. 130, 45. verba *Theocriti*, πῶς — περᾶσαι Χρὴ, ex uſu veterum, optime interpretatur, *quomodo transire poterimus*, vel *tranſibimus:* ut Δεῖ, ſic et Χρὴ ſaepe ſignificat *licet*, apud *Demoſthenem* in primis, et *Lucianum.* — Recte ſcribuntur iſta, μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι· non enim probari debet ἀνάριθμοι, receptum a *Wintertono*, repertum etiam in duobus ſaltem Codd. ἀνήριθμος eſt et *Theocriti.* — Hunc locum attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. A. p. 58, 10. ἡ παροιμία καὶ Μυρμηκιὰν φησὶν ἀγαθῶν. συντελεῖ δέ τι ἐνταῦθα καὶ Θεόκριτος εἰπὼν, — Μύρμηκες ἀνάριθμοι· ἐπὶ πολυπληθείας λαοῦ. ad adagium adhibere po- B.
tuerat ex Encomio Ptolemaei *Theocr.* ſive Eid. XVII, 107.

Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων.

ubi Μύρμακες — ἀεὶ — μογέοντες ſunt ἀείσυροι Μύρμηκες *Aeſchyli* in Prom. V, 451. id eſt ἀεὶ σύροντες·

— *magni formica laboris*
Ore trahit quodcunque poteſt, atque addit acervo.

Plinius H. N. XI, c. 30. *in opere qui labor? quae ſedulitas? — quae earum concurſatio?* Innumeri formicarum agminis *concurſationem*, quum

opere omnis ſemita fervet,

Theocriti cogitabat Praxinoë: acervum autem frumenti,
C. formicarum congeſtum ſedulitate, ſpectabat Graecorum vulgus forma loquendi proverbiali, Ἀγαθῶν μυρμηκιά. in quem ſenſum etiam dicebantur iſta: Ἀγαθῶν θάλασσα· Ἀγαθῶν σωρός· et Ἀγαθῶν ἅμαξα· *Alexidis* eſt e Pamphila apud *Athen.* IX. p. 380. E.

Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παραφέρων
Ἀγαθῶν ἁμάξας.

plauſtra rerum bonarum: haec etiam *Alexidis Eraſmus* attigit l. c. conf. *Gataker.* ad *M. Antonin.* V, 1.

VI. 46. Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα, Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, —] Recte Gallus Interpres:

Depuis que tu plaças ton pere entre les Dieux,
O combien de travaux t'ont rendu glorieux,
Ptolemée.

p.355. A. Ab ipſo enim filio Ptolemaeo Philadelpho Ptolemaeus Lagides ἐξεθεώθη, ut dicitur in *Scholio* ad *Theocr.* Eid. XVII, 16. *Theocritus* illic, Τῆνον, inquit, τὸν Λαγίδαν Πτολεμαῖον,

Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοισι, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται.

Schol. Τῆνον] Τὸν Σωτῆρα φησὶ Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, (leg.

(leg. τὸν Λάγȣ·) καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τȣ̃ υἱȣ̃. Nec patrem tantum ſed et matrem Berenicen Philadelphus in Deos transſcripſit:

Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηώς.

verſus eſt in Encomio Philadelphi *Theocriteo* 123. In hunc locum *Scholion* ineditum quale in Codice legi *MS*. vitioſe ſcriptum partim aliis emaculandum hic proponam: Ὅτι πολλȣ̀ς ναȣ̀ς ἱδρύσατο. καὶ Λύκως δ' ἐν τῷ περὶ Νέστορος, ἐποίησεν ὁ Φιλάδελφος, φησὶ, οὕτως ᾠκοδόμησε δὲ καὶ τῶν B.
γονέων ἀμφοτέρων παμμεγέθη ναὸν καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόη καὶ φωτῆρα. mirum ni et illud in Schedis invenerit *Sanctamandi Wartonus*: ultima *Scholii* vox in φωστῆρα mutata nihil nos iuvat; ſed videtur Auctor ſcripſiſſe: καὶ τῇ ἀδελφῇ Ἀρσινόῃ, nempe ναὸν ᾠκοδόμησε· in illius enim honorem Veneris Arſinoae templum dedicavit Philadelphus: vid. epigramma *Poſidippi* apud *Athen*. VII, p. 318. D. et *Hedyli*, quod ex libris MSS. exhibet *Caſaubon*. Animadv. L. XI. p. 817. huius primum diſtichon emendate ſcriptum proferam:

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρȣ κατὰ νηὸν
Τὸ Ῥυτὸν Ἱππείης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσινόης.

cetera ſunt *Scaligeri*: vocem εἰδείης in Ἱππείης mutavi: *Heſychius*: Ἱππία, Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφȣ γυνή. *Ca-* C.
ſaubonus Animad. in *Athen*. p. 553. „Venus, inquit, Zephyritis, Arſinoë, Chloris, Hippia, ſunt συνώνυμα." — Amori paterno Lagidae, longaevi, ſuaeque aetatis Regum fortunatiſſimi, regnum debebat Philadelphus e Berenice natus, quod nativitatis iure liberis Lagidae debebatur ex Eurydice, priore coniuge, ſuſceptis: hoc tradiderunt *Hermippus* apud *Diogenem Laert*. V, 78. et *Pauſanias* l. I, in fine cap. VI. veriſſimum etiam, quod *Scholiaſta* tradit *Theocriti* ad XVII, 41. Ζῶν ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν, *vivus Soter* (ſive Ptolemaeus Lagi F.) *filium Philadelphum regni fecit participem*. *Lucianus* in Longaevis T. III. p. 216. Πτολεμαῖος, ait, ὁ Λάγȣ, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτȣ μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ p. 356. A.

παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς τελευτῆς Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. conf. *Joſ. Scaligeri* Animadverſ. in *Euſeb.* p. 133.

Vſ. 47. 48. *Οὐδεὶς κακόεργος Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί.*] Quantumvis *παρέρπων* non tantum in ſcriptis Codd. ſed et in *Schol.* legatur in *Ariſtoph.* Nub. v. 1128. non tamen interpretationem videtur admittere, quae huic loco conveniat: in epigrammatis ſepulcralibus viatores praetereuntes *παρέρπειν* dicuntur, ut *παρελθεῖν· παριέναι· παραμείβειν· παροδεύειν· παραστείχειν.* et per me ſane licet, ut hic de praetereunte capiatur. Quia vero haec proſtant in *Scholiis*: *κἀ ἔτι κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα,*
B. *ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί· ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς· ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι, ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος,*

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

ultima, quae abſunt ab Editis, ex Mediceo Codice *Wartonus* dedit in Emend. Editor. *Schol.* T. I. p. 205. videtur hic mihi Grammaticus legiſſe:

παρειπὼν Αἰγυπτιστί.

quo ſignificari potuit *ἐξαπατήσας*, vel *παραλογισάμενος.* Eximie *doloſa oratione*, ſed et *quomodocunque* aliquem *in fraudem impellere*, dicebatur antiquitus etiam Παρειπεῖν· ut et Παραπεῖσαι· poſtea Παραλογίσασθαι· *παραλογίσασθαι ἐν πιθανολογίᾳ*, id eſt *ἐν πιθανοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις*, dixit *Paulus* in Epiſt. ad Coloſſ. II, 4. ubi notavit *Jacob. Elsnerus.* In *Homeri* Il. A, 555.

C. Νῦν δ' *αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ* —
Θέτις·

Grammatici veteres, et *Euſtathius* Παρείπῃ reddunt per *παραπείσῃ*, et *παραλογίσηται.* *Heſychius*: Παρπεπιθόντες, *παραπείσαντες, παραλογισάμενοι.* explicatio congruit *Homero* Od. Ξ. v. 290.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν, ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, —

Ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκην.

pro παραπεῖσαι, vel παραλογίσασθαι, Παρειπεῖν posuit *Aeschylus* Prom. V., v. 131.

— πατρῴας Μόγις παρειποῦσα φρένας.

Auctor Aureor. Carm. v. 24.

Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν, ὅ,τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Hierocles interpretatur p. 114. Μηδεὶς μήτε δι' ἔργων μήτε διὰ λόγων παραλογίσαιτό σέ τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν, ὅ,τι μὴ συμφέρον ἐστί σοι. — ante ista, p. 112. μόνος, inquit, ἀνεξαπάτητος, καὶ ὑπ' οὐδενὸς οὐδαμῶς εὐ παραλόγιστος ὁ τὴν ἀξίαν ἑαυτοῦ γνοὺς ἄνθρωπος, καὶ οὔτε κολακείαις θωπευόμενος, οὔτε τοῖς ἐνδειμαίνουσι ταπεινούμενος. — Nihil vetat hic *Scholion* posuisse in *Aristoph.* Nubes v. 1128. Ἐλέγετο λῃστεύεσθαι ἡ Αἴγυπτος. Αἰσχύλος, p.557. A.

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις,

οὐδεὶς κακόεργος
Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί.

καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ ὕπουλα πράττειν. Quod vocat, absque auctoris nomine, τὸ Ἰαμβεῖον, vitiatum apud *Zenob. Diogenian. Suidam*, similiter exhibet *Stephanus Byz.* in Αἴγυπτος. ubi Αἰγυπτιάζειν redditur per πανοῦργα καὶ δόλια καὶ ὕπουλα πράττειν. idem, secundum Scholiasten, B. *Theocritus* forte dixerit, παρειπεῖν Αἰγυπτιστὶ, *Aegyptiorum more decipere. Eustathius* in *Dionysii* Periegesin v. 232. ἡ ἱστορία καὶ πανούργους οἶδε (τοὺς Αἰγυπτίους,) ὡς καὶ Θεόκριτος ὑπεμφαίνει.

Vſ. 49. Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,] Hic miror eruditiſſ. Scriptorem Epiſtolae ad *Wartonum*, cur iungenda cenſuerit ἐξ ἀπάτας ἔπαισδον· meo quoque iudicio ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες homines ſunt fraudulenti, ſive *ex dolis conflati;* qua ratione Catilinam *Cicero* dixit *in Or.* pro M. Coelio, c. 5. *monſtrum*, —

ex contrariis — naturae studiis cupiditatibusque conflatum. In hunc ferme sensum acceperunt Theocritea *D'Orvillius* Animadv. in *Chariton.* p. 86. et *Reiskius* C. Animadv. ad *Polyb.* p. 54. Scholiasten sequuti, qui, ἡ μεταφορὰ, inquit, ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν· *ab aere conflato* vertit *D'Orvillius.* ego vero κεκροτημένων illic primitus scriptum arbitror: — hoc insigne Scholion ex Mediceo Codice subministrat *Wartonus* in Emend. Ed. Scholior. I. p. 205. quod una voce emendatius ex MS. Cod. enotaveram: Κεκροτημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι. ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένȣ χαλκοῦ, καὶ Σοφοκλῆς,

πάνσοφον κρότημα, Λαέρτȣ γόνος.

non γένος, sed γόνος suo more dederat *Sophocles*, cuius verbis si praefigatur articulus Τὸ, integrum hinc senarium lucramur ex perdito dramate, quem alibi non memini me legere: suum illinc sumsit scriptor dramatis Rhesi v. 498.

p.358. — ἔστι δ' αἱμυλώτατον
A. Κρότημ' Ὀδυσσεύς.

Huc spectant ista *Hesychii*: Κρότημα ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται· ad Κρόταλον, περίτριμμα, κρότημα, adscripsit *Sopingius*, *Euripidis* Cyclope v. 104.

Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφȣ γένος.

his utitur et *Berglerus* in *Aristoph.* Nub. v. 259. Facundus et prudens Ulysses ab adversariis Sisyphides atque ex paterno sanguine fraudulentus habebatur: ab *Ovidii* Aiace Met. XIII, 31.

sanguine cretus
Sisyphio, furtisque et fraude simillimus illi.

Illic *Ovidio Sophoclis* obversabantur versus ex fabula quae Ἀχαιῶν σύνδειπνον (κατὰ τὸ ἑτέρον *Athen.* VIII. p. 365. B.) fuit inscripta, quamque Satyricam fuisse vel unicus B. mihi locus in Epitome servatus *Athenaei* I. p. 17. D. demonstraret: in *Scholiis* ad *Soph.* Aj. v. 191, ista leguntur ex *Sophoclis* Συνδείπνῳ,

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
Ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς πατήρ.

quae tum ſequuntur illic ex *Aeſchyli* armorum iudicio multo rectius cepit *Bern. Martinus* Var. Lect. IV, c. 15. quam *Stanlejus* in Tragoed. Fragm. in his Latine vertendis turpiter lapſus. — *Sophoclis* etiam Aiax in cognomine dramate v. 380. vocat

ἁπάντων ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίου

In Neoptolemum, Ulyſſis conſiliorum miniſtrum, ea dicit *Sophoclis* Philoctetes, quae in Ulyſſem conveniebant, v. 924. 925. qui ab ipſo dicitur acerbiſſime v. 418. C.

ὁ 'μπολητὸς Σισύφου Λαερτίου.

a Laërte emtus Siſyphides; ex Siſyphi enim compreſſu gravida pro virgine Laërtae, (Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν, *Schol.*) fuit elocata Anticlia. Habitus ab inimicis Ulyſſes ἀπατηλὸν κρότημα, forma ſcribendi Theocritea dici quoque potuit

ἐξ ἀπάτας κεκροταμένος,

ex dolo conflatus. Ferrum aut alia metalla crebris ictibus *contundere* etiam Κροτεῖν et Συγκροτεῖν dicebatur: εὐκρότητος eſt *bene conflatus:* qui hoc apud *Sophoclem* recte cepit, non tamen vidit *D'Orvillius* in huius ex Antig. v. 436. ſcribendum,

Ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου·

Ex aereo vaſe bene conflato; quod monuit *Pierſon.* in *Moer.* Attic. p. 296. p. 359. A.

Vſ. 49. Ἐπαισδον.] In Edit. Rom. ex vitioſa pronunciatione vulgatum ἔπεσδον *Iſ. Voſſium* impulit, ut hic legendum putaret ἔρεσδον. ne ῥέζειν quidem usquam ῥέσδειν ſcriptum legitur. Eleganter hic, εὐφήμως, Παίσδειν ponitur pro *furari*: Graeci ſic inter ſe furunculi pro κλέπτειν dicebant Παίζειν, ut in vita quotidiana, ſic in ſcena: hoc etiam ex Comoedia mihi ſumſiſſe videtur *Lucianus*, quod Aeacum facit in Cataplo dicentem, T. I. p. 624. 625. μὴ

ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, — χρῶ τῇ κλεπτικῇ· ἅλις σοι αἱ ἐν ἐρανῷ παιδιαί. Discipulum quemdam suum, sive servulum, in *Euphronis* Synephebis sic erudiebat coquus, *Athenaeo* teste IX. p. 377. D.

B. Ὅταν δ' ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς,
Οὐκ ἔστι παίζειν.

Παίσδεν hoc sensu legi potuit in *Sophronis* Mimo: *Manuari Laberius* adhibuit: Teste *Gellio* N. A. XVII, c. VII, *Laberius in Mimo posuit, quem Cophinum inscripsit*, Manuatus est, *pro furatus est, et in Fullone, furem*, Manuarium *appellavit*: attigit et *Nonius* in v. *Mendicimonium*: *sinistra* manus quamvis aptior ad furta censeretur, *dextram* nominat etiam *Catullus* Carm. XXXIII, 3. *Martialis* VIII. Ep. 40.

Furaces moneo manus repellas.

ep. 59.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

In *Lucilii* Epigramm. Anthol. II, c. 25, 1.

Αὐτοὶ νῦν ἐρέουσιν ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι,
C. Οὐκ ἔτι σοι χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

Vſ. 50. Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια,] Sic ista iam olim iungenda putabam, ut aequaliter omnes *furaces* esse dicantur: ἐθάδες πανούργων ἔργων in *Scholio* ad v. 48. huc spectare videntur: συμφωνοῦντες ἐν τῷ παίζειν optimum est Codicis *MS.* Med Scholion: interiecta distinctione, κακὰ παίγνια *Toupius* in Epist. ad *Wartonum*, et *Epimenidis* κακὰ θηρία comparat inter se; cum autem in *Epimenidis* versu memorentur ἀργοὶ, incidit *Toupio* coniectura, hoc in versu legendum,

πάντες ἀεργοί.

quod ingeniose fateor excogitatum, adeo verum esse nego, ut sic *sine dubio legendum* statueremus. Vulgata vox,

ἐρειοί,

p.360. A. plerisque visa fuit vitiosa, mihi etiam nunc videtur: sinceram censuisse Gallum interpretem, ista monstrant:

Tous gens de mesme étoffe, et tous cherchans querelle.

contentiosi ſic nusquam dicuntur, neque dici potuerunt. *Servos*, atque infimam plebem voce ἐρεισὶ deſignari potuiſſe Clariſſ. *Reiskius* putabat; inductus voce Homerica ex Od. Θ, 529. Εἴρερον, quam δουλείαν interpretantur, quibus illa aeque fuit obſcura, ac *H. Stephano* in Ind. Theſ. Codices hic etiam nihil iuvant, in quibus ſcribitur ἐρί οι· ἐριοί· et ἐρεισί. *Scaliger* ἐρεμβοὶ corrigendum ſuſpicabatur; ἄρειοι, *Caſaubonus*; ἀεργοὶ, *Toupius*; ἀραῖοι, *Wartonus*: mihi ἕλειοι, *in paludoſis Aegypti locis commorantes*, venerant in mentem: nunc quid verum ſit fateor me ignorare: prae aliorum tamen coniecturis placet illa *Toupii*: homines nequam et κακοῦργοι commode dici potuerunt ἀεργοί. B. de hac vocis vi nonnulla dedit *Alex. Morus* in Notis ad Evang. *Matth.* XII, 36. Clariſſ. *Hemſterhuſius* adſcripſerat: „ἐρεῖος itidem in *Eubuli* verſu apud Athen. p. 108. B. „ſed corrupte:" illic veram verſus lectionem praebet L. VI. p. 228. F. indicatam a *Caſaubono*. — In Edit. *Wartoni* T. I. p. 234. ex Codice Vaticano ad Ἐριοι leguntur iſta Σκοτεινοι συμφωνοι. quorum hoc, σύμφωνοι, adſcriptum fuit ad Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κ. π. σκοτεινοὶ pertinere ad aliam lectionem Ἐρεμνοὶ, vidit Clar. *Ruhnkenius*; qui in Pariſino Cod. *MS.* ad Ἐρεισὶ Scholion legit, μεγαλοπρεπεῖς, ἔνδοξοι. quae vitiata dedit ex Cod. Florent. *Salvinius* apud *Warton.* I. p. 225. hinc nova mihi lectio videtur erui poſſe, — ἀγαυοί· vel ἀγητοί. utrumvis reddi ſic potuit: *Heſychius*: Ἀγαυοὶ, λαμπροὶ, φωτεινοὶ, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. C. apud eumdem: Ἀγητοὶ, θαυμαστοί. et minus emendate: Ἀγετοὶ, θαυμαστοὶ, ἔνδοξοι, λαμπροί. Sed nihil horum apte convenit Theocriteis.

VI. 51. Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα;] Accommoda haec *Jac. Elsnerus* admovit iſtis *Lucae* A. A. XII, 18. ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο· *quid factum eſſet Petro*: antiquiores ſimiliter loquebantur: ut hic equis bellicis territa Praxinoë, τί, inquit, γενοίμεθα; *quid nobis ſiet?* virginum Chorus, urbe obſidione cincta, in *Aeſchyli* Sept. c. Theb. v. 303.

τί γένωμαι;

Cum Attica peste vastaretur, ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως, *Thucydid.* II. c. 52. *Lucretius* VI, 1274.

p. 361. A.

Nec iam relligio Divûm, nec Numina magni
Pendebantur: enim praesens dolor exsuperabat.

Vs. 53. Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς Εὐνόα οὐ φευξῇ;] De rufo agens equorum colore, quem *burrum* dixerint Romani veteres, τὸν πυῤῥὸν hinc attigit *Bochartus* Hieroz. I. L. II, c. VII. p. 104. sed cum interpretibus κυνοθαρσὴς aeque de equo positum credidit, atque ἄγριος. Vidit *Reiskius*, voces κυνοθαρσὴς Εὐνόα esse coniungendas; atque adeo ipsi bene monenti libenter obsequutus sum: legitur in Edd.

ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής,

attendenti patebit, suis ad Gorgonem media quaedam Praxinoën interiecisse ad Eunoën, quae paullo inconsideratius equo ferocienti nimis propinqua adstabat:

B.

ἴδ' ὡς ἄγριος· (κυνοθαρσὴς
Εὐνόα οὐ φευξῇ;) διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

id est διαφθερεῖ τὸν ἀναβάτην· sic τὸν ἄγοντα Scholiast. reddit in Cod. Mediceo. — Impudentis epitheto Eunoën ornare potuit domina: vid. vs. 27. 28. 29. Hinc sumtum, ab *Hesychio* redditur Κυνοθαρσὴς, ἀναιδής. quod proximum legitur apud *Hesych.* Κυνεῖς, ἀναιδεῖς, κυνῶπας· mutari poterit in Κυνοθρασεῖς, — κυνῶπες. ex *Aeschyli* Suppl. v. 766. ut Κυνώη, ἀναιδ. in Κυνὼ, ἡ ἀναιδεστάτη. huius generis plura vel ex *Homero* nota sunt: παλλακὴν κυνώπιδα, Periclis Aspasiam dixisse *Cratinus* videtur apud *Plutarch.* in Pericle p. 165. D. sed paucos arbitror intellexisse, ad *Aristoph.* versum in Vespis 1027,

C.

Οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον.

quid ista sibi velint in *Scholiis*: Ἐρατοσθένην, ἀγνοήσαντα τὴν Κύνναν ὅτι πόρνη, οἱ μέν τινες προφέρεσθαι φασὶ, κυνὸς, ὡς Ἐπιμενίδης· οἱ δὲ πυρὸς, οὐκ εὖ. nisi emendata, haec

intelligi nequeunt: ſaepiſſime his in Scholiis memoratur *Eratoſthenes*, velut interpretatus etiam Ariſtophanea; nusquam nominatur *Epimenides*, niſi hoc loco alieniſſimo: ſed ne hic quidem nominari potuit: corrigo, προφέρεσθαι φασὶ, κυνὸς ὡς, ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς· οἱ δὲ πυρός. Ubi legitur idem verſus *Ariſtoph.* in Pace 754. haec proſtant in *Scholiis*: Ἐρατοσθένης, ἀγνοήσας τὰ κατὰ τὴν Κύνναν, κυνὸς γράφει. Κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἐλάμποντο· quinimo legit is in *Ariſtophanis* verſu:

[Οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν] κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἔλαμπον.

in ὡς Ἐπιμενίδης iſta latebant *Scholiaſtae* verba, ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς· de *Cynna* meretrice dicitur in *Schol.* ad Pacem p.562. l. c. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἀναιδὴς, καὶ πόρνης ὀφθαλμοὺς εἶχεν. A. legitur in *Schol.* ad Av. v. 1562. ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν· ultima congruunt et voci Theocriteae Κυνοθαρσής.

Vſ. 55. Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.] Hanc iſtius uſitatiſſimi verbi formam, Ὠνάθην, nusquam apud Scriptores veteres Graecos legere me memini: quam tamen ex Alex. Codice reſtituendam puto in antiqua fabella Iudaica *Tobit* III, 8 ἄνδρας ἤδη ἑπτὰ ἔσχες, καὶ ἑνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνάθης, ſive ὠνάσθης. *ex nullo de ſeptem maritis fructum percepiſti.* *Grabius* illic, ὠνάσθης reiecto, recepit ὠνομάσθης. Pro Ὠνάθην autem in verſu *Theocriti* Codex dat Florent. Ὠνάσθην. Iudaeis Graecienſibus verbum innotuiſſe, vel *Paulinum* illud monſtraverit in Epiſt. ad Philemona §. 20. a vicinis ſeparandum, (ἐγώ σου ὀναίμην ἐν κυρίῳ,) a nemine, opinor, ne a *Pearſono* quidem, B. ante intellectum, quam illud forte fortuna tractaſſet *T. H.* in ultima adnotationum in *Chryſoſtomi* homilias a *Raphelio* editas p. 80. Centies reperientur — ὀναίμην· ὄναιο· ὄνασθε. praeter alia quaedam iſtius verbi tempora, hic illic etiam ὠνήμην· ὠνάμην· et ὀνήσῃ· reſtituendum in dicto Laconis apud *Plutarch.* II. p. 234. C. conf. *Toupii* Epiſt. Crit. p. 154. ſed vix alibi, ut arbitror, in veterum ſcriptis Ὠνάθην. Haec idcirco ſcripſi, ut adpareret, quam-

obrem *Hemsterhusius* ad Theocriteum verbum 'Ωνάθην supra θ literam posuisset μ. Equidem suspicor Poëtam hic dedisse 'Ωνάμην, vel, si quis illud praetulerit, 'Ωνήμαν μεγά-
C. λως. sic ista Dorice scribuntur: a verbo ex. gr. Δήλεσθαι, *velle*, (de quo supra actum est p. 259. A.) ductum 'Εδηλόμαν *Hesychius* alicubi invenerat. Atticistae formam 'Ωνήμην altera meliorem iudicabant: *Phrynichus*: 'Ωνάμην, ὤνασο, ὤνατο, πάντα ἀδόκιμα, τὰ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τȣ̃ η, 'Ωνήμην etc. Illud est in veteri proverbio, Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο· apud *Zenob.* I, 65. alterum in *Euripidis* Alc. v. 335. — σȣ̃ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Utrumque, Ἀπώνατο et ἀπώνητο *Suidas* in suis libris invenit. Unico *Homeri* loco niti puto, quod scribit *Herodianus* Ed. *Piersoni* p. 451. 'Ωνήμην, διὰ τȣ̃ η, ἀντὶ τȣ̃ ὠφελήθην· τὸ δὲ 'Ωνάμην ἐπὶ τȣ̃ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ Ποιητής, ὅτε μ' ὤνατο. *Homerus*, opinor, scripserat in Il. P, 25.

Οὐδὲ μὲν
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνετο.

p.363. A. Ab Ὄνασθαι significatu plurimum differt Ὄνεσθαι sive ὀνώσασθαι· et recte *Toupius*, ex *Suida*, pro ὀνοίμην, ὀναίμην *Aristophani* restituit Em. in *Suid.* II. p. 174. Ista forte differentia latuit *Jo. Pearsonum*, qui nostrum tamen verbum et veterem loquendi formulam omnium optime tractavit in Vindic. *Ignatian.* p. 434. Theocriteam egregie *Casaubonus* illustravit Lect. *Theocr.* p. 272. 273. 'Ωνάθην, sive potius,

'Ωνήμαν μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

O factum bene, quod puerulus mihi domi manet.

Vs. 55. Ἔνδον] Monuit vere *Casaubonus* hic etiam ἐνδοῖ scribendum, ut vox scripta legitur huius carminis v. 1. et v. 77. Dum se offert ἐνδοῖ, nihil vetat nonnulla de hoc Siciliensium more scribendi, atque alia quaedam ad Dialectos spectantia conduxisse. — Primum ista miror in
B. *Etymologico* M. in v. Ἀργεννός, p. 135, 44. ἔθος ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ ῑ τρέπειν εἰς ῡ· τὸ γὰρ σπείδω Σπένδω λέγȣσι· καὶ τὸ ἐνδοῖ, Ἔνδον· καὶ τὸ ἐρεβεινός, —

'Ἐρεβεννός· ἄτως ἀργεινὸς, 'Αργεννός. οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον τὸ μὲν γὰρ σπένδω Σπείδω λέγοσι· καὶ τὸ ἐμέντον, οὐ μέντοι. Errat in ultimis *Sylburgius.* Cum iſta obſervatione primum altera ex eodem libro p. 302, 1. comparari debet:

Εἴνατος, ἐκ τοῦ ἔννατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ῑ. καὶ ἡ μὲν τῶν 'Αργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ῑ εἰς ν̄. καὶ γὰρ τὸ σπείδω Σπένδω λέγοσι· καὶ τὸ αἰεὶ, Αἰέν. ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν̄ εἰς ῑ μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάνυχον, Εἰνάνυχον λέγοσι· καὶ τὸ ἔνδον, 'Ενδοῖ.

hic *Sylburgius* modeſte tantum adnotavit, pro 'Αργείων ſupra legi nomen 'Ρηγίνων. Utroque loco genuinum eſſe nomen 'Αργείων, *Heraclidea* monſtrant *Euſtathii,* in quibus iſta bis eſſe dicuntur 'Αργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης. et C.
bene iungi Cretenſes et Argivos, horum probant coloni magno numero in Cretam Althaemene duce delati. Sed Grammaticus paulo diverſa confudiſſe videtur: Dorienſes quidam et Aeoles ex diphthongis alteram vocalium in ſequentem liquidam transmutabant: huc pertinent 'Ερεβεννός· 'Αργεννός· Φαεννός· Δεννάζειν· Μέλλιχος· Βολλά· etc. ultimum illud, aliquoties in marmoribus antiquis obvium, legitur etiam in *Plutarchi* Quaeſt. Rom. p. 288. B. ubi ſcribi debet τῆς βελῆς ὑπὸ Αἰολέων Βολλᾶς προσαγορευομένης. — Qua vero ratione Argivis velut propria tribui potuerunt quibusvis vulgo Graecis uſitata Σπένδω et Ἔνδον; Sicilienſibus adſcribi quidem poſſunt 'Ενδοῖ et Εἴνατος· ſed qui tandem ut peculiare quid οὐ μέντοι; quod additur οὐ p.364. A.
μέντον quid ſibi vellet perpaucos arbitror intellexiſſe: ubi ſcilicet in noſtris legitur Edd. *Homeri* Il. Θ, v. 448.

Οὐ μὲν δὴν (vel θὴν) κάμετόν γε

in antiquiſſimis exemplaribus, quibus uſus eſt *Heraclides Alexandr.* legebatur, vitioſe fortaſſe,

Οὐ μέντον κάμετόν γε

ſed iſta qualiscunque lectio nobis peperit obſervationem *Heraclidae*, ſervatam ab *Euſtathio* in Il. Θ. p. 612. f. et 613. ἔστιν, inquit, καὶ ἑτερείας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος καθ' 'Ηρακλείδην αὕτη· Οὐ μέν τον κάμετόν γε· ἀντὶ τοῦ,

οὐ μέν τοι. καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μέν τον 'Αργείων *καὶ* Κρητῶν *γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησὶ, τὸ ῑ ἐντάττουσι τὸ ῡ· τὴν εἰς πρόσθεσιν* 'Ενς *λέγοντες· καὶ τὸ τιθείς,* Τιθένς. *οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπείδω,* Σπένδω· *καὶ τὸ οὐ μέντοι,*
B. Οὐ *μέντον· καὶ τὸ αἰεὶ* Αἰέν. Σικελοὶ *μέντοι, φησὶν, ἔμπαλιν τὸ ῑ ἀντὶ τοῦ ῡ τάττουσι, τὸ ἔνδον* ''Ενδοι *λέγοντες, ἢ* 'Ενδοῖ *περισπωμένως· καὶ* ''Ομηρος Εἰνάνυχες, *ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. ταῦτα ὁ* 'Ηρακλείδης. paulo post dicitur iterum *τρέπεσθαι τὸ ῑ εἰς ῡ* 'Αργολικῶς *τε καὶ* Κρητικῶς. *Heraclidea*, quae iam attigerat in Il. B. p. 169, 16. partim repetit ad Od. M. p. 494, 22. In his notatu maxime digna sunt 'Ενς pro *εἰς·* et *τιθένς·* quod et *Koenius* animadvertit ad *Gregor.* de Dial. p. 163. ''Ενδον autem, sive 'Ενδοῖ, ex Sicilia transiit in inferiorem Italiam; hinc Romam pervenit: notum est vetus Latinum *endo*, etiam *indo* scriptum, vel *indu*; veriorem enim arbitror *Is. Vossii* sententiam ad *Catull.* p. 331. quam *Oberti Gifanii* in *Lucret.* Conlect. p. 337. *In*, *Indo*, a quibusdam etiam in Cypro, et in Creta, et alibi scribebantur *ἰν*, et *ἴνδον*, De pluribus tria ponam ex
C. Hesychio, prout illa puto scribenda:

> 'Ιμπάπταον, *ἔμβλεψον·* Πάφιοι.
> 'Ινκαπφύτευε, *ἐγκαταφύτευε.*
> 'Ιν *φάος, εἰς τὸ φῶς.*

Ultimum ut intelligatur, sciendum est, 'Εν, a Doriensibus nonnunquam pro *εἰς* positum, quarto casui adiungi. Veteris est observatio Grammatici, quam a se descriptam *Gregorius* dedit de Dial. p. 163. *Τρέπουσιν (οἱ* Κρῆτες) *τῆς* 'Ες *προθέσεως τὸ ς εἰς τὸ ῡ· οἷον, ἐς χορὸν,* 'Εν *χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν,* 'Εν *τὰν ἀγορὰν λέγοντες.* pauca dedit ibi *Koenius*: *Eustath.* in Od. Σ. p. 959, 30. *ἔθος*, ait, *Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ* Πινδάρου *φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν* 'Εν *πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. Pindarica* dabit atque alia
p. 365. A. *Salmas.* in Inscript. *Herodis Att.* p. 68. hic illic illud *ἐν* adhuc latet; forsan et in hoc *Hesychii*, ''Ενδυδαν, *ἔωθεν*. si scribamus 'Εν *αὐγάν, ἔωθεν.*

Vs. 57. Τοὶ *δ' ἔβαν ἐς χώραν.*] Non *processerunt in campum*; sed *in suum quisque locum recesserunt*: e *Xe-*

nophontis Oeconom. p. 492, 27. iſta, ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα, — εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, ſic Latina fecit *Cicero*: *Haec poſtquam omnia ſecrevimus, tum ſuo quaeque loco diſpoſuimus.* Ex antiquis partim Edd. omnino reſtituendum eſt *Callimacho* h. in Del. v. 192.

πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ.

qui ſic legendum vidit, Clariſſ. *Erneſti* formulam ἐν χώρᾳ εἶναι et κατὰ χώραν μένειν etiam attigit, de qua vid. ad *Herodotum* notata P. 340. Recte *Scholiaſtes* in Cod. Flor. *Theocriti* ἐς χώραν, reddit εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. — Proxi- B. ma Praxinoae, — Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη· editus *Schol.* optime interpretatur: ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς. *Homeri* Θυμηγερέων Od. H, 283. redditur in Scholiis, et apud *Euſtathium*, συνάγων καὶ ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν. et ſaepius Ἀνακτᾶσθαι ἑαυτὸν ſic apud *Polybium* adhibetur et recentiores, pro *vires recolligere*, vel *animam recipere*: σύλλεξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ᾽ ἄθροισον· eſt in *Euripidis* Phoen. v. 857. 858.

Vſ. 59. Ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;] Recte ſic ſcripta revocavit ex Ald. Ed. *Reiskius* in locum lectionis vulgatae, ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐ. In Ed. prima Mediol. et in optimis Codd. ſimiliter verba leguntur, et in Schol. ad Eid. I, 42. monente *Toupio*, ubi veterem lectionem ad- probat, in Epiſt. ad *Warton.* p. 355. — In *Xenoph.* K. C. Π. VII. p. 114, 37. ὁ δ᾽ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. et ſaepius apud alios ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν· quam in rem quaedam collegit amicus Clariſſ. *Dan. Wyttenbach.* in Epiſt. Crit. p. 14. in talibus ſimplex ῥεῖν et ῥεῦμα inprimis frequentantur, quo ſenſu in *Virgil.* Aen. XI, 236. *fluunt — ad regia plenis Tecta viis.*

Vſ. 60. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;] Oxonii Scholion ſic nuper ediderunt: ΕΞ ΑΥΛΑΣ. Ἐν τισι γράφεται καὶ Ἐξ αὐλᾶς. ex antiquis Edd. edi debuerat: Ἐξαυδᾷς ὦ μᾶτερ] Ἐν τισι γράφεται καὶ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. Hinc variam veterum Codicum lectionem lucramur, quam absque hoc Scholio ignoraremus, ἐξαυδᾷς. et dici forte potuit a Gor-

p.366. gone *Theocriti*, Ἐξαύδα, ὦ μᾶτερ· *eloquere, mea mater:*
A. quid? παρενθεῖν εὐμαρές; *an intrare facile est?* mihi tamen ἐξαυδᾶς vitiosa scriptio videtur genuinae Ἐξ αὐλᾶς, quam *Scholiastes* etiam sequutus ista scripsit in v. 62. πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

Vs. 61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Hoc a *Wintertono* iam olim publicatum Cantabrigiae, est ex Codd. quos *d'Orvillius* adhibuit, pro ἐς Τροίην π. ἦλθον. in v. 140. Τροίας firmant etiam Codd. contra in v. 62. pro πείρα scribere cum *Casaubono* non dubitavi πείρῃ. In talibus Codices variant: in Eid. VII, 51. probari debet ὥρῃ. — Ad ista Theocriteae vetulae, πείρῃ θην πάντα τελεῖται. quae *Casaubonus* p. 237. attulit, *Herodoti* verba leguntur in
B. Ed. *Wesselingii* p. 512, 20.

Vs. 64. Καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν] Formas Doricas versus ex Codd. recepit, pro vulgatis ἠγάγεθ' Ἥρην. nam et ἀγάγεθ' in Codicibus a *D'Orvillio* repertum, constat ex Miscell Obs. III. p. 373. Ἥραν iam dederat *Wintertonus*: Heben quidem Ἅβαν dixerunt Dorice loquentes; sed Iunonem nunquam Ἅραν· ut neque ἀνάρ vel ἀστάρ dicebantur. — In hunc versum miror cur a *Wartono* dicantur nihil hic vidisse *G. Canterus* N. L. II, c. xii, aut *Casaubonus* L. T. c. xvi. qui *et infelicius* hunc l. attigerit ad *Athen.* — Vere monuit *Canterus*, curiositatem hic mulierum a Poëta notari; et videri posse *Plautum* Theocritea expressisse, cum scriberet in Trinummo I, ii, 171.

C. *Sciunt quod Iuno fabulata est cum Iove:*

coniugium autem Iunonis et Iovis etiam Deos latuisse, ut vult Homerus. *Canterum* in his tantum sequitur *Casaubonus* in L. Th. p. 273. Ad *Athenaeum*, p. 426. *Theocritus*, inquit, *curiosissimas tantum foeminarum de nuptiis Iovis et Iunonis satagere affirmat*: Πάντα, *ait*, γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην. — Quae hic *Scholiasta* tradit illa sane non magni sunt momenti; sed et huiusmodi fabellae Poëtarum Editori atque interpreti esse debent in numerato. — Ut *Toupius* in Animadv. T. I, p.

220. Scholia emendat, ſic et *Hemſterhuſius*, qui ad Scholion haec adſcripſit, digna quae ab harum etiam rerum cognoſcendarum cupidis exigantur: „In Euboea mons „Ὄχη (Strabo X, p. 683. A.) vel Ὄχης, ſic dictus ἀπὸ τῆς p. 367.
„ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι τῶν θεῶν μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας. Stephan. A.
„in Κάρυστος. (in Ἑρμιών.) vid. Plutarch. de Fluv. c. 18. „p. 64. Schol. Ariſtoph. ad Pac. v. 1126. Suid. in Πείσανδρος Νέστορος. et Kuſter. Egregius Aeliani locus de Animal. XII. c. 30. Diodor. Sic. V. p. 254. D. (p. 388. v. 97. „Ed. Weſſ.) Homil. Clem. V. §. 12. qui locus laborat. Cum „Schol. conferendus eſt Pauſan. II. c. 36. p. 196. v. 32." — (Iſta notantur ad Ἱερὸς γάμος.) „Vid. If. Caſaub. Anim. „in Athen. VI, 10. p. 426. Heſych. in v. Alcaei carmen „ἱερὸς γάμος apud Athen. IX. p. 408. E. Omnino vide „Plutarchi locum inſignem apud Euſeb. P. E. III. p. 84. „Schol. Homer. ad Il. A, 609. Ξ, 284. 295. Achilles γηγενής, in cuius antrum Iuno fugerat, perſuaſit ipſi, ut „Iovi ſe praeberet: Ptolem. Heph. apud Phot. p. 252. B.
„v. 22."

VI. 65. Θᾶσαι, Πραξινόα.] Ubi hinc *Theocritea* quaedam proferuntur, in *Scholiis MSS.* in *Hermogenem* apud *Koenium* ad *Gregor.* de Dial. p. 153. legere licet: Θῆσαι Πραξινόα, θῆσαι φίλα· in Eid. I, 149. Θᾶσαι φίλος recte ſcribitur. τὸ θεάσασθαι Dorice eſt Θάσασθαι in Eid. II, 72. in noſtro carmine legitur Θασόμεναι, v. 23. Θᾶσαι frequenter in his recurrit, obvium etiam in loco *Sophronis* apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 147. ubi paucis interiectis legitur et φίλα, ad Θᾶσαι referendum: rarius eiusdem eſt *Sophronis*, apud *Apollon. Alex.* plus ſemel occurrens, τῆτω, (id eſt ἐντεῦθεν) Θάμεθα; *illinc ſpectemus.* Doricum Θάσασθαι fraudi fuit eruditiſſimo *Mazochio* in his Prioris Tabulae Heracleënſis, v. 70. 71. C.

θασάμενοι τὰν γᾶν ποττὰν
τῶν ἐπιχωρίων.

ſenſum ſatis bene expreſſit: *poſtquam comparaverint terram* (de qua quaeritur) *cum vicinalibus*: ſed θασάμενοι poſitum credidit pro θησάμενοι· quod ne uſus quidem hoc

ſenſu admiſit: ſenſit, opinor, errorem ſuum *Mazochius*, cum perveniſſet ad v. 88. ut illum tegeret, mira de verbo θήσει comminiſcitur p. 226. Θήσει, *ponet*, nunquam a Dorienſibus ſcriptum fuit Θάσει· ſemper θησεῖ. haec in *Theocriteis*, in Doricis Pythagoreorum reliquiis, et alibi conſtans eſt in his ſcribendi ratio.

p. 368. A. Vſ. 68. Πᾶσαι ἁμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.] Sic in Scholiis a *Calliergo* editis iſta iam legebantur, ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα· atque ita diſtinguendum, poſt *Henr. Stephanum*, vidit *L. Bos* Animadv. c. XIII. p. 59. probante *Hemſterhuſio* in Lucian. I. p. 462. et *Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 335. Ante legebatur in Edd.

Πᾶσαι ἁμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.

ultimum ἁμῶν in uno Codicum in δμωΐς degeneravit. — Ἀπρὶξ ἔχεσθαι egregie tractarunt, praeter *Boſſium*, *D. Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. p. 34. et *Jo. Pierſon.* ad *Moer.* p 84. In Scholio διαπρίσαι iam emendaverat *Henr. Stephanus.* — Videri hic quoque poſſet *Theocritus* expreſſiſſe locum *Sophronis*: ut *Sophronis* iſta leguntur in Excerptis ex *Apollon. Dyſcolo* p. 429. B.

B. Ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται.

ſed forſan iſta ſic ex coniectura dedit *Iſ. Voſſius*; in apographo certe Pariſini Codicis, quem poſſidet Cl. *Ruhnkenius*, ſcriptum legi:

Ὑμέων γὰρ πρὶν ἔχοντι.

Parum a ſe invicem diſtant formae loquendi, ἀπρὶξ ἔχεσθαι· ὀδὰξ ἔχεσθαι· et ἀμὺξ ἐμφῦναι. — ὀδὰξ ἔχει eſt in *Ariſtoph.* Veſp. v. 937. *Nicander* Ther. v. 131.

θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι
Θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου.

Scholiaſtes, γράφεται, inquit, καὶ ἀμὺξ, ἀντὶ τῆς τοῦ μυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα αὐτῷ. atque in iſto loco *Nicandri*,

Θουρὰς ἀμὺξ ἐμφῦσα·

legit *Jo. Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 1114. quam ſcripturam proba-

probavit *R. Bentlejus.* — In vſ. praecedenti, — *μήτι* C.
πλανηθῆς, quod eſt in Ed. prima Mediol. mihi non displicet.

Vſ. 69. *Δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη Ἔσχισται.*] *Χειμερινὸν ἱμάτιον*, *Χείμαστρον* dicebatur; *τὸ θερινὸν*, *Θέριστρον*, et *Θερίστριον*. ſed hanc vocem ſuſpicor ab Alexandrinis praeſertim uſurpatam; hinc a Iudaeis fuiſſe Graecienſibus transſumtam: *Harpocration*: *Σείριον ἐκάλυν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον Θέριστρον.* *Suidas*: *Θέριστρον καὶ Θερίστριον, θερινὸν ἱμάτιον,*

Τὰκ κόκκυ βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
Καὶ τὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίυς πλοκάμυς.

integrum illic ex *Antholog. MS.* epigramma *Kuſterus* adſcripſit: idem genus forte dixerint *Ταραντινίδιον*· ſic ſecundum *Heſychium* vocabatur *ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν,* p.569. *κροσσὺς ἔχον ἐκ τῦ ἑνὸς μέρυς.* — In vſ. 70. — *ποττῶ Διὸς,* A. *εἴ τι γένοιο Εὐδαίμων ὦ 'νθρωπε*, aptius haereret, ni fallor, *εἰ*, vel *αἰ*, optantis, cum voce *τὺ*, ſive potius Theocriteum *αἴθε*,

αἴθε γένοιο Εὐδαίμων,

ſic Eid. III, 12. — *αἴθε γενοίμαν Ἁ βομβεῦσα μέλισσα.* Eid. V, 62. VII. 86. XXVII, 61. Doricum illud *Αἴθε* locum non invenit in *Ammonii* Grammatici libello; iam ante tamen pro *Εἴθε* illic ſcriptum, quam obſervata iſta ad literarum ſeriem digererentur. — In vſ. 71. pro *φυλάσσεο*, male *Wintertonus* edidit,

— *φυλάσσευ τὢμπέχονόν μευ.*

qui tamen recte reliquerat intactum in Eid. III, verſum 5.

Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.

Vſ. 72. *Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.*] Unius B. Edit. Aldinae nixus auctoritate *Reiskius* recepit,

φυλαξῦμαι. Π. *Ἀθρόος ὄχλος.* —

quod in eadem erat Ed. *ὄχλος ἀθρόος*, *verum*, inquit, *puto; tametſi auſus non ſum recipere.* Non in Aldina tan-

tum, ſed et in Ed. prima Mediol. in Codicibus, Vaticano, et Romano Cardin. Ottoboni ſcripta haec leguntur: — φυλαξεῦμαι, ὄχλος ἀθρόος, vel ἀθρόως. vitioſiſſime: neque ſcribi potuit a *Callimacho* verſus,

Ἀρχόμενοι, ὡς ὅτε· —

ſed ſcribi debuit, ut iam edidit *Graevius*:

Ἀρχόμεν' ὡς ὅτε —

hymno in Dian. 4. Si vero placet Codicum etiam lectio
C. in hoc verſu *Theocriti*, ſcribendum:

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμ'. Π. Ἀθρόος ὄχλος.

eſſet autem φυλαξεῦμαι· qualia ſunt Dorica παρεξεῦμαι· χαρησεῦμαι· πλευσεῦμαι. quorum hoc in *Theocriti* eſt Eid. XIV, 55. Χαρησεῦμαι ſcripti praebent Codices in fine Epiſtolae *Lyſidis* ad *Hipparchum*. — Paulo poſt — vſ. 73. Ὠθεῦντ' ὥσπερ ὕες, pro ὥστε ὕες, ex Codd. recepi, et ex primis Edd. illinc etiam ortum eſt ὥστε ῥύες in Edd. Mediol. et Ald. Abſurda eſt adnotatio in margine Codicis Medicei: Ῥύες. ῥύακες. κατὰ ἀποκοπὴν, ἀπὸ τοῦ ῥέω. — Recte ſe habet in hoc vſ.

ἐν καλῷ εἰμές.

ἦμεν, et ὦμες, quae leguntur etiam in Codd. hic formae ſunt vitioſae.

p. 370. A. Vſ. 74. Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης.] Suo more ſcripſerat hic, et infra v. 147. Κῆς· ut κῆτε· κῆπε. etc. *Et hunc in annum, et in plures fortunatus ſis, qui noſtrûm curam geris*: Ἄμμε περιστέλλων. in Codice Mediceo ſic iſta bene redduntur: εὐτυχοίης εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ἡμᾶς περιέπων. Quae Graecis adſcripſi, Latina partim ſunt *Horatii* I. Carm. 32, 2.

quod et hunc in annum
Vivat, et plures, age dic Latinum
Barbite, carmen.

Theocriti formulam bene precandi *Caſaubonus* leviter attigit in Lect. *Theocr.* p. 273. Huic contrariam male

precantis, Μὴ ὥραισιν (vel ἐς ὥρας) ἵκοιο, copiofe tractaverat in Animadv. ad *Athen.* II, c XIV. p 112 originem formulae *D. Heinfius* aliunde repetit in Lect. *Theocr.* p. 541. B.
Ab utroque diverfum fentit *Euftathius* in *Hom.* Od. I. p. 542, 8. formulam Atticam, μὴ εἰς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, interpretatus, πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη· *ante tempus moriatur.* Equidem paene perfuafus fum, *Ti Hemfterhufii* confilio illud ipfum interveniffe, quod de *Kuhnio* fcribit ad *Lucian.* T. I p. 219. De illa formula acturus Scholia adhibebit in *Lucian.* T. II. p. 270. in quibus mira quaedam traduntur. Formulae, qualis hic occurrit, bene ominatae, perpauca, opinor, exempla reperientur apud Veteres: in antiquiffimo epigrammate, quod exhibet *Anthologia* Latina Cl. *P. Burmanni Sec.* T. 1. p. 35. Ardeatis templi pictoris fit mentio,

Quem nunc et poft femper ob artem hanc Ardea laudat. C.

καὶ νῦν, καὶ ἔπειτα. — Ἐν καλῷ εἴης eft *fis felix:* vel *tibi bene fit*, vel *bene eveniat:* hunc *Pomponii* Comici verfum dat *Nonius* in v. *Ominas:*

A. *Bene eveniat!* B. *Ita fit: et tibi bene fit, qui recte ominas.*

Ne formulae quidem, quae fequitur in his *Theocriti* vf. 75.

χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρός·

multae dantur fimiles: ubi nec vocula, neque faltem litera his genitivis praefigitur; quales praefigi folent, Ω, Φεῦ, fimilesque: eft et Φεῦ in talibus admirantis; ut Φεῦ τῶ ἀνδρὸς apud *Xenophontem* (K. Π. III. p. 41. 30.) Cyri de praeceptore Tigranis dictum.

Vf. 76. Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν] Sic, pro Θλίβεται, ex Vaticano Codice reponere non dubitavi, cum id ipfum hoc in loco legerit *Euftathius;* vel Φλίψεται· quod illinc p 371. A.
Theocrito reftituendum *Cafaubonus* indicabat. Hic etiam ponam *Euftathii* verba ad Il. A. p 76, 38. ubi occafione formae Aeolicae, Φηρσί, τὸ μέντοι Φλίψεται, inquit, τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (P. 221.) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις,

Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Si eamdem, quam dat *Homerus*, hic formam Φλίψεται inveniſſet Grammaticus, ſcripſiſſet potius, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. articulus repetitus monſtrat, opinor, hic lectum Φλίβεται ab *Euſtathio*, atque illic forſan olim etiam poſitum. Alibi repererunt Grammatici Ἔφλιψεν: vitioſe ſcribitur in *Photii Lex. MS.* Ἔφλειψεν, ἔθλιψεν. — Ab Atticis etiam Poëtis receptum, Φλᾷν, pro θλᾷν, adhibuit *Theocritus* Eid. V, 148. 150. Ex hoc
B. Aeolico ſcribendi more quid eſſet apud *Heſychium* Φάβα, μέγας φόβος, docuit *T. Hemſterhuſius*, ubi Φάπαν, φόβον interpretatur: eidem debentur ad v. Ἄφικτον notata. *Heſychio* autem Φάρσυνος reſtitui poterit, ubi vulgatur: Φάρυμός, τολμηρὸς, θρασύς. — In hoc vſ. 76, pro βιάζευ, primitus ſcriptum videtur βιάσδευ. Φράσδει uno loco fuit cuſtoditum, Eid. I, 102.

Vſ. 77. Ἔνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.] Dubites utrum illud ſponſus dicere ſueverit, an ſponſi pater: de ſponſo *Scholiaſtes* accepit, qui ſuam tum puellam in thalamo diceretur ἀποκλάξας, ut Helenam Menelaus κατεκλάξατο in Eid. XVIII, 5. ſi modo ſana ſit iſta lectio, mihi ob Codicum varietatem valde ſuſpecta. Sponſam vero mirarer hic dictam νυόν. Quod ſi ad patrem haec ſponſi referri poſſent, Νυὸς hic poneretur, quo plerumque ſo-
C. let, ſignificatu. *Ariſtophanes* Grammaticus ἐν τοῖς Συγγενικοῖς φησὶν, (apud *Euſtath.* in *Hom.* Il. Z. p. 511, 19.) ὅτι Νυὸς ὡς ἐπὶ πλεῖστον υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρί. vox iſto ſenſu reponi poterit apud *Diogenem Laërt.* VII, 188. ubi *Chryſippus* ἐν τῷ περὶ Πολιτείας, καὶ μητράσι λέγει συνέρχεσθαι, καὶ θυγατράσι, καὶ υἱοῖς. vox ultima in νυοῖς eſt convertenda. Apud Graecos Poëtas non tam late patet Νυὸς, quam *Nurus* apud Latinos.

Vſ. 79. Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.] Tantundem paene eſt ac ſi dixiſſet, ὡς λεπτὰ καὶ χαρίεντα· niſi quod illud etiam eſt elegantius ſcriptum. In his certe neminem arbitror probaturum miram quam vir Doctiſſ. excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χα-

ϱίεντα. ſed elegans eiusdem eſt *Reiskii*, ſaltem quoad vocem νῆμα, inventum, quo legendum ſuſpicabatur: P 372. A.

θεῶν περ νάματα φησεῖς.

dicas fere ſtamina Dearum manibus eſſe ducta. Vulgata vox, quam Codices retinent, περονάματα mihi quoque hinc aliena videtur et vitioſe ſcripta. Genuinam illam arbitrati *Aem. Portus* in Lex. Dor. et *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* h. Apoll. v. 32. nihil attulerunt, quo videri poſſet hac in ſede adfirmata. *Spanhemium* ſe male ſequutum fatetur in Corrigendis *Wartonus* p. 355. et recte negat *veſtes fibulatas* dici poſſe περονήματα. — Quod vero poſuit ad verſum explendum *Reiskius*, περ nullum hic ſenſum admitteret. Praeterea νᾶμα, et in hoc ipſo carmine v. 27. 30. et alibi apud Theocritum, notat *undam*: in uno tantum Eid. XXIV, 74. νᾶμα legitur de *filis*; ubi νῆμα etiam B. ſcribendum arbitror; et hic omnino ſervandum φασεῖς· ut recte ſcribitur φασῶ Eid. XI, 70. Suſpicor equidem ſcripſiſſe *Theocritum*:

Λεπτὰ καὶ ὡς χαϱίεντα, θεάων νήματα φασεῖς.

ubi vox θεάων in θεῶν degeneraverat, ad verſum ſuſtentandum νήματα ſciolus in περονήματα facile transmutavit. Eſt autem forma θεάων etiam *Theocritéa*: legitur Eid. XVII, 45.

Κάλλει ἀϱιστεύοισα θεάων πότν' Ἀφϱοδίτα.

ubi viro Docto, formam iſtam obliteranti, gratiam facimus coniecturae: illam *Wartono* notus *Homeri* locus commendare debuiſſet, qui haec ſcribenti *Theocrito* procul dubio obverſabatur ex Od. K. v. 222.

Κίϱκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβϱοτον· οἷα θεάων
Λεπτά τε, καὶ χαϱίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔϱγα πέλονται. C.

Nusquam ſic περονάματα, ſaepe Νήματα memorantur: In *Antholog.* VI, c. VIII, ep. 9. a *Nicarcho* laudatur:

Ἡ πϱὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κεϱκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστῶν
Νήματα Νικαϱέτη πολλὰ μιτωσαμένη.

conf. ibid. epigr. 16. et 17. Incerti eſt epigramma in *Antholog. MS.*

Λάθρη κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον εἰς Ἀγαμήδȣς
Κόλπȣς τὴν φαιὴν εἰργάσατο χλανίδα.
Αὐτὴ Κύπρις ἔριθος· εὔκλωστον δὲ γυναικῶν
Νῆμα καὶ ἠλακάτην ἀργὸς ἔχει τάλαρος.

VI. 80. Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;] *O veneranda Minerva! quales iſta elaborarunt lanificae?*
p.373. A. Minervam hic invocat ἐργάνην Praxinoë, *operoſam Horatio* dictam Carm. II. Od. XII, quae horum operum ſtudium iſtis indiderat textricibus, atque etiam vulgo indere exiſtimabatur: in *Archiae* epigramm.

Οἷς ἔσχον χερνῆτα βίον δηναιὸν, Ἀθάνα
Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες.

Anthol. VI, c. VIII, 10. elegans eſt epigramma in *Antholog.* Latinae quam debemus Cl. *P. Burmanno Sec.* T. II. p. 92, cuius unum tantum diſtichon adſcribam:

Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
Quam Pallas cunctis artibus erudiit.

Martialis VI, Ep. XIII,

Quis te Phidiaco formatam, Julia, caelo,
Vel quis Palladiae non putet artis opus?

B. Quod ad *Theocritum* vulgatum fuit *Scholion*: Ἔριθοι, οἱ (imo *αἱ*) ὑπȣργοὶ, ἤγȣν ἱερȣργοί· ſine vitii ſuſpicione *D. Heinſius* attulit L. T. p. 584. b. vocem ἱερȣργοὶ in ἐριȣργοὶ mutandam viderunt *Salmaſius*, *Iſ. Voſſius*, et *Toupius*; *Hemſterhuſius* vidit etiam vocem ὑπȣργοὶ mutandam in ἱστȣργοί alterum in ἐριȣργοί· monuitque idem vitium apud *Heſychium* in Κατάκτρια *Salmaſium* emendaſſe; et reperiri in *Galeni* Gloſſ. *Hippocr.* v. Ἄτρακτον. Vocem autem Ἔριθος de *lanifica* ne quis ſolis putet uſitatam Poëtis, faciet *Demoſthenes*, a quo iunguntur, p. 712. τιτθαὶ, καὶ ἔριθοι, καὶ τρυγήτριαι. aliquoties ἔριθος legitur in epigrammatis; et in *Eratoſthenis* verſu apud *Etymologum* in v. Ἴȣλος, p. 472, 37. pro Ἡ χερνῆτις θεὸς, — corrigendum eſt,

Ἡ χερνῆτις ἔριθος, —

ex *Scholiis* in *Apollon. Rhod.* I, 972. *Telam texentes araneae* ἔριθοι ἀράχναι a *Sophocle* dicuntur in Inachi fragmento apud *Suidam* in v. Ἀράχνη· C.

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Conf. Clar. *Toupius* in Epist. ad *Warton.* p. 336.

Vs. 81. Ποῖοι ζωογράφοι] *Etymologus* p. 412, 51. Ζωγράφος. Θεόκριτος, Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; οὐχ ὅτι γράμματι χρῆται, ἀλλ' ὅτι τῇ γραφίδι προσκαταξύει. γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι. In his, quae *Theoni* forte debentur, vel *Amaranto*, quorum Grammaticus iste Scholia laudat in *Theocritum*, praeter alia, compositum mihi suspectum est προσκαταξύει. Alii quoque tradiderunt, quod scribit *Dionysius Thrax* in Arte Gramm. Γράμματα λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ στιγμαῖς τυποῦσθαι· Γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. Conf. *Toupii* Epist. Critica ad Episc. Glocestr. p. 47. Ab eadem origine verbum in *pingendi* venit significatum, atque in illum *scribendi:* Γράφειν, *pingere*, reddi poterit *Harpocrationi* in Πολύγνωτος· τὴν Ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα· (scribendum, ἔγραψε προῖκα. *Plinius* H. N. xxxv, c. viii, de eodem, *Athenis*, ait, *porticum, quae Poecile vocatur, gratuito pinxit.*) — et τὰς ἐν τῷ Θησαυρῷ (forte leg. Θησείῳ) καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ibid. de illo legisse dicuntur *Artemon* ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων, et *Juba* ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς. Non scripsisset, opinor, *Thomas Mag.* Γραφεὺς κάλλιον ἢ Ζωγράφοι· si *Antiphanis*, *Diphili*, et *Anaxandridae* ipsi innotuissent comoediae, inscriptae Ζωγράφοι vel Ζωγράφος· similis utique argumenti ac *Pherecratis* Γραφεῖς, et *Pomponii Pictores.* Mirum videri poterit, certe *Taylori* notas adhibenti in *Demosth.* Or. c. Midiam p. 298. cur hoc notatu dignum censuerit *Harpocration:* Γραφεὺς ἀντὶ τοῦ ζωγράφος· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. καὶ Γράφειν δὲ (sic MS.) τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον. Ut enim illic γραφέα dixit *pictorem* Agatharchum p. 560. §. 268. (p. 104, 11. Ed. *Taylori.*) ζωγράφοι memorantur in I. c. Aristogit. p. 489. § 75. μεθ' ὧν δ' οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσε-

p. 374. A.

B.

βεῖς γράφουσιν ἐν ᾅδου. Sed hic fateor, a *Demosthene* dici potuit: μεθ' ὧν δὲ τοὺς ἀσεβεῖς γράφουσιν ἐν ᾅδου· absque ut isthoc interpretamento indigerent auditores. — A *Theocrito* hic plene dicuntur ζωογράφοι· ut in epigr. 26. *Anthol.* IV, c. VIII,

Ζωογράφων ὦ λῷστε, —

Quales pictores accuratas istas pinxere picturas? Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἐγράψαν. *Picturas* sive *opera picta*, γράμματα quoque dici, ex hoc loco *Theocriti*
C. et aliunde *Davisius* ostendit ad *Maximi Tyr.* Diss. XXXII, Sect. V. Aptissimus ad haec versus est in *Euripidis* Ione 1146.

Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί.

Vs. 82. Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι,] Hoc ex Codd. Theocriteis recepi, pro ἑστήκαντι. ἑστάκαντι Codices etiam dant *Gregorii* de Dial. p. 150. Ἕστασαν· ἑστάσατο· et ἑστάσαντο· leguntur in Theocriteis. Forsan hic *Theocriti* Praxinoë formam suam adhibuerat Syracusanam ἑστάκοντι. *Stant*, ut in vulgari Graecismo ἑστήκασι, Dorice dicebatur ἑστάκαντι· ab Alexandrinis in vulgari consuetudine ἕστακαν· a Laconibus ἔττακαν. — Ad vivum expressa, ἔτυμα dicuntur, et ἐτύμως, *vere*, sive picta, seu
p 375. sculpta. In epigrammate legitur *Erinnae*:
A.

Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
Αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

pervenustum *Nossidis* epigr. primus publicavit *Bentleius*:

Αὐτομέλιννα τέτυπται· ἴδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
Ἄμμε ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει.
Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾷ ματέρι πάντα ποτῴκει·
Ἦ καλὸν, ὅκκα πέλοι τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

Eiusdem *Nossidis* vitiatum epigramma longe magis etiam corrupit *Olearius*: quale dederat *Olearius*, ad reliqua *Nossidis* adiecit *Wolfius* p. 90, XII, cum hac inscriptione εἰς εἰκόνα Ἀφροδίτας, quam absurdam esse posterius distichon satis monstrat:

Ὡς ἀγανῶς ἕστακεν· ἴδ' ἁ χάρις ἁλίκον ἀνθεῖ.
Χαιρέτω· οὔ τινα γὰρ μέμψιν ἔχει βιοτᾶς.

εὔχαρις pro ἄχαρις poſuit *Olearius:* in meo legitur apographo *Antholog. MS.* B.

Ὡς ἄγαν ὡς ἕστακεν ἴδ' ἁ χ.

quorum hoc certe ſincerum eſt; illud primum ex *Theocrito* mutandum putabam in

Ὡς ἐτύμως ἕστακεν· ἴδ' ἁ χάρις ἁλίκον ἀνθεῖ.

ſed et in ultimo quod legitur *Noſſidis,*

ἴδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον

commendabat

Ὡς ἀγανῶς ἕστακεν.

verum ſine alia inſcriptione velut Νόσσιδος proſtat in meo libro hoc epigramma; ſic autem ibidem prius legitur diſtichon:

Τὸν πίνακα ξανθᾶς καλλώδομον ἐς Ἀφροδίτας
Εἰκόνα γραψαμένα πάντ' ἀνέθηκεν ἴσα.

Ultimam vocem ſi mutes in ἴσαν, et, cum *Pierſono* in ora libri, pro καλλώδομον, ſi ſcribas, C.

Τὸν πίνακα ξανθᾶς Καλλὼ δόμον ἐς Ἀφροδίτας

ſuo loco relinqui lectiones poterunt minus feliciter ab *Oleario* excogitatae.

Vſ. 82. Ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι] Hoc dubites, an ἐνδινεῦνται ſcripſerit *Theocritus*: ἐνδινεῦνται vulgato praetuliſſe videtur *Hemſterhuſius*: et Δινεῖν et Δινεῖσθαι, ut ab aliis, ſic adhibentur in his carminibus: Eid. XXIV, 10. Alcmena δίνασε σάκος μέγα. in Eid. II, 30.

Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

ut aeneus hicce rhombus circumrotatur, ſic ille Veneris ſtimulo percuſſus circa fores noſtras, fruſtra *obambulando verſetur.* Atque etiam hic, nulla verſus neceſſitate coactus, ſcribere potuit ἐνδινεῦνται; hoc vero facile in ἐν- p.376. A.

δινεῦντι mutari, ubi proximum praecesserat ἑστάκαντι vel ἑστάκοντι. Quando vero Codices confirmant ἐνδινεῦντι, hoc ego quoque servandum arbitror. *Reiskius* scribit rationem Linguae Graecae, *vetustae illius et probae*, flagitasse ἐνδινεῦνται, *sed ista aetate, qua Theocritus florebat*, δινεῖν et δινεύειν pro δινεῖσθαι et δινεύεσθαι *sese circumagere in orbem*, fuisse usurpatum. *Reiskio* hac etiam in parte *Wartonus* adstipulatur. — Δινεῖν, instar multorum similium, vim habet activam vel neutram: significans vel aliud *rotare*, vel *semet ipsum*, sive *vagari*, *currere*, *versari*; quod plerumque forma media Δινεῖσθαι dicebatur.
B. Rectissime scripsit, et secundum veterem normam, *Apollon. Rhod.* χορῷ ἐνὶ δινεύεσαν· etc. *Homerum* scilicet imitatus, qui, cum saepius Δινεῖν et Δινεύειν active usurpaverit pro στρέφειν, pro στρέφεσθαι tamen eadem ponere minime dubitavit in Il. Σ. 494.

Κῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

Ibid. vs. 605.

— δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μεσσούς.

quae totidem verba (neque ab ipso tamen Poëta repetita secundum *Aristarchum*, et *Diodorum Aristophanis* discipulum, apud *Athen.* IV. p. 180. C. E. hinc apud *Eustath.* in Od. Δ. p. 145, 44. 53.) leguntur in Od. Δ. 19. hic Ἐδίνευον in *Schol.* redditur κυκλόσε ἐστρέφοντο, ὠρχοῦντο·
C. illic, Ἐδίνεον, ἀνεστρέφοντο, ἐκινοῦντο. *Hesychius*, Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο. + Ἐδινοῦντο, περιεστρέφοντο. + Ἔδινον, ὠρχοῦντο. Scribendum: Ἐδίνεον, ὠρχοῦντο, ἐδινοῦντο, περιεστρέφοντο. + Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο.

Vs. 83. Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά.] Non absurde *Scholiastes* haec iungenda censuit: ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι Ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντά. sic enim illa reddidit: ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν. — Forte fortuna literae in aliquot Codd. et *Theocriti* et *Gregorii* de Dial. male sunt a se invicem distractae, οὔκεν ὑφαντά. hoc ut nullius pretii ne memorari quidem debuisset; nedum dubitari, an elegantius esset vulgato: aptissimum utique ἐνυφαντὰ, *in-*

texta. *Cicero* in Hortenſio apud *Nonium Marcell. v. Inanima; cum omnis*, ait, *ſolertia admiranda eſt, tum ea, quae efficit, ut, inanima quae ſint, vivere ac ſpirare videantur*: ἵνα τὰ ἄψυχα ἔμβια δοκῇ εἶναι καὶ ἔμψυχα. *Aera* quae dicuntur a *Virgilio ſpirantia* Aen. VI, 848. *ſigna animoſa Propertio* III. El. VII, 9. Graecis ſunt Ἔμψυχα. *Antholog.* IV, c. VIII, ep. XI, p.377. A.

Ἔμψυχον τὸ πλάσμα.

c. XII, ep. 30. κάλλος Veneris Apelles

Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.

epigr. 7.

Τίς λίθον ἐψύχωσε;

Meleagri vid. epigramma editum a *D'Orvillio* in *Chariton.* p. 512. ſimilia leguntur in epigrammatis Latinis *Martialis* VI, ep. 19. VII, ep. 43. 83. et aliorum *Antholog. Lat.* Lib. I, ep. 79. II, ep. 71. III, ep. 234. elegantiſſimum Graecum eſt epigramma *Glauci* in Bacchantis effigiem paene viventem Scopae, quam deſcribit *Calliſtratus* p. 891. 892. Legitur illud *Anthol.* IV, c. III, 5. B.

Ἁ Βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον.

— *marmor animavit ſculptor.*
Aut ebur, impreſſis aurumve animare figuris,

dixit *Statius* Sylv. V, Ecl. I, vſ. 2.

Vſ. 83. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος] In his ἄνθρωπος vitioſum eſſet. Hominis ſolertiam, quam ſuo loquendi more mulier hic eleganter tribus verbis expreſſit, ubi multis enarrat Chorus *Sophocleus* in Antigone vſ. 337 — 375. haec etiam attulit, *Theocriti*, *Schol.* ad vſ 335. ſed ibi male vulgatur ἄνθρωπος, quomodo et in nonnullis legitur Codd. Ut hic χρῆμα, a *Cicerone negotium* poſitum putat *M. A. Muretus* V. L. II. c. V. aptius reſpondet *Ovidii* ex Ponto II. Epiſt. VII, 37. C.

Res timida eſt omnis miſer.

Martialis X. Ep. 59.

— *Res eſt imperioſa timor.*

Quod in talibus loquendi formis folet omitti, *χρῆμα* hic illic etiam apud veteres adeft: in *Eurip.* Orefte vf. 70. *ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.* In *Platonis* Ione p. 534. B. *κοῦφον χρῆμα ποιητής ἐστι, καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν.* Apta quaedam dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 150.

Vf. 84. Αὐτὸς δ' ὡς *θανητὸς*]. Haec eft vera fcriptio; *θνητὸς*, quod exhibent cum aliquot Codd. tres Edd. primae Mediol. Veneta, Flor. non eft Theocriteum: *θάημα*
p. 378. A. legitur in Eid. I, 56. *θαεῖτο* in Eid. XXII, 200. Ionica funt *θηητὸς*, et *θηεῖτο*. — Recte etiam fe habet quod fequitur, — *ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται* Κλισμῷ. neque adeo mutari debuerat.

Optime Adonis in vf. 86. dicitur Ὁ *τριφίλατος* Ἄδωνις. neque Dorice fcribebatur *τριφίλητος*, quod in Codd. eft nonnullis et in duabus primis Edd. — Denique mutandum non eft, ὃ *κὴν* Ἀχέροντι *φιλεῖται*. *Reiskio*, non tamen ignoranti ὃ faepe a Poëtis poni pro ὅς, placebat *φιλητὸς* hoc in vf. pro *φιλεῖται*. mihi vero *φιλεῖται* retinendum omnino videtur: conf. *Gregorius* de Dial. Dor. p. 151. *Valde* autem *dilectus* dici potuit more ufitato Τριφίλατος· ut contra *omnium odio dignus* dictus fuit Τρισέχθιστος ἄνθρωπος, tefte *Phrynicho* in *Sophift. Appar. MS. defideratiffimus* Adonis *τριπόθατος*. Aliam etiam epitheti dat hoc in loco rationem *Scholiafta*: *ὅτι ὑπὸ τριῶν*
B. *ἐφιλήθη*, Διός, Ἀφροδίτης, *καὶ* Περσεφόνης *ἐν* Ἅδῃ. quoscunque iuvenes illuc abriperet, amaffe fertur a Poëtis Proferpina: pro Διὸς forte fcripferat Grammaticus nomen Διονύσου. *Phanoclis* ex elegia notiffima hoc diftichon fervavit in Sympof. *Plutarchus* T. II. p. 671. C.

Εἰδὼς *θεῖον* Ἄδωνιν *ὀρειφοίτης* Διόνυσος
Ἥρπασεν, *ἠγαθέην* Κύπριν *ἐποιχόμενος*.

Vf. 87. 88. Ἀνάνυτα *κωτίλλοισαι* Τρυγόνες.] Hos etiam *verfus, ab interpunctione prava laborantes, emendatius* exhibui cum *Hemfterhufio*, et in libro fuo fic emendante, et in Auctario Emend. in *Hefych.* T. II. p. 974. ad Πλατειάδδοντες. Sic etiam *Reiskius* locum iam ante emendate ediderat, quam ifta *Hemfterhufii* publicarentur.

Verum hic non vidiſſe *Toupium* conſtare poterit eius in C.
Suidam Emend. conferenti P. III. p. 259. — In Edd. legebantur iſta hoc modo diſtincta:

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλ. ἅ.

Ut ſaepius, hic etiam fingebatur ellipſis voculae ὡς, ante Τρυγόνες omiſſae. *Garrulae* mulieres eleganter ab Alexandrino Τρυγόνες vocantur ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Mulieres *loquaculas* hic *turtures* dictas *Eraſmus* iam viderat, ubi proverbium attigit Graecum, Τρυγόνος λαλίστερος· quae, cum dixiſſet in Plocio *Menander*, vim obtinuerunt adagii: vid. *Zenobius* Cent. VI. Prov. 8. et *Aelianus* de N. A. XII. c. X. Huc quadrant quae non vulgatiſſima tradit *Euſtathius* ad *Hom.* Il. I. p. 651. 7. Ἔστι Τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ Τρυγών· ἣν ἡ παροιμία p. 579. A.
ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρους τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλοῦσα. nonnullis tum interiectis, quae hic rectius omittentur: τῇ μέντοι, ait, πλασματογραφουμένῃ λάλῳ γυναικὶ προσφυὴς ἡ τοιαύτη παροιμία κωμικώτερον. Hoc in carmine, quantum valeret in urbicarum mulierum ingenio exprimendo, elegantiſſimo ſpecimine Poëta demonſtrare voluit. — Κωτίλλειν, *garrire*, et κωτίλαι mulieres aeque dicuntur, ac *garrulae* aviculae: de mulieribus exempla *Toupii* dabunt in *Suidam* Emend. P. III. p. 259. Apud *Suidam* in v. Κωτίλη, quibus *Davidis* nomen legitur praefixum, verba videntur *Aeliani*; quae his ſubiiciuntur ſunt ex Pſalterio. Luſciniae, λάλοι, dicuntur, et κωτίλαι ἀηδόνες, πολυκώτιλοι a *Simonide* apud *Etymologum* in Χλωρὶς ἀηδὼν p. 813, 8. Ovum ſuum *Simmias Rhodius* vocat Κωτίλας ἄτριον ματέρος Δωρίας, B.
texturam garrulae luſciniae Doricae: ſemet ipſe ſic Poëta deſignat: *Scholiaſtes* in Cod. *Mſ. Voſſii*: τοῦτο τὸ ὠὸν ὁ ποιητὴς φησὶν ἐξ ἀηδόνος γενέσθαι, καὶ (*id eſt*) τῆς ἑαυτοῦ φροντίδος. Hirundinem κωτίλην dictam *Scholiaſta* teſtatur ad hunc verſum *Theocriti*: Κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. *Garrula* dicitur *hirundo* a Virgilio Georg. IV, 307. et ab aliis. Non abſurde *Muncker.* ad *Fulgentium*, p. 11. ſuſpicabatur, *Pro-*

clum in *Anacreontis* verſu legiſſe, Τί κωτίλη χελιδών; Od. XII, 2. Certe voces iſtas in Anacreonteis legiſſe *Proclum* liquet ex eius Comment. in *Heſiodi* Ἔ. κ. Ἡ. vſ. 372. neque hoc negare auſus eſt, ubi centena verba profundit, *Pauwius*. Thebanos propria velut adpellatione Κωτιλάδας vocaſſe τὰς χελιδόνας, ſcripſit in Phoeniſſis *Strattis*
C. apud *Athen.* XIV. p. 622. A. conf. *Caſaubon.* ad *Theophr.* c. VII. p. 74. — Tandem bene *Reiskius* vocem hic Ἀνάνυτα interpretatur, quam aliquoties adhibuit *Plato*: Phaedone p. 84. A. Soph. 264. B Gorg. p. 507. E. de Rep. VII. p 531. A. de LL. IV. p. 714. A V. p. 735. B. ultimo loco *vanus et irritus labor* dicitur μάταιος πόνος καὶ ἀνήνυτος: talis Siſyphi cum fuerit in ſaxo volvendo, dici videtur ab Axiochi incerto *Auctore* p. 166. Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος; ubi a Codice *Stobaei MS.* vox πέτρος aberat: neque tamen huic aliam ſubiectam vellem.

Vſ. 88. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.] Pro πλατυάσδοισαι, quod in plerisque Edd. in nonnullis etiam eſt Codd. πλατεάσδοισαι erat in duabus Edd. primis Mediol.
p. 380. A. et Ald. abſurdam lectionem πλατείας δῦσαι exponere tentabat Corinthi Metropolita de Dial. Dor. p. 154. Veram ſcripturam Florentina iam dabat Ed. Iuntae, πλατειάσδοισαι· hanc optimi Codd. exhibent Florentini, et Romanus Cardin. Ottoboni, ab Aurato detectam, probatam a *Salmaſio*, *Hemſterhuſio*, aliis, ſed inprimis ab *H. Stephano* Theſ. L. G. III. p. 554. A. B. Miror cur πλατυάσδοισαι in πλατυιάσδοισαι mutatum *Toupius* voluerit in Addendis in *Theocr. Wartoni* T. II. p. 399. Obſervata *Stephani*, *D. Heinſii* L. T. p. 367. a. *Vavaſſoris* inprimis de Ludicra Dict. p. 23. et *T. Hemſterhuſii* in Auctario Emend. in *Heſych.* ad Πλατειάδδοντες, qui legerit, ſuper hoc verbo Πλατειάζειν vel Πλατειάσδεν, ſignificante, *ore in latum diducto*, *Dorico more loqui*, plura non requiret. — Sed vicinum Ἐκκναισεῦντι, quod ne in Indicem quidem
B. Theſauri recepit *H. Stephanus*, vellem nobis enodaſſet, quod neque attigit *T. H.* Verbum vulgatum redditur in Scholio Cod. Flor. ἀποκναίουσιν ἡμᾶς καὶ διαπνίγουσιν· quorum prius etiam eſt in Cod. Pariſino: ad formam verbi

emendandam Codices nihil iuvant; in quorum nonnullis verbum vulgatum; una litera minus, ἐκναισεῦντι, vel ἐκνεσεῦντι, est in Vaticanis, et Florentinis; in horum uno, ἐν σκῆν εὖντι, in alio, ἐν σκηναῖς εὖντι. — *Heinsii* non quidem verisimilem, nec tamen absurdam, coniecturam, legentis Τρυγόνες ἐκ ναύσοιο vel νάσοιο, in Poëtis interpretandis ad *Heinsium* non aequiparandus, *Palmerius* satis acerbe repellit, ipse verbum fingens ἐκναίω, cuius futurum fuerit Doricum ἐκναισεῦντι. a simplici κναίω unde ἀποκναίειν, *obtundere*, *enecare*, arbitratus *eodem significatu sumi posse* verbum ἐκναίω. haec legi poterunt in Exercit. viri historiae veteris peritissimi p. 806; quot verba, tot propemodum errores. Quod ipsi tribuitur in *Wartoni* Collectaneis, ut suum non agnoscet *Reiskius*; neque etiam mirificum illud quod in Indice legitur verbum Ἐκκναισεῖν· quod *Aemil.* tamen *Portus* in Lex. Dor. pro legitimo habuit: tempus futurum *Reiskio* fuisse visum, eius monstrant Latina in Animadv. *neminem non enecabunt suo platyasmo.* — In Libro *Is. Vossii* haec leguntur ut *Salmasii*: „Legendum suspicor ἐκκνυζεῦντι, *ganniunt*: hanc „veram lectionem arbitror." Non illam quidem veram arbitror, talem tamen, quae viam monstret ad veram detegendam. Primum omnino censeo praesens hic tempus requiri; quod monstrant et interpretamenta *Scholiastae*, *Tzetzae*, et *Gregorii* de Dial. Dor. διαφθείρουσι, φλυαροῦσι, aut etiam διαλέγονται, quod, olim in Schol. ad *Theocr.* lectum, praebet *Schol. Hermogenis*: vid. *Koenius* ad *Gregor.* p. 155. Deinde suspicor veram vocis scripturam esse

ἐκκνυσδοῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ore suo patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt. In κνάω, κναίω, κνίω, κνίζω, κνύω, prima vis est *radendi*; inter ceteras illinc ductas est illa *foedandi* vel *corrumpendi*: *foeda scabies* κνύος dicebatur. a κνύω κνύζω. hinc κνυζάω· κνυζέω· et κνυζόω· quae formae omnes supersunt: postremam *Homerus* adhibuit in Od. N. 401.

Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντα.

quodque se facturam Minerva pollicebatur, vs. 433. ocu-

los ipsi κνύζωσε, *deformavit.* *Schol.* κνυζώσω reddidit ξυ-
B. σώσω, ἀπρεπεῖς καὶ ξυσὰς ποιήσω, — καὶ κακώσω. *Homeri* verbum egregia de adfinibus observata nobis peperit *Herodiani*, custodita ab *Eustath.* in Od. N. p. 523. a vs. 22 — ad 49. In Homerico interpretando sequi se dicit *Herodianus Philoxenum*, illud a κνύω repetentem: ἕτεροι δὲ, inquit *Eustath.* Ibid. vs. 50. κνυζῶσαι φασὶ τὸ διὰ ψώρας αἰσχῦναι· Κνύζα γὰρ, φασὶν, ἡ ψώρα. certe κνύος dicebatur *scabies*: *Eustathii Herodianus* adfert ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ Καταλόγου περὶ τῶν Προιτίδων,

Καὶ γάρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν.

Apud *Etymologum* p. 522, 50. ex *Philoxeno* verbum in *Homeri* loco redditur per κακῶσαι καὶ διαφθεῖραι: paulo post, vs 54. εἴρηται δὲ, ait, κνυζοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ τὸ ἀχρειοῦν. Φιλόξενος. verbum autem Doricum hoc in versu *Theocriti* apte haerebat ἐκκνυζεῦντι, vel, quod
C. malim, ἐκκνυσδεῦντι. Ne prima quidem verbi potestas a Poëta videtur neglecta: ore Dorico Sicularum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *radebant.*

Vs. 89. Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος;] *Wartonum* non adeo, sed *Toupium* miror, cur illud Μᾶ mutatum voluerit: *Wartonus* corrigere se scribit ΓΑ, πόθεν ὤνθρωπος; si nihil aliud addidisset, videri posset Γᾶ legisse, *ô terra.* Sed addit ΓΑ *pro* γε. At vero ΓΑ nunquam versum Doricum; — neque Atticum, aut etiam periodum, ordiri potest γε. Hoc etiam e *Bentlejo* discere potuisset *Wartonus.* *Toupius* scripsisse Poëtam suspicatur:

Πᾶ; πόθεν ὤνθρωπος;

et dat Latina: *Ubi natus es? Unde ortus es?* Homerica
p.382. scilicet sunt, Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; ad haec ista respon-
A. dent, τίς; πόθεν γεγώς; in *Eurip.* Phoen. v. 124. tria interrogat *Euripidis* Helena v. 85. Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ad τίς; et τίνος; suum nomen Teucer et paternum reponit; ad πόθεν, unde esset domo; multum distant in talibus τίς ἐστι; et τί ἐστι; non vulgaria traduntur in *Schol.* ad *Soph.* Aj. v. 1283. Diversissima etiam quaerit dicens,

dicens, Τίς ἐστιν ἔτος; et, ut hoc utar, τίς ἐστι Ξενοφῶν; In *Xenophontis* K. 'A. VII, p. 242, 21. ἐρωτώντων — τίς ἀνὴρ εἴη Ξενοφῶν, ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη ἂ κακὸς, φιλοστρατιώτης δέ. vid. p. 244, 42. — Sed hanc coniecturam, ut opinor, ipſe *Toupius* reiecit retractatam: Πῆ, vel πᾶ *Theocriti*, vel πεῖ *Sophronis*, nunquam in talibus interrogationibus pro τίς poni potuit; aut ſignificare, *ubi natus es?* — *Reiskium* laudo, qui ſervandum ſtatuit, B. quod hic legit *Euſtathius*, Μᾶ. Priſcum illud Μᾶ commemorat *Euſtath.* ad *Hom.* Il. Λ. p. 797, 3. ubi inter varias μιμητικὰς φωνὰς ponit καὶ τὸ Μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ· paulo ante, ex *Hermippi* comoedia ſervatum a veteribus, poſuerat Βᾶ, ἐπίῤῥημα, — ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν. Neque Βᾶ illud *Hermippi* alibi, ut puto, *Toupius* reperiet; qui huiusmodi multa legerat in unum locum congeſta apud *Suidam* in 'Ἐποποῖ· hoc Scholion legit in Codice *Theocriti* Paris. Cl. *Ruhnkenius*, Συρακούσιον τὸ Μᾶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως λεγόμενον· unde corrigi poterunt quae dedit ex Cod. Florent. *Wartonus* I. p. 226. — Sed quidni indignantis Gorgonis Theocriteum Μᾶ, (quale Atticorum Δάματερ interdum cum indignatione admirantis eſt,) cenſeri poterit pro Μᾶτερ hic etiam poſitum? vid. *Porti* Lex. Dor. in Μᾶ. *Euſtathius* in Il. E. p. 428, 52, C. ubi de verbo agit Homerico Παππάζειν, ἐκ τῆς λέξεως, ait, ταύτης, καὶ ὁ πάππος καὶ πάππας, αὐτὸς ὁ πατὴρ Πᾶς λεγόμενος μονοσυλλάβως κατὰ βρέφας προσφώνησιν, καθὰ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὥσπερ καὶ Μᾶ ἡ μήτηρ. In *Aeſchyli* legitur Suppl. v. 897. et 906. Μᾶ γᾶ, Μᾶ γᾶ, in Scholiis, Ὦ μῆτερ γῆ. Vel hinc conſtare puto, pro Πᾶς, apud *Euſt.* Πᾶ recte a me correctum ad *Herodot.* IV. P. 307 ubi occaſione Scytharum Dei O. M. Παπᾶ, vel Παπαῖ, (*Patris*) plura a me notata ſunt: conf. ſupra ſcripta in Adoniaz. p. 306. A. Apud *Feſtum* in his: *Pa pro parte, et Po pro populo poſitum eſt in Saliari carmine*; viri docti non viderunt ſcribendum una litera transpoſita, *Pa pro patre.* — Vulgatur in *Aeſchyli* Suppl. v. 908. Ὦ βᾶ γᾶς· παῖ Ζεῦ· *Scholiaſta*, dum reddit, Ὦ πάτερ Ζεῦ, γῆς παῖ, legiſſe videtur, Ὦ παῖ γᾶς πᾶ Ζεῦ. ſed *Scaligero* Βᾶ poſitum videbatur pro βασιλεῦ· qualia plura ex *Strabone* et p.383 A.

Euſtath. legi poterunt apud *Maittairium* de Dial p 334. Ut autem in *Aeſchyli* dramate puellae clamant Peloponneſiacae, Μᾶ γᾶ, hoc ipſum partim adhibuiſſe videtur *Theocriti* Gorgo, Πελοποννασιστὶ λαλεῦσα,

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;

eleganter iſta ſic expreſſit *M. A. Muretus* V. L. II, c. xx, *quaeſo, quid hoc tandem hominis eſt? quid vero tua refert, ſi garrulis eſſe nobis libet?* — Τί δὲ τίν; in ſermone quotidiano ſic loquebantur etiam Attici: τί τοῦτ᾽ ἐμοί; τί σοι τοῦτ᾽ ἐστίν; *quid mea id refert? quid tua? Ariſtoph.* Eccleſ. v. 517.

Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Π. τί δ᾽ ὦ μέλε,
Σοὶ τοῦτ᾽; Β. Ὅ, τι μοὶ τοῦτ᾽ ἐστίν;

B. Theſm. v. 505.

εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
Ἡμῖν τί τοῦτ᾽ ἔστ᾽;

et Lyſiſtr. v. 514.

Vſ. 90. Πασάμενος ἐπίτασσε] Pro Πασσάμενος, cuius loco legitur etiam in uno Flor. Cod. σπασάμενος, in alio Flor. et Vatic. παυσάμενος, ſic legendum iam olim videram ex *Etymolog. M.* p. 681, 54. et monuerat *M. A. Muretus* V. L. II c. XX. Hoc cum in Codice Vatic. legatur, cumque *Toupio* placuerit et aliis, tanquam genuinum, recipere non dubitavi. — *Joannem Brodaeum* ſequutus in Miſcell. II, c. 26. alieno *Plauti* loco, vulgata lectione deceptus, haec admovit *Salmaſius* in Menaechm. V, Sc.
C. I, 42. ubi iſta Πασσάμενος ἐπίτασσε Latina fecit: *ubi nos alueris, impera.* conf. *Salmaſ.* de Modo Uſur. p. 164. Alia duo loca *Plauti* cum his, Πασάμενος ἐπίτασσε, multo rectius contuliſſet; ex Perſa A. II, Sc. IV, 2.

Emere oportet, quem tibi obedire velis:

et ex Trinum. A. IV, Sc. III, 54.

Emere melius eſt, cui imperes.

vel haec *Caecilii* Comici apud *Nonium*, in v. *Auſcultare,*

Audire, ignoti quod imperant, ſoleo; non auſcultare.

Eſt enim Πασάμενος, *quum nos*, ſive emtione, ſeu alio modo, *tibi acquiſiveris*: Πάσασθαι, idem ac Κτήσασθαι, notat *ſibi comparare*, vel *acquirere*: qui ſibi quid acquirendo paravit, eſt *poſſeſſor*; hinc Πεπᾶσθαι, aeque ac Κεκτῆσθαι eſt *poſſidere*. In πέπανται, *poſſident*, errat *Olearius* ad *Philoſtr.* p. 246. et in *Archytae* πέπαται *Meibomius* p. 674. Ed. *Galei* Amſtelod. Id ipſum eſt apud *Xenoph.* K. 'A. III. p. 182, 7. in K. Π. III. p. 49, 26. ex Cod. omnino Πέπασθε ſcribendum pro κέκτησθε· quod male tuetur *Hutchinſon* p. 225. qui verbum eſſe Xenophonteum diſcere potuiſſet ex *Sylburg.* ad l. *Etymol. M.* In πέπαμαι et in πεπαμένος litera ſaepe μ male legitur duplicata, velut apud *Themiſt.* in Orat. p. 274. A. p. 307. A. et hic illic in Anthologia. Praeteritum tempus, iam a *Theognide*, *Solone*, *Pindaro*, *Pythagoreis*, *Euripide*, adhibitum, multo frequentius occurrit quam Πάσασθαι. Πασαίμεσθα ſignificat *acquiramus* in *Callim.* h. Cerer. v. 128. Nec a Grammaticis ſaepe repertum monſtrat ex Lexico Trag. in *Heſychii* receptum: Ἐπάσω, ἐκτήσω· Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ. p.384. A.

VI. 90. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;] Recte iudicabat *Toupius*, eleganter idem verbum repeti: nihil enim cauſae eſt, cur quod in omnibus legitur Codd. Π. ἐπίτασσε mutaremus ex *Etymolog.* M. ubi forte fortuna ſcribitur Πασάμενος ποτίτασσε. et ab Atticiſmi magiſtris Ἐπιτάττω κάλλιον cenſetur ἢ προστάσσω. — Pro ἐπιτάσσεις, *T. Hemſterhuſius* in libro ſuo correxerat ἐπιταξεῖς; — Συρηκοσίαις (hanc formam vulgatae forte quis praeferat) ἐπιταξεῖς; *tune Syracoſiis mulieribus imperabis?* Minime etiam abſurda eſt lectio, quam in hoc verſu praebet *Etymologicon Leidenſe MS* Συρακοσίαις ἐπιτάσσειν; inprimis ſi litera repetita nonnihil adiuvetur: Συρακοσίαις σ' ἐπιτάσσεν; *tene in Syracoſias imperium exercere!* In *Ariſtoph.* Avibus v. 1604. pro Ἀποστερεῖς, in antiquiſſima membrana Bibl. Leidenſis recte legitur: B. C.

Ἀποστερεῖν τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;

Ut aliis, placuit et is infinitivus indignantis *Ciceroni*: Or. pro Q Roſcio c 1, *eſſene quemquam tanta audacia praeditum, qui — id petere audeat!* Philipp. III, c VII, *ô admirabilem impudentiam! in eum adoleſcentem hoc ſcribere audere, quem — certatim amamus!* Epiſt. ad Fam. XIV Ep 2. *te nunc, mea Terentia, ſic vexari; ſic iacere in lacrymis et ſordibus; idque fieri mea culpa!* *Horatius*, et alibi, et II Sermon. VIII, 67.

Tene —— torquerier omni
Sollicitudine diſtrictum!

Demoſth. c. Midiam p. 577. §. 389. ἀλλ' ἐκ ἂν εὐθέως εἴποιεν, τόνδε τὸν βάσκανον· τόνδε τὸν ὄλεθρον, τοῦτον δὴ
p.585. A. ὑβρίζειν; Dantur multa ſimilia, (qualia leguntur ad *Eurip.* Phoen. p. 572. 573.) nihil forte Demoſtheneo vehementius.

Vſ. 91. Ὡς εἰδῆς] Literam hic libenter admitterem interiectam,

Ὡς δ' εἰδῆς καὶ τῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν·

— Vſ. 92. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες. Sic ex Cod. MSS. cum *Mureto*, *D'Orvillio*, *Reiskio*, ſcribendum erat pro Πελοποννησιστί. Πελοποννασιστὶ dat Ed. Flor. Iuntae; quod Codices etiam praebent *Gregorii* de Dial. Dor. p. 154. ſed indignus erat *Gregorius*, quem in hac forma probanda *D. Heinſius* ſequeretur p. 567. abuſus etiam hac in re loco *Heſychii*, et *Palmerius* Exercit. p 8 6 de genuina ſcriptura *Koenius* quaedam notavit: vitioſa vel in
B. primis eſt illic memorata ſcriptio Πελοποννασχστί. Συριστὶ et Ιεδαϊστὶ leguntur *Ieſaiae* XXXVI, 11. rarius βοϊστὶ λαλεῖν apud *Porphyr.* de Vita Pythág. p. 31.

Haec autem Theocritea *D'Orvillius* adhibuit ad iſta *Charitonis* L. VII p. 118, 17 Ἕλλην εἰμὶ, Συρακέσιος, γένος Δωριεύς. Sed ad hanc muliercularum magniloquentiam,

Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; vel σ' ἐπίτασσεν;
Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν.
Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

apte respondet gravis ista Syracosii Hermocratis oratio *Thucydidea* L. VI, c 77. ubi, *monstrabimus*, inquit, *Atheniensibus*, ὅτι ἐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶ, οὐχ Ἑλλησπόντιοι, καὶ νησιῶται, — ἀλλὰ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμȣ τῆς Πελοποννήσȣ τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. haec superbia, magnis meritis quaesita, non dedecebat excellentem patriae libertatis defensorem; et congruit illa vel inprimis mulierum, quae hic fabulantur, personae: alia quaedam *Thucydidis* loca indicavi ad *Herodot.* III. p 224, 56. Sed ista quae protuli, scribens, cogitabat, ut puto, *Thucydides*, et refutatum volebat superbius oratoris Attici dictum *Herodoteum* L VII. c. 161. Συρηκοσίοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν της ἡγεμονίης; quibuscum ista *Thrasymachi*, Ἀρχελάῳ δȣλεύσωμεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ, comparavi Diatribe in Euripidea p. 211. B. Illud non erat omittendum quod *Scaliger* animadvertit in *Euseb.* p. 76, *Theocritum* Syracusas Ἐφυραῖον ἄστυ vocasse, *propter Archiam et colonos indidem Corinthios*: locus est in Eid. XVI, 83. C.

Κούρη θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων p.386.
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. A.

Vs. 94. Μὴ φυῆ, Μελιτῶδες.] Ut Gorgo Cererem *Matrem*, sic Siciliensis etiam Praxinoë *Liberam* invocat, sive τὴν Κόρην· Proserpinam, Μελιτώδη, *Mellitam*, quoque dictam tradidit, praeter *Scholiasten*, unus, opinor, *Porphyrius*; quo teste sumus contenti. Primus ad haec illustranda *Porphyrii* verba protulit ex libello de Antro Nymph. *Muretus* V. L. II. c. XX. *Muretum* sequutus, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I, 94 eius inventis quaedam addidit non magni momenti; nec vidit hoc in scholiis ἱερείας restituendum, quod *T. Fabrum* non praeteriit, neque eius filiam; cuius notam vid. in *Callim* h. Apollon v. 110. Nihil tanquam *Salmasii* in libro Vossiano notatum invenio, sed in notis ad *Hesych.* ubi vulgatur Μιλίτης, Ἀφροδίτης· ordo autem literarum postulat Μιλύττης, ut *Salmasii* legitur in hunc *Theocriti* versum coniectura, quae quid sibi velit equidem minus adsequor: scribi forte voluit: Μὴ φύειν, Μελιτη, ὅ κεν ἁμῶν καρτερὸς εἴη. In *Hesychio* scil. scribendum putabat *Salm.* Μελίτης, B.

Ἀφροδίτης· ubi verum nomen indicaſſe videtur *Iſ. Voſſ.* a quo longe diverſus abit *Toupius* Emend. in *Suid.* II. p. 159.

Vſ. 94. Ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη.] Optime *Scholiaſtes* interpretatur, μηδεὶς γένοιτο (Μὴ φυῇ) — ἄλλος ἡμῶν κύριος. — Eſſe comparativum κάρτερος a poſitivo κάρτος, minus cogitate ſcripſit vir Doctiſſ. cui tum forte non occurrebant adiectiva κρατερὸς, μαλερὸς, σταθερὸς, σφαλερὸς, τακερὸς, et ſimilia. Frequens *Theocrito* καρτερὸς hoc uno in loco genitivum habet adiunctum; et ſignificat
C. καρτερὸν εἶναι τινὸς, *imperium in aliquem exercere*, atque adeo κύριον εἶναι τινός. Hoc loquendi genus quibus innotuit, non tamen animadvertiſſe videntur, ſic iam *Homerum* ſcripſiſſe in Od. O, 533.

Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.

ubi nomen Ἰθάκης aeque ad καρτεροὶ pertinet atque ad vocem δήμῳ. *Scholiaſtes Homeri*: Καρτεροὶ, δεσπόζοντες, ἐγκρατεῖς. ἐλλείπει δὲ τὸ ἔσεσθε. *Homerum* ſequutus *Archilochus Aſiae imperantem* Ἀσίης καρτερὸν dixit: *Euſtathius* in *Hom.* I. p. 587, 24. vocem καρτερὸς interpretatus δεσπόται, ἐγκρατεῖς. haec addit, aliunde, ni fallor, nobis ignota: ὡς καὶ, Ἀρχίλοχος, Ἀσίης καρτεροὶ μηλοτρόφου, ὅ ἐστιν ἄρχων. Ab optimis poſtea ſcriptoribus neglectum
p.387. A. loquendi genus recentiores in uſum revocarunt: quatuor ex his exempla *Suidas* nobis in Καρτερὸς ſubminiſtrat: ἐδύνατο καρτερὸς (id eſt ἐγκρατὴς) εἶναι τῆς πόλεως. — αὐτὸς ἐγὼ, ἐν ᾧ ἔτι Ἀρμενίας καρτερὸς ἦν. quae *Suidas* dedit, non vetera iſta, *H. Stephanus* attigit in Theſ. L. G. II. p. 1595. B. C. conferantur a Clar. *Hemſterhuſio* obſervata ad *Heſychii* Οὐ καρτεριάδδει.

Vſ. 95. Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.] Hic etiam multo facilius, quid non ſit, quam, quid verum ſit, dixeris: fungar itaque et hic vice enarratoris, cui modeſtum placet *Eraſmi* iudicium in Adag. *Ne mihi vacuam abſtergas;* ubi ſenſum dicti Theocritei ſibi nondum ſatis liquere fatetur:

omnibus, quae ſuper hoc verſu ſcripta ſunt, expenſis, veritas mihi hic quoque latere videtur. *Toupius* „Lego, inquit, et diſtinguo, — Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι καὶ τὰν „ἀπομάξῃς. — *Unum tantum metuo ne pulverem in me „abſtergas.* — Huc egregie facit Lucas X, 11. Καὶ τὸν κο„νιορτὸν — ἀπομασσόμεθα ὑμῖν. Quod plane geminum „germanum eſt." *Joſ Scaliger* Emend in h. l. p. 218. *illud* πλὴν ἑνὸς, ait, *male coniungitur vulgo cum ſuperiori verſu: unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exerceas*, etc. Κονίαν legendum ut *T.*, cenſuerat *Muretus* V. L. II. c. 20. his additis: *Non vereor, ne in me pulverem abſtergeas, id eſt, ne me impune contemptam ac deſpicatam habeas.* His ceterisque *Mureti*, quem ne nominat quidem, uſus *Gilbertus Cognatus* in Adagio, *Excutere pulverem*, exhibet in Theocriteis κονίαν, *pulverem*, tanquam vulgatam lectionem, quam nusquam legerat niſi apud *Muretum*; ſed addidit etiam loquendi formam ex libris ſacris, quae nihil mihi videtur habere cum Theocritea commune; cum illa ſignificatum Orientales voluerint, ne tantillum ſibi cum iis fore in poſterum negotii, quorum aedibus vel urbe egredientes pedum pulverem excuterent: vereor etiam ut *pulverem in aliquem abſtergere* dici poſſit κονίαν τινὶ ἀπομάξαι. — Plerique qui hunc locum tractarunt, vocem κενεὰν ſervandam ſtatuunt, *Auratus*, *Brodaeus*, *Scaliger*, *G Canterus*, *Caſaubonus*, alii: quod in Lect. *Theocr* p 273. ſe facturum pollicebatur *Caſaubon.* non praeſtitit in Comment. ad *Theophr.* Char. c. XI, p. 105 *Caſauboni*, atque adeo etiam *Scholiaſtae* veteris, ſententiam explicuit *D Heinſius L. Theocr* p 367. b. ſic interpretatus Theocritea: *Non vereor, ne tu qui mihi nihil admetiris menſuram abſtergas.* monuerat paulo ante, quibus male vellent antiqui, his ſolitos menſuram abſtergere, τὴν χοίνικα ἀπομάττειν, *ne vel minimum darent ultra quam debebant*: unum inprimis adhibet in eam rem locum *Luciani*, hoc fere ſenſu memorantis χοίνικα ἀπομεμαγμένην T. III. p. 264, 29 In ultimo ſcholio ad *Ariſtoph.* Equit. vſ. 811. ſcribendum utique: Ἐπιχειλὲς μέτρον λέγεται, τὸ καὶ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομασσόμενον (ubi vulgatur ἀπομεσσάμενον) ut intelligi poſſit *men-*

ſura non cumulata, *ſed cuius cumulus radio fuit* vel *hoſtorio dirutus.* — In eamdem cum *Heinſio* ſententiam conſpirat *Salmaſius* de Modo Uſur. p. 164. Horum obſervatis quaedam adiecit non ſpernenda *Jac. Duportus* Praelect. in Theophr. p. 395. Eamdem interpretandi rationem probarunt *Ezech. Spanhem.* in *Callim.* h. in Del. p. 330.
B. *Sanctamandus*, cuius verba quaedam dat in Addendis *Wartonus* T. II. p. 356. et *Lamb. Bos* in Ellipſi Nominis χοῖνιξ, ubi *Mureti* nomen rectius omiſiſſet; vere ſcribens, vocem χεῖρα ſubaudiendam iudicaſſe *Brodaeum*, nempe in Miſcell. L. II, c. 28. Vocem κάρδοπον ſupplendam relinqui putabat *Reiskius*: *Palmerii* ſententia vix digna videtur memoratu. — Quae vero *Caſaubonus* cetérique dederunt, erudita quidem ſunt atque eleganter ſcripta, non tamen Theocriteis interpretandis ſatis accommodata. Nec proverbialis forma loquendi reperta fuit huius ſimilis; neque ellipſis iſta vocis χοῖνιξ ullo fuit exemplo confirmata: fac vero hanc ſimilemve ſupplendam relinqui; quomodo menſuram quis *vacuam* dici poteſt radio abſtergere? ſed κενεὰν χοίνικα ἀπομάξαι, qua tandem ratione ſignificabit *parca manu demenſa praebere?* Quod *Salvi-*
C. *nius* in Florentino, in Pariſino Codice *Ruhnkenius* invenit, ἄπρακτον ἀποσπογγίσῃς· eſt illud, opinor, hominis indocti qui in iſta ſibi nota locutione κενὸν ἐξαποστεῖλαι vocem κενὸν recte redditam legerat ἄπρακτον. quique noverat Ἀπομάξαι ſignificare etiam σπογγιᾷ ἐκκαθαρίζειν, ſive ἀποσπογγίζειν. quorum hoc adhibet *Antiphon* Orator p. 134, 35. illud *Athenaeus* XV. p. 686. D. His animadverſis Lector incertior hinc abibit, quam venerat.

Vſ. 98. Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.] In vſ. praecedente ſcribendum erat cum *Wintertono*, Ἁ τᾶς (non τῆς) Ἀργείας θυγάτηρ. ut paene ubique ſcribitur in his carminibus. — In hoc verſu cauſa latet ob quam Ἰαλέμω legendum cenſuerit *Muretus*. Non dubitare ſe
p. 389. A. dicit *Reiskius*, quin pro Σπέρχιν corrigendum ſit πέρυσιν, *anno ſuperiore*: πέρυσι ſcribi ſolet. *Caſaubonus* etiam in his lapſus eſt interpretandis p. 273. putans ſignificatum a Poëta, *victum fuiſſe Sperchin in cantu* τῶ Ἰαλέμου·

Cantor ſic et hiſtrio fuerit Sperchis; cum contra *Toupio* Sperchis hic deſignari videatur nobilis ille Spartiata, *pro patria non timidus mori: Theocriti* verſum ſic ille cenſuit interpretandum: *Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre eſt, primas tulit.* Illud primum tum ex iis quae protulit *Toupius* in Epiſt. ad *Warton.* et in Append. Notar. in *Theocr.* tum aliunde certum arbitror, ex praecedente noſtrum ita verſum ſupplendum; μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν, — Ἄτις, καὶ Σπέρχιν (nempe ἀείδουσα,) ἠρίστευσε, ſive (ex Cod. MS.) ἀρίστευσε. *canticum in honorem Adonidis cantabit eadem illa, quae, carmen canens in Sperchin, victoriae praemium reportavit.* Ἀριστεύειν· νικᾶν· εὐημερεῖν· in talibus promiſcue uſurpantur. Τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν, καὶ Σπέρχιν, dicitur, ut τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν· τὸν Τελαμῶνα· et ſimilia: ſic notiſſima in horum laudes cantica vocabantur. *Schol.* in *Ariſtoph.* Ach. vſ. 977. Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾖδόν τι μέλος, Ἁρμοδίȣ καλȣ́μενον. Canticum, *Harmodius* dictum, ſodalis Ariſtogitonis etiam laudes continebat: (vid. *Meurſii* Piſiſtratus c. XIV.) ut hic a *Theocrito* memoratum, Sperchis, ſi Lacedaemonius hic deſignatur, probabiliter etiam Bulidis erat honori dicatum. — Haec cum ſatis plana videantur, mirarer tamen vel maxime, illud canticum a *Theocrito* dictum *lugubre*; cum nil niſi laeta de duobus iſtis Spartiatis dici potuerint: Legatur *Herodotus* L. VII, c. 134 — 37. in Aſiam ad Regem profecti *tanquam morituri*, ὡς ἀποθανεύμενοι, laudibus ornati atque a Xerxe dimiſſi domum redierunt incolumes, ἀπενόστησαν ἐς Σπάρτην. Ut hoc uno tantum utar, Antipater *Luciani* (T. III. p. 513.) τά τοι καλὰ, inquit, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς πανταχοῦ τίμιον· οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βȣ̃λιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίȣς θαυμάσαντος, καὶ, κτεῖναι παρὸν, ἀφέντος. *Scolio* itaque, ſive cantico convivali, vel hymno potius collaudari debuerunt, quam threno, vel lugubri carmine. Utar et hac in re uno tantum loco *Iſocratis* ex Panegyr. p. 74. A. εὕροι ἄν τις, ἐκ μὲν τοῦ πολέμου τȣ̃ πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕμνȣς πεποιημένȣς· ἐκ δὲ τοῦ πρὸς Ἕλληνας θρήνȣς ἡμῖν γεγενημένους· καὶ τοὺς μὲν εν ταῖς ἑορταῖς ᾀδομένȣς, τῶν δὲ ἐπὶ — ταῖς συμφοραῖς ἡμᾶς μεμνη-

μένυς. Suſpicor itaque τὸν ἰάλεμον alio hic ſenſu capiendum, quam huc uſque fuit factum. *Ieiunum* et *frigidum carmen* etiam ἰάλεμος dicebatur: *Heſych.* Ἰαλέμυ ᾠδή; p.390. ψυχρὰ, ὐδενὸς ἀξία. καὶ παροιμία, ψυχρότερος — ἰαλέμου. A. *Moeris*: Ἰάλεμος Ἀττικῶς σημαίνει — καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον. *Hermogenes* II. p. 442. τοῖς ἰαλέμοις τύτοις, οἵ φασὶν ἐξηγεῖσθαι τὸν Ῥήτορα. ad *Thom. Mag.* multa notantur. Frigidum extitit olim *Praxillae* carmen in Adonin, unde fluxit notiſſimum proverbium, hic a nonnemine apud *Reiskium* adnotatum, Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. de quo vid. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 455. Frigidum canticum, ſi in Adonin, potuit et in illum Sperchin, ſi is intelligendus eſt, conſcribi; quod hic dixerit idcirco *Theocritus* Σπέρχιν τὸν Ἰάλεμον, quodque ſonorae vocis elegantia ſic Argîa, πολυΐδρις ἀοιδὸς, animaverit, ut in hoc certamine primas tulerit: *Adonin cantabit*

Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.

B. — Sed vellem equidem, ut, diverſiſſimus a Spartano, alicunde nobis prodiret *Sperchis* aliquis ἠλίθιος καὶ ψυχρὸς, atque adeo ipſe verus Ἰάλεμος, in quem haec aptiſſime tum quadrare viderentur. Illius etiam ἠλιθιότητα et ψυχρότητα, forſan verſificatoris frigidi, Alexandriae tum temporis notiſſimi, ſic cantare peritiſſima mulier, geſtu etiam repraeſentare potuit, ut ſupra modum *mima* ſpectatoribus placuerit. — Sic ἀείδειν Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον genus erit loquendi, quale ſaepius uſurpatur de hiſtrionibus, ſaltatoribus, et ſophiſtis: proximum accedit in Schol. ad *Ariſtoph.* Lyſ. vſ. 389. γυνή τις τὸν Ἄδωνιν ὀρχυμένη. *Adonin* illa *ſaltabat*; ut

Saltat Tonantem tauricornem ludius:

Anthol. II, c. 24, ep. 5, *Dioſcorides*:

C. Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο.

apud *Lucian* T. II. p. 302. aliquis ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν Ἥλιον μηνύοντα, etc. p. 309. ὀρχηστῦ εἰσιόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχυμένυ. conf. p. 311, 29. *Plutarch.* T. I. p. 1022. B. Dixit *Dion. Chryſ.* Or. 78. p. 659. C. αὐλῦντα τὴν τῆς Σεμέλης ὠδῖνα. De actoribus

Tragicis, Comicis, hanc illamve perſonam repraeſentantibus, adhibetur Ἀγωνίζεσθαι. *Demoſth.* de Falſa Leg. p. 270. in f. ὅτε τὰ Θυέστη καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο. vid. *Teles* in *Stobaei* Floril. p. 68, 41. 575 12. *Philoſtr.* de V. S. I. p. 514, 9. qui in Dionyſio ſophiſta, p. 522. ſcripſiſſe videtur: Διεξιὼν — τὸν Δημοσθένην τὸν μετὰ Χαιρώνειαν προσαγαγόντα τῇ βουλῇ ἑαυτόν. vocem θρῆνον, quam vulgatis eiiciendam vidi, in Codice Regio Pariſ. non reperiri monuit me Clar. *Ruhnkenius.* perperam *Olearius* duas voces his interiecerat: vid. p. 543, 1. p. 575, 3. 13. p. 580, 6. Mira forma loquendi eſt, quam praebet *Thomas Mag.* Εἰσήει τὸν Ἀγαμέμνονα· uſitatior certe Διεξήει. accedit hoc apud *Macrobium* Sat. II, c. VII, p. 347. *Hylas — cum in Herculem Furentem prodiiſſet*: quod tentari non debebat. Propius ad ſuperiora reſpondent, quae ſequuntur apud *Macrobium* de Hyla Oedipodem ſaltante: apud *Suetonium* in Calig. c. 57. *pantomimus Mneſter tragoediam ſaltavit*, etc. in Nerone c. 21. Nero *Nioben ſe cantaturum pronuntiavit: — cantavit Canacen parturientem, Oreſten Matricidam, Oedipodem excoecatum, Herculem inſanum*: etc. *Horatius* I. Serm. Ecl. V, 63. p.591. A.

Paſtorem ſaltaret uti Cyclopa.

Ubi canit *Ovidius* Art. Am. I, 501.

Et plaudas, aliquam mimo ſaltante puellam;

quaedam notavit *N. Heinſius.* B.

Vſ. 100. Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,] Pro Γολγόν τε, ex uno Codicum Florent. enotatum fuit Γολγώ τε. una litera adiecta dedit Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον· veram, ut arbitror, lectionem. Vulgatur quidem apud *Steph. Byzant.* Γολγοί, πόλις Κύπρου — λέγεται καὶ Γόλγον οὐδετέρως. ſed hic in Codd. a *Salmaſio* Γόλγιον fuit inventum, et veteres urbem Γολγούς, *Golgos* dixerunt: horum loca urbem hanc Cypri memorantium, dabunt *J. Meurſius* in Cypro I, c. XI. et S. *Bochartus* G. S. II, L. I, c. 3. haec etiam ex *Catulli* Carm. 36, 12, 14.

Quae ſanctum Idalium —
Colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgos.

et ex Carm. LXIII, 96. *Sancte puer,* —

C. *Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondosum:*

sic nemus et promontorium dixerat Poëta. *Horatius* Carm. III, Od. 26, vs. 9.

O quae beatam Diva tenes Cyprum.

Od. 28, 13.

quae Cnidon,
Fulgentesque tenet Cycladas, et Paphum
Iunctis visit oloribus.

Virgilius in Epigramm.

O Paphon, ô sedes quae colis Idalias.

Posidippi agitur epigramma in *Anthol MS.*

Ἃ Κύπρον, ἅτε Κύθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς,
Καὶ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον,
Ἔλθοις ἵλαος Καλλιστίῳ, ἣ τὸν ἐραστὴν
Οὐδέποτ' οἰκείων ὦσεν ἀπὸ προθύρων.

p.392. A. Si Codices Theocritei darent in seq. vs. Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα hoc etiam mox admitterem ut genuinum: *Steph. Byz.* Ἔρυξ πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς. hoc firmant notata a *Bocharto* ibid cap 27. et *Cluverio* Sic. Ant. II. p. 238. qui in Schol. ad *Theocrit.* id ipsum nomen iam reposuit, quod hic reponendum *Toupius* monuit. His scriptis Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα recepisse in Ed. suam Cantabr. iam video *Wintertonum*: Codicum hic consensum exspectemus.

Vs 101. Χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα.] Pro παίζοισ' Ἀ. vel παίσδοισ' Ἀ. quod in nonnullis est Codd. dederatque *Winterton* παίσδοισ' ex aliis Codicibus cum *Reiskio* recepi, iam indicatum a *D'Orvillio* in Miscell. Obs III. p. 373. cui si prodiisset *Theocritus*, huius quidem generis B. permulta legerentur vulgatis meliora. Χρυσωπίζοισ' Ἀ. nusquam alibi lectum hic placuit *Scaligero*, et *Is. Vossio*. *Casaubono* miror qua tandem ratione Graecum videri potuerit χρυσῷ (id est χρυσοῦ) παίσδοισ' Ἀ. *pretium* quidem hoc casu designatur; sed post verba, quibus is convenit significatus: παίζειν aeque ac χαίρειν in talibus utique casum tertium requirit. — His multo melius, ad παίζοισ'

adſcripſerat *T. Hemſterh.* πεῖθεσ᾽· et *ſic Scholiaſtes videri poteſt legiſſe.* Scholion legitur ad Χρυσῷ Διὰ τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους: — Cum παισδοισ in hoc verſu *Reiskius* ediderit (ex Miſcell. Obſ. olim adnotatum, ut puto,) miror cur dicat in Animadv. χρυσῷ παίζεσ eſſe in *omnibus libris;* ſed magis mirum eſt virum Doctiſſimum ſuſpicari potuiſſe, hic forte legendum χρυσότεζος, vel χρυσαιπεζος· quarum vocum haec prorſus C.
eſt inuſitata illa, ſi in uſu eſſet, verſum violaret: ἀργυρόπεζα e Poëtis erat notiſſima quin ipſa Venus ἀργυρόπεζ᾽ Ἀφροδίτα dicitur in *Pindari* loco, Π. IX, 16. — Recte *D. Heinſius* p. 368. nihil hic mutandum oſtendit; *Heinſio Toupius* adſtipulatur: *Heinſius, aurum* inquit, *Veneri conſecratum erat, id eſt Veneris ἄγαλμα, ἄθυρμα καὶ παίγμα erat;* vocem παῖγμα bis terve dat repetitam; quam ne toties quidem apud Poëtas legerat, atque iſto ſaltem uſu nusquam: παίγνιον ab ipſo ſcribi debuit: παίγνιον et ἄθυρμα idem ſaepe ſignificant; ſed Diis adornata, ut ἀθύρματα, vel ἀγάλματα dicuntur, vellem uno ſaltem in loco ſcriptoris antiqui παίγνια dicerentur: vid. ad *Thom. M.* in v. Ἄθυρμα ab *Hemſterhuſio* ſcripta. — Graece tamen dici potuit χρυσῷ παίζειν· ut παίζειν ἀστραγάλοις. In p. 393.
epigrammate *Meleagri Anthol.* VII, 188. Amor A.

Ματρὸς ἔτ᾽ ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ παίζων
Ἀστραγάλοις.

ſic dicitur et ἀρτιάζειν ἀστραγάλοις· quod reſtituendum *Plutarcho* T. II. p. 741. C. τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις ὁρῶ, τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς λόγοις ἀρτιάζοντας. vulgatur ἀστραγάλους et λόγους ἀρτιάζοντας. reſpicitur quod de Lyſandro dicebatur: vid. *Plutarch.* T. I. p. 437. C. — Vel pueris innotuit Poëtarum *Venus aurea;* χρυσῆ, et πολύχρυσος Ἀφροδίτη. Ubi prima vice χρυσῆς Ἀφροδίτης mentionem facit *Homerus* in Il. Γ, 64. Theocritea haec adſcripſit *Euſtathius* p. 291, 2. ἡ Γραμματική, inquit, ἱστορίαν πεδίον εἶναι φησὶ Χρυσοῦν καλούμενον, ἐν ᾧ Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ τιμή. Θεόκριτος δέ, μεταλαβὼν τὸ νόημα — χρυσῷ παίζοισαν Ἀφροδίτην φησί. priora paulo plenius in *Scholiis* B.
leguntur; ſed Χρυσοῦν illud πεδίον, ſi fuit alicubi Veneri

ſacrum, miror uni huic innotuiſſe Alexandrinae Heſtiaeae. *Aurea Venus Aeliani* de N. A. IV, c. II, et Veneris Erycinae Sicilienſe feſtum illic memoratum, me nunc non tenebunt: *Aeliani Anacreontea* rectius tractavit *Pauwius* p. 272. quam *Barneſius*.

Vſ. 102. Ἀπ' ἀενάω] Emendatam, quam dederat *Wintertonus*, formam vulgatâ ἀενάꙋ mutare nolui. — In vſ. ſeq. μαλακαίποδες Ὧραι recte dicuntur, etiam εὔποδες dictae: quod in uno ſcribitur Codicum Vatic. μαλακαὶ πόδες *Sanctamando* mutandum videbatur in μαλακαὶ πόδας· hoc *Iſ. Voſſius* etiam in ora libri ſui poſuerat. Huc retrahi debebat Scholion, ad vſ. 107. adſcriptum: μαλακꙋ̀ς
C. ἔχειν πόδας ἔφη τὰς Ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν. Ex vſ. 104. Βάρδισται adnotatur a *Gregor.* de Dial. Dor. p. 146. ut ex Homerico Lex. ab *Heſychio*, Βάρδιστοι, βραδύτατοι. κατὰ μετάθεσιν τꙋ̃ ρ, ὡς Κραδία, ἡ καρδία. Βαρδύτεροι legitur in *Theocr.* Carm. XXIX, 30. Talia quaedam ſupra proſtant p. 318. A. — Ut ſolis miniſtrae, *veloces Horae* dici potuerunt ab *Ovid.* II. Metam. 118. et *celeres* iuſſa peragere; et hic apud *Theocrit.* Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ, — vere; quod vel nomina monſtrant, Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη.

Vſ. 105. Βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι] Pro vulgatis, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι, ſic emendate ſcribere non dubitavi, partim ex Codd. qui βροτοῖς αἰεὶ duo ſaltem dederunt Theocritei, et duo *Gregorii* de Dial. p. 156. — In
p. 394 A. φορεῖσαι, quod Codices etiam ſervare videntur, literam ε poſuerat *Hemſterhuſius*; ſi enim eſſet a φορεῖν, φορεῦσαι requireretur: a φέρειν formatum φέροισα ſcribitur in Eid. XXII, 29. φέροισαι, II, 148. ut in his carminibus occurrunt τεύχοισα· ἕρδοισα· τίλλοισα· χαίροισα· θέοισα etc. In *Callimachi* h. Cerer. v. 123.

Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῦμα φέροισα
Ἥξει, καὶ φθινόπωρον.

veniret itaque Dea *Horis* comitata: in *Ovidii* pictura I c. v. 25. *A dextra laevaque* Dei *Seculaque et poſitae ſpatiis*

aequalibus Horae Verque novum Stabat; — Stabat nuda aestas; — Stabat et Autumnus, — Et glacialis hyems. In Horas conveniunt et istius *Callimachi* Carminis paene ultima:

Φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα· B.
Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν,
Φέρβε καὶ εἰράναν.

Nam hic apud *Theocr. Horae* dicuntur πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι· quippe ταμίαι Ἀνδράσι πλέτυ secundum *Pindar.* Ol. XIII. 9.

Αἵγ' ἔργ' ὠρεύεσι καταθνητοῖσι βροτοῖσιν.

Hesiodo in Theog. v. 903. cui verbum ὠρεύεσιν optime vindicavit amicus Clariss. *D. Ruhnkenius* in Epist. Crit. I. p. 66. Possent et Horae, beneficae frugum creatrices, hic intelligi, Atheniensibus dictae Καρπὼ et Θαλλὼ ex emendatione *Meursii* in Athen. Att. p. 129. et *Kuhnii*, tum ad *Polluc.* VIII, 106. tum ad *Pausan.* IX. p. 780. cui forsan uni haec nomina debemus.

Vs. 106. 7. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Per C.
Editiones vulgatur ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. Sed cur, obsecro, scripsisset, ἀθανάταν ἐποίησας Βερενίκαν ἀπὸ θνατῶν; *ex mortalibus hominibus fecisti immortalem?* Veram lectionem, partim, duo Codices custodiverunt Florentini, ἀπὸ θνατᾶς· sed Ἀνθρώπων retinere pertinaces libri omnes videntur: una duntaxat litera ablata scribere non dubitavi ἀνθρώπω.

— τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπω (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν.

Tu quidem, Dionaea Venus, ex homine mortali Berenicen divam fecisti immortalem. Hiatus in his elegans est et ex more *Theocriti.* Βερενίκαν, pro Βερονίκαν, hic et v. 110. recte iam ediderat *Wintertonus*; idque *Reiskius* etiam recepit, atque ex ipso *Theocrito* confirmavit: sed et Florentiae Iunta iam dederat genuinam nominis scri- p.395. A.
pturam, in uno etiam Cod. Flor. repertam. — De Regina quamvis dictum, aptum tamen hic ἀπὸ θνατᾶς Ἀν-

θρώπω· quia additur, *ex homine mortali* divinitus factam Berenicen ἀθανάταν. Ubi *Servius Sulpicius M. T. Ciceronem* ſuper obitu Tulliae conſolatur, L. IV. Ep. V. p. 195. *ſi hoc*, ait, *tempore non diem ſuum obiiſſet, paucis poſt annis tamen ei moriendum fuit; quoniam homo nata fuerat.* Primaria mulier Berenice, homo tamen nata fuerat, ἄνθρωπος ἐγεγένητο θνητή· de Phaedra regina, nutrix in *Eurip.* Hippol. v. 472. Ἄνθρωπος ἆσα, *cum homo ſis.* Venus ap. *Palaeph.* π. Ἀ. c. XLIX, dicitur ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπȣ ἤδη γεγηρακυίας· *faciem induiſſe* Dea *hominis mortalis iam vetulae:* vox γυναικὸς his male legitur interſerta. Praeter *Demoſthenem*, et *Antiphontem*, τὴν
B. ἄνθρωπον de *muliere* dixerunt *Herodotus* P. 29, v. 3. *Lyſias* p. 9, 7 *Iſocrates* p. 381. B. *Iſaeus* p. 58, 20. Conf. *Plutarch* II. p. 26. E. *Athen.* XIII. p. 575. C. p. 576. B. *Joann. Alberti* ad *Heſych.* in Ἀνθρωπῶ, ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν. et *Jo. Toup.* Em. in *Suid.* ad v. Ἀκόλαστον.

Vſ. 109. Πολύναε] Ex Codice, ut puto, olim Palatino, quem *Salmaſius* adhibuit, *Iſ. Voſſius* hic adſcripſerat: γρ. πολύαινε, quod in Pariſino Cod. Cl. *Ruhnkenius* invenit: mihi hoc videtur correctoris, qui bis terve legerat apud *Homerum* in laude poſitum ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ· id eſt πολλȣ̃ ἐπαίνȣ ἄξιε· ſed et hac eadem adpellatione tanquam πολύμυθος et φλύαρος apud Poëtam notatur Ulyſſes in Il. Λ, 430. De Dea Venere, apte iuncta, vere dicun-
C. tur πολυώνυμε καὶ πολύναε. Ubi *Callimachi* Diana petit a Iove Καὶ πολυωνυμίην, multa notavit, ne hoc quidem loco omiſſo, *Ez. Spanhemius.* ut Venus, vſ. 108. dicitur

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.

ubi de eadem Poëta loquitur Berenice, Eid. XVII, 36.

Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κȣ́ρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας.

ſic e *Schol.* legendum monuit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Callim.* p. 489.

Vſ. 113. Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι,] Ex verſu praeced. 112. δρυὸς ἄκρα attigit *Euſtathius* in Il. Z. p. 481, 7. ubi inter

inter exempla διαλύσεως, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ, inquit, τὸ Δρυὸς ἄκρα, ἤτοι ἀκρόδρυα. — Vſ. 113. Mirum eſt, Editori *W.* ſic ἁπαλὰς κάπως diſplicuiſſe, ut ſcribi voluerit Πὰρ δ' ἁπαλοὶ καρποὶ — quae lectio eſſet, me iudice, hinc aliena; ubi praeceſſerunt ὥρια — ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. p.336. A.
Ἀδωνίδειος tamen καρπὸς apud *Suidam* memoratur in Ἀδώνια. Vocem *Wartonus* κᾶποι ſuperfluam putabat, et *hortos Adonidis* per calathos ſatis deſignatos. Aliter, et merito, iudicabat *Toupius*, qui ad Ἀδώνιδος κήπως egregium attulit, quem emendat, *Juliani* locum. De Adonidis hortis et proverbiali forma loquendi, qui praeter ceteros legerit *Meurſium* in Graecia Fer. in v. Ἀδώνια, Clariſſ. *Wyttenbach.* in *Plutarch.* de ſera Num. vind. p. 79. non dubitabit quin κᾶποι iſti commode dici potuerint ἁπαλοί. *Scholiaſtae* in h. l. verbis ob vocem corruptam abſtinuerunt viri Docti, *Meurſius* etiam: iſta vulgantur: εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυρὰς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπως Ἀδωνίας προσαγορεύειν. ſcribendum κήπως Ἀδώνιδος προσαγ. ad vocem προαστείοις vir D. adſcripſerat, „an Ὀστρακοις; *vid. Heſych.* in Ἀδώνιδος κῆποι". ſcribendum arbitror ἐν τισὶν ἀγγείοις· haec vox cum, ut alibi, in ἀστείοις degeneraverat, ab indocto correctore mutata fuit in προαστείοις, cui *ſuburbiis* horti etiam Adonidis convenire videbantur: *Zenob.* Cent. I. Pr. 49. Γίνονται οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόαν μόνον. ſcribendum ἄχρι χλόης μόνης, ex Append. Vat. I, 4. et loco *Juliani* in *Toupii* Epiſt. ad *W.* apud *Diogen.* I, 14. οἱ τῇ Ἀφροδίτῃ ὀργιάζοντες dicuntur κήπως εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι. B.

Vſ. 114. Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα] Vitioſa ſcriptio Ed. Ald. indigna erat memoratu. Theocritea haec, apta, ad *Callimachea* adſcripſit *Anna Fabri* h. in Cerer. v. 13. C.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον.

Quod ibi legitur, quodque ut Atticum probat *Euſtathius*

ad Il. N. p. 923, 10. ἀλάβαστρος ſaepe occurrit in locis Comicorum: ἀλάβαστρον μύρυ cum in Libris noſtris Sacris legeretur, certatim loca Philologi conduxerunt in quibus id ipſum reperiretur. — Σύριον μύρον hinc attigit *N. Heinſius* in nota perdocta ad *Ovid.* Her. Ep. XV, 76.

Vſ. 115. Ὅσσα γ. ἐπὶ πλαθάνω πονέονται] Quamvis πονεῖσθαι interdum idem ac πονεῖν ſignificare videatur, quia
p.597. Doricum — οντι frequenter in talibus in notius — ονται
A. fuit transmutatum, ſcriptum hic olim πονέοντι paene ſuſpicarer cum *G. Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 97. et *Jo. Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 540 Πονέονται tamen Codices collati tenaciter retinent: niſi quod in uno legitur Rom. ποιεῦνται, ſicut in duabus Edd primis Mediol. et Ald. ποιεῦνται ex Aldina et quibusdam aliis Edd. *Reiskius* recepit, qui in notis ſuſpicatur ſcribendum, ἐπὶ πλαθάνησι ποιεῦνται. ποιεῦνται minime abſurdum videtur: πονεῖν nusquam a me lectum fuit de panibus vel placentis adhibitum; πλάσαι et πέψαι frequentantur: ποιεῦνται commendare poterunt voces notiſſimae ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, et, a *Proclo* ſaltem adhibita, ποπανοποιός. — Pro vulgato πλαθάνη, recepi πλαθάνω ex duobus Codd. Florent. et Vaticano: ad quos accedebant *Gregorius* de Dial.
B. Dor. p. 146, *Heſychius*, et variis in locis Πλάθανον (τὸ) exhibens *Pollux*: *Gregor.* Πλάθανον λέγυσιν εἶδος ἀγγείυ τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζυσι τὰ πόπανα. In Codd. *Theocriti* πλαθάνω ſi vidiſſet *Hemſterhuſius*, non aliter ac *Jungermannus*, etiam iuvenis, iudicaſſet ad *Pollucis* X, 112. Πλάθανον in Indicem Theſauri L. G. retulit *H. Stephanus.* Hoc in verſu Εἴδατα, id eſt, βρώματα, ſive potius πέμματα, ſuſpecta fuere *Wartono*; qui *Bene etiam*, inquit, *reſcribi poſſet* ΕΙΓΜΑΤΑ. imo male omnino ſic ſcriberetur: vox enim εἶγμα, nullo teſte nixa, hic certe prorſus eſſet inexſpectata.

Vſ. 117. Ὅσσα τ᾽ ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος] Quae ſequuntur, τά τ᾽ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ· ſic viro Doctiſſimo diſplicuerunt,
C. ut reſinxerit iſta, ediderítque τά τ᾽ ἐνύγρω ἐλαίω· ut eſſet genitivus ab ἔνυγρον ἔλαιον. — Fac oleum aeque ἔνυγρον

dici potuisse ac ὑγρὸν, quis placentas vidit, aut dictas legit ἐνύγρε ἐλαίε· vel ἀπὸ ἐνύγρε ἐλαίε; ut fiunt et dicuntur ἐκ, vel, ut hic, ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος. Imo vero εἴδατα sive πέμματα, a mulieribus ἐπὶ πλαθάνῳ πλαττόμενα ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος καὶ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ, sunt in *artopta* sive *testa elaborata ex melle, et in oleo* sive *cocta*, sive *fricta:* in plerisque placentis, certe in μελιτέτταις, farinae mel admiscebatur, nonnihil etiam adipis vel olei, sed et in oleo nonnullae *coquebantur* vel ἐτηγανίζοντο: unum conferant *Athenaeum*, ubi veteribus memoratae placentae recensentur: L. XIV. p. 645. D. Cretensium Γλυκίνας esse dicitur ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίε πλακῆς. p. 646. B. Σταιτίτας, πλακῆς ἐκ στέατος καὶ μέλιτος. ibid. E. Ἔλαφος πλακῆς — ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ μέλιτος καὶ σησάμε. ibid. D. Ἴτριον, πεμμάτιον — διὰ σησάμε καὶ μέλιτος γενόμενον. Grammaticus *Philemon* Ἀμόρας φησὶ καλεῖσθαι μελιτώματα ἅ ἐστι πεπεμμένα. sic ista scribenda sunt, in quibus turpiter errat Interpres. Sequitur apud *Athen.* E. Τηγανίτης πλακῆς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, *placenta in oleo fricta. Pollux* VI, 59. τῷ ταγηνίᾳ (ταγηνίτῃ) κατὰ τῆ ταγήνε χυθέντι ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. apud *Athen.* p. 647. E. placentae cuiusdam Romanae ubi conficiendae rationem ostenderat *Chrysippus* quidam *Tyanensis*, ἕψε, inquit, εἰς ἔλαιον θερμότατον· *in oleum calidissimum iniectam coque.* p. 645. E. Ἐγκρίδες esse dicuntur πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τῆτο μελιτέμενον, *placentula in oleo cocta, postea melle oblita.* — In variis festis Diis sacrae placentae a *Polluce* VI, 75. 76. et a *Suida* enumerantur in v. Ἀνάστατοι· ubi sic a *Kustero* dissentio, ut aptissimum illud placentae nomen existimem et ex *Suida* emendandum in *Athen.* III. p. 114. A. τὸν Ἀνάστατον καλέμενον. placenta Ναστὸς dicta erat illinc diversa. *Hesych.* Ἀνάστατοι, πλακῆντος γένος. Si vel alibi non memoraretur Ἀνάστατος, mihi non magis nomen displiceret, quam Ὀρθοστάτης· cuius unus forte *Pollux* meminit VI, 73. Ναστὸς et aliunde innotuit et ex *Aristoph.* Plut. v. 1143. et ex versu *Diphili* apud *Athen.* X. p. 421. E. prout illum emendavit *A. Heringa* Observ. p. 279. — De *panificiis* in templo Serapidis Alexandriae

p. 398. A.

B.

Vespasiano oblatis locus est insignis *Suetonii* in Vespas. c. 7. *cum de firmitate imperii capturus auspicium, aedem Serapidis, submotis omnibus, solus intrasset, ac propitiato multum Deo tandem se convertisset, verbenas, coronasque, et panificia, ut illic assolet, Basilides libertus obtulisse ei visus est.*

Vs. 118. Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετά] Nihil in hoc versu *Scaligero* displicuit aut *Casaubono*: correctione versum egere Editores novi iudicarunt. *R.* τῷδε, ait, *redundat*: *num dedit poëta ἑρπεστὰ δέ; caesura potest α producere.* Sed an scribi potuit a Poëta in fine versus, ἑρπεστὰ πάρεστι; an licet formam nusquam lectam ἑρπεστὸς vel ἑρπεστὰ Poëtae obtrudere? Versiculus ex Clariss. *Wartoni* sententia renovatus Criticis valde displiceret: *Scaliger* „Male, inquit, vulgo haec concipiuntur. Nam vult „omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum dul„ciario opere effingi Adonidi a mulieribus pistricibus, quas
p. 399. „δημιεργὰς Attici vocabant. Quare uno ductu haec omnia
A. „continuanda". Praeivit Scholiasta, qui ad vs. 117. adscripsit, πλακοῦντες διάφοροι. In eumdem fere finem quatuor hos versus, uno certe ductu continuandos, *Casaubonus* attulit, et cum verbis *Procli* in *Platonem* comparavit, Anim. in *Athen.* IV. c. XXI. p. 305. memorat illic *Proclus* mulieres ποπανοποιὰς, τὰς πλαττέσας ὅσα τοῖς θεοῖς ἀνιᾶσι ζῶα καὶ φυτά. *placentarum pistrices, quae, quicquid Diis esset animalium vel plantarum consecratum, effingerent opere dulciario.* — Sed hoc a *Scaligero* dissentio, quod arbitror fructus maturos quoscunque adfuisse in hac pompa, hortorum cultori dum in vivis esset Adonidi valde adamatos; hos designari vs. 112.

Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Praeter fructus vere aderant cuiuscunque generis placentae: dicique adeo de his Alexandrinis poterant Adoniis,
B. quae ex iambis *Solonis* servavit *Athen.* XIV. p. 645. F.

Κεῖθι δ' ὅτε πεμμάτων
Ἄπεστιν ὀδὲν, ἅσσ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ
Φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

Hae placentae, Adonidis imagini adpositae, artificiose sic a pistricibus erant dulciariis effictae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent. Talis muliercula δημιουργὸς in cognomine *Menandri* dramate dicebat:

Πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
Τὴν νύκτα δ' ἠγρυπνήκαμεν, καὶ νῦν ἔτι
Ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν.

Theocritus: Εἴδατα ὅσσα — Ὅσσα τε, — Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. Male interpres vulg. *Omnia illi volatilia et reptilia hic adsunt*: recte tamen *hic*, τᾷδε, παρ' Ἀδώνιδι. πάρ' οἱ vs. 112. *Eobanus* etiam *Hessus volucrum* dedit *Reptantumque millia*. *Scaliger* C.
hac voce cautus abstinuit: *dicit enim omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum:* sensit, opinor, *reptilia* huic scenae minus congrua. vellem, omissa voce fructuum, scripsisset *Scaliger*, *omne genus volucrum aliorumque animantium.* — Usum Doricum verbi ἕρπειν et nominis ἑρπετὰ tum forte, sibi notum, *Scaliger* non recordabatur, plerisque, opinor, interpretibus certe incognitum. *Quaevis animantia quae pedibus incedunt*, τὰ ἕρποντα, vel βαδίζοντα, πάντα τὰ τετράποδα, (distinguuntur hic *volucres*, πετέηνα,) Dorice dicuntur Ἑρπετά. *Callimachus* h. in Iov. vs. 13.

ὁ χῶρος
Ἱερός, οὐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Versus est ex carmine perdito *Callimachi*: p. 400. A.

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφίαι.

quo τῶν ζώων designantur τὰ λόφουρα, *boves*, *equi*, etc. Qui ad hoc fragm. CCXXVIII. legerit notam *Bentleii*, et ad priorem locum *Callimachi*, in *Theodori* filii nota, observata *Jo. Georg. Graevii*, plura super hoc usu non requiret. Dorice, nec mirum, Ἑρπετὰ sunt quae pedibus incedunt *animantia*; Ἕρπειν Dorice significat *incedere*, *ire*, ubique apud *Theocr.* et in hoc ipso carmine vs. 26, 42. quod non observatum decepit et alios et *Lambinum*

ad *Horat.* I Satyr. V, 25. in formula Foederis inter Prianſios et Hierapytn. vſ. 33. ἑρπέτω ἐν Πριανσίῳ ἐς τὸ ἀρχεῖον. vſ. 35. et vſ. 38. ἑρπόντων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρῆον. Incer-
B. tus Auctor ex Ed. *Galei* pag. 711. Λακεδαιμονίοις τὰς κόρας — ἀχίτωνας παρέρπεν καλόν. *Heſychius* dederat Ἐξέρπειν, ἐξιέναι. ut dedit Ἐξερπύσαι· et ex emend. *T. H.* Ἐξέρπον, ἐξεπορεύοντο. ἐξέρπειν in Epiſtola *Chilonis* apud *Diog. Laërt.* I, 73. *Kuhnius* intellexit: legitur ibid. §. 113. in Epiſt. *Epimenidis* ad *Solonem* ἕρπε ἐς Κρήταν ποθ' ἄμμε· *ad nos in Cretam veni.* quae ibi ſequuntur ad *Herodotum* ſunt emendata.

Vſ. 120. Ὑπερποτόωνται.] Pro ὑπερπωτῶνται, revocavi ex Edd. primis Mediol. Ald. et Flor. repertum etiam in Rom. Cod. Card. Ottob. In Vaticano et Flor. legebatur ὑπερποτῶντο et ὑπερποτῶντες. Eſt illud inſtar Homerici εὐχετόωνται ſimiliumque. Hic melius altero videbatur ὑπερποτόωνται. recte tamen paulo poſt vſ. 122 ſcribitur Πωτῶνται, ut Πωτῶντο in Eid. VII, 124. et in
C. *Homeri* Il. M, 287. Sed et Theocriteum eſt, πᾷ τὰς φρένας (vel τᾶς φρενὸς) ἐκπεπότασαι;

Vſ. 121. Ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων] Voci vulgatae, ἀηδονιῆες, per Codices propagatae, literam δ inſerui. Huius exiguae mutationis rationem poſtea reddam, de vicinis primum pauca dicturus. Non debebat δένδρων a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. Dor. p. 122. mutari in ἐπὶ δένδρῳ. contra in Eid. V, 47. hinc ſcribendum ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· ut recte cenſuerunt *Reiskius*, et *Toupius*. — In uno Flor. Codicum hic legitur ἀεζομένων ἐπὶ δενδρων· in alio, ἀεζομένων· ut et in Toletano, quem *A. Schottus* adhibuit, et in Ed. Florent. Iuntae. Sed cum alibi ſcripſerit Noſter ἐσδόμενοι, et ἐσδώμεθα, quidni et hic Dorico more — ἐφεσδόμενοι ἐπὶ δένδρων; — Recte etiam, me iudice, *Toupius* in verſu ſeq. 122. *pri-*
p.401. A. *ſtinam formam* reſtituit — ὅσδον ἀπ' ὅσδω. ubi cum *Wintertono* poſui ὄζω, pro ὄζε. Sed absque Codicum auctoritate Dorica talia reponere in contextu vix licet. — Quia *H. Stephani* errorem in voce Ἀηδονιεὺς ſequuti ſunt,

ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma eſt confirmanda. Ἀηδονιεὺς idem eſſe dicitur ac ἀηδὼν, omnino male. Primum vox *Theocriti* leviter fuit vitiata. Corrigo,

Οἷον ἀηδονιδῆες. sed Nicand. Ther. 133. ἐχιῆες.

nomen fuit Ἀηδονιδεύς. vulgatur apud *Heſychium*: Ἀηδόνος, νεοσσός. corrigunt Ἀηδονὶς, vel νεοσσοῦ imo vox excidit reſtituenda, Ἀηδονιδεὺς, ἀηδόνος νεοσσός. *Luſciniarum pulli* hic propria ſua adpellatione dicuntur Ἀηδονιδῆες. *Theocr. luporum catulos* eadem forma dixit Λυκιδεῖς in B.
Eid. V, 38.

Θρέψαι καὶ (vel δὴ) Λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

In pullis animantium deſignandis δεὺς erat forma velut patronymica. Haec debemus *Aeliano* de N. A. VII, c. XLVII, λεόντων σκύμνοι καὶ Λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ (in opuſculo, probabiliter, περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν.) — πιθήκων — ἀκούομεν σκύμνους τε, καὶ Πιθηκιδεῖς τοὺς αὐτούς. — Λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων (σκύλακες.) — τῶν λαγῶν, Λαγιδεῖς. ἀλωπέκων τὰ ἔκγονα, Ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίφια νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους ἀλεκτρυόνων τε, καὶ Ἀλεκτορίδας λέγουσι. — καὶ Χηνιδεῖς, καὶ Χηναλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσιν. haec omnia forma ſua legitima in δεὺς vel δεῖς exhibentur, praeter unum Ἀλεκτορίδας, in Ἀλεκτοριδεῖς facile mutandum: veteris formae in δεὺς non recordabatur Clar. *Oudendorpius*, quum ad *Thom. M.* p. 53. *pullos gallinaceos*, ἀλεκτορίδας C.
dici potuiſſe arbitraretur. Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam ſcriptum, alia quaedam addam: cognitum illud habuit *Iungermann.* ad *Pollucis* V, 15. ubi prodierunt ex Codd. Ἀλωπεκιδεῖς· Λυκιδεῖς· et Λαγιδεῖς. Noverat etiam rariora, avium pullis indita, *Euſtathius*, qui ad *Hom.* Il. I. p. 655, 2. ὥσπερ, ait, Χηνιδεῖς λέγονται καὶ Περδικιδεῖς καὶ Κορωνιδεῖς καὶ Ἱερακιδεῖς καὶ Περιστεριδεῖς, οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ Χελιδονιδεῖς, οἱ τῶν χελιδόνων. Audacter ſcripſerat *Achaeus*:

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

nam secundum *Eustathium*, cui versum istum uni, ni fallor, debemus (l. c.) dixisse debuerat Tragicus, νεοττὸν, ἢ ὀνομαστικῶς (sic corrigo vulgata ἢ γȣ̃ν ἀλλὰ) Χελιδονιδῆα. Ad hos *hirundinum pullos* Χελιδονιδεῖς, proximi accedunt
p.402. Theocritei Ἀηδονιδεῖς· sive Ἀηδονιδῆες. Neminem nunc
A. futurum puto, qui aegre sit laturus, literam a me vulgatis apud *Theocritum* semel absque Codicum auctoritate interiectam, suumque sic nomen *lusciniarum filiolis* restitutum. His scriptis cum vix quidquam praeterea in editis reperiri Grammaticis putarem, schedulam ad me misit Amicus, harum etiam rerum, si quis alius hac aetate, longe peritissimus *D. R.* „Grammaticus MS. Sangermanen-„sis: Γαλιδεὺς, ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὥραις. „Eundem Cratini locum respexit Hesychius, quem ita cor-„rigendum puto: Γαλιδέα. Κρατῖνος. λέγει δὲ ȣ̃τως τὸν „εὐτελῆ καὶ ὡς γαλῶν παῖδα. Idem Grammat. MS. Κορω-„νιδεὺς, ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρατῖνος Πυλαίᾳ. Eadem „habet Hesych. sed sine auctoritate". Ex *Philemonis* Le-
B. xico Technologico MS. quod nuper adeo Parisiis accepit Clariss. *Villoisonii* beneficio, haec tandem mecum communicavit: Λαγίδης, πατρωνυμικὸν, ἐκ τȣ̃ λαγωȣ̃, ὡς, ὁ τȣ̃ πελαργȣ̃ γόνος, Πελαργίδης, τȣ̃ λύκȣ, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Περδικιόνης. Ptolemaeus, huius nominis primus Aegypti Rex, non quidem erat, censebatur tamen (*Pausan.* p. 15, 1.) filius Λάγȣ· is erat Λαγίδης, et eius posteri Λαγίδαι. Par ratio est in aliis. *Lepusculus* Graece, a λαγὸς, Λαγιδεὺς, *leporis filioli* Λαγιδεῖς dicebantur. Si sic ista scripsit *Philemon*, erravit procul dubio: huius quidquid fuerit, ista saltem omnia, ut Graeca sint, et antiquiorum observatis congruant, in δεὺς sunt terminanda: περδικιόνης, mutandum in Περδικιδεύς.

Κυιιδεύς Hipponax v. Huschk. Anal. Gr. p. 101, 2.

Vs. 124. Ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονί-
C. δᾳ Διῒ παῖδα φέροντες] Versum vitiaret, quod inter voces Αἰετὼ et οἰνοχόον interferendum putabat *Sanctamandus*, δ'. in uno Codice lectum δὲ hoc ipsi suggesserat. *Reiskius*, *ratio*, ait, *grammatica postulat* φέροντε, *in duali. Sed numeri saepe inter se permutantur.* in uno Florent.

Codicum laudantur hic Αἰετοὶ — φέροντες. Et certe vel duas vel plures aquilas hic invenit *Scholiastes*, cuius haec est nota: Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην. Aquilae Iovis fuerunt in tutela, et οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ memorantur in *Sophoclis* Antig. v. 1052. duabus aquilis in umbilico terrarum determinando fertur Iupiter usus ministris in *Schol.* ad *Pindari* Pythion. IV, 7. (ubi Poëta meminit χρυσέων Διὸς ὀρνίχων· prout ibi pro αἰετῶν corrigit *Dawes* Miscell. Crit. p. 55.) *Schol.* ad *Eurip.* Orest. v. 330. ad *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 488 hic, Delphis, ait, χρύσεοι ἀετοὶ διὰ τοῦτο ἀνάκεινται, τῶν μυθευομένων, quod ille addit, ἀπομιμήματα. sic scribendum puto pro ἀπομνήματα. — Sed cur tandem, obsecro, in hac Adoniorum Regia pompa repraesentarentur Αἰετὼ, vel Αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες; Utrum itaque Iupiter in duas se transformaverat aquilas, an duae aquilae inter alas suas Phryga pastorem sustulerant? sed [εἷς ἀετὸς] κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν — ἀνέφερε τὸν παῖδα· oculatus hoc testis narrat Mercurius *Luciani*, qui, cum in coelum eveheretur, iuxta Patrem, tum aquilam, volans συνεκούφιζε τὸν καλόν. leguntur ista *Luciani* T. I. p. 258. vid. et p. 208. Unicum modo alitem secundum alios veteres in hoc ministerio Iupiter adhibuit, cuius effigiem in coelum transtulit stelliferum: in pictura *Manilii* I, 350. P. 403. A.

Magni Iovis ales fertur in altum, B.
Assueto volitans gestet ceu fulmina mundo.

neque hoc ignoravit qui sub nomine *Clementis Rom.* Clementina scripsit, V, c. XVII, τῶν ἄστρων κατηξίωσε — Ζεὺς τὸν ἀετὸν, συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ. plura huc ex Anthologia Graeca, vel Latina, frustra conducerentur. Ab hac diversam rationem, cur aquilam hoc aliisve fuerit honoribus Iupiter dignatus, ex *Aglaosthenis* originibus Naxiacis tradit *Eratosth.* Catater. c. XXX. conf. *Moero*, in *Asclepiadae Myrleani* de Nestoris poculo Dissertatione apud *Athen.* XI. p. 491. B. et hinc apud *Scaliger.* in *Manil.* p. 49. Sed praeter *Hemsterhusii* observata in *Lucian.* I. p. 210. quae ad absolvendum Iovem dici possent ex Schol. in *Homer.* in Codice Leid. e *Suida* v. Μίνως,

C. et aliunde, huc nihil facerent; ubi, ſicut a Poëtis paſſim laudatur, *Iovis ales* unicus repraeſentari debuiſſe videtur. Una litera E in O, cum *E. H. Eldikio* Zutphanienſi mutata, unam aquilam *Theocrito* reſtituet, ſi ſcribamus:

ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντος.

ὁ ſtupendo artificio factam *ex ebore candente aquilam, quae iuvenem Saturnio Iovi fert pocillatorem.* hoc enim, primum nolenti, Iupiter impoſuit miniſterium: *οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῦ συμποσίȣ·* ut Deum facit *Lucianus* loquentem p. 211. Quod legitur in hoc loco *Theocriti* Ὢ admirantis (quod ab Ὦ diſtinguit *H. Stephan.* in Append. Theſ. p. 53. et 103.) verbum peperit Ὤζειν, ſignificans *cum admiratione ὢ ὢ exclamare*: ſemel illud legitur in *Ariſtoph.* Veſp. v. 1518 quem
p.404. A. locum a ſe emendatum primus explicuit *R. Bentleius* in Reſponſ. ad *Boyleum* ex Ed. *Lennepii* Lat. p. 149. vid. Diatribe in *Euripidea* p. 21. A. Poſt illud ὢ mirantis interdum, raro tamen, ſequitur nominativus, ſaepe, ab ἕνεκα rectus, caſus ſecundus. quia vero hoc in verſu genitivus requiritur, ſuſpicor et in praecedenti ſcripſiſſe Poëtam:

Ὢ ἐβένω, ὢ χρυσῶ, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετῶ· —

hoc in loco hiatus iſte, et ſaepe repetitum ὢ, mulieri admiranti valde conveniunt: quater et decies repetitum, iunctumque genitivis, legere licet Ὢ in epigrammate *Anthol.* L. VII, 100.

B. Vſ. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω,] Quae proxima ſequuntur v. 124. qua commoda ratione poſſint et cum his connecti, et cum ſeqq vix adparet: ſenſit, opinor, hanc difficultatem *D. Heinſius*, dum ſcribebat p. 368. *mirum eſſe loquendi genus, quo Theocritus Mileſiorum et Samiorum periſtromata extollit.* Sunt et alia in his, ſi fieri poſſit, enodanda. Recte, ni fallor, *Reiskius*, ad Ἄνω ſcribit, *ſcil. τῦ κλιντῆρος.* quod addit ſe aliquando ſuſpica-

tum „legendum eſſe τάπητ' (in 'duali) ἀγανῶ (id eſt ἀγα-„νῦ) μ. ὕ." rectius forſan omiſiſſet: *Mollem ſomnum* intelligi vox adiecta docet: ἀγανὸς, *blandus*, *mitis*, de *ſomno* non adhibetur: *mitis ſapientia* σοφία dicitur ἀγανὴ, quod reſtituendum videtur in verſu *Xenophanis* apud *Athen.* X. p. 414. B. In *Stobaei* Floril. p. 45, 7. literis aliquot repetitis corrigendum puto. Γυναικὶ μηδὲ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, *(neque nimis eſſe blandum)* ἀλλοτρίων παρόντων. vulgatur, μηδὲ ἄγαν φρονεῖν. — Sed *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum* vocem ἄνω ad ſequentia referebat, ut tapetes, qua parte ſunt villoſi, dicerentur ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. In Append. Emend. in *Theocr.* nondum quidem illud ſibi ait diſplicere, profert tamen *Eubuli* locum; ex quo ſuſpicor, eum iam tum in alteram inclinaſſe explicationem, quae mihi quoque vera videtur. Ut hodie, ſic et olim tapetibus conclavium pavimenta tegebantur; viae etiam in pompis ſolemnibus, aut quibus Regibus eſſet incedendum: vid. *Perizonius* ad *Aeliani* V. H. IX, c. III. p. 570. 571. Sed tales lodiculae erant ψιλοτάπιδες, nec villoſae, niſi aliquantulum ab una parte: lectorum pedes talibus inſiſtebant; ſed ſuperne ἄνω lecti tapetibus ab utraque parte villoſis atque adeo *amphitapis* et *ſtragulis* erant contecti. Diſtinguuntur, a *Lucilio* apud *Nonium* p. 540.

C. p. 405 A.

Pſilae, atque Amphitapae villis ingentibu' molles:

Τάπητες et Ἀμφιτάπητες ab *Ammonio*, *Aelio Dionyſio*, et *Pauſania*, apud *Euſtath.* ad *Hom.* Il. I. p. 644, 30. quem conf. ad Il. Π. p. 1073, 23. *Lycon* in teſtamenti tabulis legat Callini filio, praeter alia, ψιλοτάπιδα, ἀμφίταπον, περίστρωμα, προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων, apud *Diogenem Laërt.* V, 72. Τὰ κάτω, et τὰ ἄνω, clare diſtinguuntur in lecto Paphii cuiusdam Reguli in verbis *Clearchi Solenſis* apud *Athen.* VI. p. 255. E. κατέκειτο — ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπεστρωμένης (atque adeo κάτω) Σαρδιανῇ ψιλοτάπιδι τῶν πάνυ πολυτελῶν. ἐπεβέβλητο δ' αὐτῷ (ἄνω) πορφυροῦν ἀμφίταπον, ἀμοργίνῳ B.
καλύμματι περιειλημένον. Iam vero Πορφύρεοι τάπητες hic apud *Theocr.* et in loco *Bacchylidis* apud *Athen.* XI. p.

500. A. ex mente Grammaticorum Ἀμφιτάπητες potius dici debuiſſent: de Hercule agens, et vere, ut de homine voluptati ſupra modum dedito, *Megaclides* apud *Athen.* XII. p. 512. F. τὰς μαλακὰς, ait, στρωμνὰς Ἡρακλέας κοίτας εἰώθασι καλεῖν. quae illinc ſumſit *Euſtath.* ad Il. X. p. 1384, 6. — Sed haec, ut ut vel maxime vera ſint, non multum tamen ad Theocritea inter ſe connectenda iuvant: nexum certe nullum inter ſe habent:

Vſ. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω —

Vſ. 126. Ἁ Μίλατος ἐρεῖ —

Vſ. 127. Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι — ἄλλα.

C. Puto haec vitiata, nec niſi emendata recte poſſe intelligi: ſic ſuſpicor; ubi forma vocis Dorica rarior degeneraſſet, una tantum litera mutata, in notiſſimam μαλακώτεροι· priora etiam ad hanc accommodari debuiſſe. Corrigo:

Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Tam exigua mutatione ſuum hic locus ſplendorem, ni fallor, recuperavit, qui nunc ſenſum dat facillimum: *Supra purpureis tapetibus (quos molliores ſomno Mileſius dixerit et Samius.) ſtratus eſt lectus; alius Adonidi for-*
p. 406. A. *moſo: Illum quidem Venus tenet; hunc vero lectum roſeus occupat Adonis.* Alia etiam huius carminis, ſed et haec ſpectaſſe videtur *Catullus* in Epithalamio Thetidis et Pelei v. 47.

Polvinar vero Divae geniale locatur
Sedibus in mediis, Indo quod dente politum
Tincta tegit roſeo conchyli purpura fuco.

ubi *Alexandrina tapetia* tractat et alia *Iſ. Voſſius* p. 196. — Sed ſingula *Theocriti* paucis exigenda ſunt. τὼς μαλακωτέρως, non tantum μαλακωτέρως, ſed et μαλακωτέρος Dorice dicere licet Poëtis, ſi ſyllabam verſus requirit corripiendam: *Theocr.* Eid. I, 90. — ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι. Eid. V, 109. Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος.

dantur talia plura. — Sed miretur aliquis, cur Milesium et Samium dicentem hic fecerit, quod ipse alibi iam dixerit Eid. V, 5. B.

εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα·

lanam — somno molliorem: formam loquendi hinc ab aliis transsumtam ante *Toupium* in Epist. et in Append. verbo iam indicaverant *Casaubon.* in L. T. p. 274. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 117. Haec vero *Theocriti Casaubonus* in Anim. ad *Athen.* V, c. VI. fine, commoda, adhibuit ad ista *Athenaei* p. 197. B. ἀμφίταποι ἀλεργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας· καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις ἐπῆν. ubi τῆς πρώτης ἐρέας sunt *e lana praestantissima*; qualis cum esset Milesia, et Samia fortasse, Milesios, mercatores probabiliter, tum temporis Alexandriam inprimis confluentes, ista facit et Samios dicentes *Theocritus*, qui, ut lanam suarum ovium, et tapetia sua commendarent, illa dicere sueverint *somno molliora.* Ubi C. στρώματα Μιλήσια memorat *Aristoph.* in Ran. v. 549. versus duo Theocritei, quales vulgantur, prostant in Scholiis: *vellera* illic *Milesia Spanhemius* tractat: *Scholiastae* locum *Heinsius* L. T. p. 368. iam indicavit, et *Reiskius*; hic etiam *Eustathii* in *Dionys.* Periegel. v. 823. ubi, Θεόκριτος, ait, τάπητας μαλακωτέρας ὕπνε εἰπών, ἐπάγει, φαίη ἂν Μίλητος, καὶ ὁ τὴν Σαμίαν καταβόσκων· ὡς τῆς Σάμε καὶ τῆς Μιλήτε ἀγαθῶν ὄσων εἰς ἐρίων φορὰν. Egregias oves Milesias veterem de aureis Hesperidum μήλοις fabulam nobis peperisse statuit *Palaephat.* π. 'A. c. XIX. quocum conf. *Diodor. Sic.* IV, c. XXVI. De ovibus, lana, stragulis Milesiis multa me legere memini; de Samiis vero paene nihil; hinc paulo forte suspiciosior dubitare poterit, scripseritne *Theocritus* τὰν Σαμίαν, an P.407. A. aliud: τὰν Σαμίων, quod eodem recidit, hic habet Codex Flor. Ovis tamen apud Samios magno erat in honore: *Aelianus* de N. A. XII. c. XL. Τιμῶσιν, ait, Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον· nec tamen ob quaestum e lana; sed ob aliam rationem quam illic narrat: fidem vix inveniunt de Samii Polycratis luxu quae tradit *Clitus Aristotelicus* apud *Athen.* XII. p. 540. D. verius videtur quod

Samius ibidem narrat hiſtoricus *Alexis*, praeter alia, Mi-
leſias oves conduxiſſe virum egregium Polycratem, ut ci-
vibus ſuis prodeſſet. Mirabar olim in Graeca verſione Di-
vini vatis *Ezechielis* c. XXVII, 18. memorata ἔρια ἐκ Μι-
λήτȣ· mirari deſinet qui legerit *S. Bocharti* Geogr. S. I.
L. I. c. VI. Illud magis quis miretur, locum reperiſſe
B. *Wetſtenium* in N. F. ad quem vel a ſe vel ab aliis de lana
Mileſia collecta, proferret, *Actor. Apoſt.* c. XX, 29. —
Paene praetermiſiſſem lectionem primarum Editionum
Mediol. et Ald. in vſ. 128. — τὰν δ' ὠ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
fluxit illa fortaſſe ex alia, — τὰν δ' ὀῤ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
quam ego quidem in talibus antiquam arbitror et genui-
nam: quia literae liquidae poſt vocales breves vix niſi du-
plicatae poterant pronunciari; hanc cauſam arbitror, cur
tam frequenter in ſcriptis Codicibus, in lapidibus etiam
antiquis bis ſcribantur; certe tanquam bis poſitae vocali
natura brevi moram indant, qua producatur: de hoc ge-
nere *Sam. Clarkius* in ſuis ad *Homerum* obſervatis bene
iudicavit: nec ſane nollem, ut in veterum ſcriptis anti-
quam ſcripturam, ubi dant illam Codices, reſtitueremus.
C. Si Ῥίον eſt *Theocriti* in Eid. I, 125. quidni ſcripſerit Ἑλί-
κας δὲ λίπε ῤ Ῥίον; *Antimachus*, παρὰ ῤ ῥόον in loco, quem
habet *Harpocr.* in v. Ἀδράστειαν; *Sophocles*, κατὰ ῤ ῥάχιν·
in verſu, quem dat *Pollux* X, 160; *Homerus*, — ἑλλώ-
ρια τεῦχε κύνεσσιν; aeque ac ἔλλαβε ſcripſit, ἔλλειπον· ἐλ-
λιτάνευσα.

Vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.]
Hoc ex Vaticano Cod. non contemnendum *Scholion* fuit
prolatum; τὸν ἄνδρα Γαμβρὸν λέγει ὡς οἱ Αἰολεῖς. attigit
hunc uſum *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 74. — Prima verſus
vox ut in Ed. prima Mediol. ſcribitur in Cod. Rom. ὀκτω-
καιδεκαέτης, vel — τις. ut in Ald. Ed. in Cod. Flor. ὀκτω-
καιδεκάτης. *Reiskium* Aldina lectio permovit, ut alienam
in hunc verſum introduceret. — Si vox eſt genuina, cum
p.408. accuratioribus Grammaticis ſcribi poſſet Ὀκτωκαιδεκετής.
A. horum duo ſunt de iſtiusmodi nominibus obſervata: Δε-
κετὴς ex. gr. et Δεκέτης elegantius eſſe decernunt, quam
δεκαετὴς et δεκαέτης. deinde de hominis aetate nomina
putant talia — ετὴς ſcribenda; de aliarum rerum dura-

tione adhibita, — ἔτης. Huc ſpectant obſervata *Ptolemaei Aſcal.* apud *Ammon.* in Τρίετες, *Suidae* in Τριακονταετὴς, *Moeridis* in Δεκαέτες p. 123. *Thomae* in Δεκετὲς παιδίον. Ut hic, legitur apud *Demoſthenem* adv. Boeot. p. 582, 5. συνέβη μοι δεηθέντος τοῦ πατρὸς ὀκτωκαιδεκάτη γῆμαι· ubi ὀκτωκαιδεκέτη corrigit *Taylor* ad *Lyſ.* p. 471. Meminit *Meleager* in epigr. *Antholog MS.*

Ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι.

— Quia vero hoc in verſu ἢ ἐννεακαίδεκ' additur, *Theocritum* hic potius ſcripſiſſe ſuſpicor

Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν, ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός. B.

Nulla tunc eſſet ellipſis, niſi uſitatiſſima, ubi vox praeceſſit ἐτῶν, vel, ſi quis ita ſcribi malit, ἐτέων. Cum autem ſaepius in epigrammatis annus decimus octavus vel decimus nonus commendetur, ut flos ipſe iuvenilis, mihi quidem hic quoque verſus genuinus videbatur: adponam quae mecum communicavit eruditiſſimus *Petrus Fonteinius*: „Non parum me offendit ellipſis vocis ἐτῶν, ſed „magis adhuc minuta illa de annis Adonidis dubitatio, „quae, ut in eius feſto intempeſtiva fuiſſet, ſic nec hymni „gravitati convenit. Quare verſum, ad rerum nexum „neutiquam neceſſarium, ſpurium eſſe ſuſpicor."

VI. 130. Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] C. Scriptum alicubi memorat *Reiskius* περιχείλεα· quod, ſi reperiretur adhibitum, minime eſſet abſurdum: pro περὶ, ſcribendum putat vir Cl. πέρι· in hunc ſenſum: „*ſuper-* „*ſunt ei adhuc malae rutilae; ſeu barba in malis rutila.*" Sed primum πέρι pro περίεστι non fuit in uſu. Deinde Adonidi, decem et octo annorum adoleſcenti, dici non potuit *barba ſupereſſe in malis rutila*: anno demum aetatis XXI ponebant θέρος τὸ πρῶτον ἰούλου, ut vocat *Callim.* h. in Del. v. 298. vid. *Solon* apud *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 814, 22. *Macrob.* in Somn Scipion. I, VI. p. 40. Imberbis adhuc Adonis, et λεῖος, prima duntaxat lanugine genas habebat inſignes: in hoc ipſo carmine dicitur v. 85.

πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις.

Roſeas genas flos iuvenilis adhuc leviter inumbrabat; ſive p. 409. A.

labra cingebat prima lanugo. Λάχνα hoc in loco nunc minus placeret; ſed forſan in iſtam ſententiam hic ſcribi potuit:

ἔτι οἱ περὶ χείλε' ἴȣλος.

ad ἴȣλος apte quadraret *Scholion* in Codice Laurentiano repertum, ἔστιν ὁ χνȣ̃ς. quodque dederat editus *Schol.* ἔτι χνοάζει· ſic enim vulgatum ἐπιχνοάζει recte corrigit *T. H.* *Photius* in Lex. *MS.* Ἴȣλος, χνȣ̃ς τριχῶν, ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη. ubi Ἰȣλίζων eſſe dicitur ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος. De Theſeo iuvene,

Cui prima puras barba ſignabat genas,

Callimachi fuit in Hecale verſus:

Ἁρμοῖ πȣ κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴȣλος.

in *Xenoph.* Sympoſ. p. 515, 41. Critobulo παρὰ τὰ ὦτα
B. ἄρτι ἴȣλος καθέρπει. conf. *Aeſchyli* ſeptem c. Theb. v. 540. *Euſtath.* in Od. Λ. p. 439, 45. — Sed ſi περιχειλὴς in talibus fuiſſet in uſu, commode etiam τὰ περιχείλεα μέρη dici poſſent ἔτι πυῤῥά. Iuvenis Parthenopaei γένυν οἰνωπὸν in Phoen. *Eurip.* v. 1167. *genas roſeas* reddidit *Grotius*, cum *Statio* Theb. IV, 336.

dum firmius aevum,
Dum roſeis venit umbra genis.

ἕως ἂν ἔλθοι ταῖς πυρσαῖς γένυσιν ἡ σκιά. vel, μέχρις ἂν ἡ γένυς σκιάζοιτο. In *Theocriti* Eid. VI, 3. Πυῤῥὸς redditur in *Scholiis*, ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον, et ἀρτίχνȣς. ad ἀρτιγένειος nonnulla dedit *D'Orvill.* in *Chariton.* p. 625. — Ad *Theocrit.* κεντεῖ conferri poteſt *Martialis* XI, Epigr. 10.

C. *Iam mihi nigreſcunt tonſa ſudaria barba*
Et queritur labris puncta puella meis.

VI. 132. Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.] In verſu 131. repertum in uno Codicum Flor. Νῦν μὰν forte alicui poterat adblandiri; ſed vulgatum omnino ſervandum eſt: Κύπρις μὲν ἔχοισα τὸν αὑτᾶς ἄνδρα χαιρέτω· Ἀῶθεν δ' ἄμμες etc. His uſa eſt *Anna Fabri* ad initium hymni *Callimachi* in Palladis Lavacra: proxima, κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, *Toupius* adhibuit Emend. in *Suid.* ad Ζαῆ ἄνεμον. — Ut undae ſpumantes, et litora dicuntur *Spumoſa*, a Graecis ſpumam,

mam, navium fragmina, atque alia mare dicitur in litus *exſpuere*, ἀποπτύειν, vel ἐκπτύειν. — Quod vero hic traditur ſimulacrum Adonidis a mulieribus Alexandrinis ad mare deportandum, hinc a *Meurſio* in Gr. Fer. in v. Ἀδώνια potuiſſet adnotari. — In Scholiis legitur in hunc locum: ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν ἔῤῥιπτον ἐπ' αὐτήν. Sed omnino cenſeri non debent ſignum Adonidis in mare proieciſſe: optime, ni fallor, in libro ſuo corrigebat *Hemſterhuſius*: ἔῤῥυπτον ἐπ' αὐτῇ, vel ἐν αὐτῇ· *ſordes eluebant ad mare*, vel *aqua marina*, quas in pompa ex pulvere vel contactu ſignum Adonidis contraxerat. Factum vero hoc fuerit Alexandriae ex more ſatis uſitato: ad obiectionem, ἐ πεφροντίκασι τῶν ξοάνων οἱ ἐν αὐτοῖς ὄντες θεοὶ, egregie reſpondet eruditus Auctor *Clementin. Homil.* X, c. 23. τί ἐν αὐτὰ ὑμεῖς τημελεῖτε σμήχοντες, καὶ πλύνοντες, καὶ καθαίροντες; Stato die anniverſario, poſt pompam, Palladis ſimulacrum Athenis mari, Argis amne Inacho abluebatur. Etiam quae tradit *Suidas* in Οἱ Νομοφύλακες, hauſit, ut multa, ex Lexico Rhetor. pleniori: illic, τῇ Παλλάδι, inquit, τὴν πομπὴν ἐκόσμεν, ὅτι κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Qui Panathenaeis totum libellum dicavit, ne hoc quidem, ut puto, *Meurſius* monuit. multa notavit Ill. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Lav. Pall. p. 527. et ſeqq.

p. 410. A.

B.

Vſ. 137. Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος] Sequutus *Wintertonum*, pro Ἡμιθέων, formam recepi Doricam, ex Codd. tamen collatis non adnotatam; quia bis eadem vox ſic ſcripta legitur in his carminibus, Eid. XVIII, 18. XXIV, 130. ad eamdem rationem a *Wintertono* poſita Eid. XVII, 5, 136. In Carm. XXIX. 5. ἄμισυ niti poterit auctoritate Codicis Vaticani. — Procul omni dubio vitioſum eſt, atque iis quae ſequuntur ſatis confutatum, νεώτατος· quod hoc verſu Codex habet Vatic. pro genuino Μονώτατος. *Thomas Mag.* Μονώτατος, ait, παρὰ ποιηταῖς. *Hermogenes* II. p. 491. ἴδιον Ὑπερίδε τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφειδέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι, ὥσπερ ὅταν Μονώτατος λέγῃ. huius vellem negligentiae ſpecimen vel unica ad nos perveniſſet *Hyperidis* oratio, quam obſcurae Rhetorum quorumdam diligentiae longe praeponeremus: ſed in adhi-

C.

benda voce Μονώτατος *Lycurgum* habuit auctorem *Hyperides*, c. Leocr. p. 159, 3, 6. Illam mirum ni *Harpocration* adnotaverit; cuius Lexicon editum olim ſcripto multo continet pauciora.

Vſ. 138. Βαρυμάνιος ἥρως] Ultimum illud ſic etiam a Dorienſibus ſcribebatur; α in βαρυμάνιος Codices et Edd.
p. 411. A. conſtanter retinent: μανίειν, aeque ac μανύειν, reperitur: ἔμμηνις, forma incognita, Dorice dicebatur ἔμμανις. In formula Foederis apud *Gruterum* Inſcript. p. DV, v. 22. legere licet: αἰ δέ τι ἐπιορκήσαιμι τῶν ὤμοσα, ἢ τῶν συνεθέμαν, τὸς θεὸς, τὸς ὤμοσα, ἐμμάνιας ἦμεν. *Dii, per quos iuravi, ſint vindices*: — Quod eveniret Adonidi, nulli heroum Homericorum accidiſſe, vel antiquiori, canit Argîa *Theocriti*:

οὐτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, —
Οὔθ' Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων.

Pro γεραίτερος, ex Codd. Vaticanis recepi γεραίτατος. In hoc Priamidarum ex Hecuba numero *Simonidem* ſequitur *Theocritus*; *Homerus* enim, ne ſcilicet hiſtoriae veritatem violaret, ad XIX. nullum auſus eſt adiicere: vid. Il.
B. Ω. v. 496. *Scholiaſta Theocriti*: τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται, ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ ἐννεακαίδεκα λέγει. Ubi in *Ciceronis* Tuſc. I, c. 35. filii Priamo dicuntur *Septemdecim iuſta uxore nati*, de hac re *Daviſius* agens Theocritea non omiſit.

Vſ. 140. Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,] Optime *Reiskius* ex duobus Codd. οὐ Πύῤῥος reſtituit, pro vulgato ἢ Πύῤῥος· ad iſtos duo Codices Vaticanus accedit, et vel ex uno Codice illud οὐ, eleganter repetitum, reponi potuiſſet. — In nomine amici Achillis, formae, inſtar ſimilium legitimae, Πατροκλῆς, Homerica Πάτροκλος praevaluit: eadem eſt ratio in nomine Ἴφικλος· nec tamen tantum Πάτροκλον, ſed et Πατροκλῆα ſcripſit *Homerus*; cuius βίη Ἰφικληείη fluxit utique ab Ἰφικλῆς. Re-
C. cte *Euſtathius* in Od. Λ. p. 435, 43. Ἴφικλος ὁ καὶ Ἰφικλῆς. in Il. Π. p. 1052, 32. ὁ Πάτροκλος — διττὰς ἔχει εὐθείας, — Πατροκλῆς, ὡς Ἡρακλῆς· — Πάτροκλος, ὡς Ἐτέοκλος.

Sed Eteoclus etiam Ἐτεοκλῆς dicebatur. Pauca ſimilia in κλος apud alios ſcriptores invenientur: Θέοκλος vates Meſſenius, et huius frater Μάντικλος in Pauſaniae Meſſeniacis, eximia operis parte, commemorantur. In ſimilibus eadem ratio non valet: Σοφοκλῆς· Περικλῆς· atque alia ſic ſemper ſcripta leguntur: *Hercules* tamen a muliere in *Sophronis* Mimo dictus videtur Ἥρυκλος. — In hoc *Theocriti* verſu ἐπανενθών ſcribi voluit vir D. in Miſcell. Obſ. III. p. 573. ubi *D Orvillius* illud in Codicibus legi negat: ſi vel in uno alterove ſic ſcriberetur, ſervandum tamen eſſet ἐπανελθών. Eid. XIV, 54. ἐπανῆνθ' in uno forte Codicum fuit inventum: ἐπανῆλθ' et ἐπανελθὼν ſcripſiſſe Poëtam Doricum, aures quemque ſuae docebunt. p.412. A.
Recte ſcribuntur et in Theocriteis ἦνθον, et ἀπῆνθον. et vere obſervat *Schol. Theocriti* in Eid. I, 77. in iſtis duntaxat vocibus (ſi nihil aliud obeſſet,) ν Dorice ſcriptum pro λ, in quibus iſtam literam θ vel τ proxima ſequebatur: βέντιστον ex. gr. dixerunt et φίντατον. nomina fuerunt propria Dorienſium Φίντις· Φιντίας· Φίντυλος. quarum primum mulieris fuit Pythagoreae; ſecundum in Tabula legitur Heracleënſi; tertium in *Archiae* epigrammate, quod *Kuſterus* vulgavit ad *Suïdam* ad v. Γαμψόν.

Vſ. 141. Οὐθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,] Hic πρότεροι probemus, an πρότερον, quod ex duobus enotatur Codd. nihil intereſt. Antiquiores adhuc laudatis heroibus Homericis Lapithae fuerunt, et Deucalion, B.
ſive filii ac nepotes Deucalionis. *Reiskius* legendum ſuſpicabatur, — ἔτι πρότεροι Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος. heroës hic requiruntur, qui cum ſemideo Adonide poſſint quodammodo aequiparari; ſed ante Deucalionem clari heroës nulli fuerunt Graecis noti, de quibus cogitare potuerit hoc in loco *Theocritus;* neque enim Gigantas, vel feritate notum Lycaona, vel Promethea hoc fuiſſet honore dignatus. Neſtor iuvenis interfuit Pirithoi nuptiis, in quibus Lapithas inter et Centauros acerrima pugna fuit coorta, ab *Ovidii* Neſtore enarrata. Lapithas,

Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε,

Homeri Neſtor ut viros admiratur ſenex fortiſſimos et Homericis heroibus praeſtantiores, in Il. A, 264.

C. ἀρείοσιν ἤέπερ ὑμῖν
'Ανδράσιν ὡμίλησα.

v. 266. Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν.

Mirum vero quod ſcribitur in Scholiis in hunc *Theocriti* verſum: Δευκαλίωνες, ἀντὶ τȣ̃ Δευκαλίδαι ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλȣ̃. ſed pro Θεσσαλȣ̃, cum Clariſſ. *Ruhnkenio*, οἱ Θεσσαλοί·, et mox pro Κύλνῳ, ſcribendum, Κύνῳ τῆς Λοκρίδος, cum eodem et *Ti. H.* ex *Strabonis* IX. p. 651. A. Magis vero miror iſta *Dan. Heinſii*: „Optime „quidem Gramm. Δευκαλίωνες, Δευκαλίδαι. ſed qui ſint „illi Heſychius docet, qui ait Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι. ne „quis miretur cur Poëta Lapithas et Deucalionas coniun- „gat?" ſed ſint ſane ab incerto Poëta Satyri quamcunque tandem ob cauſam dicti Δευκαλίδαι, quod tamen non opinor, cur hic, quaeſo, per Δευκαλίωνας *Satyros* intelligere-
p. 413. A. mus; neque adeo miraremur Lapithas et Satyros hic coniunctos? quid his fuit cum Lapithis commune? an Satyri potuerunt ut heroes collaudari? Ad haec nihil, opinor, reſpondere potuiſſet *Heinſius*, quod ſibimet ipſe adprobaſſet. *Caſaubonus* in opere perdocto de Satyr. Poëſi L. 1. c. 2, p. 36 *Heſychii* quoque gloſſam advocat, et verſum profert *Theocriti*; ſed hunc tantum, ut oſtendat, filios aut nepotes Deucalionis a *Theocrito* dictos Δευκαλίωνας· *Heſychii* verbis oſtendere conatur, Satyrorum genus nonnullos ad Deucalionem retuliſſe. Ne hoc quidem verum videtur: quod de nonnullis dicit *Caſaubonus*, ſola nititur *Heſychii* gloſſa: aeque autem ignoravit, quid proxima ſibi vellent *Heſychii*: Δευάδαι, οἱ Σάτυροι παρὰ 'Ιλλυριοῖς. hoc ſincerum ſit, an Δευκαλίδαι, an vero neutrum, quod
B. ſuſpicatus videtur *Ioann Alberti*, definiri vix poterit. Faunos et Satyros Deucalione certe noverant antiquiores Poëtae, etiam qui tacendo illorum ſe fatebantur originem ignorare. — Sunt itaque Δευκαλίωνες, vel Deucalionis filii, Hellen et Amphictyon, uterque nobilitatem adeptus; vel ipſe coelo dignus Deucalion. Δευκαλίωνες dici potuerunt οἱ Δευκαλιωνίδαι. Heroum nomina propria ſic adhibentur pro patronymicis: utar nunc tantum *Scholiaſte Pindari* ad Nemeon. IV, 32. ubi, 'Αμφιτρύωνος, inquit, ἀντὶ πατρωνυμικȣ̃ τȣ̃ 'Αμφιτρυωνίδȣ· ȣ̓ γὰρ 'Αμφιτρύωνι ἄγεται ὁ

ἀγών. ὡς Ὅμηρος λέγει, Ὑπερίονος ἠελίοιο, ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου. *Scholiasta Theocriti* dubito scripseritne Δευκαλιωνίδαι· an formam dederit multo rariorem, aeque tamen legitimam, Δευκαλίδαι. *Etymologus* p. 169, 6. ὥσπερ παρὰ τὸ Δευκαλίων — Δευκαλιωνίδης, οὕτω παρὰ τὸ Ἀνθεμίων, ίωνος, Ἀνθεμιωνίδης· καὶ Ἀνθεμίδης — ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος· — ὡς Δεύκαλος, Δευκαλίδης. sic ista scribenda sunt. De hoc genere plura prostant in notis *Hemsterhusii* in *Aristoph.* Plut. p. 207. in meis ad *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 152. et in *Herodot Wesselingii* p. 421. ubi in oraculo suum locum recepit Κύψελος Αἰετίδης, qui etiam dici potuit Ἠετιωνίδης· *Aeëtides*, et *Eëtionides.* — Sed et in versu *Theocriti* scribi potuit Δευκαλίωνες· et solus tamen *Deucalion* significari. Ut Diis ἐράσμιοι, nec tamen plane fortunati, memorantur Πηλεῖς, καὶ Ἀγχῖσαι, καὶ Ὠρίωνες, καὶ Ἠμαθίωνες, a *Plutarcho* de Fort. Roman. p. 521. c. vid. *Longinus* π. Ὕ. XXIII, 6, 7. ubi senarius, C.

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε, καὶ Σαρπηδόνες·

ex perdito dramate videtur *Aeschyli;* cuius Clytaemnestra in Agam. v. 1448. marito contrucidato, *nunc iacet*, inquit,

Χρυσηίδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ. p. 414. A.

Ubi in *Aristoph.* Ran. v. 1073. mentio fit Πατρόκλων, Τεύκρων, quod sequitur, epitheton Homericum, θυμολεόντων, male habetur tanquam proprium nomen *Thymaleontum.* Hoc genus etiam attigit *Th. Gatakerus* Adv. Misc. II, c. XV.

Vs. 142. Οὐ Πελοπηϊάδαι] Haec etiam insolens forma a *Pindaro* fuerat adhibita Nem. VIII, 21. ubi laudantur Οἱ ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι. Hinc nonnihil diversa sunt Πηληϊάδης, Νηληϊάδης, et similia: sed τοὺς Αἰθίοπας *Homerus* dixit Αἰθιοπῆας· quae ab Αἰθιοπεὺς fluxisse *Stephanus Byzant.* vidit in Αἰθίοψ· illic enim Αἰθιοπεὺς scribendum *Ianus Gavellus* ostendit in Miscell. Obs. Nov. T. IV. p. 251. sic Πέλοψ dici etiam potuit Πελοπεὺς, hinc certe secundum analogiam Linguae, vel a genit. Πελοπῆος fluxerunt, quae retinuit usus, Πελοπηὶς et Πελοπηϊάδαι. vitiosum esset Πελοπηΐδης· requiritur omnino Πελοπηϊάδης. Quam dedit *Dawesius* in Miscell. Crit. p. 173. observationem, iam olim ex *Heraclideis* dederat *Eustathius:* hoc B.

etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinſius*: conf. Diatribe in Euripidea p. 287. c. — Eleganter hoc in vſ. dicuntur Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. *T. H.* in Miſcell. Obſ. V. p. 31. in *Euripidis* ex Telepho verſu ſcribendum ad iſtam rationem putabat:

Μή μοι φθονήσητ' ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκρα.

Sed is ipſe verſus ſcriptus, ut illum ſcribendum iudico, legitur in ῥήσει *Alexidis* apud *Athen.* XV. p. 691. F. Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι ſic laudantur in *Euripid.* Phoen. v. 433. Δαναϊδῶν ἄκροι, v. 1251. ἄνδρες Ἀργείων ἄκροι, in Suppl. v.
C. 118. In *Platonis* Theaet. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, *Homerus* et *Epicharmus*: hinc a *Clemente Alex.* Strom. V. p. 686, 20. παρὰ Μωϋσέως dicuntur τοιαῦτα φιλοσοφήσαντες οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄκροι. Sed hoc iam animadverterat *Abreſchius* in ſuis ad *Aeſch.* Animadv. p. 237.

Vſ. 143. Ἵλαθι νῦν] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in poſterum propitius*: Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Ubi hoc verſu hymnum Cereris claudit *Callimachus*: Ἵλαθί μοι τρίλλιστε, μέγα κρείουσα θεάων. de hac formula notavit *Ez. Spanhem.* — Hic in uno Codicum vitioſum Ἵλα legitur, ut in Edd. Mediol. et Ald. quod ut genuinum laudari non debuerat. — Formulam valde uſitatam ἐς νέωτα, tractarunt viri Docti ad *Heſych.* in v. Εἰς νέωτα. ad *Thom. M.* p. 371. et alibi. Proximis in vſ. 144.
p. 415. Καὶ νῦν ἥνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς· *Toupius*
A. uſus eſt Emend. in *Suid.* II. p. 64.

Vſ. 145. — Τὸ χρῆμα σοφώτερον] In hoc et ſeq. verſu diſtinguendis *D. Heinſii*, optimi, poſt *Caſaubonum*, interpretis *Theocriti*, iudicium paene ſequutus ſum; et interpretandi rationem probo, quam exhibet L. T. p. 569. Primum in his ſubſiſto, Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. *Res haec eſt elegantior*, quam ut ſcil. verbis a me poſſit exprimi.

ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.

Poſtremum hoc a tribus quatuorve Codd. oblatum recepi pro vulgato γλυκύφωνος. Tantumdem iſta, ni fallor, ſigni-

ficant, ac ſi mulier dixiſſet Attica: τὴν θήλειαν ἔγωγε τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάνυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. B.
Argiam equidem iſtam fortunatam iudico, quae tam ſit perita, et vehementer cantum eius mirata dulciſſimum collaudo. Rarius in his ὀλβίζειν· frequenter occurrunt μακαρίζειν, et ζηλȣ̃ν. Ζηλῶ σε τȣ̃ νȣ̃· ζηλῶ σε τοῦ πλȣ́τȣ· ζηλῶ σε τῆς εὐβȣλίας· τῆς παιδεύσεως· μακαρίζω ὑμᾶς τȣ̃ κτήματος· αὐτȣ̀ς μακαρίζω τȣ̃ θανάτȣ· ἀνθρώπȣς εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν. haec certe, et horum ſimilia, leguntur apud optimos ſcriptores Atticos.

Vſ. 147. Ὧρα ὅμως κεἰς οἶκον] Qualis hic obtinet, in ſermone quotidiano, ut hodiedum apud nos, apud Graecos frequens erat ellipſis: in *Ariſtoph.* Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν ȣ̃ν ἐς τὸ βαλανεῖον βȣ́λομαι.

Sed et hunc verſum, et plurima *D'Orvillius* iam dedit ad *Charit.* p. 706. quocum miror *Kuſteri* hoc in loco iudicium. — Noſtrum prope accedit illud *Xenoph.* Ἑλλην. VII. p. 366, 29. ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει ἰέναι, ἀπῄεσαν οἱ πολέμιοι C.
κύκλῳ τȣ̃ Τρικράνȣ. praeſtat ibi τȣ̃ Τρικαράνȣ, quod eſt et in Cod. Leid. ubicunque legitur in Edd. Τρίκρανον, et Τρικράνȣ· p. 364, 39. 365, 25. 366, 22. Codex etiam Leid. exhibet verum nomen caſtelli τῆς Φλιασίας, Τρικάρανον, Τρικαράνȣ. quale *Stephan. Byz.* ex *Theopompo*; ex *Demoſthene* (p. 121, 23.) enotavit *Harpocration.* — In eodem hoc vſ. ἀνάριστος Διοκλείδας optime tractatur a *Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 342. — *Eobani Heſſi* Latina relinqui a me debuerunt intacta: eius in his errorem notavit *P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII. docuitque quid ἄριστον eſſet, prima producta, quid Ἀνάριστος, et Ἀναρίστητος· in hac voce doctam *Suidae* notam, ex Atticiſta nobis perdito cum aliis deſcriptam, exhibet etiam *Leopardus*, ubi Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ emendate ſcriptum reperietur; ut ſcribendum *Toupius* monuit Emend. in *Suid.* ad v. Ἀναρίστητος.

V. 148. Χὠ 'νὴρ ὄξος ἅπαν] Unius mutatione literae p. 416. A.
lectionem hic egregiam, ſuamque adeo loquendi formulam, duorum Codicum auctoritate, recepit *Theocritus*; quam viſam, ut equidem puto, primus mecum adprobaſſet *Toupius.* Legitur hic in pleriſque Codd. ut in Edd. omnibus,

Χὠ 'νὴρ ὄξος ἄγαν·

ὄξος ἄγαν in una ſede non conveniunt: ſi ἄγαν eſſet genuinum, ὀξὺς ἄγαν, *valde acer*, vel *acerbus*, omnino requireretur; atque ita correxerunt *Iſ. Voſſius* in ora libri, *Reiskius* in notis, et *Toupius* in Epiſt. ad *Warton.* p. 342. — Ex Codicibus duobus, uno Florent. altero Vatic. reſtituo:

Χὠ 'νὴρ ὄξος ἅπαν.

et vir meus totus quantus merum eſt acetum. Cum huc perveniſſem, vidi id ipſum a *Wartono* recte probatum. Ubi ab amatore deſpecto dura puella dicitur τὸ πᾶν λίθος,
B. *tota*, vel *in univerſum lapis*, a *Theocr.* in Eid. III, 19. *Caſaubonus* L. T. p. 252. *elegans*, quod vocat, *loquendi genus* ſimilibus quibusdam locis illuſtrat, etiam Theocriteo ex Eid. noſtro XV, 20. Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος· *meras ſordes*; ſed vellem omiſiſſet ibi *Caſaubonus* locum *Sophoclis* ex Philoct. v. 924. ubi, pro καὶ πᾶν δεῖμα, corrigendum παιπάλημα, monui in *Eurip.* Hippol. p. 208. E. Ad primum illud *Theocriti*, τὸ πᾶν λίθος, aptiſſimum reſpondet illud Minervae *Lucianeae* Mercurium ſuper Paride interrogantis T. I. p. 255, 50. τί δέ; τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βȣκόλος; *an eſt in univerſum merus bubulcus?* Queruntur mulieres in parabaſi Theſmoph. *Ariſtoph.* v. 794. *Dici ſolent quaevis in mulieres maledicta*: Ὡς πᾶν ἐσμὲν
C. κακὸν ἀνθρώποις. recte interpres: *Quaſi merum ſimus malum hominibus*: alter locus, quem adfert et *Caſaubonus*, legitur in Acharn. v. 909. ubi de Nicarcho quodam cum dixiſſet Boeotus, Μικκός γα μᾶκος ἔτος· reſp. Dicaeopolis: Ἀλλ' ἅπαν κακόν· egregie *Bergler.*, *ſed quantuluscunque nihil niſi nequitia eſt.* Sic noſtro vſ. de marito ſuo Gorgo, ὡ 'νὴρ ὄξος ἅπαν. — Praeterea literis tantum coniunctis hoc in vſ. pro μηδέποτ' ἔνθῃς, edidi cum *Reiskio*, μηδὲ ποτένθῃς· et, pro πεινᾶντί γε, ex duobus vel tribus Codd. recepi πεινᾶντι δὲ μ. *totus quantus acetum eſt; ſed eſuriens vel inprimis evitandus.* ποθ' ἥκοις ex uno Cod. enotatur: mihi vulgatum placet, ſi modo ſcribatur cum *Caſaubono* μηδὲ ποτένθῃς. *D. Heinſius* a *Caſaubono* hic non debuerat diverſus abire: *Caſaubono*, praeter *Reiskium*, et *Wartonum*, ſuffragantur *Hemſterhuſius*, et *Toupius.*

L. C. VALCKENARII

EPISTOLA

AD

VIRUM NOBILISSIMUM

MATTHIAM RÖVERUM

IURISCONSULTUM.

VIRO NATALIBUS ET DOCTRINA NOBILISSIMO

MATTHIAE RÖVERO

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Penitus inexſpectatum recipis, Matthia Rövere, *Fulvii*
Urſini libellum, quem Tu mihi, et forte meminiſti, dono
dederas ἐκ Μοισᾶν, quando veteres ambo Leidenſis contre-
ctabamus Bibliothecae membranas; Tu, auctoritate avun-
culi Tui, *Aëtii Duſſeni*, qui cum collegis rem curabat
Academicam, et, ſi quid mea vota potuiſſent, nondum
receſſerat ex hominum conſortio; ego, illius beneficio, ſed
Ioannis maxime *van den Berghi*, ac *Davidis Royeni*,
quorum adverſus me voluntatem paraverat *Alb. Schulten-*
ſius. Propterea his hominibus in ampliſſimo loco poſitis
ſoleo perlibenter bene dicere, quoties redeo in memoriam
illius temporis, quo nullum mihi iucundius effluxiſſe com- II.
memini. *Urſini* libellus quum Friſiacis typis eſſet expreſſus
iuſſu Iurisconſulti noſtratis *Coulonii*, ibi hic a me petere,
ut libro, in publicum evulgando, et alia, quae poterant
eſſe uſui, et praeterea Praefationem adiungerem, qua do-
tes opuſculi explicate traderentur ſtudioſis literarum ado-
leſcentibus: in horum enim commoda *Plantini* editio fue-
rat ab ipſo renovata: ego contra niti; tum varia praetexere,
qualia literarum ſtudioſiſſimo nunquam poterant deficere;
deinde eum hortari, ut, quando ipſe facturus negabat, al-
teri hoc etiam oneris imponeret. Atque eo inprimis relu-
tabar, quia mendis levioribus tollendis ea non fuiſſet in
operis initio praeſertim adhibita curatio, quam nos requi-
reremus: aliis enim ea cura fuerat demandata, quam non
unam ob rationem gerere recuſaveram; tum forte etiam,
dum liber coeperat excudi, aliis in rebus occupatiſſimus.
Tandem ad me rediit *Coulonius*; quumque inſtaret, et per

amicitiam rogaret, ut voluntati ſuae hac una in re morem gererem, pleraque, quae petierat, impetravit. Diu erat, Vir Nobiliſſime, quum reſponſum oportuiſſet ad literas, quas iam ante plures menſes ad me dediſti rerum elegantiſſimarum refertas. Poenitebat, literarium commercium, quod, utrique noſtrum utile, per ſeptennium exercueramus, mea unius culpa male fuiſſe intermiſſum. Sic tum cogitabam; poſſe me oblatam a *Coulonio* occaſionem occupare, quin ita tandem uti, ut allegarem ad Te novum libellum, ſuis ornamentis, auro inſignem, veluti Muſicum aliquod ἀρεστήριον, eoque munuſculo praemiſſo expiarem, quidquid mea ad reſpondendum tardiſſimi negligentia culpae fuerat commiſſum. Conſilio cum duobus amicis com-
III. municato, quum illi recte facturum me iudicarent; quod his probaretur animo ſedebat. Erat itaque opuſculo Epiſtola praefigenda, Tibi inſcripta; non qua virtutes Tuas ambitioſo tractu denarrarem, ac magnifica aliquot verba et ἑπταπηχυαῖα faſtidienti ingererem; ſed in qua humane loquerer, et familiariter Tecum de Literis noſtris ita confabularer, ut interea tamen meminiſſem, in aliorum etiam manus perventuram. Verum haec altera cogitatio paene me abduxerat a priori. Nam poſtquam nonnulli epiſtolam perlegiſſent adeo verboſam, qualis ad Te ſcribenti futura videbatur, id enimvero ſuſpicabar cauſaturos, voluiſſe adoleſcentem hac opella ſuo quodam modo aemulari τὸν Κριτικώτατον. Sed mox mecum exputabam, quinam illi eſſent futuri; Ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα, κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην· cumque oppido pauci viderentur, in propoſito confirmatus perrexi. Et, ne Tu ita arbitrareris, Franequeranos ſemper ieiunis Grammaticorum notationibus excutiendis, aut ſeverioribus diſtineri veterum ſapientum chartis verſandis, placuit ad veſtras elegantias tantiſper ſeceſſionem facere. Quanquam, quando de *Platone* vel *Italico* quopiam Tecum fabulabar, Tu mihi Siculum *Empedoclem* reponebas; et iam olim noveram, quanto opere ex Tui ordinis hominibus, mihi quidem in hac terrarum particula notis, praeter celſi animi Adoleſcentem *Gerardum Meermannum*, ſolus veterum Iureconſultorum fragmentis delectareris; quae, et facile credebam, argutis aiebas recentiorum formularum cantoribus

esse extorquenda; quippe quibus persaepe contineri sanctissima et aeterni iuris Stoicorum decreta e Delfensis Vestratis opere non interituro didicisses. In ea autem re, hoc quidem tempore, (quo non pauci Linguarum studia, veterumque monumenta habent despicatui, qui melioris sibi scientiae persuasionem induerunt:) miraberis reperiri, qui paria Tecum sentiat, etiam Professione Philosophum, *Samuelem Königium.* Hunc nuper audiebam sic publice disputantem, ut Doricas Pythagorae discipulorum reliquias, et *Platonis* Dialogos, imo (horridum illum ac tristem) *Aristotelem*, et Stoicorum Tuorum fragmenta illis, qui ad Philosophiam viam adfectabant, prae recentioribus legenda commendaret, et probabili oratione evinceret ac persuaderet. Hoc eo mihi videbatur dignum memoratu, quia Tu novarum rerum es cognoscendarum cupidus, et quo modo cunque spectantium ad Literarum Humaniorum incrementa, quae hoc etiam tempore haud fortunatissimo in Hollandia vestra, sicuti iam ante non dissimillimis tempestatum articulis evenerat, edito, praeter *Hesychium*, *Diodoro Siculo*, fuere pauxillo spatio permagna. Praeterea ea res mihi quidem solidum pepererat gaudium, cui persaepe accidit molestum; nobiliora, de quibus cogitare poteram, huius seculi ingenia Mathematica, inventis suis, utilissimis illis et merito admirandis, adeo tamen distineri, ut clarae veritati, paene dixerim, nimis adsuefacti, horas sibi indulgeant rarissimi, quas in veteris Graeciae tenebris illuminandis consumerent. Neque tantum accidit illud molestum, sed et vehementer admirandum, cogitanti, ceteros omnes in quacunque arte excellentes ingenuam invasisse cupiditatem, qua suae disciplinae Auctores, quanquam a Linguarum scientibus conversos, sua tamen Lingua loquentes audire exoptarent; homines contra sapientissimos, per Europam sparsos, quorum numerosa familia semper tamen excipio hac etiam in parte *penitus toto divisos orbe Britannos*, saepenumero non item; ut adeo, dum forte, quod solet usui venire, loca ipsis sunt requirenda ex *Hippocrate*, vel *Euclidea*, sive ex *Archimede*, ceterisve magno numero, quos admirantur, inprimis autem ex aliorum scriptis, debeant sese interdum minime

(Margin, beside "tis opere non interituro didicisses. In ea autem re, hoc qui-": IV.)
(Margin, beside "tissimos, per Europam sparsos, quorum numerosa familia": V.)

omnium creduli tradere tamen ludificandos interpretibus,
qui, omnia convertentes, partem tantum intellexerunt,
quique, ſi fuerint, ut fuerunt non rari, homines plebeii,
mares ſenſus capitalium ingeniorum, quos arripere pro
ſua ſapientia non potuerant, exſucca converſione enerva-
runt. Nam nobis quidem eſt exploratum, Linguae Graecae
cognitione prae reliquis Praeſtantiſſimos variarumque re-
rum peritia exercitatos, iſtius laudis, quae comparari poſ-
ſit e verſionibus, haud ſane appetentes, perdifficile ac pe-
riculoſum munus caute et prudenter plerumque ſemper
declinaviſſe. Quando commodum fuerit ſignificabis, an ea
res Tibi eamdem etiam admirationem moverit, et videa-
turne aliquando mutatum iri. Mihi certe, (noſti, quos au-
diverim,) ſic ſedet; tum vero felicem fore Literarum con-
ditionem, ſi Philoſophi Praeſtantiores Linguarum, e ſuo
fundo enatarum, analogiam nobiscum pandere aggrede-
rentur; et in illud temporis *βάθος*, quod ſupra nos eſt,
quam altiſſime ab hominibus fieri poterat, ſeſe penetran-
tes, primas Linguarum origines, quaeque infantiam ante-
ceſſerant, ſi pote, perveſtigarent. Quod ſi illud forte minus
potuerim adprobare; hoc tamen mecum conſtitues, ſi de-
VI. cimus quisque eorum, qui res naturae ſcienter tractant et
oculo conſiderant Mathematico, a Grammaticis rebus pro-
be praeparati, Scriptoribus Graecis ac Latinis ſuum inven-
toris ingenii acumen aliquando admovere dignarentur,
permagnam noſtris Literis acceſſionem futuram. Hoc ſi
eveniret, (et, niſi mens male praeſagit, eventurum lae-
tus auguror, quando nos hinc receſſerimus, ſaltem poſt
aliquot ſeculorum volumina:) tum noſtrae, ſemper
unius, ſectae homines Praeſtantiores, ad earum etiam re-
rum, quae iſtis nunc ſolis placent, amorem commoveren-
tur, et Literati, ſententiis adeo diſſidentes, in unum coa-
leſcerent veluti *ὁμακόϊον*· illi autem, qui ſe multorum
conſenſione dociles perſuaderi patiuntur, quas introſpicere
non poterant antiquitatis tenebras, ac tot Muſarum ſacer-
dotes, a longinquo tamen religioſius venerarentur.

Sed vide quaeſo, Clariſſime *Növere*, quo me aeſtus
abripiat ominis dulciſſimi, quod, neſcio unde, animo
fuerat oblatum. Ubi is aeſtus deferbuerit, reliqua ſimpli-

citer perſequar, ita ut coeperam. Poëtam circumſpicien-
ti, cuius loca quaedam poſſent tractari, primus occurrebat
Sophocles, et propter ſuam dignitatem, et quod poteram
videri cum ipſo conſueviſſe familiariter. Verum, dum
ita me comparabam, ut qui e loculis ſuis Sophoclea car-
peret, cum *Rövero* communicanda, conſilium illud da-
mnavi. Non unis Literis intellexeram, Virum humani-
tatis et literarum cultu Ornatiſſimum alibi terrarum in
Sophocle vulgando eſſe occupatum. Nolebam profecto
cuipiam videri captaſſe occaſionem hanc, emendatiuncu-
las depromendi, ne illae alterius labore praeriperentur, at- VII.
que ego tum ſcilicet! fraudarer inventionis gloriola. Tu
tamen illud in animum non induxiſſes, probe gnarus, me
cuiuscunque laborem, nedum viri boni, in Tragico bene
collocatum, grata mente excepturum; atque ea etiam
ipſius obſervata, e quibus nos duo parem percepiſſe vo-
luptatis fructum, et in quibus conſpiraſſe deprehendero
tanta intercapedine locorum disparatos. Habemus etenim
hoc, quidquid eſt, certe amabile expertis, veteres nobi-
liſſimis Graecorum et Romanorum monumentis impreſſos
errores corrigendi, et veritatem quamcunque tandem in-
tegrandi exercitium, pro honeſto huius vitae oblectamen-
to, quo ſi quis ſcienter utatur, veluti coticula ad exacuen-
dam etc. Adeo eſt difficile, ab iis cogitatis quibus adſue-
veris animum avocare: niſi me retraxiſſem tempori, du-
centos verſus conſumſiſſem in una ſententia, eaque mi-
nime nodoſa. Nunc bona fide polliceor, daturum me
tandem aliquot obſervata in Poëtam. Et quem tandem,
inquis, nam taedet me praeludii? in *Theocritum*. Arbi-
trabar, in *Theocrito* quantulacunque etiam non displici-
tura. Noveram Te, dum a Silva Hagana non longe re-
motus in praedio ruſticaris, Patriis Annalibus, his potiſ-
ſimum proximis annis (credo ad illorum triſtitiam mi-
nuendam) revolvendis fatigatum, per ſpatioſa viridaria
obambulare paſtoralia *Theocriti* carmina vere novo geſtan-
tem, et hac in parte imitantem ingenioſum Poëtam, *Pe-
trum Danielem Huetium*, qui quotannis a ſe adoleſcente,
ſed iam tum noto *Petaviis*, *Sirmondis*, *Blondellis*, per-
legi ſolitum primo vere *Theocritum*, Theologus ſcribere

et ad noſtram memoriam propagare non dubitavit. Nove-
VIII. ram, huius nativam ἀφέλειαν Tuo iudicio anteponi fictis eorum bombis, qui Te etiam circumſtrepunt, quando eſt ſecedendum εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον. Haec cauſa mihi ſatis erat gravis. Accedebat tamen ad illam altera. Quos oportuerat, *Theocritum*, *Heſiodum*, *Homerum*, ut erant tum tempora, curate contulerat *Urſinus* ad *Virgilium*. Igitur nihil minus videbatur abhorrere ab huius libelli ingenio, quam ſi unius de tribus iſtis loca quaedam emendata huic epiſtolae, aliquot aliarum rerum emblematis pace Tua diſtinguenda, intertexerem. Nunc ſi reſpicias ad illa priora, non quaeres, quare *Homerus* et *Heſiodus Theocrito* locum cedere debuerint. Theocritea autem cum non pauca aut eadem potuerant retractari, quae ab *Urſino* deſignata *Virgilius* fuerat imitatus, aut etiam alia, placuit uti libertate, et quaedam ponere, prout fors tulerit. Dum e multis locis *Theocriti* pauciſſima tantummodo decreveram attingere, haec tamen adhibenda videbatur cautio, ut ne illa contrectarem in *Theocrito* ulcera, perſaepe ſpecioſa cute obducta, quae potentem manum requirere viderentur, neque adeo pertentari poſſe, niſi medicus acceſſerit ingenii eruditionis et codicum vetuſtorum opulentiſſimus, *Philippus Iacobus D'Orvillius*, qui mihi ſemper benevolus hanc opellam adeo non feret moleſte, ut ne id quidem aegre ſit laturus, ſi unam alteramve coniecturam, quam cum Ipſo ultimis literis communicaram, hic forte repoſuero. Ut itaque inde ordiar, *Urſinus* ubi *Theocriti* locum profert ex Eidyllio VIII. ad *Virgilii* Eclogae III. verſum 80. Virgiliana non ſatis ponderavit. In octavo iſto Eidyllio ſic leguntur verſus 57. et ſeqq.

IX. *Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,*
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος.

Quantumvis notiſſimos, adponam *Virgilii* verſus ex Ecloga III, 80. et ſeqq. ubi Damoetae ſic canenti,

Triſte lupus ſtabulis, maturis frugibus imbres,
Arboribus venti, nobis Amaryllidis irae.

Menal-

Menalcas refpondet:

Dulce fatis humor, depulfis arbutus hoedis.

In Theocriteo verfu vulgatis,

— κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,

non ignoro qui color poffit conciliari: legitur in *Valerii Catonis* Diris v. 18.

Defint et filvis frondes et fontibus humor:

fed praeceſſerat v. 16.

Pallida flavefcant aeftu fitientia prata.

Locum noftrum imitatus *dulce fatis humorem* dixit *Virgilius*; iftam fententiam fi ita invertas, ut eadem tamen maneat, enafcetur *trifte fatis ficcitas*; in hunc fenfum fic, opinor, fcripferat *Theocritus*:

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερόν· κακὸν οὔθασιν αὐχμός·
'Ανδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος.

ifta duobus verfibus bucolicis illigemus:

Arboribus venti, terris fitis arida trifte
Uberibus; iuveni faftidia longa puellae.

Nifi verfus fuerat inplendus, veram fententiam vidiffet *Eobanus Heffus*, (a quo *fitim aridam* mutuatus fum,) *Danieli Heinfio* minus perfpectam. Quum fub nomine *Theocriti* vulgaretur in Stobaei Florilegio p. 391. v. 44.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν· ὕδασι δ' αὐχμός.

veteris quidem fcripturae veftigium in Excerptis e *Stobaeo* Tit. LXIII. p. 255. non obliteravit *Grotius*, verumtamen haec adiecit: x.

Trifte fatis frigus, fluviis labentibus aeftas.

Recepta lectio dudum ante difplicuerat, quam noveram, hunc etiam locum Florilegio fuo *Stobaeum* interferuiffe; fed vocem huic verfui commodam tum demum inveniffe videbar, quum Stobaeanum ὕδασι monftraret, olim lectum:

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερόν· κακὸν οὔθασιν αὐχμός.

Homericum οὖθαρ ἀρούρης, quod *Cratinus* et alii expreffe-

runt, *uber agri*, *Virgilio*, Grammatici interpretantur τὸ λιπαρώτατον καὶ καρπιμώτατον τῆς γῆς. monuit aliquoties in *Plin.* Exercit. *Salmasius*, Latinum *uber* natum e vocis οὖθαρ Aeolica pronuntiatione οὖφαρ· praeter cetera, similiter pro θάρσυνος dixerunt Φάρσυνος, quod *Hesychio* restituendum est, ubi Φάργυνος vulgatur: sed illud praetermitti non debebat, quod, teste *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* II, 1252. scripserat *Agroetas*, Historiae Scythicae L. XIII. ἧπαρ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ Οὖθαρ, τὴν εὔκαρπον λέγεσθαι γῆν· Attices agri, haud sane natura fertilissimi, quando nimio solis fervore erant siticulosi, sueverant Attici Pluvium Iovem elicere modesta nec certe verbosa precum formula, quam ignoraremus, nisi placuisset *M. Antonino* V. §. 7. ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων. et quo pacto quotannis tempestatum praesides Deas placaverint Athenienses, *Philochorus* docet apud *Athen.* XIV. p. 656. A. quotidiana autem experientia, *maturis frugibus imbres* esse *triste* malum: contra *dulce satis humorem*, κακὸν ἔθνεσιν αὐχμόν. Qui haec verba proxime excipit, versum 58,

Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λίνα.

XI. nondum mihi potui persuadere *Theocriteum* esse; tametsi legitur cum vicinis apud *Stobaeum*, et videtur designari ab *Eustathio*, ad *Dionysii* Perieg. v. 121. e *Theocrito* rarissimum usum dictionis ὕσπληγξ, de *laqueo* positae, commemorante. Minime autem *Theocrito* adscripserim, quae proxime sequuntur, ita conflata, ut nihil minus conficiant quam versus bucolicos: sunt autem haec:

— ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ἔτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

Quosvis hercle iudices in hac re non desiderem; verum Tu, *Rövere*, qui *Theocrito* sis adsuetus eiusque dulcedini in versibus bucolicis pangendis artificiosae, mecum offenderis duro sono, et ingrato tot spondeorum concursu, in versibus 61, et 62. aliisque, veluti in v. 48.

Χ'ὠ τὰς βῶς βόσκων, χ'αἱ βόες αὐότεραι.

ſi contuleris huius carminis v. 31 et 32. fontem deteges, quo verſus 61 et 62. mutatos derivaverit poëtaſter. Sed ne illa quidem, quae antecedunt,

— ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.

huic ſedi conveniunt, aut a Theocrito videntur profecta: hoc indicium dum forte miraris, noli tamen credere, eum eſſe me, cui ſententia fuiſſet displicitura, ſi ſuo loco legeretur verbis paulo diverſis expreſſa. Potuit certe iuvenis amator exemplo Iovis ſe tueri, et, ſi puellam aſtu aggrederetur, culpae tamen ſuae hoc argumento, ſicuti Terentianus ille, Deum praetexere: ſi ita feciſſe legitur, *qui templa coeli ſumma nutu concutit; Ego homuncio hoc non*
fecerim? In *Sophoclis* Phaedra nutrix forte dixerat Hip- XII.
polyto,

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,

quaeque ſequuntur apud *Stobaeum* Tit. LXI. p. 388. v. 23. ſi cenſeas iſta potius *Euripidi* tribuenda, quibus illud firmari poſſit, dabit *Gatakerus*, A. M. P. c. X, p. 507. ſunt in eamdem ſententiam plura. Nunc reſpice quaeſo *Callimachi* Epigr. LVI. cum Phrygis meminiſſet, qui Iovi ſtabat a cyathis, ſubdit,

— οὐράνιε Ζεῦ,
Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης·

ſuſpicor equidem, ex his Callimacheis noſtrum locum effomaſſe hominem minime poëticum; qui vocem γυναικοφίλας in alio legerat epigrammate Dorico, quod ad *Suidam* in v. Ἀκοστήσας vulgavit *Kuſterus*. Quae quidem certe hoc in loco frigent, ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ, Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας· a vate amatore fuiſſent tornata limatius: nam

— ψυχῆς ἐστιν ἔρως ἀκόνη,

uti cecinit *Alpheus Mitylenaeus* in epigrammate, quod, nondum editum, haec ſcribenti obverſatur. In *Plutarchi* Erotico, p. 762. B. pervenuſtum legitur dictum:

— Ποιητὴν δ' ἄρα,
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμυσος ᾖ τὸ πρίν.
Amor Poëtam vel facit, vel invenit.

in eadem ῥήσει apud *Plutarchum*, eodem Vol. II. p. 622. C. pro Ποιητὴν mendofe legebatur Μυσικήν. *R. Bentlejus*, alterius iftius loci, quem indicabam, tum forte non memor, in Epift. ad *Millium* p. 21. pro Μουσικὴν, reponebat: Μυσικὸν δ' ἄρα Ἔ. διδάσκει· et locum ita, ut pofui, interpretabatur. Videri poffet ifta correctio levis, fed non erat exfpectanda,
XIII. nifi a Graeci fermonis peritiffimo; nam, fi non exquifita effet elegantia, haud dignam iudicaffet Vir Summus, quam copiofe tractaret ad argumentum Pluti *Ariftoph. Theocritus*, Poëta inprimis ἐρωτικὸς, prioris loci fententiam elegantiffimis verfibus expreffit in primo Hyla:

Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἧμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον ὐκ ἐσορῶμες·

et, ubi Hylam imitatur Theocriti, *M. Anton. Flaminius*: *Crede mihi non folus amas, etc.* Omnivoli Iovis, quem ifte γυναικοφίλαν nuncupabat, furta haud paulo venuftius attigit in epigrammate, itidem inedito, *Iulius* (Mf. Ἰλίυ· lego Ἰυλίυ,) *Leonides*:

Ὁ Ζεὺς Αἰθιόπων πάλι τέρπεται εἰλαπίναισιν,
Ἢ χρυσὸς Δανάης εἴρπυσεν εἰς θαλάμυς·
Θαῦμα γάρ εἰ —

difitichi fententia poterit e *Propertio* fuppleri, pudentius de domina fua loquente, II. El. II. v. 55.

Cur haec in terris facies humana moratur?
Iupiter, ignoro priftina furta tua.

Verficulos aliquot excitavi, ut minori cum faftidio legeres fequentia. Praeter verfus a me defignatos, funt in hoc carmine VIII. plures alii, qui mihi quidem minime videantur *Theocritei*; infunt tamen etiam genuini, et *Virgilio* lecti; quin elegantiffimi; atque adeo hinc potiffimum rufticae fimplicitatis exempla enotavit inprimis idoneus harum rerum iudex, *Francifcus Vavaffor*, in puro libello de ludicra dictione. Praeter alios, pro genuinis fine controverfia habendos arbitror primos viginti quinque verfus huius car-

minis, et ultimos, cum v. 82. 83. 84. ſic mea opinione coniungendos:

> Ἀδύ τι τὸ στόμα τοὶ, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
> Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκεέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
> Λασδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων. XIV.
> Κὴκ τήνω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
> Καὶ νύμφαν ἄκραβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

In reliquo carmine verſus *Theocriti* plurimi videntur deſiderari; ſive defuerint exemplari vetuſto, ſeu legi plerique minus potuerint. Eidyllium etiam nonum apparebit paulo conſideratius attendenti non una ſui parte deficiens, ad ſcenam exornandam neceſſaria. Pariter hic, ut in Eidyllio octavo, duo paſtores et iidem Daphnis et Menalcas ad alterius arbitratum certant cantando. Niſi obſtarent nonnulla, ſuſpicareris, unam *Theocriti* Eclogam ab homine otioſo fuiſſe iam olim in duos diſtractam. Sed hoc certe (εἴγε βελομένοις ὑμῖν ἐστι, ſin minus, calculum reducam,) ſtatuo, plures, quos legimus in octavo carmine verſus alterius induſtriae deberi; qui Theocriteis, ut hiatum codicis ſuppleret, adfinis argumenti nonnullos interſeruerit, nonnullis *Theocriti* huc aliunde translatis plures a ſe non optime tornatos adiecerit. Quis noſtrum dixerit, quot verſus ſpurii in quibuscunque Poëtis veteribus nos ludificentur? Utinam hanc partem pertractandam ſumſiſſet *Bentlejus*, feliciſſimus ille fraudum iſtiusmodi in *Manilio* repertor. *Theocriteis* verſus ſpurios permixtos eo minus admirandum, quod in vetuſto *Theocriti* Codice iſtius generis octoginta quatuor inventos evulgaverit in notis ſuis *Scaliger*. Ineptus eorum pater, videntur enim in eodem cerebello edolati, ſex praefixerat Eidyllio XXVII; quadraginta, Heracliſco; reliqui triginta et octo Eidyllio XXV. ſupplendo inſerviebant. Praeter alios verſus duros, certe bucolicorum dulcedinis expertes; pro ſpuriis et interpolatis in octavo Eidyllio habuerim pleroſque elegiacos, inprimis autem pentametros, huic carmini interſertos, penitus XV. ignotos vetuſtis Grammaticis, ubi de metro egere Bucolico; ſed hi dum in verſu Bucolico definiendo minime convenirent inter ſe, videretur autem res, quam leviter atti-

gerat *D. Heinſius*, *Theocritum* tractanti ſcitu utilis, otioſus aliquando explorare coepi, cuius generis verſus in paſtoralibus *Theocriti* carminibus frequenter prae ceteris recurrerent: et re deliberata cenſui, „verſum dactylum dici „debere Bucolicum, ſi, duobus pedibus poſtremis reciſis, „remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, terminan„te partem orationis, atque adeo Alcmanicus." *Diomedis* et *Plotii*, qui dactylum viderunt in quarta ſede requiri, verba proferri neceſſe non eſt. De verſibus agens Bucolicis *Terentianus Maurus*, pro materia eleganter, ut ſolet, ſic cecinit:

Plurimus hoc pollet Siculae telluris alumnus:
Ne Graecum immittam verſum, mutabo Latinum:
Dulce tibi pinus ſubmurmurat / en tibi paſtor,
Proxima fonticulis, et tu quoque / dulcia pangis.
Iugiter hanc legem toto prope carmine ſervat;
Noſter rarus eo paſtor Maro.

Saepe tamen in *Maronis* Eclogis reperias bucolicos ſemet ſubſequentes, veluti in Ecl. II, v. 42. et ſeqq. Eclogae VIII, verſum 7. et ſex proximos: verum hoc nihil eſt, ſi ad *Siculum* noſtrum ſpectes, qui viginti ſex in Eidyllio quinto a v. 20. pangere valuerit continuos. Bucolica *Theocriti* ſeptem priora Eidyllia una cum decimo et undecimo verſibus conſtant *nongentis viginti ſeptem:* inter illos 927, bucolicos, ad legem ſupra a me poſitam tornatos, reperi
XVI. *undecim ſupra ſeptingentos;* ut adeo in verſibus *ducentis et ſedecim* a carminis bucolici modulo, neque unquam temere, in novem iſtis Eidylliis receſſerit *Theocritus.* Nunc, quaeſo Te, *Virgilium* reſpice: in verſibus *octingentis et triginta;* tot enim decem conficiunt Eclogas *Virgilianas;* bucolicos *Theocriteos* invenies duntaxat *ducentos triginta duo;* in quibus nimirum quartus pes, dactylus, partem orationis finiat: ſed praeterea, in illis 830. *Virgilianis*, verſus ſunt 286, in quibus quartus pes, ſpondeus, dictionem finiat: hos ſi forte volueris adnumerare Bucolicis, Bucolicos in Eclogis ſuis poſuerat *Virgilius* 518. verum ſi ſic iudices faciendum, tum de *Theocriteis* 216, non pure bucolicis, *quadraginta* Tibi erunt detrahendi, quos Buco-

licorum 711. ſummae adiicias: habebis autem, qui ſic ſentiant, *Servium*, *Probum*, *Atilium Fortunatianum* et *Marium Victorinum*. His niſi Vos elegantiarum ſpectatores acceſſeritis, mihi priorum potior videbitur habenda ratio. Bucolici verſus Theocritei, nonnulli etiam in editionibus obſcurati, ſi forte requiſiveris, facile potuerunt deſignari. Severiores diem mihi in his nugis periiſſe criminabuntur:

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.

Verſus pentametri, quos in Eidyllio legimus octavo, in carmine *Theocriti* Bucolico non poterant ſedem reperire: plerique autem dactylici, qui hos comitantur, aliique in hoc Eid. non pauci, adeo ſunt invenuſti, ut ſaepe mirer, fraudem non fuiſſe ab acutis hominibus detectam. Simplicitas naturae et merum rus mihi quidem in *Theocrito* nunquam diſplicuere; ſed umbratiles non placent ineptiae. E multis unum indicium attingam, quo ſe prodiderit ſorex. Quae hodiedum noſtratibus, eadem Siculis fuit ruſticis et Italicis conſuetudo, ut animalia ſuis nominibus, potiſſimum a colore ductis, internoſcerent, et, veluti ſui eſſent generis, familiariter alloquerentur: apud *Theocritum* nominantur ἁ Κισσαίθα I, 151. ὁ Κράκων III, 5. ὁ Λέπαργος IV, 45. ὁ Λευκίτας V, 147. Vide mihi amabilem Laconis ſervuli ſimplicitatem, qui in Eidyll V 103. caprae, cum marito paulo petulantius ſubſultanti, arietis alibi paſcentis modeſtiam commendat his verbis: XVII.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Ταυτεὶ βοσκασεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.

ſic legendum puto: per τὸν Φάλαρον canem intellexit *Heinſius*, deceptus ab eo, qui in VIII de quo agimus Eidyllio v. 27. poſuerat: ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ. Si vel aptum eſſet cani nomen, *Theocritus* canis omiſſa mentione ſcripſiſſet: ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ. ut *Virgilius*, Ecl. VIII, 107. *Hylax in limine latrat.* Praeter reliqua canum nomina memoratur *Ovid.* III. Metam. v. 224. *acutae vocis Hylactor.* Noſter vero, ut verſiculum fulciret, praeter morem Poëtae adiecit, ὁ κύων· ſed *Theocriteus* ille Φάλαρος *aries* fuit, non *canis*. Ecce Tibi iterum ſpuriorum verſuum in no-

ſtro carmine architectum, qui mirificam credidit ſe adſequutum ſimplicitatem, quum poſuerat v. 65. et 66.

Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Haeccine tanquam Theocritea placuiſſe *Vavaſſori?* Dum alterum verſum edolaret, cogitabat *Homericum* illud ſuum: Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν — Quantam habet ele-
VIII. gantiam οὕτω βαθὺς ὕπνος, et mox repetitum κοιμᾶσθαι βαθέως; Legerat apud *Lycophronem* (nam tenebricoſa ſcripta ſummo opere mirabatur id genus hominum, in quibus docte, ſcilicet! poſſent argutari,) *vulpeculam* dictam λαμπουρίδα. Poſuit itaque Ὦ Λάμπουρε κύων·

Et tum mirifice ſperabat ſe eſſe locutum.

ſimiliter in verſu 86. dixit τὰν Μιτύλαν αἶγα. De ſingulis verſibus, qui mihi quidem in hoc carmine non videntur genuini, ubi id Tibi haud diſpliciturum cognovero, proximis literis agam explicatius. Illud interea non illibenter intelliges, praeter verſus, ſupra poſitos, alios etiam duos ex hoc carmine, ſed ab editis non parum diverſos, in Florilegio ſuo poſuiſſe *Stobaeum.* Inſpice, ſi placet, v. 63. et 64. quos hac ratione ſcriptos e *Theocriti* Bucolicis profert *Stobaeus*, Tit. LVII. p. 453.

Φείδευ τῶν ἀρνῶν, φείδευ, λύκε, τῶν ἐρίφων μευ·
Μηδ' ἀδικῇς μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτέω.

Hos leviter mutatos Poëtae Bucolico adſcripſerim; *Theocrito*, an alteri, non facile dixerim: nam, quamvis huius ſaepe meminerim, ſi quis aliquando contendere voluerit, ne unicum eſſe in Eid. VIII. verſum *Theocriti*, et genuinos *Moſcho* potius attribuendos; hunc minime deterreat viri optimi, cuique in hac *Pythagoreorum* clade plurimum debemus, non contemnenda auctoritas: nam et *Moſchi* Europam ſub nomine *Theocriti* citat *Stobaeus*, p. 391. v. 37. et ex aliis Eclogis, quas *Heinſius* ceterique viderunt non eſſe *Theocriteas*, nonnulla protulit, veluti *Theocritea;* quales ſunt, Ἀΐτης, Ὀαριστὺς, et Κηριοκλέπτης, ſive XII, XXVII, et XIX. Ex his tribus Eclogis, ſi calculos

recte poſui nihil attulit *Euſtathius* in ſuis ad *Homerum* XIX.
commentariis; qui e ſingulis ſedecim Eidylliis, prout in editione *Heinſiana* proſtant, primis, excitavit *Theocritea*, praeterquam ex *Aïte*; nihil autem, quod meminerim, e reliquis carminibus, quae in noſtris editionibus nomen praeferunt *Theocriti*, niſi ex XXII, XXIV, XXVI. et e *Fiſtula*. Hoc poſui, *Rövere* Eruditiſſime, re quam diligentiſſime explorata: et tamen fieri facile poteſt ut quidpiam omiſerim, dum verſabar in *Euſtathio*, de *Bucolico* non magis cogitans, quam de ceteris. Ex Ecloga, de qua egimus, octava, ultimum verſum ad Od. A. p. 71. v. 7. attigit *Euſtathius*; verſum autem 87,

Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ,

non tantum reſpicit ad Il. O. p. 1022. v. 25. ſed paene totum protulit ad Od. I. p. 349. v. 20. ut oſtenderet, *τὸν ποιμενικὸν γαυλὸν* a *Theocrito* dictum fuiſſe Ἀμολγέα· Verum ne *inpletum* quidem illud *mulctrale* videtur *Theocriti*, qui *πέλλας* noverat et *γαυλὼς* I, 26. V, 58. utrobique notaverat *Scholiaſta*, *mulctralia* vulgo vocata *ἀμολγέας*· ad priorem locum nunc perperam vulgatur *ἀμολγὲς*. Qui carmen XXV, minime *Theocriteum*, pepigit, forte conditor carminis, quod ſub nomine Megarae *Moſcho* ſolet adſcribi, v. 106. *ἀμόλγιον mulctrale* nominat. *Clitarchus* apud *Athenaeum*, ex eruditorum ſcriptis nuſpiam *ἀμολγέα* memorantem, XI. p. 495. c. obſervat, *mulctrale*, in Lingua communi *ἀμολγέα*, a Theſſalis dictum fuiſſe Πελλητῆρα· *Heſychius* invenerat, ut puto, in *Clitarchi* Gloſſario, Πελλαντῆρα, quod praetulerim: qui proxime apud *Athen.* citatur *Philetas ἐν ἀτάκτοις* (mendoſe ſcribitur ἐν Ἀττικοῖς p. 467. F.) minutum quoddam *mulctrale* adnotaverat, quod diceretur Ἄμφωτις, in *Caſauboni* Anim. XI. c. IV. XX.
p. 783. v. 38. Neminem autem dederis Grammaticum, qui in *Theocriteis* ſuis invenerit *τὸν ἀμολγέα*, praeter unicum *Euſtathium*; de quo pace Tua pauca interſeram, ab inſtituto non aliena. — Protulit ſcilicet *Euſtathius* nonnulla ſub nomine *Theocriti*, quae cum certe ſint *Theocritea*, in illis carminibus, quae ad nos pervenere, non reperiantur; neque tamen *Euſtathius* deperditum vi-

detur legisse carmen *Theocriti*, aut ullius veteris Poëtae, quod nobis nunc perierit. Credo saepe aliis evenisse, quod mihi olim accidere memini: perlustrato indice Auctorum, quos *Eust.* citat, *Hudsoniano*, in primo Vol. Bibl. Gr. *Io. Alb. Fabricii* p. 306. mirabar, seculo XII. tantum bonarum rerum superfuisse: videbam passim decantari diffusam *Eustathii* lectionem, et *multiplicem doctrinae copiam*, non a laudatoribus duntaxat, sed et ab iis qui scribunt cogitate, nuper valde celebratam ab *Eustathii* interprete laborioso, *Alexandro Polito* Florentino: sed re explorata, collaudare coepi utilissimam viri optimi diligentiam; prior autem ista persuasio indies minuebatur; inprimis postquam pervenissem ad cubilia, in quibus pleraque invenerat *Eustathius*. Tandem credidi, e centenis, quorum testimoniis utitur, legisse paucissimos, et praeter Grammaticorum scripta nihil adeo, quod ad nos non pervenerit. Centenos dicebam citatos; et nominantur profecto plurimi praeter illos, quos in indicem retulerat *Hudsonus*; quales sunt: *Aeschines*, *Anaxagoras*, *Anicetus*, *Anticlides*, *Aristias*, *Artemidorus*, *Artemo Milesius*, *Automedes Mycenaeus*, ceterique magno numero. Inter
XXI. centenos istos Auctores, Comici citantur, praeter *Aristophanem*, triginta aut etiam plures; certe sequentes: *Alexis*, *Amphis*, *Anaxandrides*, *Anaxilas*, *Antiphanes*, *Araros* (Ἀραρὼς, sic enim scribendum pro ἀραρὸς, ad Il. Σ. p. 1209. v. 1. non *Aratus*, quae inconsiderata erat nonneminis coniectura: quatuor versiculis, quos ibi profert *Eust.* ex *Athenaeo*, hic index praefigitur apud *Athen.* XI. p. 471. E. Ἀραρὼς ἢ Εὔβουλος ἐν Καμπυλίωνι), *Aristias*, (ad Il. O. p. 1020. v. 37. senarius apud *Eust.* et in Epitome *Athenaei*, II. p. 60. B. minus emendate scriptus sic erat reficiendus:

Μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον.

Aristiam Comicum fuisse ante *Fabricium* ostenderat *Th. Gatakerus*, A. M. P. cap. V. p. 452. D.) *Archippus*, *Cratinus*, *Diocles*, *Diphilus*, *Ephippus*, *Epicharmus*, *Eubulus*, *Eupolis*, *Heraclides* (ad Od. Δ. p. 144. v. 46. ex *Athenaeo*, XII. p. 532. E. qui ne ipse quidem *Heracli-*

dae legerat comoediam, ῥῆσιν ibi depofitam repetens, ut arbitror, e *Theopompo* hiſtorico), *Hermippus*, *Menander*, *Menecrates*, *Mneſimachus*, *Nicoſtratus*, *Pherecrates*, *Philemon*, *Philippides*, *Philyllius*, *Phrynichus*, *Plato*, *Strattis*, *Teleclides*, *Theopompus*, *Xenarchus*. Qui tot Comicos, plerosque ſatis frequenter, laudat, nullam tamen legerat Comoediam, ſive Tragoediam, quae perierit. Ex hoc ſpecimine poterit de reliquis iudicari. Comicorum iſtorum verba pleraque deſcripſit *Euſtathius* ex *Athenaeo*, qui ſolus praeterea quorumvis Auctorum loca, et alia centena ipſi ſubminiſtravit. Diligens *Herodoti* lector, Geographica hauſit e *Strabone* et e *Stephano Byzantino*, in quo diverſis adpellationibus deſignando pariter ludit, ut in *Archeſtrati* carmine *Athenaeus*. His XXII.
adde *Apionis* et *Herodori* in Iliada, aliorumque vetuſtiſſima in utrumque Poëma Scholia; copioſa *Aelii Dionyſii*, *Pauſaniae* et aliorum aliquot Lexica; perpaucorum Technicorum, *Heraclidae Alexandrini*, et *Herodiani* ſcripta; fontes habebis, quibus ſolis longe maximam commentariorum partem derivaverit. Sed Poëtas ſuperſtites plerosque legerat diligentiſſime; et e deperditis quorundam carminibus, quae repererat apud Grammaticos, fragmenta profert, quae fruſtra quaereremus alibi: ſaepenumero etiam melioribus Poëtarum codicibus uſus, eas indidem depromit lectiones, quibus ingenioſiſſimus non eſſet excogitandis. Ut in orbem redeam, verſum et hemiſtichium e *Theocriti* Berenice, carmine deperdito protulit *Euſt*. ad Il. Π. p. 1088. v. 12. verum haec et reliqua, quae ibi leguntur, ex *Athenaeo* non nominato transſcripſerat. Quinque verſus e Berenice *Theocriti* cuſtodivit *Athenaeus* VII, p. 284. A. quos ita emendatos deſcripſere *Scaliger*, *Caſaubonus*, et *Heinſius*, ut tamen eorum primum,

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγρεσύνην τε καὶ ὄλβον,

pace Magnorum virorum ſic omnino corrigendum cenſeam:

Κεἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσύναν τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλός.

Pervulgata ſunt *εὐαγρεῖν* et *εὐαγρία· εὐαγρίην — ἐξ ἁλὸς* dixit *Alpheus Mityl.* Anthol. VI c. XI. ep. 15. Qui *εὐαγροσύναν* mecum receperit in verſum *Theocriti*, haud ſane tuebitur *αἰτεῖται*. Nuspiam alibi memini me legere citatum a Grammatico deperditum carmen Theocriti, cuius Eidyllia paſſim adpellatione *Βȣκολικῶν*, nonnulla tamen
XXIII. ſuis etiam nominibus deſignantur. *Theocritus ἐν ταῖς Φαρμακευτρίαις* citatur *Euſtathio* Od. Ξ. p. 554. v. 18. *ἐν Ἀδωνιαζȣσαις Euſt.* et *Schol.* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 1128. Ecloga VII. Theocritearum vocatur *Λυκίδας ἢ Θαλύσια, Etymologo*, p. 273, v. 42. Carmen XVI, inſcriptum *Χάριτες ἢ Ἱέρων*, iſto nomine laudatur apud *Hermogenem περὶ ἰδεῶν* II, c. IX. p. 452. In *Schol. Apollon. Rhod.* I, v. 1236. *Hylas* citatur; et *Hymnus in Caſtores* a *Schol. Ariſtoph.* in Plutum v. 210. Supra dicebam nuspiam etiam apud Grammaticos dictiones occurrere *Theocriti*, quae credi poſſent e carmine quod perierit repetitae. Duae tamen *ῥήσεις* citantur veluti Theocriteae, quae certe non leguntur in ullo carminum *Theocriti*: earum prima ſic poterat concinnari,

ἀμφιφορεὺς νεοτευχής.

altera ſic proſtat:

Ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν.

Evincam neutram *ῥῆσιν*, non tantum non a *Theocrito*, ſed nec ab ullo Poëta profectam. Verſus eſt *Ariſtophanis* in Acharn. 218.

Νῦν δ' ἐπειδὴ στεῤῥὸν ἤδη τȣμὸν ἀντικνήμιον.

ad iſtum verſum hoc legitur Scholion: *Στεῤῥὸν, σκληρόν· ἀντὶ τȣ γεγηρακὸς καὶ αὖον. ὥσπερ κατὰ ἀντίθεσιν ἐπὶ τῶν ἀκμαζόντων, χλωρόν. Θεόκριτος, Ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν, ἀντὶ τȣ ἀκμαίων νέων.* Itaque novum, ſi Muſis placet, adipiſcemur *Theocriti* hemiſtichium,

Ποιηταὶ δὲ λόγων χλωρῶν, —

Amaranto, *Munato*, ceteriſque, qui in *Theocrito* illuſtrando ſe exercuerant, prorſus, ſat ſcio, inauditum: et haec ſine dubio fuerit iſta e Theocrito *χρῆσις*, quam nus-

piam ſe legiſſe meminerat *Heinſius*, dum in ultimo Lectionum *Theocr.* capite verſaretur. Sed nec *Scholiaſten* iſta legiſſe patuiſſet *Heinſio*, ſi easdem literas pro ſuo iure paulo aliter collocaſſet, ποιητ αι δελ ο γων χλωρων. Verum apage mihi iſtas inanias, et earum loco depone exquiſitam formulam, qua carmen ſuum XIV. claudit *Theocritus*, Dorice ſcriptam: xxiv.

— ποιῆν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Et alibi *Poëtae* alienum locum occupant; et eſt mihi graviſſimi ſcriptoris locus ad manum, in quo a librariis callidi ſaepe nebulones θύται memorantur, cum ποιηταὶ poni debuiſſent. *Horatii genua virentia* et γόνυ χλωρὸν compararunt *Lambinus* et *Caſaubonus*; neuter vero monuit integram loquendi formulam *Theocriti* feliciſſime fuiſſe ab *Horatio* expreſſam his verbis, eodem ſenſu poſitis, in Epod. XIII. v. 3. et 4.

rapiamus, amice,
Occaſionem de die, dum virent genua.

Scholiaſtae verba facile nunc poterunt ad ſinceram lectionem accommodari; ſcripſerat enim ſine dubio: Θεόκριτος, ποιῆν τι δεῖ οις γόνυ χλωρόν· αντὶ τȣ ἀκμαῖον καὶ νέον. Dictiones Theocriteas, in ſuo codice forte iam mendoſas (ποιῆν τι δεῖ οἷς) non attigit *Suidas*, in v. Στερρὸν ἀντικνήμιον, ubi reliqua Scholiaſtae verba deſcripſit. *Kuſtero*, *Suidam* et *Ariſtophanem* tractanti, *Theocriti* verſus non fuit ad manum, e quo χλωρὸν γόνυ tribus in locis protulit *Euſtathius* ad *Hom.* Il. K. p. 755. v. 13. Il. Φ. p. 1325. v. 13. et Od. I. p. 555. v. 37. Iſta correctio, momenti, ſi quis ita velit, perparvi, non tamen videbitur nullius. Nuper alibi locorum edidere *Theocritum* τὴν θείαν γραφὴν *illuſtrantem*: Poterat forte tandem oriri, qui Ποιητὰς λόγων χλωρῶν interpretaretur *Poëtas carminum iuvenilium*, et ad illud ſuum figmentum, praeter alia laborioſe congeſta, *Phavorini Camertis*, cuius grandi Lexico ſine magno detrimento careremus, advocaret auctoritatem, χλωρȣς λόγȣς e corrupta ſcholii lectione commemorantis. Sed videamus an alterum illud, xxv.

ἀμφιφορεὺς νεοτευχὴς,

ſimili poſſit modo profligari: in Etymologico M. p. 93. v. 20. haec leguntur: Ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον, ὥς φησι Θεόκριτος, Ἀμφορεὺς νεοτευχής. hoc certe locum non potuit in verſu bucolico reperire, ſed ſi voci Ἀμφορεὺς formam induas veterem et Heroici carminis Poëtis uſitatam, nihil prima ſpecie videtur obſtare, quominus crederemus cum *Fred. Sylburgio*, *Theocritum* ſcripſiſſe,

— ἀμφιφορεὺς νεοτευχὴς,

ſive potius, — νεοτεύχεα ἀμφιφορῆα.

Verum planiſſime poſſum adfirmare, neutrum eſſe Theocriteum, praeterea veterem Grammaticum, pro ἀμφορεὺς νεοτευχὴς, olim poſuiſſe Ἀμφῶες νεοτευχές. Hoc erat *Theocriti*, paſtoralis poculi deſcriptionem ordientis paene nimis luxuriantem, in Eid. 1, 28. ibi βαθὺ κισσύβιον laudat,

Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον,

non temere ſuum illud capacius κισσύβιον eo etiam commendans, quod fuerit Ἀμφῶες· nam vulgo ruſticorum iſte ſcyphus parvulus erat et μόνωτον ποτήριον, uti tradit *Philemon* Gramm. apud *Athen.* XI, p. 467. qualis Κώθων
XXVI. Spartanorum, ſi vitam ſpectes domeſticam, ruſtica ſimplicitate viventium; de quo cum notaret *Io. Meurſius*, illud tamen non animadverterat, in verbis *Polemonis* apud *Athen.* p. 484. c. pro κώθωνα μόνον τὸν ῥαβδωτὸν, legendum eſſe κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτόν· Duabus auribus inſigne poculum, vulgo Ἄμφωτον, *Theocritus* dixit Ἀμφῶες. Nunc audi quaeſo *Etymologum*, ſic ſcribentem in v. Οὖας p. 639. v. 1. Ὄας — ὖς· καὶ κατὰ Δωριεῖς ὦς. τὸ δὲ, Ἀμφῶες νεοτευχὲς, παρὰ Θεοκρίτῳ γίνεται οὕτως· ceteris non indigemus; cum illa ſatis oſtendant eadem Theocriti verba olim fuiſſe lecta in altera nota, hoc modo reſtituenda: Ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον· ὅπερ φησὶ Θεόκριτος, Ἀμφῶες νεοτευχές. Rectius dixiſſet τὸ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχον· ſed ſimiliter legitur in *Cyrilli* Lexico, cuius haec eſt in libro Leidenſi nota: Ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον· ξεστῶν κδʹ ἢ ἀσκίον. Amphora Romana, ab Attica diverſa, cum ſextarios ceperit octo et quadraginta,

videtur *Cyrillus* cogitaſſe τὸ ἡμιαμφόριον. Sed dixeram daturum me nonnulla in *Theocritum* obſervata. Huius elegantiſſimum et vere bucolicum Eidylium tertium ſaepius lectum obſecro Te ut nunc tamen relegas: carmen eſt amatoris deſpecti, vehementi cum affectu decantatum a comaſte ante antrum Amaryllidis, eius rei gratia, ut, ſi pote, ſuperbientis dominae faſtidia minueret, eamque ad amorem ſui flecteret. Nunc vide quaeſo, potueritne a *Theocrito* poni verſus 19 et 20.

Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ſequitur illico,

Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς· XXVII.

Qui legitur in Eid. octavo verſus 77. eſt in Eid. IX, 7. et hinc fuit in alterum locum translatus: idem iudico de v. 20. Eid. III.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

is e Carmine XXVII. repetitus, et in noſtro, mea certe ſententia, fuit depoſitus in locum Theocritei, qui legi non potuerit. Sed nec priora huic ſedi congruunt. Stabat comaſtes ante fores Amaryllidis clauſas; videre tantum dominam deſiderabat, v. 37.

Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν;

Si dixiſſet noſtro in loco: Νύμφα, πρόσπτυξαί με, non utique ſe αἰπόλον nuncupaſſet, quaſi vero iſthac adpellatione formoſae ſe redderet Amaryllidi, caprarii et nomen et foetorem faſtidienti, commendabilem: ubi praeceſſerat πρόσπτυξαί με, ſequi non poterat ὥς τυ φιλάσω· mitto reliqua: tandem *deſpiciendi* notio noſtro loco tantum convenit. Hae rationes effecerunt ut credam, et hoc minus dubitanter, intermedia quaedam *Theocriti* deeſſe; verbum autem vulgatum ſic emendari debere,

Νύμφα, προσφθύσδες με τὸν αἰπόλον . . . . .
. . . .
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς·

me caprarium despicis: ſupra, v. 7. ἦ ῥά με μισεῖς;

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

Illud Προσφθύσδες pro vulgari προσπτύεις poni potuit, more *Theocriti*, qui in Eid. II. v. 62. ſcripſit:

XXVIII Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιος ὀστέα πάσσω.

atque illud etiam adhibuit VII, 127. *Euſtathius* ad Od. A. p. 22. v. 9. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν ἀντὶ τῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. Haec loca *Theocriti Virgilio* obverſabantur in Ecl. II, 19.

Deſpectus tibi ſum, nec qui ſim quaeris, Alexi.

Amatorum autem, qui fuerant decepti, carmina continentur *Calpurnii* Ecloga tertia, quarta *Nemeſiani*, *Virgilii* ſecunda, et octavae parte priori, quam v. 16.

Incumbens tereti Damon ſic coepit olivae:

Theocritus dixerat Eid. III, 38.

— ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς.

In duabus iſtis Eclogis *Virgilius*, ſemper inimitabilis, Theocriteas eiusdem argumenti expreſſit ſecundam, tertiam, et undecimam. Quando fortaſſe loci Theocritei ex Eidyllio tertio nimia videtur iſta mutatio, minuta quaedam conſectabor in quinto carmine: ſic iurat Lacon, v. 14.

Οὐ μὰν, ὂ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὂ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος:

ſic certe corrigendum cenſeo pro vulgatis,

Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον —

et formulam iurantium uſitatam, ὂ μὰ, ab hoc loco alienam arbitror. Theocriteae ſunt formulae: ὂ δᾶν, IV, 17. et VII, 39. οὐ νύμφας, IV, 29. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, VI, 22. Recte, inquies, ſed qui carmen XXVII, non Theocriteum, elegantiſſimum tamen, habes in numerato, iſtius mihi carminis v. 35. excitabis,

XXIX. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα·

ſuſpi-

Sufpicor huius verfus memorem quempiam noftrum iam olim corrupiffe. Hoc in loco fcribere quidem potuiffet Poëta, αὐτὸν τὸν Πᾶνα, fed Pana, quem peculiari defignabat *litoralis* ἀκτίω nomine, non fane dixiffet in eodem verfu αὐτόν. Praeterea triplex requiri videtur negatio; quod et Tibi apparebit, Comatae et Laconis, fibi invicem acerbe refpondentium, concertationem confideranti: ex emendatione mea triplici negatione dicta firmaverat Lacon; ϰ toties repetitum adhibet Comatas v. 17. et 19.

Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, Νύμφας,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

hoc in loco, pro ϰτ' αὐτὰς, pofui ϰ ταύτας, ne litera quidem mutata; et in hoc carmine multa, quamvis in tertio plura, pendent ab actione. Comatam, dum dicebat,

— ϰ ταύτας τὰς λιμνάδας —

digito monftraffe fufpicor proximam Nympharum domum, five facellum, aut certe

— Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα.

quae *Leonidas* memorat Tarentinus in epigrammate: fed facellum, ne me vanum putes coniectorem, *Virgilius* refpexit, dum tractabat hunc locum Ecl. III, 9.

Novimus et qui te
Et quo (fed faciles Nymphae rifere) facello.

Ad eiusdem Eidyllii quinti verfum 109.

Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

haec leguntur in Scholiis: τετραχῶς καὶ τᾶτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· quae, nifi fallor, verba funt *Zachariae Calliergi*, varias Codicum fuorum lectiones passim notis veterum Grammaticorum interferentis: ea verba haec proxime excipiunt: οἷον ἆβαι, ἀντὶ τᾶ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζεσαι. fed fola vox ἆβαι, five quamcunque fubftituas difyllabam, nunquam poterit iftam admittere fignificationem. Videtur Grammaticus in ifto verfu legiffe: XXX.

— ἐντὶ παρ' ἅβᾳ.

ἄμπελοι παρ' ἅβᾳ, dici potuerunt ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζεσαι,

a veteri Grammatico, qui moris meminerat ſcribendi, quo praepoſitiones eleganter adhibere ſolet *Theocritus*, quemque variis in locis attigit *Heinſius*. Idem *Calliergus* voculam e Codicibus ſuis ſubminiſtrat Laconicam, certe Doricam, et in quatuor huius Eidyllii locis reponendam: ubi Lacon loquitur v. 32.

Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.

haec proſtat nota: τὸ τᾶδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται Τεῖνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς. ubi communis forma τῇδε legitur in contextu v. 118. notatur: γράφεται καὶ Τεῖνδε. nuspiam alibi putem a *Theocrito* hanc voculam uſurpatam, quam iſtis in locis, et v. 50. et 67. omnino reſtituendam cenſeo. Loquuntur hoc in carmine Lacon et Comatas, greges heriles agitantes in fertilibus campis Thurios inter et Sybarin; in argumento Comatas ſervus fuiſſe dicitur Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτα, Lacon autem Θουρίου Συβαρίτα· in Scholiis legitur Θουρίου Συβαρίτου· itaque hero Laconis nomen fuerit *Thurii?* haud opinor: ſcripſerat, certe ſcribere debuerat Grammaticus: ὁ ποιμὴν Λάκων Συβάρτα τοῦ Θουρίου νέμει τὰ θρέμματα. Audi Comatam ore *Theocriti* loquentem v. 72.

xxxi. Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

erant enim hac certe tempeſtate Thurii a Sybaritis diverſi. Servulus autem Lacon, ex agro natali fuerat, ut puto, in haec loca *Lacedaemoniumve Tarentum* deportatus: id ut credam, nomen facit ſervile *Lacon*, a parentibus homini non magis inditum, quam illud *Japygis*, puero, in verſu *Antiphanis* memorato apud *Athen*. X. p. 423. E.

Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρασον εὐζωρέστερον.

De iſtiusmodi nominibus Te non praetereunt, quae notarunt *Henr. Stephanus* in Append. de Dial. Att. p. 205. et *Tib. Hemſterhuſius* ad *Luciani* Timon. p. 132. 133. et ad argumentum Pluti *Ariſtoph*. Haec quo ſpectent iam praecepiſti: et alibi ſaepenumero Laconem more ſuae gentis loquentem facit *Theocritus*, et hanc etiam voculam

censeo fuisse Laconicam, unica litera auctiorem, quam forma fuit vetus, antequam litera Ionica reciperetur in usum, omnibus communis, Τεῖδε. veteris scribendi consuetudinis vestigia remanserunt in istiusmodi voculis Doricis nonnullis; quales sunt τηνεὶ, ταυτεὶ, πεῖ. quae ad normam recentiorem scribi debuerant τήνῃ, ταύτῃ, πῇ. Vererer equidem, ne haec talia levia diceres, neque satis digna quae Tecum communicarentur, nisi nossem quanto opere iis omnibus delecteris, quae faciunt ad veterum monumentorum intellectum. Igitur, Te non nolente, pergam in instituto, quanquam ista dissertationi potius quam epistolae conveniant. Nisi praeferas Τεῖνδε, certe Τεῖδε apud *Hesychium*, ubi vulgatur Τῇδε, ἐνθάδε, reponi debere monstrat literarum series, non raro sincere lectionis, frequenter etiam errorum *Hesychii* fidelis index. In eodem libro legitur adnotatio memoratu dignissima: Τί xxxii. δαὶ, τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ, Κρῆτες, Βοιωτοὶ δὲ ἐνθάδε· Ἀττικοὶ, διατὶ δή. Tibi, qui minimum vicies apud *Aristophanem* legeris τί δαί; quod scribit de Atticis non poterat novum videri; ut interea tamen centenis permirum fuerit visum, quod ait, Boeotos τί δαὶ posuisse pro ἐνθάδε. si cupis Boeotum audire sua loquentem dialecto, prodeat ex *Aristophanis* Acharn. v. 912.

— τί δαὶ κακὸν παθὼν
Ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρω καὶ μάχαν;

Viden' adeo sermone et ingenio dissonos a vicinis Atticis hac tamen in formula non discrepasse. Quid itaque nobis narrat *Hesychius?* Credo, antiquum obtinet, diversissima, sed eodem ferme sono pronuntiata, τί δαὶ, et τεῖδε, male permiscendo. Possent autem a ceteris seiungi, Τεῖδε, ἐνθάδε· Κρῆτες καὶ Βοιωτοί. quanquam et illi τυίδε dixerint. *Hesychius*: τυῒ, ὧδε· Κρῆτες. et Τυίδε, ἐνταῦθα· Αἰολεῖς. ita enim *Fulv. Ursinus* et *Is. Vossius* recte scripserunt pro Τύδαι· proderit illud huic glossae reficiendae, quae legitur infra: Χίδαι, ἀντὶ τȣ̃ Κρῆτες· ego quidem libenter correxerim *Hesychii* peccatum, reponendo Τεῖδε, sive Τυίδε, ἀντὶ τȣ̃ ὧδε· Κρῆτες· ista duo tantum distant, quantum vulgata τῇδε et τῶδε· hoc enim, ante usum literae ω,

ΤΟΙΔΕ, et Aeolice, υ pro ο poſito, Τυῖδε pronuntiabatur. In *Heſychium* noſti nihil dicere me inclementius, cuius errores graviſſimi ipſi *Bentlejo* plurimum boni pepererint. Huius generis nonnulla commemorandi deinceps recurret occaſio: nunc malo Theocritea quaedam perſe-
XXXIII qui: ſed iſta via, qua coepi, ſi pergerem per ſingula *Theocriti* carmina, liber excreſceret: nunc igitur carptim quaedam loca attrectabo, et quidem ὕστερον πρότερον. Qui ſuperbiam ponere recuſaverat, alteri nunquam non duris moribus inſultans, quo modo animum vultu prodiderit, his verbis exprimitur in Carminis XXIII, v. 13. 14.

> Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
> Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος.

quid ſententia poſtulet non eſt ad intelligendum difficile: *Ovidius*, ubi Theocritea videtur perſequutus veſtigia, ſic cecinit XIV. Metam. v. 714.

> *Spernit et irridet: factisque immitibus addit*
> *Verba ſuperba ferox.*

Sed negari non poteſt, latere Poëtae ſententiam in verbis perverſe ſcriptis:

> Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος.

Is, quem Tu facile coniectando adſequeris, hunc mihi locum aliquando commendavit, in quo vires periclitarer: Huius monitu animoſum primo tentamine partem veritatis credo me detexiſſe: corrigebam autem:

> — φεῦγε δ' ἀποπρὸ
> Ὑβρίκτας, ὀργὰν περιειμένος.

Ille Noſter, rogatus a me, quid de hac coniectura ſentiret, correctionem ſibi placere humaniſſimis verbis reſcripſit, ita tamen, ut vulgatis ἀπὸ χρὼς eam maluerit accommodari, ſcribendo: Ὑβρίκτα, ὀργὰν περιειμένῳ, ipſum illum *vocalium concurſum virtutis aliquid habere* veriſſime iudicans. Nunc Tu haud cenſebis dubitandum, quin egregium locum facili medicina refecerimus, atque adeo
XXXIV quin ſcripſerit *Theocritus*:

Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὑβρίκτᾳ, ὀργὰν περιειμένῳ.

Illud ὀργὰν περιειμένος ex Homerico ἀναιδείην ἐπιειμένε similibusve graviter expressum. Qui vulgo ὑβριστὴς, Dorice dicebatur ὑβρίκτας· huiusmodi a Doricis formis in ίσσω et άσσω, vel ίσδω et άσδω, derivata leguntur apud *Theocritum* Μελίκτας, IV, 30. Συρίκτας, VII, 28. et, pro βουκολιαστὰς reponendum, Βουκολιάκτας in Eid. V. 68. his accedant duo significationis adfinis Φορμίκτας, et Μουσίκτας· quorum illud in *Pindari* Pyth. IV. 313, et in *Bianoris* epigr. Anthol. I, c. XL. 6. Μουσίκτας apud *Hesychium.* Huius Lexicon plurima subministrat similia, eo diligentius adnotanda, quod eorum ratio viris Doctissimis saepenumero non satis fuerit perspecta. *Ovidii* versus supra positos excipiunt sequentia:

Non tulit inpatiens longi tormenta doloris
Iphis; et ante fores haec verba novissima dixit:
Vincis, Anaxarete.

Paene convertit Theocritea in hoc carmine XXIII, 16.

Λοίσθιον ἐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις.

Verum negabis Poëtam scripsisse τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας. Quid si corrigeremus

Λοίσθιον ἐκ ἤνεικε τὰ πυρφόρα τᾶς Κυθερείας.

τὰ πυρφόρα, nempe βέλη, *tela* sunt Veneris *ignifera*, quae supra v. 5. dixerat πικρὰ βέλη· Cyclops, Eid. XI. 15.

ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον,

nostro hac in parte non fuit dissimilis, nisi quod ille cantillando fallere valuerit amorem Galateae, cum hic contra non tulerit *longi tormenta doloris.* Cupidinis arma, quae πυρὶ πάντα βέβαπται, Veneri saepe tribui pernosti. Venustum hanc in rem epigramma 193. L. VII. Antholog. tanquam ineditum descripserat *Scaliger* e Codice Ms. Cupidinis πυρφόρος ἰοδόκη *Alcaeo* celebratur Epigrammatogra- XXXV.

pho, Anthol. IV, c. XII. ep. 45. et quamvis fortiſſimus captus fuiſſe dicitur Achilles *πυρφόρων — ἴυγγι τόξων*, *Lycophroni*, v. 309. 310. Nec tamen iſtam coniecturam temere tanquam veram venditaverim. Lubet aliam eiusdem generis ſubtexere, ut Te ſaltem excitem ad veritatem inveſtigandam. Quoniam cum hoc carmine habet aliquam adfinitatem Hylas *Theocriti*, huius Eidyllii XIII. tentemus verſum 64. ita vulgatum:

Ἡρακλέης τοιῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο·

Non ignoro, *Valerium Flaccum*, cuius aliquot loca, in ultimis quas ad me dediſti literis, commode ſanaſti, de Hercule ob Hylam aeſtuante ſic ceciniſſe, ut videri poſſet non ab *Apollonio* tantum, ſed et a *Theocrito* nonnulla mutuatus III, 581.

volucri ceu pectora tactus aſilo
Emicuit Calabris taurus per confraga ſeptis,
Obvia quaeque ruens: tali ſe concitat ardens
In iuga ſenta fuga.

forte quis *iuga ſenta* cenſeat comparari poſſe cum iſtis *ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις*, quae mihi quidem non placent. Novi, qui coniecerit aliquando, legendum, *ἐν ἀτρίπτοισιν ἀταρποῖς*· hoc ſi genuinum videtur, cui debeatur, in-
XXXVI
dicabo. Interea ponam, quid mihi inciderit: ſed ante efficiam, ut commentum veroſimile appareat. Myſiam elegerant Heroës Argoae navi ſtationem; ſubierat illa *τὸν Κιανὸν κόλπον*, *Scylaci* memoratum p. 55. Oppidi vicini cives et fluvii cognominis accolae dicebantur *Κιανοί*. Iam reſpice *Theocritei* carminis v. 30. et *Apollon. Rhod.* I, 1177. quo loco de Cio agentes uſi ſunt *Caſaubon.* ad *Strabon.* XII. p. 845. et *Salmaſ.* in *Plin.* Exercit. p. 877. Dum in Cianorum terris ſe recrearent Argonautae, Thiodamanteus Hylas, Herculis miniſter, domino periit. Unius *Dionyſii* verba ſubiiciam e Perieg. v. 805.

— οὔρεα Μυσίδος αἴης
Ἡχί περ ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα,
Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἡρπάξατο Νύμφη,
Ὀτρηρὸν θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.

Hylam cum irrito labore quaeſiviſſet in *Cianorum* terris Hercules, interpoſita iurisiurandi religione polliciti ſunt *Ciani* (*Apollon. Rhod.* I, 1352.) ab Hyla perveſtigando nunquam ceſſaturos ſe; atque illud etiam feſtis diebus eam in rem inſtitutis, quod e *Strabone* XII, p. 845. B. et e *Suida*, in Ὕλαν κραυγάζειν, licet aeſtimare, diutiſſime obſervarunt: *Apollonius Rhod.* I, 1354.

Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοί.

Iſtum verſum turpis menda occupavit apud *Etymologum* p. 512. v. 40. Κίος — τὸ ἐθνικὸν Κιανός·

Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν Παρύλαν ἐρέουσι Κιανοί.

idcirco protinus eluenda, ne quis *Parylam* comminiſcatur. Nunc forte dices recte coniectaſſe me, et *Theocritum* pro ΑΚΑΝΘΑΙΣ ſcripſiſſe ΚΙΑΝΟΙΣ. hoc ubi dederis, facile conficiam legendum: XXXVII

Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρύτοισι Κιανοῖς
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο.

In carmine *Theocriti* XV. mirabilis eſt ἀφέλεια, et imago muliebris ingenii ad vivum expreſſa. Quum de more mulierum Praxinoae τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα laudaviſſet Gorgo, roganti quantum inpenderit, antequam veſtem potuerit detexere, reſpondet illa v. 36.

Μὴ μνάσῃς Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

verbum vulgatum προτέθηκα litera liberavi ſuperflua: Ἀλλὰ, inquit Gorgo, Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Tum dixiſſe fertur Praxinoë, Ναί· καλὸν εἶπας. quod cum frigidum ſit, ingenio certe *Theocriti* minime dignum, una tantum litera mutata, quam ſenſus flagitat, ſuam reddamus Praxinoae voculam Doricam, legendo:

Γ. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Π. Ναί· καλὸν ἔμπας.

imo vero; inquit, fateor, *est prorsus elegans;* atque ita, cum vestem iterum contrectasset, amicae, neque hercle invita, tandem adsentitur: usitatior etiam voculae significatus, *tamen, nihilominus,* hic posset locum reperire: ἔμπα, ἔμπας, vel ἔμπης hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a *Pindaro* et *Apollonio Rhodio*, in huius Argonauticis minimum vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ' ὅμως, dicitur ἀλλ' ἔμπης et ἀλλ' ἔμπας *Hesiodo, Callimacho, Apollonio,* sed et *Epicharmo*, et *Theocrito* X, 29. XXII, 17. priori sensu ponitur ἔμπης saepe apud *Homerum*, et in *Aeschyli* Eumen. v. 229. ubi μέγας ἔμπας,
XXXVIII. sicuti *Theocritus* dixit καλὸν ἔμπας. Deinceps laudat Praxinoë Ptolemaeum, quod praedonibus liberaverit Aegyptum, qui vias reddiderant latrociniis infestas: ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες isti dicuntur fuisse, v. 50.

Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

iungi debuerant ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, et postremum illud ἐρειοὶ sine controversia mendosum est: quamvis variis modis vocem viri Summi tentaverint, veritas adhucdum latet. Suspicabar *Theocritum* scripsisse:

Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἑλειοί.

ut designarentur *degentes in paludosis Aegypti locis*, quique absque Ptolemaeo non potuissent e secretis latibulis eliminari. Οἱ περὶ τὰ ἕλεα οἰκέοντες *Herodoto* II, c. 94. ἕλειοι sunt *Thucydidae* I, c. 110. plura ad illustrandum paludosum Delta protulerunt Praeclari duumviri *Hemsterhusius* ad Plutum *Arist.* p. 54. 55. 56. et *Wesselingius* ad *Hieroclis* Synecdemum p. 726. qui *Thucydidae* locum indicavit. In istis ἕλεσι καὶ λίμναις tuta fuerunt ab ultima antiquitate latronibus Aegyptiacis receptacula. Veteres sequutus illa curatissime descripsit *Heliodorus* primo Aethiop. p. 10. ἐν τούτοις, inquit, (τοῖς ἕλεσι) ὅσον Αἰγυπτίων λῃστρικὸν πολιτεύεται. et cur in illis degerent, exponit p. 11. ἱκανὴ δὲ (ita legendum) φρούριον ἰσχυρὸν εἶναι λῃσταῖς. διὸ καὶ συῤῥεῖ ἐπ' αὐτὴν ὁ τοιοῦτος βίος, τῷ μὲν ὕδατι πάντες ἅτε τείχει χρώμενοι, τὸν δὲ πολὺν κατὰ τὸ ἕλος κάλαμον ἀντὶ χαρακώματος προβεβλημένοι· verba paenultima

revocant mihi in memoriam *Alexidis Samii* locum apud *Athen.* XIII, p. 572. F. Ἄλεξις ὁ Σάμιος — τὴν ἐν Σάμῳ XXXIX.
Ἀφροδίτην, ἣν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἑλειατικαῖς φησὶν ἑταῖραι ἱδρύσαντο. ubi pro ἐν Ἑλειατικαῖς non dubitabis mecum corrigere. ἐν ἕλει, Ἀττικαὶ, φησὶν, ἑταῖραι ἱδρύσαντο. Periclis in expeditione comites in Samo Veneri ftatuam dedicaverant, quae a loco, in quo fuerat collocata, dicebatur Ἀφροδίτη ἐν καλάμοις, five Ἀφροδίτη ἐν ἕλει. — Ptolemaei laudes in Carmine XVII. ita celebrat *Theocritus*, ut a Veterum Graecorum inftitutis et amabili fimplicitate receflerit quam longiffime. Erat quidem Philadelphus ille, ut vere cecinit nofter XIV, 61. Εὐγνώμων, φιλόμουσος, — neque tamen dignus, qui Principibus viris perniciofa adulatione corrumperetur. Inter adulatores, qui Alexandrum, divinos honores ftulte concupifcentem, ab Ariftotelis monitis quam longiffime abduxerant, memoratur *Cleon* Siculus, *non ingenii folum* (verba funt *Curtii* VIII, v. 8.) fed *etiam nationis vitio adulator.* Videturne de Siculorum fuorum moribus aliquid traxiffe *Theocritus*, quum in Carmine XVII. Philadelphi parentes, Ptolemaeum Lagiden et Berenicen, in Deorum numerum relatos multis verfibus cecinerit? Lagidae coelum aperuit ea parte, ubi fedes erant Alexandro, et utriusque progenitori Herculi: Herculem eo vehementer laetatum fcribit *Theocritus* v. 24.

Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο κῆρας,
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.

ad hanc normam locum integrandum arbitror: θεῶν νέποδες legit Ill. *Scaliger* Animadv. in *Eufeb.* p. 65. aliter *Cafaub.* Lect. Theocr. c. XVIII. et *Palmerius*: *Heinfio* L. Theocr. p. 551. ἑοὶ νέποδες reponenti fuffragatur *Bentlejus* in *Callim.* p. 459. In altero verficulo reliquerant:

— *μελέων ἐξείλετο γῆρας.* XL.

Qui in Mifcell. Obf. Vol. I. p. 126. hunc verfum follicitarunt, minime audiendos cenfuerim: quoniam tamen vix videtur Graece dici poffe, γῆρας μελέων ἐξελέσθαι, litera mutata, reponi poterit:

Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο κῆρας.

Iupiter in coelum recipiendos lustravit; humanae naturae *sordes*, et quidquid erat mortale, *sustulit e membris* et expurgavit. Hercules dicitur — γυῖα θεωθεὶς *Callimacho*, h. in Dian. v. 159. ubi, dum multa notabat *Spanhemius*, nostrum locum non omisit. Quando quis dicitur ἐκθεωθῆναι ita saepenumero loquitur *Ovidius*, ut proxime accedat loquendi rationem Theocriteam: Metam. IV, 538. *abstulit illis Quod mortale fuit.* XIV, 600. *Hunc iubet Aeneae quaecunque obnoxia morti Abluere* — etc. — In Carmine XXII. sponsas suam et fratris vi abducentes Dioscuros primum blanda nititur oratione ab incoepto retrahere Lynceus, eamque orationem suam his verbis claudit v. 165.

Ἀλλὰ φίλοι τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθ', ἄνακτες.

sic libenter legerim pro vulgatis: ἐπιφραζώμεθα πάντες· si quis hoc tueri voluerit, fatebitur tamen, aptius, et ad id, quod cupiebat efficere Lynceus, accommodatius esse ἄνακτες. Heroës Homerici infra *Theocrito* sunt ἄνακτες v. 214.

Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός.

Castores autem eximie *Anaces* et Ἄνακτες. Litera ν similiter in π male fuit commutata in huius hymni v. 212. ubi pro οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ, legi debet:

Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.

XLI. *non in facili. Euripidis* in Theseo ap. *Athen.* X, p. 454. c.

— τὸ πεμπτὸν δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι.

arbiter elegantiarum *Theocriti* peritissimus, *D. Heinsius* Lect. Theocr. c. XXV. recte reposuerat in Eid. XXIII, 2. — ἐφαβω

Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἐν ὁμοίῳ.

haud ignarus in carm. XXII, 61. οὐκ ἐν ἑτοίμῳ reperiri, animum non adverterat ad versum 212. Est et alius locus Bucolici, in quo dubito an ea formula sit reponenda. Quod proxime praecedit Carmen XXI. multis sane mendis est oblitum: videamus possitne una alterave tolli. Piscatorum,

qui vitam aerumnoſam tolerabant, cum enumeraſſet ſupellectilem, haec ſequuntur in editis v. 15.

Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

Scaliger etſi meo iudicio veram ſcripturam non videtur adſequutus, dubitanter corrigendo:

Πάντ' ἐδόκει τήνοις. Ἄγρα πενία σφι ἑταίρα.

mihi tamen ad veritatis perveſtigationem Viri Magni tentamen profuit: nam vix poteris ab ea me perſuaſione abducere, qua verſiculum ſic reſtitui poſſe credidi, ſi legeretur;

— πάντα περισσὰ
Τἄλλ' ἐδόκει τήνοις· ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν.

omnia reliqua videbantur iſtis ſupervacua: piſcaturam paupertatis comitem eſſe dicebant vel *reputabant*: utroque enim modo illud φὰν *Homero* et *Apollonio* uſurpatur. Plura ſunt quibus dictum poſſet illuſtrari, quae melius erit omiſiſſe. In eiusdem carminis v. 10. mihi quidem displicuerunt τὰ φυκιόεντά τε λῆδα· ſive λῆδα· arbitrabar *Theocritum* poſuiſſe, τὰ φυκιόεντ' ἀγρηνά, et hoc in loco quaerendam ſedem Gloſſae *Heſychii*, Ἀγρηνά, δίκτυα interpretantis. Hoc ſi minus probes, id tamen certum eſt, dictiones Theocriteas reperiri plurimas apud *Heſychium*, quas alibi fruſtra quaeras, nonnullas etiam aliter ac in editionibus ſcriptas. Legitur apud *Heſychium*: Μαλλοπάραυος, λευκοπάρειος· ſcripſerat Μαλλοπάρηος, e *Theocr.* XXVI, v. 1. ubi noſtris in Edd. μαλοπάρηος· prouti etiam *Euſtathius* repererat, qui ad Il. H. p. 570. v. 4. παρὰ Θεοκρίτῳ, inquit, Μαλοπάρηος, ἡ ἁπαλοπάρηος. — Alibi poſuerat *Heſychius*: Κυρίττιλος, κορύπτης, πλήκτης. non aliter ſcripſiſſe puto *Theocritum* V, 147. ubi vulgatur κορυπτίλος· ſed altera forma eſt Dorica; Eid. III, 5. pro κορύψῃ in ſcriptis *Gellii* Codd. etiam in Franequerano recte legitur κορύξῃ· nec non in Codd. quibusdam *Theocriti*, ut monitum fuit in Vanno Critica p. 457. — Supra *Heſychius*: Ἀναίλιπος, ἀνυπόδητος. illud etiam vulgatae in Eid. IV, 56. ἀνάλιπος praetulerim; ubi enim ceteri η, Dores nonnunquam αι XLII.

pronuntiabant: reperiuntur autem ἀνήλιπος, νήλιπος, et
νηλίπους. *Heſychius:* Νηδύπους, ἀνυπόδετος. corrigendum
Νηλίπους, e *Sophoclis* Oed. Col. v. 540. uſitatior forma νή-
λιπος nec ab *Heſychio* praetermiſſa legitur apud *Apollon.*
Rhod. III, 646. Hodie neminem latet, quorumvis Poëta-
rum Veterum loca plurima ex *Heſychio* feliciter expoliri
poſſe; quamvis paucae correctiones prodierint, qualis no-
biscum fuit ad *Heſychium* in v. Ἄθραυστα communicata.
Conſtitueram, *Rövere* Nobiliſſime, ſpecimen correctio-
num, quae ſola paene nitantur fide libri praeſtantiſſimi,
XLIII. huic epiſtolae intertexere; ſed poſtea rectius me facturum
duxi, ſi iſta liberiori ſpatio committerem: iſtiusmodi cor-
rectiones, ſi non nullius ſint momenti, Tu, ſat ſcio, cen-
ſebis anteponendas nonnullis Heſychianis. In Gloſſis au-
tem *Heſychii*, quarum cubilia vix ulla poſſint perveſtiga-
tione deprehendi, duplici via poteſt inſiſti; alteram trive-
runt viri Summi non niſi a paucis calcandam, et variis dif-
ficultatibus inpeditam; multo facilior eſt altera. Quum
Heſychium in manus ſumſerim, quid velim uno ſpecimine
declarabo. Pone itaque tantisper *Theocritum*, et, ubi ob-
ſervati grammatici taedium devoraveris, *Heſychium* reſpi-
ce. Claſſis eſt nominum derivatorum, quae terminantur
in -θμός, ſunt etiam pauca in -θμα, -θμή, et -θμών· in quibus
θ genuinae literae σ, in τ mutatae, ſedem occupavit: re-
manſerunt in uſu quotidiano, ἀριθμὸς, βαθμὸς, κλαυθμὸς,
πορθμὸς, ῥυθμὸς, σταθμὸς etc. ſed vulgus formas iſtas ple-
rasque repudiavit. Poëtae formarum, quas olim homines
triverant, ſtudioſi, plurima huius etiam moduli verſibus
roborandis accommoda cuſtodiverunt; qualia ſunt ani-
mantium ſonis indicandis inſervientia, βρυχηθμὸς, ὀγκη-
θμὸς, ὠρυθμὸς, μυκηθμὸς, κνυζηθμός· quorum poſtremum,
gannitum notans, obvium in Odyſſ. Π, 163. et *Apollon.*
III, 883. bis mendoſe ſcriptum legitur apud *Heſychium*,
Κυζηθμὸς, et ubi poſtulat literarum ſeries Κυνηθμός. Huius
generis, praeter alia magis protrita, proſtant apud *Homerum*
etiam rariora, Κηληθμὸς, Ἑλκηθμὸς, Μηνιθμὸς, Ἶθμα et Εἰσί-
θμη· apud *Heſychium*, pro Ἐξίθμη, ſeries literarum mon-
ſtrat olim lectum Ἐξίσμη. quae vetus ſine dubio ſcriptura in
XLIV. multis male fuit obliterata: *Bergleri* obſervatis ad *Alciph.*

p. 88. alia possent adiungi. Inprimis formas in -θμὸς frequentavit *Lycophron*, et usitatissimas dictiones κευθμὸς, κλαυθμὸς, σκαρθμὸς adhibuit, et minus usitatas ἰαυθμὸς, μηλιαυθμὸς, ἀρδηθμὸς, τεθμός. quorum paenultimum legitur et apud *Nicandrum* Ther. v. 412. ultimum nuspiam frequentius quam in odis *Pindari*, qui rariorem etiam formam Κινηθμὸς posuit Pyth. IV, v. 370. Ἰνηθμὸς, significans κάθαρσιν κοιλίας, dictio est *Hippocratis*, *Erotiano* et *Galeno* commemorata. Ἰαυθμοὺς dixit *Lycophron*, v. 606. et supra v. 96. meminerat Μηλιαυθμῶν· hoc mendose scriptum in *Etymologo*, qui praeterea compositum subministrat p. 342. v. 35 aliis praetermissum Ἐνιαυθμός. Apud *Suidam* et *Hesychium* cum recte legatur Ἰαυθμοὶ, hic alibi deposuit e mendoso codice Ἰαθμὸς et αὔθμός. Hesychiana, quae ad istam classem pertineant, cum plura possent depromi, speciminis gratia nonnulla depravata attingam e litera Δ. vulgatur apud *Hesychium*:

Δαίημος, διαίρεσις, μερισμός.] Recepit illud tanquam Graecum *H. Stephanus*, eo potissimum inductus, quod legerat apud *Hesychium*: Δαιέοι, διαμερίζοι. Sed hoc in Δαΐζοι, alterum Δαίημος, ex analogia, quae comparatione conficitur, commutari debet in Δαΐθμὸς, vel Δαιθμός. Ab origine Δάω fluxerunt, *dividendi* significatu nota, Δαίω, Δαΐζω, Δᾴζω, Δαζομαι. hinc δασμὸς, a Δαΐζω, δαϊσμὸς, Δαιθμός. hanc veterem formam Doricam, in libris certe nostris non obviam, vetusta tabula Messanae inventa fideliter adservavit apud *Gruterum* Thes. Inscript. Antiq. p. CCXIII. leges ibi v. 18. ΔΑΙΘΜΟΥΣ, et p. CCXII. v. 4. errore vulgari positum ΔΕΘΜΟΥΣ. Supra legitur apud *Hesychium* XLV. recte scriptum, Δαηθμὸν, ἐμπρησμόν. Succedat alia glossa depravata.

Δυθίλαι, θαλάμαι, καταδύσεις.] Certissime corrigendum: Δυθμαὶ, θ. *lustra* sunt *ferarum*. Error fuit librarii, totidem paene ductus M et IΛ confundentis. Ad observati grammatici tristitiam minuendam, aliud quidpiam iuvat interseruisse. Plurima latent Veterum loca sub eodem errore obscurata: pro M positum IN corrupit versum *Apollophanis* (sic legendum puto pro Εὐφάνης) Comici apud *Athen.* VIII, p. 343. B.

Ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ κοίλυ βία.

restitui debet — ἢ Κόρμυ βία; *Cormus*, parasitus gulosus, quique manus habebat picatas, e *Timoclis* loco VI, p. 240. F. mihi innotuerat: is per iocum comicum eleganter dicebatur Κόρμυ βία. — *Conradum Gesnerum*, et capitalia *Scaligeri* et *Casauboni* ingenia frustra exercuit eodem errore deformatus *Archestrati* locus apud Athen. VII, p. 301. D.

Καὶ Λεβίαν λαβεῖν ὄσχετον ἥπατον ἐν περικλύστῳ Δήλῳ.

Si pro IN reponamus M, *Archestrati* manum recuperabimus: emendandum enim sine controversia,

Καὶ Λεβίαν λαβὲ, Μόσχε, τὸν ἥπατον ἐν περικλύστῳ Δ.

Moscho et *Cleandro* poëma suum inscripserat *Archestratus*, monente *Athenaeo* p. 278. E. *Moschum* etiam alloquitur apud eumdem III. p. 111. F. *Cleandri* nomen sub literis perverse scriptis latet VII, p. 322. C.

Ταῦτα δὲ πάντα Κύρῳ φράζων, καὶ πρὸς σὲ Κλέαινε.

inopinatus ille *Cyrus* virum Magnum debuerat ab errore revocare; notus est Atticismus, λέγων κυρῶ, vel κυρῶ φράζων. reponamus itaque:

XLVI. Ταῦτα δὲ πάντα κυρῶ φράζων καὶ πρὸς σὲ Κλέανδρε.

Hesychii notam supra positam haec excipit:

Δυθμέσι, δύσεσι, καταστροφαῖς.] Prius illud Δυθίλαι posuit in Indice Thes. *Stephanus*, ubi nostrum tamen tentavit: sed dubitari non potest, quin corrigi debeat: Δυθμαῖσι, δύσεσι, κ. veram scripturam non vidit *Spanhemius*, dum tractabat *Callimachi* h. in Cerer. v. 10.

Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμὰς;

Dixerit forte quis, Δυθμαῖσι dictionem fuisse *Epicharmi*, seu *Empedoclis*; ab *Empedocle* dictum mutuatus est, ut alia plurima, *Plato*, VI. de LL. p. 770. A. ἡμεῖς ἐν δυσμαῖς τοῦ βίυ· a *Platone* sumserunt, praeter ceteros, quos indicavit Celeberr. *Alberti* ad Hesychianum Δυσμαῖς βίυ.

Δέελος, δεσμὸς, ἄμμα.] Niſi fallor, *Heſychium* deceperat librarius, qui pro M ſcripſerat Λ, pro Θ autem Ɛ. harum etiam literarum adfines eſſe ductus in ſcriptis codicibus et in monumentis lapideis viri docti ſaepe monuerunt: nec veteres Criticos iſta talia neglexiſſe liquet e Porphyrianis apud *Euſtath.* ad Il. Υ. p. 1284. e quibus adnotatur, nonnullos in verſu 269. Il. Υ. pro ἔλασσε correxiſſe ϑλάσσε, contendentes, natam perverſam ſcripturam, τῆς ἄνω περιφερείας τῦ Θ κολοβωθείσης εἰς φαντασίαν τῦ Ɛ γράμματος. Corrigamus ergo errorem *Heſychii*, ſcribendo: Δεθμὸς, δεσμὸς, ἄμμα. — Alibi *Heſychius*: Ἑσμοὶ, πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. Sic cenſeo; ſcriptum in veteri fuiſſe Gloſſario: Δεθμοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι· literam primam poſtea a librario praetermiſſam. Incidit *Heſychius* in librum, in quo primae dictionum literae nondum fuerant adpoſitae, quumque non acute cerneret, huius generis mendoſa non pauca recepit in ſuum Lexicon. Talia XLVII. plura docte reſtituit γόνιμος Κριτικὸς *Ioannes Taylor*, in docto Lectionum Lyſiacarum et laborioſo libello, c. IX. Lexicon autem Graecum, in quo perſaepe prima vocum litera deficit, in angulo Leidanae Bibliothecae latet. Sed ſi verum eſt, quod ſupra poſui, quid reliquis Ἑσμοὶ, πολλοὶ, faciendum? recte de voce ἑσμὸς cogitaſſe credo Cl. *Albertium.* *Etymologus* p. 383. v. 10. ὡς, ait, ἀπὸ τῦ τίθημι, θετός· (legendum, θεσμὸς καὶ τεθμός·) καὶ βιβημι, βασμὸς καὶ βαθμὸς — ἕτω καὶ ἵημι, ἥσω, ἑσμός. quidni etiam ἑθμὸς a quopiam potuerit adhiberi? cogita quaeſo monitum *Hemſterhuſii* ad *Heſych.* I, p. 136. n. 15. iam ſi ponas, Grammaticum in *Lycophronis* Caſſandra v. 415. Νήριθμος ἑθμός, aut alicubi reperiſſe ἑθμὸς σοφιστῶν, vel quidpiam ſimile, ſtatues utique ſcribi potuiſſe in Gloſſario: Ἑθμὸς, πολλοί· certe σοφιστῶν σμῆνος et σοφιστῶν ὄχλον dixerunt *Cratinus* et *Iophon* apud *Clement. Alex.* Strom. I. p. 329. ἑσμὸν γυναικῶν, *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 353. ἑσμὸν λόγων *Plato* V, Πολιτ. p. 450. B. ἑσμὸν ὀνομάτων *Lucianus* Lexiph. II. p. 338. Laïs habuiſſe dicitur ἐρώντων ἑσμόν, Anthol. VI, c. VIII. ep. 1. etc. Ubi unum alterumve *Heſychii* commentum confutavero, hinc diſcedam: *Heſychii* nota eſt:

Δέημος, νόμος, ἢ δεσμός.] Infra legitur: Δεόμενος, νόμος, δεσμός. Quod e Suida excitatur Δέμος, νόμος ἢ δεσμός· legitur in huius libro post vocem Δεξιοὶ, atque adeo patet e serie literarum *Suidam* non Δέμος, sed Δεόμενος, aut certe Δέομος scripsisse. Ista tria Δέημος, Δεόμενος, Δεόμος, minime Graeca, diversam tantum exhibent eamque mendosam, quam in libris repererant, veteris dictionis
XLVIII faciem. Genuina lectio mihi certe haec videtur: Δεθμὸς, νόμος, ἢ δεσμός. τὸν δεσμὸν dictum fuisse Δεθμὸν, constare arbitror e praecedentibus. Sed lex etiam dici potuit Δεθμός. Leges positae, quaeque vim legis habere credebantur, consuetudines et instituta maiorum vulgari satis adpellatione vocari solebant θεσμοί· Athenis sic dicebantur eximie severissimae Draconis leges, οὐκ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δράκοντος, uti eas vocabat *Herodicus* apud *Aristotelem* Rhetor. II, p. 110. v. 9. Quibus in ea voce σ videbatur in θ commutandum, scripserunt Τεθμός. haec forma *Pindaro* praesertim diverso fuit usu adhibita, Olymp. VI. 118. VII, 161. VIII, 33. XIII, 39. 57. Pyth. I, 125. IV, 54. Nem. X, 61. attigit eorum locorum nonnulla Ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* p. 103. Verum Τεθμὸς cum scriberetur pro θεθμὸς, nonnulli Θ in Δ mutato, ut et in aliis (*T. H.* ad *Hesych.* in Θάβακον.) ponere maluerunt Δεθμὸς, atque adeo Δεθμὸς recte νόμος ἢ δεσμὸς potuit explicari. Qui certis vestigiis institerit, ea via per diversas Linguae ditissimae partes pergendo, plurima poterit nova detegere. Redeo ad *Theocritum*, et missis ceteris ex unico carmine secundo nonnulla attingam.

In parte postrema carminis istius magici, qua Myndii Delphidis amore se deceptam queritur Simaetha, Deae, quam coelo devocaverat, paucis versibus enarrat, quid evenerit, posteaquam officiosa Thestylis palaestritam perduxerat ad obsequium suum: nimirum mane istius diei, cuius vespera carmen illud decantabat, venisse vetulam, ἦνθέ μοι, inquit, v. 145.

— ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
XLIX. Σάμερον.

quae

quae muliercula ſpeculatrix veſtigando cognoverat, faſtidioſum adoleſcentem ab ipſa alienatum alio transtuliſſe amorem ſuum; vera autem eſſe, quae fuerant a vetula minime mendaci relata, hoc argumento conficit Simaetha, quod per ſolidos dies duodecim ne ſemel quidem ad ſe diverterit Delphis, qui antea nullum diem intermiſerat, quin ſaepius veniret. Haec vis ſententiae Theocriteae in duabus literis male diſtractis latet. ſic vulgatur v. 155.

Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν ἐδέ ποκ' εἶδον.

illud Ἦ γάρ μοι minus attendenti blandiri poterit; ſed ſi ſententia penitus introſpiciatur, μοι locum minime tuebitur: nam δωδεκαταῖος, et iſta τρὶς καὶ τετράκις aliud quid requirunt, quo referantur, ac monſtrant, praeceſſiſſe *nuper*, *proximis his diebus*, νεωστὶ, ἀρτίως, vel ſimile quidpiam. Quaerendi ſollicitudine liberabimur, ubi facilem medicinam, quam tot veterum locis praeter ceteros feliciſſime admovit *Iſ. Caſaub.* huic etiam loco adplicuerimus: e voculis enim Ἦ γάρ μοι nobis enaſcetur Ἦγ' ἀρμοῖ· Vocem Ἀρμοῖ a *Theocrito* IV, 51. *Lycophrone* v. 106. uſurpatam, pro νεωστὶ, ἀρτίως, Syracuſanam eſſe pronuntiantibus Grammaticis eo non illibenter fidem habuerim, quod plane conſtet, eſſe de veteris Linguae reliquiis, eiusdem analogiae, cuius ſunt dictiones Syracuſanae, certe Doricae, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ, de quibus variis in locis ex Alexandrino *Heraclide* notat *Euſtathius*. Ἀρμοῖ vel Ἁρμοῖ l. (utro modo pronuntiandum ſit non convenit inter Technicos) olim legebatur in exemplaribus *Apollon. Rhod.* I, 972. ubi ad Ἴσον πω κἀκείνῳ — *Scholiaſta*, γράφεται δὲ, inquit,

Ἁρμοῖ πω κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον (ἴουλοι.)

ἀντὶ τοῦ, ἀρτίως, νεωστὶ ὑπηύξανον, ὑπήνθουν. qui locus forte perſpicaciam Bentleji effugit ad fragm. *Callimachi* XLIV,

Ἀρμοῖ πω κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

Theocritus autem cum ceteris frequenter adhibet voculas

ἦ ῥα, et ubi formulis interrogandi, ſed et ubi ſine interrogatione res certa adfirmanda eſt, veluti in huius carminis v. 6. 114. 123 Eid. III, 15. etc. propterea ſcribere malim ἦ ῥ' ἀρμοῖ, in loco noſtro, ſic mea ſententia reficiendo:

Ἦ ῥ' ἀρμοῖ καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν,
Νῦν δέ κε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.

ut hic ſit loci ſenſus: *alias certe ter quaterve proximis diebus ad me veniſſet, et ſaepenumero Doricam domi meae depoſuiſſet ampullam: ſed nunc integri dies effluxerunt duodecim, a quo ne ſemel quidem ipſum viderim.* Non ante deſpectam ſe fuerat ſuſpicata Simaetha, neque adeo revocaverat ad animum cariſſimi Delphidis abſentiam, quam eſſet de ipſius animo mutato admonita a tibicinae matre. Huic mulieri quid fuerit nominis ignoramus, nec erat illud etiam memoratu dignum: ſed quamobrem, obſecro, binae iſtius mulieris filiae commemorarentur? ita tamen, quos quidem noverim, locum ſupra poſitum,

LI. (ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον·)

interpretantur, ut vetulae filias nominent *Philiſtam* et *Melixonem*. Credo *Philiſtum* Syracuſanum eo viros doctos induxiſſe, ut commodum muliebre nomen Doricum in verſum Theocriteum introducerent: atque illud, quamvis alienum a mente Poëtae, facile tamen erat ferendum; ſed vix feras *Palmerii* commentum, qui tibicinae Theocriteae ſubſtituendam ἀλετρίδα, e more ſuae gentis iudicaverat: verum plerique fatebuntur, *Palmerium*, in veteris Graeciae rebus valde exercitatum, in poëticis elegantiis cernendis non habuiſſe ῥῖνα κριτικήν. In poſterum, ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικῇ, de ſola cogitabunt *cariſſima* Simaethae tibicina Melixone. Pervenuſte ſcripſerat, ni fallor, *Theocritus*:

ἦνθέ μοι ἄγε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξοῦς·

venit ad me mater cariſſimae meae tibicinae, meae in-
quam Melixus. Illud ἅ γε repetitum quantum loco venu-
ſtatis conciliet, Te perſenſurum confido. Si vel nuſpiam
in libris noſtris *cariſſimus* diceretur φίλιστος, eo non mi-
nus crederemus, olim fuiſſe, apud Dorienſes praecipue,
pervulgatum: nomina propria bene ominata, Φίλιστος,
Φιλιστίων, et muliebria Φιλίστη vel Φιλίστα, et Φιλίστιον,
qui tandem in uſum fuiſſent recepta, niſi a φίλος formata
φιλίων et φίλιστος innotuiſſent? Pariter utique ἄριστος
tranſiit in nomen Ἀρίστος, ſeſeque in varias formas dif-
fudit: memorantur enim Ἄριστις, Ἀριστεὺς, Ἀριστέας,
Ἀρίστων et Ἀριστίων, mulieres etiam Ἀριστὼ et Ἀρίστιον.
Sed et ſuperſunt φιλίων et φίλιστος· prius in *Homeri* Od. T, LII.
551. et Ω, 267. quanquam et ab aliis obſcuratum, et a
Palmerio ad *Heſych.* in Φιλίων. ad utrumque locum *So-*
phoclis meminit *Euſtathius*, in cuius Aiace legitur v. 852.

τὼς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

Scholiaſtes ad hunc locum ταῦτα δὲ, inquit, νοθεύεσθαί
φησι· quis? *Didymus*, opinor; atque adeo legendum:
ταῦτα δὲ Δίδυμος νοθεύεσθαί φησι. *Schol.* ad *Soph.* Antig.
v. 45. Δίδυμος δέ φησιν, ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς
στίχον νενοθεῦσθαι. — Nondum a Carmine *Theocriti* diſ-
cedo: quam in primo verſu et deinceps aliquoties com-
pellat Simaetha, *Theſtylis*, dominae in magico hoc mi-
niſterio adiutrix, ipſa erat veneficiorum ſcientiſſima; qua-
les habuiſſe plerumque videntur in familia mulieres iſtius
quaeſtus, cuius fuit *Simaetha*: eiusdem ordinis mulier,
Σιμαίθα dicitur *Ariſtophani*, Acharn. v. 523. *Heſychius*:
Σιμαίθα, ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα· ſic enim recte locum
correxerunt *Kuſterus* et *Weſſelingius*. Nomen Theſtyli-
dis, ab uſu ſervulae inditum, a *Sophrone Theocritus*, a
Theocrito Virgilius acceperat: ſed Virgiliana *Theſtylis*,
quae *feſſis meſſoribus herbas contundebat olentes*, Ecl. II,
10. ea ipſa eſt vetula venefica, non nominata *Theocrito*,
quae meſſores nuper ſubſequuta ſpicas legerat, ita enim
accipienda videntur in Eid. III, 34.

Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις —

Theocriti Theſtylis poſtquam herae iuſſis obſequuta lauros, malas herbas, pilam rubra lana incinctam, et cetera para-
LIII. verat, quae uſui erant futura, Magicum carmen, decantandum, dum ſacra ad animum Delphidis reflectendum peragerentur, incipit Simaetha, Eid. II, 10.

Voce vocans Hecaten, coeloque Ereboque potentem,

ἀλλὰ Σελάνα
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει.

Non pigebit adſcripſiſſe ex *Horatii* Epod. V, v. 51. et ſeqq.

Nox et Diana, quae ſilentium regis
Arcana cum fiunt ſacra;
Nunc nunc adeſte.

quae poſtrema Theocriteum ἀλλὰ commode exprimunt. *Seneca* Hippol. v. 412.

Hecate triformis; en ades coeptis favens.

ſed μέλαν αἷμα hoc quidem in loco diu fuerat ſuſpectum: memineram quidem, veteres nigrarum pecudum ſanguine Deos inferos placaſſe, et *Nigro bidentes vellere atque atras boves* in ſacris fuiſſe Magicis adhibitas; praeter ceteros etiam *Tibullum* ceciniſſe 1 Eleg. II, 61.

nocte ſerena
Concidit ad Magicos hoſtia pulla Deos.

neque tamen propterea mihi poteram perſuadere, *hoſtiam pullam* dictam fuiſſe *Theocrito* μέλαν αἷμα. Tandem, poſtquam ad me pervenerat Theſaurus, quo nos ditavit, et quotquot ſunt atque aliis erunt in annis harum Literarum ſtudioſi ſibi devinxit utrique noſtrum Amiciſſimus et ma-
LIV. gnis ſuis meritis Celeberrimus *Io. Alberti*, coepi ſuſpicari locutionem ubivis obviam, μέλαν αἷμα, rariſſimae locum occupaſſe, ſcripſiſſe autem *Theocritum*:

Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν εἷμα.

Relege, quaeſo, *Hemſterhuſii* adnotata, ad formulam

Ἐπιέσασθαι γῆν, quam *Hesychius* explicat, ταφῆναι· et iudicabis, terram cadaveribus circumfusam, quae ossa nigro velut amictu amplectitur, atque adeo *sepulcrum* dici posse μέλαν εἷμα. nullus quidem locus est ad manum, in quo vocabulum εἷμα sic usurpetur: verum notiones *sepulcri* et *vestimenti* potuisse permutari, hinc Tu certe conficias, quod utramque uni rei designandae adhibuerint. Corpus vetustissimi Theologi non tantum carcerem sed et *sepulcrum* animae nominarunt, quo divinior ista particula velut obrueretur: horum sententiam apud *Clem. Alex.* V. Strom. v. 518. commemorant *Plato*, et *Philolaus* Pythagoreus, qui ἁ ψυχὰ, inquit, τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σάματι, ἐν τούτῳ τέθαπται. recentiores corpus vocare maluerunt *vestem*, qua tanquam velamento natura animam circumdedisset: vide, quaeso, *Gataker.* ad *M. Antonini* X, 1. quod Imperator ibi vocat τὸ περικείμενον σῶμα, infra X, 38. τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες, supra dixerat τὸ ἀγγεῖον τὸ περικείμενον, VIII, 27. locum inspice, si placet; ἀγγεῖον enim emendavi, pro vulgato αἴτιον· et hoc quidem recte fecisse me censebis, sed *Theocritum* tractanti negabis esse philosophandum. Si *Sepulcro* convenit vestimenti notio, *sepulcretum* designare potuit *Theocritus* per νεκύων ἠρία καὶ μέλαν εἷμα, et in Magico carmine Hecaten celebrare,

Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν εἷμα,

sicuti eamdem in precibus ad Musaeum dixerat *Orpheus*, LV.
Theologus certe pervetustus, v. 47.

Τυμβιδίαν, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν.

Veneficae, quae manes dira detestatione evocantes sepulcris eliciebant, peragere sueverant in sepulcretis sacra nefaria: Medea dicitur ἀλωμένη ἀμφὶ νεκρὸς *Apollon. Rhod.* IV, 51. aderat sacris, et per sepulcra vagari credebatur Hecate, sive Luna, a venefica solemni ritu *excantata*: hoc quum fuerit verbum in ista re proprium, atque illud pernoverit *Broukhusius* ad *Propert.* III, Ecl. II, 49 mirabar virum Elegantissimum, versum *Propertii* IV, El. V, 15.

Audax cantatae leges imponere Lunae,

praetermisisse intactum: non sane nego Lunam dici posse *cantatam*, aut ignoro Horatianum *audax perpeti*, quaeque similia, *Horatio* inprimis familiaria, dudum ante *Bentlejum* collegerat *Lambinus* ad *Horat.* IV. Carm. VIII, v. 8. sed quoniam, si unum locum excipias IV, El. X, 42. huius generis nihil repereram apud *Propertium*, contra noveram saepe infinitivis iunxisse *ausus* et *ausa*, veluti III, El. IX, v. 13. et v. 41.

Ausa Iovi nostro latrantem opponere Anubin,

IV, El. VIII, 22.

Ausa per impuros frena movere locos.

censebam equidem in altero etiam versu, cuius sensus pendet a sequentibus, corrigi debere:

Ausa excantatae leges imponere Lunae —

Is cuius mentionem feci, *Broukhusius* ostendit ad Tibull. I. El. II, 52. in istiusmodi sacris Hecaten apparuisse cani-
LVI. bus comitatam: propterea bis minimum σκυλακῖτιν eam vocat suis in hymnis *Orpheus*: canibus ipsis visam fuisse tum Deam terribilem manifestum est e Theocriteis:

τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.

Terribilem Deam exire iubet Simaetha, suoque sacro interesse benignam:

Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει.

Hoc erat initium carminis, cuius pleraque intermedia *Casaubonus* et *Heinsius* explicuerunt: unicum vocabulum attingam, quod, vitii manifestum, illi tamen videri possint non animadvertisse: Δέλφις, inquit Simaetha, v. 23.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω. χ' ὡς αὐτὰ λακέει, μέγα καππυρίσασα, —

Id quidem extra dubitationem positum arbitror, participium καππυρίσασα non esse Theocriteum: forte dudum genuina lectio Tibi in mentem venerit: dicam tamen, quid mihi super hoc loco cogitanti inciderit; evenit enim,

nec mirum, rarissime, ut in eadem duo incidamus cogitandi vestigia. Male putabam coaluisse, quae fuerant disiungenda; posuisse autem *Theocritum* καππυρὸς εὖσα· vides, ευ in α mutato, quam facile hinc en sci potuerit vulgata, a qua paululum discedit lectio *Etymologi* in v. Δάφνη· utrique certe fateberis anteponendam, quam posui. *Lauri folia igni inposita*, δάφνη κατὰ πυρὸς οὖσα, Theocritea scribendi consuetudine, δάφνα — καππυρὸς εὖσα. Participium εὖσα Dorico isto flexu recurrere apud *Theocritum*, et κατὰ hoc sensu casui etiam secundo iungi pernosti: καππυρὸς, pro κατὰ πυρὸς positum, videri poterit insolentius; et fateor solam ad illud firmandum habere me analogiam: usus enim veteri Lingua loquentium permisit, ut, praeter alias, praepositio κατὰ non tantum cum verbis, sed cum nominibus etiam, quibus fuerat adponenda coalesceret, sic contracta, ut eius pars secunda transiret in consonam nominis primam, nisi quando concursus asperior leniori videbatur litera molliendus: notissima sunt καγγόνυ, κακκεφαλὴν, quodque propius accedit καππεδίον. Nunc adponam *Theocriti* locum, qui praeterea laborat interpunctione, sic scriptum, ut emendandum arbitrabar: LVII.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα, καππυρὸς εὖσα,
Κἠξαπίνης ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Horatius Epod. V, 81.

amore sic mei flagres, uti
Bitumen atris ignibus.

cum bitumine lauri fragiles in focum coniiciebantur magicum; ut eo celerius flammam conciperent, *ac divino igne consumerentur*, quae verba sunt *Servii* ad *Virgilii* Pharmaceutriam v. 82. Plura attulit *Broukhusius* ad *Tibullum* 1. El. II, 61. et *Nemesiani* locum ex Ecloga IV, cuius versus 64 et 65, vocibus aliquot transpositis, sic omnino legendos existimo:

Lustravit, vivo crepitantes sulphure lauros
Incendens, cineresque aversa effudit in amnem.

ubi *Titius Theocriti* meminit et *Tibulli;* huius in II. El. V, verſus 81.

Et ſuccenſa ſacris crepitet bene laurea flammis,

LVIII. firmat in *Theocrito* λακέει μέγα· Horatianum autem *bitumen atris ignibus*, alterum καππυρὸς εὖσα. Si Tu forte, literis iisdem ſervatis, ſcribere malueris κάππυρος εὖσα, quod pro κατάπυρος adhibuerit *Theocritus*, cum ſenſus paene idem maneat, ita cogitanti non reluctabor. Sed illud ſatis certum puto, a *Theocrito* poni non potuiſſe καππυρίσασα. Hic debueram ſubſiſtere, Teque feſſum legendo dimittere; Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. verum, ſi Te diutius detineo, quam par erat, ita quaeſo cogita, hanc ubi Epiſtolam perlegeris, nihil cauſae habiturum, cur *Urſini* libellum revolvas, cui hac opera vix quidquam acceſſit ornamenti. Sic itaque conabor labefactare illud καππυρίσασα, ut nova quaedam lux *Theocrito*, et Linguae in univerſum videri poſſit acceſſiſſe. Quod in Scholiis legitur πυρακτωθεῖσα non utique lectioni vulgatae, quidquid narret *Aem. Portus*, ſed potuit inſervire participio Dorice ſcripto Καππυριχθεῖσα· Nam ſi ſtatuas verbum fuiſſe καππυρίζω, ad eam rationem Dorice debuerat illud inflecti. Quaecunque verba vulgo apud Graecos deſinebant in άζω, et ίζω, imo vero etiam (quamvis haec pauciſſima fuerint in uſum recepta) in έζω, όζω, ύζω, Dorice efferuntur a *Theocrito*, in άσδω, ίσδω, έσδω, όσδω, ύσδω. Cui quidem huius generis Theocritea obverſabuntur, librariis inputare non dubitabit paucas formas vulgares, quae inſident editiones noſtras Eid. II, 113. III, 26. IV, 16. v. 41. 113. VII, 48. XI, 17. 78. XIV, 15. et XV, 21. ubi pro λαζεῦ ponendum λάσδευ. Supra legitur λάσδεο, VIII, 84. *Heſychius*, apud quem talia reperientur pauciſſima, praebet Δίσδημαι, ζητῶ· hoc

LIX. facit, ut pro δίζημαι minus cunctanter Δίσδημαι ſcribendum cenſeam in XVI, 61. et δισδημένῳ VII, 48. Iſtiusmodi verba Dorica in σδω ad hanc normam certiſſimam flectebantur in ſua tempora — ξῶ — χα — γμαι — χθην. Auctor obſervationis Aldinae editioni praefixae, quam, quia ineditam exiſtimabat, *Andr. Schottus* inſeruit Obſerv. II, c. 50. ἡ νέα, inquit Δωρὶς, ᾗ καὶ Θεόκριτος κέχρηται, μαλθα-

κωτέρα παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμȣ καὶ Σώφρονος· ſic ediderunt: ſed corrigendum, παρὰ τὴν Ἐπιχάρμȣ, ut Dorica *Theocriti* dialectus lenior dicatur prae illa, qua uſi fuerant *Epicharmus* et *Sophron*. Verum hac in parte nihil habuit Noſter, quin ipſi fuerit cum *Sophrone*, *Epicharmo*, ceterisque, qui quidem eſſent Dorienſes, commune. *Sophroni* verbum minime Doricum ἐκρατηρίσαμεν vel κεκρατηρίκαμεν tribuit *Caſaubonus* Anim. in *Athen*. p. 821. vulgatur apud *Athenaeum* XI. p. 504. B. ὁ τοὺς μίμȣς πεποιηκὼς — λέγει πȣ, κὴν κρατῆρι χημές ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν. ante *Caſaubonum* ediderant: κὴνκρατῆρι χημέσαντίτȣ πεπώμειμεν. monſtra facile poterunt profligari: litera ν in κε commutata, fac ut reliquae male divulſae coaleſcant; hoc ubi feceris, veterem, ni fallor, recuperabis ſcripturam *Sophronis* et *Athenaei*, qui dederat: κὴκεκρατηρίχημες, ἀντὶ τοῦ καὶ πεπώκειμεν. Quod in ſermone vulgari dixiſſent καὶ ἐκεκρατηρίκειμεν, id *Sophron* dixerat in ſuis Mimis: κὴκεκρατηρίχημες, a recepta inter ſuos conſuetudine non recedens, niſi quod paulo inſolentius, quanquam ne id quidem ſine exemplo, — χημες poſuerit pro — χειμες· Formae iſtae in — μες, in fragmentis Doricis pervulgatae, quinquies recurrunt in Epiſtola perbrevi *Archytae* Tarentini apud *Diogen. Laert*. VIII, 80. in qua pro τοὶ περὶ Δαμησκὸν viri Docti haud dubitanter correxiſſent τοὶ περὶ Λαμίσκον, ſi praeter illam *Archytae* apud *Laert*. III, 22. meminiſſent Epiſtolae *Platonis* ſeptimae, in qua p. 350. B. Archytas et Tarentini miſiſſe dicuntur ad Dionyſium legationis ducem Λαμίσκον, αὐτῶν ἕνα. — Ad verbum *Sophronis* explicandum poſuerat *Athenaeus* ἐπεπ. ſive πεπώκειμεν, litera prima, more ſatis uſitato, neglecta. *Sophronis* illud κὴκεκρατηρίχημες *Varronis* verbis apud *Nonium* p. 321. dixeris *et poculis nos invitaveramus large atque benigne*. Quod Lingua ſubminiſtrat vernacula, Graeco verbo κρατηρίζειν interpretando commodum, Cl. *Albertius* adnotavit ad gloſſam *Heſychii*: Ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν. Cenſeat forte quis, in veteri gloſſario dictionem *Sophronis* Ἐκεκρατηρίχημες, expreſſam per ἐμεθύσθημεν, deinceps in Ἐκρατηρίσθημεν degeneraſſe. Quamvis enim verbum κρατηρίζειν combibonibus frequenter videri poſſit uſurpatum, in libris tamen veterum rariſ-

ſime repertum ex *Athenaeo* manifeſtum eſt; cum enim Grammaticus *Leonides* dixiſſet, κρατηρίζωμεν, ἄνδρες φίλοι, ne quis Κειτούκειτος verbum apud veteres legi negaret, ſolius mox auctoritate *Sophronis* illud firmavit: quod ſub teſte *Lyſania* (ita legendum pro Δυσ.) promit ex *Herodoro*, ſatis erat vulgatum: nam ſicut alii paſſim παρ᾽ οἴνῳ, vel παρ᾽ οἶνον· ita παρὰ κρητῆρα, παρὰ κρατῆρας, et παρὰ κρητῆρι dixerunt *Pindarus* Nem. IX, 107. *Euripides* apud *Stobaeum* p. 502. v. 5. *Teleſtes Selinuntius* apud *Athen.* XIV p. 626. A. *Apollon. Rhod.* II, 158. *Theognis* v. 493. et 645. ceterique — Quando mentionem feci *Sophronis*, nunc forte ῥῆσιν exſpectas *Epicharmi*; ſed hanc partem ſervari praeſtat integram *Adriano Heringae*, in quo Erudi-
LXI. tiſſimo Medico Noſtrate *Hemſterhuſii* diſcipulum agnoſces. — Ponam itaque, quae huc pertinent, Theocritea. Eid. III, 16. cum vulgo legatur ἐθήλαζε, genuinam ſcripturam ἐθήλαξεν conſervavit *Stobaeus* p. 401, v. 30. In Eid. V. reperiuntur recte ſcripta, καθίξας, v. 52. βωκολιαξεῖς, v. 44. χαριξῇ, v. 71. καχαξῶ, v. 142. Eid. X, 18. e Scholiis reſtituendum eſt χροϊξεῖται καλαμαία· legitur v. 23. ἐργαξῇ. ἐξήταξα, XIV, 28. θεσπίξασα, XV, 65. In Eid. XXI, 52. venuſtum dictum reſtituit *Scaliger*:

> Ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
> Ἔστιν ὀνειροκρίτας·

Non ignoro, Praeſtantiſſ. *Maittairium* in opere utiliſſimo de Dialectis horum nonnulla iam attigiſſe; ſed illa erunt in ſequentibus pauca, et facile animadvertes, utrique noſtrum diverſiſſimum eſſe inſtitutum. Ἀμφεπίαξε legitur in ſexto *Theocriti* epigrammate, πιάξας in Eid. IV, 34. Attica verbi forma πιέζω· Dorica πιάσδω· haec mutata in πιάζω tranſiit cum plurimis Doricis in ſermonem communem; hinc πιάζω apud *Heſychium* aliis verbis explicandis frequenter inſervit. Duo ſunt apud *Theocritum* γελάξαι et κλάξαι, quae prima ſpecie videntur a reliquis diverſa, cum γελάω et κλείω adhibeantur in ſermone vulgari, non item γελάζω et κλάζω. nec tamen diſcedunt a ceterorum norma. Γελάξας legitur Eid. VII, v. 42. et v. 128. ex emendatione *Caſauboni*: ad eamdem legem γελάξαι v. 156. reponi po-

tuerat. Auctor Βουκολίσκου, ſive *Theocritus*, ſeu alius, ſic orditur Eid. XX,

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.

Verba in έω, cum non niſi pauciſſima, (forte quinque vel ſex) producantur in έζω, ad priorum legem pleraque non LXII.
potuerunt inflecti Dorice: verum aliter ſe res habuit in verbis in άω, paſſim in άζω productis. Sicut ἀγαπάξαι, ita et γελάξαι ſcripſerunt Dores. In κλάξαι ratio ſatis eſt manifeſta: ἀπόκλαξον occurrit in Eid. XV, 43. ἀποκλάξας, XV, 77. κατεκλάξατο, XVIII, 5. et merito *Caſaubonus* ſuſpicabatur, κλαξῶ reſtituendum in Eid. VI. 32. *clavis* dicitur κλάξ, Eid. XV, 32. *Heſychius*: Κλᾷξαι, κλεῖσαι. Doricum illud ſic fuit propagatum: a Κλείω, κλείσω, κλεὶς, κληῒς (κλαὶς, Aeol. κλάϝις·) κληΐζω, κλῄζω, κλᾴζω, Κλάσδω, κλαξῶ, κλάξ. Sed ne Te nimis fatigem, correctionem interſeram, quam minime adſperneris. Quum eſſem aliquando apud *Hemſterhuſium*, et neſcio quid coniecturarum Viro Summo proponerem, incidebamus forte in Eidyllium *Theocriti* XXIII. ibi *Hemſterhuſius* monſtrare mihi in v. 54. mendoſum verbum ἐτυλίχθη· et ingenium pertentare; ego vero, quaſi faſcino tenerer, nihil eniti γόνιμον καὶ ἀληθὲς, neque ante verum potui perſpicere, quam is me monuerat ſcripſiſſe *Theocritum*,

— οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχάν·

excitatus protinus intellexi venuſtatem locutionis, a lucta ad alteram illam palaeſtram cum plurimis aliis feliciſſime translatae. Recordabar praeterea *Theocritum* ipſum illud alibi depoſuiſſe. Locum, quia pertinet ad eamdem verborum claſſem, in Scholiis ad *Ariſtoph.* Veſpas v. 1478. non ſatis emendate ſcriptum, hic deponam ex Eid. I, 97. 98.

Κῆπε, τὺ θήν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Atque ait: en ſaevi dixti fore victor amoris: LXIII.
Nunc te, Daphni, tamen ſaevi vis flectit amoris.

ita hos verſus convertit *Heinſius*; qui dum in alterius

Eclogae loco prolato dederit: — *nec tristia flectit Pectora;* non tamen idcirco censeri debet habuisse genuinam lectionem perspectam. Quid sensus loci postularet vidit *Aemilius Portus* in Lex. Dor. v. Τυλίσσειν· nedum ut *Heinsium* potuerit latere. Et haec quidem pleraque sunt Theocritea huius generis. Sed *Eustathius* sic scribit alicubi, ut censeri possit participium ποκιχθέντα reperisse apud *Theocritum*, nimirum ad Il. Ω. p. 1481. v. 15. ubi ἄπεκτον ἄρνα, inquit, τὸν μήπω πεχθέντα, ἤγουν καρέντα, καὶ, εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, Ποκιχθέντα. verum vix dubito, quin respexerit ad Eid. V, 26.

Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο;

hinc, ad normam Theocritei λυγιχθῆναι, *Eustathius* formavit participium Doricum ποκιχθέντα. Eiusdem sunt analogiae *Homerica*, Θρυλλίχθη. Πελεμίχθη. et *Anacreontis* Θωμιχθεὶς· *Hesychius* alicubi invenerat Θυμιχθεὶς, quod explicat πικρανθείς· et, Ἐτανταλίχθη, ἐσείσθη. Doricum Ετανταλίχθη, non facile commutaverim cum Ἐτανταλίσθη, quae forma erat communis a verbo Anacreonteo ταντολίζω derivata. Ad eamdem classem pertinent Πρωραχθῆναι, et Πρανιχθῆναι· quorum prius apud *Hesychium* reperitur; Πρηνιχθῆναι etiam in Anthol. III, c. XXII. ep. 74. et apud *Lycophron.* v. 1006. *Hesychius:* Πρηνιχθέντα ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα. Alibi habet Πρανιχθέντα. eodem ferme sensu Dorice poni potuerunt Πρανίξαι et Ποτκδίξαι. Quae vulgo νομισθῆναι et πορισθῆναι, Dorice
LXIV. pronuntiabantur νομιχθῆναι et πομιχθῆναι. *Sthenidae* Pythagorei, de Regis officio loquentis, insigne fragmentum apud *Stobaeum*, p. 332. v. 32. subministrat νενομίχθαι, sed et illud in νενόμισται mutatum voluit *Gesnerus*: ubi vulgatur: διὰ τοῦτο γὰρ πχ μάλιστα καὶ νενομίχθαι τὸν θεὸν, πατέρα μὲν θεῶν πρᾶτον, πατέρα δὲ ἀνθρώπων ἦμεν· corrigendum puto: δοκεῖ νενομίχθαι, τὸν πρᾶτον θεὸν πατέρα μὲν θεῶν, πατέρα δὲ καὶ ἀνθρώπων ἦμεν. *Propterea vel maxime Deus Summus habitus videtur pater Deorum hominumque.* Initio fragmenti v. 23. olim legebatur: τὸν βασιλέα σοφὸν ἦμεν· οὕτω γὰρ ἐσεῖται ἀντίμιμος καὶ ζαλωτὰς τῶ πράτω θεῶ· perperam ediderunt ἀντίτιμος καὶ ζη-

λωτάς. ſupra dixerat eadem pagina *Diotogenes*: ϑεῖμιμόν ἐντι πρᾶγμα βασιλεία. Quae proſtant in eodem *Sthenidae* loco, v. 38. τοιοῦτον ἐπιστῆμεν, ſine controverſia corrupta, facillime poterunt ad hanc rationem integrari: τοιοῦτον ϑέμις ἦμεν καὶ τὸν ἐπὶ γᾶς καὶ παρ' ἀνθρώποις ἁγεμονεῖν μέλλοντα βασιλέα. — Quod paulo ante memorabam, Πορισχθῆναι, ſive, ad legem Euſtathiani ποκιχθεντα inflexum, πορισχθέντα ſcripti codices *Iamblichi* ſervarunt in illa nobili Tarentini *Lyſidis* ad Hipparchum Epiſtola: οὐ ϑέμις ὀρέγεν τοῖς ἀπαιτοῦσι τὰ μετὰ τοσούτων ἀγώνων σπουδᾷ πορισχθέντα. ſic recte vulgavit *Kuſterus* in *Iamblich.* de vita Pythag. p. 62. 63. *Ioannes Arcerius* p. 80. v. 25. dederat περιχυθέντα, ſed in Codice Mſ. e quo *Iamblichum* edidit *Arcerius*, quemque Bibliotheca cuſtodit Franequerana. legitur περισχθέντα. Idem Codex plures ſubminiſtrat formas Doricas, ab *Arcerio* male obliteratas. Ubi *Kuſterus* p. 65. v. 5. cum ceteris edidit ἐξεβλάστησαν, Codex Franequeranus formam Tarentinam exhibet ἐκβεβλαστάκοντι· quae ſuo ſe colore facile commendabit. Verbum fuit βεβλαστάκω, ut πεποιήκω et ſimilia, de quibus variis in locis apud LXV.
Euſtathium egit *Heraclides*. Pag. 64. v. 17. *Kuſterus* dedit ἠφάνισεν, et in nota ſubiecta monuit Dorice ſcribendum ἠφάνιξεν. Mſ. noſter *Lyſidis* dicto accommodum ſuppeditat compoſitum ἐπαφάνιξεν. — Si *Stobaei* Codex ſcriptus perita manu tractaretur, ſine dubio plurima ſimilia detegerentur in fragmentis Pythagoreorum Doricis, in quibus plerumque verborum iſtiusmodi formae veteres in communes et uſu notiores fuerunt ab imperitis commutatae. Superſunt de rarioribus Ἀγαπάξαι. Ἑρπύξαι Ὀπωρίξασθαι. quorum primum *Callicratidas* apud *Stobaeum* p. 487. v. 16. ſecundum *Pempelus* adhibuit, p. 461. v. 10. Doricum ὀπωρίξασθαι legitur p. 408. v. 47. in *Dii* fragmento, multis partibus mendoſo. Quando locus eſt inſignis, et Tu Pythagoreorum dictis apprime delectaris, quae verbum ὀπωρίξασθαι antecedunt, *Dii* verba conabor emaculare. Initium fragmenti, Τίς ἀγὼν ἢ βιοτᾶς ὄντως ναμερτᾶς εὐδαίμων ζωά, et ſequentia minus eſſe ſana, nemo negabit: Poterunt autem, mea opinione, *Dii* verba hac ratione reſtitui: Τίς ἀγωγὰ βιοτᾶς ναμερτέως εὐδαίμων

ζωά; καὶ τίνας ποτὲ χρὴ κρίνειν εὐδαίμονας; ἢ νὴ Δία τὼς σκάνεος καλλονὰν ἔχοντας, δώραμα φύσιος; τῆτως γὰρ ὡς ἔνι μασσότερον οἱ πλεῦνες ὡς θεὼς ἢ θεῶν ἱδρύματα περιέχοντι. pro ὑπερέχωσι, quod vulgatur, poſſet etiam legi περιέποντι. ceterae correctiones ſunt facillimae; ναμερτᾶς non ſollicitaſſem, niſi in ultimo loco p. 409. l. 17. legeretur ἁμαρτέως, itidem in ναμερτέως commutandum. Paucis interiectis leguntur ſequentia: τωτέως ἂν εὐδαίμονας οἶδα, ὡς ἔμμεν δοκῶντι, τοῖς τὰν ὥραν αὐτοῖς βαλλομένοις ὀπωρίξασθαι. ſic videntur iſta reficienda: τῆτως τέως ὧν εὐδαίμονας
LXVI. οἶδα, ἕως ἔμμεν δοκῶντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν δηλομένοις ὀπωρίξασθαι. hos *Platonis* verbis dixeris τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶντας, ex VIII. de LL. p. 837. B. ſive, ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἐθέλοντας, cum *Pindaro*, Pyth. IX. v. 192. In *Pindari* Odis huiusmodi verba leguntur ſub flexu Dorico plurima; qualia ſunt: Κωμάξαι, N. II, 39. Κλεΐξαι, Π. IX, 162. O. I, 176. Καταφαμίξαι, O. VI, 94. Κοιτάξασθαι, O. XIII, 107. Ἀποφλαυρίξαι, Π. III, 23. Ἀντιάξαι, O. X, 100. Ὑπαντιάξαι, Π. VIII, 15. Quod apud *Heſychium* legitur Ὑπαντάξας mutandum non eſt: utrumque enim dicebatur Ἀντάξαι et Ἀντιάξαι. Bis legitur ἀπαντάξαντα in *Archytae* loco quem evulgavit e Mſ. *Al. Morus* ad *Lucae* VI, v. 45. Praeterea frequenter apud *Pindarum* aliosque recurrunt Ὀνυμάξαι, Κομίξαι, Ἁρμόξαι, ſive Ἐναρμόξαι, et Συναρμόξαι. In *Alcmanis* verbis apud Athen. IV, p. 140. c. legitur Ἁρμόξατο· Ποθαρμόξασθαι in loco *Aeſarae* Lucanae apud *Stobaeum* Ecl. Phyſ. p. 106. v. 12. *Euryphamus* in *Stobaei* Flor. p. 556. v. 13. adhibuit Συναρμοξάμενος, et *Ecphantas* p. 332. v. 44. Ἅρμοκται· hinc nomen Spartanorum *Harmoſtarum* derivatum; nam qui vulgo Graecis Ἁρμοσταὶ, flexu Dorico Lacedaemoniis dicebantur Ἁρμόκται. *Hiſtriones* et *mimi* Laconice vocabantur Δεικηλίκται. cum vulgo nomen illud ſcribatur Δικ. vel Δεικηλιστὴς, genuina forma bis occurrit apud *Plutarchum*, in egregio illo dicto, quo hiſtrionis ſeſe petulantius efferentis ſuperbiam repreſſit Ageſilaus: Ἀλλ' ὦ τύγ' ἐσσὶ Καλλιππίδας ὁ δεικηλίκτας; T. II. p. 212. F. et T. I. p. 607. D. *Meurſius*, Miſc. Lac. III. c. VI. utrobique δικηλιστὰς reſcriben-
LXVII. dum cenſebat, ſed ſermonis Graeci diverſarumque diale-

ctorum analogiam minime habuit vir Eruditiſſimus perſpectam. Laconicum Δεικηλίκτας ortum a verbo veteri Δεικηλίξαι· has enim formas Lacedaemonii, Cretenſes, et Tarentini cum ceteris habuerunt Dorienſibus communes. In *Ariſtoph.* Lyſiſtrata Lacaena v. 92. pronuntiavit ξυνκλίαξε, Lacon autem v. 1245. ἵνα διποδιάξω· non ſatis emendate vulgatur ξυναλίαζε. Iſtiusmodi formae nuspiam plures invenientur, quam apud *Heſychium.* Rariora ſunt Διπτυχίξαι, Λακιδίξαι, Ἀποῤῥωγαλίξαι, Ἐσδραμυλιξαι, Κρανιξαι. Vulgatur apud *Heſychium:* Διπτύδιξον, δίπλωσον. ſed ſine controverſia Διπτύχιξον reſtituendum eſt, id eſt, δίπτυχα ποίησον· hoc vidiſſe credo *Iſ. Voſſium.* Quod ſuo loco legitur: Λακηδῖξαι, διαῤῥῆξαι. Graecum non eſt: ſed analogice formari potuit Λακιδίξαι, idque reponendum. Ante vocem Ἀποῤῥώγας ponitur: Ἀποῤῥυταλίξαι, ἀποσπάσαι. Mecum corriges: Ἀποῤῥωγαλίξαι, ἀποσπάσαι. uſitatiſſimum eſt adiectivum ῥωγαλέος, cuius loco antiquitus etiam ῥηγαλέος vel ῥαγαλέος, et more Aeolico Βρηγαλέος, et Fρηγαλέος ſcripſerunt. *Heſychius*: Ὑρωγαλέον, διεῤῥωγός· ibi literarum ſeries poſtulat Ὑρηγαλέον. ſupra legitur: Τρηγαλέον et Τραγαλέον diverſa eſt unius vocis facies: Digamma Aeolicum B vel F male degeneravit in T et Υ. Ex Italica forte comoedia petitum Ἐσδραμύλιξον, quod *Heſychius* exponit εἴσδραμε. Is praeter plurima ſimilia praebet Κερανιξαι et Κρανίξαι. Ἀποκρανίξαι adhibuit Auctor epigrammatis Dorici, quod *Kuſterus* edidit ad *Suidam* in v. Ἰξύν. — ῥοπάλῳ

Γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας —

ſic legendum pro ἀπεκράνιζε. *Suidas* ſupra: Ἀπεκράνιξε, τῆς κάρας ἀπεχώρισεν. iſta recepit *Euſtathius* ad Od. Σ. p. 675. v. 15. Huius generis paene nihil apud *Suidam*, perpauca reperiuntur in editis *Leonidae* Tarentini aliorumve epigrammatis. Ab ἄγχι cum potuerit formari verbum ἀγχίται, ſuo flexu Cretenſes Ἀγχίξαι dixerunt. *Heſychius:* Ἀγχίξαι, ἐγγίσαι· Κρῆτες. Laconica fuerunt Ἀμβροτίξαι, et Ἀποσσίξαι. *Heſychius:* Ἀμβροτίξας, ἀπαρξάμενος· Λάκωνες. et Ἀπέσσιξεν, ἀπέσωσε· Λάκωνες. Prioris dictionis origo patet: alterius autem, cum poſſit videri LXVIII

paulo abstrusior, rationem non magis esse obscuram ostendet similium comparatio. Eiusdem sunt classis verba, πλώζω, χρώζω, σώζω· olim scripta, πλῴζω, χρῴζω, σῴζω· quod contracta fuerant e vetustis formis, πλοΐζω, χροΐζω, σοΐζω· natis e nominibus πλόος, χρόος, σόος. Verbum illud σοΐζω, a recentiori σώζω obliteratum, ore Laconico pronuntiabatur Σοΐδδω· hinc Ἐσόϊξεν Laconicum, et *Hesychianum* Ἀπεσόϊξεν, ἀπέσωσε· Λάκωνες. Possem similia quaedam ex *Hesychio* congerere, sed malo verbum Laconicum, Grammaticis etiam antiquis ignotum, in lucem protrahere, quodque diu exulavit reducere in suam sedem, nimirum Ἀφηρoΐξαι. *Iacobus Sponius* in Miscell. Erud. Antiq. Sect. X. p. 342. vulgavit tres inscriptiones repertas in insula Santerini, quae olim sub nomine Therae notissima nobilis fuit Lacedaemoniorum colonia: De Theraeorum dialecto non protrita tradit *Eustath.* ad Od. T. p. 706. v. 40. In singulis istarum trium inscriptionum verbum illud Ἀφηροΐξαι legitur, nuspiam alibi a me repertum. Primam non gravabor hoc in loco deponere:

LXIX. Ο ΔΑΜΟΣ ΑΦΗΡΟΙΞΕ ΚΑΙ ΕΤΕΙΜΑΣΕ ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ
ΑΠΟΛΛΟΝΟΣ ΚΑΡΝΗΙΟΥ ΔΙΑ ΓΕΝΟΥΣ ΑΔΜΗΤΟΝ ΘΕΟ
ΚΛΕΙΔΑ ΠΑΣΑΣ ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΑΣ.

In tertia earum inscriptionum *Carpus uxorem suam* Ἀφηρόϊξεν· in secunda, filius patrem et uxor maritum Ἀφηρώϊξαν. his longe vetustior videtur prima, qua *Populus* Theraeus *Admetum Theoclidae F. qui iure haereditario Carnei fuerat Apollinis sacerdos, praestantis virtutis gratia sacello honestavit*, Ἀφηρόϊξε καὶ ἐτείμασε, significat ἡρῴῳ ἐτίμησε, sive sepulcrum sepimento cinxit, atque adeo partem agri sacravit Admeto et ἐτεμένισε, ipsumque sacrificio anniversario veluti Heroa honorandum decrevit. Quod ex. gr. de Brasida *Thucydides*, V. c. XI. Ἀμφιπολῖται, περιέρξαντες αὐτȣ̃ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνȣσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίȣς θυσίας. uno verbo dixeris, Brasidam Ἀφηρώϊσαν. Sicuti a πατρώϊος

τρώϊος et πατρῷος, Πατρωΐζειν et Πατρῴζειν· ita, ab ἡρώϊος et ἡρῷος ortum, Ἀφηρωΐζειν et Ἀφηρῴζειν e Doricis istis Ἀφηρεΐξεν et Ἀφηρωΐξαν in Lexicis poterit restitui. — Illud forte mireris, in monumentis lapideis, in Sicilia, Creta, aut etiam alibi, ubi Dorice loquebantur, inventis, istiusmodi verborum formas Doricas adeo raras reperiri, communes frequentius. Tabula Sicula apud *Gruterum*, quae supra nobis δαιθμὼς suppeditavit, exhibet p. CCX. v. 8. Doricum ἐργαξεῖται· Legitur p. CCXII. p. 40. 52. 57. et 59. ὀρίτοντος et ὀρίτοντα, in quibus primum putabam literam τ duplicandam; nunc suspicor olim exaratum ΟΡΙΞΟΝΤΟΣ et ΟΡΙΞΟΝΤΑ. posito Ξ pro Ζ. Confer si placet *Spanhem.* de Praest. et U. N. Vol. I. p. 98. Insigne Testamentum p. CCXVI. et seqq. Dorica continet non pauca, quae absque eo penitus ignoraremus, sed col. I. v. 14. formam praebet vulgarem κατασκευάσαι· col. V, v. 22. κομισάσθω· col. VI. v. 4. νενομισμένα. contra vero quater vel quinquies ad normam Doricam scriptum ἐξοδιάξει, col. V. v. 25. VII. v. 8. 14. 24. quae loca Celeberr. *Hemsterhusio* obversabantur ad Plut. *Aristoph.* p. 111. In elegantissimo Plebiscito Agrigentinorum, quo Demetrium Syracusanum honorarunt, p. CCCCI. mendose legebatur ΕΞΟΔΙΑ ΑΙ· literam Σ excidisse iudicabat *Ant. van Dale* Diss. IX. ad marm. Vet. p. 771. sed in renovata Gruteriani operis editione recte legitur ἐξοδιάξαι. contra, cum initio decreti legeretur ΕΔΟΞΕ ΤΑΙΑΛΙΑΙ, haec perperam exhibet: ΕΔΟΞΕ ΤΑΙ ΑΑΙ. deinde errore fabrili positum puto ΤΑΙ ΣΥΝΚΛΗΤΩΙΡΙ. certe non dubito, quin legi debeat: Ἔδοξε τᾷ Ἁλίᾳ καθὰ καὶ τᾷ Συγκλήτῳ· *visum fuit Populo ut et Senatui.* In inscriptione, quae hanc proxime praecedit: Ἔδοξε τῇ Συγκλήτῳ καὶ τῷ Δήμῳ τῶν Μελιταίων· alias plerumque dicitur τῇ Βελῇ καὶ τῷ Δήμῳ. In paucis monumentis Doricis, quae *Gruteri* Thesaurus complectitur, huiusmodi verborum nihil, opinor, invenietur praeter ista duo ἐργαξεῖται et ἐξοδιάξαι. Formas aliquot communes dabunt Decreta diversarum Cretae civitatum, quae in Antiquit. Asiaticis vulgavit *Edmundus Chishull*, sed in Aetolorum Decreto p. 105 in fine legitur καταχωρίξαι et v. 25. τᾶς ἐγδικάξιος. Foedus inter Hierapyt- LXX.

nenſes et Prianſios praebet v. 48. δικάξασθαι. attigit praeter alia Cl. *Alberti* ad *Heſych.* I. p. 242. n. 17. In iſtam Foe-
LXXI. deris vetuſtiſſimi partem, in Iusiurandum Cretenſe apud Gruterum p. DV. (quod Foederi ſubiecit *Chishullus*, diligenter comparandum cum illo Latiorum Olontiis praeſtito apud *Chishullum* p. 136. cuius partem iam dederat *Reineſius* Inſcr. cl. VII. n. 26.) et in alia quaedam monumenta Dorica proximis literis obſervata nonnulla Tecum communicabo: illa nunc quidem ab inſtituto me nimium abducerent. Miſſis itaque illis redire malo ad formas Doricas verborum vulgo in άζω et in ίζω deſinentium. Tempus iſtorum verborum praeſens a Dorienſibus diverſimode pronuntiabatur; et ab aliis, et a Sicilienſibus, in άσδω et in ίσδω· a Tarentinis in άσσω et in ίσσω· a Boeotis inprimis in άττω et in ιττω, ſive etiam in άδδω et in ίδδω, quamvis hic flexus praecipue fuerit Lacedaemoniis uſitatus. *Heraclidae* de formis iſtis Tarentinis obſervata quantum praeſtent in hac parte Linguae ſpectanda commoditatis, cum paucis exponi nequeat, placet ſubſiſtere in verbis in άδδω et ίδδω, et emendationes, quae ſpectent ad hanc partem, nonnullas expromere. Nullam, quam quidem noverim, iſtiusmodi formam *Plutarchus* nobis ſubminiſtrabit, plura tamen Laconum dicta, in quibus olim videantur poſitae: neque etiam alibi, ut opinor, reperientur, praeterquam apud *Heſychium*, (quanquam pleraeque mendis obſcuratae latent,) et apud *Ariſtophanem*, e quo pauciſſima fuerunt in *Suidae* et *Etymologi* Lexica, et ad alios derivata. Huius generis verba Laconica, quae proſtant in *Ariſtophanis* Lyſiſtrata, a Lampito ceterisque Lacedaemoniis prolata, praeter unum alterumve, de quibus addubito, excitabo. Verſus 82. primum praebet Γυ-
LXXII. μνάδδομαι· unicum illud attigit *Euſtathius* ad Od. H. p. 271. v. 39. γυμνάζω γυμνάδω· καὶ διπλασιασμῷ Αἰολικῷ καὶ Δωρικῷ Γυμνάδδω· ſubiungit verba *Ariſtophanis*. — Μυσίδδειν pro μυθίζειν poſitum v. 94.

Μυσιδδέτω
Ὅτι λῇς ποθ' ἁμέ.

recurrit v. 1078.

Τί δή ποθ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;

in eorum locorum altero ſcribendum arbitror

Μύσιδδέ τοι
Ὅ, τι λῆς ποθ' ἁμέ.

Quod legitur v. 980. μυθίξαι· mutari debet in μυσίξαι· ſed quum praeterea *Senatus* ore Laconico non videatur dici potuiſſe γερωχία, locum, prouti videbatur reficiendus, adſcribam:

Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐντί γ' ἁ Γερωϝία,
Ἢ τοὶ Πρυτάνεις; λῶ τι μυσίξαι νέον.

Laconice ἡ γερουσία, ſecundum uſitatam in talibus conſuetudinem, dicebatur Γερωΐα, vel, digamma Aeolico interpoſito, Γερωϝία. *Alcman*, quem noſti fuiſſe λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης, ſcripſerat teſte *Priſciano* p. 547.

Καὶ χεῖμα πῦρ τε δάϝιον.

Dictionibus etiam Homericis non paucis digamma legeremus inſertum, ſi prodiiſſet *Homerus Bentleji*: vide quaeſo Vannum Criticam, p. 595. et Lectiones Lyſiacas, p. 703. et 704. Eo autem hoc in loco praetulerim Γερωϝία, quoniam editiones exhibent γερωχία· alias placuiſſet Γερωΐα, quam formam ad *Heſychium* illuſtravit *Kuſterus* p. 822. n. 16. hoc ceteris Ariſtophaneis congrueret. v. 1299. ἐκλιπῶα Μῶα· v. 1301. κλεῶα. etc. in quibus ὀ in ω mutato, LXXIII σ, vocalibus interpoſitum, fuit eiectum. Ceterum in v. 980. pro μυθίξαι legendum eſſe μυσίξαι, Tu minime dubitabis. Illud vero miror, cum ſaepiſſime fuerit is Laconismus, quo σ pro θ ponere ſueverant, alibi obliteratus, genuinas formas in *Ariſtophanis* Lyſiſtrata plerumque ſemper fuiſſe conſervatas: ſunt enim admodum pauca, veluti v. 1258. θαγόντας. v. 1254. θείκελοι. v. 1003. θίγειν. v. 91. Κορινθία. quae debeant ad eamdem normam reformari, in σαγόντας. σέσκελοι. σίγειν vel σίγην. Κορινσία. neque enim ſcripſiſſet Κορινθία, qui v. 1259. poſuit ἤνσει, alibi Ἀσάναν et Ἀσαναίως. σίγειν, pro θίγειν, invenit in Mſ. *Kuſterus*, qui recte vulgavit v. 1082. 1083. σέλει — ἐλσὼν — σέτω. Ex his unum, ſed alia huius ge-

neris plurima, habet *Hesychius*: Σίγη, θίγγανε· Λάκωνες. ubi legi poterit Σίγην, θιγγάνειν· sive Σίγε cum Cl. *Albertio* ad *Hesych.* p. 695. n. 4. qui nonnulla etiam attulit p. 1454. n. 26. Haec proderunt insigni *Thucydidis* loco emaculando. In pacis legibus, quas Lacedaemonii per Licham Argivis proposuerunt, haec leguntur apud *Thucydid.* V. c. LXXVII. περὶ δὲ τῶ σιῶ, συμβατόσαιμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον, δῶμεν δὲ αὐτὼς ὀμόσαι. Bene sit Viris Praestantissimis, qui, praeter cetera, varias Codicum lectiones nobiscum communicarunt: pro συμβατόσαιμεν Basil. praebet συματώσειμεν· Cassellanus σύματος ἔμεν. illud σύματος, pro θύματος Laconico more positum, veram huius loci scripturam, aut verae proximam patefecit: certe non negabis vulgatis multo meliora esse sequentia, e vestigiis corruptae lectionis haud difficulter eruta: περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος, σέμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυ-
LXXIV ρίοις ὅρκον, δόμεν δὲ αὐτὼς ὀμόσαι. Graece diceres: περὶ δὲ τῦ τῦ Θεῦ θύματος τιθέναι ἐθέλειν τοῖς E. ο. Coniecturam ab hac in nonnullis diversam Codex Arundelianus, in quo pro συμβατόσαιμεν tantum σύγματος legebatur, subministravit: illa scriptura considerata, credidi voces αὐτὼς δὲ ὀμόσαι, τὰς πόλιας cum sequentibus esse conglutinandas, quaeque praecesserant hac posse ratione restitui: περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος, λῆν τὼς Ἐπιδαυρίως ὀρκιδδέμεν. *ad sacrificium Apollini debitum exhibendum velle se Epidaurios obstringere iurisiurandi religione.* articulus τῶ semel male fuerat positus: nam hoc quidem dubium non videtur quin recte correxerim περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος· Religionis quippe neglectum Argivi speciosam habuerant Epidauriis belli inferendi causam: *Thucydides* supra, cap. LIII. Ἐπιδαυρίοις, inquit, καὶ Ἀργείοις πόλεμος ἐγένετο, προφάσει μὲν, περὶ τῦ θύματος τῦ Ἀπόλλωνος τῦ Πυθαιέως· sic scribendum pro Πυθέως. De Apolline Pythio nihil habebant causae cur essent solliciti; de suo cogitabant Argivi: Apollo Πυθαεὺς vel Πυθαιεὺς, a Lacedaemoniis, sed ab Argivis eximia religione colebatur. *Hermionenses* teste *Pausania* II, p. 194. τὸ τῦ Πυθαέως (Ἀπόλλωνος) ὄνομα μεμαθήκασι παρὰ Ἀργείων. et p. 197 traditur, Asine solo aequata reliquisse tamen Argivos templum Apollinis

Πυθαέως. *Pauſaniae* verba *Meurſius* attulit Attic. Lect. IV. c. II. Cum itaque ſatis conſtet σύματος eſſe *Thucydidi* reddendum, de ceteris iudicabis. Ipſa Foederis formula, quam *Thucydides* prodidit memoriae c. LXXIX. praebet formas verborum communes ἐρίζοι et δικάζεσθαι, ſed hoc in fine poſitum forte mecum videbitur in δίκας ἔσεσθαι LXXV. transmutandum. Pro ἐρίζοι libenter poſuerim ἐριδδοι. Vidimus ex *Ariſtophanis* Lyſiſtr. Γυμνάδδομαι et Μυσίδδειν· Nunc reliqua perſequar. — Ποτόδδει legitur v. 206.

Καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἁδὺ, καὶ τὸν Κάστορα.

Apud *Theocritum* ὄσδεν et ποτόσδεν reperitur; ποτόδδει Laconice ſcribere potuit Comicus. Credibile tamen videtur, illud hoc quidem in loco correctoribus deberi, in quo olim ſcriptum fuerit ποτόμφει. *Heſychius*: Ποτόμφει, προσόζει. Recte *Salmaſius* contulit, quod ſupra legitur: Ὀμφα, ὀσμή· Λάκωνες. *Timachidas* apud Athen. XV. p. 682. c. τὸ ῥόδον φησὶ τὰς Ἀρκάδας καλεῖν Εὐόμφαλον, ἀντὶ τῶ εὔοσμον· ubi *Caſaubonus Heſychii* meminit. — Quod *Heſychius* habet Ψιαδεῖν, παίζειν. ſine dubio corrigendum in Ψιάδδειν· reperitur in hoc noſtro Dramate v. 1304.

Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

Verſus 1319. praebet Παραμπυκίδδεται. Verſu 1315. mentio fit

Βακχᾶν
Θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν.

Kuſterus ſcribendum putabat παιδδωᾶν· atque ita legiſſe videtur Scholiaſta bina iſta explicans θυρσαζεσῶν καὶ παιζεσῶν. mihi vero παδδωᾶν in παλλωᾶν omnino videtur commutandum: Βάκχαι θυρσάζεσαι καὶ πάλλεσαι, *Bacchae* dicuntur *thyrſos leves vibrantes.* Quandoquidem *Ariſtophanes* in his ſibi conſtat, mireris in v. 1166. reperiri Βλιμάττομες· ſecundum obſervata *Heraclidae* Βλιμάττω, pro βλιμάζω poſitum, tribuendum potius eſſet Boeotis, LXXVI. quam Laconibus: verum conſtat Boeotos aliosque etiam adhibuiſſe formas iſtiusmodi verborum in δδω. praeterea verba in ττω habuerunt et alii cum Boeotis communia: Ἀγκυρίττει Cretenſibus adſcribit *Heſychius*, apud quem

eiusdem claſſis reperiuntur: Ἀφοπλίττονται. Λαγαρίττεται. Δηρίττειν. Μασχαλίττει, etc. — Verba autem huiusmodi in δδω Megarenſibus etiam tribuit *Ariſtophanes* et Boeotis. In Acharnenſibus Megarenſis dixit v. 734. χρήδδειν, vel χρήδδεν, pro χρήζειν·

Πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ' ἢ πεινῆν κακῶς,

ad eamdem rationem v. 823. ubi legitur φαντάζομαι, olim poſuiſſe videtur φαντάδδομαι. Grammaticus recentior, cuius notas aliquot Etymologico interſeruit *Fred. Turriſanus*, p. 447. v. 41. Θερίδδειν, inquit, ἀντὶ τοῦ θερίζειν, Βοιωτικῶς παρὰ Ἀριστοφάνει, reſpicit ex Acharn. v. 946. ubi loquitur Boeotus:

Μέλλω γέ τοι θερίδδειν.

Formam Thebanam mendoſe ſcriptam *Heſychius* in Lexicon ſuum recepit, ſuoque errore traxit *Caſaubonum*: ubi cogitaveris, pro vulgari κρίζω Boeotice dici debuiſſe κρίττω vel κρίδδω, non dubitabis errorem *Heſychii* corrigere, et pro Κριαδέμεν, reſcribere: Κριδδέμεν, γελᾷν· Βοιωτία δὲ ἡ λέξις. Locus, quo pertinet iſta gloſſa *Heſychii*, *Strattidis* eſt e Phoeniſſis, conſervatus ab *Athenaeo* XIV. p. 622. A. exemplis allatis Comicus oſtendit, dictiones Thebanos uſurpare ceteris Graecis penitus inuſitatas; ipſos quippe τὴν σηπίαν vocare Ὀπιτθοτίλαν,

Τὴν ἔνθεσιν δ', Ἄκολον· τὸ γελᾷν δὲ, Κριδδέμεν.

LXXVII ſic legendum pro vulgatis τὸ γελᾷν δὲ ἐκκριδδέμεν· *Caſaubonus Strattidis* verſum ex *Heſychio* cenſuerat reficiendum p. 895. Formae Laconicae in άδδω et ίδδω cum eſſent ex *Ariſtophane* notae, mirum eſt, cur non ἀτίμαδδε poſuerit *Salmaſius* in Lacedaemoniorum Senatusconſulto, qui de Hellen. p. 82. ſolus in illo reſtituerat τὰν κισάριξιν· nam καθάρισιν ſcripſerant *Leopardus* Emend. VIII. c. XIV. et *Scaliger* ad *Manil.* p. 426. κιθάριξιν *Caſaub.* Anim. in *Athen.* VIII. c. XI. *Iſmaël Bullialdus*, qui illud notis in *Theon. Smyrn.* ſubiecit p. 295. et *Edm. Chiſhull.* Antiq. Aſiat. p. 128. Sed iſta ſi valeret ratio, in nonnullis Laconum dictis apud *Plutarchum* hae verborum formae poſſent reſti-

tui; quas *Hesychius* nobis plurimas praeberet, nisi aut is in libros incidisset mendosos, aut eius etiam scriptura magis esset depravata. Quantum commemini, unicum tantum huius generis reperitur apud *Hesych.* emendate scriptum, quod *Salmas.* attulit in *Plin.* Exerc. p. 1280. D. Φαιρίδδειν, σφαιρίζειν. In Φουάδδεῖ, quod sequitur proxime, accentus tantum mutari debet; scribendum enim: Φουάδδει, σωμασκεῖ. quod pronuntiatione tantum distabat a Βουάδδει. Supra legitur Ἐκπετριαδεῖν, παχύνειν ἱμάτιον· Λάκωνες. sed corrigendum: Ἐκπετρίδδειν· *Hesychius* habet Περιπετρίζεσθαι. Verbum Κωμάζει haec nota antecedit: Κωμαδεῖν, ὀρχεῖσθαι· non dubitabis literam interserere, legendo Κωμάδδειν. idem remedium adhibendum in Οἰκιδεῖν, καθῆσθαι. vetus lectio fuit Οἰκίδδειν· Sub eadem litera prostant hae binae glossae Ὁμηριάδειν, ψεύδεσθαι. et Ὁρκίλλει, ὅρκον ποιεῖ, ὀμνύει. verba sic scripta recepit in Indicem Thes. *H. Stephanus.* Pro Ὁρκίλλει sine controversia legendum Ὁρκίδδει· neque hoc officit coniecturae, LXXVIII
quam supra posui: potuit enim isto significatu a Poëta poni Ὁρκίδδει, tametsi Lacedaemonii Ὁρκίδδειν vel Ὁρκιδδέμεν eodem adhibuerint sensu, quo Graeci vulgo verbum ὀρκίζειν· Sicuti Ἐκπετρίδδειν in Ἐκπετριαδεῖν, ita Ὁμηρίδδειν apud *Hesychium* transierat in Ὁμηριαδεῖν. Plurima supersunt apud *Hesychium*, sed pleraque talia, quae non nisi perita manu rite possint tractari. De illis acturum se pollicitus est Vir Summus, quocum huius generis nonnulla communicaveram. Diversis locis leguntur: Μωδεῖ, λαλεῖ, ᾄδει. et Μουσιαδδεῖ, λαλεῖ, ὁμιλεῖ. Putabam unius verbi μουσίζειν, a *Musis* derivati, formas in illis latere diversas. Sed monuit me *Hemsterhusius*, pro Μωδεῖ recte quidem correxisse me Μώδδει vel Μωίδδει. sed Μουσίδδει, significans λαλεῖ, ὁμιλεῖ, more Laconico positum pro μυθίζει. qua de re non censebis dubitandum. Cum singulae correctiones copiosius potuissent firmari; in unica, pace Tua, morabor aliquantulum. Vulgatur apud *Hesychium:*

Ἐπεβαλλομένη, ἐνθεαζομένη.] Ubi haec leguntur, series literarum poscebat Ἐπηβ. hoc si vulgatae lectionis se-

dem occupaſſet, difficulter genuina veteris Grammatici ſcriptura potuiſſet erui. Simulatque in mentem venit literas etiam β et υ frequenter permutatas, emendabam Ἐπευκδδομένη, ἐνθεκζομένη. Certiſſimam eſſe correctionem e Cariſſimi Doctoris literis intellexi, qui eamdem dudum detexerat. *Commotis excita ſacris Thyas*, *Euripidi* in Bacchis v. 1092. θεȣ̃ πνοαῖσιν ἐμμανὴς, Laconice dicta fuerat Ἐπευκδδομένα, quae diceretur in ſermone vulgari ἐπευαζομένη, vel ἐνθεαζομένη. Tales in euantium thiaſo

LXXIX. *lymphata mente furebant*
Evoë bacchantes Evoë, capita inflectentes.

Scopae ſaxeam bacchantis effigiem laudat *Glaucus* Anthol. IV. c. III. ep. 5.

Ἁ Βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον· ἀνθρώσκει δ' ὡς βρομιαζομένα.

Iſta βρομιαζομένα proxime accedit ad noſtram Ἐπευαδδομέναν· *Heſychianum* ἐνθεαζομένη de Semele legitur in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* I, 636. qui καὶ τὴν Σεμέλην, inquit, Θυώνην καλȣ̃σιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν ȣ̃σαν καὶ ἐνθεαζομένην. ubi corrigi debet: παρεισήγαγε θύȣσαν καὶ ἐνθεαζομένην. — Bacchantium ululatus in libris ſcribitur εὐοῖ, εὐᾶ et εὐάν. Εὐοῖ σαβοῖ legitur in loco *Demoſthenis*, quo ad verbum εὐάζειν uſus eſt Celeberr. *Weſſelingius* ad *Diodor. Sic.* I. p. 248. Credo lectum alicubi Εὐὰν σαβὰ, quod apud *Heſychium* degeneraverit in Εὔσαμα. Verbi frequenter obvii compoſitum Ἀνευάζειν, uſurpatum a *Lycophrone* v. 207. veterum locis firmavit *Iac. Gronovius* ad *Arrian.* p. 198. Ἐπευάζειν ante erutam Ἐπευαδδομέναν potuiſſet in *Stephani* Theſauro locum reperire, obvium in *Orphei* Hymno LXXVIII. et leviter corruptum in H. LXVIII. 6. in cuius v. 1. εὐάστειραι recte repoſuit *Dan. Heinſius* ad *Sil. Ital.* I, 101. eodem titulo Nymphae deſignantur H. L, v. 8. Ipſum Bacchum laudat *Orpheus* velut εὐαστῆρα H. XXIX. et *Leonides*, Anth. VI, c. VII. ep. 10. In Hymno LII. dicitur Bacchus σὺν εὐζώνοισι τιθήναις Εὐάζων. Apud *Plutarchum* Sym-

pos. IV, 6. p. 671. c. leguntur veteris Poëtae verba: εὔϊον ὀρσιγύναικα μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι, Διόνυσον. et in Lib. de Exilio p. 607. c. paulo aliter collocata: Εὔϊον ὁ. Διόνυσον μ. α. τιμαῖς. quae hac ratione censebam reficienda: LXXX.

Εὔϊον ὀρσιγύναικα Διόνυσον,
Μαινομέναις συνθέοντα τιθήναις.

in *Sophoclis* Oed. Col. v. 673. Bacchus celebratur θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις, quem in Oed. Tyr. v. 220. dixit Εὔϊον Μαινάδων ὁμόστολον. Quando saepius *Orphei* mentionem feci, non erat praetermittendum, in *Orphei* Precibus ad Musaeum v. 34. mendose legi συνευστατῆρας. Corrigamus:

Καὶ Σεμέλην, Βάκχε τε συνευαστῆρας ἅπαντας,
Ἰνὼ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ᾽ ὀλβιοδώτην.

Sed tandem tamen desino. Vale Vir Nobilissime, et epistolam verbosam, aut, si mavis, dissertationem, Tibi inscriptam, aequi bonique consule.

IN MOSCHI

EPITAPHIUM BIONIS

L. C. *Valckenari* commentarius carmini huic post *F. Ursini Virgilium illustratum* edito subiunctus.

p. 81. *Moschi* versiculos aliquot, in Editionibus *Vulcanii*, *Heinsii*, et *Davidis Whitfordi*, praetermissos, in sedem restitui legitimam, e qua male fuerant eiecti: sunt autem sex illi, qui nonagesimum tertium proxime sequuntur. Equidem miror, qui tandem criticis potuerit in mentem venire, sex istos versus esse *Marci Musuri*, ad codicis Aldini lacunam supplendam ab homine Poëtico scienter edolatos: Μουσούρου nomen in Editione sua versui 94. adposuerat *Fulvius Ursinus*. Res est exploratae veritatis, a *Musuro* fuisse repertos in Codice vetusto: hoc monuit *Ios. Scaliger*, Emend. in *Moschum* p. 231. esse autem *veros Moschi filios*, idem ille iudicavit, a cuius opinione hac in re dissentire non debuerant. Poterunt humaniorum literarum studiosi sex istos *Moschi* versus comparare cum Ecloga *Theocriti* septima, quam omnium Reginam vere nuncupabat *Daniel Heinsius*; praesertim cum v. 37. et seqq. ac eadem opera *Theocriti* versum, qui istos proxime antecedit, integrare, pro, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς, legendo:

'Αλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδὰ,)
Βωκολιασδώμεσθα.

Apollonius Rhodius III, 137.

Ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασιν
Πᾶσιν ὁμῶς.

Qui carmen *Moſchi*, prouti fuit renovatum, legerunt, mirabuntur forte nonnulli, quamobrem toties receptis lectionibus novas ſubſtituerim; et hanc paene nimiam licentiam dictitabunt, ubi cognoverint, nullo ſcripto codice inſtructum hoc tamen facinus me perpetraſſe: ſed hi velim cogitent, pleraque aut leviora eſſe, aut ita certe in melius mutata, ut in illis codicum conſenſus non adeo videretur haec in uſum Adoleſcentum evulganti nunc quidem exſpectandus. Doricae dictionum formae frequenter fuerant in hoc Moſchi carmine obliteratae: eas, ubi pudenter illud fieri poterat, revocavi. Noveram, haec non eſſe ad vetuſtiſſimae Linguae normam exigenda, et *Moſcho* placuiſſe Doricam, ad Ionismum in nonnullis inclinantem, ſcribendi conſuetudinem: idcirco tantum formas adoptavi Doricas, quas e ſimilium comparatione liquido conſtaret a Syracuſano Poëta poſitas. Quis enim, huius partis paulo ſtudioſior, abſonam toleraret priorum et Heinſianae editionis in uno carmine et in iisdem ſaepe dictionibus inconſtantiam? dederat *Heinſius*, *τέθνηκε*, v. 7. et 11. *τέθνακε*, v. 12. 35. / *τῆς Ἀρεθούσης*, v. 10. *τᾶς Ἀρεθούσας*, v. 78. / *σῆμα*, v. 68. *σᾶμα*, v. 44. / *φιλήματα* v. 67. *φιλάματα* v. 84. etc. / *ἠόσι* v. 37. *ἀόσι*, v. 129. / *Κοῦρης* v. 17. *κώρα*, v. 126. / *βοῦται*, v. 66. *βώτας*, v. 82. / (*Μοισῶν* v. 95.) *Μοισᾶν* v. 66. / *Φορμίζοντι*, v. 131. *μελίσδεο*, v. 61. etc. / Haec, et ſimilia, quae facillime poterant e comparatione, paulo conſideratius inſtituta, et ad aurium iudicium exacta, refici, nihil erat cauſae cur perverſe ſcripta reponerentur. Satis meminéram eorum, quae *Gellius* N. A. XIII, c. XX. acute diſputavit, *diverſis in locis* urbes et urbis *dixiſſe Virgilium, arbitrio conſilioque uſum auris*; *Homerum* autem, cum dixerit *φρένας*, alibi poſuiſſe *φρενῶν*, ut obſecundaret ſoni iucunditati: ſed putabam, horum ſimiliumque rationem ab iſtis *Moſchi* non parum eſſe disparatam. Ferme tri-

p. 82. [right margin, beside line 1 of paragraph]
p. 83. [right margin, beside "arbitrio consilioque"]

cies formae communes fuerunt in hoc carmine mutatae: in quinque vel sex dictionibus praeiverat *David Whitfordus*: nonnullas sciens intactas reliqui; quoniam nihil in illis sine libris veteribus videbatur novandum. Praeterea tres quatuorve correctiones in contextum introduxi. Carminis initio sic fuerat v. 6. vulgatum:

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι. καλὸς τέθνηκε μελικτάς.

Qui veterem historiam copiose tractavit, *Salmasius* in *Plin.* Exercit. *Moschi* locum praetermisit: etiam aliis verbum Λάμβανε hac in sede suspicor displicuisse. Plerique, qui quidem sunt Κριτικοὶ, fatebuntur, pristinam restituisse me *Moschi* scripturam, reponendo, Βάμβαλε. De hac correctione propterea minime dubitandum censebam, quod Illi potuerim eam approbare, qui, nemine non tribuente, primum tenet in his literis locum. Flos hyacinthus dudum habuerat foliis inscriptos Apollinis gemitus; (neque enim de Aiace cogitavit noster) nunc vero, dum, alter veluti Hyacinthus, Bion male perierat, funestas literas suas eloqui iubetur, et tremulo foliorum motu saepius repetitum suum edere gemitum, ai, ai:

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

p. 84. Eleganter hyacinthum dixerat *Euphorion* γεγραμμένα κωκύουσαν, in eo loco, quem, e *Porphyrio* citatum ab *Eustathio* ad Il. B. p. 216. v. 12. conservavit *Schol. Theocr.* ad Eid. X. 28. quemque, *Heinsio* et *Salmasio* minime intellectum, enodavit *Tib. Hemsterhusius*, ad *Lucian.* T. I. p. 240. et 241. Duplex innotuit verbi forma: *Hesychius*: Βαμβάλλειν, (sic legendum) τρέμειν, ψοφεῖν τοῖς χείλεσι. Altera, Βαμβαίνειν, quoniam fuerat ab *Homero* usurpata,

notior fuit Grammaticis, ponitur autem Βαμβαίνειν *titubandi* significatu: sicuti *titubare* de gressu dicitur et de lingua, ita et Βαμβαίνειν· inter alia redditur ab *Etymologo*, ἀνάρθρως λέγειν· quae interpretatio, si spectes originem, congruit etiam verbo λαλεῖν· et venuste *Moschus*, λάλει et βάμβαλε, de hyacinthi foliis in uno loco posuerat. Propter *Ursini* librum attingam, qui poterat alias omitti, *Bionis* locum, e Fragm. Eid. IV. hoc modo corrigendum:

Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει.

Quae sequuntur, sunt pervenusta: sed in istis, quae posui, vulgari solet ἀθάνατον, et Καμβαίνει. *Aemilius Portus* magno nisu conatur ostendere in suo Diction. Dor. Καμβαίνειν verbum esse Graecum: de *Porto*, qui erat ab ea parte, qua iudicamus, non paratissimus, minus illud est mirandum, quando *Vulcanius*, *Grotius* et *Heinsius* in locum *Moschi* receperunt dictionem minime Graecam; quamque dudum emendate scriptam exhibuerat *Heur. Stephanus*, in Thes. Gr. L. T. I. p. 632. quid genuinum sit, ubi lectionem utramque memorat, non decernit *Ezechiel Spanhemius*, ad *Callim.* p. 198. In Editione renovata p. 85. operis Ursiniani reperietur Βαμβαίνει, in *Moschi* versu, ad *Virgil.* Eclog. VI, 3. verum *Ursinus* scripserat καμβαίνει· olim literam κ in β transmutaveram: nollem factum: nam βαμβαίνει introduxerunt in hanc editionem, ubi error *Ursini* non fuerat corrigendus. In Eidyllii nostri versu 30. unam literam addendo, *Moschi* sententiam arbitror fuisse restitutam:

Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα·

Quoniam mortui Bionis vocem non posset amplius imitari, idcirco lugebat Echo: antea legebatur: ὅττι σιωπῇ. *Whitfordus* interpretabatur:

Et quoniam muta est in montibus ingemit Echo.

Verſum 40. intactum reliqui:

Ἀλκυόνος δ' ᾧ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κῆϋξ.

quem *Bonaventura Vulcanius* Latine converterat

Nec tantum Halcyones tetigere Ceyca dolores.

Quae poſuit *Whitfordus*, hiſtoriae, minus autem verſui noſtro conveniunt. Nemo Poëtarum veterum paulo diligentior negabit, Ceyca Graece dici potuiſſe Ἀλκυόνος ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχεσθαι· verumtamen, huic loco ἴαχε multo eſſe accommodatius, non diffitebitur, qui vicinos verſus propius conſideraverit: in illis occurrunt verba, μύρατο, ἄεισε, θρήνησε· commode ſucceſſit ἴαχε· hoc primum in ἴσχε, deinde, ut verſus ſuppleretur hiatus, ab homine non indocto mutatum, degeneravit in ἴσχετο. Qui *He-*
p. 86. *ſychium* tractarunt, haud ignorant, ἴσχε et ἴαχε frequenter a librariis fuiſſe commutata. Scripſerat itaque, mea certe ſententia, *Moſchus*:

Ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσεν ἴαχε Κῆϋξ.

Ovidius XI. Metam. v. 544.

Halcyone Ceyca movet; Ceycis in ore
Nulla niſi Halcyone eſt.

v. 562. *Plurima nantis in ore*
Halcyone coniux: illam meminitque refertque.

Ob eamdem rationem, quae me praecipue movit ad illud ἴσχετο corrigendum, moribus et doctrina minime vulgari inſignis Adoleſcens, qui hic nobiſcum ſacra tractat Muſarum, ingenioſe verſum huius carminis quartum emendavit; ſed ipſius verbis acutiſſimum inventum Doctis explicari melius erit. Verſus 59. ſic vulgabatur:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες.

Senſum arbitror me planum effeciſſe, ſcribendo:

Κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἅν ποκ' ἔτερπεν.

De verſibus 28, 113, 114, quid ſentiam, et quo modo dictiones quasdam, praeter eas, quas indicavi, hoc in carmine tentari poſſe ſuſpicer, privatim indicare malo. Unam e lectionibus Editionis *Fulvii Urſini* recepi in v. 90. Illa, praeter alia, v. 3. γοάοισα, et v. 98. pro χέε exhibet ῥέει· quae non improbem, ſi veterum librorum firmarentur auctoritate. πολυκλαύτοισι, legitur v. 74. in eadem Editione, pro πολυκλαύστοισι· quod qui mutandum cenſuerit in πολυκλυστοισι, a meo iudicio non diſſidebit. Sed maioris eſt ponderis, et profecto venuſtum, quod mecum communicavit *Adrianus Heringa*, in verſu 90, ubi memoratur Λεσβὸς ἐρυμνά· ſibi videri legendum: p. 87.

Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά.

Eam in rem egregii ſunt verſus e *Phanoclis* Elegia, apud *Stobaeum* Floril. p. 400. v. 5. ſic de Lesbo loquentis:

Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστὺς
Νῆσον ἔχει· πασέων τ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη.

Quae verſum huius carminis ultimum inſidebat, menda tamen videbatur tollenda: neque enim facile quis mihi perſuaſerit, ſcribere potuiſſe *Moſchum*:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμην.

Illud extra controverſiam erat poſitum, poſſe *Moſchum* ſcienter συρίσδεν· artem Muſicam ſupra fatebatur a Bione ſe didiciſſe, et accepiſſe veluti haereditate traditam, v. 101.

Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ', ἄν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων.
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.

ita legendum puto pro Κλαρονόμως· Haec qui ſcripſerat, in ultimo verſu canere non potuit: p. 88.

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδεν δυνάμαν,

ſed poterat merito dubitare, ſi deſcenſus illuc pateret, utrum carmina ſua quidquam eſſent apud Inferum Iovem valitura. Poſuerat itaque:

Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ κἠυτὸς ἄειδον.

Nota ſunt bene ominata Principis Poëtae verba, IX. Aen. v. 446.

Si quid mea carmina poſſunt,
Nulla dies unquam memori vos eximet aevo.

JOANNIS

JOANNIS TOUPII

DE

SYRACUSIIS

AD

TH. WARTONUM

EPISTOLA.

DOCTISSIMO ATQUE AMICISSIMO VIRO

THOMAE WARTONO

S. P. D.

J. TOUPIUS.

En tibi, vir doctiſſime, notas noſtras atque emendationes ad Theocriti *SYRACUSIAS*. Carmen longe ſuaviſſimum, et quo nihil feſtivius, aut quod vernilitatem ſapiat magis. Eſt autem ſcriptum in honorem Ptolemaei Philadelphi, et ſororis ſuae Arſinoae, Theocr. ed. *Wart.* T. II. p.327.

Quae nunc ſorore dulcior.

Nam Ptolemaeus, quod Alexandrinis jucundum ſcilicet et ſolenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, ſororem ſuam αὐταδέλφην Arſinoam.

Ωδε καὶ ἀθανάτων ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείεσα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπε.
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις.

Atque hinc illud Sotadis Φλυακογράφε, cujus meminit Athenaeus XIV. 4. et Plutarchus in libello Περὶ παίδων ἀγωγῆς.

Εἰς ἐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς.

Quod auctori, qui regibus uti neſcibat, fraudi et exitio fuit. Ceterum in hoc poemate ΑΔΩΝΙΑ, ſive *feſtum Adonidis* repraeſentatur; ubi matronae duae Syracuſanae, tunc temporis Alexandriae degentes, partes ſuas haud inſicete ſuſtentant, et maritos ſuos ſibi invicem deridendos propinant. hinc nomen Idyllio ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ Η ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ. Porro ut in Ariſtophanis Lyſiſtrata *mulier*

Lacaena Λακωνιστὶ loquitur. ſic in hoc poematio *mulieres Syracuſanae* Συρακουσιστὶ loquuntur. Quae utraque forma Dorum ſive Peloponneſiorum eſt; ſed diverſa pro diverſo loco. Librarii autem, ut mos iſtorum hominum eſt, rem ſusque deque habuerunt. Nos nonnulla hic illic reſtituimus. Nam omnia ad priſtinam formam revocare nec meum nec tuum eſt. Sed ad carmen ipſum accedamus.

V. 2. — ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.] Scribe αὐτᾷ. ut infra v. 67.

— Πότεχ' αὐτᾷ μὴ τὺ πλαναθῇς.

p.328. Notandum autem verbum ὅρη. *SEE for a chair, Eunoa.* Quod amicitiae et obſervantiae ſignum. Apollodorus Comicus apud Athenaeum, Lib. I. pag. 3.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
Ἔστιν θεωρεῖν Νικοφῶν τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν· ἡ κύων
Ἔσηνε καὶ προσῆλθεν. ὑπαντήσας δέ τις
ΔΙΦΡΟΝ εὐθέως ἔθηκε· —

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem inſigniter violavit Joannes Bourdelotius ad Heliodorum, p. 48. Deinde ſequitur,

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. —

And get a CUSHION too. Quod mollitiei et elegantiae muliebris eſt Hinc μαλακὴν δίφρακα vocat Noſter ſupra XIV. 41.

— Μαλακᾶς ἀπὸ ΔΙΦΡΑΚΟΣ ἔδραμε τήνα.

Ubi Schol. Μαλακᾶς δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις. Scribendum, ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙΣ. Ad hoc ipſum Idyllium, quod *SYRACUSIAE* inſcriptum eſt, reſpexit Scholiaſtes.

V. 4. Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς.] Vox ἀδέματος ne Graeca quidem eſt. Legendum videtur cum Caſaubono,

Ὦ τᾶς ΑΔΑΜΑΤΩ ψυχᾶς. —

Lucianus in Demosth. Encomio. Βαβαὶ, τῆς ΑΗΤΤΗΤΟΥ ψυχῆς. Quod idem est.

V. 8. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν,

Ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν. —

Scribe, ὁ πάραρος, *homo fatuus* et *immorigerus*. Idem Πάραρος et Πάρηρος. Παρήορος et Παρήορος Ἀπὸ τῦ Αἰωρεῖν scilicet. de quo Schol. ad Homer. Il. H. 156. Ψ. 603. Etymologus, Hesychius, Suidas, alii. Dionysius Halicarn. Ant. Rom. lib. 7. sub finem. Δυσὶ γὰρ ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος. ὃν ἀπὸ τοῦ ΠΑΡΗΙΩΡΗΣΘΑΙ καὶ συνεζεῦχθαι (leg. καὶ ΟΥ συνεζεῦχθαι) ΠΑΡΗΙΟΡΟΝ ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Qui locus illustris est. Quin et aliam vocem addo, ejusdem plane familiae et potestatis. Hesych. Ἀελλόθριξ. ποικιλόθριξ, ἢ ΠΑΡΕΩΡΟΥΣ καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. Ita scribendus iste locus, quem cum Palmerio minus perspectum habuimus in Epist. Crit. p. 53. Dicitur autem Παρέωρος et Παρήορος, ut Μετέωρος et Μετήορος. et notanda vox. nam alibi frustra quaeras. Quod sequitur, ἔσχατα γῆς, est *extrema pars urbis*, *et ab aula remota. a remote and unfrequented part of the town*. Hinc Ἐσχατιά. *extrema pars agri*. Lucian. in Timon. Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ΕΣΧΑΤΙΑΝ τραπόμενος, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ΤΗι ΕΡΗΜΙΑι καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Atque hinc vindicandus simul et illustrandus Theocritus in *HYLA*. 25. p.329.

Ἆμος δ' ἀντέλλοντι πελείαδες, ΕΣΧΑΤΙΑΙ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων. —

Nonnulla de hoc loco non ita pridem commentatus est Cl. Ernestus ad Callimachi Delum; ubi interpretem castigat, ipse castigandus. Nimirum vis verbi Ἐσχατιὰ virum doctissimum cum Casaubono fefellerat. Ἐσχατιαὶ sunt *agrorum extremitates*, sive *pars agri* INCULTIOR

et remotior. Nos Angli, *the Downs.* Optime Scholiaſtes nondum editus ad Aeſchinis Timarchum. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς χώρας, περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη, ἢ εἰς θάλατταν. Quod usquequaque rectum eſt. Confer. Heſych. in V. et Noſtrum XXV. 31. Quare dicit Theocritus, *Tum demum navigationis meminiſſe Argonautas, cum Pleiades orirentur, et extremam ſive* INCULTAM *partem agri herba veſtiret.* Quod non niſi *exeunte vere,* ſive ἀρχομένου τοῦ θέρους, evenit. Sed hunc locum non intellexit Erneſtus. Ceterum quoniam de Theocriti HYLA hic agitur, non poſſum quin tecum communicem Epigramma ſatis venuſtum, in quo ad *Hylam raptum* (et cui non dictus Hylas?) eleganter reſpexit auctor neſcio quis, quem primus dedit doctiſſimus Muratorius; dedit et Cl. Hagenbuchius in Epiſt. Epigraph. p. 402. et poſt eum celeberrimus D'Orvillius ad Charit. p. 260. Sed corruptum omnes et inemendatum. Nos carmen integrum, uti ſcribi debuit, adponemus. Eſt autem in puellam quinquennem *Philtati* et *Alexandrae* filiam, quae eo abierat, unde negant redire quenquam.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Οὐχ ὁσίως ἥρπαξας ὑπὸ χθόνα, κοίρανε Πλουτεῦ,
  Πενταετῆ νύμφην πᾶσιν ἀταλλομένην.
Οἷα γὰρ ἀρχομένου ῥόδον εὔπνουν εἴαρος ὥρη
  Ἐξέτεμες ῥίζης πρὶν χρόνον ἐκτελέσῃ.
Ἀλλ' ἄγ' Ἀλεξάνδρα καὶ Φίλτατε μηκέτ' ὀδυρμοὺς
  Ἱμέρτῃ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι.
Εἶχεν γὰρ χάριν εἶχεν ἐπὶ χρυσοῖσι προσώποις,
  Αἴθερος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις.
Τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε· παῖδα γὰρ ἐσθλὴν
  Ἥρπασαν ὩΣΠΕΡ ΥΛΑΝ Ναΐδες, οὐ θάνατος.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma. In poſtremo pentametro marmor graviſſime laborat. Hinc alii aliud, ut fieri ſolet. Nos ex veſtigiis veteris ſcripturae veram lectionem abſque controverſia reſtituimus. Ἥρπασαν ὥσπερ Ὕλαν. *tanquam Hylam,* ut in fabula eſt, *rapuerunt.* Sed haec obiter.

V. 10. — Ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.] Nugatur hic editor Lipfienfis. Tu nihil muta. Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et fi quae alia. Senfus eft: *Id vero agebat fcilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus moleftias crearet.* Optime Scholiaftes: φθονερὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΝ. quod ad mentem Theocriti perquam adcommodatum eft. In fequenti verficulo Editio Florentina, p.330.

— φίλα ΔΙΝΩΝΑ τοιαῦτα.

Quod mire placet. ΔΙΝΩΝ five potius ΔΕΙΝΩΝ eft nomen mariti Praxinoae. ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς. *an overgrown fellow. a Patagonian.* Athenaeus, lib. V. p. 213. Μάνιος δὲ Ἀκύλλιος ὁ ὑπατευκὼς ὁ τὸν ἀπὸ Σικελίας καταγαγὼν θρίαμβον, συνδέτην ἔχων ἁλύσει μακρᾷ Β .σταρνην ΠΕΝΤΑΠΗΧΥΝ, πεζὸς ὑπὸ ἱππέως ἕλκεται. Quae verba notanda. Prima autem τοῦ τοιαῦτα, quod librario fraudi fuit, nunc brevis, nunc longa eft de quo nos ad Suid. V. Ποινή. Theocritus HELEN. EPITHAL. 32.

Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα ΤΟΙΑΥΤΑ.

Ceterum verba Δίων et Δίνων five Δείνων non raro permutantur. Schol. ad Theocrit. I. 147. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου, ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἥδιαι καὶ ΔΙΩΝ μαρτυρεῖ. Legendum, ΔΕΙΝΩΝ. Locus Dinonis, ad quem refpexit Scholiaftes, extat apud Athenaeum, Lib. XIV. pag 652.

V. 18. Χῶμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας.
Ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

Hic locus et corruptus eft et parum intellectus. Primum fcribendum τ' αὐτά γ' ἔχει. *Ita quoque fe habet nofter Dioclides. My husband is as great a fool as your's.* Deinde libri veteres,

Ἑπταδράχμος κυνάδας. —

Quam lectionem unice probant viri eruditiſſimi. Sed aliud eſt, Ἑπταδράχμως, aliud Ἑπτὰ δραχμῶν. Quod Bentleium noſtrum ad Phalarin fugiſſe miror. Πέντε πόκας ἑπτὰ δραχμῶν λαβεῖν, eſt *Quinque vellera ſeptem drachmis emere.* Πέντε πόκας ἑπταδράχμως λαβεῖν, eſt *Quinque vellera, ſingula ſeptenis drachmis, emere.* Herodotus VI. 89. *Οἱ δὲ Κορίνθιοι, ἦσαν γάρ σφι τοῦτον τὸν χρόνον φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, Ἀθηναίοισι διδοῦσι δεομένοισι εἴκοσι νέας, διδοῦσι δὲ* ΠΕΝΤΑΔΡΑΧΜΟΥΣ *ἀποδόμενοι· δωτίνην γὰρ ἐν τῷ νόμῳ οὐκ ἐξῆν δοῦναι. Corinthii autem per id tempus Athenienſibus amiciſſimis dedere rogantibus naves viginti, ſed dedere vendentes ſingulas quinis drachmis: quoniam eas dono dare lege vetabantur.* Ad quem locum conſulendi interpretes. conſulendus etiam Cl. Weſſelingius Diſſert. Herod. p. 151. Quare nullus dubito, quin ſatis ſana ſit vulgata lectio, quam et agnoſcit Scholiaſtes: Καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας ΕΠΤΑ ΔΡΑΧΜΩΝ
p.331. *ἠγόρασε ποκάρια γεγηρακότων προβάτων.* Lege, *ἠγόρασεν ε̄ ποκάρια. Septem drachmis QUINQUE vellera emit. Itaque dicit Gorgo: The five fleeces coſt my good man ſeven drachms, and are good for nothing.* Quae veriſſima et ſimpliciſſima lectio. Quod ſequitur recte exponit Scholiaſtes: ΚΥΝΑΔΑΣ *δὲ, οἷον κύνεια, τραχέα. Vellera non ovina,* ſed, ſi diis placet, *CANINA.* Κυνάδες ſunt *pili caudae caninae.* qui ſpurciores et aſperiores. hinc *τραχέα* exponit Scholiaſtes. Κύναρα vocat Lycophro, Alexand. 99. ubi recte Graecus interpres, *παρὰ τὰς* ΤΡΑΧΕΙΑΣ *πέτρας.* Quae ſequuntur poetae mentem explanabunt. Sed locus conclamatus eſt. Legebam aliquando,

— *Γραιᾶν ἀποτίλματα* ΜΗΡΩΝ.

Heſychius: *Σμήριγγες. πλεκταὶ σειραὶ, βόστρυχοι, καὶ* ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΗΡΟΙΣ *καὶ τοῖς αὐχέσι* ΟΡΘΑΙ ΤΡΙΧΕΣ. Hinc pili iſti *μήριγγες* ſive *σμήριγγες* dicti. Qui vocem aliunde deducunt, operam ludunt. Et haec ſpeciem quidem habent. Sed libri nonnulli, *ἀποτίλματα πυρῶν.* quod ad veram lectionem ducit. Audacter reſcribo:

— *Γραιᾶν ἀποτίλματα* ΠΥΓΩΝ.

Veterum pygarum vellimina. Ruſtici noſtri, *tail - locks.* Theocritus V. 121.

Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

Ubi Schol. Ἀπελθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τρίχας τῦ τάφυ σῦ, ἤγυν ΤΗΣ ΠΥΓΗΣ σῦ. Idem ad v. 43. Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ Βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος· ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συνεσιασμοῦ ΤΑΣ ΤΡΙΧΑΣ ΕΚΤΙΛΛΕΙΝ ΠΥΓΗΣ. Locus Comici, quem tangit Scholiaſtes, eſt in Ran. 426. ubi de *Cliſthene*, non *Cleone*, ſermo eſt. Quod et dudum obſervavit Kuſterus. Huc facit Heſychius: Σπόλια, τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ΑΠΟ ΤΩΝ ΣΚΕΛΩΝ τῶν προβάτων. Hujusmodi ἐριδίων meminit et Syneſius in Calvit. Encom. p. 64. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Ἐριδία, ἄμαξα. Idem: Ἐριωδία, ἄμαξα. Idem: Ἐρωδία, ἄμαξα. Nugae nugaciſſimae. Scribendum, Ἐρίδια, ΜΕΤΑΞΑ. de *metaxa*, ſive *mataxa*, Procopius in Gothicis et Cl. Salmaſius ad Vopiſcum in Aureliano. Gloſſae: *Mataxa.* σικά. lege, σηρικά. Verbum autem Τίλλειν, ut ad Theocritum revertar, in hoc negotio uſitatiſſimum et antiquiſſimum eſt. Varro de re ruſtica, Lib. 2. p. 93. *Lanam demptam ac conglobatam alii Vellera, alii Vellumina appellant. ex quorum vocabulo animadverti licet, prius lanae vulſuram quam tonſuram inventam.* Hinc Νακοτίλτης. Heſych. Νακοτίλται, οἱ κείροντες τὰ πρόβατα. Idem: Νάκολον, ἀκάθαρτον. Ad hunc locum ne verbum quidem editores. Tu lege, meo periculo, ΝΑΚΟΤΙΛΤΟΝ, ἀκάθαρτον. et de homine *ſpurco et depilato* intellige. Etymologus: Βάμμα Κυζικηνὸν, τὴν ΑΚΑΘΑΡΤΟΝ ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι ΔΙΑ ΤΟ ΤΙΛΜΑ. ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ita legendus iſte locus, de quo nos ad Suid. V. Φαικά. Vocem autem Νακότιλτος uſurpat Archippus Comicus apud Polluc. VII. 28.

ΝΑΚΟΤΙΛΤΟΣ ὥσπερ κωδάριον ἐφαινόμην. p.332.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, cujus nec metrum nec ſenſum perſpectum habuerunt editores.

V. 24. — Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.] Alii ὀλβίῳ, alii ὀλβίω. neutrum verum. Scribendum unica voce,

— ΕΝΟΛΒΙΩι ὄλβια πάντα.

Nosti illud D. Pauli ad Titum I. 15. Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς. *Omnia quidem pura sunt puris.* Vox Ἔνολβος, quae paulo rarior est, occurrit apud Maneth. Apoteles. IV. 85.

Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφέας καὶ ΕΝΟΛΒΟΥΣ.

Dicitur autem Ἔνολβος et Ἐνόλβιος, ut Ἄνολβος et Ἀνόλβιος. quae vox restituenda est Choerilo poetae apud Athenaeum, Lib. XI. p. 464.

Χερσὶν ΑΝΟΛΒΟΝ ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς,
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον. —

Ita scribendus videtur iste locus. τρύφος ἄνολβον, *frustum inutile. a broken vessel.* Schol. ad Sophocl. Antig. 1379. Ἄνολβα, ἀνωφέλητα.

V. 28. — *Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.*] Scribe ex more Dorico, χρήσδοντι καθεύδεν. Noster V. 10.

Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ΕΝΕΥΔΕΝ.

Quae forma redonanda Theocrito in HELEN. EPITH. 12.

ΕΥΔΕΝ μὲν χρήσδοντα, καθ' ὥραν ΕΥΔΕΝ ἐχρῆν τύ.

Quae Danielis Heinsii pulcherrima emendatio. Hujusmodi repetitionibus gaudet Theocritus. Haud aliter V. 52.

— ΟΣΔΟΝΤΙ κακώτερον ἢ τύ περ ΟΣΔΕΙΣ.

Ceterum notanda locutio proverbialis, *αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. The cat likes fish, but is afraid to wet her feet.* Quod salsum, et ad Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulam, otio atque inertiae deditam. quales mulieres Syracusanae, de quibus nos supra. Nam feles molles et ignavae. Atque hinc vide an lux accendi possit Libanio in Epistola ad Flavianum. ubi agit de Adolescenti nescio quo, molli quidem et laboris impatienti, quem salse admodum nunc *Ulyssem*, nunc ΓΑΛΗΝ vocat: Verba ejus sunt:

ΦΛΑΒΙΑΝΩι.

Ἰοῦ, ἰοῦ, πόση τις ἡ τῶν δώρων ἐπιῤῥοή· ἀλλᾶντες, οἶνος, χιτὼν, βιβλίον. Εὐθὺς μὲν οὖν ἠπόρουν ὅ,τι τὸ πεποιηκὸς τὸ πλῆθος. Ὡς δὲ ὅτι δεῖ σοι ΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ πέμπειν προσέκειτο, μετωνόμασται γὰρ ἤδη, καὶ Η ΓΑΛΗ σεσίγηται, εἶδον ὅτι μηχανὴ ταῦτα ἦν Ὀδυσσέως, μισθῷ με πείσειν ἐλπίσαντος ἃ ἐβούλετο. ἐβούλετο δὲ δραμεῖν ὡς σέ τε, κἀκεῖθεν οἴκαδε.

FLAVIANO. p.333.

Heu, heu, quanta eſt tuorum donorum copia! botuli, vinum, tunica, libellus. Primum ego anceps eram quidnam copiam illam tantam fecerit. Cum vero recogitarem Ulyſſem ad te eſſe mittendum (adoleſcens enim jam aliud nomen accepit et FELIS *tacetur) perſpexi callido Ulyſſis conſilio id omne fieri, qui ſperet fore, ut quae velit, praemiis ejusmodi a me conſequatur. Ad te enim ille, inde vero domum erat profecturus.* Cl editor adluſum hic eſſe putat ad nomen adoleſcentis, qui *Felinus*, ut pater *Flavianus*, appellatus fuit. Ego vero per vocem γαλῆν hominis *mollitiem* et *ignaviam* denotari putem. Quod omnino verum. Fidem faciet Julianus, optimus Libanii interpres, in Epiſtola ad Dionyſium, p. 444. Ἢ τοῦτο νομίζεις ὑπὲρ τῶν παλαιῶν ἁμαρτημάτων ἀπολογεῖσθαι πρὸς ἅπαντας, καὶ τῆς πάλαι ποτὲ μαλακίας παραπέτασμα τὴν νῦν ἀνδρείαν εἶναί σοι· τὸν μῦθον ἀκήκοας

Γαλῆ ποτ᾽ ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα.

Τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ βιβλίου μάνθανε. *An id putas, quaecunque a te pridem ſunt peccata, facile apud omnes excuſari purgarique, et nupera fortitudine umbram mollitiei priſtinae obduci? Fabulam audiviſti:*

„Felis amore capta formoſi viri."

Cetera e libro diſce. Quae egregia ſunt, et Libanium mire illuſtrant. Confer nos ad Suid. V. Γαλῆ. Verſus autem Choliambicus, quem laudat Julianus, eſt Babrii μυθογράφȣ, cujus paſſim mentio apud Suidam. Non raro autem ad antiquos et antiquorum dicta adludit Libanius. Exem-

plum unum dabo, quia illuſtre eſt, et viros doctiſſimos eluſit. Eſt autem in Epiſtola ad Andronicum. Καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος. Ὅ,τι δὲ οὗτος ἔδρα, τὸν Ἀριστοφάνην ἔρου. *Et ſpiritus quidem majores habet quam Alcibiades, mores autem* SICONIS *Quid vero Sico fecerit, roga Ariſtophanem.* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, ad quem turpiſſime ceſpitavit Cl. Wolfius. SICO eſt nomen ſervi, hominis nequam et temulenti. Ejus meminit Alexis apud Athenaeum, lib. 8. pag. 336.

Πίνωμεν, ἐκπίνωμεν, ὦ Σίκων, Σίκων.

Meminit et Eubulus apud Athenaeum, Lib. I. pag. 23.

— ΣΙΚΩΝ ἐγὼ
Βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος.
A. Πέπωκας οὗτος. Σ. Ἐγὼ πέπωκα μὰ τὸν Δία
Μενδαῖον. —

— *SICO ego*
Madidus adſum et appotus probe.
p.334. A. *Bibiſti credo.* S. *Ego vero per Jovem bibi*
Mendaeum. —

Ita ſcribendus et vertendus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitavit magnus Animadverſor. Hinc fabula Ariſtophanis ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ inſcripta. de qua Caſaubonus ὁ πάνυ ad Athenaeum, et nos nonnulla ad Suid. V. Ἀγοράσαι. Ad hanc fabulam reſpexit Libanius. Sed in viam tandem redeamus.

V. 36. — Πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο. —

Ad hunc locum, antiquum ſuum obtinet Cl. Reiskius, ut ſtrenue nugetur. Atqui rem ſatis dilucidatam dederat, ut Scaligerum taceam, Cl. Bentleius ad Phalaridis Epiſtolas. Accedit Scholiaſtes: Πλέον ἀνάλωσα, φησὶν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου. *It coſt me more than two* minae *of pure ſilver.* Idem Πλέον δυοῖν μνᾶν et Πλέον ἢ δυοῖν μνᾶν. Huiusmodi pleonaſmis delectantur Graeci. Lyſias Orat. de Ariſtoph. p. 349. Ed. Taylor. Στεφάνῳ δὲ τῷ Θαλλοῦ

ἐλέγετο εἶναι ΠΛΕΟΝ Η ΠΕΝΤΑΚΟΝΤΑ ΤΑΛΑΝΤΩΝ. *Stephanus autem Thalli filius dicebatur rem poſſediſſe pluris talentis quinquaginta.* Ad quem locum conſulendus doctiſſimus Marklandus. Quae ſequuntur,

— τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέθηκα,

exquiſita ſunt, et omnes interpretes fefellere. Τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προσθεῖναι, eſt *Animam ſuam in opere ponere;* ſive, *ita ſe cruciare et fatigare, ut vitam ſuam periclitetur.* Quare dixit Praxinoa: *Ita me totam dedi telae detexendae, ut paene animam meam in opere poſuerim.* *It coſt me more than two* minae, *and my life almoſt in the bargain.* Qui ſenſus optimus eſt. Ita locutus eſt Polybius in Excerptis Valeſii, p. 1402. Διὰ τὴν ἀπληστίαν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς διδοῦσι φθονηθείς, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΠΡΟΣΕΘΗΚΕ τῷ χρυσίῳ. *He loſt his money and his life together.* Ita legitur iſte locus apud Suid. Edit. Mediolan. V. Σκόπας, et in Conſtantini Collectaneis. quem perperam ſollicitarunt viri eruditi. Graecam elegantiam, ut ſolet, expreſſit Virgilius:

— *Animasque in vulnere ponunt.*

Ceterum ſcribendum ex forma Dorica,

— Καὶ τὰν ψυχὰν ΠΟΤΕΘΗΚΑ.

Quod et recte animadvertit vir doctiſſimus in Epiſtola ad Röverum. Verbum occurrit apud Erinnam in Epigrammate, quod ob ſingularem elegantiam hic integrum et emendatum adponam.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εὐπαλάμων χειρῶν τάδε γράμματα. λῶστε Προμηθεῦ
Ἐντὶ καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν.
Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν p.335.
Αἰκ' αὐδὰν ΠΟΤΕΘΗΚ', ἦς Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma. Quicquid autem *dextrum* et *ingenioſum* eſt, Εὐπάλαμον vocant Graeci. de quo Caſaubonus ad Athenaeum et ad Ariſtophanis Equites. hinc Εὐπαλάμων χειρῶν. *ingenioſi artificis.* Nihil verius aut elegantius.

V. 49. — Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον] De hoc loco celeberrimus D'Orvillius ad Charit. p. 36. et Cl. Reiskius ad Polybium, p. 54. Sed neuter rem adſecutus eſt. Ἐξ ἀπάτης παίζειν eſt *dolo malo ludere*. Ἐξ ἀπάτης ὑβρίζειν vocat Aſclepiades in Epigrammate. Sic ſolebant Alexandrini. ἄνδρες κεκροτημένοι ſcilicet, *ad nequitias inſtructi atque exercitati.* de quibus Scholiaſtes ad Comici Nub. 1128. Hujusmodi homines Κρόταλα et Κροτήματα vocabant Graeci. Ariſtides Tom. 2. p. 266. Ἄνδρας ὀξεῖς καὶ δεινοὺς καὶ ΣΥΓΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΥΣ. Διαῤῥαπισμένους exponit Scholiaſtes. qui et Metaphoram eſſe ait ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. *a ferramentis quae malleo acuminantur.* Quocum vel facit vel non facit Heſychius: Ἄκροτον, ΑΔΙΑΡΙΠΙΣΤΟΝ, ἀπαίδευτον. Ceterum ut Theocritus παίζειν ἐξ ἀπάτης, ſic Paulus Silentiarius, in Epigrammate, παίζειν ἐξ ἀρετῆς. Carmen ipſum adſcribam. Eſt autem in *Atticum* quendam, qui ne poſt mortem ſepulchro careret, ſibi vivus procuraverat.

Ἀττικὸς εἰς ξυνὴν με πανηγρέος ἐλπίδα μοίρης
  Θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχηνε τάφον
ΠΑΙΖΩΝ ΕΞ ΑΡΕΤΗΣ θανάτου φόβον· ἀλλ' ἐπὶ δηρὸν
  Ἠέλιος σοφίης μιμνέτω ἠελίῳ.

V. 50. — Κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.] Locus plurimum et fruſtra divexatus. nam quae hic commentati ſunt viri doctiſſimi, non ſunt unius aſſis. Legendum ſine dubio:

— Κακὰ παίγνια, πάντες ΑΕΡΓΟΙ.

Πάντες ἀεργοί. *a parcel of idle raſcals.* Heſych. Ἀεργὸς, ἀργὸς ἢ κακοῦργος. Epimenides apud Paulum ad Titum I, 12.

— — Κακὰ θηρία, γαστέρες ΑΡΓΟΙ.

Alter ad alterum reſpexit.

V. 59. — Ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ] Libri fere omnes,

— — Ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

Quam lectionem agnofcit Scholiaftes ad Idyll. I. 42. cuius verba funt: Κατὰ ταῦτά (leg τ'αυτά) ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τό· ΟΣΟΣ ΟΧΛΟΣ ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει. Quae paulo infra leguntur, ita diftinguenda funt:

— — Ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.

Nota locutio, ἀπρὶξ ἔχεσθαι. de qua nos ad Suid. V. Προσκείμενοι. Corrigendus obiter Scholiaftes: Ἀπρίξ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῖσαι τὴν συμφυίαν. Lege ΔΙΑΠΡΙΣΑΙ. Schol. ad Sophocl. Aj. 310. Ἀπρίξ. ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως. ὃ οὐχ οἷόν τε ΠΡΙΣΑΙ διὰ τὴν σύμφυσιν. Atque hinc corrigendus Plutarchus in Dione: quem corruptum viderunt, emendare non poterant viri eruditi. Οὗτος μὲν οὖν εὐθὺς κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραννίδος. Locus elegantiffimus unius literulae ope perfanandus eft. Scribendum, ΔΙΕΜΠΕΦΥΚΕΙ τῆς τυραννίδος. *Tyrannidi ita firmiter inhaefit, et fe totum dedit, ut divelli nequiret.* Sermo eft de *Philifto* hiftorico, de quo Nepos in Dione. *Eodemque tempore Dionyfius Philiftum hiftoricum Syracufas reduxit, hominem amicum non magis tyranno, quam tyrannidi.* Notandum autem verbum Διεμπεφυκέναι. quod elegans et rariffimum eft. p.336.

V. 80. — Ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;] Schol. Ἔριθοι δὲ, οἱ ὑπεργοὶ, ἤγουν ἱερεργοί. Scribe, ΕΡΙΟΥΡΓΟΙ. Schol. ad Homer. Il. Σ. 550. Ἔριθοι κυρίως μὲν ΕΡΙΟΥΡΓΟΙ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι. Etymologus: Ἔριθος σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. hinc φιλέριθος ἠλακάτη Theocrito in COLO, et Συνέριθος ἄτρακτος in Epigrammate Leonidae, apud Reisk. p 164. Quod hic, ut fuum cuique reddam, et quae male divulfa et disjecta funt, in locum atque ordinem reftituam, emendatum adfcribam.

ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἑσπέριον κ' ἠῷον ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
Ἡ γρηῢς πενίην Πλατθὶς ἀμυνομένη.

Καί τι πρὸς ἠλακάτην καὶ τὸν ΣΥΝΕΡΙΘΟΝ ἄτρακτον
Ἤεισεν, πολίου γήραος ἄγχι θυρῶν.
Καί τι παριστίδιος δινευμένη ἄχρις ἀπ' ἠοῦς
Κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δολιχόν.
Ἢ ῥικνὴ ῥικνοῦ περὶ γούνατος ἄρκιον ἱστῷ
Χειρὶ στρογγύλλουσ' ἱμερόεσσα κρόκην.
Ὀγδωκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἤϋγασεν ὕδωρ
Ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη.

Ita fcribendnm et redintegrandum eft iftud Epigramma, quod elegans et venuftum eft. Primum libri omnes, πενίην ἀμυνομένη, quod verum. Philippus in Epigram. Anthol. p. 156.

Λιμὸν ὀϊζυρὴν ΑΠΑΜΥΝΟΜΕΝΗ πολυγήρως
Νικὼ, σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας.

Eleganter, ut folet, Apulejus Metamorph. IX. *Ego mifera* ET PERNOX ET PERDIA *lanificio nervos meos contorqueo, ut intra cellulam noftram faltem lucerna luceat.* Deinde recte MSS. Καί τι πρὸς ἠλακάτην — Καί τι παριστίδιος. Nimirum vel ad *colum*, vel ad *telam*, vel ad
p.337. *fila* denique *glomeranda*, canebat anus jocundiffima. Quod Cl. editori fraudi fuit. Theocritus XXIV. 74.

Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα
Χειρὶ καταστρέψοντι, ἀκρέσπερον ΑΕΙΔΟΥΣΑΙ.

Vocula autem τι eleganter repetitur. Vide Theocritum in Epigrammate quinto, et nos ad Suid. V. Κρέκεσα. Reliqua per fe manifefta funt. Ceterum notanda vox Παριστίδιος, quam fruftra alibi quaefiveris.

V. 89. Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος] Illud Μᾶ auctoritatis fufpectae eft. Nefcit Scholiaftes, nefcit Hefychius, nefcit Etymologus. Euftathius quodammodo agnofcit, fed folus, quod fciam, agnofcit. Adde quod Euftathius in Theocriteis explicandis non femel hallucinatus eft. de quo alius erit dicendi locus. Quare vehementer fufpicor fcripfiffe Theocritum:

Πᾷ; πόθεν ὤνθρωπος; —

Gorgo

Gorgo prae ira exclamat, *Ubi natus es? Unde ortus es? Quae patria, qui natales?* Notum illud Homeri,

Τίς; ΠΟΘΕΝ εἶς ἀνδρῶν; ΠΟΘΙ τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;

Hesych. Πόθι, πȢ. Idem πȢ et πᾷ. quam voculam saepius usurpat noster. Literae autem M et Π non raro permutantur. hinc corruptus Théocritus VIII. 74.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ.

Lege, τὸν μικρόν. *ne verbulum quidem respondi.* Quod vernile est. Idem vero vidit D. Heinsius: et nihil verius hac emendatione. Ceterum, dum in hoc curriculo sumus, corrigendus omnino Hesychii locus, qui omnes interpretes elusit. Πῆι, ποκα. Vox altera ex more et consuetudine Dorum est. quod miror non animadvertisse editores. Tolle vero odiosam interpunctionem, atque ita rescribe, Πῇ ποκα. Nimirum excidit, ut solet, interpretamentum. Respexit autem grammaticus ad Theocritum VIII. 34.

ΠΗι ΠΟΧ' ὁ συρικτὰς πρόσφιλὲς ᾆσε μέλος.

V. 90. — Πασσάμενος ἐπίτασσε] Scribendum

ΠΑΣΑΜΕΝΟΣ ἐπίτασσε. —

De verbo Πάσασθαι elegantissimus Muretus in Variis, et doctissimus Valckenarius ad Ammonium. Euripides apud Stobaeum Grotii p. 235.

Δούλους γὰρ οὐ
Καλὸν ΠΕΠΑΣΘΑΙ κρεισσονας τῶν δεσποτῶν.

Ceterum notanda hic primum vis caesurae. Deinde placet verbi repetitio.

Πασάμενος ΕΠΙΤΑΣΣΕ. Συρακοσίαις ΕΠΙΤΑΣΣΕΙΣ.

Quod Theocrito solenne est. Haud dissimiliter Sophocles Aj. 1127. p.338.

'Αλλ' ὧνπερ ΑΡΧΕΙΣ ΑΡΧΕ, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
Κόλαζ' ἐκεῖνα. —

Ita legendus est iste locus. Vulgo Κόλαζ' ἐκείνȢς. quod fru-

ſtra defendit Scholiaſtes. Senſus eſt: *Servis tuis*, *non nobis*, *impera*, *et ſuperbis iſtis dictis parcius utaris*. Κολάζειν ἔπη eſt *verba caſtigare*, *retundere*, *parcius adhibere*. Philoſtratus in Aſpaſio. Ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ ΛΟΓΟΝ, τέως ὑποκυμαίνοντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ΕΚΟΛΑΣΕΝ. *Hic vero ſuum dicendi genus*, *quod nimis redundabat*, *ad accuratam illius formam exegit et caſtigavit*. Ita ſcribendus iſte locus ex emendatione noſtra ad Suidam. Confer etiam Philoſtratum in Epiſtola ad Juliam Auguſtam et Schol. ad Apollon. Rhod. I. 739. Verbum Graecum attigit Virgilius:

PARCIUS *iſta viris tamen objicienda memento.*

V. 95. — Οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.] Lego et diſtinguo,

Μὴ φυῇ Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη.
Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς.

De veſte ſua, ne quid detrimenti capiat ſcilicet, ſollicita eſt, ut ſupra, Praxinoa. Quare ad hominem ſe convertit et dicit: *Unum tantum metuo*, *ne* pulverem *in me abſtergas*. Quod verum videtur. Idem κόνιν, κονίαν et κονιορτόν. Huc egregie facit Lucas X. 11. Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ΥΜΙΝ. Quod plane geminum germanum eſt.

V. 98. Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε] Hae merae tenebrae viris eruditiſſimis. Primum quis cujusve fuerit iſte *Sperchis*, ignorant. Deinde quod reddunt, *Quae Sperchin in cantu lugubri ſuperavit*, a Graecis certe alieniſſimum eſt. Graeci enim ἀριστεύειν τινὸς, non τινά, dicunt. Theocritus, XVII. 45.

Κάλλει ΑΡΙΣΤΕΥΟΙΣΑ ΘΕΑΩΝ πότνι' Ἀφροδίτα.

Confer Cl. Valckenar. ad Herodot. VII. 106. Recte autem poeta, Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον. SPERCHIS eſt nomen *ialemi*, ſive *carminis lugubris*, quod in honorem *Sperchidis*, qui ſe Perſae pro patria interficiendum obtulerat, cantabatur. Hiſtoria legitur apud Herodot. VII. 134. ubi Σπερ-

χίης vocatur. Sed Plutarchus, Lucianus, Stobaeus, Suidas, Σπέρχιν vocant. Quibuscum facit Syracuſanus noſter. Verba Suidae ſunt: Σπέρχις καὶ Βοῦλις, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, αὐταίρετοι ἐς Πέρσας ἦλθον, δίκην δώσοντες Ξέρξῃ τῷ Περσῶν βασιλεῖ ὑπὲρ τῶν κηρύκων, τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντων καὶ καταχωσθέντων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ubi quos Herodotus *Spartanos*, Suidas *theníenſes* vocat. Sed noſtri lexicographi oſcitantia doctis jamprìdem perſpecta eſt. Dicebatur autem *carmen*, quod laudes *Sperchidis* et *Bulidis* continebat, SPERCHIS, ut *Scolium*, quod in honorem *Harmodii* et *Ariſtogitonis* cantitari ſolebat, HARMODIUS. Ariſtoph. Acharn. 977.

Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε ΤΟΝ ΑΡΜΟΔΙΟΝ ᾄσεται p 359.
Συγκατακλινείς. —

Quo reſpexit Antiphanes Comicus apud Athen. Lib. XI. p. 503.

Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων
Τούτων περαίνῃς τόν τε ΤΕΛΑΜΩΝΑ, μηδὲ τὸν
ΠΑΙΩΝΑ, μηδ' ΑΡΜΟΔΙΟΝ. —

Quae tria nomina *Scoliorum* ſive *cantilenarum* ſunt. Quare locum Theocriti ita demum interpretandum eſſe cenſeo: *Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre eſt, primas tulit.* Quod omnino verum, et cum Graecis concordantiſſimum eſt.

V. 101. — Χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα.] Dores παίσδοισα, non παίζοισα. Idem autem Χρυσῷ παίζουσα et Χρυσῷ χαίρουσα. Quae Graecis ſolennis locutio. Vide nos ad Suid. V. Νηφάλιος. Rem egregie illuſtravit Daniel Heinſius, non peſſimus Theocriti interpres. Quare nihil ultra tentandum.

V. 113. Παρ' δ' ἁπαλοὶ κᾶποι. —] Ἀδώνιδος κῆποι in Proverbium abiere de quo conſulendi paroemiographi, et Cl. Upton. ad Arrian. Epictet. p. 262. Ejus meminit Julianus in Caeſaribus, loco eleganti, quem, quia ab iis qui de Adoniſmo ſcripſerunt, praetermiſſus eſt, hic integrum ſubjiciam. Eſt autem p. 329. Ed. Spanhem. Καὶ ὁ

Σειληνός· Ἀλλ' ἢ ΤΟΥΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ ΚΗΠΟΥΣ ὡς ἔργα ἡμῖν, ὦ Κωνσταντῖνε, ἑαυτοῦ προσφέρεις; (MṢ. προφέρεις;) Τί δὲ, εἶπεν, εἰσὶν οὓς λέγεις Ἀδώνιδος κήπους; αἱ γυναῖκες (leg. ΟΥΣ αἱ γυναῖκες) ἔφη, τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν. Χλωρήσαντα δὲ ταῦτα πρὸς ὀλίγον, αὐτίκα ἀπομαραίνεται. Locus inſignis. Primum notanda locutio, γῆν λαχανίαν. quae rarior. Deinde vide illud τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρί. *Veneris marito.* Quomodo locutus eſt Theocritus infra, 131.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ΑΝΔΡΑ.

Huc ſalſe adludit Daphnis apud Noſtrum, I. 109. verſibus lepidiſſimis, quos hic adponam, ut emendatiores legantur.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. —
Ὡραῖος χ' ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.

Haec nullo modo ſatisfaciunt. Tentabat Reiskius, ſed tentabat fruſtra. Reponendum omnino,

ΩΡΕΙΟΣ Χ' Ὤδωνις. —

Senſus eſt: *Tu me rides, et de* BUBULCO *triumphos agis. Sed Anchiſes* BUBULCUS; *ſed Adonis* PASTOR; *et uterque* MONTES *colebant.* Idem ὤρειος et ὄρειος. Qua voce utitur Polybius, Lib. X. p. 835. Καὶ ΤΩΝ ΟΡΕΙΩΝ τοὺς ΑΚΟΝΤΙΖΕΙΝ καὶ λιθάζειν δυναμένους, οἵτινες κατὰ
p.340. τάξιν μὲν οὐκ ἔμενον. Ita ſcribendus iſte locus, qui cum Noſtro conferendus eſt. Manum ſuam agnoſcit Theocritus III. 46.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ΩΡΕΣΙ ΜΑΛΑ ΝΟΜΕΥΩΝ
Οὐχ οὕτως ΩΔΩΝΙΣ ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

Confer etiam Idyll. XX. 35. Eodem mendo laborat Epigramma, neſcio cujus, in Anthol. Cephalae. p. 2. Edit. Reiskii. quod hic emendatum adſcribam.

ΑΔΗΛΟΝ.

Γήραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φηγινὸν ὄσδον
  Ὤρεσιν ἀγρῶται βωκόλοι ἐξέταμον.
Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
  Κάτθεσαν, ΩΡΕΙΩΝ ῥύτορι βωκολίων.

V. 115. — Ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται] Diu eſt quod emendavimus,

— Ἐπὶ πλαθάνᾳ ΠΟΝΕΟΝΤΙ.

Quod verum. Verbum autem Πονεῖν in hoc negotio ſignificantiſſimum eſt. Plutarchus in Lucullo. Νεόπλουτα δ' ἦν τοῦ Λευκούλλου τὰ δεῖπνα τὰ καθ' ἡμέραν, οὐ μόνον στρωμναῖς ἁλουργέσι καὶ διαλιθοις ἐκπώμασι καὶ χοροῖς καὶ ἀκροάμασιν ἐπεισοδίοις, ἀλλ' ὄψων τε παντοδαπῶν καὶ ΠΕΜΜΑΤΩΝ περιττῶς ΔΙΑΠΕΠΟΝΕΥΜΕΝΩΝ παρασκευαῖς ζηλωτὸν ἀνελευθέρως ποιοῦντος ἑαυτόν. Quod vero ſcribit Cl. Reiskius, ποιεῦνται, putidiſſimum eſt. Deinde legitur,

Ποτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.

Quae librarii emendatio eſt. Tu priſtinam formam fac reſtituas,

— Πτερύγων πειρώμενοι, ΟΣΔΟΝ ΑΠ' ΟΣΔΩ.

Sappho apud Schol. ad Idyll. XI. 39.

— Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρω ἐπ' ΟΣΔΩ.

Ita ſcribendus iſte locus. Eandem formam ſervat Noſter, THYRSIDE 28.

Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ΠΟΤΟΣΔΟΝ.

Ut ὄζος et ὄσδος, ſic ὄζειν et ὄσδειν. Quod ubique tenendum. Ceterum notanda obiter vox Ἀμφώες. quod ad *poculi μέγεθος indicandum* addit poeta. Schol. Ἀμφῶες, τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά; Διὰ δὲ τούτου ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ παρίστησι. Recte. Idem dicendum de *Neſtoris poculo* apud Homerum, quod *quatuor anſis* et *gemi-*

na βάσει gaudebat. Qui locum aliter accipiunt, falluntur.

V. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· Ἁ Μίλατος ἐρεῖ. —] Diſtinguo,

p. 341. Πορφύρεοι δὲ τάπητες, ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.

Tapetes ex alia parte ψιλοὶ, ex alia *villoſi*. hinc ἄνω μαλακὰς *ſuperne molles* vocat poeta. Ita locutus eſt Heſychius: Διακονίς. ἐπὶ ὑφῆς ἱματίου ΑΝΩΜΑΛΛΟΥ, ὅ φαμεν κονίζειν. Καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός. Ita ſcribendus iſte locus ex emendatione Scaligeri, quem minus perſpectum habuerunt nuperi editores. Intelligendus autem Heſychius de *veſte hirſuta*, et *villis* tanquam *tectorio* oblita. Quin et *homo futilis* et nullius pretii Διακονὶς dicebatur. Τοῖχον κεκονιαμένον vocat D. Paulus. quod perinde eſt. Ceterum quos ἄνω μαλακοὺς appellat Theocritus, μνιαροὺς τάπητας *muſcoſos tapetas* vocat Antiphilus in Anthologia Cephalae. de quo nos ad Suid. V. Μνιαρόν. et Epiſt. Crit. p. 156. Huc adluſit Antipater in Epigrammate; quod, quia tenerrimum eſt, et ex Syracuſano noſtro magnam partem expreſſum, hic integrum ſubjiciam.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Η καὶ ἔτ' ἐκ βρέφεος κοιμωμένη Ἀντιοδημὶς
ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ Παφίης νοσσὶς ἐπὶ ΚΡΟΚΙΔΩΝ·
Η τακεραῖς λεύσσουσα κόραις ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΝ ΥΠΝΟΥ,
Λυσιδος ἀλκυὼν τερπνὸν ἄθυρμα μέθης·
ΥΔΑΤΙΝΟΥΣ ΦΟΡΕΟΥΣΑ ΒΡΑΧΙΟΝΑΣ· ἡ μόνη ὀστοῦν
Οὐ λάχεν· ἦν γὰρ ὅλη τοὺν ταλάροισι γάλα·
Ἰταλίην ἤμειψεν, ἵνα πτολέμοιο καὶ αἰχμῆς
Ἀμπαύσῃ Ῥώμην μαλθακίνῃ χάριτι.

Carmen elegans et ubique Theocritum redolens. Quod vero legitur, Ὑδατίνους φορέουσα βραχίονας, ex Siculo noſtro manifeſte deſcriptum eſt, qui ita ſcribit in COLO.

Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέτεις ἀνδρείοις πέπλοις
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες ΦΟΡΕΟΙΣ' ΥΔΑΤΙΝΑ ΒΡΑ-
ΚΗ.

Ubi inepte interpres, ὑδάτινα βράκη. *aquatiles braccas.* immo vero, *molliculas*, *delicatulas.* quales *Milesiarum* scilicet. Quod ex Antipatro constat. Callimachus,

— ΥΔΑΤΙΝΟΝ καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Theocriti autem veneres libenter imitantur Epigrammatographi. En exemplum non minus illustre:

ΔΩΡΙΕΩΣ.

Τοῖος ἔην Μίλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
Τετραετῆ δάμαλιν ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
Ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ὡς νέον ἄρνα p.342.
Ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.
Καὶ θάμβος μέν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
Πρόσθεν Πισαίου ξεῖνε θυηπολίου.
Ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
Κόψας, πάντα ΚΑΤ' ΟΥΝ ΜΟΥΝΟΣ ΕΔΑΙΣΑ-
ΤΟ ΝΙΝ.

Versus postremus, quod nemo vidit, *Theocriteus* est. Nosti illud Idyll. IV. 34.

Αἴγων ὀγδώκοντα ΜΟΝΟΣ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ μάσδας.

V. 147. — Ἀνάριστος Διοκλείδας.] Hunc locum minus intellexerunt interpretes. Idem ἀνάριστος et ἄγευστος, sive ἀνακράτιστος. Quare dicit Gorgo: *My husband has had no meat for the day.* Hesych. Ἄριστον, τὸν πρωϊνὸν ΑΚΡΑΤΙΣΜΟΝ. Schol. ad Homer. Il. Ω. 124. Ἄριστον δὲ λέγει νῦν τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ΑΚΡΑΤΙΣΜΑ. Ita scribendus iste locus. Confer Plutarch. Sympos. Lib. VIII. p. 726. Athenaeum p. 11. et Schol. ad Homer. Il B. 381. Atque hinc corrigendus Theocritus in THYRSIDE, loco omnium vexatissimo, et qui viros doctissimos frustra exercuit. est autem v. 50.

— Τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν
Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.

Ubi Schol. Ἐνταῦθα δὲ Ἀκράτιστον ἀντὶ τοῦ Ἄγευστον. quod falſum eſt. Proculdubio ſcribendum,

— — Πρὶν ἢ ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.

Error ortus videtur ex interpretamento. Ἀνάριστον, ἄγευστον, ἀνακράτιστον. quae vox poſtrema, nonnihil decurtata, in textum irrepſit. hic fons et fundus corruptelae. Quare corrigendus Scholiaſtes: Ἐνταῦθα δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἀντὶ τοῦ Ἄγευστον. quod omnino verum. Rem egregie expreſſit Apulejus Metam. IX. p. 219. *Quanto me felicior Daphne vicina, quae* MERO ET PRANDIO MATUTINO *ſaucia, cum ſuis adulteris voluptatur.*

V. 148. Χ᾽ὡνὴρ ὄξος ἄγαν. —] Scribe ὀξὺς ἄγαν. Theocritus in CYNISC. AMOR. 10.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ᾽ Αἰσχίνα, ἅσυχος, ΟΞΥΣ.

Huc imprimis facit Etymolog. V. Ὀξύς. καὶ ΟΞΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ τὸν ταχέως θυμούμενον. Automedon in Epigram. Anthol. Lib. II. p. 269.

Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι· ἔστι γὰρ ΟΞΥΣ.

Quae ſequuntur ita legenda ſunt cum Caſaubono,

— Πεινᾶντί γε μηδὲ ΠΟΤΕΝΘΗιΣ.

Ad eſurientem ne accedito. Noſter Epigram. in Hipponactem.

p. 345. Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ΠΟΤΕΡΧΕΥ τῷ τύμβῳ.

Eleganter Polybius in Excerptis Valeſii, p. 1324. Τοιαύτην ἐποιεῖτο τὴν φαντασίαν, ὥστε τὸν θεασάμενον πρὸς πᾶν ζῶον ἑτοιμότερον ἂν ΠΡΟΣΕΛΘΕΙΝ ἢ πρὸς ἐκεῖνον. Ceterum, quoniam Automedontis mentio hic facta eſt, hominis in re epigrammataria non infimi nominis, nequeo mihi temperare, quin hic coronidis loco adſcribam Epigramma, quod primus et ſolus publici juris fecit Cl. D'Orvill. in

Siculis, p. 271. idque eo libentius, quod exquisitum est, et vera ejus lectio virum doctissimum fugerit.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Ἡμίονοι σύγγηροι ἐμὴν κομέουσιν ἀπήνην,
Ταῖσιν Ὁμηρείοις πάντα λιταῖς ἴκελαι.
Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ,
Ἡφαίστου πομπή, σκύτινα δαιμόνια.
Οὔποτε γευσάμεναι μὰ τὸν ἥλιον οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
Οὐ θέρεος κρίθην, οὐκ ἔαρος βοτάνην.
Τοὔνεκ' ἐμεῦ μὲν ἕκητι βίον ζώοιτε κορώνης
Ἡμίονοι, κενεὴν ἠέρα βοσκόμεναι.

Muli coaevi meam vehunt rhedam,
Homereis omnino PRECIBUS *similes.*
Claudi, strigosi, et oculis strabis;
Vulcani pompa, larvae coriaceae.
Qui nunquam gustarunt, ne per somnium quidem,
Vel aestate hordeum, vel vere herbam.
Quare, me quidem volente, vitam vivite cornicis
Muli, et inanem aera, quod facitis, carpite.

Ita scribendum et interpretandum istud Epigramma. In versu postremo vox Ἡμίονοι, quae vulgo deest, tum ad metrum, tum ad sensum necessaria videtur. Vide Leonidam in Epigrammate, de quo nos supra. Recte autem Ἡφαίστου πομπή. *digni qui in Vulcani comitatum admittantur.* quia *claudi* scilicet. Deinde festive, σκύτινα δαιμόνια. *Skin and bones.* δαιμόνια autem vocat, quia aere vescebantur. Notum illud Homeri,

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον,
Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

Atque hinc emendandus videtur Hesychius: Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ. τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν. Quod falsum et librario imputandum. Legendum omnino Δίαιτα τοῦ οὐρανοῦ. ΟΥΤΕ φαγεῖν ΟΥΤΕ πιεῖν. Sic vivunt coelestes et sic vivebant muli Automedontis. Sed totum hoc Epigramma longe doctissimum et elegantissimum est.

p.344. Atque haec dicenda habui ad Theocriti SYRACUSIAS. Possem plura, sed otium deest, desunt libri manuscripti, sine quibus nihil fere tentandum in Theocrito. Sed hisce ferculis Tu nos, ut spero, propediem beabis ex penu BODLEIANO, quibus omnes harum cupediarum studiosos aeternum demerebis. Interea desiderio tuo deesse nolui, et hoc publicum amicitiae nostrae et studii in te mei testimonium exstare volui. Vale, vir doctissime, et illustrem Academiam OXONIENSEM ornare perge. Dabam S. MARTINI. XX. Decemb. MDCCLXVII.

JOANNIS TOUPII

ADDENDA IN THEOCRITUM.

EXIMIO VIRO

ET

IN ARTE SUA

LONGE CELEBERRIMO

GULIELMO HEBERDEN

M. D.

MUSARUM

AMICO AMICISSIMO

HAEC ADDENDA

IN

THEOCRITUM

ADFECTUS HAUD EXIGUI

EXIGUUM MONUMENTUM

SUMMO STUDIO

ET

SINGULARI OBSERVANTIA

D. D. D.

J. TOUP.

JOANNIS TOUPII
ADDENDA IN THEOCRITUM.

IDYLL. I.

Ver. 3. — Μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.] Huc alludit Longus, Paſtoral. II. p. 80. Ἐσεμνύνετό τις ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος ὡς μόνου ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΡΙΣΑΣ. p. 389. ed. Wart. T. II.

V. 5. — Ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. —]

Haec nauci non ſunt. Nam τὲ pro σὲ nemo veterum dixit. Obſtare quidem videtur Corinthus, ſive Gregorius, neſcio quis, qui de *Dialectis* ſcripſerat. Sed locus manifeſto ſpurius eſt, et ex corrupta lectione natus. Nec tanti ſane eſt iſte tenebrio, cujus ulla ratio habeatur. Scribendum proculdubio

— Ἐς ΤΥ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. —

Quod Dorum eſt. Sic ſemper noſter. I. 78.

τίς ΤΥ κατατρύχει; — —

Nec non II. 78.

κἠφ' ὅτι Σιμαίθα ΤΥ καλεῖ. — —

Adde III. 19.

Νύμφα, προσπτύξαι με τὸν αἰπόλον, ὡς ΤΥ φιλάσω.

Sed haec ſunt infinita. Ceterum hunc locum in oculis habuit Bio, Epitaph. Adonid. 55.

— τὸ δὲ πᾶν καλὸν ΕΣ ΣΕ ΚΑΤΑΡΡΕΙ.

V. 49. Ἁ δ' ἐπὶ πήρᾳ
πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν φατὶ πρίν—] Ad hunc locum proculdubio respexit Alciphro, III 21. Αὐτὸς δὲ ΟΥ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΑΝΗΣΕΙ, ΠΑΝΤΑ ΜΗΧΑΝΩΜΕΝΟΣ, ΠΡΙΝ τὰς παρὰ τοῦ Λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Ita scribendus iste locus ex emendatione doctissimi Bergleri. Quod ex Theocrito nostro manifestum est. De *Vulpecula* autem *vineae damnum inferente*, de quo supra noster, confer Cantic. Salomonis II. 15. Ad quem locum vel respexit, vel non respexit Theocritus.

V. 5. — Αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λεύκοιο γάλακτος.]

Recte Scholiastes, Τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρόν. Ἄρτον τυρῶντα, vocat Sophro apud Athenaeum, L. III. p. 110. cujus verba, quae corrupta admodum sunt, hic obiter emendabo. Nam viri doctissimi, qui has Musas tractarunt, nihil viderunt. Καὶ τυρῶντος δε αρτου μνημονεύει ὁ Σώφρων ἐν τῇ επιγραφομένῃ Πενθερᾷ οὕτως· Συμβουλεύω τ' εμφαγεῖν ἄρτου γ' ἄρτι τυρῶντα τοῖς παιδίοισι ΣΥΝ ΑΛΙ. Ita scribendus est iste locus. *Recens caseus* cum sale *comedendus est*. Quod *pueris* recte praecepit Sophro. Ceterum ad hunc Theocriti locum manifesto respexit Longus, Pastoral. III. p. 112. Καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν επηγγείλατο, καὶ ΤΥΡΟΥΣ ἁπαλοὺς πρωτορρύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Ubi notandum illud γάλα πρωτόρρυτον. Quod haud vulgare est.

V. 105. Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος. —] Haec perperam sollicitavit Cl. Reiskius. Nihil salsius, nihil venustius hac Aposiopesi. Ita locutus est Mercurius apud Lucianum, Deor. Dial., XV Ἐγὼ δε ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· αλλ' οὐ χρὴ αυχεῖν. item Aristophanes, Vesp. 1172.

Πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο,
Ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα.

Ita scribendus iste locus, vel metro postulante. Recte ὁ Καρδοπιων, ut supra ἡ Λαμία. Sunt autem haec nequiora et κωμικώτερα. Interpretes non intellexerunt. Haud aliter Virgilius, Ecl. III. 12.

Novimus et qui te. —
Ad quem locum consulendi interpretes.

V. 118. — Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Thymbris est *montis* nomen. Quod et recte observavit Casaubonus. Interpretes de *fluvio* acceperunt, in quo falluntur. Ita locutus est Demostratus in Epigr. Anthol. Cephal. p. 172.

Νύμφαι Ναϊάδες καλλίρροον αἳ τόδε νᾶμα
ΧΕΙΤΕ ΚΑΤ' ΟΥΡΕΙΟΥ ΠΡΩΝΟΣ ἀπειρέσιον.
Ὕμμιν ταῦτα πόρεν Δαμόστρατος Ἀντίλα υἱὸς
Ξέσματα, καὶ δοιῶν ῥίνα κάπρων λάσια.

V. 148. — Τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις.] Scribendum ex more et consuetudine Dorum, ΤΥΓΑ. Noster, v. 69.

— Μήτ' ὦν ΤΥΓΑ τοῦτον ὀνάσῃς.

Idem v. 7.

— Μήτ' ὦν ΤΥΓΑ τῷδε χαρίξῃ.

Atque ad hanc normam corrigendus Etymologus, V. ΣΥΓΕ. οἱ Δωρεῖς σύγα λέγουσι. Scribe ΤΥΓΑ. Nam Dores τὺ pro σὺ dicunt. Quae vox restituenda Aristophani in Lysistr. 94. p. 590.

— — Μυσιδδέτω
Ὅ,τι λῇς ποθ' ἀμέ. —

Ubi alius μύσιδδέ τοι, alius μύσιδδέ τω. Neuter recte. Quid quod τω pro τινι Atticorum, non Laconum est. Scribendum absque controversia

Μύσιδδε τὺ
Ὅ,τι λῇς ποθ' ἀμέ. —

IDYLL. II.

Ver. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα] Ita proculdubio scribendus iste locus, quem pessime accepit Cl. Reiskius. Τὸν ἐμοὶ βαρὺν ὄντα φίλον. *Hominem*

cariſſimum qui me excruciat. Nimirum τὸ γλυκύπικρον amoris neſcivit vir doctiſſimus. Ceterum quod hic ſcribit Scholiaſtes, Ἵνα καταδύσομαι ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω, referendum eſt ad Homer. Iliad. α. 363.

Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ΙΝΑ ΕΙΔΟΜΕΝ ΑΜΦΩ.

V. 53. Κινήσαις Ῥαδάμανθα. —] Lectio ineptiſſima. Scribendum proculdubio

Κινήσαις ἀδάμαντα. —

Notum proverbium, Πάντα κινεῖν λίθον. Noſter VI. 18.

Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς ΚΙΝΕΙ ΛΙΘΟΝ. —

Lapidis autem *Adamantis* apud inferos meminit Propertius, mythologiae Graecae mirus amator, IV. 2.

Quum ſemel infernas intrarunt funera leges,
Non exorato ſtant ADAMANTE viae.

Ita ſcribendus iſte locus. *Infernas leges. The rules of the Dead.* Confer Henricum Stephanum in Theocritum.

V. 46. Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.] Hunc locum fruſtra ſuſpectum habuit Cl. Reiskius. Idem λασθῆμεν et λασθῆναι ſive λασθήμεναι. Sic ſolent Dores. Callicratides, Laco, Pythagoreus apud Stobaeum p. 593. Καὶ γὰρ εὔπλαστοι καὶ εὐάγωγοι τυγχάνοντι πρωτόνυμφοι, καὶ ποτὶ τὸ μαθὲν εὐφυῶς ἔχοντι, καὶ ποτὶ τὸ ΦΟΒΗΘΗΜΕΝ, καὶ ἀγαπάξαι τὸν αὐτῶν ἄνδρα. Ubi notanda vox Πρωτόνυμφος, quae rarior et lexicographis ignota. Archytas in Epiſtola ad Platonem, apud Laertium: τὰ μὲν ὦν περὶ Νόμων, καὶ Βασιλήϊας, καὶ Ὁσιότατος, καὶ τᾶς τοῦ παντὸς Γενέσιος, αὐτοί τε ἔχομες, καί τιν ἀπεστάλκαμες· τὰ δὲ λοιπὰ οὔτοι νῦν γε δύναται ΕΥΡΕΘΗΜΕΝ. Ita ſcribendus eſt iſte locus. Quod et recte attigiſſe jam video virum doctiſſimum ad Corinthum. Vulgo male legitur, καί τινα ἀπεστάλκαμες. Graeca ita vertenda ſunt. *Scripta autem Ocelli de Legibus, de Regno, de Pietate, ac de Mundi Generatione, jam nacti ſumus, et ad te mittenda curavimus. Reliqua ejus opera adhuc reperiri non poſſunt.* Ceterum de

de Ariadna in insula a Theseo derelicta, et deinde a Baccho compressa, vide quae scripsimus in Epist. Crit. p. 177.

V. 78. Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα. —] Scribe τοῖς δ' ΗΣ. Quod Dorum est. Confer nos infra X. 32. In iis quae sequuntur, πολὺ πλέον ἢ τὺ, σελάνα, nihil muto. Bio, in Epitaph. Adonid. 93.

— — Πολὺ πλέον ἢ τὺ, Διώνα.

Qui locus notandus.

V. 139. Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.] Repono ΑΝΕΚΛΙΝ'. Quod suavius et numerosius est. Verbum autem ἀνακλίνειν huic commercio accommodatissimum est. Achilles Tatius in Amor. p. 19. Τὸν πατέρα κατεφίλησα, ὅτι μου κατ' ὀφθαλμοὺς ΑΝΕΚΛΙΝΕ τὴν κόρην.

V. 151. — — 'Ατὰρ τόσον αἶεν ἔρωτος
'Ακράτω ἐπεχεῖτο. —] Omnino mecum rescribe,
Ἄκρατον ἐπεχεῖτο. — —

Quid sit ἄκρατον ἐπιχεῖσθαι, optime explicat Scholiastes. Syllaba autem postrema τῦ Ἄκρατον ob caesuram producitur. Noster XXV. 69.

ΑΜΦΟΤΕΡΟΝ, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖϊν.

Ita scribendus iste locus. Quod et H. Stephano visum. Confer Nostrum, III. 12. X. 30. Verbum autem ἐπιχεῖσθαι in hoc negotio solenne est. Noster, XIV. 18.

Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ΑΚΡΑΤΟΝ
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ὥτινος εἰπεῖν.

Ubi vide Scholiastam. Ad utrumque locum egregie nugatur Reiskius. Dicebatur etiam ista libatio Ἐπίχυσις· quam vocem Polybio restituendam recte vidit doctissimus Valesius in Excerptis, p. 1417. Ὁ δὲ πυνθανόμενος τὸν γινόμενον ἐκ πάντων ἔπαινον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ΤΑΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΟΤΟΙΣ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ, εἰς τέλος ἐχαυνοῦτο, καὶ μᾶλλον ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐξετυφοῦτο. Athenaeus lib. X. p. 427. Ἦσαν δὲ ΤΩΝ ΑΚΡΑΤΟΠΟΤΩΝ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ, ὥς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ μέθης, οὐ παλαιαί. Ita scribendus iste lo-

cus, in quo frustra fuit magnus Casaubonus. Vulgo inepte legitur, τῶν ἀκροατῶν ἐπιχύσεις. Eleganter Plutarchus in Demetrio. Ἐκεῖνος δὲ χλευάζων καὶ γελῶν τοὺς ἄλλον τινὰ πλὴν τοῦ πατρὸς καὶ αὐτοῦ βασιλέα προσαγορεύοντας, ἡδέως ἤκουε τῶν ΠΑΡΑ ΠΟΤΟΝ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ λαμβανόντων, Δημητρίου βασιλέως, Σελεύκου δὲ ἐλεφαντάρχου, Πτολεμαίου δὲ ναυάρχου, Λυσιμάχου δὲ γαζοφύλακος, Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Σικελιώτου, νησιάρχου. Quae ex Phylarcho totidem verbis deprompta sunt, ut nos docet Athenaeus, Lib. VI. p. 261. Confer etiam Plutarchum in Bruto, p. 995. Quod vero sequitur apud nostrum,

— Καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν,

parum intellexerunt interpretes. Sensus est. „*Tandem se proripiebat Delphis, et dixit se amasii sui aedes corollis redimitum ire.*" Quod amatores facere solebant. Catullus in Atti

Mihi floridis corollis redimita domus erat.

Lucretius IV. 1171.

At lacrimans exclusus amator limina saepe
Floribus et sertis operit, postesque superbos
Ungit amaracino, et foribus miser oscula figit.

p.391. Iam vero quod amplius attinet ad illud ΟΥΝΕΚ', quod supra reposui, ita etiam locutus est noster, III. 32.

Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τ'ἀλαθέα, ΟΥΝΕΚ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι. —

IDYLL. III.

Ver. 33. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις. — Quod ad hunc locum scripsit Cl. Reiskius, longe futilissimum est. Sed nihil mutandum. Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, *quae mihi adstabat, et spicas excipiebat.* Nempe *messor* hic loquitur. Dicebatur autem παραιβάτις, *quae messori adstabat, et spicas excipiebat et componebat.* Optime Scholiastes ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ, ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς. Quod indubitate verum. Confer nos ad Suid. V. ΠΟΙΗΝ.

V. 41. Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν. —] „Μᾶλα hic ſunt *oves*, nam ſententia ſic poſtulat, ubi exempla afferт paſtorum a deabus adamatorum." REISKIUS. Nugae. Cui non dicta *Mala* Hippomenis et Atalantae? Confer Schol. ad II. 120.

IDYLL. IV.

V. 7. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπει; Verba notanda. Haud aliter locutus eſt Plutarchus in Alcibiade. Εὐδοκιμῶν δὲ δημοσίᾳ καὶ θαυμαζόμενος, οὐχ ἧττον ἰδίᾳ τοὺς πολλοὺς τότ' ἐδημαγώγει καὶ κατεγοήτευσε τῇ διαίτῃ Λακωνίζων· ὥσθ' ὁρῶντας ἐν χρῷ κουριῶντα καὶ ψυχρολουτοῦντα καὶ μάζῃ συνόντα, καὶ ζωμῷ μέλανι χρώμενον ἀπιστεῖν καὶ διαπορεῖν εἴποτε μάγειρον ἐπὶ τῆς οἰκίας οὗτος ἀνὴρ ἔσχεν, ἢ ΠΡΟΣΕΒΛΕΨΕ ΜΥΡΕΨΟΝ, ἢ Μιλησίας ἠνέσχετο θίγειν χλανίδος. Qui locus eximius eſt.

V. 32. Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.] Editio Commelini ἅ τε Ζάκυνθος. Recte: nam Ζάκυνθος primam corripit. Homer. Odyſſ. I. 24.

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Quem et ſecutus eſt Virgilius, Aen. III. 270.

— Nemoroſa Zacynthus,
Dulichiumque, Samusque. —

Zacynthum πόλιν ἀξιόλογον vocat Strabo. Ceterum quod hic ſcribit Scholiaſtes de Crotone, Διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ΕΥΑΝΔΡΙΑι, καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ, verum eſt. Marcianus Heracleota, in Perieg. 323.

ΕΥΑΝΔΡΟΤΑΤΗ πόλις τε γενομένη Κρότων.

V. 49. Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.] Scribendum ΑΙΘ ΗΣ. Quod ex more et conſuetudine Dorum eſt. Huc facit elegans epigramma in Anthologia Cephalae, p. 127. Edit. Reisk. Quod quia *Bucolicum* eſt, hic integrum et emendatum ſubjiciam. Nam editores, nec gratiae, nec Graeciſmi memores, in alia omnia abierunt.

ΜΟΥΚΙΟΥ.

Αἱ Χίμαροι τί ποτ' ἆρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα
Λείπετε καὶ χλοερὴν αἰγίνομον βοτάνην,
Πῦρ δὲ ἐπ' ἀλλήλαις σκιρτήματα γαῦρα τίθεσθε,
Ἀμφὶ τὸν ὑλοβάτην ἁλλόμεναι Νόμιον;
Οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε; μή ποτ' ἀπεχθὴς
Ἀντήσῃ κορύνη χειρὸς ἀπ' αἰπολικῆς.

V. 59. — Τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

Doctiſſimus Hemſterhuſius legendum cenſebat

— — τᾶς ΠΟΚ' ΕΚΝΙΣΘΗΣ.

Prius verum; de altero non liquet. Mihi ſecus videtur cum Scholiaſta. Rectiſſime interpres, *Num ſenecio ille ADHUC molit ſcortillum illud, quod OLIM deperibat? Does the old fellow follow the ſame trade STILL?*

V. 61. Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε. πρὰν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργει.]

Numeri innumeri. Scribendum cum Editione Florentina πρώαν. Quod et monuiſſe jam video Danielem Heinſium. Quae ſequuntur nemo interpretum intellexit. Πρὸς τὴν μάνδραν ἐνεργεῖν, eſt *ad caulae parietem ſubagitare.* Πρὸς τοῖχον κινεῖν vocat Archilochus apud Harpocrationem. De quo nos in Epiſt. Crit. p 53. Quare removenda diſtinctio poſt κατελάμβανον, quae omnes editiones occupavit. Verbum autem Ἐνεργεῖν in iſto ſenſu uſurpat Alciphro III. 55. Ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὖρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν, εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουργὸν οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ΕΝΕΡΓΕΙΝ, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. Quae κυνικώτατα et feſtiviſſima ſunt.

IDYLL. V.

Ver. 10. Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεῦδεν.] EUMARAS eſt nomen *heri.* Quod ex Theocrito conſtat. Scholiaſtes pro *pelle* accepit, in quo falſus eſt. Subintelli-

gendum autem hic νάκος· quae vox modo praeceſſit. Eſt autem νάκος *pellis caprina*. Scholiaſtes ſupra, Νάκος, τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. *Pellem* autem *caprinam* nunc pro *amictu*, nunc pro *veſte ſtragula* uſurpabant ruſtici. Longus Paſtor. lib. III. p. 121. Ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἐν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥαδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. Quem locum non intellexerunt Interpretes. Aliud eſt δέρμα ἀνασύρεσθαι, aliud δέρμα ἐπισύρεσθαι. Ἀνασύρεσθαι eſt *veſte ſublata partes inferiores denudare*. Diodorus Siculus, I 85. Αἱ γυναῖκες δεικνύουσιν ΑΝΑΣΥΡΑΜΕΝΑΙ τὰ ἑαυτῶν γεννητικὰ μόρια. Hinc *meretrix*, ſive *mulier proſtrati pudoris*, Ἀνασυρτόπεπλος dicta. de qua nos in *Epiſt. Critic.* p 84. Ἐπισύρεσθαι eſt *veſte ſuperinducta partes pudendas velare*. Quo ſenſu intelligendus Longus Ἐπισπᾶσθαι vocat Apoſtolus I. Corinth. VII. 18. Quod perinde eſt. Quae ſequuntur apud Longum, Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥαδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα, feſtiviſſima ſunt, et quae minus percepiſſe videntur viri eruditi. Nimirum Daphnis et Chloë ſub una pelle ambo concumbebant; ſed puer ita *pudore ſuffundebatur, ut nihil poſſet*. Haec mens Longi. et notanda locutio utraque, ἐπισύρεσθαι τὸ δέρμα — ετάραξε τὸ αἷμα. nam rariſſimae et exquiſitiſſimae elegantiae ſunt. Ceterum ut *Eumarae* ne pellis quidem erat, in qua cubaret, ſic Diogenes Cynicus, quod veſtem ſtragulam non haberet, pallio ſuo indormire ſolebat, de quo Laërtius: Τρίβωνα διπλώσας πρῶτος κατά τινας, διὰ τὸ ανάγκην ἔχειν καὶ ΕΝΕΥΔΕΙΝ αὐτῷ. p.392.

V. 41. Ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

Huc egregie facit Artemidorus Oneirocrit. I. 18. Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὸ παιδικὸν τῆς ἡλικίας πρὸ τῆς ὥρας περαινόμενος, διὰ τὸ ΑΛΓΕΙΝ, νοσήσει. Confer etiam Lucian. *Ver. Hiſtor.* l. 8. Ceterum ad hunc locum Theocriti manifeſto reſpexit nebulo neſcio quis in elegantiſſimo Epigrammate apud *Stratonem*; quod hactenus *ineditum*, hic luci publicae emendatum donabo.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Χαίρω τὸν λακέρυζον ὁρῶν θεὸν εἰς τὸ φάλαντον
Βρέγμ' ὑπὸ τᾶν αἰγᾶν, αἰπόλε, τυπτόμενον.
Αἰπόλε, τοῦτον ἐγὼ τρὶς ἐπύγισα· τοὶ δὲ τραγίσκοι
Εἰς ἐμὲ δερκόμενοι, τὰς χιμάρας ἔβλεπον.
Οὕτω σ' Ἑρμαφρόδιτε πεπύγικα· καὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
Αἰπόλε, καὶ σαυτόν· αἰπόλε, κἀπιγελῶν.

V. 47. — Ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι.] — Scribendum omnino Ἐπὶ δένδρων. Quod et vidit Cl. Reiskius. Noſter XV. 121.

Οἷον ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ΕΠΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

V. 89. Τὰς αἶγας παρελῶντα. —] Ad hunc locum reſpexit Longus, Paſtoral. III. p. 109. Αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ ΤΑΣ ΑΙΓΑΣ, ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι, δώροις δελεάσασα. Quae Theocriti lectionem vulgatam unice confirmant.

V. 90. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει. —] Vir doctiſſimus in *Epiſt. ad Cl. Valcken.* legendum cenſebat, λεῖος ὑπάνχν. Epiſt. Crit. I. p. 35. Sed nihil neceſſe. Λεῖος eſt *imberbis*, de qua voce nos nonnulla ad Suid. V. Σωρανός. Strato in venuſtiſſimo Epigrammate, quod hic ὁλόκληρον ſubjiciam, ut emendatius legatur.

Σ Τ Ρ Α Τ Ω Ν Ο Σ.

Εὐκαίρως ποτὲ παιδοτρίβης ΛΕΙΟΝ προδιδάσκων
Εἰς τὸ γόνυ κάμψας μέσσον ἐπαιδοτρίβει,
Τῇ χερὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος. ἀλλὰ τυχαίως
Τοῦ παιδὸς χρήζων ἦλθεν ὁ δεσπόσυνος.
Ὃς δὲ τάχος τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν
Ὕπτιον, ἐμπλέξας τῇ χερὶ τὸν φάρυγα.
Ἀλλ' οὐκ ὢν ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΣ ὁ δεσπόσυνος προσέειπε,
Παῦσαι. ΠΝΙΓΙΖΕΙΣ, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma, cujus partem poſteriorem dedit Cl. Salmaſius *ad Lampridii Commodum.* Notanda autem ἀμφιβολία in Verbo πνιγίζειν. in qua vis et acu-

leus Epigrammatis consistit. Nam πνίγειν sive πνιγίζειν, quod viros doctissimos fefellit, est verbum praetextatum, et de *utraque palaestra* usitatum. Hinc jocus scilicet, et lux Epigrammati. Atque hinc intelligendus Aristophanes in Nub. 1378.

— Εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, ΚΑΙΠΝΙΓΕ, κἀπέτριβεν.

Quae omnia verba *ludicra* sunt, et nunc *honesto*, nunc *inhonesto* sensu usurpantur. Sic solet Comicus ad movendum risum. Quod omnes Interpretes latuit. Sed haec paulo obsceniora sunt, et quae explanari nolunt. Ceterum ut Λεῖος est *imberbis*; sic 'Αωρόλειος de eo usurpatur, *qui praeter aetatem est imberbis*, sive, *qui vir factus, barbam non habet.* Cratinus apud Hephaest. περὶ μέτρων, p. 50.

'Ερασμονίδη Βάθιππε ΤΩΝ ΑΩΡΟΛΕΙΩΝ.

Quam vocem aliter exponit Scholiastes, aliter noster Suidas. Adscribam eximium locum Aeliani *de Nat. Animal.* XIII. 27. unde de vi et potestate hujus vocis apertissime constabit. Μειρακίου γε μὴν δεομένου ἐπὶ μήκιστον τριχῶν ἀπορίας τῶν ἐπὶ τοῦ γενείου, αἷμα ἐπιχρισθὲν θύννου ΑΩΡΟΛΕΙΟΝ τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται. Quae verba sedulo notanda; nam Interpres hic nihil agit.

V. 94. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες. — —] Scribe, 'Ορομαλίδες, quod melius. Τὰ ὀρεῖα μῆλα recte exponit Scholiastes. Huc respexit Corinthus sive Gregorius *de Dialect.* p. 120. ed. nuper. 'Ορομαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὀρεῖα μῆλα. Deinde recte Edit. Romana,

ΛΕΠΡΟΝ ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. — —

Quod et vidit Cl. Reiskius. *Tunicam scabram* vocat Plinius. Nihil verius.

V. 131. — Πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.] Libri nonnulli veteres, una voce, ῥοδάκισσος. Scribendum proculdubio, idque eleganter admodum,

— — πολλὸς δὲ καὶ ὁ ΡΟΔΟΚΙΣΣΟΣ ἐπανθεῖ.

Recte ὁ ῥοδόκισσος, ut ſupra ἁ μελίτεια. Librarii autem, verſui conſulentes, omnia peſſumdederunt. Vide nos ad Suid. V. Καβ́βαλών. Notanda autem locutio, πολλὸς ἐπανθεῖ. Quod rarioris et elegantioris Graeciſmi eſt. de quo nos nonnulla ad *Demoſthenem Taylori*, Vol. II. p. 697. De *rhodociſſo* conſulendus Scholiaſtes.

V. 144. Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.] Verſus claudicat. Scribendum

— — ΕΙΣ ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.

p.393. Nempe prima Syllaba nunc brevis nunc longa eſt. De quo nos ad Suid. V. ΔΕΚΑΤΕΥΕΙΝ. et V. ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ. Confer etiam Cl. Muſgravium, Exercit. Euripid. p. 3.

IDYLL. VI.

Ver. 11. — Τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει·
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.] Editio Florentina καχλάζοντες. Quod vero proximum eſt. Scribendum proculdubio,

Ἅσυχα ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΟΣ ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.

Quae vulgatis haud paulo ſuaviora ſunt. Noſtram lectionem agnoſcit Scholiaſtes; ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ. Quod notandum. Ceterum verbum φαίνει viris doctiſſimis minus arridebat. Hinc alius ῥαίνει, alius σαίνει. Quam et *elegantem correctionem* vocat vir eruditiſſimus ad Euripidis Hippolytum. Sed vulgata lectio veriſſima eſt. Huc facit, ut taceam Scholiaſtem, Paulus Silentiarius, in Epigr. Anthol. lib. VII p. 594. Quod ita ſcribendum eſt.

Σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα ΦΑΙΝΕΙ,
Καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόου.

IDYLL. VII.

Ver. 4. — Εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν. Recte, ut videtur, Reiskius,

Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν. — —

Noſter in epigrammate *De Piſandro*,

Πρῶτος ΤΩΝ ΕΠΑΝΩΘΕ μουσοποιῶν.

Idem autem Χαὸς et Χαιός. Heſych. Χαιός, ἀγαθός. Idem: Χάσιος, ἀγαθὸς, χρηστός. Scribe, Χαιὸς, ſive Χάϊος. Quam formam uſurpat Ariſtophanes in Lyſiſt. 90.

Τίς δ' ἡ 'τέρα παῖς; Χαΐα μὲν ναὶ τὼ σιὼ,
Κορινθία δ' αὖ. —

Ubi recte Schol. Χαΐα ἀντὶ τοῦ, ἀγαθή. Sed prior verſiculus una ſyllaba longior eſt. Quod miror non animadvertiſſe editores. Scribendum proculdubio,

— — Χαΐα μὲν, ΝΑΙ ΣΙΩ,
Κορινθία δ' αὖ.

Sic Comicus, ſupra 81.

— μάλα γὰρ, οἴω, ΝΑΙ ΣΙΩ,
Γυμνάδδομαί γε καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.

Atque hinc Βαθυχαῖος. quae vox occurrit apud Aeſchylum in Supplic. 865.

Ἄγιος ἐγὼ ΒΑΘΥΧΑΙΟΣ
Βαθρείας βαθρείας
Γέρον. — —

Ubi Schol. Βαθυχαῖος, ὁ μεγάλως εὐγενής· ΧΑΟΙ γὰρ οἱ εὐγενεῖς. Addam alteram vocem, ΕΥΧΑΙΟΣ. Heſychius: Εὐχατότερον, πλουσιώτερον. Scribendum, praeeunte aliquantum Kuſtero, ΕΥΧΑΙΟΤΕΡΟΝ, πλουσιώτερον. Ut a Χάϊος, Χαϊώτερος, quam vocem uſurpat Ariſtophanes, ſic ab Εὐχαῖος, Εὐχαιότερος. Quae vera lectio. Dicitur autem Βαθυχαῖος et Εὐχαῖος, ut Βαθυκτεανος et Εὐκτέανος. Βαθύπλουτος et Εὔπλουτος. Eadem fere forma et poteſtate gaudet ΕΥΟΛΒΟΣ. Quae vox itidem Heſychio redonanda eſt. Heſych. Εὔολον, συνετόν. Vox prior nulla eſt. Legebat Cl. Ruhnkenius, ΕΥΒΟΥΛΟΝ, συνετόν. Sed vera lectio ſine controverſia eſt ΕΥΟΛΒΟΝ, συνετόν. Cui opponitur Ἄνολβον. Sophocles Aj. 1176.

Τοιαῦτ' ΑΝΟΛΒΟΝ ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.

Ad quem locum Scholiastes, Ἄνολβον, ΑΝΟΗΤΟΝ. ὄλβος γὰρ κυρίως ἡ φρόνησις. Quae verba notanda.

V. 6. — — Βούρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν.] Scribe Βύριναν sive Βύρινναν. Antimachus apud Galen. *de Antidot.* lib. I. p. 429. ad Aesculapium:

Εἴτε σε Τρικκαῖοι, δαῖμον, ἔχουσι λόφοι,
Ἢ Ῥόδος, ἢ ΒΟΥΡΙΝΝΑ. —

Βορίνην vocat Philetas apud Scholiastam. Quod perinde est. Inepte autem noster Interpres, *Qui Buream fontem ab imo confecit.* Immo, *ictu pedis confecit.* Hujusmodi fontes ποδορραγέας vocant Graeci. Onestes in eleganti Epigrammate apud Holsten. ad Stephan. Byzant. V. Ἀκροκόρινθος.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ἀσωπὶς κρήνη καὶ Πηγασὶς, ὕδατ' ἀδελφὰ,
Ἵππου καὶ ποταμοῦ δῶρα ΠΟΔΟΡΡΑΓΕΑ.
Χὼ μὲν ἔκοψ' Ἑλίκωνος, ὁ δὲ φλέβας Ἀκροκορίνθου
Ἔπληξ'. ὢ πτέρνης εἰς ἴσον εὐστοχίη.

Ita scribendum est istud Epigramma, cujus tum metrum, tum sensum flagitiosissime violavit Cl. Reiskius in Anthol. Cephal. p. 162. Nimirum Asopis et Pegasis, quae *fontium* nomina, similem ortum habuerunt; haec ex ungula *equi* Pegasi, illa ex calce Asopi, qui nunc vir, nunc *fluvius* scilicet. de quo nonnulla Pausanias in Corinthiacis. Haec est mens Epigrammatis, quo nihil planius.

V. 18. — Γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ —] Ad hunc locum nugatur Scholiastes, nugatur et Cl. Reiskius. Quid sit autem Ζωστὴρ πλακερὸς, nemo Interpretum intellexit. Idem πλακερὸς et πλοκερός. Etymologus: Λιπαίνω, παρὰ τὸ λίπος. ἀπὸ δὲ τοῦ Λιπᾶναι, γίνεται λιπαρός. τὰ γὰρ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ποιοῦσιν εἰς ος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα τοῖς ῥήμασι· καὶ ἢ τῷ α παραλήγεται, ἢ τῷ ε· μιᾶναι, μιαρός· μυσᾶναι, μυσαρός· χλιᾶναι, χλιαρός· θλιβῆναι, θλιβερός· συγῆναι, συγερός· τακῆναι, τακερός. Ut a τήκω, τακῆναι, τακερὸς, sic a πλέκω, πλακῆναι, πλακερός. Est autem Ζωστὴρ πλακερὸς, *Cingu-*

lum ſparteum, ſive *funiculus ex ſparto plexus*. Qualia ſunt hominum ruſticorum. Ζῶμα μελαγκράνιον vocat Philetas apud Strabon. lib. III. p. 256.

Λευγαλέος δὲ χιτὼν πεπινωμένος, ἀμφὶ δ' ἀραιὴν
'Ιξὺν εἰλεῖται ΖΩΜΑ μελαγκράνιον.

Ita legendus iſte locus. Vulgo Κόμμα μελαγκράνιον. quod nihili eſt. Salmaſius ad Solinum, p. 186. legebat, ἄμμα μελαγκράνιον. Sed noſtra emendatio proculdubio vera eſt. Quod ex ſequentibus patet. Ceterum notandum illud p.594. Theocriti, γέρων πέπλος. *an old coat*. Quomodo locutus eſt Sophocles, Oedip. Col. 1252.

— ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
'Εσθῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς ὁ δυσφιλὴς
ΓΕΡΩΝ γέροντι συγκατῴκηκεν ΠΙΝΟΣ.

Quae nonnihil corrupta ſunt. Nam iſtud τῆς ab Atticorum auribus alienum eſt. Locus ita ſcribendus eſt:

— ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
'Εσθῆτι σὺν τοιᾷδέ γ', ἧς ὁ δυσφιλὴς
Γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος.

Confer nos ad V. ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ. ubi Ariſtophanem ſimili mendo liberavimus. Corrigendus etiam, dum hoc agimus, Sophocles Oedip. Col. 910. ubi hodie legitur,

"Αγεις τὰ χρήζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ.

Sed vera lectio eſt,

"Αγεις θ' ἃ χρήζεις. —

Quomodo recte legitur apud Suid. V. Παρίστασαι. Quod miror viros doctos, qui ad Sophoclem commentati ſunt, non vidiſſe. Recte autem Scaliger γέρων πίνος, non πόνος. Sophocles Oedip. Col. 1593.

— εἶτ' ἔλυσε ΔΥΣΠΙΝΕΙΣ ΣΤΟΛΑΣ.

Philetas ſupra,

Λευγαλέος δὲ ΧΙΤΩΝ ΠΕΠΙΝΩΜΕΝΟΣ. —

Antipater in Epigram. Anthol. lib. II. p. 274.

Καὶ τὸ χυδὴν ῥυπόωντι ΠΙΝΩι πεπαλαγμένον ΕΣΘΟΣ.

V. 21. — Πᾷ δὴ τὺ μεσάμεριον πόδας ἕλκεις.] Editor Lipſienſis πόδα ἕλκεις. Nihil minus. Scribendum utique, quod et alibi monuimus,

— Πᾷ δὴ τὺ ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΣ πόδας ἕλκεις;

Sic noſter XIII. 33.

— Κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
ΔΕΙΕΛΙΝΟΙ.

Idem XXI. 39.

ΔΕΙΛΙΝΟΣ ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισι.

Ita legendum, non Δειλινόν. Sic Latini, *Matutinus*, *Veſpertinus*. Horatius,

— VESPERTINUS pete tectum.

Ceterum et huc reſpexit, ut videtur, Virgilius.

Quo te, Moeri, PEDES?

V. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα. —] Haec fruſtra ſuſpecta ſunt viro doctiſſimo. Epigramma neſcio cujus, Anthol. lib. I. p. 134.

Πίνδαρε, ΜΟΥΣΑΩΝ ΚΑΠΥΡΟΝ ΣΤΟΜΑ. —

Idem Μοισᾶν στόμα, et Μουσάων ὑποφητής. Quomodo noſter XVII. 115.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΥΠΟΦΗΤΑΙ ἀείδοντι Πτολεμαῖον.

Horatius *Muſarum Sacerdos*. Quod perinde eſt. Atque hinc intelligendus Theocritus XXII. 116.

— Ἐγὼ δ' ἑτέρων ΥΠΟΦΗΤΗΣ.

Quem locum perperam ſollicitavit Cl. Reiskius.

V. 112. Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγγύθεν ἄρκτου.

Haec male interpuncta ſunt. Diſtingue,

Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου.

Idem τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου, et τετραμμένος πρὸς ἄρκτον. *Septentrionem verſus*. Hinc lux et ſalus ſententiae.

V. 115. Ὕμμες δ' Ὑετίδος etc.] Quae ad hunc locum ſcripſit Cl. Reiskius, nugatoria ſunt plane, et omnino inducenda. Senſus eſt, *Vos Cupidines, qui relicta Hyetidis et Byblidis unda colitis excelſam ſedem Diones.* Nimirum *Byblidis undam* deſeruiſſe dicuntur Cupidines, ob infandum et infelicem amorem Cauni et Byblidis. Quod et recte tangit Scholiaſtes. Deinde per ἕδος αἰπὺ Διώνας intelligenda eſt Cyprus, quae Veneris et Amorum domicilium. Orpheus, Argon. 30.

ΑΙΠΕΙΝΗΝ τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην.

V. 123. — Ὁ δ' ὄρθιος ἄλλος ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη.]

Haec minus recte intelligunt. Νάρκαι ἀνιηραὶ ſunt *frigora matutina*, quae ſub galli cantum graviora eſſe ſolent. Horatius,

MATUTINA parum cautos jam FRIGORA mordent.

Quare dicit Theocritus, *Ad amati fores alius per totam noctem excubet, et frigora matutina patiatur.* Qui ſenſus optimus.

V. 137. Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο. — —] Huc adludit Syneſius, Epiſt. 114. Τὸν δὲ τῶν Νυμφῶν ἄντρον οὐκ ἐπαινέσομαι. Θεοκρίτου γὰρ δεῖ. Quod et pridem obſervaverat Ioannes Meurſius.

IDYLL. VIII.

Ver. 40. — Κῆν τι Μενάλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.]

Scribendum, adſentiente Scholiaſta, Τῆδ' ἀγάγῃ. Noſter ſupra,

— Ἦν δέ ποκ' ΕΝΘΗι
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

Quod ſequitur minus ceperunt viri doctiſſimi. Χαίρων eſt *gratis, impune.* Eupolis apud LONGINUM NOSTRUM, Περὶ Ὕψ. §. XVI.

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
ΧΑΙΡΩΝ τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Quem locum neutiquam adſecuti ſunt interpretes.

V. 57. *Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμός.*] Haec male ſollicitarunt viri doctiſſimi. Ὕδατα ſunt *fontes aquarum*, quibus inimicus eſt *αὐχμός*. Recte Schol. *Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών· πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά.* Antigonus Caryſtius, Hiſt. Mirab. cap. XV. *Ἔστιν αὐτοῖς ἀνακειμένη ἅμαξα χαλκῆ, ἥν, ὅταν* ΑΥΧΜΟΣ *ᾖ, σείοντες* ΥΔΩΡ *αἰτοῦνται τὸν θεὸν, καί φασι γίνεσθαι.* Qui locus notandus. Atque hac occaſione monitus, luculentiſſimum fragmentum Euripidis in CHRYSIPPO, quod extat apud Sextum Empiricum, p. 360. quodque *eximium* et *nulla parte de-*
p. 395. *fectum* vocat vir doctiſſimus, *Diatrib. Euripid.* p. 18. hic integrum et emendatum adſcribam. Nam quod vulgo legitur aperte mendoſum eſt.

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ' ΥΓΡΟΒΟΛΟΣ, ἡ σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Vulgo inepte legitur *ὑγροβόλους*. Dicitur autem *γαῖα ὑγρόβολος*, ut *ὄρεα νιφόβολα*. Plutarchus in Sertorio. *Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρκτου ῥέων ἄνεμος, ὃν καικίαν ἔνιοι καλοῦσιν, ἐπέχει μάλιστα, καὶ πλεῖστός ἐστι τῶν ἐκεῖ πνευμάτων, ἐξ ὑγρῶν πεδίων καὶ* ΝΙΦΟΒΟΛΩΝ *συμφυσώμενος* ΟΡΩΝ. Rem egregie expreſſit Virgilius, Georg. II. 325.

Tum pater omnipotens fecundis imbribus Aether
Conjugis in gremium laetae deſcendit, et omnes
Magnus alit magno commixtus corpore fetus.

V. 92. *Κ' αἰκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο.*] Hunc verſum laudat Syneſius, Epiſt. 127.

IDYLL. IX.

V. 4. Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο —] Illud ἁμᾶ vox nulla eſt. Scribendum ἅμα. Librarii autem, verſui metuentes, iſtam formam nobis procuderunt. In quo fruſtra fuerunt. Idem vitium, XI. 39.

— Ἁμᾶ κ'ἠμαυτὸν ἀείδων.

Scribe ἅμα. Quae forma reſtituenda Pindaro, Olymp. III. p. 32.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἅμα
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.

Ita ſcribendum, non ἁμᾶ. Quod ex praecedenti ſtropha patet. Heſychius Ἅμα, ὁμοῦ.

V. 13. Τοῦ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.]

Editio Florentina, ἐρῶντα. Neutrum verum. Scribendum ΕΡΩΝΤΕ. *Puer* ſcilicet et *puella*. Senſus eſt, *Mihi vero aeſtatis aeſtus non magis curae eſt, quam puero et puellae, qui ſe invicem amant, parentum praecepta.* Viris doctiſſimis ſaepius fraudi fuit numerus dualis. De quo nos ad Suid. Emendat. I. p. 135.

V. 21. — Ἦ νωδὸς καρύων —] Scribendum ἣν νωδός. Conſtructio hujus loci, quam nemo vidit, haec eſt. *Equidem non tantam curam habeo hyemis, quanta ea eſt, quam habet edentulus nucum, pulte adpoſita.* Nimirum litera ν abſorpta erat a ſequenti. Hinc alii ἤ, alii ᾗ. Sed noſtra lectio veriſſima et planiſſima eſt.

V. 29. — Φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.]

Vox παρὼν neminem non offendit. Scribendum, idque ne litera quidem mutata,

Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι ΠΡΩΑΝ ἄεισα νομεῦσι.

Theocritus, V. 4.

Τόν μευ τὰν σύριγγα ΠΡΩΑΝ κλέψαντα Κομάταν.

Idem autem ποκα πρώαν et πρὰν ποκα. Quomodo non ſemel locutus eſt Theocritus. Nempe II. 115.

ΠΡΑΝ ΠΟΚΑ τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον.

Idem v. 81.

— Χιμάρως δύο ΠΡΑΝ ΠΟΚ' ἔθυσα.

Nihil verius hac emendatione. Confer omnino noſtrum, VII. 51.

I D Y L L. X.

V. 31. Ἁ γέρανος τὤροτρον —.] Hinc explicandus Callimachi verſiculus apud Apollon. Lex. MSS. Ὀψείοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. Κλαυσείοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. Καὶ Καλλίμαχος.

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον

ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες. in Callimachi verſiculo vitium non leve eſt. Scribendum παρίωσιν, atque ita vertendum.

Qui eſurientes meum aratrum praetervolant.

Sermo eſt de *gruibus*, quae aratrum praeter propter volant. Optime Scholiaſtes. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου αἱ γέρανοι φαίνονται. Vide Cl. Alberti ad Heſych. V. ΟΨΕΙΟΝΤΕΣ. Et Cl. Erneſti ad Callimach. p. 573.

V. 32. Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.] Edit. Florentina, Αἴθε μοι ἦν. omnino recte. Quare iſte verſiculus ita reſcribendus eſt,

Αἴθε μοι ῏ΗΣ ὍΣΣΑ Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Poteris etiam ſcribere, Αἴθε μοι ἦς ἂν ὅσα. Sed illud verius. Theocritus, IV. 49.

Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον. —

Scribe Αἴθ' ἦς. Quod ex more et conſuetudine Dorum eſt. Noſter, II. 140.

Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ΗΣ ἢ πρόσθε. —

Idem,

Idem, VII. 1.

ΗΣ χρόνος ἀνίκ' ἐγών. —

Ita ſcribendum, non ἐγώ. Vid. VII. 131. Theodoridas in Epigram. Anthol. MS.

Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα
Τῶ 'λεγειοποιῶ.
Ἁ μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ΗΣ ἀποσπάραγμα.
Κενά τε καὶ γὰρ κἀπιλακυθίστρια,
Διθυραμβοχώνα.
Τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόη,
Τύμπανόν γ' ἐφύση.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma, quod omnes Interpretes eluſit. Πλάτη Σιμωνίδα eſt *Simonidis tabella*, ut πλάται Παλαμήδους *Palamedis tabellae.* de quibus Ariſtophanes in Thesmoph. 777. ad quem locum reſpexiſſe videtur Theodoridas. Erat autem Mneſalces iſte Πλαταϊδας, *Plataeenſis.* hinc ἀποσπάραγμα τᾶς πλάτας qui jocus ſcilicet. Sic ſolent nonnulli. de quo nos alibi. Feſtive autem *Mneſalcem* iſtum ſive *Mneſalcis muſam* Διθυραμβοχώναν vocat Epigrammatarius. Nam χώνη *infundibulum* eſt. Vulgo legitur Διθυραμβοχάνα. quae vox nihili eſt. Atque hinc κενὴ καὶ ἐπιληκυθίστρια. quae verba finitima, et ejusdem *tumoris*, *bombi* et *inanitatis* ſunt. Nam λήκυθος res comica et ridicula eſt. de qua viri docti ad Ariſtophanis Ranas. *Ampullam* vocat Horatius. Hinc ληκυθίζειν et μοῦσα Ληκύθειος apud Hephaeſtion. de qua Cl Bentleius ad Callimachum, et Κομπολακύθης apud Ariſtoph. in Acharn 589. ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ Λακεῖν ἐν παραγώγῳ γέγονε τὸ Ληκύθιον. Ληκυθίζειν γὰρ τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. ἦχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ἡ λήκυθος, ἐπεὶ καὶ αὕτη ΠΕΦΥΣΗΤΑΙ. πάντα γὰρ τὰ πεφυσημένα κόμπον ποιεῖ. Quae verba notanda. nam Theodoridam noſtrum plurimum illuſtrant. Confer etiam Etymol. V. Κομπολακύθης. Quod ſequitur perperam ſollicitavit Pierſonus. Dicitur Τύμπανον φυσᾶν, ut ἀσκὸν φυσᾶν, λήκυθον φυσᾶν. de quo ſupra. Quod hominis *magnum* quid et *inane* ſpirantis eſt. Eandem locutionem uſurpat Noſter infra XIX. 5. Sed has veneres et facetias, quae plane p.396.

ſingulares ſunt, non cuiusvis eſt adſequi. Ceterum ut Theodoridas ἡς pro ἦν, ſic Epicharmus ἀπῆς pro ἀπῆν, ἐνῆς pro εἰῆν. Epicharmus in *Nuptiis Hebes* apud Athenaeum, lib. VII. p. 326.

Ἦν δ' ὑαινίδες τε, βούγλωσσοί τε, καὶ κίθαρος ΕΝΗΣ.

Ita ſcribendus iſte locus. Καὶ κίθαρος ἐνῆς. ubi *tribrachys* pro *trochaeo.* Quod doctiſſimo *Corinthi* editori fraudi fuit. Idem Epicharmus in *Muſis* apud Athenaeum lib. VII. p. 312.

Οὔτε γόγγρων τι παχήων, οὔτε μυραινᾶν ΑΠΗΣ.

Ita legebat vir doctiſſimus ad Corinth. de *Dialect.* p. 119. Sed Siculi trochaicus, quod Cl. editorem fugit, uno pede claudicat, atque ita ſublevandus eſt,

Οὔτε γόγγρων τις παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς.

V. 34. Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα καὶ ἢ ῥόδον ἢ τύγε μᾶλον·
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.]

Scribe ἢ ΤΥΓΑ μᾶλον. Quod Dorum eſt. Vide quae ſcripſimus ad I. 148. Quod ſequitur, σχῆμα δ' ἐγὼ, aliter exponit Caſaubonus, aliter Berglerus ad Alciphron. p. 141. Quocum et facit Scholiaſtes. Mihi hic locus nonnihil ſuſpectus eſt, atque ita fortaſſe reſtituendus:

Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγα μᾶλον·
ΣΤΕΜΜΑ δ' ἐγὼ, καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτεροισιν ἀμύκλας.

Ac tu quidem ſtares, in una manu tibiam tenens, in altera roſam vel malum: ego vero coronam gerens, *et Laconicum in modum calceatus.* Noſtram emendationem unice commendat Suidas. ΑΜΥΚΛΑΙ. κόσμιόν τι ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν ΣΤΕΜΜΑ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ΑΜΥΚΛΑΣ ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς. Quem locum perperam ſollicitavit Joannes Meurſius.

Atque haec ſcripſeram: ſed nihil temere mutandum. Videor enim in ipſum locum incidiſſe ad quem re-

ſpexit Theocritus. Reſpexit autem ad Ariſtoph. Veſp. 1152 — 1155.

B. Ἄγε νῦν ἀποδύου τὰς κατα͵ράτους ΕΜΒΑΔΑΣ,
Τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι ΤΑΣ ΛΑΚΩΝΙΚΑΣ.
Ἀνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
Ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον,
Φ. Ἰδού· θεῶ τὸ ΣΧΗΜΑ, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ
Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

Qui locus diligenter perlegendus eſt. Nam ad Theocritum intelligendum plurimum facit.

I D Y L L. X I.

V. 13. — Ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἴονος κατατάκετο φυκιοέσσας] Haec perperam ſollicitavit Heinſius. Αὐτῶ ἐπ' αἴονος eſt in *ſolo litore*. Virgilius, Georg. IV. 465.

— Te SOLO IN LITORE ſecum,
Te veniente die, te decedente CANEBAT.

Ad Theocritum manifeſto reſpexit Maro.

V. 31. Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρὰ,
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι — —] Legebat interpres ὕπεστι. Ita enim reddit, *Unus vero oculus* SUBEST. Callimachus in Dian. 52. ubi de *Cyclopibus* agit.

— Πᾶσι δ' ΥΠ' ΟΦΡΥΝ
Φάεα μουνόγληνα. —

Sed nihil mutandum. Dicit Theocritus, *Polyphemo in fronte unum ſupercilium, unum oculum ineſſe*. Quod planum eſt. Ceterum huc reſpexit Herodes Atticus apud Philoſtrat. Vit. Sophiſt. L. II. p. 552. Διαγράφει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν, κομᾶν τε συμμέτρως, καὶ ΤΩΝ ΟΦΡΥΩΝ ΛΑΣΙΩΣ ἔχειν, ὡς καὶ συμβάλλειν ἀλλήλαις οἷον ΜΙΑΝ.

V. 71. — Καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις. —] Quidquid *herbarum*

vel *fruticum viret*, Θαλλὸν vocant Graeci. Vide Schol. ad IV. 45. Hinc elegans locutio, Θαλλὸν προσσείειν, *ramum pecori ostendere.* De quo plena manu, ut solent, viri doctissimi ad Timaei Lexicon. Atque hinc explicandum Epigr. Anthol. l. VII. p. 587.

Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤμοι· ἐγὼ δὲ
Τήκομαι, ὡς κηρὸς παὶ πυρὶ, κάλλος ὁρῶν.
Εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἄνθρακες· ἀλλ' ἂν ἐκείνους
Θάλψωμεν, λάμπουσ' ὡς ῥόδεαι κάλυκες.

τῷ θαλλῷ συναρπάσαι est, *Illecebris suis*, tanquam *ramo ovem*, *abducere.* Interpretes non intellexerunt. Optime Augustinus in Joannis Evangel. Serm. XXVI. *Ramum viridem ostendis ovi*, *et trahis illam.* Confer etiam nos ad Suid. V. ΣΕΙΡΗΝΑΣ.

IDYLL. XII.

V. 2. — Οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι.] Hunc locum laudat Julianus in Epistola ad Libanium. Ἀλλὰ καὶ τούτων με τῶν τριῶν ἡμερῶν ἴσθι συντρίψας, εἴπερ ἀληθῆ φησιν ὁ Σικελιώτης ποιητὴς, ΕΝ ΗΜΑΤΙ φάσκων ΠΟΘΟΥΝΤΑΣ ΓΗΡΑΣΚΕΙΝ.
p.397.

V. 32. Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη.] Huc respexit Julianus in Misopog. p. 338. Ὑπὲρ δὲ τοῦ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν ἥκιστα ἀλγῶ. Καίτοι καὶ τοῦτο ἔχειν ἔοικεν ὁ πώγων, ὥσπερ τὰ ἄλλα, λυπηρόν· οὐκ ἐπιτρέπων καθαρὰ λείοις, καὶ διὰ τοῦτο, οἶμαι, ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΙΣ ΧΕΙΛΕΣΙ ΧΕΙΛΗ ΠΡΟΣΜΑΤΤΕΙΝ. Ὅπερ ἤδη τις ἔφη τῶν ἐργασαμένων σὺν τῷ Πανὶ καὶ τῇ Καλλιόπῃ εἰς Δάφνιν ποιήματα. Ceterum hoc Idyllium Theocrito abjudicavit D. Heinsius. Sed invito, ut videtur, Juliano.

V. 37. — Χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.]

Hunc locum non intellexit Reiskius. Ἐτήτυμον πεύθεσθαι est, *vere et accurate* explorare. Hesychius, Ἐτήτυ-

μον, ἀληϑὲς vel ἀληϑῶς. Quare nihil mutandum in Theocrito.

IDYLL. XIII.

V. 24. Ἀιετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα. —] „Ita dant „omnes editiones. Pro quo refcripfi, Ἀιετὸς ὡς μεγάλαι„χμος. *Ut aquila magnis unguibus praedita.*" REISKIUS. Quae haec intemperies omnia corrigendi? Nihil verius aut venuftius vulgata lectione. Quid quod μέγα λαῖτμα elegans et poetis familiare eft. Homer. Odyff. ε. 174.

— Σχεδίῃ περάαν ΜΕΓΑ ΛΑΙΤΜΑ ϑαλάσσης.

Idem, Odyff. η. 34.

Νηυσὶ ϑοῇσιν τοίγε πεποιϑότες ὠκείῃσι
ΛΑΙΤΜΑ ΜΕΓ' ἐκπερόωσιν. —

Hefiod. Oper. 164.

Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ ΜΕΓΑ ΛΑΙΤΜΑ ϑαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγών. —

Apollon. Rhod. IV. 980.

Πεῖρον ἁλὸς ΜΕΓΑ ΛΑΙΤΜΑ. —

Illud vero μεγάλαιχμος, quae vox plane nova et inaudita eft, nihil huc facit, et proinde omnibus Mufis exfibilandum eft.

V. 40. — Περὶ δὲ ϑρία πολλὰ πεφύκει
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον.] Editio Florentina, ϑρύα. Recte omnino. ϑρύον eft *juncus*, five *herba*, quae in locis ἡμένοις et paluftribus nafcitur. Θρύον et ἀδίαντον conjungit Orpheus, Argon. 913.

— Εὐειδὴς ΑΔΙΑΝΤΟΣ,
Καὶ ΘΡΥΟΝ.

Quare nullus dubito, quin ita fcripferit Theocritus. Confer nos ad Suid. V. ΤΕΘΡΙΑ. Ubi fimilis error.

V 68 Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια — —
Ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον] De priori verſiculo alii viderint. Poſterior autem manifeſto vitio corruptus eſt, atque ita emendandus,

ΟΥΡΟΝ δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον.

Οὖρον ἐξεκάθαιρον. *Alveum expurgabant ad navem deducendam.* Reſpexit noſter ad Homer. Il. β. 153.

— Τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
ΟΥΡΟΥΣ Τ' ΕΞΕΚΑΘΑΙΡΟΝ. — —

Ubi Schol. ΟΥΡΟΥΣ. ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν.

I D Y L L. XIV.

V. 14. Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν. — Nihil muta. Χῶρος eſt *ager* ſive *villa ruſtica.* Heſych. Χῶρος, τόπος, ἀγρὸς ἀνθρώπου ἢ χωρίον. Ita ſcribendus iſte locus. Hinc Πρόσχωρα, *loca vicina*, ſive *quae villae adjacent.* Heſych. Παραύλια, τὰ παρὰ τὴν αὐλὴν, οἷον πρόχωρα. lege, ΠΡΟΣΧΩΡΑ. Photius in Lex. MS. Παραύλια, ΠΡΟΣΧΩΡΑ. Suidas, ΠΡΟΣΧΩΡΟΙ, περίοικοι, *circumvicini.* Deinde ſequitur apud Noſtrum,

— Δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς.

Ubi verbum κατακόπτειν appoſitiſſimum eſt. Heraclides Comicus apud Athenaeum, lib. XII. p. 532.

Ἀλεκτρύονα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβὼν
Ἀωρὶ κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον,
ΚΑΤΕΚΟΨΕΝ. —

V. 25. Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες. — Ad hunc locum, qui venuſtus in primis eſt, reſpexit ſcriptor neſcio quis apud Suidam, cujus verba adponam. Λύκον εἶδες. ἐπὶ τῶν αἰφνίδιον ἀχανῶν γινομένων. Σὺ δ' οὐκ ἂν δύναιο πρὸς αὐτὸν ἀντιβλέπειν, ἀλλὰ τὸ λεγόμενον, ΟΥ ΦΘΕΓΞΗ; ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΣ, εἴπερ ἄλλοθί που κἀνταῦθα δόξει κυρίως εἰρῆσθαι. Ita diſtinguendus iſte locus ex Edit. Mediolanenſi. Dum

haec ſcribo, Suidam noſtrum in praecedenti articulo graviter adfectum eſſe video, quem hic una opera inſtaurabo. Λυκομήδειος. Τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδὶ φιλαστραγάλῃ. Ad hunc locum ne verbum quidem Kuſterus. Res ita ſupplenda et reſtituenda eſt: Λυκομηδείῳ· τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδί.

Τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ φιλαστραγάλῃ.

Confer Suid. V. ΙΟΤΗΤΙ. ubi integrum diſtichon legitur. Epigramma ipſum non exſtat. De *Lycomedis* autem *filiabus*, Leonides in Epigram. apud Reisk. p. 45.

V. 24. — Λάβα τοῦ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης χ᾽ἀπαλός. —] Verſus poſterior laborat. Scribendum,

Εὐμάκης, ἁπαλός. — —

Ceterum ad hunc locum reſpexiſſe videtur Longus *Paſtoral.* lib. III. p. 110. Ed. Junger. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα ΛΑΒΑ τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται Ita ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos admodum torſit. Τὴν γυναῖκα Λάβα eſt *Uxorem vicini Labae. Neighbour Laba's wife.* Τὴν τίκτουσαν ΓΕΙΤΟΝΑ ſupra vocat Longus. Vulgo nullo ſenſu legitur λαβήν. Quod fruſtra defendit Cl. Albert. ad Heſychium. Ad Theocritum autem paſſim adludit Longus.

V. 35. — ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. — —] Hunc locum, quo p.398.
nihil elegantius aut expreſſius, inſigniter violavit Cl. Reiskius. Ita locutus eſt Noſter XXVI. 16.

— — αἱ δ᾽ ἐδίωκον
ΠΕΠΛΩΣ ἐκ ζωστῆρος ἐπ᾽ ἰγνὺ ᾽ΑΝΕΙΡΥΣΑΣΑΙ.

Huc facit egregie Apollonius Rhodius IV. 940.

Αὐτίκ᾽ ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας
Ὑψοῦ ἐπ᾽ αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς
Ῥώοντ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ubi Schol. Εὐθέως ΑΝΕΛΚΥΣΑΣΑΙ ἐπὶ τῶν λευκῶν γονάτων ΤΑ ΙΜΑΤΙΑ ἄνωθεν τοῦ ζωναρίου, καὶ ΑΝΑΣΥΡΑΣΑΙ ΑΥΤΑ, ἐῤῥωμένως ἄνωθεν τῶν πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος ἀνακλάσεως ἐκινοῦντο. Confer Joannem Meurſium in Spicilegio ad Theocritum.

V. 37. Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον. —] Ad hunc locum manifeſto reſpexit Paulus Silentiarius in Epigrammate, quod quia ſatis feſtivum eſt, et Bucolici noſtri veneres non ſemel expreſſit, hic integrum et ex Cod. MS. emendatum ſubjiciam.

Δειελινῷ χαρίεσσα Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ
Κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἑλιξαμένη.
Τολμήσας δ' ἐπέβην λεχέων ὕπερ· ὡς δὲ κελεύθου
Ἥμισυ Κυπριδίης ἤνυον ἀσπασίως,
Ἡ παῖς ἐξ ὑπνοῖο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
Κράατος ἡμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην.
Μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ΑΝΥΣΣΑΜΕΝ ἔργον ἔρωτος,
Ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
Σχέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας ὅ τοι φίλον, ᾧ ἔπι πουλὺν
Πολλάκι σῆς παλάμης χρυσὸν ΑΠΩΜΟΣΑΜΗΝ.
ΟΙΧΟΜΕΝΟΣ Δ' ΑΛΛΗΝ ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ εὐθὺς ἑλίξεις,
Ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma, cujus tum metrum, tum Graeciſmum minus perſpectum habuerunt eruditiſſimi editores. Vocem Ὑποκόλπιος uſurpat etiam Automedon in Epigrammate apud *Stratonem*; quod hactenus *ineditum*, hic, ob ſingularem elegantiam, in lucem publicam proferam.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν,
Πάντων ἀνθρώπων τὸν μακαριστότατον.
Εἷς αὐτοῦ κατέκειτ' ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΣ, εἷς ὑπὲρ ὤμων,
Εἷς ἔφερεν τὸ φαγεῖν, εἷς δὲ πιεῖν ἐδίδου·
Ἡ τέτρας ἡ περίβλεπτος. ἐγὼ παίζων γε πρὸς αὐτὸν
Φημί, etc.

Atque hic, quod attinet ad *Decubitum Graecorum*, plura poſſent adſcribi.

V. 38. — — Τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.] Locutio vernilis. Quicquid *gratum* et *perjucundum* eſt μᾶλα vocat poeta. Sic nos Angli, *This is nuts and ſigs to him.* Editor autem *Lipſienſis*, quod mireris, μάλα ſcribendum contendit. Quo pacto tum *metrum* tum *ſenſum* peſſundedit. Sed in Theocrito jugulando artifex eſt Cl. Reiskius. Haud aliter Noſter III. 54.

Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Qui locus notandus.

V. 39. Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν.] Hunc locum minus perſpectum habuerunt Interpretes. Senſus eſt: *Quemadmodum hirundo celeriter avolat ad aliud et aliud pabulum pullis ſuis comparandum; ita quoque ſine mora Cyniſca a nobis avolabat.* Quare locus ita diſtinguendus eſt,

Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρειν·

Et hoc verum. Quod vero ſequitur ᾇ πόδες ἆγον, eleganter vertit Horatius

— *Ferebar* INCERTO PEDE.

V. 46. — Οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.] Legebat Scholiaſtes,

— — οὐδὲ ΚΑΡΙΣΤΙ κέκαρμαι.

Quod ex interpretatione ejus liquet. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη ΚΑΤΑ ΚΑΡΑΣ τὰς τρίχας. Quae lectio ſane pulcherrima eſt.

V. 47. Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα. —] Edit. Florentina, Οἶδε Λύκος νῦν πάντα. Repono certiſſime,

Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα. —

Illi vero omnia nunc Lycus est. Lucianus *de Dea Syria.* Ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μεῖζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαιεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κόμβαβον ἀνεκαλέετο, ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΜΒΑΒΟΣ ΗΝ. *Verum ubi malum hoc factum est majus quam ut silentio tegi posset, palam conficiebatur, interdiu flebat, et Combabum accersebat.* EIQUE OMNIA COMBABUS ERAT. Quae ex Theocrito manifesto adumbrata sunt. Confer nos ad XXVII. 49.

V. 55. — — Οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλός δέ τις ὁ στρατιώτης.]

Notandum illud, ὁμαλὸς στρατιώτης. *Miles nec primus nec postremus.* Quomodo locutus est Plutarchus in Cat. Major. Φαίνεται δ' ὁ μὲν Ἀριστείδης, οὔπω τότε μεγάλων οὐσῶν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὰς οὐσίας ἔτι ΣΥΜΜΕΤΡΟΙΣ ΚΑΙ ΟΜΑΛΟΙΣ ἐπιβαλὼν δημαγωγοῖς καὶ στρατηγοῖς, ἐπιφανὴς γενέσθαι.

IDYLL. XV.

V. 25. Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] Libri nonnulli, ὧν ἴδες. Rescribo,

Ὧν ἴδες ὧν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Recte Schol. Ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων ΔΙΗΓΗΣΑΙΟ ΑΝ τῷ μὴ θεασαμένῳ. Est autem ὧν pro ἂν. Quod Dorum est. Noster v. 69.

— Μήτ' ΩΝ τύχα τοῦτον ἀνάσῃς.

V. 58. Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν. —] Huc facit egregie Scholiastes ad Aeschyli Sept. c. Theb. 387. Φύσει γὰρ ΨΥΧΡΟΣ ΩΝ Ο ΟΦΙΣ ἐν μεσημβρίᾳ ἀκμάζοντος τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος, εὐκίνητός ἐστι καὶ συριγμοῖς προσέχει.

p. 399. V. 73. Ωθεῦντ' ὥστε ὕες] Editio Florentina, ὥσπερ ὕες. Quae lectio non contemnenda. Sed hujusmodi hiatus haud infrequens est. Alcaeus Comicus apud Athenaeum, IX. p. 396.

Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύξομαι μόνον,
Ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνοῦ ὑός.

Enim vero ille, si tibi grunniam modo, me statim intelligit magis quam matrem suam porcellus. Ita scribendus et vertendus iste locus, qui insignis est, et magnum Animadversorem elusit.

V. 88. — Πλατυάσδοισαι. —] Scribendum πλατυιάσδοισαι. Τὸ ι epentheticum. Quod Graecis usitatissimum est.

IDYLL. XVI.

Ver. 9. — Ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἦνθον.] Editio Aldina ὅτ' ἀλητείην ὁδὸν ἦνθον. Quod et in textum admisit Cl. Reiskius. Atqui ἀλητείην ἔρχεσθαι ne Graecum quidem videtur. Quid quod versus scaber, et sensus nullus. Neque enim poetae vitio vertebant Charites, quod *viam erraticam ivissent*, sed quod *frustra* et *nullo fructu* iter illud peregissent. Recte Schol. ΑΛΙΘΙΗΝ. ἤ οὖν ματαίαν ὁδόν. *Iter infructuosum. A fruitless journey.* Quod non raro faciunt poetae.

V. 30. Ὄφρα κε, κ' εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς.] Ita scribendus est iste versiculus, quem perperam administravit Cl. Reiskius. Aliud est ἐσθλὰ ἀκούσῃς, aliud ἐσθλὸς ἀκούσῃς. quae verissima et antiquissima lectio. Ita locutus est Noster, XXIX. 21.

Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ΑΓΑΘΟΣ ΜΕΝ ΑΚΟΥΣΕΑΙ —
Ἐξ ἀστῶν. — —

Huc non nihil facit auctor epigrammatis ἐπιταφίου in *Theodotum*, nescio quem, *Sostrati* filium, quod post alios publicavit Cl. Chishullus in *Itinerario*, p. 168. et non ita pridem doctissimus d'Orvillius ad *Charit.* 523. Sed corruptum uterque et parum perspectum. Carmen integrum, quod purae et priscae elegantiae est, hic emendatum adscribam.

Ἤλυθες οὐκ ἀβόατος ἐνὶ τρισσαῖς δεκάδεσσι,
  Θεύδοτε, τὰν ζώοις οἶμον ὀφειλομέναν.
Καί σε τὸν ἐν σπονδαῖσι γεγαθότα πουλὺ μετ' ἀστῶν
  Μάτηρ αἰάζει μυρομένα πρύτανιν.

Πέτρος ὅδε ξείνοισι βοάσεται, ὡς αἴδαλος
'Ασφαλὲς ἀνθρώποις οὐδὲν ἔνειμε τύχη.
Εἴης τοι σὺν πατρὶ κεχαρμένος, ΟΦΡ ΑΝ ΕΣ ΑΙΩ
Σώστρατος ἐν φθιμένοις μυρίον αἶνον ἔχῃ.

Ita legendum et diſtinguendum iſtud Epigramma. Idem ἐς αἰῶ et εἰς αἰῶνα. Lexicon *Sangerm. ineditum* apud Cl. Ruhnkenium: Αἰῶ, τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν. Eleganter, ut ſolet, Longinus Περὶ ὕψους. ζ. 4. 'Αλλ' οὐδ' ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ.

V. 32. 'Ωσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.] Legendum, κἀκτήμονα ſive καὶ ἀκτήμονα. Πενίην δεινὴν καὶ ἀκτήμονα. *Pauperiem duram et anguſtam.* Notandum autem illud, τετυλωμένος χεῖρας. Quod hominis *foſſoris*, et *manibus* victum quaeritantis eſt. Lucianus in *Somnio*. 'Η μὲν ἐργατικὴ, καὶ τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως. Hinc Callimachus *in Dian.* 213 de virginibus, Dianae aſſeclis, pharetramque *laevo humero* geſtantibus,

— ΑΤΥΛΩΤΟΙ δέ φιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.

Ita ſcribendus iſte locus. de quo nos ad Suid. V. Τύλα. Atque hic nequeo mihi temperare, quin inſignem locum D. Pauli ſubjiciam, ut emendem. Nam quod vulgo legitur, viris doctiſſimis neutiquam ſatisfacit. Eſt autem in Epiſtola ad Epheſios, IV. 28. 'Ο κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι. Ubi quid ſit ἐργάζεσθαι τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσὶν, equidem non intelligo. 'Εργάζεσθαι τὸ ἀγαθὸν eſt *benefacere*, quod huic loco non convenit. Paulus ad Galat. VI. 10. 'Ως καιρὸν ἔχομεν, ΕΡΓΑΖΩΜΕΘΑ ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως. Quare locus Apoſtoli ita tandem reſcribendus videtur: 'Ο κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος ΤΟΝ ΑΡΤΟΝ ταῖς χερσὶν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι. Quae planiſſima ſententia. 'Εργάζεσθαι τὸν ἄρτον eſt *Victum ſibi comparare. to*

earn ones bread. Ἐργάζεσθαι τὴν βρῶσιν vocat Ioannes, VI. 27. Quod tantundem eſt. Opportune ſuccurrit Paulus in Epiſtola Secunda ad Theſſal. III. 11. 12. Ἀκούομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους. Τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΑΡΤΟΝ ΕΣΘΙΩΣΙ. Quae plane affinia ſunt.

V. 41. — Εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος.] Legebat Dionyſius Lambinus, vir doctiſſimus, ad Horatium στυγνοῖο Χαρόντος. Proculdubio legendum

— Εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Στυγνὸς γέρων eſt *Charon.* Στυγνὸν πορθμῆα vocat infra Theocritus. Nihil verius hac emendatione. Virgilius de Charone,

Et ferruginea ſubvectat corpora cymba
Iam SENIOR. — —

Ceterum quam εὐρεῖαν σχεδίαν Theocritus, κοίλην ἄκατον vocat Hermeſianax apud Athenaeum, XIII. p. 597.

Ἔνθα Χάρων ΚΟΙΛΗΝ ἕλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων. — —

Quod perinde eſt. Vulgo inepte legitur ἀκοήν. Eſt qui legat κοινὴν, quod argutum eſt. Sed nos veram lectionem reſtituimus. Homer. Odyſſ. γ. 344.

Ἄμφω ἱέσθην ΚΟΙΛΗΝ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

V. 69. — Χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μουσάων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.]

Editio Florentina Κουράων. Recte. Locus ita legendus et diſtinguendus eſt,

Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις. Χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ΑΟΙΔΩΝ,
Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.

Ὁδοὶ ἀοιδῶν ſunt *poetarum ad divites acceſſus*, quos abs-

p.400. que Musis *difficiles* atque *irritos* esse dicit. Recte autem Musas Διὸς κούρας vocat poeta. Noster supra I.

Αἰεὶ τοῦτο ΔΙΟΣ ΚΟΥΡΑΙΣ μέλει, αἰὲν ΑΟΙΔΟΙΣ.

V. 77. — Ἐῤῥίγασιν] MSS nonnulli ἐῤῥίγαντι. Quod verum, et ut solent Dores. Noster, I. 43.

Αἱ δέ οἱ ΩΔΗΚΑΝΤΙ κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες.

Idem XV. 82.

— Ὡς ἔτυμ' ΕΣΤΗΚΑΝΤΙ. —

Quare Theocrito nostro Dorismus suus restituendus est.

IDYLL. XVII.

Ver. 17. Ἀθανάτοις, καὶ οἱ, etc.] Versus laborat. Scribendum Ἀθανάτοισι. Simile peccatum infra XXI. 11.

Ὁρμειαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι.

Scribendum,

Ὁρμειαὶ, κύρτοι τε καὶ — — —

V. 52. — Κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.] Hunc locum frustra sollicitavit Cl. Reiskius. Ποθέοντι est *Amanti*. Noster XII. 2.

— οἱ δὲ ΠΟΘΕΥΝΤΕΣ ἐν ἤματι γηράσκουσι.

Quare dicit poeta, *Berenicen amantium curas allevare*. Quod alibi Κουφίζειν τὸν ἔρωτα vocat Theocritus. Sed haec non intellexerunt Interpretes.

V. 122. — ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.] Inepte Interpres, *detergit vestigia*. Immo, *exprimit*, *refert*. *Walks in the steps of his father*. Leonidas in Epigram. Anthol. L. IV. p. 466.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι,
Ἀφρῷ τε μορμύρουσαν εὐλεχῆ Κύπριν
Ἰδὼν Ἀπελλῆς κάλλος ἱμερώτατον
Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ΕΞΕΜΑΞΑΤΟ.

Idem ἐκμάσσεσθαι et ἀπομάσσεσθαι. Cyrus in Epigram. Anthol. lib. III. p. 334.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδες Μαίης χρόνος· ἐς τρία δ' ἄλλα
 Ἔτρεχεν, ἀλλ' ἀΐδης πικρὸς ἔπεμψε βέλος·
Θηλυτέρην δ' ἥρπαξε ῥόδων καλύκεσσιν ὁμοίην,
 Πάντ' ΑΠΟΜΑΞΑΜΕΝΗΝ ἔργα τὰ Πηνελόπης.

Ut Maja Penelopen, ſic Ptolemaeus parentes ſuos vita et inſtitutis referebat. Ceterum quae ad hunc locum commentatus eſt Cl. Reiskius, una litura corrigenda ſunt.

IDYLL. XVIII.

Ver. 12. — Καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ.] Miſerum hunc verſiculum, qui nonnihil mendoſus eſt, penitus diſperdidit Cl. Reiskius. Legendum alibi monuimus, cum Heinſio,

— — Καθ' ὥραν ΕΥΔΕΝ ἐχρῆν τυ.

Quod verum et elegans. Hujusmodi repetitionibus gaudet Theocritus. Recte etiam ἐχρῆν τυ. Quae vox reſtituenda Lyſidi Pythagoreo, apud Iamblich. Vit. Pythag. cap. XVII. Γευσάμενος, ὦ γενναῖε, Σικελίας πολυτελείας, ἇς οὐκ ΕΧΡΗΝ ΤΥ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo inepte legitur ἐχρῆν τοι γεύεσθαι. Illud autem γενέσθαι δεύτερον, Graeciſſimum et elegantiſſimum eſt. Aphthonius Sophiſt. Progymn. Cap. V. Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος, θνητῆς ΕΓΕΝΕΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

V. 17. — Ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὤλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.]

Aliud eſt ἀνύσαι, aliud ἀνύσασθαι. Quod miror non animadvertiſſe Interpretes. Noſter, V. 144.

ἈΝΥΣΑΜΑΝ τὸν ἀμνόν. —

Agnum conſecutus ſum. I have got the prize. Ariſtoph. Plut. 196.

Κἂν ταῦτ' ἈΝΥΣΗΤΑΙ, τετταράκοντα βούλεται.

Si haec conſecutus fuerit quadraginta appetet. Ita ſcribendus iſte locus. Quod, et recte obſervavit Cl. Daweſius.

Polybius, IX. 4. Ὑπέλαβε γὰρ, εἰ λαθραίαν ποιησάμενος τὴν πορείαν αἰφνιδίως ἐπιφανείη τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην τόποις, ἴσως μὲν ἂν καὶ περὶ τὴν πόλιν ΑΝΥΣΑΣΘΑΙ τι τῶν χρησίμων, ἐκπλήξας τῷ παραδόξῳ τοὺς ἐνοικοῦντας. Ubi ἀνύσασθαί τι τῶν χρησίμων, eſt, *Commodi quid conſecuturum. to gain ſome advantage.* Interpretes non intellexerunt. Quare locus Theocriti ita demum interpretandus videtur: *Fortunate ſponſe, bonus tibi quispiam adſternutavit ad Spartam proficiſcenti, ut tu, aliis poſthabitis, has nuptias conſequerere.* Quod verum et rectum eſt. Huc accedit Suidas: ΑΝΥΣΑΣΘΑΙ ΤΙ, παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξασθαι. Ad Polybii locum proculdubio reſpexit Lexicographus.

V. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
Πότνια νὺξ ἅτε —] Horum verſuum transpoſitionem recte vidit Heinſius. Locus ita legendus et diſtinguendus eſt,

Πότνια νύχθ' ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Ὧδε καὶ ἁ Χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.

Recte πότνια Ἀὼς, ut πότνια Ἥβη, πότνια Ἥρη, et ſi quae alia. Illud autem νυκτὶ perquam neceſſarium eſt. Apollonius Rhod. II. 672.

Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε ΝΥΚΤΙ
ΦΕΓΓΟΣ. — —

V. 39. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι. — —] Hunc locum perperam ſollicitavit Cl. Reiskius. Δρόμος eſt *gymnaſium*, ſive *ambulacrum publicum.* Suidas, Δρόμοις, τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας. Laërtius, in Platone Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, διέτριβεν ἐν Ἀκαδημίᾳ. Τὸ δὲ ἐστὶ γυμνάσιον προάστειον ἀλσῶδες, ἀπό τινος ἥρωος ὀνομασθὲν Ἀκαδήμου, καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶν,

Ἐν εὐσκίοις ΔΡΟΜΟΙΣΙΝ Ἀκαδήμου θεοῦ.

Stadia Platonis vocat Propertius, III. 20.

Illic

Illic vel STADIIS animum emendare Platonis
Incipiam, aut hortis, docte Epicure, tuis.

Eſt autem ἦρι, *mane*, ſive *tempore matutino*. Quomodo noſter infra XXIV. 19.

ΗΡΙ δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις. p.401.

Ubi recte interpres, *ſub auroram*. Callimachus in Jov. 85.

Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ΗΡΙ νοήσῃ.

Ita legendus iſte locus. Quod et dudum viderunt eruditi. Extra dubium ponet Aratus Phaenom. p. 54.

Αἱ μὲν ὅμως ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες, ἀλλ᾽ ὀνομασταὶ
ΗΡΙ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΑΙ, Ζεὺς δ᾽ αἴτιος, εἱλίσσονται.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Ceterum iſti Arati verſiculi laudantur Athenaeo XI. p. 490.

V. 48. Ἀνγνοίη Δωριστί. —] Hic locus ſatis ſanus videtur, et non eſt. Nam verbum Ἀνγνοίη, quod nemo vidit, eſt purum putum gloſſema, quod ex margine libri, ut fieri ſolet, in textum irrepſerat. Editio Florentina, Ἀννείμῃ Δωριστί. Quod omnino verum et egregium. Heſychius, ΑΝΝΕΜΕΙΝ. Ἀναγινώσκειν. Suidas, ΑΝΑΝΕΜΕΙΝ. ἶσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος δὲ ΑΝΑΝΕΜΕΣΘΑΙ ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν. Qui locus neutiquam ſollicitandus eſt. Pindar. Iſthm. Od. II.

Ταῦτα Νικάσιππ᾽ ΑΠΟΝΕΙΜΟΝ, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

Ubi Schol. Ἰστέον ὅτι τὸν εἰς Ξενοκράτην ὕμνον εἰς Ἀκράγαντα διὰ Νικασίππου πέμπει πρὸς Θρασύβουλον τὸν Ξενοκράτους ἀδελφόν. Τὸ γὰρ ΑΠΟΝΕΙΜΟΝ ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ,

Σὺ δ᾽ ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων,
ΑΠΟΝΕΙΜΟΝ. — —
ΝΕΜΕΙ τίς οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσε.

Καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ ΑΝΝΕΙΜΕ, ἀντὶ τοῦ ἀνέγνω. Καὶ ΑΝΝΕΙΜΗι ΔΩΡΙΣΤΙ Βουκόλος. Ita ſcribendus iſte locus, qui exquitiſſimus eſt, et parum hactenus

intellectus. Ad Theocritum autem, qui veteribus ΒΟΥΚΟΛΟΣ dictus, manifesto respexit Pindari Scholiastes.

IDYLL. XX.

V. 5. *Μή τύ γέ μευ κύσῃς τὸ καλὸν στόμα.* —] Verbum *κύσαι* primam semper corripit. Quare legendum

Μή τύ γά μευ ΚΥΣΣΗιΣ *τὸ καλὸν στόμα.* —

Homerus Odyss. Π. 15.

ΚΥΣΣΕ *δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φαεὰ καλά.*

V. 15. *Χείλεσι μυθίζοισα.* —] Scribendum *μυχθίζοισα.* Quod et vidit Reiskius. Vidit et doctissimus Hemsterhusius ad Lucianum: qui de hoc verbo consulendus. Addam elegantissimum locum Polybii lib. XV. cap. 24. *Ὧν οἱ Μακεδόνες ἀκούοντες οὐχ οἷον ἠλέουν αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς οὐδενὶ προσεῖχον τῶν λεγομένων· καὶ* ΜΥΧΘΙΖΟΝΤΕΣ *δὲ καὶ διαψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν οὕτως, ὥστε μηδ' αὐτὸν εἰδέναι μήτε πῶς τοπαράπαν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελύθη. Haec loquentem Macedones quum audirent, adeo nulla ejus misericordia tangebantur, ut nulli eorum quae dicerentur attenderent: quin et hominem* sannis sibilisque exceptum *ita dementarunt, ut ipse nesciret quo pacto ex illa concione esset dimissus.* Ita scribendus et vertendus iste locus, quem minus perspectum habuit magnus Interpres.

V. 17. *Χά μὲν ἔβα με λιποῖσα* —] Imperitissime Reiskius, *λυποῖσα.* Quod contra versum est. Verba enim *Λύπη* et *Λυπεῖν*, cum tota familia, primam semper producunt. Noster, VIII. 90.

— *Κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα* ΛΥΠΑι.

Idem, XXIII. 22.

— *Οὐκ ἔτι γάρ σε,*
Κῶρε, θέλω ΛΥΠΗιΝ *κεχολωμένον.*

Quem locum illotis manibus contrectavit editor Lipsiensis. Ceterum quod dixit Theocritus dixit etiam Euripides Phoeniss. 210.

Τύριον οἶδμα ΛΙΠΟΥΣ' ΕΒΑΝ
'Ακροθίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσω.

Sed hoc tritum et solenne est.

IDYLL. XXI.

V. 10. — Φυκιόεντά τε λῆδα.] Corrigunt viri docti φυκιόεντά τε ΛΙΝΑ. Sed vox Λίνον hoc infortunio laborat, quod primam semper corripiat. Quod contra versum est. At vero huic observationi obstare videntur loca nonnulla, quae hic operae pretium fuerit subjicere, ut emendatiora legantur. Nicander, Alexiph. 450.

— Ῥοδέοιο νέον θύος εὔτριχι λίνῳ.

Ubi recte codex Mediceus, εὔτριχι ΛΗΝΕΙ. Quocum facere videtur Scholiastes. Hesychius, Λῆνει ἐρίῳ. Apollinarius, Metaphras. Psalm. X. 13.

Οὐρανόθεν χαλεποῖς λῖνα φθισίμβροτα πέμπει.

Lege χαλεποῖσι λίνα. Nonnus, Dionys. XVIII. 459.

Αὐχένα λιναίῃ ὀφιώδεα τύψεν ἱμάσθλῃ.

Qui versus non una macula deformatus est. Scribendum sine dubio,

Αὔρης δ' ἐγγὺς ἵκανεν ἀγήνορος, ὑψινόου δὲ
Αὐχένα ΛΑΙΝΕΗΝ ὀφιώδεϊ τύψεν ἱμάσθλῃ.

Nonnus ut supra, v. 435.

ΛΑΙΝΕΗΣ ἀτίνακτον ἀμειβομένης δέμας ΑΥΡΗΣ.

Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 768. ubi de hoc loco agit, sed frustra agit. Atque haec hactenus. Theocriti autem lectio, ut ad Nostrum revertamur, neutiquam sollicitanda est. Idem λῆδος, λῆδον, et λήδιον sive λῄδιον. Ejus meminere Pollux, Hesychius, Suidas, alii. Etymologus: ΛΗΔΙΟΝ, Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. *Vestem vilem et detritam.* Λεπτὸν λήδιον vocat Clearchus Solensis apud Athenaeum. Sunt autem λῆδα φυκιόεντα, *retia lacera et usu detrita. a*

parcel of old nets. Quae pars ſupellectilis piſcatoriae. Dicitur autem λῆδα φυκιόεντα, ut χλαίνα λινοῦλκος, χιτὼν τριγλοφόρος, et ſi quae alia ejusmodi. de quibus nos in Epiſt. Crit. p. 106. Sed haec ſunt paulo exquiſitiora, et non niſi paucis perſpecta.

p.402. V. 15. Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα —] Quid pi- ſcatori cum *cane?* Revocanda lectio, quam tantum non agnoſcunt libri veteres,

Οὐδεὶς δ' οὐ ΧΥΤΡΟΝ εἶχ' ΟΥΧ ΕΝΑ. —

Nemo vero ne unam quidem ollam habuit. Theophraſtus Charact. cap. X. Περὶ Μικρολογίας. Καὶ οἰκέτου ΧΥΤΡΟΝ ΕΝΑ ἢ λοπάδα κατάξαντος, εἰσπρᾶξαι ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων. Ita ſcribendus iſte locus ex MSS. antiquiſſimis. *Si ſervus unam modo ollam aut patinam fregerit, de ejus demenſo tantum detrahet, quanti erat quod fractum eſt.* Quod hominis μικρολόγου eſt. Huc facit Cn. Matius apud Aul. Gell. X. 25.

Aquarium URCEUM UNICUM *domi fregit.*

Vide quae ſcripſimus, ad II. 151.

V. 26. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον. —] Ad hunc locum commentatus eſt, ut alios bene multos taceam, Bernardus Martinus, *Var. Lect.* III. 19. Sed fruſtra, et aliud agens vir doctiſſimus. Equidem legebam,

Ἀσφαλίων, μέμφῃ τί καλὸν θέρος; — —

Sed articulus τὸ neutiquam rejiciendus eſt. Quare vide an ita redintegrari poſſit,

Ἀσφαλίων, τί μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος; —

Aſphalio, cur accuſas pulchram aeſtatem? Non eſt quod incuſes aeſtatem; neque enim aeſtas, ſed tute incuſandus es. Quae quidem lectio ſimplicitate ſua ſe nobis commendat. Haud aliter locutus eſt Nonnus *Dionyſ.* lib. XXXIX. p. 1018.

— Τί με μέμφεαι, ἄτρομε Μορρεῦ;

Prima autem τῦ Μέμφῃ, quod librariis fraudi fuit, nunc *brevis*, nunc *longa* eſt. de quo docte, ut ſolet, Cl. Salmaſius ad *Herod. Attici Inſcript.* p. 87. Sed *Liquidarum* natura a viris doctiſſimis parum hactenus perſpecta fuit. Nos paucis exemplis allatis rem in apricum proferemus. Simonides in Epigrammate apud *Cephalam*, a Cl. Salmaſio laudatus,

Ἄνθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος, ὅσπερ ἐνίκα
 Ἐν Δελφοῖς ποτε Νικοκλείδας.
Καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
 Ἑξήκοντ' ἀμφορεῖς ἐλαίου·

Ubi prima τοῦ Ἀμφορεῖς, ut prima τοῦ Μέμφῃ, ob verſum neceſſario corripitur. Ariſtophanes *in Nub.* 130.

Λόγων ἀκριβῶν σκινδάλμους μαθήσομαι.

Ubi non male Bentleius σκινδαλάμυς. Sed nihil opus. Pronuntiabatur ſcilicet, σκινδάμυς. quod notandum. Leonides in *Epigram. Anthol.* lib. VI. p. 547.

Εὐκάμπες ἄγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα.

Solon in *Elegiis.*

Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.

Sappho apud *Hephaeſt.* p. 23.

Θυρωρῷ πόδες ἑπτάοργυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεντάβοεια,
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Ad quem locum conſulendus Cl. D'Orvill. in *Crit. Vann.* p. 456. Atque hinc neſcio an vindicandus Euripides in *Medea* 282. ad quem locum, tanquam ad ſcopulum, naufragium fecerunt viri doctiſſimi.

Δέδοικά σ'. οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους.

Sed de hoc judicent eruditi. Quae ſequuntur apud Noſtrum,

— ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

haud diſſimiliter expreſſit Apollodorus Comicus in *Galatea*, apud Stobaeum, p. 788.

> Τοῖς γὰρ μεριμνῶσίν τε καὶ λυπουμένοις
> Ἅπασα ΝΥΞ ἔοικε φαίνεσθαι ΜΑΚΡΑ.

Ita ſcribendus iſte locus. Quod et recte obſervavit doctiſſimus Grotius. Notandus autem hic Apollodorus ἐν Γαλατείᾳ. Nam quod exhibet Stobaeus ἐν Γαλάταις, proculdubio corruptum eſt. Cl. Grotius ἐν Γάλακτι. Sed unice verum eſt ἐν Γαλατείᾳ. Quo titulo fabulas conſcripſerunt Alexis, Nicochares, Poſidippus. de quibus Athenaeus, Pollux, Photius, alii. In eodem etiam argumento verſatus eſt Philoxenus, cujus *Galateam* laudat Scholiaſtes ad Ariſtophanis *Plutum*. laudat et Phanias apud Athenaeum, lib. I. p. 6. cujus verba integriora leguntur apud Suidam V. Φιλόξενος. Quod magnum Animadverſorem fugiſſe miror. Huc accedit Schol. ad Theocritum, XI. 1. Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῷ (leg. αὐτῇ,) ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. Plena autem inſcriptio hujus operis fuerat: ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΚΥΚΛΩΨ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Hinc nunc ἐν Κύκλωπι, nunc ἐν Γαλατείᾳ laudatur Philoxenus. Quod neſcio an ab aliis animadverſum. Libenter autem Comici fabulas ſuas muliercularum nominibus inſigniebant. de quo nos ad Suidam V. Ἀνάριστος. in quibus, ut de aliis nihil dicam, Philemonis *Neaera*, et Menandri GLYCERA. ex qua pulcherrimos verſus nobis conſervavit Priſcianus:

> ΓΛΥΚΕΡΑ, τί κλαίεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία
> Τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη,
> Ὀμωμοκὼς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Atque hinc corrigendus inſignis locus Heſychii, qui jam in mendo cubat, et medicorum opem implorat. Ἀριστόδημος. Ἀριστόδημον οἱ κωμικοὶ τὸν πρωκτὸν, καὶ Θεόδωρον, καὶ Τιμησιάνακτα ἔλεγον ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων. Φορμισίους δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, καὶ Βασιλίδας καὶ λαχάρας. Vox ultima manifeſto depravata eſt. Scribendum absque contro-

verſia: Βασιλίδας καὶ ΓΛΥΚΕΡΑΣ. *Baſilis* et *Glycera* ſunt nomina *meretricum.* Hinc — ſed pudet dicere. Nihil verius hac emendatione, nihil SUAVIUS. *Baſilidis* meretricis mentionem facit Anaxandrides apud Athenaeum, lib. XV. p. 691.

Ἀλλ' οἷα νύμφη ΒΑΣΙΛΙΣ ὠνομασμένη
Μύροις Μεγαλλίοισι σῶμ' ἀλείφεται.

Ubi νύμφη ὠνομασμένη eſt *ſponſa genere et opibus clara.* Interpres hic graviter hallucinatur. Diodorus Sicul. XI. 78. Δευκέτιος ὁ τῶν Σικελῶν βασιλεὺς ὤν, ΩΝΟΜΑΣΜΕΝΟΣ τὸ γένος. De *Phormiſio* autem, cujus ſupra mentio, conſulendus Suidas, et Scholiaſtes ad Ariſtophanis *Eccleſiazuſas.* Φορμήσιον vocat Plato Comicus apud Athenaeum, lib. VI. p. 229. et Philetaerus apud Athenaeum lib. XIII. ubi mortis ejus ſuaviſſimae meminit, verſibus ſane lepidiſſimis, quos hic ſubjiciam, ut emendatiores legantur. Nam Interpres hic nihil vidit. P. 403.

Παῦσαι γέρων ὢν τοὺς τρόπους· οὐκ οἶσθ' ὅτι
Ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα,
Ὥσπερ λέγουσιν ἀποθανεῖν ΦΟΡΜΗΣΙΟΝ.

V. 52. Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. —] Haec fruſtra ſuſpecta ſunt viris doctiſſimis. Vox ἰδὼν ſignificantiſſima eſt. Locus ita vertendus eſt: *Ut piſcem vidi, certamen illico confeci.* Quod ex ſequentibus patet. Haud diſſimiliter Auctor II. Reg. XXIII. 29. Καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν ἐν Μαγεδδὼ ἐν τῷ ΙΔΕΙΝ αὐτόν. *And he ſlew him in Megiddo, when he had ſeen him*, i. e. AS SOON AS HE HAD SEEN HIM. Qui locus inprimis notandus. Ceterum ſcribendum, ut Doriſmo ſuus honos habeatur, ΑΝΥΣ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. Quomodo non ſemel locutus eſt Theocritus. Poteris etiam vertere, *Certamen mihi viſus ſum confeciſſe.* Quo ſenſu verbum ἰδεῖν ab Artemidoro, ceterisque Ὀνειροκριτικῶν Scriptoribus, uſurpatur. ſed illud, opinor, verius.

IDYLL. XXII.

V. 32. — Καὶ ὑπήνεμον ἀκτήν.] Interpres, *ventoſam maris oram.* Immo, *oram placidam et tranquillam. Under the wind.* Heſych. Ὑπηνέμιον ἄνεμον, ὑετὸν, καὶ τὰ ὅμοια. Quae corrupta ſunt, atque ita videntur reformanda. Ὑπήνεμοι, ὑπὸ τὸν ἄνεμον, ὑετὸν, καὶ τὰ ὅμοια. Sophoclis in Antig. 418.

Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ΥΠΗΝΕΜΟΙ,

Ubi Schol. Ὑπήνεμοι, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ἄνεμον. Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Heſychius.

V. 69. Ἐγγὺς ὁρᾷς. οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.] Haec eſt Henrici Stephani lectio. Ingenioſe Cl. Reiskius ex libris antiquis,

Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ'; ΑΜΥΚΟΣ κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Ita ſcribendus iſte locus. Sed vim τοῦ καλεῖσθαι minus cepit vir doctiſſimus. Graeca ita vertenda ſunt: *Nonne me coram vides? Amycus erit pugil.* Vide Cl. Caſaubon. ad Theocrit. cap. III. ubi de *hoc verbo* agit. Vocula etiam σὺ ante *liquidam* non raro producitur. De quo nos ad Suid. V. Καββαλών.

V. 75. — Κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.] Reiskius, *Inſonabat cavum quid.* Nihil minus. Κόχλος κοῖλος eſt *cava concha.* Reſpexit, ut videtur, Virgilius Aen. VI. 171.

Sed tum forte CAVA *dum perſonat aequora* CONCHA
Demens, et cantu vocat in certamina Divos.

Vocem Κόχλος uſurpat Noſter ſupra IX. 25.

— Ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

Ubi ridicule Scholiaſtes: Ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

V. 120. — Ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.]
Graeca depravata ineptam verſionem, ut par erat, pepe-

rerunt. Scribendum, ἑτέρῳ. Scil. ποδί. Est autem ἑτέρῳ ποδὶ ἐπιβαίνειν, *Sinistro pede inniti.* Quod hominis *pugilis* est, et jam *ictum intentantis.* Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνειν vocat Xenopho. de quo nos ad Suid. V. Καρδᾶχοι. Confer etiam Philost. Icon. XV. p. 887. Huc facit Lucianus Dial. Meret. p. 288. Ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος ἐπὰν ἀπόλιποι, ἀμαυρώσασαν ΕΠΙΒΗΝΑΙ μὲν ΤΩι ΑΡΙΣΤΕΡΩι ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν. Deinde Edit. princeps Aldina, ἀπὸ λαγόνος. Quod verum. Sed posteriores *vim caesurae* minus perspectam habuerunt. Hinc plurima loca in poetis Graecis corrupta, et in primis elegantissimum Callimachi Epigramma, quod integrum et emendatum adscribam. Nam viri eruditissimi hic aliud agentes frustra fuerunt.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ, Μένιππε,
Μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Ἀλγέω τὸ διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων,
Ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

V. 149. Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι
Βοῦσι καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.]

Vox ἀλλοτρίοις repetita aliis placet, aliis non placet. Scribendum videtur,

— Καὶ ΑΜΕΤΕΡΟΙΣ κτεάτεσσιν.

Quod fortius, et ad rem magis. Ceterum ἀλλότρια λέχη sunt *alienae uxores. other mens wives.* quas permolere haud aequum esse dicit Horatius. Confer nos in Epist. Crit. p. 96. ubi Dioscoridis Epigramma, quod, nescio quomodo, minus recte administratum est, ita tandem integritati suae restituendum est. Sc. in v. 1. pro ἀντιπρόσωπος, lege ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ. In v. 5. pro πάλιν στρέψας, lege ΠΕΡΙΣΤΡΕΨΑΣ.

IDYLL. XXIII.

V 16. Λείσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας.] Locus depravatiſſimus. Editio princeps Aldina

— Τοσαμφαότατος Κυθερείας.

Scribendum ſine dubio,

Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε ΤΟΣΑΝ ΦΛΟΓΑ τᾶς Κυθερείας.

Quae Cl. Eldikii elegans emendatio eſt: ut me per literas monuit amiciſſimus Ruhnkenius. Noſter, II. 134.

— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας ΦΛΟΓΕΡΩΤΕΡΟΝ αἴθει.

p. 404. V. 23. — Ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.]

Lego et diſtinguo,

— ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
ΞΥΝΑΝ, τοῖσι Δ' ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος.

Quo viam eſſe ajunt omnibus communem, et ubi amantibus medicina eſt oblivio. Qui ſenſus optimus. Via leti omnibus calcanda eſt. Hinc ξυνὰν ἀταρπὸν vocat poeta. Noſter, VII 35.

— ΞΥΝΑ γὰρ ΟΔΟΣ, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς.

Bio *Idyll.* IX.

Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὕνεκά οἱ ΞΥΝΑΣ Πυλάδας ἤρητο ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ.

V. 46. — Τό σοι στίχοισι χαράξω.] Verſus laborat. Nam στίχος primam corripit. Sed res nullo negotio reſtituenda eſt. Scribendum,

— Τὸ τοῖσι στίχοισι χαράξω.

Et hoc verum.

V. 55. — Ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίαινεν ἐφαβικά. —] Locus illuſtris, ſed quem nemo interpretum intellexit. Reiskius

autem, vir doctiſſimus, hic egregie hallucinatus eſt. Veſtes ſanguine polluit iſte juvenis, ut caedem quodammodo prae ſe ferens, et inimicum ſuum ultus. Opportune ſuccurrit Eſaias, XIII. 3. Καὶ κατεπάτησα αὐτοὺς ἐν θυμῷ μου, καὶ κατέθλασα αὐτοὺς ἐν ὀργῇ μου, καὶ κατήγαγον τὸ αἷμα αὐτῶν εἰς γῆν, ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΜΟΥ ΕΜΟΛΥΝΑ. Ubi noſtri Interpretes, *I will tread them in mine anger, and trample them in my fury, and their blood ſhall be ſprinkled upon my garments,* AND I WILL STAIN ALL MY RAIMENT. Qui locus inprimis notandus: nam ad Theocritum intelligendum unice facit.

IDYLL. XXIV.

V. 18. — Ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε. —] Multus eſt in hoc loco corrigendo Cl. Pierſonus. Sed vox Ἐρχομένοις haud temere repudianda eſt. Huc ſpectat Apollonius Rhod. IV. 1541.

Ὡς δὲ δράκων σκολίην εἰλιγμένος ΕΡΧΕΤΑΙ οἶμον,
— — ἐν δέ οἱ ΟΣΣΕ
Σπινθαρύγεσσι ΠΥΡΟΣ ἐναλίγκια μαιμώοντι
ΛΑΜΠΕΤΑΙ. — —

Quae ex Theocrito noſtro adumbrata videntur.

V. 99. — Ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας. —] Notandus δίφρος ἐλεφάντινος. *Sella eburna. an ivory chair.* quae Veteribus in pretio et honore ſcilicet. Meminit Polybius apud Athenaeum, lib. V. p. 193. et Horatius in *Epiſtolis.* Hinc ἰπνὸς ἐλεφάντινος. *an ivory cloſe*-STOOL. apud Ariſtophanem in *Pluto.* de quo nos ad Suid. V. ΙΠΝΟΣ. Nihil verius aut facetius. *Sellam familiaricam* vocat Varro de R. R. I. 13. ad quem locum conſulendus Joſephus Scaliger. Dum hoc agimus, reſtituendus Scholiaſtes ad Lucian. *Deor. Dial.* VI. qui corruptus manifeſto eſt, et viros in hac arte primarios penitus eluſit. Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν, ἠγάγετο Δῖαν τὴν Οἰονέως (leg. Δηιονέως.) Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ,

ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα, συνεσκευάσατο. ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἴθρῳ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Vox ἴθρῳ nec Graeca, nec Latina eſt. Scribendum ſine controverſia, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ΔΙΦΡΩι. *Took him up into his Chariot.* Callimachus *Lavac. Pall.* 65.

Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ΕΩι ἐπεβάσατο ΔΙΦΡΩι.

De *Ixione* autem atque ejus *raptu* abunde Scholiaſtes ad Pindar. *Pyth.* II. p. 205. ubi recte Δΐαν τὴν Δηϊονέως legitur. Quocum facit et Schol. ad Homer Il. A. 268.

V. 125. — Λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα. —] Hunc locum nemo interpretum intellexit. Nam quod reddunt, *Inſidias diſponere hoſtes aggredientem*, a Graecis toto coelo aberrarunt. Λόχον ἀναμετρήσασθαι eſt *Agmen* ſive *Aciem hoſtilem metiri. To meaſure the Enemy's ground.* Quod periti et prudentis imperatoris eſt. Sed de hoc viderint tactici. Recte autem λόχον ἐπιόντα. Onoſander, Strateg. cap. XXVIII. Δεινότεροι γὰρ οἱ ΕΠΙΟΝΤΕΣ φαίνονται ΛΟΧΟΙ τοῖς τῶν ὅπλων αἰθύγμασιν.

IDYLL. XXV.

V. 63. — Χειροπληθῆ τε κορύνην.] Penultimam τοῦ Κορύνη apud veteres ſemper brevem eſſe contendit Cl. Clarkius ad Homer. Il. η. 141. Quocum et facere videtur Cl. Erneſtus. Sed, quod viris doctiſſimis fraudi fuit, litera ν, pro Liquidarum natura, non raro geminatur. Hinc ſecunda τοῦ Κορύνη nunc brevis nunc longa eſt. Euripides, in Supplic. 715.

Αὐτός θ' ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν
Δεινῆς ΚΟΡΥΝΗΣ. —

Quem ſecutus eſt Nicander Alexiph. 409.

ΔΕΙΝΗΝ βρωμήεντος ἐναλδήσασα ΚΟΡΥΝΗΝ.

Eadem quoque ratio verbi Ἐλινύειν. De quo nos ad Suid. V. ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΙ.

V. 267. — Μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.] Scribendum videtur,

— — Μὴ ΣΑΡΚΑΣ ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.

Ne corpus unguibus laceraret. Apollon. Lex. MS. Ἀποδρύψει, καταξύσει. Hefych. Ἀμύχεσθαι, τὸ ξέειν ΤΑΣ ΣΑΡΚΑΣ ΤΟΙΣ ΟΝΥΞΙ. Quod perinde eſt. Haud diſſimiliter Silenus apud Suid. V. Σαρδάνιος γέλως. Τὰς σιαγόνας καὶ ΤΑΣ ΣΑΡΚΑΣ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟΔΑΚΝΕΙΝ. Atque hac occaſione corrigendus Heſychius, loco vexatiſſimo, et qui principes in his literis viros eluſit. Λιγδαρεοχύται. οἱ ἐν ταῖς λίγδαις τὰς σάρκας ἔχοντες. Vox primaria corrupta eſt. Scribendum, ne literula mutata, ΛΙΓΔΕΑΡΟΧΥΤΑΙ. οἱ ἐν τοῖς λίγδοις τὰς σάρκας ἔχοντες. *Artifices, qui ſuccum et ſanguinem ſuum in caminis exhauriunt.* Ἔαρ eſt *ſanguis*, ſive *ſuccus corporis.* Heſych. Ἔαρ, αἷμα. Εἰαροπότης, αἱμοπότης, ψυχοπότης. Rufinus in Epigrammate Anthol. lib. VII. p. 616.

Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, ΕΙΑΡΟΜΑΣΘΟΣ.

Ubi Interpres, *vernantibus mamillis.* Immo, *tumidis et ſucci plenis. Papillas ſororiantes* vocant Latini. Idem autem mendum apud Suid. V. Ἄξεινος.

— ἧχι κονίστραι
Ἄξεινοι λυθρῷ τε καὶ Ἄρεϊ πεπλήθωσι.

Ubi ſcribendum, καὶ εἴαρι. Quomodo recte legitur apud Suid. V. Ἔαρ. Confer et *Biblioth. Coiſlin.* p. 253. Ceterum de locutione iſta, τὰς σάρκας ἔχειν ἐν τοῖς λίγδοις. quae haud protrita eſt, vide quae ſcripſimus ad Suid. V. Λάπτειν.

IDYLL. XXVI.

V. 7. Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι.] Notandus locus. nam hic ſacra res agitur. Eſt autem Κίστη *vas myſticum*, in quo τὰ ἱερὰ recondebantur ſcilicet. — Meminit Clemens Alexandrinus in *Protreptico*, et Catullus in *Nuptiis Pelei.*

Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis.

Ad quem locum consulendi Interpretes. Quae vero *cistas* ferebant, Κιστοφόροι dicebantur. de quibus viri eruditi, sed minus accurate, ad Suidam, Harpocrationem, et Demosthenem in *Orat. pro Corona.* Aliud est κιστοφορεῖν, aliud κισσοφορεῖν. hoc *virorum*, illud *mulierum* est. Quod et recte animadvertit vir exquisitae doctrinae Henricus Valesius. Hinc Aeschines κισσοφόρος, non κιστοφόρος. de quo nos ad Suid. V. Στρεπτούς. Idem autem κίστη, κιστὶς, et κιστάς. Hesych. Κιστὰς, κύρτος. Quem locum frustra sollicitarunt viri eruditi. Callimachus in Epigram. XLIX.

Ἔσθ' ἁμῖν χ' ἁ ΚΙΣΤΑΣ ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.

Ita scribendus iste versiculus. *Est et nobis remedium contra amorem.* Κιστὰς sive κίστη est φαρμακοπώλου ἀγγεῖον. *vas pharmacis recondendis adcommodum.* Quo sensu usurpat Theopompus Comicus apud Polluc. X. 180.

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην
ΚΙΣΤΗΝ γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Hinc Simaetha apud Nostrum in *Pharmaceutria*,

Τοῖά οἱ ΕΝ ΚΙΣΤΑι κατὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Atque hinc intelligendus Callimachus.

V. 23. — Καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠυτός.] Editio Florentina Αὐτονόα. Recte. Noster supra, XVIII. 22.

— Ἧις δρόμος ὠυτός.

Quod geminum est. Ceterum haud dissimiliter locutus est Dionysius, Perieg. 271.

ΩΥΤΟΣ καὶ Λιβύης (al. Λιβύῃ) ΡΥΣΜΟΣ πέλει. —

Ubi Schol. Ῥυσμὸς, ῥυθμός. Huc facit Pempelus Pythagoreus apud Stobaeum, p. 680. Ὥστε αἴκα δεόντως τις χρῆται πατέρι, καὶ ματέρι, καὶ προπάτορι, καὶ οὕλως τοῖς ΟΜΟΙΟΡΥΣΜΟΙΣ, πάντων ποτὶ θεοφιλῆ μοῖραν πεπάσεται ἀγαλμάτων κυριώτατα. Ubi notanda vox Ὁμοιόρυσμος. quam non agnoscunt Lexicographi. Cui opponitur Ἑτερόρυσμος. Hesych. ἙΤΕΡΟΡΥΣΜΑ, ἀνόμοια.

IDYLL. XXVII.

V. 49. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.] Monuimus alibi legendum, χλοάοντα ΜΑΛΑΞΩ. Quod verum eſt. Vide alliterationem, μᾶλα μαλάξω. Quod amat Theocritus. Idem, XIV. 46.

— οὐδὲ ΚΑΡΙΣΤΙ κέκαρμαι.

De quo nos ſupra. Idem in *Bacchis*, 27.

Ἐξ ὄρεος ΠΕΝΘΗΜΑ καὶ οὐ ΠΕΝΘΗΑ φέροντες.

Quin et Idyll. V. 128. Καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. Quod pulcherrimum eſt. Sic ſolent optimi ſcriptores. Confer nos ad Suid. V. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.

V. 54. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. —] Hoc ne Graecum quidem eſt. Henricus Stephanus ἀπέσχισας. quod melius. Sed vera lectio eſt ΑΠΕΣΧΑΣΑΣ Eſt autem τὴν μιτραν ἀποσχάσαι, *Zonam puellae ſolvere.* Quod hominis prurientis, et tangere non tangenda feſtinantis eſt. Heſych. Ἀποσχάσαι, διαῤῥῆξαι, διαλῦσαι. Idem: Ἀπέσχας, ΑΠΕΣΧΑΣΑΣ.

V. 68. Χὴ μὲν ἀνεγρομένη διέστιχε μᾶλα νομεύειν.] Verſus uno pede claudicat. Edit. Florentina, ἀνεγρομένη γε. quod verum. Ceterum quae ad hunc locum ſcripſit Reiskius, *nova* ſunt, et digna ſcilicet quae poſteris tradantur. „Poetae tyrannidem in metrum exercebant, neque me„trum admodum callebant, neque magnopere curabant, „aut ulla ejus religione tenebantur.' Huic homini poetas Graecos edendos committas, ſi quid recte curatum velis.

Partem aliquam, venti, Divum referatis ad aures!

IDYLL. XXVIII.

V. 1. Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος:] Haec ſenſu carent. Libri nonnulli, Γυναιξὶ πόνος. recte. Lego itaque et diſtinguo,

Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέεσσιν, ΣΕΥ ΕΠΗΒΟΛΟΙΣ.

Γυναιξὶ σεῦ ἐπηβόλοις. *Mulieribus quae tui compotes ſunt. quae te poſſident.* Homer. Odyſſ. B. 319.

— Οὐ γὰρ νηὸς ΕΠΗΒΟΛΟΣ οὐδ' ἐρετάων
Γίνομαι. —

I have neither ſhip nor men. Ceterum de voce Ἐπήβολος, vide, ſi te amas, Porphyr. in *Quaeſt. Homericis.* Confer etiam Cl. Weſſeling. ad *Diodor.* I. 19. ubi de hac voce agit.

V. 15. Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμαν.] Ed. Rom. et Flor. ἐβολλάμαν. Ed. Commel. ἐβολλόμαν. Quod verum et egregium. Idem ἐβολλόμαν et ἐβȣλόμην. ut βȣλὴ et βολὰ ſive βόλλα. de quo antiquiſſimo ſcribendi
p.406. more vir doctiſſimus ad Corinth. de Dialect. p. 82. Dicebatur autem βόλεσθαι et βόλλεσθαι. Heſych. Ἐβόλοντο, ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο. Reſpexit lexicographus ad Homer. Odyſſ. A. 234.

Νῦν δ' ἑτέρως ΕΒΟΛΟΝΤΟ θεοὶ, κακὰ μητιόωντες.

Ubi hodie male legitur, ἐβάλοντο. Atque ad hanc normam corrigendus Homerus Odyſſ. Π. 387.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ ΒΟΛΕΣΘΕ
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα.

Ita legendus iſte locus ex libris MSS. Huc facit Monumentum antiquiſſimum Teiorum apud Cl. Chiſhul Antiq. Aſiat. p. 98. Ὃς ἂν ἢ κιξαλλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, ἢ ληΐζοιτο, ἢ ληϊστὰς ὑποδέχοιτο, εἰδὼς, ἐκ γῆς τῆς Τηΐης ἢ θαλάττης φέροντας, ἢ τὸ κακὸν ΒΟΛΕΥΟΙ περὶ Τηΐων τοῦ ξυνοῦ, εἰδὼς, ἢ πρὸς Ἕλληνας, ἢ πρὸς βαρβάρους, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν, καὶ γένος τὸ ἐκείνου. Verbum autem βόλλεσθαι deprehendiſſe videor apud Dium Pythagoreum, cujus fragmentum nobis conſervavit Joan. Stobaeus, p. 563. Τούτως οὖν εὐδαίμονας οἶδα ὡς ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν ΒΟΛΛΟΜΕΝΟΙΣ ὀπωρίξασθαι. Ita ſcribendus eſt iſte locus, cujus ſtructuram minus perſpectam habuerunt viri eruditiſſimi. Vulgo nullo ſenſu legitur, βαλλομένοις.

V. 21.

V. 21. Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰαόνων.] Versus laborat. Legendum ex Edit. Florentina, Μίλατον ΕΡΑΝΝΑΝ. Quod et Reiskius vidit. Homer. Il. I. 575.

— Πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ΕΡΑΝΝΗΣ.

IDYLL. XXIX.

V. 16. Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι.] Ed. Florentina, Καί κεν. Repono,

Καί κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ.

Noster, I. 61.

ΑΙΚΕΝ μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.

Idem, VII. 55.

ΑΙΚΕΝ τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται.

Est autem ῥέθος αἰνεῖν, *faciem laudare*. Quod et recte vidit Interpres. Hesych. Ῥέθος, πρόσωπον, παρειά. Vocem usurpat Noster, XXIII. 39.

— καὶ ἀμφίθες ἐκ ΡΕΘΕΩΝ σῶν
Εἵματα. — —

Huc facit Schol. ad Hom. Il. X. 68. Ῥέθεα λέγουσι τὰ τοῦ σώματος μέλη, ἐπειδὴ κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι. Ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ Ῥέθος, ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ· καὶ Ῥεθομαλίδας, ΤΑΣ ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΥΣ. Quae nota elegans. Confer Etymolog. in V. et quae nos scripsimus ad Suid. V. Ῥέθος.

V. 20. Φίλει δ'; ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.] Ed. Florentina, ἆς κε ζώῃς. *Dum vivas.* Recte et eximie. Hesych. Ἆς, ἕως. μέχρις οὗ. Ad quem locum consulendus Cl. Kusterus. Consulendus et vir doctissimus ad Corinth. de Dialect. p. 81. ubi hanc voculam Epicharmo reddit. Locus autem Epicharmi, qui legitur apud Athenaeum, VI. p. 236. ita scribendus est:

Ἐπεὶ δ' ἵκανον οἴκαδες καταφθαρείς,
Ἄστρωτος εὕδω, καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,
ΑΣ κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

Recte ſcripſimus, *με ἀμφέπῃ φρένας.* quod elegans inprimis eſt. Ita locutus eſt Homer. Il. A. 362.

— Τί δέ ΣΕ ΦΡΕΝΑΣ ἵκετο πένθος;

Nihil autem verius illo, *ἵκανον οἴκαδες.* Theocritus, XXII. 60.

— ξενίων γε τυχὼν πάλιν ΟΙΚΑΔ' ΙΚΑΝΟΙΣ.

V. 31. Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον.] Elegans locutio, *πέλειν ποτιμώτερον*, *mitiorem eſſe et ſuaviorem.* Metaphora a *vinis*, quae quo *leniora*, eo *gratiora*, et *potui matura* eſſe ſolent. Philoſtratus, Icon. I. 20. Μὴ ἐπαίνει τὸ ὕδωρ. καὶ γὰρ εἰ ΠΟΤΙΜΟΝ καὶ γαληνὸν γέγραπται, ΠΟΤΙΜΩΤΕΡΩι ἐντεύξῃ ΤΩι ΟΛΥΜΠΙΩι. *Olympus* eſt nomen pueri. Ad Theocritum autem proculdubio reſpexit Philoſtratus.

EPIGR. I.

Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν Πύθιε Παιάν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.

Legendum,

ΔΕΛΦΙΔ' ἐπεὶ ΠΕΤΡΑΝ τοῦτό τοι ἀγλάϊσε,

Delphicam enim petram hae tibi ornarunt. Τοῦτο, τὸ δένδρον ſcilicet. Epigramma, neſcio cujus, exquiſitiſſimum tamen, in Anthol. lib. III. p. 306.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι δὲ Βρομίου κλήμασί σ' ΗΓΛΑΙΣΕΝ.

EPIGR. III.

Εὕδεις φυλλιστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων, στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα, κατεγρόμενος.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. In tertio pentametro

vulgo legitur, κῶμα καταγρόμενον. Quod inepte defendit Reiskius. Nos, ſenſu jubente, repoſuimus κατεγρόμενος. Eſt autem κατεγείρεσθαι *e ſomno te ipſum excitare*, *idque ocyus et ſine mora*. Verbum elegans et Lexicographis ignotum. Locus ita vertendus eſt: *Tu vero, ſomno remiſſo, ſurge demum, et fugam capeſſe*. Quod omnino verum. Notanda autem verba Εὕδεις — Ἀμπαύων — Κατεγρόμενος. Haud diſſimiliter Matthaeus XXVI. 45. Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· ΚΑΘΕΥΔΕΤΕ τὸ λοιπὸν, καὶ ΑΝΑΠΑΥΕΣΘΕ — ΕΓΕΙΡΕΣΘΕ, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με. De quo loco, qui longe vexatiſſimus eſt, nos aliquando fortaſſe in *Exercitationibus* noſtris *Sacris*. Sed haec obiter. Quod vero legitur in noſtro Epigrammate, p.407.

— ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,

non intellexerunt Interpretes. Κισσὸν κροκόεντα eſt *hederam croceas baccas* ſive *corymbos ferentem*. Καρπὸν κροκόεντα vocat Theocritus, I. 31. Qui locum aliter accipiunt, falluntur. Confer Dioscor. II. 210. Atque hinc eleganter Niceratus in Epigrammate apud Athenaeum, lib. II. p. 39. quod, quia haud invenuſtum eſt, hic integrum, idque paulo emendatius quam vulgo legi ſolet, ſubjiciam.

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ,
Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.
Ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ,
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.
Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
Μέτωπον οἷα καὶ σὺ ΚΕΚΡΟΚΩΜΕΝΟΝ.

Ita legendum et diſtinguendum iſtud Epigramma, quod perperam ſollicitavit Cl. Caſaubonus. Huc accedit Andreas, medicus antiquiſſimus apud Athenaeum, lib. XV. p. 675. Τούτῳ οὖν βοηθήματι πρὸς τοὺς πότους χρώμενοι, τοῖς παραπίπτουσι τὴν κεφαλὴν ἐδέσμευον. καὶ ἐπὶ ΤΟΝ ΚΙΣΣΙΝΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ἦλθον αὐτόματόν τε καὶ πολὺν ὄντα, καὶ κατὰ πάντα τόπον γεννώμενον, ἔχοντα καὶ πρόσοψιν οὐκ ἀτερπῆ, χλωροῖς πετάλοις καὶ ΚΟΡΥΜΒΟΙΣ ΣΚΙΑΖΟΝΤΑ ΤΟ

ΜΕΤΩΠΟΝ. Ceterum quod dicit Niceratus in tertio hexametro,

Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν —

desumptum videtur ex Theocrito. II. 153.

Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.

de quo nos supra.

EPIGR. IX.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θασον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέβης.

Epigramma hoc integrum edidit ex codice Palatino Cl. Graevius in Lectionibus Hesiodeis. Primum pentametrum, qui uno pede claudicabat, nos recte restituimus. Reliqua egregie mecum emendavit doctissimus Piersonus in *Verisimilibus*. Nam quod vulgo legitur, mendosissimum est.

EPIGR. XI.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικε τύχεν τεθνακὼς ὁ σοφιστής,
Καίπερ ἄοικος ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Ita scribendum videtur istud Epigramma, quod elegans in primis est, ex doctissimorum virorum emendatione. Recte autem libri veteres, φίλος ἦς. Sic solent Dores. de quo nos supra ad X. 32. Locus ita vertendus: *Quin et ipsis poetis mire carus erat.* Deinde egregie Heinsius,

Καίπερ ΑΟΙΚΟΣ ἐών. —

Sed vim τοῦ Ἄοικος minus cepisse videtur vir doctissimus. Cui nec domus nec familia, is ἄοικος dicebatur. Hesiod. *Oper.* 602.

Θῆτα ΑΟΙΚΟΝ ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι. —

Quare dicit poeta: *Sophiſtam illum, etſi non uxorem habebat nec liberos, aut propinquos, habuiſſe tamen qui exequias ſuas curarent.* Graeca ſuaviora et elegantiora ſunt. Ceterum ad Theocritum noſtrum reſpexiſſe videtur neſcio quis Epigram. Anthol. lib. III. p. 357. quod, quia huc plurimum facit, adponam.

Μηδὲ καταχθονίοις μετὰ δαίμοσιν ἄμμορος εἴης
Ἡμετέρων δώρων, ΩΝ Σ' ΕΠΕΟΙΚΕ ΤΥΧΕΙΝ,
Ἀμμία, οὕνεκα Νικόμαχος θυγάτηρ τε Διώνη
Τύμβον καὶ στήλην σὴν ἐθέμεσθα χάριν.

EPIGR. XVII.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χ' ὡνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων, μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ καὶ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ita legendum et diſtinguendum eſt, praeeunte aliquantum Scaligero, iſtud Epigramma; quod elegantiſſimum ſane eſt, ſed cujus mentem nemo eruditorum perſpexit. Senſus eſt: EPICHARMI *ſtatuam aeneam Baccho dedicarunt Pelorenſes, qui in urbe Syracuſis ſedes poſuerant; idque duabus de cauſis: Primum, quod cives pecunia ſua ſublevabat; deinde, quod adoleſcentibus in vita formanda praeibat.* Quod utrumque de *Epicharmo* verum videtur. Οἱ ἐνίδρυνται Πελωρεῖς ſunt *Peloren ſes, qui in urbe Syracuſis ſedes fixerant.* SETTLED *themſelves in Syracuſe.* Iſta eſt vis verbi ἐνίδρυνται. quod omnes Interpretes fefellit. Noſter, XVII. 102.

Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ΕΝΙΔΡΥΤΑΙ πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος. —

Thucydides, VIII. 77. Λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐστὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, καὶ ἄλλη οὐδεμία ὑμᾶς τῶν ἐν
p 408. Σικελίᾳ οὔτ' ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥᾳδίως, οὐδ' ἂν ΙΔΡΥΘΕΝΤΑΣ που ἐξαναστήσειε. *Quinetiam illud cogitate, vos ipſos, ubicunque conſederitis, ibi protinus vobis ipſis eſſe civitatem; et fore, ut nulla alia Sicilienſis civitas, aut veſtrum, ſi eam invadatis, impetum facile ſuſtineat; aut*, SI SEDES ALICUBI FIXERITIS, *expellat.* Atque hinc vitam *exulem* atque *erraticam*, *an unſettled life*, κακὸν ἀΐδρυτον vocat Cratinus. Heſychius: Ἀΐδρυτον κακόν. Κρατῖνος Σεριφίοις·

Ἔχουσιν οἱ φεύγοντες ΑΙΔΡΥΤΟΝ ΚΑΚΟΝ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. οἱ φεύγοντες ſunt *exules*, qui *miſeram* et *erraticam* vitam degunt. Atque hoc verum. Idem autem Συρακοῦσαι πόλις et πόλις Συρακουσῶν. Deinde σωρὸς χρημάτων eſt *acervus nummorum.* Interpretes aliter acceperunt, ſed falluntur. Suidas: Σωρὸν χρημάτων ἀγγέλλεις. *Acervum nummorum nuntias.* Quae referenda ſunt ad Ariſtoph. *Plut.* 268.

Ὦ χρυσὸν ΑΓΓΕΙΛΑΣ ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι.
Δηλοῖς γὰρ αὐτὸν ΣΩΡΟΝ ἥκειν ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἔχοντα.

Erat nimirum Epicharmus vir nobilis, et bene nummatus, et qui mercatores *Pelorenſes* opibus ſuis juverat. Hinc ſtatua ei pro mercede, et honoris ergo collocata. Haec mens poetae eſt. Quod miror neminem eorum, qui in Theocritum ſcripſerunt, animadvertiſſe. Quae ſequuntur, per ſe ſatis manifeſta ſunt.

EPIGR. XVIII.

Ἑξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'. ἔτι μὴν ἔτι χρησιμὴ καλεῖται.

Scribendum,

Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. ΤΙ ΜΗΝ; ἔτι χρησιμὴ καλεῖται.

Suidas: Τί μήν; κατάφασιν δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὔ; Διὰ τί γὰρ οὔ; Confer virum doctiſſimum ad *Corinth. de*

Dialect. p. 109. ubi de his voculis agit. Nihil verius hac emendatione.

EPIGR. XXI.

Εἰ δ' ἐσσὶ χρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ. —

Huc ſpectat auctor ἀνώνυμος in *Antholog.* lib. III. p. 354. cujus Epigramma, quod elegans in primis eſt, hic adponam. Eſt autem in *Praxitelem* neſcio quem, ex *Andro* oriundum.

Τὴν ἱλαρὰν φωνὴν καὶ τίμιον, ὦ παριόντες,
ΤΩι ΧΡΗΣΤΩι χαίρειν εἴπατε Πραξιτέλει.
Ἦν δ' ὡ'νὴρ μουσῶν ἱκανὴ μέρις, ἡδὲ παρ' οἴνῳ
ΚΡΗΓΥΟΣ. ὦ χαίροις Ἄνδριε Πραξιτελες.

EPIGR. XXII.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

Monuimus ſupra legendum, Φιλίννης. Quomodo recte exhibet Editio Florentina. Huc accedit Suidas: Θεόκριτος, ΧΙΟΣ. — Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος, Πραξαγόρου καὶ ΦΙΛΙΝΝΗΣ. Quae noſtrum Epigramma reſpicere videntur.

Ceterum laudatur etiam noſter Theocritus in *Berenice*, poematio in honorem, ut videtur, ſive potius ἀποθέωσιν *Berenices*, uxoris Ptolemaei *Soteris*, conſcripto. ex quo luculentum ſane fragmentum nobis conſervavit Athenaeus, lib. VII. p. 284. quod hic ſubjungam, ut aliquanto melius et integrius legatur. Nam viri clariſſimi, qui in hanc arenam deſcenderunt, nihil viribus ſuis dignum praeſtiterunt. Θεόκριτος δὲ ὁ Συρακούσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Βερενίκῃ, τὸν λεῦκον ὀνομαζόμενον ἰχθῦν, ἱερὸν καλεῖ διὰ τούτων.

Κ'αί τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' ΕΥΑΓΡΕΣΙΗΝ τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ΖΩΗ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,

Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ ΦΙΑΡΩΤΑΤΟΣ ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἔμπλεα. —

Si quis autem, qui ex mari victitat, et cui retia ſunt pro aratro, felicem capturam et piſcium copiam petit, is huic deae prima nocte ſacrum piſcem immolet, quem Λεῦκον *appellant, eſt enim omnium piſcium nitidiſſimus, et projectam in mare ſagenam plenam extrahet.* Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui elegans in primis eſt, ſed parum hactenus intellectus. Primum Κ'αὶ pro καὶ εἰ. Quomodo Noſter ἐν Παιδικοῖς,

Κ'αὶ μὲν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι.

Atque ita legendum, XIV. 50.

Κ'αὶ μὲν ἀποστέρξαιμι. —

Deinde legendum ζωὴ, non ζώει. Ἀνὴρ ᾧ ἐξ ἁλὸς ζωὴ, eſt *piſcator, qui ex mari victum comparat.* Heſych. Ζωὴ, ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία. Quo ſenſu vocem non ſemel uſurpat Homerus. Antipater in Epigram. Anthol. lib. III. p. 371.

— ὁ δ' ἐκ πόντοιο ματεύων
ΖΩΗΝ, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἱλκυσάμην.

Noſter ſupra, VII. 60. de *avibus marinis*,

— Ὅσαισί περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.

Quod tantundem eſt. De voce autem Εὐαγρεσία, quae elegantiſſima eſt, vide quae nos ad Suid. V. Ἥρος. Inepte autem Reiskius, Ἀκρόνυχος, *ſummis unguibus.* Aliud eſt Ἀκρόνυχος, aliud Ἀκρώνυχος. Suidas: Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. καὶ Ἀκρονυχία, ὁμοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ, καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Nicander *Theriac.* 761.

Κνώδαλα φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους
ΑΚΡΟΝΥΧΟΣ δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν.

p.409. Ubi recte Schol. Ἀκρόνυχος δὲ, ἤγουν ἑσπερινός. Confer etiam Sophocl. *Aj.* 285. et Suid. V. Ἄκρας νυκτός. qui ex Schol. ad Sophocl. corrigendus et ſupplendus eſt. Quod Kuſterum non animadvertiſſe miror. Denique, ut ad Theo-

critum revertar, in verſu quarto vulgo legitur, ὁ γάρ θ' ἱερώτατος ἄλλων. Quam lectionem agnoſcit Euſtathius ad Homerum. Perperam id quidem et nullo judicio. Sed ſic ſolet Praeſul doctiſſimus. Quod et alibi obſervavimus. Nos veram Theocriti manum absque controverſia reſtituimus,

— ὁ γὰρ ΦΙΑΡΩΤΑΤΟΣ ἄλλων.

Quod ex ſenſu loci manifeſtum eſt. Rationem enim reddit poeta, cur iſte piſcis Λεῦκος appellabatur. Heſychius: φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρόν. Nicander *Alexiph.* 91.

— ΦΙΑΡΗΝ δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρῆϋν.

Ubi *florem* ſive *ſpumam lactis* φιαρὴν γρῆϋν vocat Nicander. Hinc Ἀπογραΐζειν *florem lactis decerpere.* Quod verbum Scholiaſtae debemus. Sed haec obiter. Callimachus apud Etymologum Mag. V. Φιαρός.

— ΦΙΑΡΗ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

Theocritus, XI. 21. de *Galatea,*

— ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ ὄμφακος ὠμᾶς.

Ubi inepte Interpres, Scholiaſtam ſecutus, *Acerbior uva immatura.* Immo, *ſplendidior.* Quod et recte animadvertit Caſaubonus. Ovid. *Metamorph.* XIII. 791. de *Galatea.*

Splendidior vitro. — —

Quod perinde eſt. Confer nos ad Suid. V. Μνιαρόν.

Atque haec ſcripſimus ad Theocriti *Idyllia* et *Epigrammata.* Nam ſi Epigrammata excipias, reliqua omnia tum Theocriti, tum Moſchi et Bionis, neſcio quomodo uno nomine Εἰδύλλια nuncupantur. de qua voce alii aliter, ut ſolent, Interpretes. Etymologus Ἡδύλλια vocat. ſed perperam. Auctor neſcio quis Προλεγομένων ad Theocritum: Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Εἰδύλλιον. Ut Εἴδη Pindari, ſic Εἰδύλλια Theocriti. Adſcribam inſignem locum Pempeli *Pythagorei* apud Stobaeum, p. 681. ex quo vide an aliquid certi de hoc loco deſignari poſſit. Εἰ δέ τινα φάμα ἀμύητος (leg. ἀμύητον) ὤτων ποτὶ κώφωσιν κατίσχει τοιῶνδε λόγων, ΕΙΔΥΛΛΕΤΑΙ ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀν-

δράσιν, τοῖς ποτὶ συνέσιος ἡρπάξασιν ἄτραπόν. Ubi notandum verbum Εἰδύλλεσθαι, et lexicographis commendandum. Nam antiquum et notae interioris est.

*** QUOD fcripfi ad Idyll. XXII. 120. de Callimachi fcilicet epigrammate, vellem penitus inducendum. Nulla in epigrammate Callimachi caefura eft. Legendum modo τε pro το. Confer Cl. Pav. ad Quint. Calabr. VIII. 144. a Cl. Dorvillio male reprehenfum Vann. Crit. p. 331.

Quinimo fi fas fit ut ADDENDIS accedant ADDENDA. fubtexam hic nonnulla, fuo loco praeterita, ad EPIGR. IV. viz.

— — Ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.

Interpres hic ineptit. Sermo eft de *Priapo*, qui etfi auribus carebat, membro tamen virili non carebat. Φάλης eft *ea pars qua viri fumus*. Vocem non femel ufurpat Ariftophanes. Sophron apud Schol. ad Ariftoph. *Acharn.* 262.

Ὁ δ' αὖ ΦΑΛΗΣ κατακυπτάζει.

Quae paulo obfceniora funt. Senfus autem apertus eft. et notandum verbum Κατακυπτάζειν. quod alibi, opinor, fruftra quaefiveris. Hefychius: Φαληρὶς, ὄρνις λιμναῖος. καὶ ΦΑΛΗΣ, τὸ δερμάτινον καὶ ξύλινον αἰδοῖον· Ita fcribendus ifte locus. Suidas: Φαληρὶς, ὄρνις λιμναία. ἐσχημάτισται δὲ παρὰ τὸ φάλον. Scribe, παρὰ ΤΟΝ ΦΑΛΛΟΝ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Ariftoph. *Av.* 566. ad quem locum uterque lexicographus refpexit. Quod doctiffimos editores fugiffe video. Idem autem φάλης et φάλλος. Atque ita etiam alibi lufit Ariftophanes. Hefychius: Ἐπὶ Φαληνίου. τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι. σκώπτων παρὰ ΤΟΝ ΦΑΛΗΤΑ. ἐπ' ἀναισχυντίᾳ γὰρ ὁ ΦΑΛΗΣ. Idem: Λόμβαι. αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδείαν σκευῆς. οἱ γὰρ ΦΑΛΗΤΕΣ οὕτω καλοῦνται. Qui locus foediffime corruptus eft. Scribendum, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ΠΑΙΔΟΠΟΙΙΑΝ σκευῆς. *a virorum apparatu*, five *generationis inftrumentis.* Res ex fequentibus manifefta. Agathias in Epigram. Anthol. lib. VII. p. 605.

Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ ΣΚΕΥΗΝ ὀλέσῃς.

de quo nos ad Suid. V. Ὦχρος. Σκεῦος vocat Antiſtius in Epigram. Anthol. lib. IV. p. 478 quod perinde eſt. Photius in Lex. MS. Σκεῦος, τὸ αἰδοῖον. Latini *vaſa*, et *bene vaſatos*. de quo Plautus in *Poenulo*, et Lampridius in *Heliogabalo*. Atque hinc titulus comoediae Ariſtophanis ΤΡΙΦΑΛΗΣ. quae vox dici videtur de eo, qui *aequo membroſior* eſt, ſive, ut ille ait, *Pulchre penſilibus* PECULIATUS. Haud neſcio quidem, Suidam vocem Τριφάλητα de *proprio viri nomine* accepiſſe. Sed hominem iſtum, qui mihi probe perſpectus eſt, non moror. Dicitur autem Τριφάλης, ut Τριγέρων, Τρικόρυζος, quae vox reſtituenda Alciphroni, I. 28. de quo nos in *Epiſt. Crit.* p. 143. Τρίπορνος, atque alia ejusdem formae ſexcenta. Hujusmodi hominem Τριόρχην vocat Polybius in Excerptis Valeſii. Quod diligenter notabunt eruditi. Ariſtophanem autem ἐν Τριφάλητι, ſive in BENE VASATO, laudant Pollux, Harpocratio, Heſychius, Photius in Lex. MS. alii. Confer Heſychium in V. Ἑρμῆς τρικέφαλος. et in V. Ἰλάων. Quae ex eodem dramate petita ſunt. Extat luculentum ejus fragmentum apud Athenaeum, lib. XII. p. 525. quod hic emendatum adſcribam. Nam Caſaubonus, dum exinde ſenſum aliquem elicere ſtudet, Senarium manifeſto jugulavit. Καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι παρακωμῳδῶν πολλοὺς τῶν Ἰώνων,

Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν ἐπίσημοι ξένοι
Ἐπηκολούθουν, κἠντιβόλουν προσκείμενοι,
Ὅπως ἄγων τὸν παῖδα πωλῆς εἰς Χίον,
Ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας, ἕτερος δ' ὅπως
Εἰς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον. ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
Ἐκεῖνα. —

Addam porro, quod, a nobis praetermiſſum, ſuo loco reſtitutum velim. Theocrit. Idyll. V. 114.

— — οἱ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

Ubi feſtive Scholiaſtes: Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΚΩΔΗ ΦΥΣΙΝ. Nimirum vox σῦκον in praetextatis eſt. Philippus in Epigrammate, p.410.

— — Ταμὰ κατέσθων
ΣΥΚΑ, δὸς εὐθύμων ΙΣΧΑΔΑ ΤΗΝ ΟΠΙΣΩ.

Hinc Συκοπρῶκτος. quam vocem male ſollicitavit doctiſſimus Heſychii editor. et Συκάζειν, cujus meminit Heſychius, et Strattis, Comicus apud Athenaeum, et Harpocrat. V. Λαγίσκα.

Καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν
Ἰδεῖν με ΣΥΚΑΖΟΥΣΑΝ εὐναίαν ἔτι
Τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτόν. —

Quae alii explicabunt. nam haec paulo ſuaviora et delicatiora ſunt. Confer viros doctiſſimos Mauſſacum et Valeſium ad locum. Notandum autem Λαγίσκαν εὐναῖαν. Nam Λαγίσκα eſt nomen *mulierculae*. Eſt et Λαγίσκα *lepusculus*. Hinc jocus Comici. Heſychius: Εὐναῖος λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλοψι. Locus Sophoclis extat apud Etymologum et Photium in Lex. MS.

— — ὥσπερ ΛΑΓΩΣ
ΕΥΝΑΙΟΣ εἴη, δραπέτιν στέγην ἔχων.

Ita legendus videtur iſte locus. Confer Heſych. V. Δρομάλος. Ceterum reſtituendus hic obiter Heſychius: Φιλωνίδας, ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ Φιλωνίδης. Vox primaria leviter corrupta eſt. Scribendum omnino: ΦΙΛΩΝΔΑΣ. Quod ex Theocrito noſtro manifeſtum.

Dum haec denique ſcribo, ſuccurrit unus atque alter locus Scholiaſtae, de quibus nos ſupra, ſi bene memini, quorum alterum explicandum, alterum emendandum curabo. Schol. ad III. 54. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. Ubi τὸ ἐπίλακκον μέρος eſt *pars ſupra ſtomachum*, quem hic non male λάκκον vocat. Nos Angli, *the* PIT *of the ſtomach*. Nam λάκκος omnium rerum receptaculum eſt. Hinc λακκόπρωκτος et λακκοπρωκτία. Deinde Schol. ad VII. 151. Ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπῃ φιλότης. Legebam, οὐκ οἶδ' ὅπῃ φιλοπότης. Sed vereor ne haec nova gloſſa ſit. Quare vide an res ita reſtitui poſſit. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι. Τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπῃ. ΦΙΛΗΤΑΣ. In *Gloſſis* ſaepius laudatur Philetas.

Dabam S. Martini, Feb. XXVII. 1770.

J. TOUPII

CURAE POSTERIORES

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM

OXONII

NUPERRIME PUBLICATUM.

Τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι
εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

D. MATTH. XV. 14.

ILLUSTRISSIMO VIRO

FREDERICO

ARCHIEPISCOPO CANTUARIENSI

ECCLESIAE ANGLICANAE

DECORI ET PRAESIDIO

HAS CURAS

IN

THEOCRITUM

SUMMA QUA PAR EST OBSERVANTIA

D. D. D.

J. TOUP.

LECTORI ERUDITO

S.

Offero tibi, mi Lector, Curas nostras posteriores *in Theocritum atque ejus Scholiastam, quas* prioribus *haud paulo meliores et sapientiores esse aiunt. Quod nunc verum, nunc falsum est. Hoc vero pro certo affirmare posse videor, me plurima loca Poetae, plurima etiam Scholiastae, quae doctissimorum interpretum acumen eluserant, partim ingenio, partim auctoritate Codd. MSS. integritati suae restituisse, et nova luce perfudisse. Quod viri eruditi, et qui harum cupediarum gustum aliquem habent, facile animadvertent. Ceterum unum atque alterum locum, in quibus non ita pridem vel lapsi vel non lapsi sumus, quia bellissima occasio est, hic libet adscribere atque ad examen revocare. Nihil enim prius aut antiquius habemus, quam ut* παροράματα *nostra agnoscamus, et si quid a nobis peccatum est, retractemus.*

In EPISTOLA ad Cl. WARTON. p. 336. legitur locus Plutarchi in Dione. Οὗτος μεν οὖν εὐθὺς κατελθὼν διεπεφυκει τῆς τυραννιδος. *Ubi scribebam,* διεμπεφύκει τῆς τυραννίδος. *Sed vulgatam lectionem firmare videtur Dio Cassius in* Commodo. Ὡς μέν τοι καὶ τῶν Ἑλληνικῶν τι αὐτὸν ὁ Περτίναξ, ὧν ἐκεῖνος ΔΙΕΠΕΦΥΚΕΙ, ἀνήρετο, πλεῖστον ἐσφάλη, μηδὲ συνιέναι τὸ λεγόμενον δυνηθείς. Sed cum Pertinax Graeca nonnulla ex eo quaereret, cui linguae Sextus valde addictus fuerat, lapsus est vehementer, quum ne intelligere quidem quae dicerentur posset. *Ita scribendus est iste locus, quem perperam sollicitavit Cl. Kusterus ad Suid. v.* ΣΕΞΤΟΣ. *Restituendum hoc verbum Hesychio:* Διαπεφρυκέναι, διεσκέφθαι. *Scribe meo periculo,* ΔΙΑΠΕΦΥΚΕΝΑΙ, διεσκέφθαι. *Dio in* Caracalla. Τὰ δὲ δὴ στρατηγικὰ, ὧν πέρ που καὶ μάλιστα ΔΙΑΠΕΦΥΚΕΝΑΙ αὐτὸν ἐχρῆν, ἥκιστα καλῶς μεταχειριζό-

μενος. Imperatoris autem officio, quod ipſum vel maxime perſpectum habuiſſe oportebat, peſſime fungebatur. *Atque hoc rectum. et verbum notandum. nam rariſſimum eſt et lexicographis parum intellectum.*

Deinde quod legitur, IDYL. I. 5.

— — ἐς τὲ καταῤῥεῖ

Ἁ χίμαρος —

emendabam in ADDENDIS.

— — ἐς ΤΥ καταῤῥεῖ.

Quod pro more et conſuetudine Theocriti eſt. Sed obſtat neſcio quomodo Apollonius Dyscolus in Excerptis, *p.* 427. *qui ita habet*: Ἡ σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ. Ἐς τὲ κατάῤῥεῖ. Θεόκριτος. *Quare hanc litem aliis dijudicandam relinquo.*

Quod vero ſcripſimus ad XIV. 37. *de verbo* Ὑποκόλπιος, *VERUM eſt et HONESTUM. Sed rem pro ſingulari ſua ſagacitate minus ceperunt nonnulli Oxonienſes; qui et me ſugillare haud erubuerunt, homunculi eruditione mediocri, ingenio nullo; qui in Hebraicis per omnem fere vitam turpiter volutati, in literis elegantioribus plane hoſpites ſunt. Sed de hoc viderit Academia. Nos uberius infra et ſuo loco. Dabam S. MARTINI Mar.* 24, 1772.

CURAE

CURAE POSTERIORES

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM.

IDYLL. I.

Ver. 2. — ἁδύ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.]

SCHOL. Ἀλλὰ σὺ ἡδέως συρίζεις, καὶ τοσοῦτον τοὺς ἄλλους νικᾷς, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ἀνθαιρήσεται, εἰ μὴ ἄρα ὁ Πὰν οἷον θεοῦ μόνου ἧττα. Lego et diſtinguo, ὡς οὐδεὶς τὸ ἔπαθλον ΑΝΑΙΡΗΣΕΤΑΙ, εἰ μὴ ἄρα ὁ Πάν. οἷον, θεοῦ μόνου ἡττᾷ. Lucian. de *Gymnaſiis.* Καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ΑΝΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΑ ΑΘΛΑ. *Qui vicerit praeſtantiſſimus habetur, et praemia reportat.* Τὸ ἆθλον ἀποφέρεσθαι vocat Theocritus. Quod perinde eſt. Quo ſenſu intelligendus Aelianus apud Suid. V. Ἄμαχον. Ἰχθύων δὲ ΑΠΗΝΕΓΚΑΝΤΟ πλῆθος ἄμαχον, καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον, καὶ βωμοὺς ὤρθωσαν. Quem locum minus ceperunt Interpretes. Deinde recte ſcripſimus, θεοῦ μόνου ἡττᾷ. *Deo ſolo minor es.* Quod de *caprario* verum et elegans eſt.

V. 4. Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον —] SCHOL. τὸ ΑΙΚΑ ἀντὶ τοῦ ΕΙΚΕΝ ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπου-

σιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αἶ, τὸ δε ἐ ψιλὸν εἰς ᾰ βραχύ. οἷον, εἶκεν αἶκα, Ἄρτεμις Ἄρταμις. Κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ ᾰ νῦν. Ineptit Scholiaſtes, nam vocula Κα, quae Dorum eſt, ſemper producitur. Noſter II. 100.

Κἠπεί ΚΑ νιν ἐόντα μάθοις μόνον — —

p. 2. Idem II. p. 142.

Χὤς ΚΑ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα.

III. 27.

ΚΑΙΚΑ μὴ 'ποθάνω. —

Ita ſcribendum ex Cod. *Mediceo.*

XI. 61.

ΑΙΚΑ τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.

XVIII. 56.

— ἐπεί ΚΑ πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. —

Ariſtoph. *Acharn.* 736.

— Τίς δ' οὕτως ἄνους
Ὃς ὑμέ ΚΑ πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν;

Atque haec vocula reſtituenda Epicharmo apud Athenaeum, lib. VI. p. 236.

Ἆς ΚΑ μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

Ita ſcribendus eſt iſte verſiculus. De quo nos in *Addendis ad Theocrit.* XXIX. 20. Eadem locutio occurrit in Tabula Heracleenſi, p. 207. Τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρπεύσοντι τὸν ἀεὶ χρόνον ΑΣ ΚΑ πρωγγύως ποτάγωντι. Ad quem locum conſulendus Cl. Mazochius. Huc referendus etiam Piſiſtratides Spartanus apud Plutarchum in *Lycurgo.* Πεισιστρατίδας δὲ ὁ πρεσβεύων πρὸς τοὺς βασιλέως στρατηγοὺς μεθ' ἑτέρων, ἐρομένων αὐτῶν πότερον ἰδίᾳ πάρεισιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, εἶπεν· ΑΙ ΚΑ ΤΥΧΩΜΕΣ, δημοσίᾳ· ΑΙ ΚΑ ΑΠΟΤΥΧΩΜΕΣ, ἰδίᾳ. Ita ſcribendus eſt iſte locus auctoritate libri MS.

V. 22. — τῶ τε Πριήπω
Καὶ τῶν κρανιάδαν κατεναντίον —]

SCHOL. Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ κρηνῶν ἐντός· εἰ μή τις νύμφας, Νύμφας Κρηναίας εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας ἱδρυμένας τῷ Πριήπῳ. Hic locus, qui in multis depravatus eſt, ita legendus et diſtinguendus eſt: Τὸ κατέναντι τοῦ Πριήπου καὶ τῶν κρηνῶν. ΕΚΤΟΣ εἰ μὴ τὰς νύμφας κρηναίας ΚΡΗΝΙΑΔΑΣ εἴπῃ, ὡς τὰς νύμφας ΣΥΝΙΔΡΥΜΕΝΑΣ τῷ Πριήπῳ. Ubi notanda vox Κρηνιάδες. quae *nymphae fontanae* ſunt. Νύμφας κρηναίας recte exponit Scholiaſtes. Dicitur autem Κρηνίδες et Κρηνιάδες ut Ἑλικωνίδες et Ἑλικωνιάδες. Sed haec viris doctiſſimis minus perſpecta ſunt. Illud autem ἐκτὸς εἰ μὴ Graecae abundantiae eſt. De quo P. 3
Cl. Graevius ad Luciani Soloeciſtam.

V. 53. — μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης.] SCHOL. Καλεῖται δὲ ἡ πήρη κίβυσσις καὶ οὐλάς. Scribendum Κίβισις καὶ ΘΥΛΑΣ. Antipater in Epigram. Anthol. Lib. III. p. 339.

ΘΥΛΑΣ δὲ σκίπωνι συνέμπορος —

Ita ſcribendus iſte locus. De quo nos ad Suid. III. p. 93. Dicitur autem θυλὰς et θύλαξ. Heſych. Θύλαξ, προσκεφάλαιον. Idem: Σκυτάλαι, θύλακες δερμάτινοι. Idem: Μαλακὸν περὶ κῶμα, ἁπαλὸν κοίμημα. Μαλαγας, ἄδησυς, θύλαξ. Haec admodum depravata ſunt. Repono, Μαλακὴ σάγη, δασὺς θύλαξ. Photius in Lex. inedito. Σάγη φερέσβιος, τῶν πρὸς τροφὴν παρασκευὴ, θύλαξ. Ita ſcribendum. De voce autem κίβισις, quae vox *Cypria* eſt, Heſychius, Etymologus, Apollodorus in Bibliotheca, alii multi.

V. 58. — — αἶγά τ' ἔδωκα
ὦνον —]

SCHOL. Ὤνιον τὸ πρᾶγμα. Ὠνὴ ἡ εὐέργεια. Ὦνος τὸ διδόμενον τίμημα. Ἐκ δὲ τοῦ διδομένου τιμήματος καὶ Εὔωνος. Scribendum, Ὠνὴ ἡ ΕΝΕΡΓΕΙΑ. Ὠνὴ eſt *emptio* ſive *actio emendi.* Quod ἐνέργειαν vocant Graeci magiſtri. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Ὦνον, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς. Emendant viri docti, τὸ τίμημα τῆς τροφῆς. Sed vox excidit. Repone, Ὦνον τιμῆς, τὸ τίμημα τῆς τι-

μῆς. Respexit autem Hesychius ad Homerum in *Camino*,

Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ ΤΙΜΗΣ ΩΝΟΝ ἀρέσθαι.

V. 78. — τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔραςσαι;] SCHOL. Ἐρῶ σοῦ καὶ Ἐρῶμαι ὑπὸ σοῦ. Ἔρασσαι δὲ παθητικὸν ὂν ἀντὶ τοῦ Ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἐστὶ ποιητικόν. Καὶ Εὐριπίδης,

Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξας.

Versiculus hic exstat in Euripidis *Hippolyto*, 219. ubi recte legitur, θωΰξαι.

V. 116. — ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα — —]

SCHOL. Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν δρυμῶν πεπυκνωμένον ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς τομὴν θεοῦ ἀποτετμημένον. Haec paulo negligentius sunt habita, atque ita rescribenda sunt: Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν ΔΡΤΩΝ
p. 4. πεπυκνωμένων ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς ΤΙΜΗΝ θεοῦ ἀποτετμημένον. Aliud est δρυμὸς, aliud ἄλσος. Hoc Deo alicui consecratum, illud non item. Noster II. 67.

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος —

Quocum facit Diotimus in Epigrammate, quod integrum dedimus ad Suid. II. p. 28.

Ἄλσος δ', Ἄρτεμι τοῦτο, καὶ ἂν χαρίτεσσι θεούσαις
Εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων ΣΑΜΒΑΛΑ κοῦφα βαλεῖν.

Ita scribendum est istud distichon ex libro MS. Hesych. Σάμβαλα, σάνδαλα. Confer Cl. D'Orvill. in *Sicul.* p. 196.

Adscribam porro locum elegantissimum Strabonis, qui non uno loco corruptus est, ut integrior et nitidior legatur. Est autem, lib. VIII. p. 528. Μεστὴ δέ ἐστιν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων, καὶ Ἀφροδισίων, καὶ Νυμφαίων ΕΝ ΑΛΣΕΣΙΝ ΑΝΤΡΩΝ ὡς τὸ πολὺ διὰ τὴν εὐϋδρίαν. συχνὰ δὲ καὶ Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς, Ποσείδεια δὲ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀλφειονίας ἱερῷ γραφαὶ Κλεάνθους τε καὶ Ἀρήγοντος ἀνδρῶν Κορινθίων, τοῦ μὲν Τροίας ἅλωσις, καὶ Ἀθηνᾶς γοναὶ, τοῦ δὲ Ἄρτεμις ἀναφερομένη ἐπὶ γρυπὸς, σφόδρα

ΕΥΔΟΚΙΜΟΙ. Ita ſcribendus iſte locus, qui maximorum virorum ingenium eluſit. Ἀρτεμίσιον eſt *templum Dianae*, ut Ἀφροδίσιον *templum Veneris*. Utramque vocem uſurpat Dio Caſſius. Confer Schol. ad Ariſtoph. *Pac.* 144. et Harpocrat. v. Ἀρτεμίσιον. Deinde recte ſcripſimus, Νυμφαίων ἄντρων. Vulgo inepte legitur Νυμφαίων ἀνθέων. *Antrum Nympharum* vel ex Porphyrio ſatis notum eſt. Meminit, ut alios taceam, et Theocritus noſter VII. 137.

— τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
ΝΥΜΦΩΝ ΕΞ ΑΝΤΡΟΙΟ κατειβόμενον κελάρυσδεν.

Quod huc in primis facit. Denique recte exhibet liber MS. εὐδόκιμοι, non εὐδοκίμου. Γραφαὶ σφόδρα εὐδόκιμοι ſunt *picturae valde inſignes*. Quales ſummorum artificum, Aregontis et Cleanthis. Poteris etiam legere, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι. Sed illud, opinor, verius.

V. 126. — ὃ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.] MSS. alii ἀγητόν, alii ἀγατόν. Nihil intereſt. Recte Schol. ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. Heſych. Ἀγαστός, θαυμαστός. Suid. Ἀγαστὸς, θαυμαστός. Ἀγαστοῦ θανάτου. Ita ſcribendus iſte locus, de quo nos in *Epiſt. Crit.* p. 12. Heſych. Ἀγαστὰ, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Quod verbum reſtituendum Alcaeo apud Apollonium Dyscol. in Excerptis *Voſſii*, p. 432. Καὶ παρ' Αἰολεῦσιν Ἀλκαῖος. ἔνα τέδ' ἔργον ἀγήσατο τέα κόρα. Primum ſcribendum Ἀλκαῖος ἐν ά. *Alcaeus in libro primo.* Deinde legendum, Τέδ' ἔργον ΑΓΑΣΑΤΟ τέα κόρα. Oppian. Hal. II. 628. p. 5.

Δελφίνων κἀκεῖνο πανέξοχον ΕΡΓΟΝ ἀκούων
ΗΓΑΣΑΜΗΝ —

V. 156. — καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι.] Inepte interpres, *Jam cervus canes trahat captivos.* Immo *Cervus canes dilaceret.* Quod contra naturam eſt. Idem ἕλκειν, ἑλκεῖν, et ἑλκύειν. Quod *canum* eſt. Plato de Republ. lib. VII. p. 539. Χαίροντες, ὥσπερ ΣΚΥΛΑΚΙΑ, τῷ ΕΛΚΕΙΝ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΤΤΕΙΝ τοὺς πλησίον ἀεί. Homer. Il. X. 335.

— σὲ μὲν ΚΥΝΕΣ ἠδ' οἰωνοὶ
ΕΛΚΗΣΟΥΣ' ἀϊκῶς — —

Ubi libri nonnulli, Ἑλκύσουσ' αἰκῶς. Quod juxta eſt. Hinc Ἕλκυσμα. Manetho *Apotel.* IV. 200.

Οἰωνῶν κατάδειπνα, ΚΥΝΩΝ Θ' ΕΛΚΥΣΜΑΤΑ δεινά.

(Niceph. Gregor. *Orat. funeb.* in Theodor. Metochitam. *Αἱ πᾶσαι τῶν συμφορῶν ἀλγηδόνες ἀθρόαι δραμοῦσαι, καὶ τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς μνήμης καρδίαν συνειληφυῖαι, καθάπερ τινὲς* ΚΥΝΕΣ *ἄγριοι σῶμα πεπτωκὸς ἔνθεν κἀκεῖθεν πικρῶς* ΠΕΡΙΕΛΚΟΥΣΙ. *Ex Indice.*) Ceterum quód ſcribit Scholiaſtes, *Καὶ τὼς κύνας ὥλαφος ἕλκοι.* *Ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἕλκοι*, longe ineptiſſimum et ridiculoſiſſimum eſt.

V. 147. — *ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις.*] SCHOL. *Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ Δίων μαρτυρεῖ.* Legendum, *ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου.* Athenaeus, lib. XIV. p. 652. *Φιλήμων δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλα δὲ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς* ΑΠΟ ΑΙΓΙΛΟΥ ΤΙΝΟΣ ΗΡΩΟΣ *ὠνομασμένον.* Quod Philemon *Αἴγιλα*, Stephanus et Harpocration *Αἰγιλίαν* vocant. Sed hoc perinde eſt. Deinde ſcribendum, *καὶ Δείνων μαρτυρεῖ.* Quod et monuimus in *Epiſtola ad Cl. Wartonum.* Locum ipſum Dinonis, qui exſtat apud Athenaeum, Lib. XIV. p. 652. hic apponam. Nam elegantiſſimus eſt, et Scholiaſtem noſtrum mire illuſtrat. *Σφόδρα τῶν ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀττικαί.* ΔΕΙΝΩΝ *γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς φησιν, Παρετίθεντο δὲ ἐπὶ*
p. 6. *τῆς τραπέζης τῆς βασιλέως ὅσα ἡ γῆ βρώματα φέρει, ἧς ἄρχει βασιλεὺς, ἀφ' ἑκάστου ὅσον ἀπαρχήν. ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι, ὅθεν καὶ νόμος τις ὕστερον ἐγένετο. εἰσενέγκαντος γάρ ποτε τῶν εὐνούχων τινὸς ἐν τοῖς λοιποῖς τραγήμασιν ἰσχάδας Ἀττικὰς, ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο, ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ καὶ μὴ ἀγοράζειν. λέγεται δὲ τὸν εὐνοῦχον ἐπίτηδες τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα αὐτὸν ὑπομνήσῃ τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείας.* Hactenus Dinon.

Scribendum autem videtur ὁ ἐξ ἀρχῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΣ τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. Quod plenum et planum eſt. ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας eſt, *Qui primus regnavit.* Et ſic ſolent Graeci. Aelian. Var. Hiſt. XIII. 1. Ταύτην οἱ κυνηγέται παρεφύλαττον, ΟΙ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΕΣ τῷ θηρίῳ. Ita legendus iſte locus.

I D Y L L. II.

V. 2. Στέψον τὰν κελέβαν —] SCHOL. Εὐφορίων ἐν Ποτηριογλύπτῃ,

Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπηύρα.

Scribendum, Εὐφορίων ἐν Ποτηριοκλέπτῃ. Quod et agnoſcunt Gloſſae Vaticanae. Stephanus Byzant. Ἀλύβη. Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς ἢ Ποτηριοκλέπτῃ,

Ὅστις μευ κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα.

Τουτέστι τὴν ἀργυρᾶν διὰ τὰ μέταλλα. Nam Alybe *argenti venis* abundabat, quod ex Homero notum. Quare plena inſcriptio fuerit, Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης. Quod et Caſaubono et Joanni Meurſio viſum. Recte autem Scholiaſtes noſter, μοῦνον ἀπηύρα. *Quod mihi* unicum *erat argenteum poculum, furto abſtulit.* Hinc titulus carminis, et DIRAE in hominem, qui poculum ſubduxerat.

V. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.] SCHOL. Καταθύσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκείνου θύματα ποιήσω. Γράφεται καὶ Καταμαγεύσω, δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν. Scribendum, Γράφεται καὶ ΚΑΤΑΔΗΣΟΜΑΙ. Quod ex ſequentibus, ut metrum taceam, manifeſtum eſt. Suidas: Καταδεδέσθαι. ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι. δεδέσθαι φαρμάκῳ. ad quem locum conſulendus Kuſterus. Huc facit Orpheus de *Lapid.* XV. 79.

Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα καὶ ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΙ.

Item Syneſius Epiſt. 121. Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ P 7

ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΥΣ, καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν.

V. 10. — ἀλλὰ Σελάνα
Φαῖνε καλόν —]

SCHOL. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν Σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ. Libri Vaticani, ἐν τῷ κατακαλυπτομένῳ Ἱππολυτῳ. Recte. Ejus fabulae meminit Pollux IX. 50. De ea agit Cl. Bentleius in *Epiſt. ad Millium* et doctiſſimus Valckenarius ad *Euripidis Hippolytum*. Sed veram *tituli* rationem neuter adſecutus eſt. Ut Ἱππόλυτος στεφανηφόρος *caput redimitus*, ſic Ἱππόλυτος κατακαλυπτόμενος *caput obvolutus*. Quod de Hippolyto *pudore ſuffuſo* haud abſimile eſt (Notum illud Pſalmographi, *Shame hath COVERED my face*. Quod de *Hippolyto* non minus verum. Hinc dramatis titulus. *Ex ind.*) Idem autem Κατακαλυπτόμενος et ἐγκαλυπτόμενος. Quo titulo fabulam ſuam inſignivit Anthippus, Comicus apud Athenaeum, Lib. IX. p. 403. Haec eſt mea de hoc loco ſententia. Alia aliis placebat. Sed noſtra verior et ad rem ipſam accommodatior.

V. 12. Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ —]

SCHOL. Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη αὐτή ἐστι. Χθονία μὲν ὡς γινομένη ὑπὸ ἡμισφαίριον, Σελήνη δὲ, ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον χρυσέουσαν δαλὸν, καὶ λευχείμονα, καὶ μήκωνας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Haec non unius vitii manifeſta ſunt. Primum legendum Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη ἡ αὐτή ἐστι. *Eadem eſt Hecate et Luna*. Deinde vox χρυσέουσαν ne Graeca quidem videtur. Scribendum ſine dubio, Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον, ΧΡΥΣΕΟΣΑΝΔΑΛΟΝ καὶ λευχείμονα. Quae inſignis emendatio. Eurip. *Iphig. Aul.* 1042.

Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν
ΧΡΥΣΕΟΣΑΝΔΑΛΟΝ ἴχνος

Ἐν γᾷ κρούουσαι
Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον.

V. 40. — κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.] SCHOL. Οἷον μαίνουσαν ἐποίησεν. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀπάρθενον. Vox μαίνουσαν corrupta eſt. Legendum videtur, ἐγκυΜΟΝΟΥΣΑΝ ἐποίησεν. *Me virginem vitiavit et gravidam fecit.* Idem ἐγκυμονοῦσαν ποιῆσαι et ἐγκύμονα ποιῆσαι. Athenaeus Lib. I. p. 31. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι, τὰς δὲ γυναῖκας ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ΠΟΙΕΙ. *Theophraſtus in libris de Hiſtoria plantarum ſcribit, in Heraea, Arcadiae oppido, vinum fieri, quod viros inſanos*, FOEMINAS GRAVIDAS FACIAT. Qui locus notandus. Eadem ratio eſt τοῦ ΠΑΙΔΟΥΣΑ. de quo nonnulla nos ad Suid. III. p. 20. Sed haec minus nota ſunt. p. 8.

V. 48. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι —] SCHOL. Ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ εἴκασιν. ἀντὶ τοῦ φύματος. Vox εἴκασιν ne Graeca quidem videtur. Archilochi autem locus ita ſcribendus eſt,

Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ
ΊΑΣΙΝ — —

Aliud etiam novi, quod ad hoc tuberculum tollendum apprime faciat. Nicander *Ther.* 541.

ΕΣΘΛΗΝ δ' ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν.

Ubi Schol. Ἐσθλὴν, ἀντὶ τοῦ θεραπευτικήν.

V. 74. Καμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας] SCHOL Ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν. Ἀριστοφάνης. μ' ἐλαύνεις ἐπὶ πόλιν ξυστίδ' ἔχων. Reſpexit Scholiaſtes ad Ariſtoph. *Nub.* 69. ubi ita legitur,

Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν
Ὥσπερ Μεγακλέης ξυστίδ' ἔχων —

Confer Harpocration in v. *ξυστίς*. ubi Antiphanis Comici locus ita corrigendus et numeris ſuis reſtituendus eſt,

— *ὥσπερ ξυστίδα*
Τὸ ποικίλον μὲν ἔνδυμ' ἠμφιεσμένῳ.

V. 95. — *χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.*] SCHOL. *Τινὰ μηχανὴν ἐξεῦρε ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου.* Imperite noſter Graeculus. Dicitur *μῆχος νόσου*, ut *μῆχος κακοῦ*. Herodotus II. 181. *Τοῦτο γάρ οἱ* ΚΑΚΟΥ *εἶναι* ΜΗΧΟΣ. Huc facit Homerus, Il. B. 342.

— *Οὐδέ* ΤΙ ΜΗΧΟΣ
ΕΥΡΕΜΕΝΑΙ *δυνάμεσθα* — —

p. 9. Idem Il. I. 249.

— *Οὐδέ* ΤΙ ΜΗΧΟΣ
Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος ΕΥΡΕΙΝ —

Ad hunc vel illum locum reſpexit Theocritus.

V. 129. *Εὗδον δ' εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασα.*] Scribe, ΑΙΚΕ *μόνον*. quod Dorum eſt. Deinde lege, *στόμα* ΤΕΥΣ *ἐφίλασα*. Noſter V. 39.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ ΤΕΥΣ *τι μαθὼν* —

Ad quem locum vide quae adnotamus.

V. 151. *Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν* —] Scribe, *ἀτρεχές*. Orion Thebanus in *Etymol. MS.* apud Cl. Ruhnkenium, *Ἀτρεκὲς, ὃ μηδεὶς παρατρέχει. ὅθεν οἱ Δωριεῖς* ΑΤΡΕΧΕΣ *λέγουσι.* Sed haec ſusque deque habuerunt librarii.

IDYLL. III.

V. 4. *Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε Τίτυρε* —] SCHOL. *Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος. Πιόμεν ἐκ βοτανῶν.* Reſpexit ad Homer. Il. N. 493. ubi recte legitur,

— *μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα*
Πιόμεν' ἐκ βοτάνης —

Idem mendum apud Athenaeum Lib. X. p. 446. Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ὑ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ί. οὕτω γὰρ ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, Πίομεν ἐκ βοτάνης. Corrige ut ſupra.

V. 5. Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο —] SCHOL. Κνάκωνα, τὸν Λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος. Quod Scholiaſtes κνήκην, alii κνῆκον ſive κνίκον vocant. Quod perinde eſt. Ceterum huc reſpexit Porphyrius in ἀποσπασματίῳ MS. cujus meminit Cl. Bentleius in *Epiſtola ad Millium*, et ante eum doctiſſimus Galeus in *Diſſert. de Script. Mythologicis*. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος. ΚΝΑΚΩΝ γὰρ καλεῖται· ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις λέγει. Corrigebat vir magnus, Θεόκριτος ἐν Βουκολικοῖς. Sed nihil muto. Laudatur Theocritus ἐν Βȣκόλοις, ut Apollonius Rhodius ἐν Ἀργοναύταις. de quo nos alibi. Dicitur autem caper Κνάκων, a colore ſcilicet. quod et recte obſervat Scholiaſtes. Κνακὸν τράγον vocat Agathias in Epigrammate. p. 10.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
ΚΝΑΚΟΝ ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Hinc *lupus* κνηκίας dictus, et *equus* κνακίας. de quo Babrius apud Suidam et Pauſanias in Eliacis. CNECI autem tum *flore* tum *ſemine* uſi ſunt veteres ad rem *medicam* et *culinariam*. de quo Dioſcorides, lib. 4. cap. 190. et Anaxandrides comicus apud Athenaeum, lib. 4. p. 131. Atque hinc Sopater φλυακογράφος, cujus meminit Athenaeus, lib. 14. p. 649. Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτάς, ἢ ΚΝΗΚΟΠΥΡΟΥΣ ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν; Quem locum non intellexerunt Interpretes. Κνηκοπύρους ἡδονὰς ſunt *bellaria ex Cneco et polline confecta*, ſive *Cneci colorem referentia. Saffron cakes.* Notanda autem vox κοπτή. quae in placentis eſt. hinc κοπτάρια apud Dioſcoridem loco ſupra laudato. Vocem uſurpat Strato in Epigrammate inedito, quod hic integrum et emendatum in gratiam lectoris eruditi ſubjiciam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Αἴ αἴ μοι τί πάλιν δεδακρυμένον, ἢ τί κατηφὲς
Παιδίον; εἰπὸν ἁπλῶς. μή σ' ὀδυνῶ; τί θέλεις;

Τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχας, ὡς ἀπόλωλα!
Μισθὸν ἴσως αἰτεῖς, τοῦτ' ἔμαθες δὲ πόθεν;
Οὐκ ἔτι σοι ΚΟΠΤΗΣ φίλίαι πλάκες, οὐδὲ μελιχρὰ
Σήσαμα, καὶ καρύων παίγνιος εὐστοχίη·
Ἀλλ' ἤδη πρὸς κέρδος ἔχεις φρένας. ὡς ὁ διδάξας
Τεθνάτω, οἷον μὲν παιδίον ἠφάνικεν!

(Confer Artemidor. I. 74. ubi legend. Κοπταὶ δὲ καὶ σησαμίδες καὶ πυραμοὶ ἀγαθαὶ πᾶσι. *Ex Indice.*)

V. 7. Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον —] SCHOL. Ἐρωτύλον, τὸν ἐραστὴν, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον. παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυνος καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένην ἴτυλον. Scribe, ὄξυλος. Hesych. Ὄξυλον, ὅμοιον, ἰσόξυλον. Dicitur autem ὄξυλος, ut ὄθροος, ὄπατρος, atque alia τούτου τοῦ κόμματος. de quibus nos in *Epistola Critica* p. 90. Deinde scribe,

Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον —.

Quod desumptum est ex Homer. Odyss. T. 522.

p. 11. V. 52. — τὶν δ' οὐ μέλει.] SCHOL. Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστι τούτου δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε, ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημαινομένου καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις. Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι. Versiculus iste est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. VI. p. 560. Carmen ipsum, quod haud inelegans est, hic apponam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίου ἐννεάς εἰμι,
Ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετό σοι, Παφίη.
Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἴτει δ' ἀντὶ πόνων ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
Ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

V. 54. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.] SCHOL. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. Quae ad hunc lo-

cum leguntur in *Animadverſionibus noſtris*, ſpuria ſunt et inepta. Τὸ ἐπίλακκον μέρος eſt *pars illa concava*, *quae collo ſubjacet*. Τὸ μετὰ τὸν τράχηλον recte exponit Scholiaſtes. *Jugulum* vocant Latini. Graeci antiquiores Σφαγήν. Hypatus ſive Georgius Sanginaticius de *Part. Corp. Human.* p. 148. Σφαγὴ, ὁ ΛΑΚΚΟΣ τοῦ τραχήλου. Qui locus notandus.

IDYLL. IV.

V. 11. Πεῖσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν] Venuſtatem hujus loci nemo Interpretum percepit. Reſpexit poeta ad verſum praecedentem,

Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε ΜΗΛΑ.

Ubi notandum illud, εἴκατι μῆλα. *viginti oves*. qui fundus ſententiae. Facit Aegon quod *lupi* facere ſolent. *Oves* dilaniat. Λυσσᾷν eſt proprie *canum*. eſt et *luporum famelicorum*. Poeta, neſcio quis de S. Theodoro, 154.

ΛΥΚΟΥ ΤΕ ΛΥΣΣΑΝ ἐξελὼν τοῦ ποιμνίου.

Atque hinc unice intelligendus noſter, cujus venerum atque elegantiarum ne centeſimam quidem partem perſpectam habemus.

V. 16. — μὴ πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ.] SCHOL. p. 12.
Πρὼξ ἡ πρωϊνὴ δρόσος διὰ τοῦ ω μεγάλου. Πρὸξ δὲ, ἡ ἔλαφος, μικροῦ. Haec mutila ſunt. Scribendum, Πρὸξ δὲ ἡ ἔλαφος, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Etymol. Magn. V. Πωλῶν. Ἀρτοπώλης διὰ τοῦ ω μεγάλου. Οἰωνοπόλος δὲ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Quae plane gemella ſunt.

IDYLL. V.

V. 19. Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.] Primum ſcribendum, Οὐ τεῦς. Confer nos infra ad v. 39. Deinde emendabat Cl. Reiskius,

— ΛΑΚΩΝ ἔκλεψε Κομάτας.

Sed, quod virum doctiſſimum fefellit, prima τοῦ Λάκων

ſemper Theocrito producitur. Nihil autem mutandum. Haud aliter locutus eſt Ariſtophanes *Ecclеſ.* 26.

Ἢ θοἰμάτια τἀνδρεῖα ΚΛΕΨΑΣΑΙΣ ΛΑΘΕΙΝ
Ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; —
An vero veſtes virorum ſubducere
Iis difficile fuerit?

V. 25. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;] Libri Vaticani,

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδε γ' ἔσσεται —

Non male. Vulgatam autem lectionem agnoſcit Scholiaſtes. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, ΚΑΛΩΣ ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; Dicitur autem εὖ ἐξ ἴσου ut εὖ κατὰ κόσμον et ſimilia. Quod Graecae abundantiae eſt.

V. 39. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦ τι μαθὼν —] Scribe,

— παρὰ ΤΕΥΣ τι μαθών.

Apollonius Dyscolus in *Excerptis Voſſii*, p. 424. Τεῦς. αὕτη σύζυγος τῆς Μεῦς. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ ΤΕΥΣ τι μαθών. Θεόκριτος. Sed librarii in hisce plurimum peccant.

V. 84. — διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.] SCHOL. Διδυματόκος Αἰολικῆς διαλέκτου. Διδυματόκους, καὶ ἐκβολῇ
p. 13. τοῦ ὐ διδυματόκος, ὡς Πίνδαρος· Ἀκέρδεια λέλογχε θαμινὰ κακηγόρος. Locus Pindari exſtat Olymp. I. 84. ubi tamen legitur κακαγόρως.

V. 93. — τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.] SCHOL. Ἄνδηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε. Scribendum, τὰ τῶν ποταμῶν ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ. Quod et vidit vir doctiſſimus Joannes Koehlerus. Nicand. *Theriac.* 576.

— μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη
Χραισμήεις, πρασιῇς τε καὶ ΑΝΔΗΡΟΙΣΙ χλόαζων.

Ubi Schol. Πάνυ δὲ καὶ ὁ ἀμάρακός ἐστι βοηθητικὸς, ὅταν ἐν τοῖς ΑΝΔΗΡΟΙΣ καὶ ταῖς πρασιαῖς, ἤγουν τοῖς κήποις καὶ ΤΑΙΣ ΑΝΑΧΩΣΕΣΙ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ἀνθῇ καὶ φυτεύηται.

IDYLL. VI.

V. 1. *Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος* —] SCHOL. Ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ ἑνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν· ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τοῦ ἑν. (lege, μετὰ τοῦ ἑνικοῦ) Οἷον, Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. Λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ. Οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσι. Τοῦτο δὲ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνομεν τὸ ὁ βουκόλος. Vox *βουκόλος* tam ad *Damoetam* quam ad *Daphnin* referenda est. Quod et recte docet Scholiastes. Idem monuit Schol. ad Pindar. Olymp. IV. p. 147. Ἔχει δ' ὁμοίως τὸ, ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ Ο ΒΟΥΚΟΛΟΣ. πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βουκόλος ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον. Ceterum hexameter iste

Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων

legitur apud Homer. Il. Υ. 138. ad quem locum vide Barnesium.

IDYLL. VII.

V. 19. — *καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς.*] SCHOL. Σεσαρώς, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα ἐγέλα, διεστηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Hic locus insignis est. Notanda verba, Οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Atqui vox σεσαρὸς occurrit in Βουκολίσκῳ, sive *Idyll.* XX. 14. Atque hinc constat, quod viri docti suspicati fuerant, poematium illud Theocrito nostro abjudicandum esse. Quod et stilus suadet. Sed de hoc viderint eruditi. p. 14.

V. 24. Ἦ *μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι;* —] SCHOL. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅστις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς ὄψε ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς. Haec membra sunt poetae disjecti. Repone,

Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται,
Ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

Alii autem ad coenam ibant *vocati*, alii *non vocati.* de quibus Antiphanes Comicus apud Athenaeum, lib. I. p. 4.

Οὗτοι δὲ πρὸς τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει
Ἀφορῶσιν αἰεὶ, καὶ ΠΕΤΟΝΤΑΙ δεξίως
Ἐπὶ ταῦτ᾽ ΑΚΛΗΤΟΙ —

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Huc referendus etiam Cratinus apud Athenaeum, lib. II. p. 47.

Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος ΑΚΛΗΤΟΣ φοιτᾷς ἐπὶ
δεῖπνον ἄνηστις.

Ita ſcribendus iſte verſus. Confer Suid. V. Ἄνηστις. qui viciſſim ex Athenaeo emendari poterit. Huc referendus Ariſtophanes apud Heſychium.

Χωρεῖ δ᾽ ΑΚΛΗΤΟΣ ἀεὶ δειπνήσων —

nec non Κνισσοκόλαξ ille, cujus meminit Aſius Samius in verſibus lepidiſſimis apud Athenaeum, lib. III. p. 125.

Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ
Ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ, εὗτε Μέλης ἐγάμει,
ΑΚΛΗΤΟΣ, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
Ἥρως εἱστήκει βορβόρου ἐξαναδύς.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Confer nos ad Suid. II. p. 148. Notanda autem vox πολυγήρως ſive πολυγήραος. quae paulo rarior eſt. Philippus in venuſtiſſimo Epigrammate Anthol. lib. I. p. 156.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη ΠΟΛΥΓΗΡΩΣ
Νικὼ σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας.
Ὤλετο δ᾽ ἐκ θάλπους. τῇ δ᾽ ἐκ καλάμης συνέριθοι
p. 15. Νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων.
Μὴ νεμέσα Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὖσαν
Κοῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἠμφίεσαν.

Ita legendum eſt iſtud Epigramma. Quod et monuiſſe jam video doctiſſimum Huetium. Ceterum reſtituendus hic obiter Aeſchines Socraticus Dialog. III. 9. Εἶτα λαθὸν

ὑπει-

ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοὴν, πολλάκις δὲ ἄμφω. κἂν ἐπιμείνῃ τις, παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρωσεν. ἄλλοι ΠΟΛΥΓΗΡΩ ἀκμάζουσι, καὶ τῷ νῷ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Ita ſcribendum. Vulgo inepte legitur, πολὺ γήρως ἀκμάζουσι. Quod interpretes valde torſit. Sed noſtra emendatio veriſſima et leniſſima eſt.

V. 35. — ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς] Quae ad hunc locum ſcripſerunt viri eruditiſſimi, longe ineptiſſima ſunt. Notanda locutio proverbialis, ξυνὰ ὁδὸς, ξυνὰ ἀώς. *Communis via, communis dies. The DAY is common, and the WAY is common.* Symmachus Epiſt. IX. 1. *Omnibus in hac vita poſitis ac locatis communis eſt coeli ſpiritus et lux diei.* Quae ad Theocritum noſtrum illuſtrandum unice faciunt.

V. 120. Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος —] Recte SCHOL. ἀπίου χαυνότερος. *As rotten as a pear.* Aeſchylus ἐν Φρυξὶν apud Athenaeum, lib. II. p. 51.

Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.

Hector was as mild and mellow as a mulberry. Huc facit Alexis apud Athenaeum, lib. XIV. p. 650.

— — Εἶδές ποτε
Πεινῶσιν ἀνθρώποις ΑΠΙΟΥΣ παρακειμένας
Ἐν ὕδατι πολλῷ; B. Πολλάκις δή που, τί οὖν;
A. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει
Τῶν ἐπινεουσῶν τὴν ΠΕΠΑΙΤΑΤΗΝ ἀεί;
B. Δηλονότι.

Atque hinc explicandus Pherecrates apud Suid. V. Ἄπια.

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε. p. 16

Ubi peſſime interpres, *Priusquam pira removeantur, rapite ea.* Immo vertendum, *Pira rapitis, priusquam aqua probe laventur.* Nam pira in aqua olim apponebantur ſcilicet. De quo conſulendus doctiſſimus Caſau-

bonus ad Athenaeum p. 104. cujus fcrinia non compilo. (Confer Schol. ad Ariftoph. *Eccle∫.* 355. ubi legitur ἁρπαζέτω. *Ex Ind.*)

V. 152. — ὅς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.] Recte Heinfius, νᾶας ἔβαλλε. Nimirum non lapidibus, fed *integris montibus* Ulyffis navem petebat Polyphemus. Ita locutus eft Nofter V. 88.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα.

Huc egregie facit Demetrius Phaler. *de Elocut.* cap. 115. Γίνεται μέντοι καὶ τὸ ψυχρὸν ἐν διανοίᾳ, καθάπερ ἐπὶ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΛΙΘΟΒΟΛΟΥΝΤΟΣ ΤΗΝ ΝΑΥΝ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ἔφη τις, φερομένου τοῦ λίθου αἶγες ἐνέμοντο ἐν αὐτῷ.

IDYLL. VIII.

V. 27. Ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.] Numeri infuaves. Repono,

— ἐρίφοισι κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

V. 67. — οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.] SCHOL. Οὐδαμῶς κοπιάσετε, ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. Notanda locutio, ἐνεργεῖν τὴν ἔκφυσιν, *in herba carpenda exercitari.* Nam elegans et exquifita eft. Lucian. in *Contempl.* §. 2. ΕΝΕΡΓΕΙΝ τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα. *Mortis minifterium obire.* Θάνατος eft *per∫ona.* Charon autem Mortis minifter. Hefych. Θάνατος, ὁ Θεός. Ita intelligendus Lucianus. Procopius in *Per∫icis*, II. 26. Τάς τε σφενδόνας καὶ τὰ τόξα ΕΝΗΡΓΟΥΝ. Alciphro III. 55. ΕΝΕΡΓΕΙΝ τὴν Δωρίδα. de quo nos in *Addendis*, IV. 61.

IDYLL. IX.

V. 25. — οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην — — — —]

SCHOL. Τούτου τὸ κρέας αὐτὸς ἐσπασάμην μετὰ πέντε μερισάμενος. Scribe ΕΠΑΣΑΜΗΝ, *comedi.*

V. 29. — παρὼν ἄεισα νεμεῦσι.] Legebam, πρώαν ἄεισα. Quod quidem verisimile est. Sic Noster VII. 51.

— Πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.

Sed jam nihil muto. Noster XXII. 152.

— ΕΝΩΠΙΟΣ ἀμφοτέροισι
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα —

Quod perinde est. Quid quod sic solet Theocritus. Παρὼν ἄεισα — Λαθὼν ἔκλεψα. de quo nos supra ad V. 19. Quod Graecae abundantiae est. Quare recte Interpres, *Quod ego coram pastoribus illis cecini.* Et hoc verum.

V. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον —] Haec frustra sollicitarunt viri eruditi. Recte SCHOL. τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ΕΛΘΟΝ. Hippocrates de Aëre p. 287. Ὁπόταν γὰρ ΤΟ ΠΝΙΓΟΣ ΕΠΙΓΕΝΗΤΑΙ ΕΞΑΙΦΝΗΣ, τῆς τε γῆς ὑγρῆς οὔσης ὑπὸ τῶν ὄμβρων τῶν ἐαρινῶν καὶ ὑπὸ τοῦ νοτου, ἀνάγκη διπλόον τὸ καῦμα εἶναι. *Ubi calor aestivus derepente supervenerit, terra tum ab imbribus vernis tum ab austro humectata, aestum conduplicari necesse est.* Atque hinc corrigendus obiter Callimachus *in Dian.* 69.

Ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης — —

Quae frustra defendit Cl. Ernestus. Lego et distinguo ex vi et ductu sententiae,

— ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται ΕΞΑΠΙΝΗΣ, σποδιῇ τε κεχρημένος αἰθῇ
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται —

Mater vocat Cyclopa; ille vero statim advenit. Nihil verius aut facilius. (Sic locutus Nicomachus in Epigram. p. 78. Ed. Reisk. et ante eum Homerus Il. E. 90. *Ex Ind.)* Theocritus XXVI. 14.

Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου
ΕΞΑΠΙΝΑΣ ΕΠΙΟΙΣΑ —

Euripid. Iphig. *Taur.* 1394.

> Δεινὸς γὰρ ΕΛΘΩΝ ἄνεμος ΕΞΑΙΦΝΗΣ, νεὼς
> Ὤθει πάλιν πρυμνήσια —

Auctor ἀνώνυμος in Epigram. Anthol. lib. I. p. 140.

> Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,
> Πύῤῥην ΕΞΑΠΙΝΗΣ εἶδον ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗΝ.
> p. 18. Βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, τοῦτ' ἐβόησα,
> Ἔργα τί μοι παρέχεις ὦ γέρον Ἡσίοδε;

IDYLL. X.

V. 2. Οὔθ' ἑὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ —] Libri veteres, Οὔτε τὸν ὄγμον. Recte. SCHOL. Οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν, ὡς πρότερον, διατηρεῖς. Deinde ſequitur,

> — τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.

Ubi notanda vox κάκτος. quae *Siculorum* eſt. Antigonus Caryſtius Hiſt Mirab. cap. 8. Ουχ ἧττον δὲ τούτου θαυμαστὸν, καθωμιλημένον δὲ μᾶλλον, τὸ περὶ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλουμένην ΚΑΚΤΟΝ, εἰς ἣν ὅταν ἔλαφος ἐμβῇ καὶ τραυματισθῇ, τὰ ὀστᾶ ἄφωνα καὶ ἄχρηστα πρὸς αὐλοὺς ἔχει. ὅθεν καὶ ὁ Φιλήτας ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἴπας·

> Γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς ἀπὸ ζωὴν ὀλέσασα,
> Ὀξείης ΚΑΚΤΟΥ τύμμα φυλαξαμένη.

Confer Cl. Caſaubon. ad Athenaeum, p. 146., et Cl. Salmaſium ad Tertulliani Pallium, p. 172.

V. 35. — καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἀμύκλας] SCHOL. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνικὴ, ὅθεν καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. Ad hunc locum ſilent Interpretes. Per παιδίον Ἀμυκλαῖον intelligendus HYACINTHUS, quem *Amyclis* oriundum diſco interfecit Apollo. de quo Nicander *Ther.* 902.

> — καρπόν τε πολυθρήνου Ὑακίνθου
> Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεί ῥ' ἀκούσιος ἔκτα
> Παῖδα, λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο
> Πρωθήβην Ὑάκινθον — —

Μειράκιον Ἀμυκλαῖον vocant Palaephatus et Libanius. Huc facit Joannes Tzetzes *Var. Hist.* Chil. I. cap. XI.

Ὑάκινθος Κυνόρτου μὲν ἦν ἀδελφὸς ὡραῖος,
Υἱὸς Ἀμύκλου δὲ πατρὸς, μητρὸς τῆς Διομήδης,
Ἐκ γῆς ἀνδρῶν τῶν εὐγενῶν Λακώνων Ἀμυκλαίων.

IDYLL. XI.

p. 19.

V. 15. — ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον]

Libri *Medicei* et *Vaticani*, ᾧ οἱ ἥπατι. Recte. *Quae* (Venus scil.) *telum illi in hepate fixerat.* Homer. Odyss. X. 81.

— ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἰὸν ἀποπροϊεὶς βάλλε στῆθος παρὰ μαζὸν,
Ἐν δέ ΟΙ ΗΠΑΤΙ ΠΗΞΕ ΘΟΟΝ ΒΕΛΟΣ —

Ad hunc locum proculdubio respexit Theocritus.

V. 25. Ἠράσθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἁνίκα πρᾶτον] Versus hiat. Rescribe cum MSS. *Med.* et *Vat.*

Ἠράσθην μὲν ἔγωγε ΤΕΟΥΣ κόρα —

Dores dicebant τεῦ, τεῦς et τεῦς. Noster XVIII. 41.

Πολλὰ ΤΕΟΥΣ Ἑλένα μεμναμέναι —

Ita scribendus iste locus ex MSS. *Vat.* Apollonius Dyscolus in *Excerptis Vossii*, p. 424. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ τεοῦς. Ἡρακλῆς τέ ους καρώνην Σώφρων. Locus Sophronis nonnihil corruptus est atque ita corrigendus: Ἡρακλῆς τεοῦς ΚΑΡΡΩΝ ἦν. *Hercules was a better man than you.* Κάῤῥων est vox Dorum. Homo Spartanus apud Plutarchum in Pyrrho. Αἰ μὲν ἐσσὶ τύ γε θεὸς, οὐδὲν μὴ πάθωμεν, οὐ γὰρ ἀδικεῦμεν· αἰ δὲ ἄνθρωπος, ἔσεται καὶ ΤΕΥ ΚΑΡΡΩΝ ΑΛΛΟΣ. Mulier Lacedaemonia apud Plutarchum in Lycurgo. Καλὸς μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀγαθὸς ὁ Βρασίδας, πολλοὺς δὲ ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει ΤΗΝΟΥ ΚΑΡΡΟΝΑΣ. Epicharmus apud Athenaeum, lib. VIII. p. 363.

Ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες.

Verſus laborat. Tentabat Grotius in *Excerptis*, ſed tentabat fruſtra. Metro autem facile ſuccurrendum eſt. Reſcribe,

'Αλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ΟΠΠΟΚΑ παρέοντι κάῤῥονες.

At tacere bonum eſt cum adſunt praeſtantiores.

Idem ὄκκα et ὁππόκα. Ceterum ad hoc Sophronis dictum manifeſto reſpexit Chamaeleon apud *Memnon. in Hiſtor.* laudante Photio in *Bibl.* p. 716. Ἑνὸς τοῦ Χαμαιλέοντος
p. 20. οὐδὲν ὀῤῥωδήσαντος τὰς ἀπειλὰς, ἀλλὰ φαμένου, ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΡΡΩΝ Σέλευκε, (κάῤῥων δὲ ὁ ἰσχυρότερος παρὰ Δωριεῦσιν) ὁ δ᾽ οὖν Σέλευκος τὸ μὲν ῥηθὲν οὐ συνῆκεν, ὀργῆς δ᾽ ὡς εἶχε καὶ ἀπετρέπετο. Ita ſcribendus iſte locus, qui elegantiſſimus eſt. Verbum autem Τεοῦς, ut ad Noſtrum revertar, alibi uſurpat Apollonius in *Excerptis*, cujus verba, quae admodum inquinata ſunt, hic adſcribam, ut emendatiora legantur. Ἑοῦς, αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ Τεοῦς, ᾗ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν Κατάπλῳ. Νικασομεγαλοσθένης ὠ ἀρείων χῶραν ταπεοῦς πᾶσαν ὢν οὐ μηνεν. Poſteriorem partem hujus fragmenti feliciter expedivit vir doctiſſimus ad Corinthum, priorem ego expedio. Locus ita legendus eſt: Νίκασ᾽ ὁ μεγαλοσθενὴς ΩΑΡΙΩΝ, χῶράν τ᾽ ἀπ᾽ ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν. *Vicit magnanimus Orion, regionemque a ſe totam denominavit. Called the land after his own name.* Huc facit JOAB 2 Sam. XII. 27. *Καὶ ἀπέστειλεν* Ἰωὰβ *ἀγγέλους πρὸς Δαβὶδ, καὶ εἶπεν·* Ἐπολέμησα πρὸς Ῥαββὰθ, *καὶ κατελαβόμην τὴν πόλιν τῶν ὑδάτων. Καὶ νῦν συνάγαγε τὸ κατάλοιπον τοῦ λαοῦ, καὶ παρέμβαλε ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ προκαταλαβοῦ αὐτὴν, ἵνα μὴ προκαταλάβωμαι ἐγὼ τὴν πόλιν, καὶ* ΚΛΗΘΗΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΠ' ΑΥΤΗΝ. *Leſt I take the city, and it be called after my name.* Idem autem Ὠρίων et Ὠαρίων. Callimachus in *Dian.* 265.

— οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Recte autem μεγαλοσθενὴς Ὠαρίων. Orion enim viribus et mole corporis praeſtabat. de quo Diodorus Sic. IV. 85.

Scholiastes ad Pindar. *Isth.* IV. ὑπερμεγέθη Ὠρίωνα vocat. hinc Homer. Il. Σ. 486.

— τό τε ΣΘΕΝΟΣ Ὠρίωνος.

Ceterum quoniam hoc Corinnae fragmentum restituimus, libet et alterum locum ejusdem poetriae, quem nobis conservavit Phrynichus *Eclog.* p. 136, hic emendare. Nam corruptus est, et operam nostram atque medelam implorat. Phrynichi verba sunt: Ὑέλος, μιερὸς, ὕελος, ἁμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λέγοντες. ἀδόκιμον γάρ. καὶ Ακόριννα τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις. Quae ita levi manu refingenda atque instauranda sunt: Καὶ Κόριννα τὸν ὑάλινον παῖδα ΦΗΣΙ. *Et Corinna* vitreum puerum *dicit.* Ita scribendus iste locus, qui viros eruditissimos admodum torsit. Haud aliter locutus est Strato in Epigrammate venustissimo, quod integrum et emendatum subjiciam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ. p. 21.

Βουποίητε μέλισσα, πόθεν μέλι τοὐμὸν ἰδοῦσα
ΠΑΙΔΟΣ ΕΦ' ΥΑΛΕΗΝ ΟΨΙΝ ὑπερπέτασαι;
Οὐ παύσῃ βομβεῦσα καὶ ἀνθολόγοισι θέλουσα
Ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηροτάτου;
Ἔῤῥ' ἐπὶ σοὺς μελίπαιδας ὅποι ποτὲ, δράπετι, σίμβλους,
Μή σε δακῶ. Κἠγὼ κέντρον ἔρωτος ἔχω.

Ita scribendum est istud Epigramma ex Cod. MS. Corinnam autem imitatus est Horatius Od. I. 17.

— Et fide Teia
Dices laborantes in uno
Penelopen VITREAMQUE CIRCEN.

V. 66. Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.] Eleganter SCHOL. πιτύαν δραστικωτάτην ἐμβαλοῦσα. Hesych. Τάμισος, ἡ πιτύα. Dicitur autem πιτύα, πυτία, et πυετία. de quo viri docti ad Moerin. Hesych. Ὀπὸς, πυτίων. Βοτανή τις, δι' οὗ πήγνυται τὸ γάλα. Scribe ΠΥΤΙΑ. Idem. Πιτύνη, κνῆκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Suid. Πιγνύη, κνῖκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Corrigendum utrobique ΠΙΤΥΗ.

Illud autem κνῆκος ſive κνῖκος minus perſpectum habuerunt editores. Dioſcor. IV. 190. Πήσσει δὲ καὶ γάλα ὁ χυλὸς τοῦ σπέρματος, καὶ λυτικώτερον ποιεῖ. *Succus autem ſeminis cneci lac coagulat, ipſumque ad ſolvendam alvum efficacius reddit.* Quod γάλα ΕΜΠΙΤΥΑΣΘΕΝ alibi vocat Dioscorides. de quo Columel. p. 267. et Geopon. XVIII. 19. Ceterum huc facit Schol. ad Nicand. *Ther.* 577. Τάμισον τὴν πιτύαν λέγει, ἥτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων εὑρίσκεται. Χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς ΠΗΞΙΝ ΤΩΝ ΤΥΡΩΝ. καὶ Νικόων δὲ ἐν ταῖς Δυνάμεσιν ἀρίστην τὴν πιτύαν εἶναί φησι, πρώτην τὴν τοῦ νεβροῦ, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ λαγωοῦ, καὶ τρίτην τὴν τοῦ ἐρίφου, ΗΣ ΜΕΜΝΗΤΑΙ Ο ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ. Confer Theocrit. VII. 16. Ad quem locum reſpexit Scholiaſtes.

V. 70. Φάσω τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως
μευ
Σφύσδειν —

p. 22. MS. *Medic.* Σφύσδην. Recte. Sic ſolent Dores. Noſter XV. 26.

Ἕρπην ὥρα κ' εἴη —

Sunt autem σφύζειν et σφυγμὸς medicorum vocabula, et de *inflammatione* et *ſubſultatione partium* intelligenda. Heſych. Σφύζει. πηδᾷ, φλεγμαίνει, καίεται, στέλλεται ἡ φλέψ. Quem locum fruſtra ſollicitant viri eruditi. Alii ἄλλεται, alii πάλλεται ἡ φλέψ. Sed nihil mutandum. Nicander Alexiph. 192.

— περὶ δὲ ΦΛΕΒΕΣ ἔνδοθι γυίων
Ῥωμαλέαι ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ —

Ubi Schol. αἱ ἀρτηρίαι μεγάλως ΣΦΥΖΟΥΣΙΝ, ἢ περιεῤῥωμέναι ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ. Feſtive autem Cyclops ſe conqueſturum apud matrem eſſe ait *de dolore capitis et pedum;* quippe qui deambulando, curſitando, et Galateam ſuam perſequendo ita attritus ſit et defatigatus, ut neque pes neque caput officium ſuum ſatis facere quiret. Atque hac occaſione corrigendus inſignis locus Senecae, in quo enucleando operam ſuam atque oleum luſerunt viri eru-

ditiſſimi. Eſt autem in Epiſt. LIII. *Pedes dolent, articuli punctiunculas ſentiunt: adhuc diſſimulamus, et aut talum extorſiſſe nos dicimus, aut in exercitatione aliqua laboraſſe. Dubio et incipiente morbo, quaerimus nomen: qui ubi talaria coepit intendere, et utrosque pedes dextros fecit, neceſſe eſt podagram fateri.* Haec inepta ſunt et vitii manifeſta. Sed res facile inſtauranda eſt. MSS. nonnulli, *utrosque pedes deſtros fecit.* Legendum proculdubio: *Ubi talaria coepit intendere, et utrosque pedes DISTORTOS fecit, neceſſe eſt podagram fateri.* Seneca Epiſt. LXVII. *Neminem certe adhuc ſcio eo nomine votum ſolviſſe, quod flagellis caeſus eſſet, aut PODAGRA DISTORTUS, aut equuleo longior factus.* Suetonius in Galba. *PEDIBUS articulari morbo DISTORTISSIMIS.*

I D Y L L. XII.

V. 12. Δοιώ δή τινε τώδε —] „Vulgo τώδε exaratur. „Sed exarandum curavi τῶδε cum circumflexo. quod idem „eſt atque ὧδε." Reisk. Imperite admodum vir doctiſſimus. Eadem quoque chorda aberravit Cl. Erneſtus ad Homer. Odyſſ. Δ. 26.

Ξείνω δή τινε τώδε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, p. 23.
Ἄνδρε δύω —

Ad quem locum reſpexiſſe videtur Theocritus. Confer Ariſtoph. *Acharn.* 1068. et Suid. noſtrum V. Προσκλήσεις et V. Συγγνώμονα.

V. 13. — φαίη χ'ὠμυκλαΐσδων] SCHOL. Ἀμυκλαΐσδων, ὁ τῇ τῶν Ἀμυκλῶν χρώμενος διαλέκτῳ. ἀντὶ τοῦ τῶν Λακώνων. Scribe, τῇ τῶν ΑΜΥΚΛΑΙΩΝ.

V. 15. — ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.]

Ad hunc locum fruſtra fuerunt viri doctiſſimi, qui vitium quidem viderunt, medelam autem non viderunt. Sed res nullo negotio reſtituenda eſt. Reſcribendum omnino,

— ἦ ῥα ΠΟΤ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες —

Notus verſiculus:

ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Cujus meminit Ariſtophanes in *Plut.* 1003. Confer etiam Athenaeum, lib. XII. p. 523. Huc facit Theophylactus Epiſt. 18. p. 27. Τοσοῦτον γὰρ νῦν τῆς ἡμῶν αὐτῶν ὑστεροῦμεν δυνάμεως, καθ' ἣν ΠΟΤ' ΗΜΕΝ ΠΑΛΑΙ ΑΛΚΙΜΟΙ, ὅσον τότε τῆς τῶν ἀρχαίων ἀπελειπόμεθα ἕξεως. Atque ad hunc verſiculum proculdubio reſpexit Theocritus.

V. 21. Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσι —]

Interpres nugatur. Locus ita vertendus eſt: *Sed haec omnino in nutu et poteſtate deorum ſunt.* Quod et recte vidit Heinſius. Ita locutus eſt Apollonius *Argon.* III. 987.

— οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων, στονόεντος ΥΠΕΡΤΕΡΟΣ ΕΣΣΟΜ' ἀέθλου.

IDYLL. XIII.

p. 24. V. 15. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων —] Nihil muta. Metaphora a *jumentis.* quod et recte obſervavit Scholiaſtes. Notum proverbium: Ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν. de quo Suidas. Quare recte Interpres, *Unaque recte trahens. Idem cum eo trahens jugum.* Quod Helleniſmi rarioris eſt. Ariſtoph. *Ecclef.* 805.

— Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
Αὐτοῖσιν εἰσοίσει —

Ubi SCHOL. Αὐτοῖσι. σὺν αὐτοῖς. Reſpexit autem Theocritus, quod nemo vidit, ad Ariſtoph. *Pac.* 474.

ΕΥ οἶδε γ' ΕΙΛΚΟΝ οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Quod ex Syracuſano noſtro manifeſtum eſt.

V. 68. Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον]

Locus iſte, qui longe vexatiſſimus eſt, ita diſtinguendus videtur,

Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἤϊθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον.

Idem τῶν παρεόντων ἤϊθεοι et οἱ παρόντες ἤϊθεοι. Senſus eſt: *Hercules et Hylas aberant, et navigii nullam curam habuerunt: Qui vero aderant juvenes*, etc. Κουροτέρους ἑτάρων vocat Apollonius Rhod. I. 408.

— τοὺς δ' ἐρύσαντο
Κουρότεροι ἑτάρων —

Ubi SCHOL. οἱ τῶν ἑταίρων ΝΕΩΤΕΡΟΙ. Ceterum ad hunc locum nonnulla ſcripſimus in *Addendis*, quae neutiquam aſpernanda ſunt.

IDYLL. XIV.

V. 37. Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἴοισα
Θάλπε φίλον —]

Quae ad hunc locum non ita pridem adnotavimus non hic repetam, nec neceſſe eſt. Vocem autem Ὑποκόλπιος uſurpat Maecius in Epigram. apud Anthol. lib. VII. p. 622.

ΜΑΙΚΙΟΥ. p. 25.

Τί στυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί,
Σκύλματα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
Μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχονθ' ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ ΑΛΛΗΝ;
Εἰπὸν ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
Δακρύεις, σὺ φὴς δέ. μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
Ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

Uſurpat etiam Strato in Epigrammate apud Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 548. quod, quia exquiſitae venuſtatis eſt, hic integrum adſcribam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εὐτυχὲς, οὐ φθονέω, βιβλίδιον, ἦ ῥά σ' ἀναγνοὺς
Παῖς τις ἀναθλίβει πρὸς τὰ γένεια τιθείς.

Ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν
Εἰλήσει δροσερῶν, ὦ μακαριστότατον.
Πολλάκι φοιτήσεις ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ, ἢ παρὰ δίφρους
Βληθὲν, τολμήσεις κεῖνα θίγειν ἀφόβως.
Πολλὰ δ' ἐν ἠρεμίῃ προλαλήσεις. ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν
Χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερόν τι λάλει.

Ubi notandum illud, παρὰ δίφρους βληθέν. quomodo locutus eſt Sophocles ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ apud Schol. ad Pindar. p. 449.

Σὺ δ' ΕΝ ΘΡΟΝΟΙΣΙ γραμμάτων πτυχὰς ἔχων
Ἀπόνειμον —

Ita ſcribendus iſte locus. de quo nos in *Addendis* ad Theocrit. XVIII. 48. Vulgo inepte legitur, ἐν θρήνοισι. Notandum etiam verbum Προλαλεῖν. quod rarum. Προλαλεῖν eſt *garrire*. Cui opponitur Πυκνότερον λαλεῖν. hinc lux et acumen Epigrammatis. Atque hinc Πρόλαλος. Suidas: Πρόλαλος. ὁ προαλὴς ὢν τῷ λέγειν. Καὶ τοῦτον κατεσίγασαν τἠνάλλως ΠΡΟΛΑΛΟΝ τε καὶ ἰταμὸν ὄντα. Quod fragmentum ex Aeliano depromptum eſt. Confer Suid. V. Γοργών. qui ex hoc loco emendandus eſt. Quod Kuſterum fugiſſe miror. Vox occurrit etiam apud Maneth. *Apotel.* V. 337.

Εὔκνιστον, ΠΡΟΛΑΛΟΝ —

p. 26. Ubi notanda vox Εὔκνιστος quae in rariſſimis eſt. Idem autem Ὑποκόλπιος et ἐν τῷ κόλπῳ. quomodo locutus eſt D. Joannes XIII. 23. Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ΕΝ ΤΩι ΚΟΛΠΩι τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς. *In gremio* vocat Juvenal. II. 120.

— ingens
Coena ſedet, GREMIO jacuit nova nupta mariti.

Quod perinde eſt. Sed de toto hoc commercio, quod antiquiſſimum eſt, et neutiquam indecorum, conſulendus omnino vir illuſtriſſimus, et cui ſexcenti *Hebraeculi* non ſunt pares, eruditiſſimus POTTERUS in *Archaeol. Graec.* Lib. IV. cap. 20. Quod in primis notabit *homo male ſe-*

dulus, et qui nec me nec mea ſatis intellexit. — Sed parco homini, qui nemini pepercit.

V. 70. — *ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν*] MS. optimus *Mediceus*, *ἆς γόνυ χλωρόν*. Recte. Idem *ἆς* et *ἕως*. Heſych. Ἆς, *ἕως*, *μέχρις οὗ*. Confer nos in *Addendis* ad XXIX. 20. ubi hanc voculam Theocrito reſtituimus. Huc facit Scholiaſtes, Ἀντὶ τοῦ ΕΩΣ *ἀκμάζομεν*. Item Gloſſae *Laurent*. Ποιεῖν τι δεῖ, ΕΩΣ τὸ γόνυ *χλωρόν*. Reſpexit etiam Horatius *Epod.* XIII. 4.

> — *Rapiamus, amice,*
> *Occaſionem de die; DUMQUE VIRENT GENUA,*
> *Et decet, obducta ſolvatur fronte ſenectus.*

IDYLL. XV.

> V. 15. Ἀπφῦς *μὲν τῆνος πρώαν* (*λέγομες πρώαν θὴν*
> *Πάντα*) *νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων*
> Ἦνθε *φέρων ἅλας ἄμμιν* —]

Libri *Vaticani*,

> — *λέγομες δὲ πρώαν θὴν*
> *Πάντα* —

Recte et numeroſe. Idem *πάντα* et *κατὰ πάντα*. Vox autem *πρώην* nunc *ſtrictiori* nunc *laxiori* ſenſu uſurpatur. (Vid. cl. Gataker. ad M. Antonin. X. 7. *Ex Ind.*) Hinc feſtive Praxinoa, *λέγομες δὲ πρώαν πάντα*. *We uſe the word πρώην upon all occaſions.* Quod vernile et mulie- p. 27.
bris *ἀδολεσχίας* eſt. Syllaba autem prima *τῦ πρώαν*, quod librariis fraudi fuit, nunc brevis, nunc longa eſt. Noſter V. 4.

> Τόν *μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν.*

Poteris etiam ſcribere,

> — *λέγομες τὰ πρώαν θὴν*
> *Πάντα* —

Sed illud, opinor, verius. Ceterum corrigendus hac oc-

casione Nestorius in Epistola apud Evagrium *Eccles. Hist.* I. 7. Ὀάσεως τῆς Ἴβεως ἐκ πολλῶν ΠΡΩΗΝ ἀφανισθείσης, τοῦ τῶν Νομάδων πλήθους ἐπ' αὐτὴν ἀναδραμόντος. Ubi verba, ἐκ πολλῶν πρώην, expedire non potuit doctissimus Valesius. Sed locus manifesto corruptus est, atque ita rescribendus, Ὀάσεως τῆς Ἴβεως ΕΚ ΠΟΛΕΜΙΩΝ πρώην ἀφανισθείσης. *Cum urbs Oasis ab hostibus non ita pridem diruta esset.* Quam emendationem nostram sequentia confirmant. Ceterum notanda illa Praxinoae, νίτρον καὶ φῦκος. Quae in muliebri supellectili scilicet, et ad formam commendandam faciebant. de quo Aristophanes in *Thesmophoriazusis secundis* et viri docti ad Polluc. VII. 95. Locus autem ubi *nitrum* venum daretur, Νίτρον dicebatur. Hesych. Τὰκ τοῦ νίτρου. τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ ΤΟ ΝΙΤΡΟΝ πωλεῖσθαι. Ita scribendus iste locus. quod et viderat magnus Salmasius. Sic solebant scilicet Graeci. de quo Cl. Taylorus in *Lysiacis* et doctissimus Piersonus ad *Moerin.* Atque hinc intelligendus Strato in Epigrammate, cujus mentem minus perspectam habuerunt viri eruditi.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κορύμβους
 Ἀντιπαρερχόμενος τὰ στεφανοπλόκια.
Οὐδ' ἄτρωτα παρῆλθον, ἐπιστὰς δ' ἤσυχος αὐτῷ
 Φημὶ, πόσου πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ στέφανον;
Μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθραίνετο, καὶ κατακύψας
 Φησὶ, μακρὰν χώρει, μή σε πατὴρ ἐσίδῃ.
Ὠνοῦμαι προφάσει στεφάνους, καὶ οἴκαδ' ἀπελθὼν
 Ἐστεφάνωσα θεοὺς Κεῖνον ἐπευξάμενος.

p. 28. Ubi τὰ στεφανοπλόκια est *forum ubi corollae vendebantur. the flower-market.* ut τὰ Λάχανα *locus ubi olera venum exponebantur. the herb-market.* Diphilus Comicus apud Athenaeum lib. VI. p. 228.

Συνῆκας ἡμῶν ΕΙΣ ΤΑ ΛΑΧΑΝΑ τὴν πόλιν.

Quem locum non intellexerunt Interpretes. Atque hinc explicandus insignis locus Lycurg. *cont. Leocrat.* p. 232. Edit. Taylor. Φρυνίχου γὰρ ἀποσφαγέντος νύκτωρ παρὰ τὴν

κρήνην τὴν ἐν τοῖς Οἰσυΐοις ὑπὸ Ἀπολλοδώρου καὶ Θρασυβούλου. Ubi inepte Interpres, *Phrynicho enim noctu jugulato apud fontem in Saliceto ab Apollodoro et Thrasybulo.* Τὰ οἰσύϊα est *forum vimineum*, sive *locus ubi vasa viminea venum exponebantur.* Idem οἰσυΐοις et οἰσυΐνοις, ut ἰτείοις et ἰτείνοις. Dicitur autem ἐν τοῖς οἰσυΐοις, *in foro vimineo. in the basket market.* ut ἐν τοῖς ἰχθύσι, *in foro piscario. in the fish - market.* de quo viri docti ad Aristophanis *Vespas* et Theophrasti *Characteres.* Atque hinc conciliandus Plutarchus, qui in *foro* Phrynichum interfectum esse ait. Plutarch. *in Alcibiade.* Ὕστερον μέντοι τὸν Φρύνιχον ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἕρμωνος ΕΝ ΑΓΟΡΑι πατάξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος, τὸν δὲ Ἕρμωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ συστάντας ἐστεφάνωσαν. *Postea tamen Phrynichum quum unus excubitorum Hermon pugione IN FORO percussisset et interemisset, Athenienses, causa cognita, Phrynichum proditionis mortuum damnavere; Hermonem autem ejusque consortes donaverunt coronis.*

V. 98. — — Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.] Σπέρχις est nomen *ialemi* sive *carminis lugubris*, quod cantitari solebat in honorem *Sperchidos;* de quo nos in Epistola ad Cl. Warton. Sic *Harmodius*, *Admetus*, *Telamo.* nomina scoliorum, quae istorum hominum laudes continebant. de quibus Athenaeus et Scholiastes ad Aristophanis *Vespas* et *Acharnenses.* Theopompus comicus apud Athenaeum I. p. 23.

— μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν
Κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ,
ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη.

Ita scribendus iste locus, quem minus intellexisse videntur Interpretes. Hujus scolii meminit et Aristophanes in Lysist. 1239. ubi consulendus Scholiastes. Ἁρμοδίου autem *cantilenae*, ut alios taceam, mentionem facit Antiphanes comicus apud Athenaeum, lib. XV. p. 695.

p. 29. Ἁρμόδιος ἐκαλεῖτο, παιὰν ᾔδετο,
Μεγάλην Διὸς σωτῆρος ἄκατον ἦρέ τις.

Primus verſiculus, quod nemo vidit, uno pede claudicat, atque ita ſuſtentandus eſt,

Ἁρμόδιος ἐπεκαλεῖτο —

Suid. Παιανίσαι, τὸν παιᾶνα ΕΠΙΚΑΛΕΙΣΘΑΙ. quod haud abſimile eſt. Cantilenam autem iſtam, A BOTTLE SONG, in Harmodium conſcripſit Calliſtratus, quem ideo *poetam ingenioſum* et *valde bonum civem* vocat Cl. Louthius in Praelectionibus ſuis; qui et ſcolium integrum vel dedit vel peſſundedit. Sed de hoc plura alibi. Atque hinc explicandus Euripides in *Iphig. Aul.* 1467.

Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεανίδες,
Παιᾶνα τῇ 'μῇ συμφορᾷ, ΔΙΟΣ ΚΟΡΗΝ
ΑΡΤΕΜΙΝ — —

Ubi per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendus *hymnus*, ſive *paean* in Dianam, qui ab iſtis verbis inchoabat. Huc reſpexit poeta infra v. 1521.

Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
Κλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν.

Ceterum quoniam de Euripidis *Iphigenia* hic ſermo eſt, quam utramque fabulam nuperrime expolivit Cl. Marklandus, operae pretium fuerit unum atque alterum locum, qui adhuc in mendo cubant, hic ſubjicere, ut meliores et integriores legantur. Eurip. *Iphig. Aul.* 77.

— Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθος Ἀργείων ἔχει)
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
Χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
Ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βούσταθμ', ἔκδημον λαβὼν
Μενέλαον. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόρῳ
Ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.

Locus elegantiſſimus. Notandum verbum Οἰστρεῖν, quod ἐρωτικὸν eſt. Theocritus VI, 27. de Galatea.

— — ἐκ

— — ἐκ δὲ θαλάσσας p. 30.

ΟΙΣΤΡΕΙ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.

Sed locus Euripidis corruptus est. Alii libri, οἰστρήσας μόνος. alii, οἰστρήσας μόρῳ. quod et dedit Marklandus. Sed neutra lectio satisfacit. Scribendum proculdubio,

— ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας ΠΟΘΩι.

Ille vero amore et desiderio conjugis percitus Graeciam peragrabat. Aelian. Var. Hist. IX. 39. Κατεφίλει γοῦν τὸν ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεὶς καὶ ΟΙΣΤΡΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ, παρελθὼν εἰς τὴν βουλὴν καὶ λιτανεύσας, ἕτοιμος ἦν πλείστων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πρίασθαι. Vim verbi egregie expressit Virgil. *Aen.* IV. 68.

Uritur infelix Dido, totaque vagatur
Urbe furens — —

Hoc primum. Euripides *Iphig. Taur.* 456.

Ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις
Συνερεισθέντες χωροῦσι, νέον
Πρόσφαγμα θεᾶς —

Scribendum, θεᾷ. *a fresh offering to the goddess.* Sic noster supra v. 243.

ΘΕΑι φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι —

Idem v. 595.

Οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
ΘΕΑι γενέσθω θῦμα —

Nostrae autem emendationi obstare videtur quod legitur infra, v. 774.

Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ σύναιμε, πρὶν θανεῖν
Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς
Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω.

Sed nihil minus. Locus enim inquinatus est, atque ita levi digito restituendus:

— καὶ μετάστησον θέας
Σφαγίων —

p. 31. Aliud est θεὰ, aliud θέα. Graeca ita vertenda sunt: *Deduc me ad Argos, frater, priusquam moriar, et amove me AB ASPECTU harum victimarum.* Nos Angli; *I can't bear the SIGHT of such things.* Nihil verius aut elegantius hac lectione. Atque haec hactenus.

V. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω] Distinguebam,

Πορφύρεοι δὲ τάπητες, ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.

Quod nondum displicet. Sunt autem quibus per ἄνω intelligendum videtur *Superior pars lecti*, sive, *stratum superius.* Eubulus apud Athenaeum, Lib. XII. p. 553.

Οὐκοῦν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνὶ,
ΚΑΤΩ μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων
Ἐρίων, ΑΝΩΘΕΝ δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα.

Nostram autem distinctionem, quae minime vituperanda est, stabilire videtur Clemens Alexand. *Paedag.* II. 9. Χλαίνας τ' ΕΦΥΠΕΡΘΕΝ οὔλας, καὶ τὰς ΥΠΝΟΥ ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑΣ εὐνάς. Ad Theocritum respexisse videtur Clemens.

V. 146. — ὡς γλυκύφωνος]

Cod. *Vaticanus*, ὡς γλυκυφωνεῖ. Omnino recte. Quare locus ita legendus et distinguendus est:

— τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία, ὅσσα ΙΣΑΤΙ· πανολβία, ὡς ΓΛΥΚΥΦΩΝΕΙ.

Vides Antitheton, quod elegans in primis et venustum est. Ceterum verbum ἴσατι sive ἴσαντι usurpat Theocritus supra. Usurpat et Epicharmus apud Athenaeum, Lib. III. p. 91. cujus Trochaici ita scribendi sunt,

Καρκίνοι θ' ἵκοντ' ἐχῖνοί θ', οἳ καθ' ἁλμύραν ἅλα
Νεῖν μὲν οὐκ ΙΣΑΝΤΙ, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι.

IDYLL. XVI.

Ver. 30. Ὄφρα κε κεὶν ἀΐδαο κεκρυμμένος —] Scribendum,

Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος —

Homer. Odyſſ. Λ. 210.

Ὄφρα ΚΑΙ ΕΙΝ ΑΙΔΑΟ φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε p. 32.
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

Ad Homerum ſaepius reſpexit Theocritus.

V. 34. Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται.]

Hunc locum non intellexit Interpres, qui ita vertit, *Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri.* Aliud eſt μετρεῖν, aliud μετρεῖσθαι. Heſiod. *Oper.* 349.

Εὖ μὲν ΜΕΤΡΕΙΣΘΑΙ παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

Μέτρημα λαμβάνειν vocat Polybius apud Suid. V. ἐφ' ᾧ. Quare locus Theocriti ita vertendus eſt: *Multi Peneſtae in Antiochi domo et regis Aleuae demenſum ſuum*, ſive, *Menſtruum cibum accipiebant.* De Theſſalorum *Peneſtis* Schol. ad Ariſtoph. *Veſp.* 1263. Suidas, Harpocratio, Etymologus, Photius in Lex. MS. alii multi. Confer et doctiſſimum Valckenar. ad Ammonium, p. 192. Adpoſite noſter Scholiaſtes: Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων ΠΕΝΕΣΤΑΣ καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτας. Locus Theopompi, ad quem reſpexit Scholiaſtes, extat apud Athenaeum, Lib. VI. p. 265. quem hic integrum adſcribam: Χῖοι πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων μετὰ Θετταλοὺς καὶ Λακεδαιμονίους ἐχρήσαντο δούλοις, τὴν μέντοι κτῆσιν αὐτῶν οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκείνοις. Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ καὶ Θετταλοὶ φανήσονται κατασκευασάμενοι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων, τῶν οἰκούντων πρότερον τὴν χώραν, ἣν ἐκεῖνοι νῦν ἔχουσιν, οἱ μὲν Ἀχαιῶν, Θετταλοὶ δὲ Περραιβῶν καὶ Μαγνήτων. καὶ προσηγόρευσαν τοὺς καταδουλωθέντας, οἱ μὲν Εἵλωτας, οἱ δὲ Πενέστας. Χῖοι δὲ βαρβάρους κέκτηνται τοὺς οἰκέτας, καὶ τιμὴν αὐτῶν καταβάλλοντες.

'Ο μὲν οὖν Θεόπομπος ταῦθ' ἱστόρησεν. Qui locus insignis est. Ceterum vocem Πενέστης usurpat etiam Theopompus Comicus apud Athenaeum, Lib VI. p. 264. cujus verba sunt: Θετταλῶν δὲ λεγόντων Πενέστας τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότας, Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἀποχρησάμενος τῇ φωνῇ φησι,

— — Δεσπότου πενέστου ῥυσσὰ βουλευτήρια.

Ita disponendus videtur iste locus, quem minus perspectum habuerunt eruditissimi Interpretes. 'Ρυσσὰ βουλευτήρια sunt *corrugata conciliabula*, sive *seniorum concilia.* Nam βȣλεύειν non *juvenum*, sed *seniorum* est. hinc eleganter poeta

p. 33. — ῥυσσὰ βουλευτήρια.

Atque hac occasione corrigendus Timocreon apud Hephaest. περὶ μέτρων, p. 2.

῟Ωι συμβουλεύειν, Χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

Ita scribendus iste versiculus, qui valde exercitos habuit viros eruditos. Dicitur autem Χὲρς, ut ἄρς, μάκαρς, et si quae alia ejusdem farinae vocabula. Quare Timocreontis versiculus ita demum vertendus est: *Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet.* Quod de *seniore* aliquo intelligendum videtur. Sed haec obiter.

V. 102. — — τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν 'Αρέθοισαν
῾Υμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν ῾Ιέρωνα.]

Haec male interpuncta sunt. Distingue,

— — Σικελὴν 'Αρέθοισαν
῾Υμνεῖν, σὺν λαοῖσι καὶ αἰχμητὰν ῾Ιέρωνα.

Et bellicosum Hieronem cum populo suo. Noster supra,

῎Ηδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
'Εν δ' αὐτοῖς ῾Ιέρων — —

IDYLL. XVII.

V. 43. 'Αστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεὶ,
῾Ρηΐδιαι δὲ γοναὶ —

Nihil muta. Mulier quae nec filios, nec virum ſuum amat, alienum ſemper expetit, et nunc in hoc, nunc in illo peccat ſcilicet. de locutione ipſa confer nos ad Suid. V. Λάπτειν. Quod ſequitur,

Ῥήϊδιαι δὲ γοναὶ —

Ita vertendum eſt: *Liberi autem facile ſuppetunt, ſed liberi patrem ſuum non referentes.* Qui veriſſimus ſenſus. Huc non nihil facit Homerus Il. Ω. 538.

Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
ΠΑΙΔΩΝ ἐν μεγάροισι ΓΟΝΗ γένετο κρειόντων.

V. 70. Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων] Libri nonnulli, Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν. Recte. *Tantum colas montem Triopis, quantum Apollo Rhenaeam.* Ceterum corrigendae hic *Gloſſae Laurent.* Ῥήνα, νῆσος μικρὰ πόλλων δόλου. Scribe, Ῥήναια, νῆσος μικρὰ οὐ πόῤῥω Δήλου. ſive potius, πλησίον Δήλȣ. Suidas: Ῥήναια, νῆσος πλήσιον Δήλου. Steph. Byzant. Ῥήνη, νῆσος μικρὰ πλησίον Δήλου. Dicebatur autem Ῥήνη, Ῥήναια et Ῥήνεια. de quo Cl. Dorvill. *Miſcell.* Obſervat. VII. p. 108. p. 34.

V. 94. — πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι —]

Haec fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Heſych. ΣΕΣΑΧΘΑΙ, ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. ΣΑΓΗ γὰρ ἡ καθόπλισις. Quae verba notanda.

V. 120. — τὰ δὲ μυρία τῆνα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο πόλιν κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾶ κέκρυπται —]

Scribendum,

Ἀέρι ΠΑΝΤΑ κέκρυπται —

Quod et vidit Reiskius. Callimachus in Epigrammate.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ἄπνοα ΠΑΝΤ' ἐγένοντο —

Quod haud diſſimile eſt.

IDYLL. XVIII.

V. 29. Πιείρῃ μεγάλῃ. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ.] Libri MSS. Κόσμος ἀρούρᾳ. Recte. Quin et Edit. Florentina, μεγάλα. Locus ita conſtituendus videtur,

Πιείρᾳ μεγάλᾳ θ' ἅτ' ἀνέδραμε ΚΟΣΜΟΣ ἀρούρᾳ
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος —
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι ΚΟΣΜΟΣ.

Ut agro Cypreſſus, ſic Lacedaemoni Helena decori et ornamento eſt. Recte πιείρᾳ μεγάλᾳ τ' ἀρέρᾳ. Quae ad Lacedaemona referenda ſunt. Reſpexit autem poeta ad Homer. Il. Σ. 541.

— Πίειραν ἄρουραν
Εὐρεῖαν —

Nihil verius hac emendatione. Notandum autem verbum Ἀνέδραμε. quod Homereum et ſignificantiſſimum eſt. Homer. Il. Σ. 56.

— ὁ δ' ΑΝΕΔΡΑΜΕΝ ἔρνεϊ ἶσος.

p. 35. Hinc Ἀναδρομή. Heſych. Ἀναδρομαὶ, αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν. Ὑψιπύλῃ. Vocem Ἀναδρομαὶ fruſtra quaerunt viri doctiſſimi in Euripidis *Supplicibus*, ubi nulla eſt. Extabat autem, ni fallor, in Euripidis *Hypſipyla.* quae fabula cum multis aliis hodie deſideratur. Quare delendum illud Ἱκέτισιν, et legendum Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Quae vox eſt alterius emendatio.

V. 41. Πολλά τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι —] Libri Vaticani,

Πολλά ΤΕΟΥΣ Ἑλένα —

Recte. Confer nos ad XI. 25.

IDYLL. XX.

V. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε —]
Nihil muta. Vox νίκη ſemper primam producit. Hinc Εὐνίκη, Βερενίκη, ceteraque ejusdem notae vocabula. Noſter XIII. 45.

Εὐνῖκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νύχεια.

Hesiod. *Theog.* 247.

Πασιθέη τ' Ἐρατώ τε καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς.

Scribe, Εὐνίκη. Ceterum hoc poematium Theocrito falso attribui videtur. de quo nos supra ad VII. 19.

V. 26. — ἐκ στομάτων δὲ
"Ἐῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρω.]

Libri veteres, ἢ μέλι κήρω. Recte. Moschus in Epitaphio Bionis 33.

Μάλων οὐκ ΕΡΡΕΥΣΕ καλὸν γλάγος, οὐ ΜΕΛΙ σίμβλων.
Κάτθανεν ἐν ΚΗΡΩι λυπεύμενον —

Ad Theocritum proculdubio respexit Moschus. Atque haec scripseram, et vere quidem scripseram. Non deerunt autem fortasse, qui μελίκηρον idem esse putent ac κηρόμελι. de quo Schol. ad V. 127. cum quibus non contendam. Atque hinc Μελικῆρες sive Μελικηρίδες, quarum meminit Pherecrates in *Automolis* apud Athenaeum, lib. XIV. p. 648.

"Ωσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν
Ἐκ τοῦ στόματος ΜΕΛΙΚΗΡΑΣ.

Ita scribendus iste locus, quem non intellexerunt Interpretes. Τῶν αἰγιδίων ὄζειν est *hircum olere.* de quo viri docti ad Horatium. Atque hinc restituendus elegantissimus locus Ciceronis, et quem minime perspectum habuerunt eruditissimi editores. Est autem in *Dialog. de Orator.* II. 61. *Quid hoc Naevio ignavius? severe Scipio. At in male olentem, Video me a te non conveniri sed circumveniri, subridicule Philippus: At utrumque genus continet verbi ad literam immutati similitudo.* Philippi jocus nec ridiculus nec subridiculus est. Libri scripti exhibent, *Video me a te circumveniri.* Noli dubitare quin Cicero scripserit, *Video me a te non circum, sed HIRCUMVENIRI.* Qui subridiculus jocus in hominem male olentem, ex unius literae immutatione captatus. Nihil verius aut facetius. Haud aliter lusit Aristophanes in *Acharn.* 850.

p. 36.

Οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων
Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
Πατρὸς ΤΡΑΓΑΣΑΙΟΥ.

V. 31. Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι, τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν.] Haec multum torquent viri eruditi, fed nihil proficiunt. Emendatio autem in proclivi eft. Repone,

Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντ', ἁ δ' ἀστυκὰ οὔ μ' ἐφίλασεν.

ἁ δ' ἀστυκὰ, *haec ex urbe puella.* Nihil verius hac emendatione.

IDYLL. XXI.

V. 13. Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ Κύνα —] Nihil muto. Ariftoph. *Vefp.* 897.

Ποῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς ΚΥΩΝ;
Κ. Αὖ αὖ. Β. Πάρεστιν ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης
Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ.

Ita fcribendus ifte locus, qui vulgo in metrum peccat. Eft autem διαλείχειν τὰς χύτρας, *ollas* five *patinas lingere. to lick the difhes.* quod *canum* eft. Quare recte, opinor, Theocritus, ἐ χύτραν ἐ κύνα. *Neither dog nor difh.* Quae veriffima et feftiviffima lectio.

V. 18. Θλιβομέναν καλύβαν —] Quid fit Θλιβομένη καλύβη, nefcierunt Interpretes. Eft autem *cafa angufta.* Sic πόλις θλιβομένη *urbs angufta.* de quo Pollux IX. 23.
B. 37. Πνιγηρὰν καλύβην vocat Thucydides et Arrianus. Quod perinde eft. Locus autem Arriani, qui peropportunus eft, hic adfcribi meretur. Eft autem in *Expedit. Alexand.* VI. 23. Οὗτος ἐπανελθὼν ἀπήγγειλεν ΑΛΙΕΑΣ τινὰς καταλαβεῖν ἀπὸ (for. ἐπὶ) τοῦ αἰγιαλοῦ ΕΝ ΚΑΛΥΒΑΙΣ ΠΝΙΓΗΡΑΙΣ.

V. 40. Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' — —

Hunc locum perperam follicitavit Pierfonus. Δειπνεῖν ἐν

ὥρᾳ est *tempestive coenare.* Nos Angli, *to sup in season.* Polybius XVI. 21. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ΕΝ ΩΡΑι παραγγείλας ΔΕΙΠΝΟΠΟΙΕΙΣΘΑΙ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐξῆγε τὴν δύναμιν ἐκ τῆς Τεγέας. Quae verba notanda. Ceterum huc egregie facit Artemidorus *Oneirocrit.* I. 8. Μηδὲν διαφέρειν νομίζοντας εἰς πρόγνωσιν τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας, μήτε τὴν δείλην ἑσπέραν τῆς δείλης πρωΐας, ἐὰν ΣΥΜΜΕΤΡΩΣ ΕΧΩΝ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ καθεύδῃ τις, ἐπεὶ ΑΙ ΓΕ ΑΜΕΤΡΟΙ ΤΡΟΦΑΙ οὐδὲ πρὸς αὐτῇ τῇ ἕῳ παρέχουσιν ἰδεῖν τὸ ἀληθές.

IDYLL. XXII.

Ver. 9. Ἄστρα βιαζόμεναι —]

Ineptit hic interpres. Ἄστρα βιάζεσθαι est *navigare invitis astris.* Quod et recte vidit S. Amandus. Vidit et cl. Hoelzlinus ad Apollonium Rhodium. De eo nos pluribus, deo volente, ad Longinum.

V. 44. Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε.] Alii ἐνήμενος, alii ἐνημμένος. Glossae *Laurentianae* a cl. Wartono publicatae: Ἐνημμένος, ἐνδεδυμένος, ὡπλισμένος. ἀπὸ τοῦ ἐνάπτομαι. Καὶ ἀριθφ. διφθέραν ἐνημμένος. Quae corrupta nonnihil sunt. Emendabat cl. Salvinus, καὶ ἀγροίκην διφθέραν. Sed legendum sine controversia, καὶ Ἀριστοφάνης, διφθέραν ἐνημμένος. Ita locutus est Comicus in *Nub.* 72.

Ὥσπερ ὁ πατήρ σου ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ.

Idem in *Eccles.* 80.

Τὴν τοῦ πανόπτου ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ.

Ad locum alterutrum respexit Glossator.

V. 85. Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες —] Homer. Iliad. Π. 358.

Αἴας δ' ὁ ΜΕΓΑΣ αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ΙΔΡΕΙΗι πολέμοιο
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, p. 38.
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

In quem locum oculos intendiſſe videtur Theocritus. Ceterum, dum hoc agimus, emendandus Gloſſator. *Laurent.* Ἰδρίῃ, ἐμπειρίᾳ καὶ τύχῃ. Corrigebat cl. Salvinus, καὶ ψυχῇ. Sed vera lectio eſt, ἐμπειρίᾳ καὶ τέχνῃ. Verba τύχη et τέχνη non raro confunduntur.

I D Y L L. XXIII.

V. 7. Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον —] Quae ad hunc locum nuperrime ſcripſerunt viri doctiſſimi, longe ineptiſſima ſunt et ἀπροσδιόνυσα. Recte Interpres, *Neque ullum flammae ſolatium.* οἱ πυρσοὶ ſunt *amoris ignes.* Τὴν φλόγα τῆς Κυθερείας vocat infra Theocritus. Optime *Gloſſae Laurent.* Πυρσῶν, ἐρώτων.

Hinc πυρσοὶ ἄρσενες apud Stratonem in Epigrammate; quod, quia nondum editum eſt, hic, pace noſtrorum Monachorum, luce publica donabo.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλά με ΠΥΡΣΟΙ
  Ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακιῇ.
Πλειότερον τόδε θάλπος. ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
  Θηλυτέρης, τόσσῳ χ' ὡ πόθος ὀξύτερος.

Huc facit etiam Paulus Silentiarius in Epigrammate apud cl. Reiskium in *Miſcell. Lipſienſ.* Vol. IX. p. 690. quod hic adponere libet, ut emendatius legatur, nam quod vulgo legitur mendoſiſſimum eſt.

Π Α Υ Λ Ο Υ.

Ὄμμα πολυπτοίητον ὑποκλέπτουσα τεκούσης
  Συζυγίην μήλων δῶκεν ἐμοὶ ῥοδέων
Θηλυτέρη χαρίεσσα. μάγον τινὰ ΠΥΡΣΟΝ ΕΡΩΤΩΝ
  Λαθριδίως μήλοις μίξεν ἐρευθομένοις.
Εἰμὶ γὰρ ὁ τλήμων φλογὶ σύμπλοκος. ἀντὶ δὲ μαζῶν,
  Ὦ πόποι, ἀπρήκτοις μῆλα φέρω παλάμαις.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma ex Cod. MS. Reſpexit autem Paulus ad Muſaeum de Leandro, v. 90.

— *ἀέξετο* ΠΥΡΣΟΣ ΕΡΩΤΩΝ.

V. 12. — *εἶχεν ἀνάγκαν*] p. 39.

Haec de *puero* accipienda ſunt, qui ita ira atque odio discruciabatur, ut ſui compos non eſſet. Quicquid autem aegre patimur et eſſugere non poſſumus, *ἀνάγκην* vocant Graeci. Diodor. Sic. III. 13. *Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἔργοις, μέχρις ἂν κακουχούμενοι τελευτήσωσιν* ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙΣ. ad quem locum conſulendus cl. Weſſelingius. Hinc *κακαὶ ἀνάγκαι.* Theocrito XVI. 85.

Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.

Quem locum fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Ceterum ad Theocritum noſtrum reſpexit, ut ſolet, Nonnus *Dionyſ.* XXV. p. 882.

— *σὺ δ' ὕστατος ὑψόθι γαίης*
Αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι μετάρσιον ΕΙΧΕΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

IDYLL. XXIV.

V. 60. *Ξηρὸν ὑπαὶ δείους* —]

Nihil muta. Eſt phraſis Homerea. Ita enim locutus eſt Homerus Il. K. 376.

Χλωρὸς ΥΠΑΙ ΔΕΙΟΥΣ.

Quod perinde eſt. Confer cl. Kuſter. ad Ariſtoph. Theſmoph. 853.

IDYLL. XXV.

V. 9. *Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος*]

MSS. *Vat.* et *Benedict.*

Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται —

Quod egregium et cl. Editori non praetermiſſum. Deinde recte, *ἀμφ' Ἐλισοῦντος. ex utraque parte Eliſuntis. on each ſide of the river.* Interpretes minus intellexerunt.

De fluvio autem *Elisunte* sive *Elissonte* consulendus doctissimus Hemsterhusius ad Aristophanis Plutum.

V. 82. — ἐδήρισεν περὶ τιμῆς.]

Vitium in metro est. nam verbum ἐδήρισεν penultimam habet brevem. Quare scribendum, ἐδήριζεν, sive potius, ἐδήρισσεν. Noster supra XXII. 70.

— ἐφ' ᾧ ΔΗΡΙΣΣΟΜΕΘ' ἄμφω.

Homer. *Odyss*. Θ. 76.

Ὥς ποτε ΔΗΡΙΣΣΑΝΤΟ —

p. 40. V. 103. — παρχσταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων] Lego, παραστάδος ἐγγύς. *prope januam*. Hesych. Φλιᾶς, τῆς θύρας ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΣ. Confer cl. Valckenar. ad Eurip. *Phoeniss*. p. 154. ubi de hac voce agit.

V. 105. Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιάροιο, πέπληντο δὲ πάγχυ, γάλακτος.]

Hunc locum alii aliter interpungunt. Lego et distinguo ad fidem optimorum MSS.

Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιάροιο ΜΕΜΑΟΤΑ πάγχυ γάλακτος.

Quae simplicissima et elegantissima lectio. Homer. Il. Σ. 156.

— ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι ΜΕΜΑΩΣ —

Deinde legitur,

— ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.

quae perperam sollicitarunt viri eruditi. Verbum τρέφειν in *caseo conficiendo* est usitatissimum. Homer. Il. E. 902.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα ΠΕΡΙΤΡΕΦΕΤΑΙ κυκόωντι.

Ubi recte Schol. Περιτρέφεται, περιπήγνυται. ὅθεν καὶ ἡ ΤΡΟΦΑΛΙΣ. Ita scribendus iste locus. Confer Suid. v. Τρέφεσθαι et viros doctos ad Moerin v. Τροφαλίς.

V. 160. Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα]
Scribendum,

— ἕθεν μετόπισθεν ΙΟΝΤΑ.

Recte Interpres, *poſt ſe incedentem.* Idem autem Αὐγείεω et Αὐγείαο. Etymolog. MS. Reg. v. Πηληϊάδεω, a cl. Ruhnkenio laudatus ad Callimachum p. 578. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν ἑνικῶν οἱ ποιηταὶ οὐ προσφέρονται εἰς ου, ἀλλὰ ἢ διὰ τοῦ εω Ἰωνικῶς ὡς Πηλείδεω, ἢ διὰ τοῦ αο Δωρικῶς ὡς Ὀρέσταο. Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἕπεται Ἀτρείδαο. Multa hic peccata eſſe video. Primum legendum, ΤΑΣ ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν ΓΕΝΙΚΑΣ οἱ ποιηταὶ οὐ ΠΡΟΦΕΡΟΥΣΙΝ εἰς ου. Confer Etymol. Magn. v. Ἀσίω, ubi haec totidem verbis leguntur. Verſus autem hexameter depromptus eſt ex Homer. *Odyſſ.* A. 40. atque ita ſcribendus eſt: p. 41.

Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ΕΣΣΕΤΑΙ Ἀτρείδαο.

IDYLL. XXVII.

V. 42. — ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.] Reſpexit poeta ad Homer. *Il.* A. 114.

— καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα
Κουριδίης ἀλόχου· ΕΠΕΙ ΟΥ ΕΘΕΝ ΕΣΤΙ ΧΕΡΕΙΩΝ.

Sic ſolet Theocritus. Ceterum huc facit Apollonius Dyscolus in *Excerptis.* p. 425. Ἡ ἕθεν ὀρθοτονεῖται μὲν ὡς ἐπὶ τοῦ·

— ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,

ἐγκλίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ·

— ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων.

Confer Heſych. V. Ἕθεν et Etymol. V. Ἀπὸ ἕθεν. qui cum Apollonio faciunt. Ceterum prius hemiſtichium ab Apollonio laudatum exſtat apud Homer. *Il.* M. 205. ubi ita legitur,

— ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε.

V. 54. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας —] Legendum monuimus, ἀπέσχασας. cujus conjecturae non-

dum poenitet. Vulgatam autem lectionem, ne quid diſſimulem, tueri quodammodo videtur Etymologus V. Ἀφάρωτος. Καὶ φάρσος ΤΟ ΑΠΟΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΣΘΗΤΟΣ. Quod notandum. Virgil. *Aeneid.* V. 685.

— *humeris abſcindere veſtem.*

Vox autem μίτρα nunc de *faſcia papillari*, nunc de *zona virginali* uſurpatur. in quo poſtremo ſenſu hic accipienda eſt. Quod ex contextu liquet. Interdum etiam utrique uſui inſerviebat. de quo Achilles Tatius in *Amor.* I. p. 9. Ἡ συνάγουσα ζώνη τοὺς μαζοὺς καὶ τὸν χιτῶνα ἔκλειεν. ad quem locum conſulendus Salmaſius. Ceterum vindicandus hic obiter inſignis locus Callimachi Epigram. XL.

— τήν τε μίτρην
ᾗ μαστοὺς ἐφίλησε.

p. 42. Quem locum male ſollicitarunt erudititiſſimi Interpretes. ἡ μίτρη ᾗ μαστοὺς ἐφίλησε eſt *mitra* φιλόμαστος. Non potuit elegantius poeta. Haud aliter Phanias in Epigrammate, Σινδόνα φιλέθειρον. *a ſhaving-cloth.* Sed haſce elegantias non cujusvis eſt adſequi.

V. 62. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή] Haec eſt lectio *Florentinae*, quam et ſecutus eſt Henricus Stephanus. Zacharias Calliergus, σὺ δ᾽ ἔγημας. Utraque lectio manifeſto vitioſa eſt. Equidem aut fallor aut latet hic *puellae* nomen. Legendum proculdubio,

Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σοὶ ΝΗΙΑΣ οὐκέτι πιστή.

Ne ſuccenſeas Diana: tibi Neias non amplius fidelis eſt. Neis ſive *Neias* eſt nomen puellae, quam amavit Daphnis. Quod ex *Florentina* conſtat. in qua perſonarum nomina Δάφνις et Νηΐς. Idem autem Ναΐς et Νηΐς, Ναϊὰς et Νηϊάς. Auctor anonymus in Epigram. Anthol. Lib. VII. p. 628.

Ἡμεῖς δ᾽ ἐν κόλποις ἥμεθα ΝΗΙΑΔΟΣ.

Huc egregie facit Theocritus VIII. 93.

Κὴκ τούτω ΔΑΦΝΙΣ παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, ΝΑΙΔΑ γᾶμεν.

Ceterum ad Theocritum noſtrum reſpexit Nonnus *Dionyſ.* Lib. IV. p. 122.

> Σώζεο παρθενίη, νυμφεύομαι ἠδέϊ Κάδμῳ·
> Ἄρτεμι μὴ νεμέσα —

V. 63. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.] Scribendum,

> — Καὶ ΑΥΤΑΝ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

Amori vitulum, et *Veneri vaccam.* Matri matrem ipſam ſcilicet. *The cow to one, and the calf to the other.* Nihil verius. Homer. *Odyſſ.* K. 410.

> — ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας.

Ita ſcribendus iſte locus. Confer nos in *Addend.* XXI. 26. Recte autem Schol. Πόρτιες, νέαι βόες, μόσχοι. Noſtram vero emendationem unice firmat Theocritus VIII. 80.

> Τᾷ βοΐ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ ΒΟΕΣ ΑΥΤΑΙ.

IDYLL. XXIX.

V. 1. Οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγεται καὶ ἀλάθεα] Notanda p. 43. vox ἀλάθεα. quae *Dorico - Ionica* eſt. Dicitur autem Ἀληθέη, ut Εὐμαρέη, Εὐμενέη, Εὐτελέη, et ſi quae alia τουτου τοῦ κόμματος. de quibus viri doctiſſimi ad Herodotum et Corinthum. Ceterum hujus proverbii meminit Plutarchus in *Artaxerxe.* Καὶ ὁ Σπαραμίξης ἐπιμειδιάσας, φθόνος μὲν οὐδεὶς, ὦ Μιθριδάτα, εἶπεν· ἐπεὶ δὲ φασιν Ἕλληνες ΟΙΝΟΝ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΝ εἶναι, τί λαμπρὸν ὦ τὰν ἢ μέγα, πῖλον εὑρεῖν ἵππου περιῤῥυέντα, καὶ τοῦτον ἀνενεγκεῖν; ταῦτα δὲ οὐκ ἀγνοῶν τὸ ἀληθὲς ἔλεγεν, ἀλλὰ βουλόμενος ἐκκαλύψαι πρὸς τοὺς παρόντας ὑπεκίνει τὴν κουφότητα τοῦ ἀνθρώπου, λάλου καὶ ἀκρατοῦς γεγονότος διὰ τὸν οἶνον. Item Eunapius in Eclogis p. 14. ed. Hoeſchel. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἁδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγουσαν· ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως; καὶ διὰ θυρῶν

ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες. Atque hinc emendandus Cornutus de *Nat. Deor.* cap. 30. Καθὸ δοκεῖ καὶ τὸ, ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ἀληθῶς εἰρῆσθαι. *Hinc vere dici videtur*, IN VINO VERITAS. Ita ſcribendus iſte locus ex Cod. MS. Eſt et aliud proverbium iſti cognatum Ἐν βυθῷ ἡ ἀλήθεια. *In puteo veritas.* de quo viri docti ad Ciceronem et Laertium. Quin et tertium addo: Φίλη ἡ ἀλήθεια. *Amica veritas.* Athenaeus, Lib. V. p. 211. Ἀλλὰ, ΦΙΛΗ, φασὶν, Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ἐκθήσομαι τὰ περὶ τὸν ἄνδρα ὡς ἐγένετο. Hinc Latini,

Amicus Socrates, ſed magis amica Veritas.

Atque hinc obiter, quoniam in hoc ſtadio ſumus, explicandus locus D. Joannis XVIII. 38. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ο Πιλάτος· ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑ; Nimirum Jeſus nonnihil locutus fuerat de *veritate.* Hinc ſubacriter interrogavit Pilatus, Τί ἐστιν ἀλήθεια; *Quid quaeſo eſt iſta veritas, de qua loqueris? Tu de veritate crepas, qui pro rege te venditas, et nullus es?* Ita intelligendus iſte locus, qui in vexatiſſimis eſt. Haud aliter Philemo, Comicus, apud Stobaeum.

p. 44. Σὺ γὰρ, ΤΙ ΕΣΤΙΝ, εἰπέ μοι, ΠΑΡΡΗΣΙΑ;
Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν, ὡς ἄνθρωπος ὤν;

Sermo eſt domini ad ſervum, ſive hominem infrugi, qui de *libertate* verba fecerat. *Tu, quaeſo, de libertate hiſcere audes, homo ſervus, et purum putum mancipium?* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod et recte vidit eruditiſſimus Bentleius.

EPIGR. III.

V. 6. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον] Vox καταγρόμενον nauci non eſt. Legendum ſine dubio,

Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα ΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΝ.

Philo-

Philodemus in Epigram. Anthol. Lib. VII. p. 610.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι ΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΝ.

Huc facit Aelian. *Var. Hist.* II. 35. Ἤδη με ὁ ὕπνος ΑΡ-ΧΕΤΑΙ παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.

EPIGR. IV.

V. 5. Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν —] Scribe, εὐίερος. Vox illa saepius occurrit in Hymnis Orphicis. Philippus in Epigrammate.

Δαῖμον ἐπ' ΕΥΙΕΡΟΥΣ βῆθι θυηπολίας.

Vox autem σηκὸς, quae nunc de *sacris*, nunc de *profanis* dicitur, neutiquam sollicitanda est. Confer Schol. ad Eurip. *Phoeniss.* 1017. et doctissimum Valckenaer. ad Ammonium. Plutarchus de *Isid.* et *Osir.* p. 45. Ed. Squire. Αἵ τε τῶν ναῶν διαθέσεις, πῆ μὲν ἀνειμένων εἰς πτερὰ καὶ δρόμους ὑπαιθρίους καὶ καθαρούς, πῆ δὲ κρυπτὰ καὶ σκότια κατὰ γῆς ἐχόντων στολιστήρια ΘΗΒΑΙΟΙΣ ἐοικότα ΣΗΚΟΙΣ. Ita scribendus iste locus, quem male sollicitarunt viri eruditissimi. Βοιωτῶν μέγαρα vocat infra Plutarchus, p. 161. cujus verba, quia nonnihil depravata sunt, hic adscribam, ut emendem. Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς μέγαρα κινοῦσιν, Ἐπαχθῆ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ὀνομάζοντες, ὡς διὰ τὴν τῆς κόρης κάθοδον ἐν ἄχει τῆς Δήμητρος οὔσης. Quae ad hunc locum bene multa commentatus est doctissimus editor, non sunt unius assis. Rescribendum omnino, p. 45.
Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς μέγαρα ΟΙΚΟΥΣΙΝ. Hesych. Μέγαρα, τὰς καταγείους ΟΙΚΗΣΕΙΣ. Idem mendum apud Porphyrium de *Abstin.* IV. p. 155. Καὶ ζῆν μὲν ἐπὶ πλείονα ἔτη κατειληφότες, μετὰ δὲ τὸν βίον ἰσχὺν ἔχειν μαντικὴν καὶ εἶναι λογικώτατον ἀπολυθέντα τοῦ σώματος καὶ προγνωστικώτατον, τελεῖν τε ἀγάλματα καὶ ναοὺς κινεῖν. Haec de *accipitre* intelligenda sunt, qui *simulacra animare* et *templa movere* dicitur. Sed vera lectio est, καὶ ναοὺς ΟΙΚΕΙΝ. Quod vel semisomnus viderit. Eodem quoque morbo laborabat Aeschines Socraticus Dialog. III.

19. Μετὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον κατὰ τὴν ὑπόγειον κίνησιν. Ubi recte Joannes Clericus, κατὰ τὴν ὑπόγειον ΟΙΚΗΣΙΝ. Quod indubitate verum. Atque haec obiter. Corrigendus autem, dum hoc agimus, illuſtris locus Evagrii *Eccleſ. Hiſt.* II. 3. Εἴσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῷα εὐπρεπής ἐστι ΣΗΚΟΣ, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμήκων, μάκραν ἔνιοι καλοῦσιν. Vox μάκραν manifeſto vitioſa eſt. Emendant alii ἄρκαν, alii μάνδραν. Ego verò nullus dubito, quin Evagrius ſcripſerit, ΜΑΚΤΡΑΝ ἔνιοι καλοῦσι. *Mactram vocant nonnulli.* Idem mendum apud Artemidorum, p. 262. Quod et recte obſervavit cl. Reiskius. Eſt autem *mactra* vas oblongum variis uſibus inſerviens. de quo conſulendi lexicographi. Schol. ad Ariſtoph. Plut. 545. Μάκτρα, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, θυεία ΕΠΙΜΗΚΗΣ. Quae verba notanda. Σορὸν ΤΩΝ ΕΠΙΜΗΚΩΝ vocat ſupra Evagrius.

JOANNIS TOUPII
ANIMADVERSIONES
IN
SCHOLIA THEOCRITEA.

FLORENTISSIMAE

ACADEMIAE OXONIENSI

HAS ANIMADVERSIONES

IN

SCHOLIA THEOCRITEA

D. D. D.

ALMAE MATRI

FILIUS DEVOTISSIMUS

J. TOUP.

LECTORI S.

Commentarios Graecos, qui Theocritum noſtrum comitari ſolent, ex variis exemplaribus primus collegit, et Romae, MDXVI, *una cum Theocrito ſuo, evulgavit* Zacharias Calliergus, *Cretenſis, vir Graece eruditiſſimus. Sunt autem haec ſcholia, ut diverſorum auctorum, alia majoris, alia minoris pretii. Quin et multa inepta ſunt, nonnulla mutila, plurima corrupta. Nos non pauca excuſſimus, et integritati ſuae reſtituimus. Nam ſingula perſequi infinitum eſſet, et hominis otio ſuo abutentis. Quod reſtat alii expedient. Nos guſtum aliquem hic exhibemus; quem viris eruditis, et qui Graece ſapiant, haud ingratum fore confidimus. Sed de hoc alii judicabunt. Nam merces noſtras depraedicare noſtrum non eſt. Vale. Dabam* S. Martini, XX. *Feb.* MDCCLXIX.

J. TOUPII
ANIMADVERSIONES
IN
SCHOLIA THEOCRITEA.

IDYLL. I.

V. 1. Τὸ ἁδὺ τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ ἡ τρεπομένου εἰς ά, Δωρικῶς. Καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος. — Πάνθ' ἅλιος γράφων. Respexit Scholiastes ad I. 102. Ed. Wart. T. I. p. 209.

Ἤδη γὰρ φράσδει ΠΑΝΘ' ΑΛΙΟΣ ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. —

Ita scribendus videtur iste locus. quo tangit Daphnis Veneris commercium cum Marte, cujus SOL index fuerat. Deinde leguntur, Καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἐστὶ περὶ ταῖς πηγαῖς. Scribe, πρὸς sive παρὰ ταῖς πηγαῖς. *juxta fontes.* Confer Schol. ad III. 30. VIII. 26. Quae sequuntur ita scribenda sunt, Τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν, ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ ΤΟ ΘΥΡΑ. Sed haec sunt somnia et deliramenta grammaticorum.

V. 3. Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηΐδος.] Scribendum videtur, ἐν τῷ ά Ἀρκαδικῶν. *in primo libro Arcadicorum*, sive *historiae Arcadicae.* Aristippi *Arcadica* laudat Clemens Alexandrinus, et Diogenes Laertius in Aristippo. Confer etiam Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1086. Quae paulo infra leguntur, Τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα, nonnihil cor-

rupta ſunt. Emendabat Cl. Valckenarius ad Herodotum, παρδαλῆν ΕΝΗΦΘΑΙ. Quod partim verum eſt, partim non item. Idem πάρδαλιν ἐνῆφθαι et παρδαλῆν ἐνῆφθαι, ut λέοντα περιβεβλῆσθαι et λεοντῆν περιβεβλῆσθαι. de quo nos in Epiſt. Crit. p. 118. Huc accedit Phurnutus, ſive Cornutus, de Nat. Deor. cap. 27. Νεβρίδα δὲ ἢ ΠΑΡΔΑΛΙΝ αὐτὸν ΕΝΗΦΘΑΙ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων, ἃ θεωρεῖται ἐν αὐτῷ.

V. 45. Παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μάζον.] Scribe, παρὰ τὸν ΤΙΤΘΟΝ. Heſychius, Μαζὸς, μαστὸς, ΤΙΤΘΟΣ.

V. 48. Ἃ μὲν ἀν' ὄρχως. τὰς διδύμας τῆς ἀμπέλου. ἤγουν τὰς κλάδους.] Confundit homo ineptulus ὄρχους et ὄρχεις. Nempe *teſticulos*, quos Romani *geminos*, Graeci διδύμους vocant. Etymol. Δίδυμος, ὁ ὄρχις. Heſych. Ὄσχεα. τὸ τῶν ΔΙΔΥΜΩΝ ἀγγεῖον. Ceterum quod fecit Scholiaſtes, fecit etiam Interpres Libanii de Saltat. p. 512. Διόπερ καὶ τοὔνομα τοῖς ὀρχησταῖς ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ ΤΟΥΣ ΟΡΧΟΥΣ σκιρτημάτων. Ubi inepte Morellus, *Nomen ſaltatoribus datum a tripudiis circa* TESTICULOS.

V. 52. Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾠήθη τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος.] Scribe, τὸν ΑΘΕΡΑ τοῦ στάχυος. Phrynichus in *Apparat. Sophiſt.* MS. apud Cl. Ruhnken. Ἀθὴρ, ἡ ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, ἀπὸ τοῦ ΑΘΕΡΟΣ, ὅ ἐστιν ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, παρ' οὗ τὸ Ἀθηρηλοιγὸν καὶ Ἀθερίζειν. Confer Schol. ad Homer. Odyſ. Λ. 127. Vocem uſurpat Plutarchus in Cat. Min. p. 793. Ὡς δὲ εἶδεν ἑστῶτα τὸν ΑΘΕΡΑ, καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν, εἰπὼν, Νῦν ἐμός εἰμι, τὸ μὲν ξίφος ἔθηκε, τὸ δὲ βιβλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε. Item Athenaeus, lib. 7. p. 303. Τοῦ ἄῤῥενος ταύτην φησὶ διαφέρειν ὁ Ἀριστοτέλης, τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον, ὃ καλεῖσθαι ΑΘΕΡΑ. Ad quem locum conſulendus Caſaubonus.

V. 53. Μέλεται. ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ οὔτε ἐπὶ πήρης, τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν.] Scribe, φροντίς ἐστιν αὐτῷ οὔτε τι πήρης. Quod ex

Theocrito, et ſequenti interpretamento conſtat. Atque hoc miror non animadvertiſſe Caſaubonum.

V. 56. Καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα.] Hoc fragmentum ex ſcena petitum eſt, ubi nullum locum habet Hierocles. Scribendum videtur. Καὶ Σοφοκλῆς·

Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα. —

Eſt prior pars ſenarii. Sic ſolent iſti homines, ut *alium* p.210.
pro *alio* laudent. de quo nos ad Suid. V. ἄξιος. λογισμός. et, ut alia taceam, V. ψευστόν. Sed hoc Suidae cum aliis grammaticis ſolenne eſt.

V. 65. Δημήτριος δὲ ὁ Καλετιανὸς (leg. Καλατιανὸς) τοῦ Βριάρεω ἑνὸς τῶν Κυκλώπων παῖδας γενέσθαι Δικανὸν καὶ Αἴτνην.] Lego, ΣΙΚΑΝΟΝ καὶ Αἴτνην. SICANUS, a quo *Sicani* denominati, *Cyclopis* et *Polyphemi* pater. Joannes Malela *Chronog.* p. 145. Ἡ δὲ νῆσος αὕτη ἦν μεγάλη πάνυ, διῃρημένη εἰς τρεῖς ἀδελφοὺς μεγάλους καὶ δυνατὰς, καὶ τὰ ἀλλήλων φρονοῦντας, λέγω δὴ, εἰς Κύκλωπα, καὶ Ἀντιφάτην, καὶ Πολύφημον, υἱοὺς γενομένους τοῦ ΣΙΚΑΝΟΥ, βασιλέως τῆς αὐτῆς νήσου. *Sicani* hujus meminit Stephanus Byzantinus V. Τρινακρία. Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ ΣΙΚΑΝΟΥ Σικανία. Atque hinc incolae antiquiſſimi *Sicani* dicti. Callimachus in Dian. 56.

— Αὖε γὰρ ΑΙΤΝΗ
Αὖε δὲ Τρινακρίη ΣΙΚΑΝΩΝ ἕδος. —

Ubi inepte nuperus editor, *Aetna cum tota Sicilia concutiebatur. Trinacria* eſt urbs primaria Sicanorum. Hinc Σικανῶν ἕδος vocat Callimachus. Diodorus Sic. XII. 29. Συρακούσιοι δὲ πάσας τὰς τῶν Σικελῶν πόλεις ὑπηκόους ποιησάμενοι πλὴν τῆς ὀνομαζομένης ΤΡΙΝΑΚΙΗΣ, ἔγνωσαν ἐπὶ ταύτην στρατεύειν. Ubi quam Τρινακρίην Callimachus, Τρινακίην vocat Diodorus. Quod viris doctiſſimis fraudi fuit. Idem Θρινακία, Τρινακία, et Τρινακρία. de quo Strabo, lib. VII. p. 407. Schol. ad Lycoph. 966. et Euſtathius ad Perieg. 467. *Inſula* autem et *urbs primaria* eodem nomine gaudebant. Quod haud infrequens. Huc nonnihil facit Martialis, VII. 64.

SICANIAS urbes, AETNAEAQUE regna petisti.

Ceterum *Demetrii Calatiani* meminere Dionysius Halicarnasseus, Strabo, Laertius, Stephanus Byzantinus, Lucianus, alii. Hominis *patriam*, et in *terra patria* describenda ἀκρίβειαν subindicare videtur Marcianus Heracleota de Sit. Orb. 727.

Μετὰ ταῦτα δ' ἔσθ' ὁ Πόντος, ȣ̃ δὴ τὴν θέσιν
Ο ΚΑΛΛΑΤΙΑΝΟΣ συγγραφεὺς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
Ἔοικεν ἐπιμελεστάτως πεπυσμένος,
Κατὰ μέρος αὐτȣ̃ τȣ̀ς τόπȣς διέξιμεν.

V. 67. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας.] Immo ποταμὸς Θετταλίας.

V. 75. Πόρτιες, αἱ μήπω περὶ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ ὀχηθεῖσαι.] Scribe, ΟΧΕΥΘΕΙΣΑΙ. *Venerem expertae.* Schol. ad VII. 109. Τȣ́τȣ ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτȣ̃ ΟΧΕΥΘΕΙΣΑ, ἔτεκε τὸν Πᾶνα.

V. 95. Εὔπολις. οἷον λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα.] Versus Comici ita rescribendus videtur:

Οἷον λυγίζει καὶ στρέφει τὸν αὐχένα!

Schol. ad II. 17. Διὰ τὸ πανταχοῦ ΣΤΡΕΦΕΙΝ ΚΑΙ ΛΥΓΙΖΕΙΝ τὸν αὐχένα. Ad hunc Eupolidis versiculum proculdubio respexit Scholiastes.

V. 97. Λυγίζειν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. — ἢ θλάσεω (leg. θλάσαι.) ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. λέγȣσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά.] Scribe, ΛΥΓΑΙΑ γὰρ τὰ σκοτεινά. Hesych. ΛΥΓΑΙΑΝ. σκοτεινήν. ΛΥΓΑΙΩΣ. σκοτεινῶς. Suidas: Λύγα, σκοτία. ΛΥΓΙΑ, σκοτεινά. Ita legendus iste locus. de quo nos ad Suid. V. Λύγα.

V. 109. Locus Menandri ita scribendus et numeris suis restituendus.

Ὡς ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τȣ̀ς βίȣς.

Emendationem nostram unice firmat Ammonius *in Com-*

ment. ad Aristot. περὶ Ἑρμηνείας, ubi ita legitur: Τὸ δὲ ὅμοιον ἀξιώματι. οἷον,

ὩΣ ὩΡΑΙΖΕΤΑΙ ἡ τύχη ἐν τοῖς βίοις.

Corrige, ut supra. Ceterum ad hunc Menandri locum allusit Procopius in *Gothicis*, lib. 4. p. 370. Ἀλλὰ καὶ νῦν Η ΤΥΧΗ ΩΡΑΙΖΟΜΕΝΑ τε διαφανὲς, καὶ διασύρουσα τὰ ἀνθρώπεια, τό τε παράλογον τὸ αὐτῆς ἴδιον, καὶ τὸ τοῦ βουλήματος ἀπροφάσιστον ἐπιδέδεικται. Confer etiam Procopium in *Persicis*, lib. 2. p. 90. ubi ad hunc versiculum respexit. Quae sub finem leguntur, ita scribenda sunt, monente viro doctissimo ad Hyginum: Ἐφ' οἷς ΑΧΘΟΜΕΝΗ ἢ αἰσχυνομένη ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

V. 117. Ὡς φησιν Ἴβυκος παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης.] Notanda locutio: Παριστορεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης. *Fabulam narrare de patera Olympica.* Verbum Παριστορεῖν, quod haud protritum est, usurpat Plutarchus, sive auctor, quisque demum fuerit, de Placit. Philosoph. II. 24. ΠΑΡΙΣΤΟΡΗΚΕ δὲ καὶ ἔκλειψιν ἡλίου ἐφ' ὅλον μῆνα. Ubi παριστορησία sive *fabulosa narratio* Xenophanis notatur. Verbum usurpat et Simocatta Histor. lib. VII. p. 174. Ἀλλὰ μή τις οἰέσθω ΠΑΡΙΣΤΟΡΕΙΝ ἡμᾶς κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. *Nolim autem quenquam opinari, me hujus temporis res mala fide commemorare.* Ceterum de *Olympica patera* consulendus Strabo, lib. VI. p. 415. et Antigonus Carystius Histor. Mirab. cap. 155.

V. 141. Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε.] Scribe, ΠΑΣΑΙΣ. *Cum omnibus vixit familiarissime.*

V. 147. Ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ.] Scribendum ΔΕΙΝΩΝ. Quod et recte monuit Joannes Meursius de Pop. Attic. p. 6.

IDYLL. II.

V. 10. Ita senarium Menandri scribimus, ad Suid. V. ΙΥΓΞ.

Ὦ νὺξ σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις.

Quod omnino verum. Huc respexit Plutarchus in Symposiacis, Lib. III. pag. 456.

V. 12. Locus Aristophanis, in ΔΑΙΤΑΛΕΥΣΙ, ita legendus et interpungendus.

Τί δαί; Κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ
Εἰς τὰς τριόδους; —

Idem τί δὲ et τί δαί. Quae Aristophanis solennis locutio. Hesychius. Δαὶ δέ. τὶ δέ. Ita scribendus iste locus, qui vulgo male procuratus est. Illud autem Λευκὸν nihil aliud est nisi interpretamentum vocis prioris. Idyll. I. 40. Πέτρα δὲ τέτυκται ΛΕΠΡΑΣ. *Rupes aspera fabrefacta est.* Ubi Scholiastes. ΛΕΥΚΗ, καὶ λέπρη ἐοικυῖα. Caete-
p.211. rum de hujusmodi interpretamento nos plura, in Epistola Critica ad eruditissimum Praesulem Glocestrensem. pag. 97.

V. 17. Ἴυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. Λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου ἴϋγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων.] Primum notandum illud, ἀπὸ τοῦ ἐνόντος ζώου. Quod de *phiiltro*, sive *Amoris effigie*, cui *Iynx avis* inerat, intelligendum videtur. Ἄγαλμα τετελεσμένον vocat Olympiodorus apud Photium. Latini *statuas consecratas.* de quibus Cl. Salmasius ad Vopisci Aurelianum. Sed de hoc viderint curiosi. Quod sequitur, ita scribe, μεῖζον ΣΠΙΖΗΣ αὐτὸ λέγων. Aristot. de Animal. lib. 2. cap. 12. Οἷον ἡ καλουμένη Ἴυγξ. αὕτη δὲ ἐστὶ μικρῷ μὲν μείζων ΣΠΙΖΗΣ. Deinde legitur, ἢ κίναιδος, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. Quibus respexit Scholiastes ad Romanam vocem *Motacillam;* quam vel a *movendo collo*, vel a *movenda cauda*, deduci putat. Posteriorem etymologiam unice probat Varro de Ling. Lat. p. 21. *Sic Galeritus, et Motacilla: alter, quod in capite habet plumam elatam; altera, quod semper movet caudam.* Glossae

Philoxeni: Σεισοπυγίς. *Motacilla.* Ceterum de *Iynge* conſulendus Cl. Albert. ad Heſychium. conſulendus et Cl. Kuſter. ad Suidam. Confer et quae nos ad Suidam advotavimus, V. Ἴυγξ. Addam pulcherrimum locum Sophoclis in *Hippodamia* apud Athenaeum, lib. XIII. p. 564. cujus nec verba nec numeros ſatis perſpectos habuerunt viri doctiſſimi ad Euripidis *Hippolytum.* Σοφοκλῆς δέ πȣ περὶ τȣ̃ κάλλȣς τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν φησὶν,

Τοιάνδ' ἐν ὄψει ΙΥΓΓΑ θηρατηρίαν
Ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
Εἶθ' ΗΔΕΤΑΙ μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με,
Ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥστε τέκτονος
Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθȣ̃ται κανών.

Ita proculdubio ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Heſych. Ἥδεται, εὐφραίνεται, τέρπεται. *Deinde ipſe (Pelops) me amat et oblectatur, ego vero oculis ejus uror.* Verba ſunt Hippodamiae. Vides antitheſin. Ita locutus eſt Sophocles, Aj. 272.

ΑΥΤΟΣ ΜΕΝ ΗΔΕΘ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονȣ̃ντας ἠνία συνών.

Quod quidem haud abſimile eſt. Deinde recte Tragicus, Παρὰ στάθμην ἰόντος, *ad amuſſim euntis.* quod hominis *artificis* eſt. Nos Angli, *to go by rule.* Theognis. 939.

ΕΙΜΙ ΠΑΡΑ ΣΤΑΘΜΗΝ ὀρθὴν ὁδόν. —

Primus autem verſiculus, quod denique monendum, neutiquam ſollicitandus eſt. Nil novi fecit poeta. Pronuntiabatur ſcilicet, ἐν ὀψειυγγα. Sed haec μυστήρια noſſe, ut ille ait, non omnibus eſt datum. Ceterum Sophocles, nunc in *Oenomao*, nunc in *Hippodamia* laudatur. quae una fabula videtur.

V. 18. Ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλȣ̃σι.] Scribendum, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ΡΥΜΒΟΝ καλȣ̃σι. Quod et vidit doctiſſimus Pierſonus.

V. 28. Ὡς Μένανδρος φησί· *Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γινομένῳ.*] Scribe γενομένῳ. Verba Menandri auctiora et emendatiora leguntur apud Clementem Alexandrinum.

Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται
Εὐθὺς ΓΕΝΟΜΕΝΩι. —

V. 66. Καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κυΐσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε.] Menandri locus ita supplendus, et numeris suis restituendus videtur,

Αἱ κυΐσκουσαι γυναῖκες ἐπικαλεῖσθε τὴν θεόν.

Quae virum expertae fuistis, Dianam invocate.

Quae sequuntur, sunt verba Scholiastae, pro interpretamento adjecta. Sic solent isti homines. de quo nos in Epist. Crit. p. 97.

V. 67. Περισταδόν· ἦγουν κατὰ κυκλικὴν στάσιν. κύκλωθεν.] Scribe, ΚΥΚΛΟΘΕΝ.

V. 73. Τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προσελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.] Scribe, προελθεῖν. *in publicum prodire.* Quod et vidit Cl. Reiskius.

V. 85. Ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε· γράφεται καὶ Ἐξάλλαξεν· ἵν' ᾖ ἐξήλασε.] Scribendum omnino cum Heinsio, ἵν' ᾖ Ἐξήλλαξε. Schol. ad Pindar. Olymp. X. p. 100. Γράφεται καὶ ΑΛΙΝ ἵν' ᾖ τὴν μὲν ΗΛΙΝ καθιέρωσε τῷ θεῷ. Quae plane gemina sunt. Confer Schol. ad Idyll. XIII. 7.

V. 88. Ἀσκληπιάδης δὲ φυτόν τι χλωρὸν ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια. Scribe πρὸς τὰ ΥΠΩΠΙΑ. Nimirum facit haec radix ad sugillationes et livores tollendos. Dioscorides de *Thapsia*, IV. 157. ΥΠΩΠΙΑ τε αἴρει καὶ πελιώματα λεῖα ἡ ῥίζα, ἢ ὁ χυλὸς σὺν λιβανωτῷ καὶ κηρῷ ἴσοις. Ad quem locum vide Sarracenum.

V. 166. Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα

διώκεις, ἀστροειδέα νῶτα διφρεύεσα.] Ex Euripidis ANDROMEDA. Confer nos ad Suid. V. ΑΙΘΗΡ.

IDYLL. III.

V. 13. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τῦ λαθεῖν εἰσέλθῃ.] Scribendum, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, ἵν' εἰσέλθῃ. *Ut clam intromittatur.*

V. 29. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ἔτω·
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν.]
Quae et melior lectio. Huc adlusit Auctor epigrammatis in Anthologia Cephalae, quod quia nondum publicam lucem vidit, hic cum lectore erudito communicabo.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἐξότε τηλεφίλε πλαταγήματος ἤχέτα βόμβος
Γαστέρα μαντῴε μάξατο κισσυβίε,
Ἔγνων ὡς φιλέεις με. τὸ δ' ἀτρεκὲς αὐτίκα πείσεις,
Εὐνῆς ἡμετέρης πάννυχος ἁπτομένη.
Τῦτό σε γὰρ δείξει πανάληθέα. τὰς δὲ μεθυσὰς
Καλλείψω λατάγων πλήγμασι τερπομένας.

V. 40. Ἡ δὲ βοιωτικὴ δρομαία ἔσα προσέθετο τὸν γάμον αὐτῆς.] Recte Reiskius, προέθετο.

V. 43. Ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν περιειστήκει.] Immo, παρειστήκει. *patri adstabat.* Quod et Reiskius vidit. Voculae παρὰ et περὶ saepius permutantur. p.212

V. 45. Αἰόλε, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεὺς, ἐξ ἕ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κριθέως, Νηλεύς.] Scribe, ΚΡΗΘΕΩΣ. de quo consulendi Mythographi.

V. 49. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων ἠράσθη Ἥρας. ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα.] Scribe, διὰ παντὸς ἀθάνατον. Quomodo habet Zenobius Proverb. III. 76. Confer etiam Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 57.

V. 54. Βρέχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος.] Scribe

ΕΠΙΛΑΚΟΝ μέρος. Hefych. Λάκος, ἦχος, ψόφος. hinc Ἐπίλακος. quae vox notanda, et Lexicographis commendanda. v. Αγγειαδ.

IDYLL. IV.

V. 16. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. Καὶ Καλλίμαχος· Ὥσκεν, ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον ἐκδυκέως εἶδαρ ἔδων. Hic locus, qui corruptus et perturbatus eft, ita reftituendus atque in ordinem redigendus videtur:

Καὶ Καλλίμαχος·

— Ὧι κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν. —

Καὶ,

ΠΡΟΙΚΙΟΣ ἐνδυκέως ΠΡΩΙΟΝ εἶδαρ ἔδων.

Bina loca hic proponit Scholiaftes: quorum prior legitur apud Callimachum in Apoll. 41. Quod et vidit Dan. Heinfius: pofterior non legitur nifi apud noftrum Scholiaftam. Recte autem fcripfimus Προίκιος. De *cicada* enim hic fermo eft, quae προίκιος ἀοιδὸς vocatur. Leonides in Epigram. Anthol. lib. VI. p. 570.

ΠΡΟΙΚΙΟΣ ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ΑΟΙΔΟΣ
Θηλείης ἔρσης ἰκμάδα γευόμενος.

Quae noftro fragmento plane gemella funt. Quare vehementer fufpicor pentametrum iftum ex aliquo Epigrammate, quod hodie defideratur, decerptum fuiffe, atque ita tandem effe fupplendum,

— ΑΟΙΔΟΣ
ΠΡΟΙΚΙΟΣ, ἐνδυκέως πρώϊον εἶδαρ ἔδων.

Quod omnino verum videtur. Eleganter autem poeta πρῶκα five *rorem* vocat πρώϊον εἶδαρ, *cibum matutinum*. Nam πρῶκα ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι deduci dicit Scholiaftes. Sic πρώϊον ῥόδον, *the morning rofe*. πρώϊος ὕπνος, *the morning nap*. quae locutio reftituenda Plutarcho in Nicia p. 211. Ed. Bryan. Ἀμελῶν δὲ τῶν ἰδίων, ὑπὸ τοῦ τὰ κοινὰ φροντίζειν, μόλις ἄρχεται καθεύδειν περὶ ΠΡΩΙΟΝ

ΥΠΝΟΝ. *Reipublicae vero procurandae intentus, ſuas res negligebat, et vix mane tandem ſomno vacabat.* Vulgo legitur, περὶ πρῶτον ὕπνον. quod Interpretes valde torſit. Ceterum ad hunc Theocriti locum reſpexiſſe videtur Suidas V. Ἕρση. Οἱ γὰρ τέττιγες δρόσον ΣΙΤΙΖΟΝΤΑΙ. Huc accedat Antipater in Epigram. Anthol. lib. I. p. 156. quod, quia haud inelegans et mire vitiatum eſt, hic in tranſitu emendatum adponam.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πιόντες
 Ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι.
Ὣς καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ ξενίων χάριν ἀνταποδοῦναι
 Ὕμνους εὐέρκταις οἶδε παθὼν ὀλίγα.
Τοὔνεκα σὺ πρώτως μέν, ἀμειβομένην ΔΕ ΦΙΛΟΥΣΙ
 ΜΟΥΣΑΙ, πολλάκι μου κείσεαι ἐν σελίσιν.

Ita ſcribendum. Quod vero vulgo legitur, ἐθέλουσι μοῖραι, ineptum eſt.

— amant alterna CAMENAE.

V. 18. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος· Ὁ δὲ μετ' εὐδήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τῷ στεφάνῳ.] Locus Cratini ita legendus et diſponendus eſt:

— Ὁ δὲ μετ' ΕΥΔΗΜΟΥ τρέχων
Κώμυθος. —

Cetera non expedio.

V. 20. Ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησι Λυγγεύς.] De *Lyngeo* iſto nihil habeo quod dicam. Scribendum proculdubio, ὥς φησι ΛΥΓΚΕΥΣ. Intelligendus *Lynceus*, Samius, grammaticus ſatis nobilis. quem paſſim laudat Athenaeus. Meminit etiam Suidas, et Harpocratio V. Ἰθύφαλλοι. cujus verba ſunt: Ἰθύφαλλοι. ποιήματά τινα οὕτως ἐλέγετο, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα, ὡς ΛΥΓΚΕΥΣ ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς φησι. Quae ex *Lyncei Epiſtolis ad Hippolochum* deprompta ſunt. de quibus Athenaeus initio libri quarti. Atque hac occaſione emendandus *Hippolochus in Epiſtola ad Lynceum*, apud Athenaeum, lib.

IV. p. 129. ubi nuptiale convivium Carani Macedonis deſcribit. Ἡσυχίας δὲ γενομένης ἐπεισβάλλεσιν ἡμῖν οἱ κἀν ΤΟΙΣ ΧΥΤΡΟΙΣ τοῖς Ἀθήνησι λειτεργήσαντες. μεθ' ἐς εἰσῆλθον ΙΘΥΦΑΛΛΟΙ, καὶ ΣΚΙΡΟΠΑΙΚΤΑΙ, καί τινες καὶ θαυματεργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι, καὶ πῦρ ἐκ τε στόματος ἐκριπίζεσαι γυμναί. Ita ſcribendus iſte locus. quo manifeſta alluſio ad Athenienſium Χυτροφορίαν, Φαλλοφορίαν, et Σκιροφορίαν. de quibus conſulendi viri doctiſſimi Joannes Meurſius et Petrus Caſtellanus de Feſtis Graecorum. Sed ad haec non adtenderunt eruditiſſimi Interpretes.

V. 33. Διέφερε δὴ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τἄλλα περὶ Κρότωνα τἄστεα.] Legendum, Διέφερε — ΕΥΑΝΔΡΙΑι καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. Ariſteas de LXX. Interp. p. 114. Τῶν δὲ πόλεων, ὅσαι μέγεθος ἔχεσι καὶ τὴν ἀκόλεθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν ΕΥΑΝΔΡΕΙΝ. Deinde ſcribe,

Μάταια τἄλλα ΠΡΟΣ Κρότωνα τἄστεα.

Πρὸς Κρότωνα. *Si cum Crotone comparentur.* Ariſtides in Panathen. p. 196. Ἀετόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ Θεὸς καλεῖ ΠΡΟΣ ΤΑΛΛΑ ΠΟΛΙΣΜΑΤΙΑ. *Aquilam in nubibus eam vocat deus, aliarum civitatum comparatione.* Quo reſpexit Ariſtides ad *Bacidis* oraculum, cujus meminit Schol. ad Ariſtoph. Eq. 1010.

Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα.

Vide et Schol. ad Ariſtoph. Av. 279.

V. 62. Φιλοῖφα. ἤγεν ὁ φιλῶν τὸ συνεσιάζειν, φιλοσυνεσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνεσιάζειν. ἔτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι Κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνεσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ΟΠΙΠΕΥΕΙΝ, ἔνθα καὶ Οἰφωλὴς γυνή.] Verbum ὀπιπεύειν in ſenſu parum honeſto uſurpatur.
p.213. Apollon. Lex. MS. Ὀπιπεύεις. περιβλέπεις. — Ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας. Καὶ Παρθενοπίπας, ὁ παρθένες περιβλέπων. Heſychius: Παρθενοπίπας, ὁ παρθένες ΟΠΙΠΕΥΩΝ. Fundus verbi eſt Homerus Odyſſ. T. 67.

— ΟΠΙ-

— ΟΠΙΠΕΥΕΙΣ δὲ γυναῖκας.

Ubi, invitis omnibus grammaticis, legitur, ὀπιπτεύσεις. Ceterum huic affine, vel non affine, eſt verbum Ὀπύειν. de quo Schol. ad Apollon. Rhod. I. 46. Dio Chryſoſt. XIII. p. 226. Καὶ τὸ γυμνῦσθαι τὸ σῶμα αἴσχιστον αὐτοῖς ἐδόκει, καὶ ΟΠΥΕΙΝ ἐν τῷ φανερῷ. Ariſtotel. Ethic. VII. 5. Ὅσοις μὲν ἦν φύσις αἰτία, τύτυς μὲν ὐδ' ἂν εἷς εἴποι ἂν ἀκρατεῖς ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας, ὅτι οὐκ ΟΠΥΟΥΣΙ ἀλλ' ΟΠΥΟΝΤΑΙ. Ariſtoph. Acharn. 254.

— ὡς μακάριος
Ὅστις σ' ΟΠΥΣΕΙ.

Quod vero Attici ὀπύειν, Iones ὀπυίειν, Dores ΟΙΦΕΙΝ vocant. Laco apud Plutarchum in Pyrrho. ΟΙΧΕ Ἀκρότατε, καὶ ΟΙΦΕ τὰν Χελιδωνίδα. Parthenius in Erot. cap. 23. Χειλωνίδα vocat. Sed vera lectio eſt Χελιδονίδα. Ut ab ἀηδὼν ἀηδονὶς, ſic a Χελιδὼν Χελιδονίς. Atque hinc Φιλοίφης, ſive Φίλοιφος, Κόροιφος, et, ſi diis placet, Κόρσοιφος. de quo vide Etymologum in V. Quin et qui ad venerem paulo proclivior, Οἰφόλης dictus; et mulier, quae ſalacior, Οἰφολὶς γυνή. Ita legendum apud noſtrum Scholiaſtam, non Οἰφωλὴς γυνή. Heſychius: Οἰφόλης. ὁ καταφερὴς πρὸς γυναῖκας, καὶ μὴ ἐγκρατής. + ΟΙΦΟΛΙΣ ΓΥΝΗ. ἡ καταφερὴς, μάχλος, πασχητιῶσα. Ita legendus iſte locus. Ut a φαίνω Φαινόλης et Φαινολίς, ſic ab ΟΙΦΩ Οἰφόλης et Οἰφολίς. Sappho apud Etymolog. V. Ἕσπερος·

Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα ΦΑΙΝΟΛΙΣ ἐσκέδασ' αὔως.

V. 62. Τὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.] Cl. Caſaubonus in pereleganti libro *de SATYRA GRAECORUM* legit, Τὺς Σατύρυς ἀκρατεῖς οἱ πλείονές φασιν. Sed mens loci virum doctiſſimum fefellit. Dicit Scholiaſtes, *tum Satyros, tum Silenos a nonnullis PANES appellari*, ut Aeſchylo in GLAUCO, et Sophocli in ANDROMEDA. Quae fabulae Satyricae. Deinde recte Scholiaſtes, Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνυσίας. Quocum facit Scholiaſtes Theocriti ineditus *Genevenſis*, ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπί-

φοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχός φησι. Pro καταγνοίοντες, quae vox nulla eſt, emendat Caſaubonus, κατ' ἄγρȣς ὄντες. Cl. Bentleius ad Callimachum, καὶ λάγνοι ὄντες. Sed vera lectio eſt, εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνȣσίας, ΚΑΤΑΛΑΓΝΟΙ ὄντες. Quod ex loci ſenſu et ſtructura manifeſtum eſt. Et notanda vox Κατάλαγνος, quae rarior eſt. Agnoſcit quodammodo Heſychius Καταλαγνευθεὶς, εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς. Nimirum *Satyri*, *Panes*, ceterique ejusdem farinae *daemunculi*, naturae ſalacioris ſunt, et ad Venerem propenſi. Heſych. Πᾶνες, τοὺς ἐσπȣδακότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνȣσίας ἔλεγον. Atque hinc *Panes* κακόκνημοι dicti. nam vox κακόκνημος in obſcenis eſt. Quod didiciſſe videor ex Schol. Ariſtoph. Av. 1568. ubi *Laeſpodias* et *Damaſias* homines ἀκρατεῖς et *ad venerem proclives*, κακόκνημοι dicuntur. i. e. *gracilentis cruribus deformes*, et in palaeſtra Veneris detriti. Heſych. Κακόκνημος, κακόφθαρτος, κακόσιτος. Confer Suid. V. Λαισποδίας, et Cl. Valeſium ad Harpocrat. p. 31. Quin et hinc Πανεύειν γυναῖκας. *Mulieribus more Panum abuti*, ſive *id facere quod Panes facere ſolent*. Heraclitus περὶ Ἀπίστων cap. 25. ubi de *Panibus* et *Satyris* agit. Ἐν ὄρεσι καταγινόμενοι καὶ γυναικῶν ἄπειροι ὄντες, ὅταν τις παρεφάνη γυνὴ, κοινῶς αὐτῇ ἐχρῶντο. Καὶ νῦν δὲ ἔτι τὰς εἰς πλῆθος γυναῖκας λέγομεν, ὅτι ΕΠΑΝΕΥΟΜΕΝ αὐτάς. Qui locus feſtivus eſt, et notatu dignus vel ob verbum Πανεύειν. quod haud alibi occurrit.

IDYLL. V.

V. 6. Τοῦτο δὲ χλευαστικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύζειν, καὶ μόνον.] Notanda locutio, καὶ μόνον. de qua nos ad Suid. V. Ἴσαν. Id unum ſcilicet noverat Comatas, *poppyzare* ſive *calamo ſtridere*, et praeterea nihil.

V. 15. Κρᾶθις δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας.] Immo vero, τῆς Ἰταλίας.

V. 15. Ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· — Ὁ δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει, καὶ τȣ̃ Ὀλύμπȣ κάτεισιν.] Hic locus Philoſtrati legitur ICON. I. 26.

V. 29. Ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ ἔριφος ἔτος ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ.] Legendum, οὐκ ΙΣΑΞΙΟΥΤΑΙ τῷ ἀμνῷ. *Non dignus est haedus, qui cum agno comparetur. Non ejusdem pretii est cum agno.* Est verbum elegans et rarissimum. Porphyrius de Abstin. lib. II. p. 94. Προσήκατο δὲ ὁ δαίμων ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸν βοῦν· ἔτως ΙΣΑΞΙΟΝ ἐστὶ τὸ δρώμενον. *Daemon autem bovem pro homine admisit. Adeo ejusdem est pretii utraque victima.*

V. 56. Ταῦτά φησιν ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντα, ὡς καὶ προσκαλεῖται αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.] Haec corrupta sunt et sensu carent. Vereor equidem ne Graeca mutila sint. Interea scribendum censeo, ἐπὶ τῷ ΤΟΝ ΛΑΚΩΝΑ εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι — Ὡς καὶ ΠΡΟΚΑΛΕΙΣΘΑΙ αὐτόν. Nimirum *Laco* magistrum et praeceptorem suum *Comatam* in certamen provocaverat. Hinc illae lacrimae.

V. 58. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα.] Scribe, ΓΑΛΑΚΤΟΔΟΚΑ. Nos alibi probabimus. Sed in his saepius peccatum.

V. 59. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας. τὸ δὲ Πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη. ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες.] Locus mutilus. Scribe, ΣΚΑΦΙΣ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἰσὶ μελικηρίδες. Sunt binae notulae in unam conflatae. Ceterum vox μελικηρίδες occurrit apud Athenaeum, lib. XIV. p. 648. ubi male reddunt *placentas*.

V. 68. Ἤ μήτε μὴν παρίδῃς ἀδικούμενον.] Scribendum p. 214.
περιίδῃς ἀδικούμενον. *Ne sinas eum injuria affici.* Quae solennis et Graecissima locutio. Respexit autem Scholiastes ad verbum Ὀνάσῃς. quod tum *juvandi*, tum *vituperandi* sensu accepit. Sed de hoc viderint eruditi.

V. 93. Ἄνδηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα. Κυρίως δὲ ἄνδηρα τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν· ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι.] Mire hic fluctuat Scholiastes. Ἄνδηρα non sunt *flores*, sed *florum areolae*. Optime Suidas noster: Ἄνδηρα. μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ

ἡ πρασιά. Vox occurrit in Epigrammate Stratonis, quod quia hactenus ineditum eſt, hic in gratiam lectoris eruditi adſcribam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Καιρὸν γνῶθι, σοφῶν τῶν ἕπτα τις εἶπε, Φίλιππε,
Πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα.
Καὶ σικυὸς πρῶτός πȣ ἐπ' ΑΝΔΗΡΟΙΣΙΝ ὁραθεὶς
Τίμιος, εἶτα συῶν βρῶμα πεπαινόμενος.

V. 109. Ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται.] Locus inſignis. Nimirum quae exareſcunt, *ſitire*, atque adeo *prae calore* ἐξάλλεσθαι dicuntur. Atque ita intelligendus videtur Callimachus in Cer. 89.

Ἤσθιε μυρία πάντα, κακὰ δ' ΕΞΑΛΛΕΤΟ γαστὴρ
Ἀιεὶ μᾶλλον ἔδοντι. —

Sermo eſt de *Eryſichthone*, qui quo plura *deglutiebat*, eo magis *ſitiebat*, et venter prae calore *ſubſiliebat*. Quod hominum inedia laborantium eſt.

V. 116. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγὼ σὲ ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινȣ̃ προσερχόμενος.] Legendum, ΠΡΟΣΕΧΟΜΕΝΟΣ. Idem, κινεῖσθαι προσεχόμενος, et προσκινεῖσθαι. Quod Ποτικιγκλίζεσθαι ſive Προσκιγκλίζεσθαι vocat Theocritus. Scholiaſtes infra, Εὖ ποτε κιγκλίζευ, προσεκινοῦ. Lege uno verbo, Ποτεκιγκλίζευ, προσεκινοῦ. Quomodo et apud Theocritum ſcribendum eſt. Quod et vidit Cl. Reiskius. Eſt autem Προσκιγκλίζεσθαι verbum nequiſſimum. ἀπὸ τοῦ κίγκλου ſcilicet, quae avis Romanis *motacilla*, nonnullis σεισοπυγὶς dicitur. de quo conſulendi grammatici. Hinc Ariſtophanes ἐν τῷ Γήρᾳ apud Aelian. Hiſt. Animal. XII. 9.

Λόρδȣ ΚΙΓΚΛΟΒΑΤΑΝ ῥυθμόν.

Ita ſcribendus iſte locus. Eſt autem κιγκλοβάτης ῥυθμός, qualem ſaltabat Theodora apud Procopium, *Arcan. Hiſt.* p. 42. de quo nos ad Suid. V. Λορδουμένη. Sed haec pluribus explicare non eſt pudoris noſtri. Verbum autem Προσκιγκλίζεσθαι recte exponit Scholiaſtes per προσκινεῖ-

σθαι. Quomodo loqui ſolent Comici. Ariſtophanes in Lyſiſt. 227.

Κακῶς παρέξω, κ' ὐχὶ ΠΡΟΣΚΙΝΗΣΟΜΑΙ.

Quod verbum reſtituendum Xenarcho Comico apud Athenaeum, lib. XIII. p. 569.

Πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις,
Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι ΠΡΟΣΚΙΝΟΥΜΕΝΟΙ;

Ita legendus iſte locus cujus elegantiam omnem penitus delevit vir doctiſſimus ad Euripidis Hippolytum p. 208. Ceterum quod legitur apud Theocritum,

— Καὶ τὰς δρυὸς εἴχεο τήνας,

mutuatum videtur ex Ariſtoph. Theſmoph. 496.

Ἐξῆλθον εἰς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ κύνδ' ΕΧΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ.

Ita nempe ſcribendus iſte locus. Emendaverat olim Pierſonus ad Moerin,

— Κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Sed virum doctiſſimum cum aliis fefellit vox Κύνδα. Ut a Κινεῖν, Κίνδα, ſic a Κυνεῖν, Κύνδα. Quod meretricum et hominum ſalaciorum eſt. Sed de his pluribus ad Suidam noſtrum ſcripſimus, III. p. 50. Theocriti tamen paulo ſuaviora ſunt.

V. 118. Τῦτο μὲν ὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι.] Legendum, δεσμεύσας σε ἐμαστίγωσεν. Quod vero ſequitur Ariſtophanis fragmentum, ita ſcribendum eſt:

— Μ' ἔδει καὶ τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε.

Me alligavit, et tergora mea excoriavit.

Eſt pars poſterior Anapaeſtici Ariſtophanei. Dicitur autem ἔδει pro ἔδησε, ut δεῖ pro δῆσον. Ariſtoph. Lyſiſt. 435.

— Κ'ωπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

Ubi Schol. Δεῖ ἀντὶ τῦ δῆσον.

V. 136. Κίσσα εἶδος ὀρνέȣ ἀμȣσȣ, ἐπιθυμητικȣ̃, μιμηλȣ̃· ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν παραλαμβάνεται, παρόσον μὴ γεννῶσαι ἀηδίζονται πρὸς τὸ (ȣ̓́τω) ποιεῖν.] Locus nonnihil mutilus eſt. Scribendum, ἐπὶ γυναικῶν ΤΩΝ ΓΕΝΝΩΣΩΝ. Verbum *κισσᾶν de mulieribus praegnantibus uſurpatur.* Quod ex ſequentibus patet. Atque κισσᾶν idem quod γεννᾶν. Schol. I. 151. Κίσσαιθα, ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν διάπυρος καὶ θερμὴ, ἀπὸ τοῦ ΚΙΣΣΩ ΤΟ ΓΕΝΝΩ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Quae notanda.

IDYLL. VI.

V. 18. Ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες ȣ̓ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα.] Scribendum videtur, τὸν ΟΜΟΠΑΙΚΤΟΡΑ. *Colluſorem.* Sed de hoc viderint latrunculorum ſtudioſi.

V. 29. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγȣν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν καὶ μὴ ὑλακτεῖν.] Haec inepta ſunt, et hominis ad incitas redacti. Quod vero ad hunc locum commentatus eſt Cl. Reiskius, longe ineptiſſimum eſt. Nimirum utrique fraudi fuit lectio mendoſa. Legendum utique:

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ ΤΑΝ ΚΥΝΑ. —

Idem ὑλακτεῖν τὴν κυνὰ et ἡ κύων ὑλακτεῖ. Sed haec rara, et parum nota ſunt ſcilicet. Eſt autem σῖγα ὑλακτεῖν, *ſublatrare.* Γρύξαι vocant nonnulli. Heſych. Γρύξαι. ἠρέμα κράξαι ἢ ὑλακτῆσαι. Confer. Schol. II. 108.

p. 215. V. 30. Ἴσχια δὲ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστȣ̃ν.] Legebat vir doctiſſimus ad Moerin ἐξ ἑκατέρων τῶν ΜΗΡΩΝ. Quod ſpeciem quidem habet. Sed nihil mutandum. Heſych. Κοχῶναι. — οἱ δὲ τȣ̃ ἱεροῦ ὀστȣ̃ ΤΑ ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΜΕΡΗ.

V. 39. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύȣσι γυναῖκες.] Callimachi verſiculus ita ſcribendus eſt,

ΔΑΙΜΟΝ, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύȣσι γυναῖκες.

Δαῖμον eſt *Nemeſis*, propter quam in ſinum ſuum inſpuebant mulieres. Recte Scholiaſtes: Ποιȣ̃σι καὶ γὰρ τȣ̃το

αἱ γυναῖκες, ΤΟ ΝΕΜΕΣΗΤΟΝ ΕΚΤΡΕΠΟΜΕΝΑΙ. Vox autem Δαῖμον Callimacho in deliciis eſt. Ceterum hunc morem tangit Lucianus in Apologia, et Strato in eleganti Epigrammate, quod ex Anthologia inedita publici juris fecit Cl. Dorvillius ad Charit. p. 197. Carmen integrum et emendatum adponam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ὡς ἀγαθὴ θεός ἐστι, δι' ἣν ὑπὸ κόλπον, Ἄλεξι,
Πτύομεν, ὑστερόπαν ἀζόμενοι Νέμεσιν.
Ἣν σὺ μετερχομένην ἐκ ἔβλεπες, ἀλλ' ἐνόμιζες
Ἕξειν τὸ φθονερὸν κάλλος ἀειχρόνιον.
Νῦν δὲ τὸ μὲν διόλωλεν, ἐπήλυθε δ' ἡ τριχόλεπτος
Δαίμων. χοἰ θέραπες νῦν σε παρερχόμεθα.

Primum notanda Νέμεσις ὑστερόπας. Quae vox occurrit apud Ariſtoph. Lyſiſt. 326.

— Μῶν ὑστερόπας βοηθῶ;

Ubi Schol. Μὴ ὕστερος τῷ καιρῷ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι; Quem locum exſcripſit Suidas V. Μῶν. atque ex eo eſt corrigendus. Deinde recte ſcripſimus, ἡ τριχόλεπτος δαίμων. Idem τριχόλεπτος et λεπτόθριξ. Λεπτὸν ἴελον vocat Aſclepiades in Epigrammate nondum edito, quod quia Stratoni noſtro miram lucem praefert, hic oculis eruditorum ſubjiciam.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νῦν αἰτεῖς ὅτε ΛΕΠΤΟΣ ὑπὸ κροτάφοισιν ΙΟΥΛΟΣ
Ἕρπει, καὶ μηροῖς ὀξὺς ἔπεστι χνόος.
Εἶτα λέγεις, ἥδιον ἐμοὶ τόδε· καὶ τίς ἂν εἴποι
Κρείσσονας αὐχμηρὰς ἀσταχύων καλάμας;

IDYLL. VII.

V. 7. Αἴγειροι πτελέαι τε. —] Schol. Κλείθρη ἀεὶ θηλυκῶ. Αἴγειρος δὲ, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικῶ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκῶ λαμβάνεται. Scribe, Κλῆθρη. Nimirum legebat Scholiaſtes, Αἴγειροι, ΚΛΗΘΡΑΙ τε. —

V. 11. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμȣ̃ καὶ Ἀκαλλίδος.] Scribe, ΑΚΑΚΑΛΛΙΔΟΣ. de qua consulendi Mythographi.

V. 16. Τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης.] Scribe, τῆς ΚΝΗΚΗΣ. Schol. ad III. 5. Κνάκωνα τὸν λευκὸν τράγον, ἀπὸ τῆς ΚΝΗΚΗΣ τȣ̃ σπέρματος λευκȣ̃ ὄντος.

V. 17. Γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν.] Scribe, Γέρων πέπλος, ΤΡΙΒΑΚΟΝ ἱμάτιον. Artemidorus II. 3. Θέρȣς μὲν γὰρ ὄντος, ὀθόνιά τε καὶ ΤΡΙΒΑΚΑ ΙΜΑΤΙΑ δοκεῖν φορεῖν, ἀγαθὸν ἂν εἴη, καὶ ὑγιείας σύμβολον. Confer Schol. ad Ariſtoph. Plut. 714.

V. 65. Πτελεατικόν. ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον. ἢ τὸν ὑγιείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον παρκειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται.] Scribe et diſtingue cum Reiskio, ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσον, ΠΑΡΟΣΟΝ ταῖς παρακειμέναις πτελέαις ἐμπλέκονται. Ἡ ἐν ἀναδενδράσι δρόσος eſt *vinum arbuſtivum*. Οἶνον ἀναδενδρίτην vocat Polybius apud Athenaeum, lib. I. p. 31. Πολύβιος δὲ διάφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι, τὸν ΑΝΑΔΕΝΔΡΙΤΗΝ καλȣ́μενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι. Dicitur autem δρόσος tum de *aqua*, tum de *vino*. de quo Cl. Elmenhorſtius ad Apuleium. Ceterum *vini Pteleatici* meminit Stephanus Byzantinus, cuius verba adſcribam, ut emendem. Ἀδρία, πόλις. ὁ πολίτης καὶ ὁ πάροικος, Ἀδριανὸς, ὡς Ἀσιανός. καὶ Ἀδριάτης, οὗ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς τοῦ Πτελεάτης, ὁ ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΣ ΟΙΝΟΣ. Ita legendus eſt iſte locus. Ut a Pteleates *Pteleaticus*, ſic ab Adriates *Adriaticus*. Vulgo legitur, οὕτως Ἀδριατικόν.

V. 67. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐστ' ἐπὶ πῆχυν, τȣτέστι, μέχρι πήχεως.] Haec perperam ſollicitavit vir doctiſſimus. Idem στιβάδα πήχεως, et στιβάδα πηχυαῖον. Quomodo locutus eſt Socrates Rhodius apud Athenaeum, lib. XI. p. 148. Καὶ κατεστρώθη ἐπὶ ΠΗΧΥΑΙΑ ΒΑΘΗ τὰ ἐδάφη. *Et ſolum floribus ad altitudinem cubiti fuit conſtratum.* Quae Scholiaſtam noſtrum illuſtrant egregie.

V. 79. Αἶμος ὄρος Θράκης ἀπὸ Αἴμα τοῦ Βορέα καὶ Ὠρειθείας. Scribe, ΩΡΕΙΘΥΙΑΣ.

V. 78. Λεύκιος φησί. Scribendum Λύκος. Intelligendus Lycus Rheginus, hiſtoricus, de quo Suidas, Photius in Lex. MS. Schol. ad Ariſtophan. Pacem, Schol. ad Lycoph., Athenaeus, alii bene multi. Confer Joann. Meurſium ad Heſych. Mileſium, et doctiſſimum Valeſium de Hiſtoricis Graecis.

V. 79. Φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε, τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε.] Scribendum, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ΜΕΤΕΘΗΚΕ. Schol. IV. 34. Ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς Αἴγωνα ΜΕΤΗΝΕΙΚΕ. Quod perinde eſt.

V. 83. Οὐχὶ κεράσταν ὄν ποτε ταυροπάτωρ.] Haec deprompta ex Theocriti SYRINGE.

V. 101. Ὡς παρ' Εὐριπίδῃ·

— Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος

Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.]

Haec ſunt verba Euripidis in Hecub. 288.

V. 103. Καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων.] Scribe, τῶν ΟΜΟΛΩΙΩΝ. Quod et recte vidit Joannes Meurſius in Graecia Feriata.

V. 105. Μαλθακὸς, ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμόλγῃ συνεψημένος.] Scribe, ΑΜΟΡΓΗι *amurca*.

V. 106. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίαᾳ ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· εἰ δὲ τ'ἀναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνεν, παρόσον ὡρίων τῆς θήρας ἐπιστατεῖ.] Legendum, παρόσον ΟΡΕΙΟΣ ΩΝ τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Pan deus montanus, et venationi praeſidet. Vide nos ad SYRACUSIAS, ubi hanc vocem Theocrito reſtituimus. p.216.

V. 114. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκτισεν Εὐκράτιν. Scribendum, ἔκτισε ΝΑΥΚΡΑΤΙΝ. Quod et

recte animadvertit Cl. Reiskius. *Naucratis* nobile Aegypti emporium, a Neleo et Milesiis conditum. de quo Herodotus, Stephanus Byzantinus, Suidas, alii. Scholiastae nostro egregie praelucet Strabo, lib. XVII. p. 1153. Πλεύσαντες γὰρ ἐπὶ Ψαμμητίχου τριάκοντα ναυσὶ Μιλήσιοι, κατέσχον εἰς τὸ στόμα τὸ Βολβίτινον. εἶτ' ἐκβάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κτίσμα· χρόνῳ δὲ ἀναπλεύσαντες εἰς τὸν Σαϊτικὸν νομὸν, ΚΑΤΑΝΑΥΜΑΧΗΣΑΝΤΕΣ ΙΝΑΡΟΝ, ΠΟΛΙΝ ΕΚΤΙΣΑΝ ΝΑΥΚΡΑΤΙΝ. Ita legendus videtur iste locus qui vulgo a glossemate laborat.

V. 115. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Δαῦνος καὶ Βυβλίς. Scribe, ΚΑΥΝΟΣ καὶ Βυβλίς.] De *Cauno* et *Byblide* omnia pervulgata sunt.

V. 138. Ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους κέκλασμαι.] Versiculus iste est pars Epigrammatis, quod extat Antholog. lib. I. p. 38. Carmen ipsum, quod elegans et antiquum est, hic integrum adscribam.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ. οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
  Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
  Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
  Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

V. 147. Τετράενες. ἤγουν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.] Locus mutilus. Repone, Τετράενες. ἤγουν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ΕΝΟΣ γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας. Utrumque tangit Etymologus: Ἄφενος. ἔστιν ΕΝΟΣ ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. — Ἐκ τούτου γίνεται σύνθετον, Ἄφενος, ὁ ἐξ ΕΝΟΣ ΕΝΙΑΥΤΟΥ συναγόμενος πλοῦτος· πλοῦτος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν. Callimachi autem versiculus ita scribendus est:

Τετρχκενον Δαμάσε παῖδα Δαμαστορίδην.

Quod ad Suidam non ita pridem vidimus, III. p. 209. Ceterum ad hunc locum nonnulla ſcripſerat Cl. Valckenarius in Animad. ad Ammonium p. 197. Sed noſtra emendatio iſtiusmodi eſt, ut nihil dubii admittat.

V. 151. Ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθες, ὡς Δημήτριός φησι, τὰς πεπτωκότας οὐκ οἶδ' ὅπη φιλότης.] Haec nemo interpretum intellexit. Scribendum, οὐκ οἶδ' ὅπη ΦΙΛΟΠΟΤΗΣ. Quo tangit Polyphemum ut *vini amantem*, et lapides, more hominum ebriorum et inſanorum, in quemvis jaculantem. haec mens Scholiaſtae eſt. Reſpexit autem ad illud poetae,

Τοῖον νέκταρ ἔπεισε. —

V. 155. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύεσι τὸ πτύον, καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμε.] Quod alii τὴν θρίνακα, noſter Scholiaſtes τὴν θρινάκην vocat. Quae forma fuerit Alexandrina. Quod ſequitur ita legendum eſt: Τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Σ. Τριπτολέμου. *Cauſa, quam affert, ex Sophoclis Triptolemo petenda eſt.* Triptolemus Sophoclis fabulae nomen eſt. Ceterum ad hunc morem reſpexit Homerus Odyſ. Λ. 129.

Ὁππότε κέν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ΑΘΗΡΗΛΟΙΓΟΝ ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε δὴ γαίῃ ΠΗΞΑΣ εὐῆρες ἐρετμὸν,
Ῥέξας ἱερὰ καλά. —

Ad quem locum vide Scholiaſtam.

IDYLL. VIII.

V. 26. Ἢ ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον καλέσωμεν, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ Λευκὸς, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς.] Excidit vocula. Repone, ὃς ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς.

V. 51. Μίλω δὲ εἶπε ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν οὐχ ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος.] Recte Dan. Hein-

ſius, *οὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων.* Locus autem Theocriti ita ſcribendus eſt:

— *Καὶ λέγε Μίλων'*
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε.

Quod et Cl. Reiskio ſuboluiſſe video. Nimirum ſyllaba poſtrema *τοῦ Μίλωνι* in ſequentem voculam transfertur. id quod jampridem monuimus ad Suid. III. p. 156. Haud aliter Homerus Il. Ξ. 265.

— *Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν'*
Ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο. —

Quod plane gemellum eſt. Confer Iſaacum Voſſium, virum doctiſſimum, ad Catullum p. 12. et Cl. Heinſium in Diſſertat. ad Horatium p. 10.

V. 51. *Πρὸς τράγον τινὰ ἀκέρων, ἢ μικρὸν, τοῦτο λέγει. Κόλος γὰρ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα.*] Boves, capros, arietes, quibus cornua vel *nulla* vel *mutila* erant, *κόλους* et *κολόκρους* vocabant. Heſych. *Κόλον, κολουστόν. τὸν μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα. καὶ ἡ τῶν κεράτων ἔκφυσις. καὶ αὐτὸ μόνον ἔχον τὸ ζῶον, καὶ μηδέποτε εἰς τὸ τέλειον κερασφόρον. Ταύτας δὲ καὶ* ΚΟΛΟΚΡΟΥΣ *ἔλεγον.* Ita ſcribendus iſte locus, quem minus perſpectum habuerunt viri eruditiſſimi. Notum proverbium: *Curſt COWS have ſhort horns.* Idem autem *Κόλοκρον* et *Στόλοκρον.* Heſych. *Στόλοκρον. τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας, καὶ γέγονε ψιλὸν, εἴτε δένδρον, εἴτε ἄνθρωπος.* Ubi legendum videtur, *καὶ* ΑΝΩΘΕ *ψιλόν.* Photius in Lex. MS. *Στόλοκρον, ἡ* ΑΝΩΘΕ *τῶν κεράτων ἔκφυσις, καὶ τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας.* Atque hinc obiter corrigendus Philoſtratus Icon. I. 9. *Ταῦτά τοι καὶ ἐλάται ἀποικοῦσι τῶν πεδίων, ὧν ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾶον αὐξανόμεναι* ΤΟ ΑΝΩ. Ita ſcribendus iſte locus, quem peſſime curtavit Cl. editor. *Αὐξάνεσθαι τὸ ἄνω* eſt in *altum ſurgere.* Quod in montibus facere ſolent abietes. Sed hunc locum non intellexit Olearius. Dicitur autem *Κόλοκρον* ſive *Στόλοκρον*, ut *Ἄκρον, Δίκρον*, et ſi quae alia ejusdem *κόμματος.* Etymologus: *Δίκρον καὶ Δίκροον, τὸ δίκρανον ξύλον. Ἀριστοφάνης·*

Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι. p. 217.

Καλλίμαχος·

— Δίκρον φίτρον ἀειραμένη.

Εἴρηται δὲ ὅτι δίκαρόν τι ἐστὶ, τὸ δύο ἄκρας καὶ δύο κάρη ἔχον, καὶ κατὰ συγκοπὴν δίκρον. Ἀπολλώνιος δὲ ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι. — Ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ κέρας, ὃ δὴ καὶ κέρος, ἵν᾽ ᾖ δίκερος, καὶ ὑπερθέσει δίκρεος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, δίκροος. Qui locus insignis est. Idem V. Μικκος. Φίτρος δίκρος, τὸ φουρκίον. Ita scribendum. Ad Callimachi locum respexit Etymologus. Δικροῦν ξύλον vocat Timocles Comicus apud Athenaeum, lib. VI. p. 243. cujus versiculos, qui insigniter corrupti sunt, hic integritati suae restitutos subjiciam.

Καὶ μὴν ἔτι τοῦτ᾽ οὐκ ἔστ᾽ ἀνάξιον μόνον,
Τὸν παραμασήτην λαμβάνει ΔΙΚΡΟΥΝ ΞΥΛΟΝ·
Οὔτ᾽ εὔρυθμος γάρ ἐστιν, οὔτ᾽ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Ita legendi sunt isti senarii. Vulgo nullo sensu legitur, οὔτ᾽ ἀχρήματος. Sed nostra emendatio verissima et elegantissima est. Festive alludit Timocles ad *formam* τοῦ δικροῦ ξύλου sive *furcae*, quae nec εὔρυθμος, nec ἀγράμματος est. Nam furca *bifidum lignum* est, et *literam* Υ *quodammodo* repraesentat. Quid vero sit ῥυθμὸς τῶν γραμμάτων docebit Herodotus, V. 51. Porro quos Latini *inscriptos* et *literatos*, Graeci στιγματίας et πολυγραμμάτους vocant. Aristophanes in *Babyloniis* apud Plutarchum in Pericle.

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν, ὡς ΠΟΛΥΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Ubi notanda *Amphibolia*. de qua silent Interpretes. Atque hinc facile intelligendus Timoclis locus, qui fallissimus et festivissimus est. Ceterum Aristophanis versiculus, cujus supra meminit Etymologus, legitur in *Pac.* 636. ad quem locum vide Scholiastam. Confer etiam Suid. V. Δικροῖς.

IDYLL. IX.

V. 3. Στείρας δὲ εἶπε τὰς οὔπω τετοκυίας· αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλοῦνται, διὰ τὸ στερεὸν εἶναι τὸ σῶμα ὡσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων.] Scribe, μὴ ΕΚΛΥΟΜΕΝΟΝ.

V. 19. Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ' ἐμβρύων τε πλήθη. Haec corruptiſſima ſunt; quae ita refingenda eſſe puto.

Κρατῖνος·
— Ἀρνὸς εὐτρόφου κρέας,
Χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. —

Sunt ex Cratini trochaicis.

V. 21. Ἄμυλος εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατνίων πυρῶν γενόμενος.] Scribe, ἐκ τῶν ΣΑΤΙΝΩΝ πυρῶν. Quae vox *Dorum* eſt. Etymologus: Σητάνειοι πυροί. Δωρεῖς μὲν ΣΑΤΙΝΟΥΣ λέγουσι. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν καθαρόν. De hoc Pollux, Heſychius, Suidas, alii. Meminit et Plutarchus in libello περὶ Εὐθυμίας p. 446. Ὁ γὰρ χθὲς ὠὰ καὶ ΑΜΥΛΙΑ καὶ ΣΗΤΑΝΕΙΟΝ ΑΡΤΟΝ διαπτύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται προσφιλῶς καὶ προθύμως. Qui locus inſignis eſt.

IDYLL. X.

V. 2. Κυρίως δὲ ὄγμος ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή.] Scribe, ἡ ἐπ' εὐθύ.

V. 11. Παροιμία τοῦτό ἐστι, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετοῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας λεγομένη.] Vox ἐφετοῦ, quam hic uſurpat Scholiaſtes, in rariſſimis eſt. Eſt autem ἐφετὸν, *quod ſummo ſtudio appetimus et exoptamus*. Verbum cognatum agnoſcit Polybius, lib. I. p. 134. Πειρασόμεθα δὲ, θεοῦ βουλομένου, ΕΦΕΤΩΣ καὶ ταχέως ἀναγκάσαι σε τὰ βασιλικὰ νόμιμα διορθώσασθαι πρὸς Ἰλλυρίους. *Operam vero, deo volente, dabimus, idque alacriter et ſine mora, ut te regia inſtituta erga Illy-*

rios emendare cogamus. Utraque vox, cum Ἔφετος, tum Ἐφετῶς, lexicographis commendanda eſt.

V. 13. Ἀπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς, καὶ οὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω.] Scribe, οὐδ᾽ ὄξος ἔχω. *Tu vino abundas, ego ne acetum quidem, quod ſatis ſit, habeo.* Ceterum quod Attici λάγυνον, Alexandrini λάγηνον vocant. Hinc feſtum Alexandrinum Λαγηνοφορία dictum, de quo Eratoſthenes apud Athenaeum, lib. VII. p. 276. cujus locum, qui uno atque altero mendo laborat, hic emendatum adſcribam. Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐμῇ Λαγηνοφορίᾳ ἑορτή τις ἤγετο, περὶ ἧς ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ συγγράμματι Ἀρσινόη. λεγει δὲ ἔτως· Τȣ̃ Πτολεμαίȣ κτίζοντος ἑορτὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπῶν γένη, καὶ μάλιστα περὶ (leg. τὰ περὶ) τὸν Διόνυσον, ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τȣ̀ς θαλλοὺς, τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει, καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. τοῦ δὲ εἰπόντος, καλεῖται μὲν Λαγηνοφορία, καὶ τὰ κομισθέντα αὐτοῖς ΑΥΤΟΙ δειπνȣ̃σι, κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγήνου παρ᾽ αὐτῶν φέροντες πίνȣσιν. Ita legendus iſte locus. *Quae ipſi apportaſſent, ipſi veſcuntur.* Nihil verius. Quae ſequuntur apud noſtrum Scholiaſtam, ὁ γὰρ οἴνου κερανύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, nonnihil corrupta ſunt. Scribendum, οἴνȣ ΚΟΡΕΝΝΥΜΕΝΟΣ. *Vini plenus.* Reſpexiſſe videtur Homerum Il. Τ. 167.

— ΟΙΝΟΙΟ ΚΟΡΕΣΣΑΜΕΝΟΣ καὶ ἐδωδῆς.

V. 18. Ἁ καλαμαία δὲ, ἀντὶ τȣ̃ ἀγραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις.] De *locuſta* ἀγραίᾳ, quae et μάντις dicebatur, omnia nota ex Suida et Paroemiographis. Adſcribam inſignem locum Plutarchi, hactenus parum intellectum, et qui huc facit egregie. Eſt autem in Sylla. p. 55. edit. Bryan. Τῆς δὲ συγκλήτȣ τοῖς μάντεσι περὶ τȣ́των σχολαζȣ́σης καὶ καθημένης ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἐνυȣ̃ς, στρȣθὸς εἰσέπτη πάντων ὁρώντων, τέττιγα φέρων τῷ στόματι, καὶ τὸ μὲν ἐκβαλὼν μέρος αὐτȣ̃ κατέλιπε, τὸ δὲ ἔχων ἀπῆλθεν. ὑφεωρῶντο δὴ στάσιν οἱ τερατοσκόποι, καὶ διαφορὰν τῶν κτηματικῶν πρὸς τὸν ἀστικὸν ὄχλον καὶ ἀγοραῖον· φωνάεντα γὰρ τȣ̃τον εἶναι, καθάπερ

ΤΕΤΤΙΓΑ· τὰς δὲ χωρίτας, ΑΡΟΥΡΑΙΟΥΣ. Ita ſcribendus iſte locus ex fide Codd. MSS. Nimirum τέττιξ ſive *cicada* in duas partes erat diviſa. hinc diviſionem turbae *urbanae* et *agreſtis* praedicabant vates. nam cicada, quae *canora*, urbanos et forenſes, quae ἀρȣραία ſive *ruralis*,
p.218. ruſticos et agreſtes denotabat. Haec mens Plutarchi eſt. Ceterum et *virgines* exoletae et retorridae, Μάντεις dicebantur. Quod, ut Theocritum taceam, collegiſſe videor ex Suida: Γραῦς στέριφος. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀρȣραίας ἀκρίδος, ἣν καλȣ͂σι γραῦν στερίφην καὶ ΜΑΝΤΙΝ. Atque hinc explicandus videtur Ariſtophanes in Lyſiſt. 596.

Τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
Οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην· ΟΤΤΕΥΟΜΕΝΗ δὲ κάθηται.

Quo reſpexit Suidas, Ὀττευμένη, μαντευομένη. Confer Schol. ad Ariſtoph. Plut. 9.

V. 18. Τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν φησὶ, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρȣς καὶ πρασίζȣσα ȣ͂σα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει.] Notandum verbum Ἐντρανίζειν. quod ſi alibi quaeras, fruſtra quaeras. Nobis locus corruptus videtur, atque ita reſtituendus: ἢ ὅτι κακόχρȣς καὶ πρασίζουσα, οἷς ἂν ΕΝΑΤΕΝΙΣΗι ζώοις, κακὸν προμηνύει. *Quodcunque animal adſpexerit locuſta, malum ei praenuntiat.* Lucas XXII. 56. Ἰδȣ͂σα δὲ αὐτὸν παιδίσκη, καὶ ΑΤΕΝΙΣΑΣΑ αὐτῷ, εἶπε, καὶ ȣ͂τος σὺν αὐτῷ ἦν. Syneſius Epiſt. I. Τὰς πιθήκους γάρ φασιν ἐπειδὰν τέκωσιν, ὥσπερ ἀγάλμασιν ΕΝΑΤΕΝΙΖΕΙΝ ΤΟΙΣ ΒΡΕΦΕΣΙΝ, ἀγαμένας τȣ͂ κάλλους. Vim verbi egregie expreſſit Simonides in Epigrammate, apud Athenaeum, lib. XIII. p. 591. et Anthol. lib. IV. p. 470. quod ob ſingularem elegantiam, hic integrum adponam.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα,
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

Φρύνη

Φρύνη μισθὸν ἐμεῖο διδὰς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω,
Οὐκ ἔτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ΑΤΕΝΙΖΟΜΕΝΟΣ.

V. 28. *Ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φείδων εἶπεν· ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται.*] Altera lectio est alterius emendatio. Sed neutra vera est. Scribendum, *εἰς ὃ Εὐφορίων ἀπιδὼν εἶπε·*

Πορφυρέη ὑάκινθε. —

Ad *Ajacis mortem* respexit Euphorio. Quae mens Scholiastae. Euphorionis autem versiculi, quos laudat Scholiastes, ita legendi et distinguendi sunt,

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν φάτις ἐστὶν ἀοιδῶν
Ῥοιτείῃς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο
Εἴαρος ἀντέλλειν, γεγραμμένα κωκύουσαν.

Quod vulgo legitur *μία φάτις ἀοιδῶν*, contra metrum est. Nam vox *φάτις* semper *primam* corripit. de quo consulendus Suidas. Est autem *Αἰακίδαο εἴαρος ἀντέλλειν*, *ex Ajacis sanguine nasci.* Quod et recte observavit doctissimus Hemsterhusius ad Lucianum. Hesych. *Εἶαρ, αἷμα ἢ ψυχή.* Vocem non semel usurpat Callimachus. Optime Scholiastes, *Φῦναι γὰρ* ΕΚ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ *Αἴαντός φασι τὴν ὑάκινθον.*

IDYLL. XI.

V. 10. *Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδομαι.*] Locus Cratini ita scribendus est,

Ὡς ἐσθίων ΣΥΝΗΔΟΜΑΙ *τοῖς σιτίοις.*
Ἅπαντα δ' εἶναί μοι δοκεῖ ῥοδωνιά,
Καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια.

Ubi notanda Comici *ἀμφιβολία*. Quod et tangit Scholiastes. Hesychius: *Ῥοδωνιά, ὁ τόπος ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐτή.* Immo vero, *τὸ γυναικὸς αἰδοῖον.* Quod ex Cratino et Scholiasta patet. Simile erratum notavimus ad Suidam Epist. Crit. p. 149. Deinde vide illud, *Καὶ μῆλα καὶ σέλινα.* Hesych. *Σέλινον, τὸ γυναικεῖον.* Quod vero sequitur fragmentum, ex Aristophane desumptum videtur, atque ita digerendum est,

— Ὥσπερ ἐγχέλεις ἔχων
Χρυσοῦς κικίνους. —

V. 17. Ἀλλὰ τετραμμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ φάρμακον, τουτέστι, τὴν θεραπείαν.] Scribendum, ΤΕΤΡΩΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. *Amore ſaucius.*

V. 39. Ἔστι γλυκύμηλον καὶ μήλου γένος. Σαπφώ. Γλυκύμαλον ἐρεύγεται ὡς ἄκρῳ ἐπ' οὐδῷ.] Sapphonis verſiculus ita ſcribendus videtur,

— Ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ.

Idem ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ et ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ὄσδου. Quomodo locutus eſt Philoſtratus Icon. I. 31. Τὸ δὲ ΕΠ' ΑΚΡΩι ΤΟΥ ΟΖΟΥ στρουθὸς διορώρυχεν, ἃ δὴ καὶ ἥδιστα σύκων δοκεῖ. Ad Sapphonis locum reſpexiſſe videtur Philoſtratus.

V. 46. Παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος καὶ ἄλλον λευκὸν κισσόν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιίαν φασὶ συντελεῖν.] Nullus hic locus Cratino. Scribendum, ὁ ΚΡΑΤΕΥΑΣ — ΦΗΣΙ συντελεῖν. *Crateuas* medicus et herbarius antiquiſſimus, cujus praeter alios meminerunt Hippocrates, Dioſcorides, et Scholiaſtes ad Nicandrum. Meminit etiam noſter Schol. ad Idyll. II. 48. ΚΡΑΤΕΥΑΣ φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου. Idem ad V. 92. ΚΡΑΤΕΥΑΣ δὲ δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Quare non eſt dubitandum, quin hoc nomen recte reſtituerimus. Ceterum hujus *medici* nomine fabulam ſuam inſignivit Alexis Comicus, quam ſaepius laudat Athenaeus, ΚΡΑΤΕΥΑΣ ἢ Φαρμακόπωλης. *CRATEUAS, or the Quack-Doctor.*

V. 48. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν ΕΛΛΗΝΕΣ.] Hinc patet noſtrum Scholiaſtam *Chriſtianum* fuiſſe. Sed haec Collectanea non unum auctorem habent.

V. 75. Τί πρὸς ἀμηχανίαν τρέπει;] Scribe, τρέπῃ; Cratinus apud Suid. V. Παιδικά.

Μισεῖς γυναῖκας, πρὸς τὰ παιδικὰ δὲ ΤΡΕΠΗι.

Ita ſcribendus videtur iſte verſiculus.

V. 81. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι.] Senſus nullus. Legendum, παρὸ ΜΗ μισθὸν δοῦναι. *Quod nihil impendiſſet, it coſt him nothing.* Nam ſua muſa ſcilicet ad amorem conſopiendum ſola ſuffecerat. p. 219.

IDYLL. XII.

V. 11. Τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδοί. ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.] Scribe, ἀοιδή· ἤτοι ΑΣΜΑ. Heſych. Ἆσμα, ᾠδή.

IDYLL. XIII.

V. 7. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος Φιλοδάμου καὶ Κύηκος. Εὐφορίων δὲ Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου. καὶ ἄλλοι ἄλλων.] Sic ſolent Mythographi. Sed et Graeca mutila ſunt et corrupta. Nam HYLAM Apollonius *Theodamantis*, Nicander ΚΗΥΚΟΣ filium facit. ad quam normam refingendus videtur Scholiaſtes. Confer Schol. ad Apollon. Rhod. I. 131. 1207. et Antonin. Liberal. Metam. cap. 26. Ceterum quem *Socratem* vocat uterque Scholiaſtes, *Iſocratem* vocat Suidas V. Χιάζειν. Quocum facit et Schol. Apollonii, I. 40. Ego vero *SOCRATEM Argivum*, qui patriam hiſtoriam ornavit, atque adeo de Hercule *Argivo*, atque *Argonautis* ſcripſerat, hic intelligendum eſſe puto. Ejus meminit Laertius in Socrate, et Pindari Scholiaſtes non ſemel. Sed de hoc viderint eruditi.

V. 15. Εἴρηται δὲ ΕΥ ΕΛΚΩΝ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.] Haec Graeculi noſtri interpretatio frigida eſt, et longius petita. Sed locus poetae manifeſto vitioſus eſt. Emendant alii aliter, ſed omnes perperam, et nulla gratia. Legendum proculdubio,

Αὐτῷ δ' ΕΥ ΕΙΚΩΝ. —

Εὖ εἴκων. *in omnibus morigerus.* Heſych. ΕΥΕΙΚΤΟΝ. εὐπειθῆ. Quin et notanda *amphibolia.* Nam εἴκειν ver-

bum *amatorium* eſt. Hylas autem Herculis *παιδικά*. Philoſtratus Epiſt. 59. Φεῦ, μέλλοντες ἐγηράσαμεν, σὺ μὲν θᾶττον ΕΙΞΑΙ μὴ θελήσας, ἐγὼ δὲ ὀκνήσας δεηθῆναι. *Eheu! cunctando conſenuimus, tu quidem citius obſequi nolens, ego vero precari metuens.* Atque hinc intelligendus Theocritus, qui ubique venuſtus et feſtivus.

V. 25. Αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πελειάδες προσηγορεύθησαν.] Scribe, αἳ ΠΛΕΙΑΔΕΣ προσηγορεύθησαν.

V. 30. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκȣ̃ντες· ἥτις νῦν καλεῖται Πρȣ̃σα, ἀπὸ τȣ̃ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου.] Nugae. Repone, ἀπὸ τȣ̃ τῶν ΒΙΘΥΝΩΝ βασιλέως Προυσίȣ. Vide Steph. Byzant. V. Πρȣ̃σα.

V. 51. Εὔλυτα καὶ εὐπρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία.] Scribe cum Reiskio, ΕΥΤΡΕΠΗ. Vocabula iſta ſaepius permutantur.

V. 56. Ἔχρητο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρȣ, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.] *Teutari* iſtius, Herculis praeceptoris, meminit Lycophro in Alex. 56.

Τοῖς ΤΕΥΤΑΡΕΙΟΙΣ βουκόλου πτερώμασι.

Ubi Schol. Τὰ δὲ τόξα ταῦτα παρὰ ΤΕΥΤΑΡΟΥ Σκύθου, τȣ̃ βȣκόλȣ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἔσχηκεν Ἡρακλῆς, ὅστις Τεύταρος καὶ τοξεύειν τȣ̃τον ἐδίδαξεν. Quae ex eodem fonte deprompta ſunt. Deinde ſcribendum, ὡς ἱστορεῖ ΗΡΟΔΩΡΟΣ. Idem mendum ſupra ver. 9. Ἀριστοτέλης φησὶν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα. Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βȣκόλων Ἀμφιτρύωνος. Scribe, ΗΡΟΔΩΡΟΣ. Intelligendus Herodorus Ponticus ſive Heracleota, qui *de Hercule atque ejus rebus geſtis* ſcripſerat. de quo Stephanus Byzant. V. Κυνητικόν. et Athenaeus, lib. IX. p. 410. Scripſerat etiam, ut alia taceam, *de Argonautis*. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 943. Τȣ́των καὶ ΗΡΟΔΩΡΟΣ μνημονεύει ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΟΙΣ, καὶ ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρακλεῖ. Quo referendus Apollodorus Bibl. lib. I. p. 52. ubi de *Argonautis* agit. Ἡρόδοτος (leg. Ἡρόδωρος) δὲ

αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχήν φησι πλεῦσαι, ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Sed haec noſtra quodammodo occupavit Cl. Weſſelingius in Diſſert. Herodot. cap. 5. cujus ſcrinia non compilo.

V. 60. Εἴδετο. ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.] Haec male divulſa ſunt a praecedentibus, quae ita reſtituenda et in ordinem redigenda ſunt. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟΥ. ἢ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. Καὶ ἐγγὺς ΩΝ ΑΥΤΟΣ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς εἴδετο, ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι. Quae plana et perſpicua ſunt, et ad Theocritum perquam adcommodata.

— Ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· ΠΑΡΕΩΝ δὲ μάλα σχεδὸν, ΕΙΔΕΤΟ πόῤῥω.

IDYLL. XIV.

V. 5. Τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ.] Legebam aliquando, ΣΥΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΝ Διονυσίῳ. *Ut cum Dionyſio colloqueretur.* Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1144. Ἀβολήσομεν, ΣΥΝΤΕΥΞΟΜΕΘΑ. Sed nihil temere mutandum. Apollon. Rhod. III. 482.

— Μετελεύσομαι ἀντιβολήσων.

Ubi Schol. Ἀντιβολήσων, συναντήσων. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ Κοινολογήσομαι, ΣΥΝΤΑΞΟΜΑΙ. Qui locus notandus. Huc accedit Scholiaſtes ad Sophoclis Trachin. 536. Ἡ Δηϊάνειρα πρὸς τὸν χόρον ἐξελθοῦσα διαλέγεται καὶ φησὶν, ἐν ὅσῳ ὁ Λίχας ταῖς κατὰ τὸν οἶκον ΣΥΝΤΑΤΤΕΤΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙΣ, ἐξῆλθον ἵνα ἅπερ ἐμηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν. Ubi Συντάττεσθαι ταῖς αἰχμαλώτοις eſt *confabulari cum captivis puellis.* Θροεῖν ταῖς αἰχμαλώτοις vocat Sophocles. Haec paulo rariora, et ab uſu Veterum remotiora ſunt.

IDYLL. XV.

p. 220. V. 64. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ ἰδιώτερον περὶ τȣ̃ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμȣ.] Legendum videtur, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶν *in libro de Hermiones delubris.* Sic *Iason* laudatur Athenaeo p. 620. ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρȣ ἱερῶν. Ubi inepte Interpres, *De Alexandri sacrificiis.* Est autem *Hermione* nomen *urbis* in Peloponneso. Est et nomen *Cereris*, quae ab *Hermionensibus* colebatur. Quin et *Ceres Hermione* a *Syracusiis* in honore habebatur. Hesych. Ἑρμιόνη. καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ ἡ Κόρη Συρακȣ́σαις. Hinc *Lasi* hymnus εἰς τὴν Ἑρμιόνην Δήμητρα. de quo Athenaeus, lib. XIV. p. 624. Quem locum non intellexit Interpres. Confer Pausaniam in Corinthiacis, Plutarch. in Pompeio, et Zenob. Proverb. II. 22. Addo Photium in Lex. MS. Ἑρμιόνη. χωρίον ἄσυλον. ἡ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἔχȣσα ΙΕΡΑ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, ἄσυλος.

V. 101. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τȣ̃ Βοιωτȣ̃ καὶ Ἀφροδίτης.] Scribendum, τοῦ ΒΟΥΤΟΥ καὶ Ἀφροδίτης. Ejus meminit Diodorus Siculus, lib. IV. p. 326. Ἔρυκα φασὶν υἱὸν μὲν γενέσθαι Ἀφροδίτης καὶ ΒΟΥΤΑ, βασιλέως τινὸς ἐγχωρίȣ, δόξῃ διαφέροντος. Ad quem locum vide Wesselingium.

V. 112. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα περιτίθενται τῷ Ἀδώνιδι ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν.] Scribe, ΠΑΡΑΤΙΘΕΝΤΑΙ τῷ Ἀδώνιδι.

IDYLL. XVI.

V. 34. Τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίȣ πάντα ἀνείλετο Εὐφορίων.] Scribe cum Reiskio, ΑΝΕΙΛΕΚΤΟ Εὐφορίων. *Omnia collegit Euphorio.* Verbum usurpat noster Scholiastes ad III. 32. Ἡ πρώην σταχυολογȣ̃σα, ἤγȣν τȣ̀ς στάχυας ΑΝΑΛΕΓΟΜΕΝΗ. Ceterum hujus scripti Euphorionis meminit Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 389. Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων κατὰ Γύγην αὐτὸν (Ὅμηρον) τίθησι γεγονέναι. Ubi scribendum, περὶ ΑΛΕΥ-

ΑΔΩΝ. Quod et recte adnotavit vir longe doctiſſimus Henricus Valeſius ad Harpocrationem. De *Aleuadis*, nobiliſſimis Theſſalis, conſulendus idem Valeſius ad Sozomeni Prologum, et Cl. Valckenar. ad Herod. VII. 6. Horum hominum mentionem facit Satyrus apud Athenaeum, lib. XII. p. 534. et Polyaenus Strateg. IV. 11. Cujus verba adſcribam, ut emendem. *Φίλιππος ἀφικόμενος εἰς Λάρισσαν, ἵνα τὰς τῶν* ΑΛΕΥΑΔΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ *καθέλῃ, νοσεῖν ὑπεκρίνατο, ὅπως εἰσιόντας αὐτὲς ὡς ἐπισκεψομένες συλλάβοι.* Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui vulgo corruptiſſimus eſt. *Αἱ τῶν Ἀλευαδῶν συνοικίαι* ſunt *contubernia* ſive *oppida Aleuadarum.* Iamblichus Vit. Pythag. cap. 5. *Καὶ ὑποστρέψας τὴν δύναμιν, εἰς τὰς ἐγγὺς διεσώθη* ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ. *Ad vicinum oppidum incolumis pervenit.* Huc facit D. Matthaeus, XXII. 7. *Ἀκέσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτῦ, ἀπώλεσε τὲς φονεῖς ἐκείνες, καὶ* ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΥΤΩΝ *ἐνέπρησε.*

V. 49. *Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος.*] Scribe, *Ποσειδῶνος καὶ* ΚΑΛΥΚΗΣ. Hyginus Fab. 157. *Cycnus ex CALYCE Hecatonis filia.* Ad quem locum conſulendi Interpretes.

V. 83. *Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληφέναι τὸ τῶν Συρακεσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακέσας.*] Recte viri docti emendant, *εἰληχέναι.* Quod ex Theocrito conſtat. Intelligenda autem *Ceres Hermione.* de qua nos ſupra. Heſychius: *Ἑρμιόνη. καὶ ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη Συρακέσαις.*

V. 84. *Ὡς Θεκυδίδης φησὶ, Λυσιμελείας λιμὴν ἐν Συρακέσαις.*] Scribendum, *Λυσιμελείας* ΛΙΜΝΗ. Locus Thucydidis, ad quem reſpexit Scholiaſtes, ita legitur, VII. 53. *Καὶ αὐτοὺς, οἱ Τυρσηνοὶ αὐτῇ ὁρῶντες ἀτάκτως προσφερομένες, ἐπεκβοηθήσαντες καὶ προσπεσόντες τοῖς πρώτοις, τρέπεσι καὶ ἐσβάλλεσιν ἐς τὴν* ΛΙΜΝΗΝ ΤΗΝ ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΝ *καλεμένην.*

V. 105. *Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργιλῷ τῷ Ὀρχομενίῳ.*] Regem iſtum

Orchomeniorum ΕΡΓΙΝΟΝ vocant Diodorus Siculus, VI. 10. Apollodorus, Bibl. II. 11. et Paufanias in Boeoticis. qui in primis confulendus eft. Notum oraculum, et Apolline profecto dignum:

> ΕΡΓΙΝΕ Κλυμένοιο πάϊ Πρεσβωνϊάδαο
> Ὀψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
> Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.

Cujus praeter Paufaniam meminit Oenomaus apud Eufeb. Praepar V. 30. Ceterum noftro oraculo, etfi haud obfcurum eft, nonnihil tamen praelucet Apollonius Rhod. III. 1317.

> Χάλκεον ΙΣΤΟΒΟΗΑ θοῇ συνάρασσε ΚΟΡΩΝΗι.

IDYLL. XVII.

V. 61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρȣ τοῦ Ἀντιπάτρȣ ἀδελφοῦ ἐσπȣδακότος τὴν ἐν τῷ περιτροπίῳ τὴν Δωριέων σύνοδον.] Legendum, praeeunte Salmafio, τοῦ ἐσπȣδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον. *Triopium* eft Cnidi promontorium, ubi ifte *Dorum* congreffus habebatur. Nofter infra Τρίοπον vocat. Quod perinde eft. Vide omnino Stephanum Byzant. V. Τριόπιον. et viros doctos ad Callimachum. Confer etiam Cl. Salmafium ad Herodis Attici Infcriptionem, et Ifaac. Voffium ad Scylac. p. 17. De *agone* autem *Triopico* confulendus Herodotus, I. 144. et Dionyfius Halicar. Antiq. Rom. IV. 25. Addo noftrum Scholiaftam ad v. 69. cujus verba hic adponam, ut emendatiora legantur. Nam medelam, quam viri doctiffimi attulerant, fufque deque habuerunt. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, ΙΑΛΥΣΟΣ, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. Ad *Ariftidem*, qui περὶ Κνίδȣ fcripferat, refpexit Scholiaftes.

INDEX GRAECUS.

A.

B

Γ.

Δ.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

P.

Σ.

T.

τητᾶσθαι.

Υ.

Φ.

X.

INDEX LATINUS.

A.

B

C.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

L.

M.

N.

O.

P.

Pileus

R.

S.

T.

U. V.

X.

Z.

CORRIGENDA.

T. I. p. 29. v. 2. Αἰχέν μοι - ſcr. Αἴχεν μ.
v. 7. Οὐ δέ τι - — Οὐδέ τι.
p. 30. v. 18. Πᾶ πόκ' - — Πᾶ ποκ'.
p. 52. v. 4. πόθ - - — ποθ'.
p. 55. v. 3. a fin. πέρασαι — περάσαι.
p. 56. v. 5. a fin. Eadem — Eaedem.
p. 62. v. 7. τὺ - - — τυ.
p. 71. v. 2. μὴ τὺ - — μή τυ.
p. 100. v. 11. a fin. 39. - — 139.
T. II. p. 89. v. 5. C. - - — B.
p. 112. v. 23. - - - - — conficere licet ex Heſ.
p. 201. v. 3. a fin. I. - — II.
p. 229. v. 10. hoc - - — hic.

BEROLINI
FORMIS IOAN. FRID. STARCKII.

